

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

WIDENER LIBRARY

HX Q2XI 0

SP
86
240(2)

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

DANIELIS WYTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI

MORALIA.

VOL. II. PARS I.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

MDCCLXXI.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΤΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ

ΤΑ ΗΘΙΚΑ.

PLUTARCHI

CHÆRONENSIS

MORALIA,

ID EST

OPERA, EXCEPTIS VITIS, RELIQUA.

GRÆCA EMENDAVIT,
NOTATIONEM EMENDATIONUM, ET LATINAM XYLANDRI
INTERPRETATIONEM CASTIGATAM, SUBJUNXIT,
ANIMADVERSIONES EXPLICANDIS REBUS AC VERBIS, ITEM
INDICES COPIOSOS, ADJECIT,

DANIEL WYTTENBACH,

HIST. ELOQ. LITT. GR. ET LAT.

IN ILLUSTRIS ATHEN. AMSTELOD. PROFESSOR.

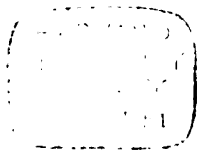
TOMUS II.

OXONI I,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

M DCC XCVI.

Gp 86.240 (2')
✓

Hoc Volumine II, continentur,

PLUTARCHI MORALIA,

GRÆCE ET LATINE,

INTERJECTA EMENDATIONUM NOTATIONE.

	PAG.
ΣΙΧ. ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΡΕΤΑΙ. <i>Mulierum Virtutes.</i>	1
ΣΧ. ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ. 'ΡΩΜΑΙΚΑ. <i>Capitulorum Descriptio. Quaestiones Romanae.</i>	77
ΣΧΙ. ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ. 'ΕΛΛΗΝΙΚΑ. <i>Capitulorum Descriptio. Quaestiones Graecae.</i>	293
ΣΧΙΙ. ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΝ 'ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ 'ΡΩ- ΜΑΙΚΩΝ. <i>Parallela Graeca et Romana.</i>	249
ΣΧΙΙΙ. ΠΕΡΙ ΤΗΣ 'ΡΩΜΑΙΩΝ ΤΥΧΗΣ. <i>De Fortuna Romanorum.</i>	295
ΣΧΙΙΙΙ. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΥΧΗΣ Η ΑΡΕΤΗΣ. ΛΟΓΟΣ Α'. <i>De Alexandri Magni Fortuna aut Virtute. Oratio I.</i>	337
ΣΧΙΙΙΙΙ. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΥΧΗΣ Η ΑΡΕΤΗΣ. ΛΟΓΟΣ Β'. <i>De Alexandri Magni Fortuna aut Virtute. Oratio II.</i>	365
ΣΧΙΙΙΙΙΙ. ΠΟΤΕΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΝ Η ΚΑΤΑ ΣΟΦΙΑΝ ΕΝΔΟΞΟΤΕΡΟΙ. <i>Bello ne an Pace clariores fuerint Athenienses.</i>	413

	ΣΑΦ
XXVII. ΠΕΡΙ ΙΣΙΔΟΣ ΚΑΙ ΟΣΙΡΙΔΟΣ. <i>De Iside et Osiride.</i>	439
XXVIII. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ. <i>De EI Delphico.</i>	573
XXIX. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΧΡΑΝ ΕΜΜΕΤΡΑ ΝΥΝ ΤΗΝ ΠΥΘΙΑΝ. <i>Cur Pythia nunc non reddat Oracula carmine.</i>	615
XXX. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΑΒΕΛΟΠΟΤΩΝ ΧΡΗΣΤΗΡΙΩΝ. <i>De defectu Oraculorum.</i>	677
XXXI. ΟΤΙ ΔΙΔΑΚΤΟΝ Η ΑΡΕΤΗ. <i>Virtutem doceri posse.</i>	791
XXXII. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΑΡΕΤΗΣ. <i>De Virtute Morali.</i>	799
XXXIII. ΠΕΡΙ ΑΟΡΓΗΣΙΑΣ. <i>De cobibenda Ira.</i>	847
XXXIV. ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ. <i>De Tranquillitate Animi.</i>	895
XXXV. ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑΣ. <i>De Fraterno Amore.</i>	947
XXXVI. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΚΓΟΝΑ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑΣ. <i>De Amore Prolis.</i>	1003

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΡΕΤΑΙ.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΡΕΤΑΙ.

PLUTARCHI

MULIERUM VIRTUTES.

ΠΕΡΙ ἀρετῆς, ἧς Κλέα, γυναικῶν, ἐ πτω αὐτῶ
 πρὸς Θουκυδίδην γνῶμην ἔχοντα· ὁ μὲν γὰρ ἦς ἀν
 ἐλέχτος ἢ ὡς τῶν τοῖς ἐκτὸς ψόγῃ περὶ ἢ ἐπαίνε λόγος,
 ἀρίστη ἀποφαίνεται· καθάπερ τὸ σῶμα, καὶ τέτομα τῆς
 ἀγαθῆς γυναικὸς οἰόμενος δεῖν κατάκλειστον εἶ) καὶ ἀνέξ-
 οδον. Ἡμῖν δὲ κομψότερος μὲν ὁ Γοργίας φαίνεται, κε-
 ρλεύων μὴ τὸ εἶδος ἀλλὰ τὴν δόξαν εἶ) πολλοῖς γνῶρι-

ALIA est, O Clea, de
 mulierum virtute mea
 quam Thucydidis sententia.
 Is enim ei primam laudem
 tribuit foeminae, de qua foris
 minimus est vel in bonam vel
 in malam partem sermo: cen-

sens nimirum ut corpus, ita
 famam quoque bonae mulieris
 domi inclusam esse, neque in
 publicum exire debere. Mihi
 autem elegantior videtur Gor-
 giae opinio, qui mulieris non
 formam, sed famam vult multis

μον τῆς γυναικός. Ἄριστα δὲ ὁ Ῥωμαίων δοκεῖ νόμος ἔχειν, ὡς περ ἀνδράσι, καὶ γυναιξὶ δημοσίᾳ μὲν πῶν τελοδότην τὰς προσηκούσας ἀποδοῦναι ἐπιπέτους. Διὸ καὶ Λεοντίδος τῆς ἀρίστης ἀποθανόντος, εὐθύς τε μὲν οὐ πότε πολλὴν λόγον ἐχόμεν, οὐκ ἀμοιραῦντα ὡς ἐμυθίας φιλοσόφῃ καὶ νῦν, ὡς ἠοιλήθης, τὰ ὑπόλοιπα τῶν λεγόμενων εἰς τὸ μίαν εἶ) καὶ πῶν αὐτῶν ἀνδρὸς τε καὶ γυναικός ἀρετῶν, προσηνέγραψά σοι, τὸ ἱστορικὸν ἀπο- 248 δικτικὸν ἔχοντα, καὶ πρὸς ἠδονῶν μὲν ἀκῆς ἢ σωματικῶν εἰ δὲ τῶν πνεύοντι καὶ τὸ τέρπον ἔνεστι φύσιν ἔξ ὡσαυδέγματος, ἢ φεύγει χάριν ἀποδείξεως σιμωρῶν ὁ λόγος, ἔδ' αἰχμηταὶ ταῖς μάσασιν τὰς χάριτας συγκαταμνητὸς χαλλίσει συζήσια, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, οὐκ τῶ φιλοκάλου μάλιστα τῆς ψυχῆς ἀναδύμενος πῶν πίστιν. Φέρε γὰρ εἰ λέγοντες πῶν αὐτῶν εἶ) ζωγραφίας ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, παρεχόμεθα τοιαύτας γραφὰς γυ-

A. 2. συσταγαμίην] Samph a T. Vulgo συσταγαμίην.

esse notam. Et Romanam legem maxime probō, quæ mulieres itidem ut viros post mortem publice laudari pro dignitate jubet. Itaque optima Leontide vita defuncta, cum statim tunc mihi tecum colloquium fuit non expers philosophice consolationis: tum in præsentia quidquid restabat eorum, quæ ad docendum eandem esse viri ac mulieris virtutem, differuntur, historica demonstratione tibi conscripsi: non est illa comparata ad voluptatem auditione

parandam: sed tamen, si exemplorum hæc est natura ut persuadendo simul oblectent, oratio non abhorrebit a venustate demonstrationem adjuvante, neque verebitur *Musis admiscere Gratias, pulcherrimo*, ut ait Euripides, *conjugia*, maxime cum ab ea parte animi, quæ honestati studet, fidem sibi conciliet. Agendum enim, si dicentes eandem esse virorum ac mulierum artem pingendi, tales a mulieribus elaboratas proferremus picturas, quales A-

γαιῶν οἷας Ἀπελλῆς ἀπολέλοιπεν, ἢ Ζεῦξις, ἢ Νικόμα-
 χος, ἄρ' ἂν τις ἐπετίμησεν ἡμῖν ὡς τῷ χαρίζεσθαι καὶ
 ψυχαγωγῆν μᾶλλον ἢ τῷ πεῖθει σοχαζομένοις; ἐγὼ μὴ
 οὕκ οἶμαι. Τί δέ; εἰάν ποικταλῶ πάλιν ἢ μιμητικῆν
 ἀποφαίνοντες, ἔχ' ἑτέρας μὲ ἀνδρῶν, ἑτέρας δὲ γυναικῶν
 ἕσσαν, ἀλλὰ τίς αὐτῶν τὰ Σαπφῶς μέλη τοῖς Ἀνα-
 κρέοντος, ἢ τὰ Σιβύλλης λόγια τοῖς Βάκιδος ἀντιπαρε-
 βάλλοιμεν, ἔξει τις αἰτιάσασθαι δεικνύς τίς ἀπόδειξιν,
 ὅτι χαίροντα καὶ περπόμοιμον ἐπάγῃ τῇ πίσει τὸν ἀκρα-
 τῶν; οὐδὲ τῆτο ἂν ἔποις. Καὶ μὲν οὕκ ἔστιν ἀρετῆς
 γυναικείας καὶ ἀνδρείας ὁμοιότητα καὶ ἀσφραγῆν ἄλλο-
 τει καταμαθεῖν μᾶλλον, ἢ βίως βίοις, καὶ περὶ ἑσσι
 περὶ ἑσσι, ὡσπερ ἔργα μεγάλης τέχνης ὡραπηνῆσαι,
 ἅμα, καὶ σκοποῦνται εἰ τὸν αὐτὸν ἔχει χρυσῆτιρα καὶ
 τύπον ἢ Σεμερῆμεως μεγαλοπρασγμοσύμῃ τῇ Σεσίω-
 τειος, ἢ Τανακωλλίδος οὐνῆσις τῇ Σερεῖσι τῷ βασιλέως,
 ἢ τὸ Πορκίας φρόνημα τῷ Βρέτι, καὶ τὸ Πελοπίδου

B. 5. αἰνῆ] Sumpf a Cod. Xyl. et Mez. Vulgo in rir manifesto errore.

pelles, Zeuxis, aut Nico-
 machus reliquerunt, essetne
 qui nos reprehenderet, ac gra-
 tificandi et delectandi majorem
 nos, quam fidem faciendi ra-
 tionem habuisset diceret? non
 sane opinor. Rursum si po-
 eticam imitandive artem ean-
 dem esse mulierum et virorum
 affirmantes, Sapphus carmina
 cum Anacreonteis, aut Sibyllæ
 cum Bacidis oracula compa-
 raremus, juste aliquis cul-
 pare demonstrationem posset,
 quod gaudentem ea et vo-

luptate affectum auditorem ad
 fidem proposito habendam ad-
 duceret? non profecto. Atqui
 similitudinem ac discrimen mu-
 lieris atque virilis virtutis
 aliunde rectius dicere non
 possis, quam si vitas vitis, et
 actiones actionibus tanquam
 magnæ artis opera compo-
 nens, consideres eandemne ha-
 beant formam atque effigiem
 Semiramidis et Sesostris ma-
 gnificientia, Tanaquilidis et Ser-
 vii regis calliditas, Porciæ
 magnanimitas et Bruti, Ti-

τῆς Τιμοκλείας, καὶ τὴν κυριωτάτην ὁμοίότητα καὶ
 δύναμιν. Ἐπειδὴ ἀγαθὰς γε τινὰς ἐπέρας, ὡσπερ
 χρυσοῦς ἰδίαι, αἱ ἀρεταὶ ἀπὸ τὰς φύσεως λαμβάνουσι, καὶ
 συνεξομοιοῦνται τοῖς ὑποκειμένοις ἡγεῖσι καὶ κράστοσι
 σωματικῶν καὶ τροφαῖς καὶ διαίταις· ἄλλως γὰρ ἀνδρείος
 ὁ Ἀχιλλεύς, ἄλλως ὁ Αἴας, καὶ φρόνησις Ὀδυσσεύς ἐχ
 ὁμοία τῇ Νέστωρος, οὗδ' ἐ δίκαιος ὡσαύτως Κἀπὼν καὶ D
 Ἀησιόλαος, οὗδ' Εἰρήνη φίλανδρος ὡς Ἀλκίσις, οὗδ' ἡ
 Κορνηλία μεγαλόφρων ὡς Ὀλυμπιάς. Ἀλλὰ μὴ παρὰ
 τῆτο πολλὰς καὶ ἀγαθὰς ποιῶν ἀνδρίας καὶ φρο
 νήσεως καὶ δικαιοσύνας, ἀν μόνε τῷ λόγῳ τῶ οἰκέε μνησ
 μίαι αἱ κατ' ἕνατον ἀνομοιότητες ἐκβιάζουσι. Τὰ μὲν
 οἷν ἀγαθὰ περιβόητα, καὶ ὅσων ὅμαί σε βεβαίως βιβ
 λίοις ἐντυχεῖσαι ἰστορίαι ἔχουσι καὶ γῶσιν, ἤδη παρήσω

C. 8. Ἐπειδὴ] Resilius Ἐπει: *Ceterum, Quamquam*: vel Ἐπει δὲ *Quandoquidem*
vero. Conclusio sententiae est in ἀλλὰ μὴ παρὰ τῆτο &c. Media ha
 bent locum parenthesis. Paulo ante pro καινότητα recepi ἰουότητα
 ex T. P. Poterat et καινότητα corrigi ut Mex. fecit: sed illud reci
 pere malui quia auctoritatem certiore habet.

D. 6. ἐκβιάζουσι] Corrigendum ἐκβιάζουσι. Paulo ante μόνε malim pro μένε.

D. 7. βεβαίως] Delendum ut errore librarii ortum ex βιβλίως.

mocleæ et Pelopidæ, si ad vim
 istarum virtutum præcipuam
 respiciatur. Alias enim quas
 dam differentias virtus, tan
 quam colores quosdam pecu
 liares accipit ob diversitatem
 naturæ, adsimilaturque mori
 bus, temperiei corporis, cibo
 et vivendi rationi ejus cui
 inest. Aliter enim fortis fuit
 Achilles, aliter Ajax: neque
 prudentiæ Nestoris similis fuit
 Ulyssis prudentia: neque eo
 dem modo justii fuerunt Cato

et Agefilaus: aliter maritum
 dilexit Eirene quam Alcestis:
 diversa fuit ratio magnanimi
 tatis Corneliæ et Olympiadis.
 Neque tamen eo adducimur,
 ut multas et diversas con
 stituamus fortitudines, pru
 dentias, et justitias: dum
 modo diversitates singulorum
 nullam virtutem sua defini
 tione excludant. Proinde ex
 empla nimis trita, et quæ tibi,
 quippe versatæ in frequenti
 librorum lectione, cognita esse

πλὴν εἰ μὴ τίνα τῶς τὰ κοινὰ καὶ δεδημευμένα παρὰ
 ἡμῶν ἰσχυρήσανται, ἀκοῆς ἄξια ἀπαπέφυγεν· ἐπεὶ δὲ
 E πᾶλλα καὶ κοινῇ καὶ ἰδία χυμαῖζιν ἄξια λόγου πέπρακ',
 βραχέα τῶν κοινῶν οὐ χεῖρον ἔστι παρ' ἰσχυροῦσιν.

ε'. ΤΡΩΑΔΕΣ.

Τῶν ἀπ' Ἰλίου παρὰ τὴν ἄλωσιν ἐκφυγόντων οἱ
 πλεῖστοι χειμῶνι λησάμενοι, καὶ δι' ἀπειρίαν τῆς πλοῦ
 καὶ ἀγνοίαν τῆς θαλάσσης, ἀπενεχθέντες εἰς τὴν Ἰταλίαν,
 καὶ παρὰ τὸν Θύμβριν ποταμὸν ὄρμοις καὶ ναυλόχοις
 ἀναγκαστοὶς μόλις ὑποδραμόντες, αὐτοὶ μὲν ἐπλακῶτο
 παρὰ τὴν χώραν, φραστήρων δέοιμοι· ταῖς δὲ χυμαῖζιν
 F ἐμπίπτει λογιμὸς, ὡς ἵππου ἴδρυσις ἐν γῆ πάσῃ
 πλάτῃ καὶ ναυτιλία εὖ τε καὶ χαλῶς πράττουσιν ἀν-
 θρώποις ἀμείνων ἔστι, καὶ πατερίδα δὲ ποιῶν αὐτῶς, ἀπο-
 λαθεῖν μὲν ἀπολωλέκασι μὴ δυναμένους· ἐκ δὲ τότε

F. 1. ἐν γῆ πάσῃ πλάτῃ—δι' αὐτῶν αὐτῶν] Locus male habitus a librariis. Pri-
 mum corrigendum ἐν γῆ πάσης πλάτης καὶ ναυτιλίας, pro vulgato ἐν
 τῇ σ. σ. κ. γ: mox pro δι' legendum δι': quorum utrumque monuit
 Xyl. prius etiam in codice scripto invenit. Versionem ejus correxi.

puto, in praesentia omittam, nisi si qua digna memoratu fugerunt eos qui ante nos vulgaria et publice nota in litteras retulerunt. Quando autem mulieres multa praecleara facinora cum publice tum privatim ediderunt, pauca quaedam de publicis referre operae pretium videtur.

I. ΤΡΩΙΑΝÆ.

Qui ab Ilio, cum id everteretur, profugerunt, eorum plerique tempestatibus vi, et ob imperitiam navigandi, ma-

risque ignorationem, ad Italiam sunt delati: et ad Tiberim fluvium ægre portubus ac stationibus necessariis subvecti, pervagati sunt regionem, quærentes qui ipsis locorum istorum conditiones enarrarent. Interim mulieribus cogitatio incidit, qualemcunque sedem quavis in terra potiolem esse quavis quamvis felicium hominum navigatione: patriamque eam esse faciendam, cum amissa recuperari non possit. Proinde

συμφερίσασα κατέφλεξαν τὰ πλοῖα, μῖα καταρξά-
 μήνης, ὡς φασί, Ῥώμης· πρῆξασα δὲ ταῦτα, τοῖς
 ἀνδράσιν ἀπήντων βοηθοῖσι πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ
 φοβούμενοι τὴν ὄργην, αἱ μὲν ἀνδρῶν, αἱ δὲ οἰκείων,
 ἀντιλαμβάνομαι καὶ καταφιλοῦσα λιπαρῶς, ἕξεπράναι 244
 τῷ τρίτῳ τῆς φιλοφροσύνης. Διὸ καὶ γέροντε καὶ πα-
 ραιμῶν τοῖς Ῥωμαίων γυναιξίν ἔτι νῦν ἔθος ἀσπάζεσθαι
 μὲν τῷ καταφιλεῖν τὰς καὶ γέροντε προσκίοντάς αὐταῖς.
 Σμυδόντες γάρ, ὡς ἔοικε, τὴν ἀνάγκην οἱ Τρῶες, καὶ
 ἅμα περὶ μὲν οἱ τῶν ἐγγυρῶν εὐμνῶς καὶ φιλανδρώπως
 προσδεχόμενοι, ἠγάπησαν τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν γυ-
 ναικῶν, καὶ συγκατάκησαν αὐτοῖσι τοῖς Λατίνοις.

Β. ΦΩΚΙΔΕΣ.

Τὰ δὲ τῶν Φωκίδων εἰδόξου μὲν οὐ πετύχηκε συγ-
 γραφείως, σθένος δὲ τῶν γυναικείων ἔλαττον εἰς ἀρετὴν B
 ἔστι μαρτυρούμενοι ἱερῶν τε μεγάλων ἀ δρῶσι Φωκίης
 ἔτι νῦν πρὸ Ἰάμπωλιν, καὶ δόγμασι παλαιῶν, ὡν τὸ
 μὲν κατ' ἕκαστον τῆς πρῆξεως εἰ τῷ Δαϊφάντι βίῳ

conspiratione facta, naves cre-
 maverunt, duce facinoris Ro-
 ma, ut aiunt. Hoc facto,
 maritibus opitulatum navibus ad
 mare contententibus occur-
 rerunt, metuentisque iram eo-
 rum, aliae maritos, aliae ne-
 cessarios amplectae, blandeque
 deosculatae sunt, eaque sua-
 vitate animos eorum delini-
 verunt. Inde mos ortus est
 etiamnum durans, ut Romanae
 foeminae cognatos osculo sa-
 lutent. Nam necessitatem ni-
 quum cernentes Trojani, si-

mulque humanos et benignos
 experti incolas eorum loco-
 rum, factum mulierum pro-
 baverunt, ibique cum Latinis
 habitaverunt.

II. PHOCIDES.

Phocidum facinus a nullo
 nobili scriptore commemo-
 ratur, sed virtutis laude nulli
 muliebri facto cedit. Testi-
 monium ei ferunt magna sa-
 crificia quae Phocenses hodie-
 que ad Hyampolin peragunt,
 ac vetusta decreta. Singulas
 historiae totius partes ego in

γέγραπται τὸ δὲ τῆς γυναικῶν παῖτόν ὄσιν. Ἀσπονδος
 τῷ Θεσσαλοῖς πρὸς Φωκίας πόλεμος. Οἱ μὲν γὰρ ἄρ-
 χοὶ αὐτῶν καὶ πρῶτος εἰ ταῖς Φωκασίαι πόλεσιν
 ἡμέρα μὲν πάντα ἀπέτειναν οἱ δὲ πνευτήκοντα καὶ
 δεκάκις ἑκάκων ἡμέρας κατηλόησαν. εἶτα καταστῆ-
 ρα Λοκρῶν ἐπέβαλον, δόγμα δέμοιοι μηδὲνός φείδεσθαι
 τῆς εἰς ἡλικία, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασ-
 θαι. Δαίφαντος αὖτὸς ὁ Βαθυλλίης, τρίτος αὐτὸς ἄρχων,
 ἔπεισε τὰς Φωκίαις μὲν, αὐτὰς ἀπαρτήσανταί, τοῖς
 Θεσσαλοῖς μάχεσθαι, τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα τοῖς τέκ-
 νοῖς εἰς ἓνα που τόπον σωμαζαγρόνταί, ἐξ ἀπάσης τῆς
 Φωκίδος, ἕλθω τε πρὸς τῶν ξύλων καὶ φυλακῆς κατα-
 λιπεῖν, πρὸς ταγμα δόνταί, ἀν ἀφθονταί νικωμένης αὐ-
 τῆς, καὶ τάχος πλὴν ἕλθω ἀνάφα καὶ καταπρῆσαι τὰ
 σάματα. Ψηφισαμένων δὲ ταῦτα τῆς ἄλλων, εἰς ἐξ-
 αναγὰς ἔφη, Δίκαμον εἰ ταῦτα σιωδοκεῖν καὶ ταῖς γυ-
 ναῖκῶν εἰ δὲ μὴ, χαίρειν ἔχιν, καὶ μὴ πρὸς τῶν ἔσθαι.

vita Daiphanti perscripti. Phocidum res ita gesta est. Im-
 placabile bellum erat ortum
 inter Thessalos et Phocenses.
 Hi enim principes ipsorum
 et tyrannos in Phocicis ur-
 bibus una die universos neca-
 verant: illi autem ducentos
 et quinquaginta Phocensium
 obsides trucidaverant, omni-
 busque cum copiis per Locros
 in Phocidem irrumpebant, de-
 cretoque facto jubebant nulli
 adulto parcere, pueros et mu-
 lieres captivos abducere. Ibi
 Daiphantus Bathyllii filius qui
 cum duobus collegis Phocen-

sium reipublicæ præerat, suis
 persuasit, ut ad pugnam con-
 ferendam Thessalis obviam
 irent: mulieres autem cum
 liberis unum in locum ex
 universa Phocide conducerent,
 cumque congestis lignis cin-
 gerent, ac custodes adderent,
 mandato ut si suos victos sen-
 tirent, confestim materiam ac-
 cenderent, ac corpora com-
 burerent. Hæc cum esset
 reliquorum sententia, unus in
 concilio surgens, *Æquum est,*
 inquit, *ut mulieres quoque isthuc*
prohent, alioquin mittendum
est, neque vi eo sunt adigendæ.

Τάττε τῷ λόγῳ διελθόντος εἰς τὰς γυναῖκας, αὐτὰ δ' ἑαυτὰς συνελθούσαι ταῦτα ἐμφύσαντο, καὶ τὸν Δαίφρατον ἀνέδησαν, ὡς τὰ ἄριστα τῇ Φοκίδι βεβουλωμένον. Τὰ δ' αὐτὰ καὶ τὰς παῖδας ἰδία φασὶν ἐκκλησιάσασθαι, ὅτι φησίουσασθαι. Πραχθέντων δὲ τέτων, συμβαλόντες οἱ Φοκεῖς περὶ Κλεονάς τῆς Ὑαμπόλιδος ἐπέκησαν. Τὸ μὲν οὖν ψήφισμα Φοκίων, ΑΠΟΝΟΙΑΝ οἱ Ἕλληες ἀνόμασαν· ἑορτὴν δ' ἐκ παλαιῶν μεγάλῃ τὰ Ἐλαφθόλια μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπόλιδι τελοῦσιν. B

γ. ΧΙΑΙ.

Χιοὶ Λευκονίαν ἐπέκησαν ἐκ τοιαύτης αἰτίας. Ἐγάρ μιν τις ἐν Χίῳ τῷ δουκίῳ τῶν γυναικῶν (εἰς) Ἀγαμέμνης δὲ τῆς ἡμέρας ὅτι ζεύγους, ὁ βασιλεὺς Ἴπποκλος ὀπιτηδῆεις ἂν τῷ γαμοῦντι, καὶ παρὰν ἅσπερ οἱ λοιποὶ, μέθης ἕσης καὶ γέλατος, ἀνεπήδησεν ὅτι τὸ ζεύγος, ὅσδεν ὑβριστικὸν παρέξον, ἀλλ' ἔφη κοινῶ καὶ

Qui sermo ut pervenit ad mulieres, ipsæ seorsim convenerunt, itaque fieri debere decreverunt, Daiphantumque coronaverunt, ut qui optime rebus Phocicis consuluisse. Idem quoque pueros aiunt concione privatim convocata scivisse. His ita actis, Phocenses ad Cleonas Hyampolidis cum hoste conflixerunt, victoriaque sunt potiti. Decretum hoc Phocensium, *Γιακι Απονοιαμ*, utpote desperatis rebus audacter factum, appellaverunt. Omnium autem festivitatum suarum max-

imam Elaphebolia Minervæ Phocenses in hunc usque diem quotannis peragunt atque celebrant.

III. ΧΙΙΑ.

Chii Leuconiam coloniam deduxerunt tali de causa. Quidam in Chio non minimi nominis matrimonium contraxerat. Cum autem sponsa in curru duceretur, rex Hippoclus sponsi familiaris, qui una cum reliquis aderat, oborto ex ebrietate jocandi studio, in currum insiluit, non animo ullius injuriæ faciendæ, sed communem consuetudinem lu-

παιδῶν ἡρώδης· οἱ δὲ φίλοι τῷ γαμοῦτος ἀπέκτεψαν
 αὐτόν. Μισημάτων δὲ τοῖς Χίοις παραινόμενον, καὶ
 τῷ θεῷ κελεύσαντος τὴν Ἴπποκλον ἀνελόντας ἀνελεῖν,
 ἦ ἄπατες ἔφασαν Ἴπποκλον ἀνηρημένον. Πάντας οὖν αὐ-
 θις ὁ θεὸς ἐκέλευε τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν, εἰ πᾶσι τῷ ἄγχι
 μέτεστι. Οὕτω δὲ τὴν αἰτίαν καὶ μετρηόντας τῷ φόβῳ,
 καὶ σιωπαινέσαντας ἀμωσγέπως, ὅτε ὀλίγους γενομένους,
 εἰς ἀδιανάτης ὄντας, ἀπέκτισαν εἰς Λευκωνίαν, ὑπὸ Κο-
 ρωνεῖς ἀφελόμενοι παρῆσαν ἐκτίθησαν μετ' Ἐρυθραίων.
 Ὑστερον δὲ πολέμῳ παρὸς τὴν Ἐρυθραίαν αὐτοῖς γενο-
 μένης, μέγιστον Ἴόνων διωκόμενης, τότε καλέειν ὅτι τιῶ
 Λευκωνίαν φρατρυσάντων ἀντέχειν μὴ διωκόμενοι, σιω-
 245 χήσαντες ἐξελθεῖν ὑπὸ Ἄσπονδοι, χλαῖνας μίαν ἐκάστου καὶ
 ἰμάτιον, ἄλλο δὲ μηδὲν ἔχοντος. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκά-
 κιζον αὐτὰς, εἰ παρήμενοι τὰ ὄπλα, γυμνοὶ ἄλλ' οὐδὲ
 πολεμίων ἐξίασιν ὁμωμομέναι δὲ φασκόντων, ἐκέλευον
 αὐτὰς τὰ μὲν ὄπλα μὴ καταλιπεῖν, λέξαν δὲ παρὸς

sumque secutus: tamen hunc
 sponsi amici interfecerunt. In-
 de cum Chii iræ divinæ ar-
 gumenta cernerent, oraculo
 consulto iussi sunt *percussores*
Hippocli necare, cumque uni-
 versos ejus cædis fontes se esse
 dicerent, *universos* deus iussit
urbe excedere, si quidem uni-
versi flagitio isto se obstrin-
xissent. Ita demum fontes,
 cædisque socios aut approbato-
 res, utcunque et multos et po-
 tentes, in Leuconiam depor-
 taverunt. Hanc Coronensibus
 ademptam primum cum Ery-

thræis possederant Chii. Pos-
 tea temporis bello cum Ery-
 thræis Ionum potentissimis
 contracto, cum hi ad Leu-
 coniam ducerent exercitum,
 Chii impares se viribus vi-
 dentes, pacti sunt excessuros
 se Leuconia, unam tantum
 quoque chlænam, unamque
 tunicam secum auferente. Mu-
 lieres autem Chios objurga-
 bant, quod armis dimissis nudi
 per hostes essent exituri: cum-
 que hi dicerent jurejurando
 adhibito se id promississe, mo-
 nuerunt ne arma relinquerent,

τὸς πολεμίους ὅτι χλαῖνα μὴ ἔσθι τὸ ξυτὸν, χιτῶν δὲ
ἢ ἀσπίς, ἀνδρῖ θυμὸν ἔχοντι. Πρωσέντων δὲ ταῦτα ἦ
Χίων, καὶ πρὸς τὸς Ἐρυθραῖους παρρησιαζομένων, καὶ
τὰ ὄπλα δεικνύοντων, ἐφοβήθησαν αἱ Ἐρυθραῖοι τιμὴν
τόλμασιν αὐτῶν, καὶ εὐδείς περὶ αὐτῶν εὐδὲ ἐκόλυτον,
ἀλλ' ἠγάπησαν ἀπαλλαγέντων. Οὗτοι μὲν οὖν παρρησίᾳ
διδασχθέντες ὑπὸ τῶν γυναικῶν, οὕτως ἐσώθησαν.
Τέτρα δὲ εὐδέν τι λειπόμηνον ἔργον ἀρετῆ καὶ χεῖροισι
ἕσπερον πολλοῖς ἐπέσχετο ταῖς Χίων γυναιξίν, ὁππότε
Φίλιππος ὁ Δημητρίου, πολιορκῶν τὴν πόλιν ἐκήρυξε
κήρυγμα βάρβαρον καὶ ὑβριστικόν, ἀφίστασθαι τὸς οἰ-
κέτας πρὸς ἑαυτὸν ἐπ' ἐλευθερίᾳ καὶ γάμῳ τῆς κοι-
τημένης, ὡς σιωποῦσθαι αὐτὸς ταῖς ἡγεμονίσσιν.
Δεινὸν δὲ αἱ γυναῖκες καὶ ἄξιον θυμὸν λαβοῦσαι, μετὰ
τῶν οἰκετῶν καὶ αὐτῶν σωμαγανακτουύτων καὶ συμπα-
ρόντων, ὤρμησαν ἀναδαίνειν ὅτι τὰ τεῖχη, καὶ λίθους καὶ
βέλη προσφέρουσαι, καὶ ὄψα κελδομόμα καὶ προσλι-

B. 10. συμπαρίτων] Corrigendum puto συμπαρημότων.

C. 1. ὤρμησαν] Malim προσταλαιπυροῦσαι.

sed hostibus dicerent *hastam esse loco clypeae, clypeum loco tunicae viro animoso*. Cum obtemperassent Chii, libereque adversus Erythraeos locuti arma ostenderent: territi eorum audacia Erythraei sunt, nemoque eorum accessit aut prohibuit, sed discessum eorum gratum habuerunt. Atque hi quidem a mulieribus edocti audere, hoc modo tum servati sunt. Sed nihilo minoris virtutis facinus est Chiarum mulierum, longo post perpetra-

tum tempore. Philippus Demetrii filius urbem Chiorum oppugnans, superbum ac barbaricum edictum proposuerat, quo servos ad defectionem ad se invitabat, pollicens iis dominarum conjugia et libertatem. Mulieres vero atroci atque effera correptae ira una cum servis, ipsis quoque una indignantibus et auxilium ferentibus, cum impetu in muros evaserunt, lapidesque et tela congerentes, ac pugnantes exhortantes et animantes, ip-

παρῶναι τοῖς μαχημένοις, τέλος δὲ ἀμυρόμενοι καὶ βάλλουσαι τὸς πολεμίους, ἀπώσαντο τὸν Φίλιππον, ὁ δὲ νέος δούλου τοπαρέπαν ἀποκτείναντες πρὸς αὐτόν.

δ. ΑΡΓΕΙΑΙ.

Οὐδένος δὲ ἦτον ἐνδοξόν ὅτι τῷ κοινῇ ἀναπεπραγμένην γυναικῶν ἔργον, ὃ πρὸς Κλεομένην περὶ Ἄργους ἔργον, ὃν ἠγασάντο Τελεσίλλης τῆς ποιητρίας πρεφαιμένης. Ταύτην δὲ φασιν οἰκίας ἕσαν ἐνδοξοῦ, καὶ δὲ σώματι νοσηματικῷ, εἰς θεοὺς πᾶσι περὶ ἡγίας, καὶ χρῆσθαι αὐτῇ Μούσας θεραπεύειν, πελομένην τῇ θεῷ καὶ ἑπιμεμένην ᾠδῇ καὶ ἀρμονίᾳ, τῷ τε πατρὸς ἀπαλλαγῆναι ταχῶς, καὶ θαυμάζεσθαι ἀπὸ ποιητικῶν ὑπὸ τῷ γυναικῶν. Ἐπεὶ δὲ Κλεομένης ὁ βασιλεὺς τῷ Σπαρτιατικῷ, πολλὰς ἀποκτείναντες, (οὐ μὲν, ὡς ἔτιοι μυθολογοῦσιν, ἐπὶ καὶ ἐβδομήκοντα καὶ ἑπτακοσίους πρὸς ἑπτακαχλίους) ἐβάδισεν πρὸς τὴν πόλιν, ὁρμῇ καὶ τόλμᾳ δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀμαρτυρίαις τῷ γυναικῶν ἀμύ-

sequē etiam ad extremum hostem profligantes et telis impetentes, Philippum repulerunt: cum quidem ad hunc nullus omnino fervorū transivisset.

IV. ARGIVÆ.

Inter res a mulieribus publice præclare gestas, nullum illustrius extat facinus certamine quod Argivæ pro patria adversus Cleomenem, Telephillæ poetrix hortatu, obierunt. Hanc ferunt nobilitatis familia, cum esset corpore morbis ubnoxio, deos de pa-

randa bona valetudine confu-
luisse: oraculoque monitam
ut *Musas coleret*, deæ obtem-
perasse, studiumque in carmina
et harmoniam collocasse:
et cum morbo liberatam esse,
tum ob poeticam in admiratione
mulieribus fuisse. Cum
Cleomenes Spartæ rex multos
Argivorum occisis (fabula est
quod quidam numerum eorum
perhibent septies milenos, septingenos, septagenos et septem), ad ipsam urbem duceret, impetus et divinitus quædam injecta audacia mulieres quæ

νασθαι τὸς πολεμίους, ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Ἡγεμόνης δὲ τῆς Τελεσίλλης ὄπλα λαμβάνουσι, καὶ παρ' ἑπαλξιν ἑξάμηναι κύκλῳ τὰ τεῖχη περιέσταν, ὅτε θαυμάζουσι τὸς πολεμίους. Τὸν μὲν οὖν Κλεομένην πολλῶν πεσόντων ἀπεκρέσατο· τὸν δὲ ἕτερον βασιλέα Δημάρατον, ὡς Σωκράτης φησὶν, σὺν τοῖς γειόμενον καὶ καταχρόντα τὸ Παμφυλιακόν, ἔξωσαν. Οὕτω δὲ τῆς πόλεως περιγενομένης, ταῖς μὲν πεσούσας ἐν τῇ μάχῃ τῷ γυναικῶν, ὅπῃ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀργείας ἔθαψαν, ταῖς δὲ σωθείσας ὑπόμνημα τῆς ἀργείας ἔδωσαν ἰδρύσασθαι τὸν Ἐπικάλιον. Τὴν δὲ μάχην οἱ μὲν ἐξόδοι λέγουσιν ἑξαμηνίου μηνός, οἱ δὲ, νεμηνίαν γενέσθαι τῷ κῦ μὲν τετάρτη, πάλα δὲ Ἑρμαίῃ παρ' Ἀργείοις, καὶ ἕως μὲν μέχρι κῦ τὰ Ἰθρίσθαι τελευτοῖ γυναικῶν μὲν ἀνδρείοις χεῖροσι καὶ χλαμύσιν, ἀνδρας δὲ πέπλοις γυναικῶν καὶ κελύπταις ἀμφιενύντες. Ἐπανορθόμενοι δὲ πάλιν ὀλυγαδρίαί, ἔχουσι, ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ταῖς δούλοις, ἀλλὰ τῶν περιούσιων

ætate integra essent, excitavit ad propulsandos a patria hostes. Proinde Telephilla duce arma capiunt, propugnacula occupant, muros corona cingunt, non sine admiratione hostium. Ac Cleomenem quidem repulerunt, multos suorum desiderantem: alterum regem Demaratum, ut Socrates ait, qui in urbem pervenerat, et Pamphyliacum occupaverat, vi exturbarunt. Hoc modo urbe servata, mulieres quæ in pugna ceciderant, in via Argiva sepultæ sunt a civibus:

superstitibus autem præmium virtutis dedicatio Martis concessa est. Pugnatum alii septima die, alii ipso in novilunio tradunt mensis, qui nunc quartus, olim Hermæus, id est Mercurialis, apud Argivos dicitur. Ea die etiam hodie Hybristica (id est contumeliosa) sacra agunt, mulieres virilibus tunicis et lænis, viros muliebribus vittis ac velis vestientes. Virorum penuriam ut exfarcirent, mulieres non, ut Herodotus narrat, servis, sed vicinorum optimis in

ποικισμένοι πολέαι τὸς ἀρίστους, σιμύμισαν τὰς γυναῖ-
 χας. Ἐδόκωυ δὲ καὶ τὸτὸς ἀτιμάζειν καὶ παρορᾶν
 εἰ τῷ συγκαθεύειν, ὡς χέροναι. Ὅθεν ἔγεντο νόμον ἢ
 κελύοντα, πύγωνα δὲν ἐχέσους σιμωαναπαύεσθαι τοῖς
 ἀνδράσι τὰς γυγαμημένας.

246

Ι. ΠΕΡΣΙΔΕΣ.

Πέρσαι Ἀστιάρου βασιλέως καὶ Μήδων Σποσθήσας
 Κῦρος, ἠτήθη μάχη· φεύγουσι δὲ τοῖς Πέρσαις εἰς τὴν
 πόλιν, ὀλίγον ἀπεχόντων σιμωασεσθῆν τῷ πολεμίων,
 ἀπὴντησαι αἱ γυναῖκες παρὶ τὴ πόλεως, καὶ τὸς πέπλους
 ἐκ τῷ χέτω μερῶν ἐπάρασαι, Ποῖ φέρεσθε, εἶπον, ὅ
 χέκιστοι πάντων ἀνθρώπων; οὐ γὰρ εἴταυτὰ γὰρ διώσαθε
 καταδιώμα φεύγοντες, ὅθεν ἔξεγένεσθε. Ταύτιω τιῷ
 ὅμιν ἄμα καὶ τιῷ φωνίῳ αἰδέσθεντες οἱ Πέρσαι, καὶ
 κακίσαιτες ἑαυτὸς, ἀνέσρεφάν τε καὶ συμβαλόντες ἔξ
 ἀρχῆς ἐπέεσαντο τὸς πολεμίας. Ἐκ τῆτῃ κατίση νό-
 μος, εἰσελάσαντ[⊙] βασιλέως εἰς τιῷ πόλιν, ἐκάστῃ
 γυγαῖκα χρυσοῦν λαμβάνειν, Κύρη νομοθετήσαντ[⊙].

civitatem receptis conjunxe-
 runt: quos illæ videbantur
 contemnere et ignominia affi-
 cere in concubitu. Itaque le-
 gem posuerunt, quæ nuptas
 barbam jubebat habere quando
 cum viris concumberent.

V. PERSIDES.

Cyrus cum Persas ab Asty-
 age rege et Medis abalienaf-
 set, prælio victus est. Persis
 autem fuga se ad urbem reci-
 pientibus, cum parum abesset
 quin simul hostes irruerent,

occurrerunt ante urbem mu-
 lieres, vestibusque sursum ab
 inferioribus partibus attractis,
 dixerunt: *Quo fugitis omnium
 hominum pessimi? non quidem
 fuga hæc penetrare potestis unde
 exivistis.* Hoc spectaculum,
 atque hæc vox pudorem in-
 cussit Persis, seque ipsos cul-
 pantes conversi sunt, et instau-
 rata pugna hostes fuderunt.
 Inde lex posita a Cyro est, ut
 quoties rex in urbem intrat,
 singulis mulieribus aureus de-

Ἰσχυον δὲ φασὶ τὰ τε ἄλλα μοχθηρὸν καὶ φιλοκροῦ-
 ζατον βασιλείαν ὄντα, πειράμφοι τὴν πόλιν αἰεὶ καὶ
 μὴ παρελθεῖν, ἀλλ' ἀποστρέψαι τῆς δωρεᾶς τὰς γυναῖκας·
 Ἀλέξανδρος δὲ καὶ δις εἰσῆλθε καὶ ταῖς κυύσαις δικ-
 λωῦ ἔδωκε.

Γ. ΚΕΛΤΑΙ.

Κελτοῖς, ὡρὶν ὑπερβαλεῖν Ἄλπεις καὶ κατοικήσαι
 τῆς Ἰταλίας, ἡνὺ νῦν νέμονται χώραν, γάσις ἐμπροσθα
 φεινὴ καὶ δυσκατάπαυτος, εἰς πόλεμον ἐμφύλιον ὡρ-
 ῆλθεν. Αἱ δὲ γυναῖκες εἰ μὲσω τῆς ὄπλων γένεσθαι,
 καὶ ὡδραβοῦσαι τὰ νείκη δῆτῃσαι ἕτως ἀμέμπως καὶ
 δίκρηναι, ὅτε φιλίῳ πάσι θουμασιῶ καὶ καὶ πόλεις καὶ
 κατ' οἴκους γενέσθαι ὡρὸς πάντα. Ἐκ τούτου διετέλου
 ὡρὸς τε πολέμου καὶ ἐπιλύης βυλδύορδοι μὲν τῆς γυναι-
 κῶν καὶ τὰ ὡρὸς τὸς συμμαχίας ἀμφίβολα δι' ἐκείνων
 βεβαύοντες. Ἐν γὰρ ταῖς ὡρὸς Ἀνήθαι σιωθήσαις
 ἐγράφαντο, Κελτῶν μὲν ἐγκαλοῦτων Καρχηδονίοις, τὸς

tur. Ochum ferunt, alioquin
 etiam pravum hominem et re-
 gum avarissimum, semper cir-
 cumivisse urbem, neque in-
 gredi unquam voluisse, itaque
 mulieres dono defraudasse. A-
 lexander vero bis intravit, et
 gravidis duplum dedit.

VI. CELTICÆ.

Celtæ, antequam Alpes
 transgressi Italiæ eam obtine-
 rent partem quam nunc inco-
 lunt, e gravi et implacabili
 discordia in bellum inciderant
 civile. Mulieres autem inter
 media arma progressæ, cogni-

tis controversiis, tam dextre
 eas et inculcate dijudicave-
 runt, ut admirabilis earum ex
 arbitrio amicitia omnium cum
 omnibus per urbes singulasque
 familias exstiterit. Itaque in
 posterum a Celtis mos serva-
 tus est, ut consultationibus de
 bello et pace mulieres suas ad-
 hiberent, et lites cum sociis
 ortas opera disceptarent.
 Quare in suo etiam fœde-
 re, quod cum Annibale ice-
 runt, scripserunt: *Si Celtæ
 haberent quo nomine Carthagi-
 nienses accusarent, iudicium*

εἰ Ἰβηρία Καρχηδονίων ἐπάρχους καὶ στρατηγούς (ἤ) δι-
 κασάτας· ἀν δὲ Καρχηδόνιοι Κελτοῖς ἐγκραλῶσι, τὰς
 Κελτῶν γυναῖκας.

ζ'. ΜΗΛΙΑΙ.

Μήλιοι γῆς ληίζοντες ἀμφιλαφεῖς, Νυμφαῖον ἡγε-
 μόνα τῆς Σποικίας ἐποίησαντο, νέον ἄνδρα καὶ χέλλη
 ἀφ' ἑσέροντα. Τοῦ θεοῦ πλεῖν κελεύσαντος αὐτῆς, ὅπως
 δ' αὐτὴ Σποδάλωσι τὰς κομισθῆσας, ἐκεῖ κατοικεῖν, σκέ-
 πτε τῇ Καρία πρὸς βαλῶσιν αὐτοῖς καὶ Σποδάσι, τὰς
 ναῦς ὑπὸ χιμαῶντος ἀφ' ὀφθαλμῶν. Τῶν δὲ Καρῶν οἱ
 Κρύσασαν οἰκοῦντες, εἴτε τιμὴ Σπορία οὐκ εἰρανεῖς, εἴτε
 εἰ Διόσχοιτες αὐτῶν τιμὴ τὸ λῆμαν, ἐκέλευον οἰκεῖν παρ' αὐ-
 τοῖς, καὶ τῆς χάρας μετέδωκαν· εἴτα πολλὴν εἰ ὀλίγη
 χροῖα λαμβάνουσαι αἰξῆσιν ὄρωντες, ἐπεβούλδον ἀνε-
 λεῖν, εὐωχῆσαι τινὰ καὶ θινύλω πρὸς ἀσπιδάσαστας. Ἐπιχε
 δὲ Καρίη παρθένος ἐρῶσα τῷ Νυμφαίῳ, καὶ λαγνάτωσα

D. 6. τῶν θεῶν—ἔνν δ' ἄν] Legendum τῶν δι θεῶν—ἔνν ἄν ut monuit otium
 Mez.

*fore Carthaginienſum ducem
 ac præſectorum in Hiſpania:
 ſi vero Carthaginienſes Celtis
 aliquid objicerent, cauſæ cog-
 nitionem futuram penes Celſa-
 rum mulieres.*

VII. MELIÆ.

Melii cum ſolo ampliore in-
 digerebant, Nymphæo juvene
 pulcherrimo coloniæ deducen-
 dæ præfecto, navigaverunt,
 deo jubente ibi habitare ubi,
 a quibus portabantur, amitte-
 rent. Accidit autem ut cum
 ad Cariam navibus applicatis

egreſſi in terram eſſent, naves
 tempeſtate perderentur. Cares
 qui Cryaſſam incolebant, ſive
 inopiam eorum miſerati, ſive
 audaciam metuentes, habitare
 eos ſecum juſſerunt, partem-
 que agri ſui impertiverunt:
 deinde, cum viderent eos bre-
 vi temporis ſpatio magna fe-
 ciſſe incrementa, per inſidias
 eos interficere ſtatuerunt, con-
 vivio ad hoc inſtructo. Forte
 virgo quædam Caria, nomine
 Caphena, Nymphæum ama-
 bat. Quæ, cum iſta agereſu-

τῆς ἄλλης· ἐκαλεῖτο δὲ Καφέν. Πραητομόμων δὲ τῶ-
των οὐ διωαμένη τὸν Νυμφαῖον θεωροῦν ἑπαλλύμενον,
ἔξήγειλε τιῶν ἀφνοια ἀπὸ τῆς πολιτικῆς. Ὡς οὖν
ἦγον οἱ Κρυασαῖς χαλαῖτες αὐτῆς, οὗκ ἔφη νόμον ὁ
Νυμφαῖος Ἑλλήσιν (εἶ) βαδίζειν ὅπτι δειπνον ἀνδρῶν γυναι-
κῶν. Ἀκούσαστες δὲ οἱ Κἄρες ἐκέλευον ἀγῆν καὶ τὰς
γυναῖκας. Οὕτω δὲ φράσας τὰ πεπραγμένα Μη-
λίοις, ἐκέλευσεν αὐτῆς μὴ ἀνόπλις ἐν ἱματίοις βαδί-
ζειν, τῆς δὲ γυναῖκός ἐλάττω ξίφος ἐν τῷ κόλπῳ
κομίζειν, καὶ χαλκῆσθαι ὡς τὴν αὐτῆς. Ἐπεὶ δὲ
τῷ δειπνῷ μεσοῦντος ἐδόθη ὁ σῦνθημα τοῖς Καροῖ, καὶ
συνήθησαν τὸν χειρὸν οἱ Ἕλληες, αἱ μὴ γυναῖκες
ἅμα πᾶσαι τῆς κόλπῳς δέρον, αἱ δὲ τὰ ξίφη λαβόντες
ἐπέθεντο τοῖς βαρβάρῳις, καὶ διέφθησαν αὐτῆς ἅμα πάν-
ται. Κτησάμενοι δὲ τιῶν χώραν, καὶ τιῶν πόλιν ἐκείνην
καταβαλόντες, ἤμισαν ἑτέραν, ἢ Νέαν Κρύασαν ἀνό-
μασαι. Ἡ δὲ Καφέν τῷ Νυμφαίῳ γαμηθεῖσα, τιμὴν 247
καὶ χάριν ἔσχε τοῖς ἐνεργασίαις ὡρέπουσαι. Ἄξιον

tur, non sustinens salutem a-
mafii negligere, consilium ei
civium aperuit. Cum ergo
Cryassenses venirent eos vo-
catum, respondit Nymphæus
moris non esse Græcis, ad
cœnam venire sine mulieri-
bus. Quo audito Cares eas
ut secum adducerent iussit.
Tum Nymphæus re
Melliis exposita, ipsos tunica-
tos et inermes secum ire ad
cœnam iussit, mulierum au-
tem quamque gladium sub si-
no gestare et suo marito assi-

dere. Sub mediam cœnam
cum Cares tesseram dedissent,
Græci articulum temporis rei
gerendæ adesse sentientes, si-
mul omnibus uxoribus sinus
pandentibus, gladios arripue-
runt, barbarosque adorti uni-
versos interfecerunt: agroque
et urbe ea potiti, aliam novam
condiderunt, *Cryassamque No-
vam* appellaverunt. Caphena
autem Nymphæo nupsit, dig-
namque beneficio gratiam et
meritos honores consecuta est.
Digna autem est admiratione

οὕτω ἀγαθαὶ τῶν γυναικῶν καὶ τὴν σωπιῶν καὶ τὸ
 θρόνος, καὶ τὸ μηδεμίαν εἰ πολλαῖς μηδὲ ἀκούσαν
 ὑπὸ δειλίας κακῶν γενέσθαι.

η'. ΤΥΡΡΗΝΙΔΕΣ.

Τυρρηνῶν τοίνυν τῶν Λήμιον καὶ Ἴμβρον καταχρό-
 των, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναι-
 χας, ἐγένοντο παῖδες, εἰς ἐξήλασαν Ἀθηναῖοι, μισοβαρ-
 βάρους ὄντας, ἐκ τῶν ἡσων. Οἱ δὲ εἰς Ταίναρον
 κατάρξαντες, ἐγένοντο χρήσιμοι Σπαρτιάταις περὶ τὸν
 εἰλωτικὸν πόλεμον, καὶ διὰ τῆτο πολιτείας καὶ γάμων
 Β τυχόντες, οὐκ ἀξιούμενοι δὲ ἀρχίων καὶ βελῆς, ὑπό-
 νοισαν ἔχον ὡς ἐπὶ νεωτερισμῶ σπευρόμενοι, καὶ διανομέ-
 μοι τὰ κατεφῶτα κινεῖν. Συλλαβόντες οὕτω αὐτῆς οἱ
 Λακεδαιμόνιοι, καὶ κατέρξαντες, ἐφύλακτον ἰχυρῶς, ζη-
 τοῦντες ἐλεῖν σαφέσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχοις. Αἱ δὲ πῶν
 κατηργημένων γυναικες ὅτι τὴν εἰρητικῶν ὁδοποιήσασθαι,

A. 3. Βραυρωνόθεν] Ita Xyl. edidit e codice scripto: et monuit ita legendum
 esse L. Holsten. ad Steph. Byz. p. 74. et res ipsa loquitur. Vulgo
 Βαυρωνόθεν: item infra Βαίρων.

mulierum taciturnitas atque
 audacia, et quod nulla earum
 inter tam multas ne invita
 quidem præ metu officium
 prodidit.

VIII. TYRRHENÆ.

Tyrreni cum Lemnum et
 Imbrum occupassent, Atheni-
 ensium mulieribus Braurone
 abreptis filios procreaverunt,
 quos ut semibarbaros Athe-
 nienſes infuls expulerunt. Hi
 cum Tænarum appulſissent,
 Lacedæmoniis in ſervili seu

heilotico bello utilem præbu-
 erunt operam, ideoque civitate
 et matrimonii dignati sunt.
 Quod autem in senatum et ad
 consilia non adhibebantur, ve-
 nerunt in suspicionem quasi
 novarum rerum molientiarum
 causa coirent. Itaque a Spar-
 tanis comprehensi et in carcerem
 coniecti, accurate custo-
 diebantur, cupientibus liquidis
 et stabilibus eos convincere
 argumentis. Captorum vero
 uxores ad carcerem venerunt,

πολλαῖς ἰκεσίαις καὶ δέησιν παρέδωσαν ὑπὸ τῶν φυλάκων, ὅσον ἀσπίσασθαι καὶ προσήπειν τὸς ἄνδρας. Ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον, ἐκέλευον αὐτοὺς μεταμφιένουσθαι ταχὺ τὰ ἰμάτια, καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἐκείναις σπολιπεῖν, τὰς δὲ ἐκείνων εἰδύνας αὐτοὺς ἀπιέναι περικλυταμένους. Γενομένων δὲ τούτων, αἱ μὲν ὑπέμεναν, αὐτῶν παραταξάμενοι παρῆς πάντα τὰ δεινὰ, τὸς δὲ ἄνδρας ἔξαπατηθέντες οἱ φύλακες παρήχθη ὡς δὴ γυναῖκας. Ἐκ δὲ τούτου καταλαβομένων αὐτῶν τὰ Ταύγετα, καὶ τὸ εἰλωταῖον ἀφιστάσαντων καὶ προσδεχομένων, οἱ Σπαρτιάται εἰς πολὺ φόβον καταστάντες ἐπεκρηκείσαντο, καὶ διηλάγησαν ὅτι τῶν κομίσασθαι μὲν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας, χρήματα δὲ καὶ ναῦς λαβόντας ἐκπλεύσαι, καὶ γῆς τυχόντας ἀλλαχόσε καὶ πόλεως, σπόικας Λακεδαιμονίων δὲ καὶ συγγενεῖς νομίζεσθαι. Ταῦτα ἑώραθον οἱ Πελασγοὶ, Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταΐδα Λακεδαιμονίους λαβόντες· καὶ μέρος μὲν αὐτῶν ἐν Μήλω

D. 3. ἀδελφῶν] Sic item omnes libri. Corrigendum ἀδελφῶν nomine proprio: monuit J. Meurf. Misc. Lacon. II. 7. Latine quidem reddidi.

multisque obsecrationibus et precibus a custodibus impetraverunt, ut ad maritos intromitterentur, salutaturæ eos et compellaturæ. Postquam intro venerunt, celeriter viros secum permutare vestes iusserunt, muliebribusque in vestibus exire. Ita mulieres quidem paratæ ad omnia adversa in carcere manserunt, viros autem decepti custodes pro uxoribus dimiserunt. Exinde Tyrrheni Taygeta occupaverunt, heilotefque ad defectio-

nem suamque societatem pertraxerunt: qua re Spartani cum in magnum venissent metum, pacem cum iis per internuncios composuerunt, ea conditione, ut receptis uxoribus, acceptaque pecunia et navibus discederent, alibique agrum et urbem nacti, coloni Lacedæmoniorum cognatique haberentur. Fecerunt hoc Pelasgi, ducibus Polli, Delpho, Crataida, Lacedæmoniis: ac pars quidem eorum in Melo sedem fixit: plerique cum Polli

κατάκισαν· τὰς δὲ πλείους οἱ παρὲς Πόλλιν ἔχοντες, εἰς Κρήτην ἔπλευσαν, ἀποπράμμοι τῆ λογίων ἐχρήσθη γὰρ αὐτοῖς, ὅταν τιμὴν θεὸν καὶ τιμὴν ἀγκυραν ἀπολέσσοι, παύσασθαι πλάνης, καὶ πόλιν ἐκεῖ σιωποῦναι. Ὀρμηθεῖσιν οὖν παρὲς τῇ λεγομένην Χερρονήσῳ, Ἰορβοὶ πανικοὶ παροσέπεσον ἡκτωρ ὑφ' ὧν ἀγαπήθησιν, οὗτε
 Ε πῆδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως, ἀπολιπόντες εἰ τῇ γῆ ξάανον τῆς Ἀρτέμιδος, ὃ πατρῶον ἔω αὐτοῖς εἰς Λήμνον ἐκ Βραύρωνος κομμάθεν, ἐκ δὲ Λήμνε πανταχῶ συμπεριαγέμενον. Ἐπεὶ δὲ τῷ Ἰορβῷ λήξαντος, ἐπάθησαν αὐτὸ καὶ πλεῖν, ἅμα δὲ ὁ Πόλλις κατέμαθε τῇ ἀγκυρᾷ τὸν ὄνυχά μὴ παροσόντα· βία γὰρ ἐλκομένης, ὡς εἶπεν, εἰ τόποις ὑποπέτεσις ἀποσασθεῖς ἔλαθε· περαινέσθαι τὰ πυλόχρησα φήσας, ἐσθμαίνει ἀνασπέρειν καὶ κατέχευε τιμὴν χώραν, καὶ μάχαις πολλαῖς τῆδ' ἀντι-
 F ταξαμένην ὄπασσάτης, Λύκτον ἄκασε, καὶ πόλεις ἄλλας ὑποχειρίους ἔλαθεν. Διὸ καὶ νομίζουσιν αὐ-

in Cretam navigarunt, oraculique eventum periclitati sunt: responsum enim fuerat, *ubi deam et anchoram amisissent, fore finem errorum, ibique eis esse urbem condendam.* Cum ergo ad locum Cretæ, qui dicitur Cherronefus (id est peninsula) appulissent, noctu panici terrores oblatis iis sunt: quibus confternati tumultuaria festinatione naves conscenderunt, relicto in terra Dianæ simulachro, quod a majoribus acceperant Braurone in Lemnum advectum, et a Lemno

semper secum circumtulerant. Cum autem tumultu sedato navigantes id desiderarent, Pollis, qui simul etiam anchoræ unguem deesse senserat, (vi enim attracta anchora is in saxosis, ut apparet, locis abruptus erat) oraculum Pythiæ finem suum consequi jam dicens, signo dato retro navigavit in Cretam, occupavitque regionem, multisque pugnis cum vicisset hostes, Lycetum aliasque urbes in suam potestatem redactas incoluit. Itaque Lycetii et Atheniensium se cog-

τὰς Ἀθιναίοις τε καὶ τὰς μητέρας καὶ γένος παρο-
ήκειν, καὶ Σπαρτιατῶν ἀποίκους (ἴκ).

§. ΛΥΚΙΑΙ.

Τὸ δ' ἐν Λυκία γενέσθαι λεγόμενον, μυθῶδες μὲν
ἔστιν, ἔχει δὲ τινα φήμιλον ὁμῶς μαρτυρῆσαι. Ἀμισώ-
δαρος γὰρ (ὡς φασιν) ὃν Ἰσάραν Λύκοι κἀλῶσιν, ἦκεν
ἐκ τῆς περὶ Ζελεῖαι ἀποικίας Λυκίων, ληστρίδας ἄγων
ναῦς, ὧν Χίμαρρος ἠγείτο, πολεμιστὴς μὲν ἀνὴρ, ὠμὸς δὲ
καὶ θηριόδης· ἔπλει δὲ πλοῖα λέοντα μὲν ἔχοντι παρ-
εσθῆν ἑπίσημον, ἐκ δὲ παρύμνης δράκοντα· καὶ πολλὰ ²⁴⁸
κακὰ τὰς Λυκίας ἐποίηε, καὶ πλεῖστα τῶν θαλάσσιων ἐκ
αὐτοῦ, ὅθεν τὰς ἐγγύς θαλάσσης πόλεις οἰκεῖν. Τῆτον ἔν
ἀπεκτείνας ὁ Βελλεροφόντης φεύγοντα τῶν πηγάσων δι-
ώξας, ἐκβάλλων δὲ καὶ τὰς Ἀμαζόνας, ὅθεν ἑτίγ-
χανε τῶν δεικίων, ἀλλ' αὐτὸν ἀδικώτατος περὶ αὐτὸν Ἰο-
βάτης. "Ὅθεν εἰς τὴν θαλάσσιον ἐμβὰς, ἤρξατο κατ'
αὐτῶν τῶν Προσδάων τὴν χώραν ἀκαρπον γενέσθαι καὶ ἀνό-

F. 7. ὁμοῦ] Corrigendum ὁμοῦ, cum Mez.

natos matrum causa ducunt et
Spartanorum colonos.

IX. LYCIÆ.

Fabulosum est quod eve-
nisse in Lycia dicitur, quan-
quam ei fama testimonium fe-
rat. Sic autem narratur. A-
misodarus, quem Isaram Lycii
nominant, ex colonia Lycio-
rum quæ apud Zeleiam erat,
cum navibus venit piraticis,
duce Chimaro, homine belli-
coso, cæterum crudeli et effe-
ro: ejus navis in prora leonis,
in puppi draconis habebat in-

figne. Multum is mali fecit
Lyciis, infestumque habuit
mare, ut neque navigari hoc,
neque maritimæ urbes habi-
tari possent. Hunc cum inter-
fecisset Bellerophontes, fugi-
entem Pegaso infecutus, et A-
mazones quoque ejecisset, nul-
lam retulit ab Iobate gratiam,
sed est ab eo injustissime trac-
tatus. Itaque ad mare accessit,
ac Neptunum precatus est ut
Iobatæ regionem sterilem inu-
tilemque redderet, votisque
factis retro discessit. Fluctus

νιτον. Ἐἶτα ὁ μὲν ἀπῆει κραυξάμενος, κύμα δὲ διαρ-
 ρην ἐπέκλυζε τὴν γλῶσσην καὶ θάλασσα δεινὸν ἰὼν, ἐπορεύθη
 μετώρου τῆς θαλάσσης, καὶ ἀποκρηπίδος τὸ πεδίον.
 Β' Ἐπεὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν δεομένων τὸν Βελλεροφόντιον ἔπιση-
 χεῖν, οὐδὲν ἔπειθον, αἱ γυναῖκες ἀνασυστάμεναι τοὺς
 χιτωνίσκους, ἀπλώτησαι αὐτῶν πάλιν οὖν ὑπὸ αἰχμῆς
 ἀναχρωσῆτος ὀπίσω, καὶ τὸ κύμα λέγει σιμυποχρησῆσαι.
 Τινὲς δὲ τῶν λόγων τέτοιον ὠδραμυθόμενοι τὸ μυθῶδες,
 οὐ φασι κατὰρσι ὑπαγάσαι τὴν θάλασσαν αὐτὸν,
 ἀλλὰ τῶν πεδίων τὸ πύοτατον ὑποκείσασθαι τῇ θαλάσῃ
 ταπεινότερον, ὄφρῳ δὲ παραπέμψασθαι ἀκτῆς ἢ διέφυγε
 τὴν θάλασσαν, ἐκρήξαι τὸν Βελλεροφόντιον, καὶ βία τῶν
 C πελάγους ἐπιφραυμένων καὶ κατακλύζοντος τὸ πεδίον,
 τὲς μὲν ἀνδρας οὐδὲν παραίνεον δεομένους αὐτῶν τὰς δὲ
 γυναῖκας ἀθρόας ὠφεληθίσαι, αἰδέως τυχεῖν καὶ ἀπο-
 παῦσαι ἢ ὀργίῳ. Οἱ δ' ὅλως ἢ λεγομένην Χίμαιραν,
 ὄρεσ ἀντήλιον γενομένην φασι, καὶ ποιεῖν ἀναλλάσσει καὶ

B. 8. διήγησι] Hoc revocavi ex Ald. Baf. Xyl. E. Venet. Διήγησιν dederat Ste-
 phanus, nescio unde.

autem elatus terram inunda-
 vit: eratque atrox spectacu-
 lum, cum sublime mare seque-
 retur eum et agros occultaret.
 Cum deprecantes viri Belle-
 rophontem non moverent, mu-
 lieres occurrerunt ei, tunicis
 sublatis corpora denudantes:
 itaque præ pudore eo retro re-
 cedente, fluctus quoque, ut ai-
 unt, simul recessit. Alii fabu-
 lam yitantes, non execrationi-
 bus mare ab eo adductum
 dicunt: sed cum pinguißima
 pars planities ad mare esset hu-

milior, supercilium monta-
 num, quod præter litus maris
 porrectum undas arcebat, fuisse
 a Bellerophonte perruptum:
 cumque mare vi inferretur, et
 planitiem illuvie tegeter, vi-
 ros Bellerophontem deprecando
 nihil impetrasse, mulieres
 autem facto agmine circum-
 fusas obtinuisse ut ipsas reve-
 ritus iram poneret. Sunt qui
 affirmant, Chimæram illam
 poetarum fabulis nobilitatam,
 montem omnino fuisse Soli
 oppositum, in quem Solis radii

ἀνακείσθης ἐν τῷ ὄρει χαλεπὰς καὶ πυρόδους, ὑφ' ὧν
ἀνὰ τὸ πεδίον σκεδαυμένων, μαρσίνεσθαι τὴν καρπύς·
τὸν δὲ Βελλεροφόντιω συμφρονήσαντα, ἀφαιρήσασθαι τοῦ
κρημνοῦ τὸ λείωτατον, καὶ μάλιστα τὰς ἀνακλάσθης ἀν-
ταποστέλλον· ἐπεὶ δ' οὐκ ἐτύχχανε χάριτος, ὀργῇ πρὸς
ἄμωσαν τραπέσθαι τῶν Λυκίων, πειροθῆσθαι δὲ ὑπὸ τῷ
γυμνασίῳ. Ἦν δὲ Νύμφης ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ Ἡ-
ρακλείας αἰτίαν εἴρηκεν, ἥμισυ μνησθῆναι ὅτι· λέγει γὰρ
ὅτι οὐκ ἄριστον ἐστὶ τῇ Ξανθίων χώρα καὶ ζῶα καὶ καρπύς
λυμαινόμενον ἀνελὼν ὁ Βελλεροφόντης, οὐδεμίαν ἐτύγ-
χανεν ἀμοιβῆς· καταρρασαμένη δὲ τῶν Ξανθίων αὐτῷ
πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, πᾶν τὸ πεδίον ἐξλιώθησεν ἀλμυ-
ρίδα, καὶ δέφθαρτο παντάπασιν, τῆς γῆς πικρῆς γενο-
μένης· μέχρις οὗ τὰς γυμνασίας αἰδεσθεῖς διομήνας,
εὐξάτο πρὸς Ποσειδῶνα τιμὴν ὀργῆν ἀφείναι· διὸ καὶ νόμος
ἔστι τοῖς Ξανθίοις μὴ πατέσθαι ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν λη-
ματίσθαι.

cum reflecterentur, et æstium
vehementem ac quasi igneum
in planitiem retorquerent, fac-
tum esse ut fruges marcesce-
rent. Bellerophonem autem
causa mali intellecta, præcipitii
eam partem quæ erat lævissi-
ma, et maxime Solis radios
reflectebat, excidisse: cumque
ei non haberentur gratiæ, ira-
tum ad ulciscendum Lycios
se contulisse, a mulieribus au-
tem fuisse placatum. Nymphis
quarto de Heraclea libro cau-
sam adfert a fabula maxime
femotam. Aprum, qui in agro

Xanthio animalia et fructus
perderet, fuisse interemptum a
Bellerophonte, neque ei ullam
relatam gratiam, Itaque eum
Xanthios fuisse execratum,
impetrasseque ut totum solum
salsuginem emitteret, terræque
amarore indito omnes fruges
corrumperentur: idque du-
rasse, donec mulierum victus
reverentia deprecantium, Nep-
tunum exoraverit ut finem
iræ faceret. Atque hinc le-
gem esse apud Xanthios, ut
non a patribus, sed a matri-
bus nomina sumant.

Ι. ΣΑΛΜΑΤΙΔΕΣ.

Ε Ἀνίβα δὲ τῷ Βάρκα, ὅτι Ῥωμαίους ἐραλεύει, εἰ Ἰβηρία πόλις μεγάλη Σάλματῶν πρῶτος ἀρχιδύτου, ὡς ἔστιν ἐπίστασι οἱ πολιορκούμενοι, καὶ συνέθεντο ποιήσθαι τὸ πρῶτον ἀρχιδύτου, Ἀνίβα τελευτήσας ὄντες ἀργυρίαις τάλαττα καὶ τελευτήσας ὁμήρους. Ἀνέτος δὲ τὴν πολιορκίαν ἐκείνη, μεταγόντες ὁδὸν ἔπρατον ὅτι ἠμολόγησαν. Αὐτῶν αὖ ὅτι ἐπὶ ἀνέτος αὐτῶν, καὶ τὸς ἔπραττον ὅτι ἀφ᾽ ἑαυτῶν ὅτι ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἡγήσαντο καλεῦσαντος ὅτι χερῶν τῇ πόλει, παντάπασι καταπλαγάντες οἱ Βάρβαροι, συνεχώρησαν ἐξελθεῖν εἰς ἱματίω τὸς ἐλαθέρας, ὅπλα καὶ ἡγήματα καὶ ἀνδράποδα καὶ τὴν πόλιν καταλιπόντες. Αἱ δὲ γυναῖκες οἰόμενοι τῷ μὲν ἀνδρῶν φρεσίν ἔχασον ἐξόντα τὸς πολεμίας, αὐτῶν δὲ ἐκ ἀν᾽ ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἐξίτη λαβῆσαι καὶ ἀποκρίψασαι, συνεχέπεπλον τοῖς ἀνδράσιν. Ἐξελόντων δὲ πάντων, ὁ Ἀνίβας φρερῶν Μασαισιυλίων ὅτι ἐπὶ τῆς πόλεως, εἰ καὶ πρῶτον συνέχεν αὐτῶν, οἱ δὲ ἄλλοι τὴν πόλιν ἀτάκτως ἐμπροσθέντες διήραζον. Πολλῶν δὲ

X. SALMANTICÆ.

Cum Annibal Barcæ filius, antequam bellum Romanis inferret, in Hispania Salmanticam urbem magnam oppugnaret, metuentes sibi oppidani, promiserunt imperata se facturos, daturosque Annibali trecenta argenti talenta, et trecentos obsides. Ut Annibal ab obsidione destitit, mutata causa Masæfyllos addidit, inque suburbio eos his stipatos continuit: reliqui promiscue urbem diripuerunt. Masæfyllyi autem magnam agi prædam

profus perterriti barbari, pacti sunt, ut liceret liberis corporibus discedere tunicatis, relicta urbe, armis, opibus, et mancipiis. At mulieres ratæ in viros inquisitum singulatim, se exploratum non iri, gladiis sumptis occultatisque viros exeuntes comitatz sunt. Egressis omnibus Annibal custodiæ causa Masæfyllos addidit, inque suburbio eos his stipatos continuit: reliqui promiscue urbem diripuerunt. Masæfyllyi autem magnam agi prædam

ἀγομένων, οἱ Μασσιούλιοι καρτερῆν οὐκ ἠδύαντο βλέποντες, οὐδὲ τῇ φυλακῇ τὸν νοῦν παροῦχον, ἀλλ' ἠανάκτου, καὶ ἀπεχόμεν ὡς μετέχοντες τῆς ὀφελείας. Ἐν τῷ δὲ αἰ γυναικῆς ἐμβόησασα τοῖς ἀνδράσι τὰ ξίφη παρέδδσαν, ἕνα δὲ καὶ δι' ἑαυτῆς ἐπέτιθεντο τοῖς φρεσῶσι· μία δὲ καὶ λόγγυον ἔξαργάσασα Βάνωνος τῷ ἐριμύειος, αὐτὸν ἐκείνον ἔπαυεν· ἔτιχε δὲ τετραρακισμῶς· τῆς δὲ ἄλλων τῆς μὲν καταβαλόντες, τῆς δὲ τρεψάμενοι, διεξέπεσον ἀδελφοὶ μὲν τῆς γυναικῶν. Πυθόμενος δὲ ὁ Ἀντίστας καὶ διώξας, τῆς μὲν καταλιφθέντας εἶλεν· οἱ δὲ τῆς ὄρων ἑπιλαβόμενοι, ὡδραχρῆμα μὲν Βιέφυρον, ὕπερον δὲ πέμφαντες ἰκετηρία, εἰς τὴν πόλιν ὑπὸ αὐτῶν κατήχθησαν, ἀδείας καὶ φιλανθρωπίας τυχόντες.

α'. ΜΙΛΗΣΙΑΙ.

Τὰς Μιλησίων ποτὲ παρθένους δεινὸν πάθος καὶ ἀλλόκοτον κατέχευε, ἐκ δὲ τίνος αἰτίας ἀδήλου. Μάλιστα δὲ ἐκάλετο κρεῖσιν ἐκστατικῶν καὶ φαρμακώδη λαβῶν

cernentes, continere se amplius, aut captivorum custodiæ intenti esse non potuerunt: sed indigne suam ferentes fortem, ipsi quoque abiverunt ut prædæ partem peterent. Interim mulieres viros suos exhortatæ sunt clamore, eisque gladios tradiderunt: atque adeo nonnullæ ipsæ custodes sunt adortæ: inter quas una Bannoni interpreti hastam eripuit, eaque ipsum, quamvis thorace indutum, ferit: viri aliis fugatis, aliis occisis, frequentes una cum mulieribus effuge-

runt. Annibal nuncio rei accepto infelicitus, quos in fuga arripere potuit, necavit: reliqui, montes cum attigissent, cæde evitata, postmodo supplicibus missis deprecatoribus, gratia impunitateque impetrata, in urbem ab eo sunt reducti.

XI. ΜΙΛΗΣΙΑΙ.

Milesias virgines quodam tempore atrox animi et absurda incessit perturbatio: qua de causa, incertum. Putabatur aëris temperies veneno infecta, et ad insaniam excitandam

ὁ ἀὴρ τρυπῶ αὐταῖς καὶ ὠδύροισιν τῆς ἀφροσύνης
 ἐνεργάσασθαι. Πάσαις μὲν γὰρ ἑξαίτης ὀπιθυμία
 θανάτου καὶ πρὸς ἀγχόνιου ὀρμῆς ὤμιανθης ἐπέπιπτε,
 πολλὰ δὲ ἀπήγγχετο λαιθάνασαι. Λόγῳ δὲ καὶ δάκρυα
 C γυνέων καὶ παρηγορία φίλων ὅσδεν ἐπέβαινον, ἀλλὰ ἄει-
 ῆσαι ὀπιθυσίας καὶ πανουργίας ἀπάσης τῶν φυλαττόντων,
 ἑαυτὰς ἀσφαλεῖν. Καὶ τὸ κακὸν ἐδέκει δαιμόνιον
 εἶ) καὶ κρείττον ἀνθρωπίνης βοήθειας· ἄχρις οὗ γνώμη
 νοῦ ἔχοντος ἀνδρὸς ἐγράφη πρὸς οὐλοῦμαι, τὰς ἀπαγ-
 χομίας γυμνάς ἐκκομίζεσθαι ἀπὸ τῆς ἀρετῆς. Καὶ
 τῷτο κυρωθῆν οὐ μόνον ἐπέχεον, ἀλλὰ καὶ παντελῶς
 ἔπαυσεν θανάτου τὰς σαφῆς. Μῆρα δὲ τεκμήριον
 εὐφροσύνης καὶ ἀρετῆς ἢ τῆς ἀδοξίας εὐλάβεια, καὶ τὸ πρὸς
 τὰ δεινότατα τῶν ὄντων θάνατον καὶ πόνον ἀδύως ἐχού-
 D σας, αἰσχροῦ φαντασίαν μὴ ὑπομένειν, μηδὲ ἐπιτελεῖν
 αἰσχύνης μὲν θάνατον ἐσομένης.

parata, mutationem istam ani-
 morum atque abalienationem
 effecisse. Subito omnes mor-
 tis cupiditas, et ad vitam sus-
 pendio finiendam furiosus im-
 petus egit, et multæ se ipsas
 clam suspendebant. Verba et
 lacrymæ parentum, amico-
 rumque alloquia nihil vale-
 bant, sed sese interficiendis
 omnem ipsas custodientium in-
 dustriam atque calliditatem
 vincebant. Et calamitas divi-
 nitus immissa, et remediis hu-
 manis videbatur major: donec
 quidam homo prudens legem
 promulgavit, quæ juberet, om-

nes quæ sibi suspendio mortem
 conscivissent, nudas per forum
 efferrî. Hæc lex sancita, non
 inhibuit modo, sed et omnino
 abolevit illam qua virgines la-
 borabant mortis cupiditatem.
 Magnum vero argumentum
 est bonæ indolis ac virtutis,
 metus ignominix: et quod
 nihil formidantes mortem ac
 dolorem, quæ omnium maxi-
 me terribilia habentur, turpi-
 tudinis tamen imaginationem
 non pertulerunt, neque susti-
 nuerunt dedecus post mortem
 ipsis eventurum.

ιβ. ΚΙΑΙ.

Ταῖς Κίων παρθένοις ἔθος ἦν εἰς ἰσθμὸς δημόσια συμπορεύεσθαι καὶ διαμερεῖν μετ' Ἀλλήλων αἱ δὲ μητῆρες ἐθεῶντο παιζέσθαι καὶ χορεύσθαι· ἑσπέρας δὲ πρὸς ἑκάστῳ ἀνά μέρος βαδίζουσαι, διακονοῦντο τοῖς Ἀλλήλων γονεῦσι καὶ ἀδελφοῖς, ἄχρι τῆς καὶ τῆς πόδας ἀποκίβη. Ἦσαν πολλάκις μᾶς πλείονες ἔπαυ κόσμιον ἔρατα καὶ νόμιμον, ὥστε τῆς κόρης ἐγλυπηθείσης ἐνὶ, τῆς ἄλλης εὐχὴς πεπαυῶσαι. Κεφάλαιον δὲ τῆς εὐταξίας τῆς γυναικῶν, ὃ μήτε μοιχεῖαν μήτε φθορὰν ἀνέγνωσαν ἐπὶ ἐπιλακοσίαν Ἐμνημονεύεσθαι παρ' αὐτοῖς γνομῶν.

ιγ. ΦΟΚΙΔΕΣ.

Τῶν ἐν Φωκεῦσι τυράννων κατεληφτότων Δελφῶν, καὶ τὸν ἱερὸν κληθέντα πόλεμον Θεβαίων πολεμουμένων πρὸς αὐτῆς, αἱ πρὸ τὸν Διόνυσον γυναῖκες, ἀς θυιάδας ὀνομάζουσιν, ἐμμανεῖσαι καὶ πλανηθεῖσαι νυκτός, ἔλαθον ἐν

D. 3. ΚΙΑΙ] Ita omnes libri et Stephani ana adeo : attamen Græco-Latinæ tres Κιαί, et mox Κίων : nescio, consilio an casu.

XII. CΙΕ.

Cianis virginibus mos erat, ut ad sacra publica coirent, diemque una exigerent : proci autem ludantium et choreas ducentium spectatores erant : sub vesperam autem singularem domos adibant, invicemque parentibus et fratribus inserviebant, adeo ut pedes eorum abluerent. Sæpe eandem plures amabant, ita modeste atque legitime, ut puella uni desponsa, reliqui statim eam amare desinerent. Muliebris

autem hujus modestiæ, ut in summa dicam, hic fuit fructus, quod apud Cianos annorum septingentorum spatio, neque adulterii ullius, neque virginitati oblatis extra matrimonium vitii mentio ulla fuit.

XIII. ΦΟΚΙΔΕΣ.

Cum Phocensium tyranni Delphos occupassent, contraque eos a Thebanis bellum, quod *Sacrum* usurpatur, gereretur ; Baccho addictæ mulieres, quas Thyadas vocant, furore correptæ, actæque per

Ἀμφίση γινόμεναι κατάσκοποι δὲ ἔσσαι, καὶ μηδέποτε τῷ φρονεῖν παρόντος αὐταῖς, εἰ τῇ ἀγροῦ παρήμεναι τὰ σώματα, ἀπορῶν ἐκείντο καθεύδουσαι. Τῶν δὲ Ἀμφισίων αἱ γυναῖκες, φοβηθεῖσαι μὴ εἰς τὸ σύμμαχον ἢ πόλιν Φακίων γηρνεῖσαι, καὶ συχνὸς τραπιάσαι παρῆναι τῷ τυράννῳ, ἀγνωμοτηῶσιν αἱ θυιάδες, ἕξεδραμον εἰς τὴν ἀγροῦν ἅπασαν καὶ κύκλῳ περικύβησαν σιωπῇ, κοιμηθῆναι μὲν ἐπαρῶσιν ἐπεὶ δ' ἔξανέτησαν, ἄλλα πρὸς ἄλλας, ἐγένοντο θεραπεύουσαι, καὶ τροφίῳ παροφρέουσαι, τέλος δὲ πείσασαι τὸς ἀνδρας ἐπιπολιούθησαι αὐταῖς ἄχρι τῷ ὄρον ἀσφαλῶς παρπηποδῆναι.

250

δ'. ΟΥΑΛΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΛΟΛΙΑ.

Ταρκύνιον Σέπερον, ἔδωμον εἰς τὴν Ῥωμύλι βασιλεύοντα Ῥωμαίων, ἔζηλασεν ἕβρις καὶ ἀρετὴ Λευκρῆτιας, γυναῖκος ἀνδρὶ γεγαμημένης λαμπρῶ καὶ κατὰ γένος παροφόντι τοῖς βασιλεύσιν. Ἐβιάσθη μὲν εἰς ἕβρον ἐνός τῷ Ταρκύνιῳ παίδων, ὅτι ξενώθεις αὐτῇ φρόσασα δὲ

noctem erroribus, imprudentes Amphissiam venerunt: utque erant defatigatae, necdum ad sese redierant, corporibus sparsim in foro demissis obdormiverunt. Amphissensium autem uxores veritate, ne quia multi tyrannorum milites ea in urbe, Phocensibus nimirum foedere juncta, aderant, injuria aliqua Thyadibus fieret: in forum universae procurrerunt, tacitaeque in orbem adstantes, neque aggressae dormientes, somno solutis aliae aliis ope-

ram dederunt, cibumque obtulerunt, tandemque a maritis hoc impetraverunt, ut eas tuto deductas ipsae ad fines usque comitarentur.

XIV.

VALERIA ET CLOELIA.

Tarquinius Superbum, qui septimus a Romulo fuit Romae rex, expulit Lucretiam et contumelia et virtus mulieris nuptae claro viro et regibus genere cognato. Nam quum unus e Tarquinii filiis ejus pudicitiae vim intulisset, illa

τοῖς φίλοις καὶ οἰκείοις τὸ πάθος, εὐθὺς ἀπέσφαξεν ἑαυ-
 τὴν. Ἐκπεσὼν δὲ τῆς ἀρχῆς ὁ Ταρκύνιος, ἄλλως τε
 πολλὰς ἐπολέμησε πολέμους, σπειρώμενος ἀναλαβεῖν τὴν
 ἡγεμονίαν· καὶ τέλος ἀρχὴν αὐτῶν Πορσίναν ἔπεισεν Β
 ὅτι τὸ Ῥώμιον στρατεύσασαι μὲν πολλῆς δυνάμεως. Ἄμα
 δὲ τῷ πολέμῳ καὶ λιμοῦ συνεπιτηθεμένων τοῖς Ῥωμαίοις,
 πυνθανόμενοι τὸν Πορσίναν ἢ πολεμικὸν εἶναι μόνον, ἀλλὰ
 καὶ δίκαιον ἄνδρα καὶ χρηστὸν, ἐβόλοντο χρῆσθαι διασπῆ
 τῆς πρὸς Ταρκύνιον. Ἀπαυθασαμένων δὲ τῶν Ταρ-
 κυνίων, καὶ τὸν Πορσίναν, εἰ μὴ μῦθε σύμμαχος βέβαιος,
 οὐδὲ κριτὴν δίκαιον ἔσεσθαι φάσκοντος, ἀφείκειν οὐ
 Πορσίνας, ἔπεισεν ὅπως φίλος ἄπεισι Ῥωμαίων, τῆς
 τε χάριτος ὅσῳ ἀπετέτμητο Τυρρηνῶν, καὶ τῆς αἰχ-
 μαλώτης κομισάμενος. Ἐπὶ τέτοις ὁμίρων αἰσῶν δο-
 γήτων, δέκα μὲν ἀρρέων παίδων, δέκα δὲ θηλειῶν, εἰς
 αἷς ἢ ἡ Ποπλικία τῶν ὑπὸ τῆς θυγάτηρ Οὐαλερία,
 πᾶσαν εὐθὺς ἀνῆκεν τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ὠφελουδίαν,
 καί τῳ ἔπειτα τέλος ἐχούσης τῆς ὁμιλογίας. Αἱ δὲ παρ-

B. 6. τῶν πρὸς] πρὸς τὸν Venet. T. P.

facinus amicis et necessariis
 aperuit, et continuo se ipsam
 interfecit. Expulsus Tarqui-
 nius cum alia multa gessit
 bella, conatus regnum reci-
 pere: tum Porfene Etrusco-
 rum principi persuasit, ut mag-
 no cum exercitu ad Romam
 expeditionem faceret. Roma-
 ni simul et bello et fame pressi,
 cognito Porfene non bello
 tantum, sed et iustitia atque
 humanitate præclarum esse, ar-
 bitrium huic causæ Tarqui-

nianæ detulerunt. Contuma-
 citer hoc Tarquinio recusante,
 ac dicente Porfene iustum
 arbitrum non fore, si in fide
 societatis non persisteret: eo
 omisso Porfene hoc egit, ut
 Romanorum amicus, quem hi
 Etruscis ademerant agro, cap-
 tivisque receptis, discederet.
 Datis ei hanc ob rem obsidi-
 bus decem pueris, totidemque
 puellis, tametsi nondum con-
 fectis pactis, omnem statim
 belli apparatus dimisit. Vir-

Ἰένοι κατέβησαν μὲν ἔπι τὸν ποταμὸν, ὡς λουσόμηναι
 μικρὸν ἀπωτέρω τῷ στρατοπέδῳ· μᾶς δὲ αὐτῶν ἕνομα
 Κλοιλίας, ὡστρεφαιμένης, ἀναδησάμηναι περὶ τὰς κε-
 φαλαῖς τῶς χιτωνίσκας, παρεβάλλοντο πρὸς ῥεῦμα πολὺ,
 καὶ δύναι βαθείας νέουσι διεπέρασαν Ἀλλήλων ἐχόμεναι
 D πολυπόνως καὶ μόλις. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες ἵππου τιῶ
 Κλοιλίαν εὐπορήσασαν, αὐτῶν μὲν ἑπιβιῶναι καὶ διεξε-
 λαύνην ἡρέμα, ταῖς δὲ ἄλλαις ὑψηλοῦσαι, ὡδραρσού-
 νησαν νηχομῆας καὶ ὡδραβοητοῦσαν. Ὡ, δὲ ταυμηνίῳ
 χροῶνται μετ' ὀλίγον ἐρῶμεν. Ἐπεὶ δὲ σωθείσας εἶδον
 οἱ Ῥωμαῖοι, τιῶ μὲν ἀρετῶν καὶ τόλμαν ἐθαύμασαν,
 τιῶ δὲ κομῶδην οὐκ ἠγάπησαν, ἐδ' ἑπέμειναν ἐν
 πίπτει χεῖροντες ἀνδρὸς ἐνὸς γενέσθαι. Πάλιν οὖν τὰς
 κέρως ἐκέλευσαν ἀπιέναι, καὶ συνέπεμψαν αὐταῖς ἀγω-
 γούς· οἷς ἀφῆσσι τὸν ποταμὸν ἐνέδραν ὑφείς· ὁ Ταρ-
 E κύνιος, ὀλίγον ἐδέησεν ἐγκρατῆς γενέσθαι τῶν παρθέ-
 των. Ἡ μὲν οὖν τοῦ ἑσώτου Ποπλικόλα θυγάτηρ

D. 8. χείροντες] Sic E. T. P. Vulgo χείρωος.

gines, quas obfides datas dixi,
 cum sub lavandi præscriptione
 ad fluvium aliquantulum lon-
 gius a castris processissent, una
 earum Clœlia ipsas exhortan-
 te, tuniculis circum capita al-
 ligatis, aufæ sunt fluvium vas-
 tum atque vorticibus profun-
 dis periculosum magno cum
 labore tranare, invicem sese te-
 nentes, ægreque ulteriorem in
 ripam evaierunt. Sunt qui Clœ-
 liam dicant nactam equum,
 eo confcensō sensim transfi-
 vissē, aliisque natantibus du-

cem se præbuisse, et animum
 verbis adjecisse, opemque tu-
 lisse. Quo hi utantur argu-
 mento, mox dicetur. Romani
 ubi eas salvas rediisse videre,
 audaciam quidem et virtutem
 admirati sunt, reditum tamen
 non probaverunt, neque vinci
 se fide ab uno homine susti-
 nuerunt. Itaque additis qui
 deducerent in castra eas Por-
 senæ remiserunt: cum transfi-
 issent fluvium, parum abfuit
 quin per insidias a Tarquinio
 interciperentur. Consul is ta-

Οὐαλερία μὲν τρωῶν παρῆξέφυγεν οἰκτιρῶσα εἰς τὸ τῆς Πορσίνας γρατόπεδον, τὰς δὲ ἄλλας ὁ τῆς Πορσίνας υἱὸς Ἄρρεος ταχὺ παρὰ βοιωτῶν ἐξέλετο τῆς πολέμιαν. Ἐπεὶ δὲ ἤχθησαν, ἰδὼν αὐτὰς ὁ Πορσίνας, ἐκέλευσεν εἰπεῖν ἥτις ὅστιν ἢ παρὰ βοιωτῶν καὶ κατὰρξασα τῆς βουλεύματος. Αἱ μὲν οὖν ἄλλα φοβηθεῖσαι πρὸς τῆς Κλοιλίας ἐσιώπησαν· αὐτῆς δὲ τῆς Κλοιλίας ἐπαύσης ἑαυτῶν, ἀγασθεῖς ὁ Πορσίνας, ἐκέλευσεν ἵππον ἀχθῆναι κακοσημῆδον εὐκρεπῶς, καὶ τῆς Κλοιλίας δαρησάμεν^Θ, ἅπτεμψεν εὐδμῶς καὶ φιλανδρῶπτος πάσας. Ταῦτο ποιούτων σημῖον οἱ πολλοὶ τῆς τῆς Κλοιλίας ἵππου διεξέλασαν τὸν ποταμὸν. Οἱ δὲ, οὗ φασι, ἀλλὰ τῆς ῥάμῃου θαυμάσαντα καὶ τὴν τόλμαν αὐτῆς ὡς κρέττονα γυναικός, ἀξίωσαν δωρεῶν ἀνδρὶ πολέμιῳ παρὰ τῆς. Ἀνέειπε γοῦν ἕφιππος εἰκὼν γυναικός ὅτι τῆς ὁδοῦ τῆς ἱερῆς λεγόμενης, ἡ δὲ οἱ μὲν τῆς Κλοιλίας, οἱ δὲ τῆς Οὐαλερίας λέγουσιν^ἔ.

.. ΜΙΚΚΑ ΚΑΙ ΜΕΓΙΣΤΩ.

Ἄριστότεμ^Θ Ἡλείοις ἐπαναστῆς τύραννος ἴσχε μὲν

men Poplicolæ filia Valeria cum tribus famulis occupavit in castra Porſenæ effugere: reliquas Porſenæ filius armis statim ſuppetiis latis ex hoſtibus eripuit. Adductas ad ſe conſpicatus Porſena, quæſiuit quænam autor fuiſſet hujus conſilii. Tum Clælia, reliquis, quod ei metuerent tacentibus, ipſa de ſeſe indicium profeſſa eſt. Magna autem admiratione permotus Porſena, equum egregie ornatum adduci juſſit, eo Clæliam dona-

vit, univerſaque benigne et humane ſuis remiſit. Hoc ſigno multi docere volunt, Clæliam equo amnem trajeciſſe. Alii hoc negant, ſed Porſenam aiunt, virtutem ejus audaciamque muliebri majorem admiratum, dignatum eſſe dono quod bellatori conveniret viro. Sane equeſtris ſtatua poſita eſt mulieris in via ſacra: ab aliis ea Clæliæ, ab aliis Valeriæ attribuitur.

XV. ΜΙΚΚΑ ΕΤ ΜΕΓΙΣΤΩ.
Ariſtotimus auxilio regis

δι' Ἀντιγόνης τῆ βασιλείας, ἐχρήτο δὲ τῆ δυνάμει πρὸς
 251 ὄσδ' ἐν ὀκτωεῶσι ὄσδ' ἐ μέτριον. Καὶ γὰρ αὐτὸς ἰὺ φύσῃ
 θηριώδης, καὶ τοῖς φυλάτῃσι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ σῶμα
 βαρβάρως μιγάσι δουλεύων ὑπὸ φόβῳ, πολλὰ μὲν
 ὑβριστὰ, πολλὰ δὲ ὠμὰ τοὺς πολίταις ὑπ' αὐτῆς
 ἀεικέλα πάροχα. Οἶον ἰὺ καὶ τὸ Φιλοδήμου πάρος.
 Ἐχόντος γὰρ αὐτῆς θυγατέρα καλεῖν ὄνομα Μίκααν,
 ἐπεχείρητέ τις τῆς ἀεὶ τὸν τύραννον ξαναγῶν ὄνομα
 Λεύκιος, ἕβρει μᾶλλον ἢ ἔρωτι συγγενέσθαι καὶ πέμψας
 ἐκάλεε τὴν παρθένον. Οἱ μὲν οὖν γονεῖς τὴν ἀνάγκην
 ὀρῶντες, ἐκέλευον βαδίζειν ἢ δὲ πᾶσι ἕσα γενναῖα καὶ
 Β. μεγαλόφρων, ἐδάϊτο τοῦ πατρὸς ἀειπλοιομένη καὶ καθη-
 κητέουσα, μᾶλλον αὐτὴν ἀειδέειν σποδανῆσαν ἢ τὴν
 παρθενίαν αἰοχρῶς καὶ παρονόμως ἀφαιρεθεῖσαν. Καὶ δια-
 τρεφῆς γεννομῆσι, σπαργῶν καὶ μεθῶν ὁ Λεύκιος αὐτὸς
 ἔξανέστη, μετὰ ξυπίνων, πρὸς ὄργην καὶ τὴν Μίκααν εὐρῶν
 ἐν τοῖς γόνοσι δ' πατρὸς τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν, ἐκέλευε

Antigoni tyrannide, quam in Eleos occupaverat, constabillita, inique admodum atque immoderate sua usus est potentia: quippe homo natura ferus, barbarisque stipatoribus corpus tyrannidemque ejus tutantibus convenis serviens præ metu, multa ab iis in cives contumeliose, multa crudeliter facta diffimulabat. Quo in numero fuit Philodemi calamitas. Hujus enim filiam formosam, Miccam nomine, quidam tyranni peregrinis militibus dux præfectus Lucius, contumeliæ inferendæ magis

studio quam amore ductus, cum cuperet corrumpere, misit qui eam arcesserent. Parentes quidem necessitatem animadvertentes, ire eam juebant. Micca vero, ut erat generosa indole, animoque magno, patrem amplexa supplexque obsecrare, pateretur potius mori ipsam, quam ita turpiter atque injuste virginitate spoliari. Interjecta mora, ipse Lucius libidine ac vino ebrius, inter potandum profluit iratus: cumque Miccam invenisset caput inter patris habentem genua, sequi se jussit: de-

αὐτῷ σωμακολουθεῖν· οὐ βελομένης δὲ ὁ χιτώνιον παρ-
 ῥήξας ἐμαστήρου γυμνῶν, αὐτὸν μὲ ἐγκαρτεῖσθαι σιωπῇ
 ταῖς ἀληθείαι· ὁ δὲ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ, ὡς ὁδὸν
 ἀντιβολαιῶτες καὶ δακρύοντες ἐπέβαινον, ἐτραπέποντο πρὸς
 θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἀνάκλησιν, ὡς δεινὰ καὶ πρῶτομα
 πάροντες. Ὁ δὲ βάρβαρος, ἄκμανεῖς παντάπασιν ὑπὸ
 τοῦ θυμῷ καὶ μέθης, ἀποσφάττει τὴν παρθένον ὡς ἔτυ-
 χεν ἐν τοῖς κόλποις τοῦ πατρὸς ἔχουσα τὸ πρῶτομα.
 Ἄλλ' ὁδὸν τούτοις ὁ τύραννος ἐχάμπτετο, πολλοὺς δὲ
 ἀνήρει, καὶ πλείονας ἐφυάδευε· ὀκτακόσιοι γυνὴν λέγουσιν
 καταφυγεῖν ἐπ' Αἰτωλοὺς, δέοιμοι ταῖς γυναῖκας αὐτοῖς
 καὶ τὰ νήπια τῶν τέκνων κομίσασθαι πρὸς τὸν τυράννα.
 Ὀλίγω δ' ὑπερὶ αὐτὸς ἐκήρυξε τὰς βελομένας γυναῖ-
 χας ἀπέναιον πρὸς τὴν ἀνδρας ὅσον βέλονται τῶν γυ-
 ναικείων χρημάτων ὀπιφερειμένας. Ἐπεὶ δὲ πάσας
 ἤλαστο μετ' ἡδονῆς τὸ κήρυγμα δεδευμένας (ἐγένοντο γὰρ
 ὑπὲρ ἑξακόσια τὸ πλῆθος) ἐκέλευσεν ἀθροῦν ἡμέρας
 ῥητῇ βαδίσειν, ὡς τὴν ἀσφάλειαν αὐτὸς παρήξων.

trestanti vestem deripuit, fla-
 grisque eam cecidit, tacite do-
 lores perferentem; cum pater
 et mater postquam deprecando
 et flendo nihil se proficere sen-
 tirent, deos hominesque testa-
 rentur atrociam se et iniqua pa-
 ti. Tandem barbarus ira et
 crapula plane in furorem ac-
 tus, virginem, ut in patris tum
 sinu faciem habebat, confodit.
 Neque hoc animum tyranni
 flexit facinus: sed et multos
 interfecit, et plures in exfili-
 um ejecit; nam octingenti ad

Ætolos venisse dicuntur ex-
 torres, flagitantes ut se in ux-
 oribus et liberis a tyranno au-
 ferendis juvarent. Paulo post
 Aristotimus ultro proposuit e-
 dictum, quo mulieribus, si quæ
 vellent, permittebat proficisci
 ad maritos, ac de dotalibus bo-
 nis quantum vellent secum fer-
 re. Ubi sensit omnibus gra-
 tum esse hoc edictum, (nam
 amplius sexcenti erant quæ se
 ad iter parabant) diem definiit
 ad quam confertim irent, tu-
 tum se iter ipsis præbiturum

Ἐκείσθι δὲ τῆς ἡμέρας, αἱ μὲν ἔπι τὰς πύλας ἰθροῖ-
 ζοντο τὰ χεῖματα συσκευασάμεναι, καὶ τῆς τέκνον τὰ
 μὲν εἰ ταῖς ἀγκύλαις φέρονται, τὰ δὲ ἔπι τῶν ἀμαξῶν
 ἔχουσαι, καὶ θεμέλιον ἀλλήλας. Ἄφνω δὲ πολλοὶ τῆς
 τῷ τυράννῳ ἐπιφέροντο, μένιν βοῶντες ἔτι πρόωθεν ἕως
 δὲ ἐγγὺς ἐγένοντο, ταῖς μὲν γυναικας ἐκέλευον ἀναχωρεῖν
 ὀπίσω, τὰ δὲ ζεύγη καὶ τὰς ἀμάξας ὑποτρέφαντες
 ἔωσαν εἰς αὐταῖς, καὶ ἀφ' ἑμῶν ἀφιδῶς διήλαυον, ἔτι
 E ἀκολουθεῖν ἔτι μένιν εἰόντες, ἔτι τοῖς νηπίοις βοηθεῖν
 ὑπολυμφοῖς, (τὰ μὲν γὰρ ἐκπίπτοντα τῆς ἀμαξῶν,
 τὰ δ' ὑποπίπτοντα διεφείροντο) βοῆ καὶ μάστιγι
 ἄσπερ πρῶτα τῆς μοθοφόρον ἐπειρόντων ἀνατρεπο-
 μένας ὑπὸ ἀλλήλων, ἕως εἰς τὸ διοικητήριον ἐπέβαλον
 ἀπάσας· τὰ δὲ χεῖματα πρὸς τὸν Ἀριστόμωμον ἀπε-
 κομίσθη. Χαλεπῶς δὲ τῆς Ἠλείων ἔπι τέτοις ἐχόν-
 των, αἱ αἶψα τὸν Διόνυσον ἱεραὶ γυναικας, ἀς ἐκχεῖδαι
 κελεύουσιν, ἰκετηρίας καὶ τέμματα τῆς ὑπὸ τῷ θεῷ λα-

E. 4. ἐπιγόντων] Sumpfi a Venet. E. T. P. Vulgo ἐπαγόντων.

• simulans. Cum dies appetiif-
 set, et mulieres ad portam con-
 venirent, pecuniamque conge-
 rerent, et pueros aliae in ulnis
 gestarent, aliae curribus impo-
 nerent, ac se invicem praesto-
 larentur; subito multi a tyran-
 no immissi satellites, eminus
 clamore elato eas manere jus-
 serunt: cum autem appropin-
 quassent, mulieribus ut retro
 abirent imperaverunt, currus-
 que et vehicula invertentes
 per ipsas retro impulerunt, ni-
 hil cuiquam parcentes, et ne-

que abire, neque manere, aut
 infantibus opitulari sinentes:
 quorum alii curribus exciden-
 tes peribant, alii curribus su-
 pervehentibus delapsos elide-
 bantur: veluti oves, clamore
 et flagris eas urgentibus mer-
 cenariis militibus, subversas a
 se invicem, universas in car-
 cerem compulerunt, et pecu-
 niam ad Aristotimum retule-
 runt. Hanc rem cum graviter
 ferrent. Elei, Baccho sacrae
 mulieres, quas *Sedecim* vocant,
 supplicibus ramis et stemma-

εἶσαι, πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀπλῆτοςαι πρὸ Ἀριστοτίμῳ
 καὶ, τῆς δορυφόρον ὑπὸ αἰδῶς ἀφαιρῶντων, ἔστησαν τα-
 ρεῖστον σιωπῇ ὁσίως παρεχόμεναί τὰς ἰκετηρίας· ἐπεὶ
 δὲ ἐγένοντο φανεραὶ δόμοι καὶ ὠδαιτέμοι τὸ ὄργιόν
 ὑπὲρ τῆς γυναῖκος, παρεξυθείς πρὸς τὸς δορυφόρους,
 καὶ κεκραγὼς ὅτι παρελθεῖν εἶασαν αὐτάς, ἐποίησε τὰς
 μὲν ὠδοῦναι, τὰς δὲ τύποναι ἔξελθσαι ἐκ τῆς ἀγορᾶς,
 εἰς τὴν δὲ δυσὶ ταλάντοις ἐζημίωσε. Γενομένην δὲ τέ-
 ταν, οὐ μὲν τῆς πέλει συνέστησε πρὸς τὸν τύραννον
 Ἑλλάνακος, ἀνὴρ ἀφ' ἧρας ἦδη καὶ δύο τέκνων ἴνατον,
 ὡς οὐδὲν ἀνὴρ πρὸς τὴν, ὑπὸ τῷ τυραννῆτι πειρομένους.
 Ἐκ δ' Αἰτωλίας ἀφαιρῶντες οἱ φυγάδες, κατα- 253
 λαμβάνουσι τῆς χώρας ἐπιτήδειον ἐμπολεμῆν ἔρυμα τὴν
 Ἀμμυμόνῃ, καὶ συχνὸς προσεδέχοντο τῆς πολιτικῆς
 οὐκ τῆς Ἡλίδος ἀποδιδράσκοναι. Ταῦτα δὲ δῖσας
 ὁ Ἀριστοτίμος, εἰσῆλθε πρὸς τὰς γυναῖκας, καὶ νομίζων
 φθῶν μᾶλλον ἢ χάριτι ἀφαιρῶναι, προστάτη

tibus dei sumptis, in foro ob-
 vias sese Aristotimo tulerunt,
 decedentibusque ob reverentiam
 stipatoribus, tacite primum
 adstiterunt, supplicatorias
 frondes prætendentes. At
 Aristotimus, simul atque de-
 precari eas pro mulieribus sen-
 sit, stipatoribus iratus et cum
 clamore exprobrans quod eas
 passæ essent accedere, effecit ut
 alias trudendo, alias verberando
 e foro exigent: unam-
 quamque porro duobus talentis
 multavit. His ita actis, Hel-
 lanicus Elide consilium de op-

primendo tyranno agitavit, re-
 cum aliis composita: homo
 quem, ut senem et duobus fi-
 liis orbatum, ideoque nihil
 quicquam acturum, tyrannus
 negligebat. Simul etiam exsul-
 es ex Ætolia trajicientes, in
 agro Eleo Amymonam, locum
 commodam arcem bello futu-
 rum, occuparunt, complures-
 que civium Elide profugien-
 tes ad se receperunt, Aristoti-
 mus, cui metum ista obji-
 ciebant, ad captivas se contulit,
 remque terrendo se facilius
 quam gratia confecturum ra-

πέμπῃν καὶ γράφειν αὐτὰς τοῖς ἀνδράσιν ὅπως ἀπίωσιν
 ἐκ τῆς χώρας· εἰ δὲ μὴ, κατασφάξεν ἠπειλεί πάσας
 αἰμοσάμμος, καὶ πρηνελὸν τὸς παῖδας. Αἱ μὲν οὖν
 Β ἄλλα, πολὺν χρόνον ἐφεστῶτος καὶ κελεύοντος ἐπέων εἰ
 τι πρῶξοσι τῶτων, ὅθεν ἀπεκρίνατο πρὸς ὁκῆνον,
 ἀλλὰ πρὸςβλεψαν ἀλλήλαις σιωπῇ, καὶ δὲ εὐνοίαν,
 ἀνομολογησύνῃμα τὸ μὴ δαδέναι, μηδὲ ἐκπεπλήχθαι
 τὴν ἀπειλήν. Μεγιστὸ δὲ ἡ Τιμολέοντος γυνὴ, καὶ
 Αἴσ. τὸν ἄνδρα καὶ τὴν ἀρετὴν, ἡγεμονικῶν ἔχουσα
 τάξιν, ἀφραστῆται μὲν οὐκ ἠξίωσεν, ὅθεν εἶασε τὰς
 ἄλλας· κατεζομένη δ' ἀπεκρίνατο πρὸς αὐτὸν, Εἰ μὲν
 ἢς ἀνὴρ φρόνιμος, οὐκ ἂν διελέγε γυναιξὶ περὶ ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πρὸς ἐκείνους ἂν, ὡς κυρίας ἡμῶν, ἔπεμπες,
 ἀμείνονας λόγους εὐρῶν ἢ δὲ ἂν ἡμᾶς ἔξπατήσας· εἰ
 C δὲ αὐτὸς ἐκείνους πῶσαι ἀπειρησκάς, δὲ ἡμῶν ὅτι χειρεῖς
 πρὸς ἀλογίαν, μῆτε ἡμᾶς ἔλπιζε πάλιν ἔξπατήσθαι,

B. 3. καὶ δὲ εὐνοίαν] Non satisfacit sententiæ. Credo quæstoram scripsisse ual
 dituros.

tus, mandavit ut missis ad
 maritos litteris discedere ex ea
 regione juberent: ni facerent,
 universas se contumeliose vex-
 atas necaturum, liberis ante in-
 terfectis, minitans. Cum ali-
 quandiu instaret atque dicere
 juberet an facturæ essent quod
 postulabat, reliquæ nihil re-
 spondentes, intuitæ sunt sese
 mutuo, tacita invicem bene-
 volentia significantes, nihil se
 metuere, neque minis his ter-
 reri. At Megisto Timoleon-
 tis uxor, et cum mariti, tum

propriæ virtutis causa cætera-
 rum facile princeps, non dig-
 nata assurgere, neque reliquas
 passa, sedens tyranno respon-
 dit. Si vir esses cordatus, non
 utique de viris cum mulieribus
 colloquereris: sed ad ipsos, ut
 qui in nos jus habent, misisses
 meliori inventa oratione, quam
 qua nos decepisti: quod si au-
 tem desperato te iis persuasur-
 um, nostra opera imponere illis
 moliris: neque sperare debes
 te nobis denuo verba daturum,
 et absistam nullius ii consilii

μήτε ἐκείνοι χακῶς ἔστω φρονήσαν, ὅτε, φηδόμενοι πα-
 δαρίων καὶ γυναικῶν, ἐγκαταλιπεῖν τιμὴν τῆς πατρὸς
 ἐλευθερίας οὐ ᾗ τοσούτο χακὸν αὐτοῖς ἡμᾶς ἀπολέσαι,
 μηδὲ κῦν ἔχοντα, ὅσον ἀγαθὸν ἐξελέσθαι τῆς οἷς ἀμό-
 τητος καὶ ἕβρεως τὸς πολλοῖς. Ταῦτα τῆς Μεγίστης
 λεγούσης, οὐκ ἀναρόμενος ὁ Ἀριστότιμος, ἐκέλευσε τὸ
 παιδίον αὐτῆς, ὡς ἀπατενῶν ἐν ὄφει, κομωθῆναι.
 Ζητούμενον δὲ τῷ ἑσπερῷ ἀναμεμωγμένον ἐν τοῖς
 ἄλλοις παῖσιν καὶ διαπαλαίσειν, ἢ μήτηρ ὀνομασίᾳ παρ-
 χαλεσαμένη, Δεῦρο, ἔφη, τέκνον, πρὶν αἰσθέσθαι καὶ
 φρονεῖν, ἀπαλλάγητι τῆς πατρὸς τυρανίδος ὡς ἐμοὶ
 βαρύτερον ὅστιν δουλεύοντά σε παρ' ἀξίαν ἐφορᾶν, ἢ
 ἀποθνήσκοντα. Τοῦ δὲ Ἀριστοτίμου πασσαμένην τιμὴν
 μάχασεν ἐπ' αὐτὴν ἑαίνην, καὶ μετ' ὀργῆς ἐπιφρο-
 νήσας, τῷ σμύθησαν τὴν αἰσθῆν, Κύλιον ὄνομα, πρὸς δοκῶν
 ἐπὶ, μισῶν δὲ καὶ μετέχον τῆς σιωμοσίας τῆς παρὰ τὸν
 Ἑλλάδιον, ἀντίση, καὶ ἀπέστρεψε δρόμιος, καὶ λέγων
 ἀγενεὶς ἐπὶ) καὶ γυναικῶδες, οὐκ ἀνδρὸς ἡγεμονικῶν καὶ

ut sint, ut dum parcant muli-
 eribus et infantibus suis, pa-
 tris prodant libertatem; non
 enim tantum mali est nos amit-
 tere, quibus quidem alias ca-
 rent, quantum boni est cives
 tua savitia et insolentia libe-
 rare. Hæc fata Megistone
 Aristotimus animi impos, fi-
 lium ejus adferri illico jussit,
 ante oculos matris eum neca-
 turus. Quem cum quaerent
 ministri inter alios ludentem
 et lucta se exercentem, mater
 eum nominatim vocans: *Ades
 buc, inquit, filii, et antequam*

*sentias et intelligas, liberare ac-
 cerba tyrannide; mihi enim
 difficilius fuerit servientem te
 indigne, quam morientem cer-
 nere.* Aristotimum vero stricto
 gladio ipsam jam matrem im-
 petiturum, iraque concitum in
 eam ruentem, Cylo unus de
 familiaribus, cui tyrannus fi-
 dem habebat, cum quidem is
 ipsum odisset, sociusque factæ
 ab Hellenico conspirationis es-
 set, restitit, eumque avertit o-
 rans, monensque, Indignum
 fore hoc ipso, et muliebre fac-
 tum, non conveniens principi

ε πρᾶγμασι χρεῖσθαι μεμαθηκότες, τὸ ἔργον ὅτε μάλιστα
 ἔνοιου γινόμενον τὸν Ἀριστότιμον ἀπελθεῖν. Γίνεται δὲ
 σημεῖον αὐτῷ μέγα· μεσημέρια μὲν γὰρ ἰὺ, καὶ μετὰ
 τῆς χαλαρῆς ἀνεπαύετο πρὸς δουραζομένην δὲ τῆν
 αὐτὴν τὸ δειπνον, αἰετὸς μετέωρος ὄφθη δινήμερος ὑπὲρ
 τῆς οἰκίας, εἰδ' ὡσπερ ἐκ παρθοῖας καὶ τοχασμῶν, λίθον
 ἀφῆκεν εὐμεγέτη κατ' ἐκείνο τῆς γῆς τὸ μέρος, ἢ τὸ
 δωμάτιον ἰὺ εἰ ὡ κατὰ κέλευθον ἐτύχαιεν ὁ Ἀριστότιμος.
 Ἄμα δὲ ἀνωθεν φόβη μεγάλη καὶ κραυγῆς ἔξωθεν
 ὑπὸ τῆν ἰδόντων τὸν ὄρνιν γινόμενης, ἐκπλαγῆς καὶ
 φρονομένης τὸ γινόμενον, μετεπέμψατο μάντιν ὃν χρονοῦχος
 διεπέλει κατ' ἀγροῦν, καὶ διηρώτα αὐτὸν τῷ σημείῳ σω-
 πταροφυμῶνος. Ὁ δὲ ἐκείνου μὲν παρεκάλει, ὡς τοῦ
 Διὸς αὐτὸν ἐξεγείροντος καὶ βοηθοῦτος· οἷς δὲ ἔπειθε
 τῆν πολιτῆν, ἔφρασεν ὅσον ἔπειτα τῶν δειλῶν αἰαροφυμῶν
 ὑπὲρ κεφαλῆς ἐμπροσθεῖται πρὸ τυράννου. Διὸ καὶ τοῖς
 αὐτοῖς τὸν Ἑλλάντικον ἐδόξε μὴ μέλλειν, ἀλλ' ἐπειθήσασθαι
 τῇ ὑπερβία. Τῆς δὲ νυκτὸς Ἑλλάντικος ἐδόκει κατὰ τῆς

viro et rerum gerendarum gna-
 ro; itaque vix tandem Aristo-
 timus, cum ad se rediisset, inde
 abiit. Magnum vero osten-
 tum ei factum est. Cum enim
 meridie cum uxore cubaret,
 prandiumque esset paratum,
 visa est aquila in aëre se li-
 brans supra domum, ac quasi
 prudens et dedita opera lapi-
 dem justæ magnitudinis in e-
 am partem tecti dejecit, ubi
 erat cubiculum in quo jacebat
 Aristotimus. Simul autem de-
 super ingenti sonitu existente,
 et foris clamore sublato ab his

qui avem viderant, perterritus
 tyrannus re cognita vatem ac-
 civit, quo solebat assidue in fo-
 ro uti, perturbatusque inter-
 rogavit quid isto signo porten-
 deretur. Vates bono ipsum
 esse animo jussit, quod exci-
 tatus et adjutus esset a Jove:
 civium autem quibus fidebat,
 iis dixit, vindictam tyranni ca-
 piti impendere, et jamjam il-
 lapsuram. Itaque etiam Hel-
 lanico visum est non cunctan-
 dum, sed postridie rem geren-
 dam. Nocte ista Hellenicus per
 quietem imaginatus est alte-

ἔπνευ τῶν τεθνηκότων ἰόν τὸν ἕτερον λόγον αὐτῶν ὡς
 γάντα. Τί πέπονθας, ὦ πάτερ, χερσίδων; αὔριον δὲ σε
 δεῖ τῆς πόλεως στρατηγῆν. Οὗτός τε δὴ εἶπ' ἢ ὅτι 253
 εὐθαροῦς γεγενημένος, παρεχέλει τὸς ἑτέρας. "Ο, τε
 Ἀριστότιμος πυθόμενος Κρατίεσσι αὐτῶν βοηθοῦντα μετὰ
 πολλῆς δυνάμεως εἰς Ὀλυμπία καταστρατοπεδεῖν,
 ἔπως ἔξεθάρσονται ὥστε ἀνὰ δορυφόρον εἰς τιμὴν ἀγροῦν
 παρελθεῖν μὲν τῷ Κύλωνος. Ὡς οὖν οὐκ οὐκ εἶδε ἢ χερσὶν
 ὁ Ἑλλάδικος, ὁ μὲν ἰὼ σημεῖον αὐτῶν πρὸς τὸς μέλ-
 λουκὰς ἔπαινον συγκείμενος, ὅς κ' ἔδοκε, λαμπρᾶ δὲ
 τῇ φωνῇ, καὶ ἅμα τὰς χεῖρας πρῶτον ἀμφοτέρας,
 Τί μέλλετε ἄνδρες ἀγαθοὶ χερσὶν τὸ θάλασσαν εἰς μέσῳ
 τῆς πατρῴδος ἐναγωνίασθαι; Πρῶτον μὲν οὖν ὁ Κύ-
 λων ἀσπασόμενος τὸ ξίφος παίει τινα τῶν ἐπομένων τῶν
 Ἀριστότιμου. Θρασύβουλος δὲ καὶ Λάμπιδος ἕξ ἐναγίας
 ἔπαινον ἐλάττωσεν, ἔφαθ' ἢ ὁ Ἀριστότιμος εἰς ὃ τῷ Διὸς ἱερῶν
 καταφυγόν· ἐκεῖ δὲ σπαιτύναντες αὐτὸν, καὶ τὸ σῶμα

A. 1. Οὔτως] Praefat. Οὔτως.

rum filiorum suorum mortuo-
 rum sibi adstare, ac dixisse:
*Pater, quid tibi accidit ut dor-
 mires? cras te civitatis ducem
 esse oportet.* Hoc ille somnio
 confirmatus, focios ad institu-
 tum exequendum cohortatus
 est. Et Aristotimus audito
 Craterum auxilium sibi ferendi
 gratia Olympiae cum magno
 exercitu castra habere, tantum
 concepit audaciae, ut absque
 stipulatoribus in forum Cylone-
 comitante descenderit. Hella-
 nicus occasione conspecta, tes-

feram, qua data ad irruendum
 suos e composito fuerat horta-
 turus, non protulit: sed ambas
 intendens manus, clara voce,
*Quid cessatis, inquit, viri bo-
 ni? praeclarum est hoc theatrum
 in medio patriae certaturis.*
 Primus ibi Cylo ense stricto
 quendam comitum Aristotimi
 feriit. ThraSybulo autem et
 Lampide adversis sese ei infe-
 rentibus, Aristotimus fuga in
 Jovis templum evasit. Hic
 eum interfecerunt, et cadavere
 in forum protracto, cives ad

παρβαλόντες εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐχάλην τὴς πολιτείας ὅτι
 τὴν ἐλευθερίαν. Οὐ μὴν ἐφθισάν γε πολλοὶ τὰς γυ-
 ναῖκας· εὐθὺς γὰρ ἔξεδραμον μὲν χρᾶς καὶ ὀλολυγμῶς,
 καὶ παρῆσαν τὴς ἀνδρας ἀνέδδω καὶ κατέτερον ἔτα
 τῷ πλήθει. ὅτι τὴν οἰκίαν τῷ τυράννῳ ρύεντος, ἢ μὴ
 C χυτὴν συκλέεσασα τὸν γάλαμον, αὐτῷ ἀνήτησε. Δύο
 δ' ἦσαν αὐτῶν θυγατέρες, παρθένοι μὲν ἔτι, κάλλιπαι δὲ
 τὴν ὄψιν, ἢ ἢ γάμων ὄραν ἔχουσαι· ταύται, συλλαβόντες
 ἔλκον ἔξω, πάντως μὴ ἀνελεῖν, αἰκίσασθαι δὲ καὶ κατ-
 ὑρίσαι παρῆσαν ἐρωκίτες. Ἀπαντήσασα δὲ ἡ Με-
 γιστῶ μὲν τῶν ἄλλων, εἶσα δεινὰ ποιεῖν αὐτῆς, εἰ δῆμος
 ἀξιοῦντες εἶ), ταῦτα πολμῶσι καὶ ἀσελαίνουσι τοῖς
 τυράννοις ὅμοια. Ἐντροπομῶν δὲ πολλῶν τὸ ἀξίωμα
 τῆς γυνακίως παρῆσαν ζομῆτης καὶ δακρυόους, ἔδοξεν
 ἀφελῆν τὴν ὕριν, αὐτὰς δ' εἶσαι δι' αὐτῶν σπο-
 D ῶσαι δ' οὖν ἀνατρέφαντες ἔδον ἐκέλευον εὐθὺς σπο-
 θήσκουσαι τὰς παρθένας, ἢ παρῆσαν Μυρῶ λύσασα ἢ
 ζῶναι, καὶ βεβῆον εἰάφασα, ἢ ἀδελφὴν κατησάξεται,

libertatem vocarunt. Neque
 vero multum anteverterunt
 mulieres suas; statim enim eas
 procurrerunt cum gaudio et
 ejulatu, virisque circumfusa
 eos coronaverunt. Deinde
 multitudine ad tyranni domum
 confluite, uxor ejus cubiculo
 clauso sese suspendio vita
 eduxit. Erant tyranno duae
 filiae, virgines adhuc et forma
 pulcherrima, jamque nuptiis
 tempestivae: has Elei captas
 foras protraxerunt, omnino
 quidem necaturi, sed prius ex-
 cruciare ac contumeliis affi-

cere volentes. Quibus occur-
 rens cum aliis Megisto vociferata est, Indignum vero eos
 facinus meditari, qui populum
 se profitentes liberum, facinora
 libidinosorum tyrannorum
 imitentur. Multis dignitatem
 mulieris reverentibus, libere
 loquentis ac plorantis, placuit
 omiffis contumeliis, ipsis vita
 exeundi permittere potestatem.
 Cum intro adductas virgines
 jussissent absque mora
 necem sibi consciscere, major
 natu Myro cum zonam solu-
 tam collo circumdedisset, so-

καὶ παραχρῆναι προσέχεν καὶ ποιῆν ἅπαν ἀνὰ αὐτὴν θεά-
 σματα ποιῆσαι, "Ὅπως ἂν, εἴη, μὴ ταπεινῶς μηδ'
 ἀναξίως ἑαυτῷ κατατρέφωμαι. Τῆς δὲ νεότητος δεο-
 μῆνις αὐτῇ παρῆναι πρῶτα ἀποθανεῖν, καὶ τὸ ζῶντις
 ἀντιλαμβάνομαι, Οὐδὲν ἄλλο πρότερον, εἶπεν, ὅδ' ἐν
 ἡρημίᾳ σοι δεομένη καὶ ταύτῃ οὐ λάβε τὴν χάριν·
 ἐγὼ δὲ ὑπομῶ καὶ τλήσομαι τῷ θανάτῳ βαρύτερον,
 τὸ σέ, φιλάττη, πρῶτον ἰδεῖν θνήσκουσαν. Ἐκ τούτου
 τὴν μὲν ἀδελφὴν αὐτῇ διδάξασα τῷ τραχίλῳ πελο-
 λέσθαι τὸν βρόχον, ὡς ἤθετο πεθνηῖαν, καθεύε καὶ
 κατεχέλευεν αὐτὴν δὲ τὴν Μεγιστὴν παρεχέλευεν ὀπι-
 μελιθῆναι, καὶ μὴ ὑπιδεῖν αἰχρῶς, ἐπειδὴ ἀποθάη,
 τεθεῖσαι. "Ὡςτε μηδένα πατρὸν μηδὲ μισοτύραννον ἔτα
 γενέσθαι τῷ παρόντων, ὅς οὐα ἔκλαυσεν ὅδ' ἐκτεθῆσεν
 τὴν τῷ παρθέτων εὐγένειαν.

ΤΩΝ μὲν οὖν κοινῇ πεπραγμένων γυναιξὶ μυρίων
 ὄντων, ἰκανὰ ταῦτα ᾤσατο εἶναι· τὰς δὲ κατ' ἐξέτην

rorem consalutavit, hortata-
 que est ut se imitaretur, *Ne,*
 inquit, *abjete nobisque in-*
digne finiamus vitam. Juniore
 precante ut sibi prius moriendi
 copiam faceret, cingulumque
 apprehendente, *Neque ante,*
 inquit, *quicquam tibi oranti*
denegavi, et nunc hanc quoque
tibi facio gratiam: ego autem
id, quod morte ipsa mihi est
gravius, tolerabo, spectans te,
carissima, me prius morientem.
 Proinde cum docuisset sororem
 cingulo cervicem elidere, ut

mortuam vidit, deposuit atque
 texit: ipsa autem Megistonem
 oravit, ut curam sui gereret,
 neque pateretur mortuam se
 indecore collocari. Itaque in-
 ter eos qui aderant nemo fuit
 ita acerbus, nemo ita infensus
 tyrannis, qui non desleret aut
 miseraretur virginum egregi-
 am indolem.

HÆC exempla rerum a
 mulieribus publice præclare
 gestarum, de innumeris pauca,
 iufficiant. Singularum autem

ἄρεταις, ὅπως ἀν' ὅπῃ ἀσπαράδῃ ἀναγκάφορμον, ὅδδ' ἐν
οἴκοις τῆς χϛ' χρονον πάξωος δίδωται τὴν ὑπακει-
μένην ἰσθρίαν.

15. ΠΙΕΡΙΑ.

Τῶν εἰς Μίλητον ἀφικομένων Ἰώνων γασιάσαγτες
ἐνιοι πρὸς τὰς Νείλεω παῖδας, ἀπεχώρησαν εἰς Μυῦνθα,
καὶ κεῖ κατώκοιου, πύλλὰ κακὰ πάροντες ὑπὸ τῆς
Μιλησίων' ἐπολέμεν γὰρ αὐτοῖς ἀφ' ἧς τὴν ἑποσασίαν
ἐ μὴν ἀκέραιος ἦν ὅδδ' ἀνεπίμικτος ὁ πόλεμος, ἀλλ'
ἐν τισιν ἑορταῖς ἐφοίτων εἰς Μίλητον ἐκ τῆς Μυουῦτος
αἱ γυναῖκες. Ἦν δὲ Πύθης ἀνὴρ ἐν αὐτοῖς ἐμφανῆς,
γυναῖκα μὲν ἔχον Ἰαπυγίαν, θυγατέρα δὲ Πιερίαν.
Οὕτως οὖν ἑορτῆς Ἀρτέμιδι καὶ θυσίας ὄψατο Μιλησίοις,
254 καὶ Νηληϊδα πρῶτα γυναικῶν, ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ
τὴν θυγατέρα, δηλοῦσας ὅπως τῆς ἑορτῆς μετόχουσι.
Τῶν δὲ Νείλεω παίδων ὁ δυνατώτατος ὄνομα Φρύγιος
τῆς Πιερίας ἐραστὴς, ἐπειδὴ τί ἀν' αὐτῇ μάλιτα γένοιτο
παρ' αὐτῆς κεχαρισμένον εἰπούσης δ' ἐκείνης, Εἰ ἀφ-

pulchra facinora sparsim uti
sefe nobis offerent referemus:
nihil arbitrati temporum or-
dine præsentem indigere nar-
rationem.

XVI. PIERIA.

Ionum, qui Miletum se con-
tulerant, nonnulli ob natam
cum Nelei filiis discordiam
Myuntem sunt profecti: qui-
bus ob defectionem Milesii
bellum multaque damna intu-
lerunt. Neque tamen id bel-
lum omnino induciis commer-
ciiisque carebat, sed quibusdam
festis diebus mulieres Myunte

Miletum commeabant. Erat
inter Myuntios Pythes qui-
dam vir illustis, eique uxor
Iapygia, filia Pieria. Is cum
festivitas Milet in honorem
Dianæ esset, et sacrificium,
quod Neleium dicebatur, eo
uxorem et filiam misit, preca-
tas ut ei se paterentur interesse
festivitati. Ibi Phrygius Ne-
lei filiorum potentia primus
amore Pieriæ flagrans, cogi-
tare cepit quidnam præstare
posset ei quam maxime gra-
tum. Illa vero significavit, ni-
hil sibi fore acceptius, quam

πρόξαιό μοι τὸ πάλαισι σιταῖθα καὶ μὲ πᾶλλων
βαδίζεν. Σμεῖσι οὖν ὁ Φρύγιος δεομένη φιλίας καὶ
εὐφύνης τοῖς πολίταις, κατέπαυσε τὸν πόλεμον. Ἦν ἔν
εἰ ἀμφοτέρωσι ταῖς πόλεσι δόξα καὶ τιμὴ τῆς Πιερίας, Ἐ
ὥστε καὶ τὰς Μιλησίων εὐχάσθη γυναικας ἀχρη κῦ.
Οὕτως ἔραν αὐτῆ ὡς Φρύγιος ἠράσθη Πιερίας.

13. ΠΟΛΥΚΡΙΤΗ.

Ναξίοις ἢ Μιλησίοις σιπέτη πόλεμος διὰ τῆ Ὑψι-
κρέοντος τῆ Μιλησίων γυναικα Νεαίρα. Αὐτὴ γὰρ ἠράσθη
Προμέδοντος Ναξίω, καὶ σιπέπλωσεν, ὅς ἔω μὲν ξένος
τῆ Ὑψικρέοντος, ἐραθείσῃ δὲ τῇ Νεαίρα σιπέπλω, καὶ
τὸν ἄνδρα φοβεμένη ἀπαγαγὼν εἰς Νάξον, ἰκέτη τῆς
Ἐπίας ἐπέστη. Τῶν δὲ Ναξίων οὐκ ἐκδιδόντων, χάριν
τῆ Προμέδοντος, ἄλλως δὲ παικμένων πρέφασιν τῶ
ἰκετίαν, ὁ πόλεμος σιπέτη. Τοῖς δὲ Μιλησίοις ἄλλοι
τε πολλοί, καὶ πρέφασιν τῆ Ἰώνων Ἐρυθραῖοι
σιπεμάχου, καὶ μῆκος ἔχε καὶ σιπεφρῆς ἰσπεγε με-
γάλας ὁ πόλεμος· ἔτα ἐπαύσατο δι' ἀρετῶν γυναικας,

si efficeret, ut frequenter sibi
Miletum et multis comitate
venire liceret. Sensit Phry-
gius, amicitiam suis eam civi-
bus ac pacem expetere, bel-
lumque pacavit. Ex eo cele-
bris utraque in urbe, inque
honore fuit Pieria: ac mulie-
res Milesias etiamnum optant
ita se amari a viris, ut Pieri-
am amavit Phrygius.

XVII. POLYCRITA.

Propter Nezeram Hypsicre-
ontis Milesii uxorem bellum
inter Naxios et Milesios or-
tum fuit. Ea enim cum ama-

ret Promedontem Naxium ma-
riti sui hospitem, corpus cum
eo miscuit, veritatem iram ma-
riti, cum eo in Naxum navi-
gavit. Eam Promedon suppli-
cem Vestæ collocavit. Naxiis
autem mulierem sub præscrip-
tione supplicationis in gratiam
Promedontis non deditibus,
bellum quod dixi, constat
est. Milesiis cum alii multi,
tum Ionum studiosissime Ery-
thræi auxilia tulerunt, bellum-
que hoc tractum magnis cala-
mitatibus, tandem virtute mu-
lieris finitum est, sicuti cepe-

ὡς οὐδέτι μὲν μοχθηρία. Διόγητος δὲ ὁ τῷ Ἐρυθραίων στρατηγῷ, ἔχον καὶ πεπιτευμένους ἔρμα καὶ τῆς Ναξίων πόλεως εὖ σφευκὸς καὶ χρεοσχεδιασμένος, ἠγάσασατο λέειν τῷ Ναξίων πολλῶν, καὶ γυναῖκας ἐλευθέρους καὶ παρθένας ἔλαβεν, ὧν μιᾶς Πολυκρίτης ἐραθεὶς εἶχε αὐτῷ ἔχων ὡς αἰχμαλώτων, ἀλλ' οἱ τάξει γαμετῆς γυναϊκός. Ἐορτῆς δὲ τοῖς Μιλησίοις καθέκαστος οἱ τῆ στρατιᾶς, καὶ πρὸς πῶσιν ἀπάντων καὶ οὐσιαίας κτεπομένων, ἠρώτησε τὸν Διόγητον ἢ Πολυκρίτη, μή τι κωλύει πεμμάτων μερίδας ἀποπέμψαι τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς. Ἐπιτρέψαντος δὲ ἐκείνου καὶ κελεύσαντος, στέβαλε μολύβδινον γραμματίδιον εἰς πλακοῦντα, κελεύσασα φράσαι τὸν κομίζοντα τοῖς ἀδελφοῖς ὅπως αὐτοὶ μόνοι χρεοκαλώσωσιν αὐτὴν ἐπέμψαι. Οἱ δ' ὀφθύχοντες πρὸ μολύβδου, καὶ τὰ γραμμάτια τῆς Πολυκρίτης ἀναγνόντες, κελδήσας νυκτὸς ὑπὲρθεσαν τοῖς πολεμίοις, ὡς ὑπὸ μέθης διὰ τὴν εορτὴν ἐξημελημένων πάντων, πρὸς τῆς στρατηγῶν, καὶ παρῶρμισαν ἐξελεῖν

rat mulieris ob pravitatem. Diognetus Erythraeorum dux munitionem quandam sibi commissam tenebat, opportune admodum contra Naxiorum urbem sitam; itaque et magnam Naxiis praedam abstulit, et mulieres ac virgines liberas. Harum unam, nomine Polycritam, amore captus, secum non ut captivam, sed uxoris loco habuit. Evenit ut in castris Milesiorum dies ageretur festus: ibi cum omnes poculis essent ac conviviis dediti, rogavit Diognetum Polycrita,

ut liceret sibi fratribus partes placentarum mittere. Cumque is permetteret ac juberet, plumbeam tabellam placentae inferuit, mandato ei qui eam fratribus adfereret, ut solos vesci juberet fratres iis quae mittebat. Hi cum offendissent tabellam et legissent quae scripserat Polycrita, (hortabatur autem ut noctu hostes adorirentur, ob ebrietatem festo die contractam plane socordia dissolutos) rem ducibus Naxiorum significaverunt, et permoverunt ut secum exirent rei ge-

μετ' αὐτῆς. Ἀλόγτος δὲ τῷ χαρίτι, καὶ πολλῶν ῥησέων #
 φθαρέντων, ἐξηγήσατο τὸν Διόγνητον ἢ Πολυκρίτην ὡς
 τῆς πολιτείας, καὶ δέσποσιν. Αὐτὴ δὲ ὡς τὰς πύλας
 γενομένης τῆς πολιτείας ἀπαντῶναι αὐτῇ, μὴ χάρις καὶ
 εὐφρανῶν ὑποδεχόμενης καὶ θαυμάζοντα, ὅσα ἠνεγκε
 τὸ μέγεθος τῆς χάριτος, ἀλλ' ἀπέθανεν αὐτῇ προσῶσα
 ὡς τὴν πύλιν ὅπερ τέταπται, καὶ καλεῖται βασικάνη
 πάφος, ὡς βασικάνῳ τινὶ τύχῃ τὴν Πολυκρίτην φθο-
 ρηθεῖσαι ἀπολαύσαι τῆς τιμῶν. Οὕτω μὲν οἱ Ναξίων
 συγγραφεῖς ἰσχυροῦσιν. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν ὅσδε
 ἀλόγους τῆς Πολυκρίτης, ἄλλως δὲ πῶς ἰδόντα τὸν
 Διόγνητον ἐρασθῆναι, καὶ πάντα δίδοναι καὶ ποιῆν ἔτοιμον #
 εἶ) τὴν δὲ ὁμολογεῖν ἀφιξῆσθαι ὡς αὐτὸν, ἐνὸς μόνου
 τυχεῖσαι, ὡς αὖ τὸν Διόγνητον, ὡς φησὶν ὁ φιλόσοφος,
 ὅρκον ἤτησεν· ἐπεὶ δὲ ὤμοσεν, ἤξιος τὸ Δῆλιον αὐτῇ δο-
 θῆναι, (Δῆλιον γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ χωρίον) ἄλλως δὲ ὅσα
 ἀν' ἔφη σκελεθεῖν· ὁ δὲ καὶ ῥησὶ τὴν ὀκνημίαν καὶ διὰ

rendæ causa. Occupato a Naxiis castello, multisque hostium interfectis, Diogneto precibus Polycrita a civibus impetravit salutem. Ipsa autem civibus ad portam occurrentibus magno cum gaudio, collaudantibusque et ferta ferentibus, magnitudine lætitiæ exanimata, in ipsa porta concidit mortua: atque ibi sepulta est, et monumentum ejus vocatur *Livoris tumulus*: quod invidia quadam fortunæ fascinata Polycrita putaretur meritis honoribus non potuisse frui. Hæc Naxiorum histo-

ricorum est narratio. Aristoteles captam Polycritam fuisse non dicit, sed consecratam a Diogneto, sui eum amore irretivisse, ipsumque promississe omnia se, ut ea potiretur, dare ac facere paratum esse: at Polycritam se ad ipsum venturam pollicitam, si unicum quippiam ab eo obtineret, fuisse: cumque id jurejurando interposito Diognetus confirmasset, tradi sibi Delium postulasse, (id enim castello nomen erat) aliter se morem gesturam ipsi negasse: victum amore Diog-

τὸν ὄρκον ἔξετη, καὶ παρέδωκε τῇ Πολυκριτῇ τὸν τόπον, ἐκείνη δὲ τοῖς πολίταις. Ἐκ δὲ τούτου πάλιν εἰς ἴσον καταστάντες ἐφ' οἷς ἠθέλοντο πρὸς τὰς Μιλησίου διαλύθῃσαι.

*55

11. ΛΑΜΨΑΚΗ.

Ἐκ Φωκαίας τῶ Κοδριδῶν γένους, ἦσαν ἀδελφοὶ δύο· οἱ Φόβος καὶ Βλέψος· ὃν ὁ Φόβος ἀπὸ τῆς Λευκαδῶν πετρῶν πρῶτος ἀφῆκεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν, ὡς Χάραον ὁ Λαμφακλιὸς ἰσθόρκει. Ἔχον δὲ δύναμιν καὶ βασιλικὸν ἀξίωμα, παρέπλευσεν εἰς Πάριον, ἰδίῳ ἔνεχε πρῶτων καὶ γενόμηνος φίλος καὶ ξένος Μάνδρονι βασιλεύοντι Βεβρύκων τῆς Πιτυοεσσιῶν πρῶτος ἀρχομένων, ἐβόηθη καὶ συνεπολέμησεν αὐτοῖς ὑπὸ τῆς πρῶτης ἐπιχειρήσεως. Ὁ δὲ Μάνδρον ἄλλῃ τε πολλὴν ἐπέδειξε τῷ Φόβῳ φιλοφροσύνην ἀποπλέοντι, καὶ μέρος τῆς τε χώρας καὶ τῆς πόλεως ὑποχρῆντο δώσειν εἰ βούλοιο Φωκαεῖς ἔχον ἐποίους εἰς τὴν Πιτυόεσσαν ἀφικέσθαι. Πείσας οὖν τὰς πολῖτας ὁ Φόβος ἔξεπεμψε

netum, et jurejurandi permotum religione, Polycritæ castellum, hocque eam civibus tradidisse. Ita Naxios rursum Milesiis pares viribus factos, pacem in suas leges confecisse.

XVIII, LAMPSACE.

Codridæ genere, patria Phocænses fuerunt duo gemini fratres Phobus et Blepsus: quorum Phobus primus a Leucadibus petris in mare se dedit, ut Charo Lampfacenus scriptum reliquit. Is Phobus, vir potentia et dignitate præditus

regia, cum navigasset Parium suorum causa negotiorum, amicitiam et hospitii jus contraxit cum Mandrone Bebrycum rege, eorum qui Pityoenses cognominantur, eique a vicinis bello infestato auxilium tulit. Mandro autem navibus avehenti Phobo cum alia detulit officia, tum partem urbis agrique largiturum se promisit, si Phocæorum coloniam vellet Pityoessam deducere. Phobus cum id consilium civibus probasset, fratrem

τὸν ἀδελφὸν ἀγορᾶ τῆς ἐπικούρου. Καὶ τὰ μὲν ὡρᾶ
 τῷ Μάνδρονος ὑπέστην αὐτοῖς ὡσπερ προσεδέχσαν
 ὠφελείας δὲ μεγάλας καὶ λάφυρα καὶ λείας ἀπὸ τῆς
 προσούων βαρβάρων λαμβάνοντες, ἐκίφθονοι ὤψεστον,
 εἴτα καὶ φοβεροὶ τοῖς βέβρυξιν ἦσαν. Ἐπιθυμοῦντες
 οὖν αὐτῶν ἀπαλλαγῆναι, τὸν μὲν Μάνδροναν χερσὶν
 ὄντα καὶ δίχαιον ἄνδρα πρὸς τὴν Ἑλλάδα οὐκ ἐπίσαν
 ἀποδημήσαντος δὲ ἐκείνου, παρεσιδιάζοντο τῆς Φωκαῆς
 δόλῳ ἀφαιθεῖραι. Τῷ δὲ Μάνδρονῳ ἡ θυγάτηρ
 Λαμφάκη, παρθένος ἦσα, πλὴν ἐπιβουλιῶν παρῶν, καὶ
 ὡρεστον ἐπεχείρει τῶν φίλων καὶ οἰκείων ἀποτρέψκει, καὶ
 διδάσκειν ὡς ἔργον καὶ δεινὸν καὶ ἀσπίς ἐγχεμεῖσι
 πρᾶττειν, ἐργάζεσθαι καὶ συμμαχοῦν ἄνδρας, καὶ δὲ καὶ
 πολλὰ, ἀπακλιμῆτες. Ὡς δὲ οὐκ ἐπέειθε, ταῖς Ἑλ-
 λησιν ἔφρασε κρύφα τὰ πρᾶττόμενα, καὶ παρεκλεύσατο
 φιλέπτεσθαι. Οἱ δὲ, ἴσῳσιν τινὰ ὡρεσικλοασάμενοι καὶ
 ἰόντω, ἔξεγαλέσαντο τῆς Πιτυοεσθίωνος εἰς τὸ πρᾶ-
 ττειν αὐτῆς δὲ διελόντες δίχα, τοῖς μὲν τὰ τεῖχος χερσὶν

mifit, qui colonos eo deduce-
 ret. Stetit fane promissis Man-
 dro. Sed Phocæi, cum spo-
 liis, præda, orbibusque magnis
 e finitimis barbaris potirentur,
 invisi primum, post etiam ter-
 rori Bebrycibus fuerunt. Cu-
 pientes itaque iis liberari, cum
 Mandro homo probus et justus
 persuaderi sibi non pateretur
 ut mala fide cum Græcis age-
 ret, peregre eo profecto mo-
 liti sunt, quomodo eos per-
 doctum necarent. Lamface au-
 tem Mandronis filia virgo,

cum infidias prænosset, pri-
 mum a facinore hoc amicos
 et domesticos avertere dictis
 aggressa est, impiam docens
 eos rem et atrocem perpetra-
 turos, si benefactores, et quo-
 rum auxiliis in bello usi essent,
 eosque jam cives, interfice-
 rent. Ubi non persuasit, oc-
 culte Græcis quid ageretur
 detexit, utque sibi caverent
 monuit. Phocæi sacrificio quo-
 dam et convivio apparato, Pi-
 tyoessthenos in suburbium evo-
 caverunt: ipsi in duo divisi

λέγοντο, τοῖς δὲ τὴν ἀνδράποδες ἀνεῖλον. Οὕτω δὲ τὴν πόλιν κατέχοντες, τὸν τε Μάνδρανα μετεπέμποντο, συμβουλεύειν τοῖς παρ' αὐτῆς κελεύοντες· ἢ ἢ Λαμφάκιον ἐξ ἀρρώστιας σποδανοῦσαν, ἔδωκαν εἰ τῇ πόλει μεγαλοπρεπῆς, καὶ τὴν πόλιν ἀπ' αὐτῆς Λάμφακον προσσηρόβουσαν. Ἐπεὶ δὲ ὁ Μάνδρον προσδοσίας ὑποψίαν φεύγων, τὸ μὲν οἰκεῖν μετ' αὐτῆς παρητήσατο, παῖδας δὲ τῆς πεθνηκότου καὶ γυναῖκας ἤξιασε κομίσασθαι· καὶ ταῦτα προσθύμως ὁδὸν ἀδικήσαστες ἐξέπεμψαν, καὶ τῇ Λαμφάκῃ προσέθερον ἠρωϊκῆς τιμῆς σποδιδόντες, ἕτερον ὡς θεῶν γένεσιν ἐμφρίσατο· καὶ ἀφελούσιν ἔτω γύοντες.

D. ΑΡΕΤΑΦΙΛΑ.

Ἀρεταφίλα δὲ ἡ Κυρηναία, παλαιὰ μὲν οὐ γέγονε, ἀλλ' εἰ τοῖς Μιθριδατικοῖς καιροῖς, ἀρετῶν δὲ καὶ παρᾶξιν ἐνάμιλλον τῇ Βελῇ τῆς ἠρωϊδῶν παρέοχε. Ἦν δὲ θυγάτηρ μὲν Αἰγλάτορος, Φαιδῖμου δὲ γυνή, γυαρίμων

D. 4. συμβουλεύειν] Forte rectius est συμβουσιλεύειν ut habet E. Non procul abit βασιλεύειν notatum ex P.

agmina, altero urbem occupaverunt, altero homines trucidaverunt. Sic urbe potiti, Mandronem acciverunt, ut de suis consilium una caperet: Lampfacenque, cum ea ex invaletudine mortua esset, magnifice in urbe sepeliverunt, cui et ab ejus nomine Lampfaci nomen imposuerunt. Ut autem Mandro prodicionis vitans suspicionem, habitare cum ipsis recusavit, petiitque ut mulieres liberique defunctorum ad se mitterentur: Phocæi absque

omni maleficio studiose eos miserunt, et Lampfacæ cum initio heroicis honores habuissent, postmodo ut numini sacrificandum decreverunt: idque decretum adhuc ratum est apud eos.

XIX. ARETAPHILA.

Aretaphila Cyrenæa, non ita prisca fuit, ut quæ belli Mithridatici tempore vixerit; sed virtute et rebus gestis comparari cum heroidibus posse meruit. Filia fuit Æglatoris, uxor Phædimi, illustri-

ἀνδρῶν· χαλὴ δὲ τιμὴ ὅτι ἕσα, καὶ τὸ φρονεῖν ἐδάκει
 καὶ τὴν τιμὴν (εἰ), καὶ πολιτικῆς δεινότητος οὐκ ἄμοιρος
 ὄπιπαι δὲ αὐτῶν αἱ κοινὰ τύχαι τῆς πατρίδος ἐποί-
 ησαι. Νικοκράτης γὰρ ἐπαναστάς Κυρηναίους τύραννος,
 ἄλλως τε πολλὰς ἐφόνευε τῶν πολιτῶν, καὶ τὸν ἱερέα
 τῷ Ἀπόλλωνος αὐτόχειρ ἀνελὼν Μελάμππον, ἔχε τιμὴν
 ἱεροσύνην· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Φαίδιμον τὸν τῆς Ἀρεταφίλας
 ἀνδρα καὶ τιμὴν Ἀρεταφίλαν ἑμὴν ἀκουσαι. Πρὸς δὲ
 μυρίοις ἄλλοις ὀφθαλμομήμασι, φίλαχας ὅτι τῶν πυλῶν
 κατέστησεν, οἱ τὸς ἐκφερομένους νεκροὺς ἐλυμαίνοντο ὑπ-
 τόντες ξυφίδοις, καὶ καυτήρια προσβάλλοντες, ὡς ἐπὶ
 τῷ μηδὲνα τῶν πολιτῶν ὡς νεκρὸν λαθεῖν ἐκκομιζόμενον.
 Δύσφορα μὲν οὖν καὶ τῇ Ἀρεταφίλᾳ τὰ οἰκῆα κακὰ,
 καίπερ οὐδὲν αὐτῇ δι' ἔρωτα τῷ τυραννῆτι πλεῖστον
 Σπολαίειν τῆς δυνάμεως ἤπικτο γὰρ ἐκείνης, καὶ μόνῃ
 χειροῖσιν παρέχεν αὐτὸν, ἀπεγκτος ὢν πᾶλλα καὶ θρησκ-

E. 9. τὸ φρονεῖν] Ex consuetudine quidem Plutarchi, τὸ vel delendum, vel mutandum in, τῶν.

um virorum, forma egregia, prudentia singulari, et rerum civilium dextre gerendarum non ignara. Hanc communes patriæ calamitates illustrem reddiderunt. Nicocrates enim occupata in Cyrenas tyrannide, cum alios civium multos interfecit, tum sua manu Melanippum Apollinis sacerdotem, idque sacerdotium ipse invasit. Maritum quoque Aretaphilæ Phædidum interemit, et ipsam invitam uxorem duxit. In finitibus aliis contra leges institutis ad-

jecit hoc: custodes ad portas urbis constituit, qui mortuos quotquot efferrentur violarent, mucronibus eos pungentes, et materiam ardentem applicantes; ne quis civium sub mortui specie clam efferri urbe posset. Enimvero Aretaphilæ cum propriæ calamitates molestæ erant: quanquam tyrannus ob amorem ipsius, quo subactus erat, maxima potentie parte frui eam sinneret, mulierique huic soli cicurem et mansuetum se præ-

θης· ἡνία δὲ μᾶλλον αὐτῷ ἢ πατρὸς οἰκτρὰ πάχουσα
 παρ' ἀξίαν. Ἄλλος δ' ἐπ' ἄλλω τ' πολιτῶν ἐσφάτ-
 τετο, τιμωρία δὲ ἀπ' ὄσθενός ἠλπίζετο καὶ γὰρ οἱ
 φυγάδες, ἀσθενεῖς παντάπασι ὄντες καὶ φοβεροί, διε-
 σπάρησαν. Αὐτῷ οὖν ἡ Ἀρεταφίλα ὑποδείσσα μόνῃ
 τοῖς κοινῶς ἐλπίδα, καὶ τὰ Θήβης ζηλώσασα τῆς Φε-
 ρσίας κατὰ καὶ φοβήσασα πολυμήματα, συμμαχῶν δὲ
 πτωτῶν καὶ οἰκείων, οἷος ἐκείνη τὰ πρῶτα παρέοχεν,
 ἔρημος ἔσα, φαρμάκοις ἐπεχείρησε διεργάσασθαι τὸν
 Β ἄνδρα. Πρασσοδαζομένη δὲ καὶ πορίζουσα, καὶ ἀγ-
 πειρωμένη πολλῶν δυνάμεων, οὐκ ἔλαθεν ἀλλ' ἐμνήθη
 καὶ γενομένην ἐλέγχων, Καλβία μὲν ἢ τῆ Νικοκράτους
 μήτηρ, φύσιν φοινικὴ γυνὴ καὶ ἀπαραίτητος, εὐθὺς ἔβητο
 δεῖν ἀναρῆν αἰκισαμένην τῷ Ἀρεταφίλῳ· τῆ δὲ Νικο-
 κράτους μέλλουσι ἐπιποιεῖ τῇ ὀργῇ καὶ ἀσθένειαν ὁ ἔρως
 καὶ τὸ τῷ Ἀρεταφίλῳ ἐρωμένως ὁμοσε χαρῆν ταῖς
 κρατηρῆαίς ἀμύψασαι ἑαυτῇ, πρῶτασιν τινα τῶ πάθῃ

beret, durissimus alioqui et
 efferus: tum apprime patriæ
 vicem dolebat, indignis modis
 atrocia patientis. Jugulabatur
 enim civium unus post alium
 neque erat unde ultio sperare-
 tur: cum exfules timidi plane
 atque infirmi, hinc inde dis-
 persi essent. Itaque Areta-
 phila spes patriæ in se solam
 recipiens, æmulatione quadam
 Thebes Pherææ pulchrorum
 egregiorumque conatuum, ad-
 jutoribus tamen fidelibus et
 domesticis, quales huic res
 ipsæ suggererunt, destituta,

venenis maritum interficere
 aggressa est. Quam ad rem
 dum se parat, materiam cogit,
 et vires venenorum periclitat-
 ur, non latuit delato indicio,
 et argumentis perquisitis, Cal-
 bia Nicocratis mater, femina
 ad cædes natura proclivis at-
 que implacabilis, censuit sta-
 tim interficiendam esse, prius
 tamen contumeliose tractatam,
 Aretaphilam: Nicocratis au-
 tem iræ moram injiciebat vi-
 resque adimebat amor: eique
 affectioni excusationem para-
 bat, quod Aretaphila animose

παρῆχεν· Ἐπεὶ δὲ κετελαμβάνετο τοῖς ἐλέγχοις, καὶ τὴν ὠδυσκοδίην τῆς φαρμακείας εἶσα μὴ δεχομένην ἄρνησιν, ὠμολόγη, παρεσκευάσθαι δὲ οὐκ ὀλέθριον φαρμακείαν, Ἄλλ' ὕπερ μεγάλαν, εἶπεν, ὦ ἄνερ, ἀγωνίζομαι τῆς οἷας εὐνοίας πρὸς ἐμὲ καὶ δόξης, καὶ δυνάμεως, καὶ ἀφ' οὗ σε καρπούμεθα, παλαιῖς ἐπίφθορος ἔσα κακῶς χυμαῖσθαι, ὧν φάρμακα δεδοικῆα καὶ μηχανὰς, ἐπέσθω ἀντιμηχανήσασθαι, μωρὰ μὲν ἴσως καὶ χυμαῖα, θανάτῳ δὲ οὐκ ἄξια· πλὴν εἰ κριτῆ σοι δόξειε φίλτερον ἔνεχε καὶ χρητείας κτεῖναι χυμαῖα, πλεῖον ἢ σὺ βέβηκε φιλεῖσθαι δεομένην. Ταῦτα τὴν Ἀρεταφίλαν ἀπολογουμένην ἔδοξε τῷ Νικοκράτει βασιλεύσῃ καὶ τῷ Καλβίῳ ἐφετάσῃ, ἀτέλῃ καὶ ἀπαραιτήτῃ, ταῖς βασάνοις ἀνέκρινε· καὶ διεφύλατθαι αὐτὴν ἀπήτητον ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἄχρι καὶ τὴν Καλβίαν ἀποχεμεῖν ἄκουσαι. Ὁ δὲ Νικοκράτης ἀφῆκε πρῶτος, καὶ μετὸν βασιλεύσας· καὶ

C. 4. εὐνοίας:] Reposui hoc suo loco, secutus auctoritatem E. Venet. P. Jun. Mcz. Vulgo ponebatur post καρπούμεθα.

criminibus se opponere, et sese defendere. Quæ ubi vidit se convinci, neque locum esse veneficii negandi, falsa venenum se, non tamen exitiale, parasse: *Magnis, inquit, est mihi de rebus certamen: qua enim gloria fruor, quaque potentia ob tuam erga me benevolentiam, ea me invisam multis reddidit malis mulieribus; quarum ego metuens veneficia et technas, animum induxi contra quædam moliri: fatua fortassis, et muliebria, mortis tamen non digna supplicio, nisi forte tibi iudici vi-*

debitur uxor interficienda amatorii gratia veneficii, quod amplius atque tu velles, diligi voluerit. Visum est Nicocrati Aretaphilam hoc modo se defendentem quæstioni subijcere, præsidente tormentis Calbia, immitti implacabilique muliere. At enim Aretaphila in cruciatibus ita sibi constitit, adeoque invictam se præbuit, ut ipsa tandem Calbia invita et defatigata concesserit, ac Nicocrates fide innocentie sibi facta, missam uxorem fecerit, torturæque poenitentia ductus sit. Exiguo autem intermisso

χρένον οὐ πολλῶ ἀφελιπῶν, αὖθις ἤκεν ὑπὸ τοῦ
 πάθος εἰς αὐτῶ φρενῶνος, καὶ οὐλοῦ αὖθις ἀναλαμ-
 βάνων πμαῖς καὶ φιλοφροσύαις τῶ εὐνοιαί. Ἡ δὲ
 οὐκ ἔμελλε χάριτος ἠπάσθαι, κρατήσασα βασάνων καὶ
 πόνων· ἀλλὰ τῷ φιλοκάλῳ φιλονοαίας παροσημομένης,
 E ἑτέρας ἠπλετο μηχανῆς. Ἦν γὰρ αὐτῇ θυγάτηρ ἀνδρὸς
 ἄφρα ἔχουσα, καὶ τῶ ὄψιν ἰσχυρὴ ταύτῳ ὑφῆκε τῶ
 δελφῶ τῷ τυραννῆ δέλεαρ, ὅτι μειρακίῳ παρὲς ἡδονὰς
 εὐαλότω. Πολλὸς δὲ λόγος ὅτι χρησαμῶνυλῳ γρητῆα
 καὶ φαρμάκοις ὅπι τῇ κόρη τῶ Ἀρεταφίλαν, χειρῶ-
 σαοαυ καὶ ἀφαιτῆραι τῷ νεανίσκου τὸν λοσημόν· ἐκα-
 λῆτο δὲ Λέαυρος. Ἐπεὶ δὲ ἠλώκει καὶ λιπαρήσυς ἢ
 ἀδελφόν, ἔτυχε τῷ γάμῳ, τὰ μὲν ἢ κόρη παρῆγεν αὐτὸν
 ὑπὸ τῆς μητρὸς διδασκομένη, καὶ ἀνέπειθεν ἐλευθεροῦν
 τῶ πόλιν, ὡς μηδὲ αὐτὸν ἐλεύθερον ἐν τυραννίδι ζῶντα,
 F μηδὲ τῷ λαβεῖν γάμον ἢ φυλάξαι κύριον ὄντα· τὰ δὲ
 οἱ φίλοι τῇ Ἀρεταφίλα χαριζόμενοι, ἀφβολὰς τινὰς

tempore, statim amore supe-
 ratum ad eam venit, benevolen-
 tiamque blanditiis et hono-
 ribus reparans, ejus usus est
 consuetudine. Illa vero, quæ
 tormentis ac doloribus nihil
 fracta esset, demerendo se ever-
 ti passia non est: sed ad studium
 honestatis accedente qua-
 dam pulchri propositi tenendi
 pervicacia, rem alia via in-
 stituit aggredi. Filiam habe-
 bat satis elegante forma, et
 jam viro maturam: hanc ty-
 ranni fratri Leandro submitit,
 ut eum inescaret adolescentem
 qui voluptatibus propositis fa-

cile caperetur. Fama tenet,
 Aretaphilam præstigiis et ve-
 neficiis usam ita comparasse
 filiam, ut adolescentem ei man-
 ciparet, ac de sanæ mentis
 usu dimoveret. Postquam in
 casses incidit, precibusque mul-
 tis a fratre impetrato matrimo-
 nio est potitus: partim
 eum puella a matre docta in-
 stigare ad libertatem civitati
 reddendam, quando in tyran-
 nide ne ipsi quidem libero
 esse, aut ducendæ retinendæve
 uxoris potestatem habere lice-
 ret: partim amici Aretaphilæ
 gratificantes subinde calum-

αἰὶ καὶ ὑπονοίας κατεσκεύαζον αὐτῷ πρὸς τὸ ἀδελφόν.
Ὡς δὲ ἤσθετο καὶ τὴν Ἀρεταφίλαν τὰ αὐτὰ βυλο-
μύθῳ καὶ σπουδάζουσαν, ἐπεχείρει τὸ ἔργον, καὶ Δάφῳ
οὐκέτιω παρορμήσας, ἀπέκτεινε δὲ οὐκ ἐν τὸν Νικο-
χράτιω. Τὰ λοιπὰ δὲ οὐκ ἔπι τῇ Ἀρεταφίλῃ προ-
εἶχεν, ἀλλ' εὐθὺς ἔδειξε τοῖς ἔργοις ἀδελφοκτόνον οὐ
τυραννοκτόνος γεγονώς. Ἦρχε γὰρ ἐμπλήκτως καὶ ἀνο-
ήτως· τιμὴ δὲ τις ὅμως ἦν τῆς Ἀρεταφίλας παρ' 257
αὐτῷ καὶ δυνάμεις, οὐκ ἀπεχθανομένης ὅσδ' ἐ πολε-
μύσης ἀνταρξες, ἀλλ' ἀδήλως διαπατίθους τὰ πρῶτα
ματὰ. Πρῶτον μὲν γὰρ αὐτῷ Λίβυκὸν ὑπεκίνησε
πόλεμον, Ἀνάβην τινὰ πείσασα δυνάστῳ τὴν χώραν
ἐπιδραμεῖν, καὶ τῇ πόλει προσελάσθην· ἔπειτα δέβαλε
τὰς φίλους καὶ τὰς στρατηγὰς πρὸς τὸν Λέανδρον ὡς
πολεμεῖν οὐκ ὄντας πρὸς τοῖς, εἰρήνης δὲ μᾶλλον δεο-
μένης καὶ ἡσυχίας· ἢ καὶ τὰ πρῶτα ποθεῖν αὐτῷ
καὶ τὴν τυραννίδα, βυλομύθῳ βεβαίως κρατεῖν τῆς πο-

F. 8. οὐ τυραννοκτόνον.] Ita dedi, scetus Xyl. Amiot. Mez. Vulgo ὁ τυραν-
νοκτόνος.

nias ei adversus fratrem aliquas
et suspiciones suggerere. Le-
ander ubi Aretaphilam sensit
eadem filia tractantem, ne-
gotium aggressus, Daphnidem
famulum subornavit, qui Ni-
cocratem jussu ipsius necaret.
Deinceps autem Aretaphilæ
animum non advertit, sed factis
illico demonstravit fratricidam
se esse, non tyrannicidam: cum
stolide et insolenter rebus præ-
esset. Erat tamen Aretaphilæ
suus apud eum honor atque
potentia, non inimicam se ge-

renti, neque palam repugnan-
ti, sed occulte suas res dis-
ponenti. Ea primum adver-
sus Leandrum concitavit bel-
lum Africum, pellecto Anabo
quodam regulo ad incurfan-
dam regionem hostiliterque
ad urbem accedendum. De-
inde amicos et duces apud
generum culpavit, ut ad bel-
lum non alacres, sed pacem
magis quietemque requiren-
tes: quam quidem etiam fla-
gitare tyranni res aiebat, si
firmum in cives vellet obti-

λιτῷ αὐτῇ δὲ πρᾶξεν, ἔφη, τὰς ἀφελύσας καὶ τὸν
 Β' Ἀνάβου εἰς λόγους αὐτῷ σιμάξεν ἐὰν κελύη, ὡρὴν ἀνή-
 κερὸν τι τὸν πόλεμον ἔξερτάσασθαι. Κελεύσαςτος δὲ
 τῷ Λεάνδρῳ, ὡρῆτερον αὐτῇ τῷ Λιβυῖ διλέχθη, συλ-
 λαβεῖν δεομένη τὸν τύραννον ἐπὶ δωρεαῖς μεγάλαις καὶ
 χηρήμασιν, ὅταν εἰς λόγους αὐτῷ πρᾶξῆν. Πικρῶντος
 δὲ τῷ Λιβυοῦ, ἄκνει μὲν ὁ Λεάνδρος· αἰδέσθεις δὲ τιλῷ
 Ἀρεταφίλαν, αὐτῷ παρέσθασθαι φάσκουσαν, ἔξηλθεν
 ἀνοπλος καὶ ἀφύλακτος· ὡς δὲ ἐγγὺς ἦλθε καὶ τῷ Ἀνά-
 βουῳ εἶδεν, αὐτῆς ἐδυξέρινε, καὶ περὶ μὲν ἐβύλετο τῆς
 δορυφόρου. Ἡ δὲ Ἀρεταφίλα παρῆσα, τὰ μὲν ἐθάρ-
 ριμειν αὐτὸν, τὰ δὲ ἐκάκιζε· τέλος δὲ γενομένης ἀφελ-
 υσθῆς, ἐφελκυσσάμενη τῆς χειρὸς ἰταμῶς πᾶν καὶ
 τεταρρηκίως πρῆσθη καὶ βαρβάρῳ καὶ παρῆδωκεν.
 Εὐθὺς οὖν ἀνῆρπασθαι καὶ σιμείληται, καὶ διδούς ὑπὸ τῷ
 Λιβυῶν ἐτηρέϊτο ἄχρις ἢ τὰ χηρήματα τῇ Ἀρεταφίλα
 κομίζοντες οἱ φίλοι παρεγένοντο μὲ, τῷ ἄλλων πολιτῶν,

nere imperium, se quoque pro-
 mittebat pacificationem con-
 fecturam, et Anabum in collo-
 quium ad componendas cum
 eo res adducturam, si ita ju-
 beret, priusquam immedicabile
 aliquod damnum ex eo bello
 acciperetur. Mandante ut ita
 ageret Leandro, prius ipsa
 cum Afro est collocuta, mag-
 nisque donis et multa promissa
 pecunia impetravit, ut tyran-
 num ad colloquium venientem
 a se comprehensum iri
 polliceretur. At vero Lean-
 der cunctari, et tamen vere-
 cundia Aretaphilæ, interfutu-

ram sese colloquio dicentis,
 permotus, sine armis et præ-
 sidio exire: et ubi propius
 accessisset, conspecto Anabo
 tergiversari, et stipitatores ope-
 riri cupere. Socrus contra
 præfens eum qua cohortari,
 qua incusare: ac tandem cum
 mora neceretur, manu injec-
 ta audacter plane ac proterve
 ad barbarum adducere, eique
 tradere. Leander confestim
 abreptus ab Afris, compre-
 hensus vinculusque est adser-
 vatus, donec promissam merce-
 dem Aretaphilæ amici, comi-
 tantibus reliquis civibus, attu-

Πυθόμενοι ἄ οἱ πλεῖστοι ἔξεδραμον ὅτι τὸ ὄφελον
 ὡς δὲ ἔδον τὴν Ἀρεταφίλα, ὀλίγη ἐδέξατο ἐκλάθει
 τῆς πρὸς τὸν τύραννον ὀργῆς, καὶ παρέργον τὴν ἐκείνου
 τιμωρίαν ἐτόμιζον· ἔργον δὲ πρῶτον ἦν αὐτοῖς καὶ ἀπο-
 λαυσμα τῆς ἐλευθερίας, ἐκείνην ἀσπάσασθαι μὲν χαρῆς D
 καὶ δακρύων, ὡσπερ ἀγάλματι θεῷ προσπίπτοντα. Ἄλ-
 λων δ' ἐπ' ἄλλοις ὀπιρρόντων, μάλιστα ἰστέρας τὸ Λέαν-
 δρον ὄφελον λαβόντες, ἐπατήλην εἰς τὴν πόλιν. Ἐπεὶ δὲ
 τῷ πρῶτον τῆς Ἀρεταφίλας καὶ τῷ ἐπαίνων ἐπεπλήσ-
 θησαν, ἔτι τραπεζοῖμοι πρὸς τὸς τυράννης, τὴν μὲν
 Καλβίαν ζῶσαι κατέχευον· τὸν δὲ Λέανδρον ἐπέφ-
 αττες εἰς βύρσαν, κατεπότισαν. Ἠξίω δὲ τὸ Ἀρετα-
 φίλα σμάρχειν καὶ σκευδοκεῖν τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι τὸ
 πολιτεῖαν. Ἡ δὲ ὡς σκοπέλον τι δρᾶμα καὶ πολυ-
 μερὲς ἀγωνισαμένη μέχρι τεφάνε ἀφάδουρας, ὡς ἐπέωθε
 τὴν πόλιν ἐλευθερᾶν, εὐθὺς εἰς τὴν γυναικωνῆτιν ἐπε- E

lerunt. Horum enim plerique
 re nunciata, ad locum collo-
 quio destinatum excurrerunt:
 et conspecta Aretaphila, pa-
 rum absuit quin iræ in tyran-
 num obliti, supplicium de eo
 sumere aliis rebus posthabe-
 rent: atque adeo primum hunc
 libertatis ceperunt fructum,
 nihilque aliud eo duxerunt
 antiquius, quam ut eam læti
 stentisque salutarerent, tanquam
 simulachro alicujus dei cir-
 cumfusi. Aliis autem supra
 alios affluentibus, vix tandem
 sub vesperam recepto Leandro
 in urbem reverterunt. Ibi

postquam honoranda et lau-
 danda Aretaphila cupiditati
 suæ satisfecerunt, ita demum
 ad tyrannos conversi, Calbiam
 vivam cremaverunt, Lean-
 drum culleo infutum in mare
 abjecerunt. Ab Aretaphila
 contenderunt, ut gerendæ gu-
 bernandæque reipublicæ soci-
 am sese adjungeret optimati-
 bus. Illa vero, tanquam si
 variam et multis constantem
 partibus in theatro fabulam
 usque ad coronæ donationem
 peregisset, simul atque liberam
 esse vidit civitatem, continuo
 in gynecæum iecit receptit,

δίετο, καὶ τῷ πολυπραγμονεῖν ὁποῦ ὠδραβαλλομένη,
 πῶν λοιπὸν χρόνον εἰ ἰσοῖς ἡσυχίαν ἤησσεα μὲ τῷ φίλων
 καὶ οἰκείων διετέλεσεν.

κ. ΚΑΜΜΑ.

Ἦσαν ἐν Γαλατία δυνατάσται τῷ τετραρχῶν, καίτοι
 καὶ κατὰ γένος παρθόκοιτες Ἀλλήλοισι, Σινάτος τε καὶ
 Σιωρίξ. Ὡν ὁ Σινάτος γυναῖκα παρθένον ἔχε Κάμμα
 ὄνομα, παρ' ἑβλεπὸν μὲν ἰδέσθαι σώματος καὶ ἄρα, θαυμα-
 ζομένη δὲ μᾶλλον δι' ἀρετῆς· οὐ γὰρ μόνον σώφρων
 καὶ φίλανδρος, ἀλλὰ καὶ σωτηρὴ καὶ μεγαλόφρων, καὶ
 F ποσὴν τοῖς ὑποκίκοις ἡ ἀγαφροσύνης ὑπὲρ εὐμηνίας
 καὶ χρηστότητος· ὀπιφανέστεραι δὲ αὐτῷ ἐποίησεν καὶ τὸ
 Ἀρτέμιδος ἱέρεια (εἰ), ἡ μάλιστ' Ἐλά) σέβουσι, παρ'
 τε πομπῆς αἰεὶ καὶ θυσίας κοουσημιδῆν ὄρασθαι μεγα-
 λοπρεπῶς. Ἐραθεῖς οὖν αὐτῆς ὁ Σιωρίξ, καὶ μήτε
 πῶσαι, μήτε βιάζεσθαι ζῶντος τῷ ἀνδρὸς δυνατὸς ὄν,

E. 2. παραβαλλομένη] Legendum προβαλλομένη repudians. Non magis vulgato
 sanum περιβαλλομένη quod est in E. T. P.

E. 6. καίτοι καί] Corrigendum καί τι καὶ, et aliquantum.

omnique rebus tractandis se
 admiscendi repudiato studio,
 reliquum ætatis inter stamina
 cum amicis et familiaribus
 exegit.

XX. ΚΑΜΜΑ.

Inter Galatiæ tetrarchas po-
 tentissimi erant Sinatus et Si-
 norix, genere etiam invicem
 propinqui. Erat Sinato uxor,
 quam virginem duxerat, Cam-
 ma nomine, non formæ dun-
 taxat præstantia et ætatis flore
 spectabilis, sed multo magis

ob virtutem in admiratione
 habita; non enim pudica mo-
 do et mariti amans fuit, sed
 et prudens et magnanima, ac
 propter mansuetudinem benig-
 nitatemque subditis mirifice
 accepta: augebat etiam splen-
 dorem, quod Dianæ, quam
 deam maxime colunt Galatæ,
 sacerdos, semper in sacris pom-
 pis et apud sacrificia magni-
 ifice ornata spectabatur. Eam
 cum deperiret Sinorix, et ne-
 que pellicere neque vim face-

ἔργον εἰργάσατο δεινόν· ἀπέκλεινε γὰρ δόλω τὸν Σινάτον,
 καὶ χερόν ἐ πολὺν ἀφελπτόν, ἐμῆτο τὴν Κάμμα
 ὡ τῷ ἱερῷ ποιημένῳ ἀφελπτός, καὶ φέρουσαι ὄγκοι 258
 οἰκτεῶς καὶ ταπεινῶς, ἀλλὰ θυμῷ νοῦν ἔχοντι καὶ χερόν
 πεμδόντι, τὴν τῷ Σινώρητος ὀφθαλμοῖσι. Ὁ δὲ
 λιπαρὸς ἦν καὶ τὰς δειψῆς, καὶ λόγων ἐδόκει μὴ παρὰ
 τὰσιν ἀπορεῖν εὐπρέπειαι ἔχοντων, ὡς τὰ μὲν ἄλλα
 Σινάτου βελτίονα παροχρηκῶς ἑαυτὸν, ἀνελὼν δὲ ἑκάστον
 ἔρωτι τῆς Κάμματος, μὴ δὲ ἕτερον τινὰ σπονδίαί. Ἦ-
 σαν οὖν τοσούτων ἀρήσῃς ὄγκοι ἄγαν ἀπηνεῖς δὲ γυναι-
 κός, εἶτα καὶ μικρὸν ἐδόκει μαλάσασθαι· καὶ γὰρ οἰκτεῖοι
 καὶ φίλοι προσέκριντο θεραπείαι καὶ χάριτι τῷ Σινώρητος
 μέγιστον διωαυδῆς, πείσθοντες αὐτῷ καὶ καταβιαζό- 8
 μνοι, τέλος δὲ σιωχέροι, καὶ μετεπέμπετο πρὸς ἑαυ-
 τὴν ἑκάστον, ὡς καὶ τῷ θεῷ τῆς σιωανέσεως καὶ κα-
 ταπιτώσεως γενησομένης. Ἐλθόντα δὲ δεξιαμένη φιλο-
 φρόνως, καὶ προσαγαγῆσα τῷ βωμῷ, κατέπειπεν ἑκ

B. 3. κατὰ τῷ θεῷ] Forte corrigendum κατὰ τῇ θεῷ: et mox, τῇ θεῷ. Ita reddidit Xyl.

re vivo marito possit, facinus
 ausus immane, Sinatum dolo
 necavit: exiguoque interpo-
 sito temporis spatio, Cammam
 ambivit, in fano frequenter de-
 gentem, casumque mariti non
 abjecte aut miserabiliter, sed
 animose ferentem, prudenter-
 que intentam occasionem ulcif-
 cendi Sinorigis. Is vero affi-
 duis ambiebat mulierem preci-
 bus, videbaturque ei non pror-
 sus deesse honesta in speciem
 oratio: aliis se in rebus præ-
 stantiorē fuisse Sinato, ac in-

terfecisse eum non malitia, sed
 amore Cammæ impulsū. Illa
 initio non admodum aspere de-
 negare, ac deinde paulatim
 molliri videbatur: nam et a-
 mici ac familiares instabant,
 Sinorigem, cujus maxima erat
 potentia, demerentes, suade-
 bantque ut assentiretur et ur-
 gebant. Tandem concessit
 Camma, et ad se venire Sino-
 rigem iussit, ut coram dea ma-
 trimonium stipularentur invi-
 cem. Venientem blande ex-
 cepit, et ad aram adduxit, cum-

φιάλης, καὶ τὸ μὲν ἔξέπιεν αὐτὴ, τὸ δὲ ἐκείνον ἐκέλευσεν· ἡ δὲ πεφάρμαγμένη μελέαρχτον. Ὡς δὲ εἶδε πεπωκότα, λαμπρὸν ἀνωλόλυξε, καὶ τὴν θρόνον παροκινήσασα, Μαρτύρησά σε, εἶπεν, ὦ πολυμήμιτε δαίμων, ὅτι ταύτης ἕνεκα τῆς ἡμέρας ἐπέζησα τῷ Σινάτῃ φόνῳ, χεῖνον Ἰσοῦλον ἐσθὲν ἀπολαβῶσα τῷ βίῳ χηρῶν, Ἐλλὰ τίω ἐλπίδα τῆς δίχης, ἡ δὲ ἔχουσα καταβαίνομεν πρὸς τὸν ἐμὸν ἄνδρα· σοὶ δὲ, ὦ πάντων ἀνοσιώτατε ἀνθρώπων, τάφον ἀντὶ θαλάμῳ καὶ γάμῳ ὠδυσσευάζεσθαι οἱ παροσθικόντες. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Γαλάτης, καὶ τῷ φαρμάκῳ δρῶντος ἤδη καὶ ἀσκινοῦντος ὁ σῶμα σωμαθόμνος, ἐπέβη μὲν ὀχήματος ὡς σάλω καὶ πναγμῶ χηροσύμῳ, ἔξεσθαι δὲ ὠδυσχεῖμα, καὶ μεταβάς εἰς φορέϊον, εἰσέρας ἀπέθανεν. Ἡ δὲ Κάμμα διενεγκοῦσα τίω νύκτα, καὶ πυρομένη τέλος ἔχειν ἐκείνον, εὐθύμως καὶ ἰλαρῶς κατέσραψεν.

B. II. ἀπολαύσα] Malim ἀπολαύσασθαι.

que deæ libasset e patera, reliqui partem ipsa hausit, partem ei ebibendam propinavit: erat autem mulsum veneno infectum. Postquam bibisset eum vidit, claro sublato ejaculatu deam adorans: *Τε*, inquit, *veuerandissima dea, testem inuoco, hujus me diei causa vitam a morte Sinati produxisse, tanto tempore nullum ex ea fructum adeptam præter spem ultionis: quam consecuta nunc ad maritum meum descendo. Tibi vero*

omnium scelestissime hominum, loco thalami et nuptiarum apparent sepulchrum tui. Hæc cum audivisset Sinorix, et agere jam venenum, corporique motum inferre sentiret, vehiculum conscendit, ut agitatione et concussionem sibi mederetur; statim autem eo relicto in lecticam se posuit, ac vesperi est mortuus. At Camma cum per noctem durasset, audito eum vivendi finem fecisse, læto animo exspiravit.

κα'. ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ.

Παρέχον δὲ ἡ Γαλατία καὶ Στρατονόωλυ τὸ Διό-
 τάρευ, καὶ Χιομάραν τὴν Ὀρτιάροντος, ἀξίας μνήμης Ἰ
 γυναικας. Ἡ μὲν οὖν Στρατονίκη δέοντον γησίον
 παίδων ὅτι ἀφροδύτη τὴ βασιλείας ὀπισθαμένη τὴ ἀνδρα,
 μὴ ταύτσα δὲ αὐτῇ, σὺνέπεισιν ἕξ ἐπίρας γυναικός
 παιδοποισαμένην αὐτῇ τὸ παιδίον ἀειδύειν ὑποβαλλό-
 μενον. Τὴ δὲ Διότάρου τὴν τε γένην θαιμάσαντος,
 καὶ πᾶν ἐπ' αὐτῇ ποισαμένην, παρῆνον εὐπρεπῆ παρα-
 σκεδάσασα τὴ αἰχμαλώτων ὄνομα Ἡλέκτραν, συνείρξε
 τῷ Διότάρῳ, καὶ τὴν γενομένην παιδα ὥσπερ γησίον
 αὐτῆς ἔδρεψε φιλοσόφως καὶ μεγαλοπρεπῶς.

καβ'. ΧΙΟΜΑΡΑ.

Χιομάραν δὲ σὺνέθη τὴν Ὀρτιάροντος αἰχμαλώτων Ἰ
 γυνάσθαι μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν, ὅτε Ῥωμαῖοι καὶ
 Γναῖος ἐπίσταν μάχη τὴν εἰ Ἀσία Γαλατίας, ὁ δὲ
 λαβὼν αὐτὴν ταξίαρχος ἐχρήσατο τῇ τύχῃ στρατιω-

E. 3. Γναῖος] Ita E. Bas. Xyl. Vulgo Γναῖος. Mox ἀμαθῆς sanum, nec mu-
 tandum.

XXI. STRATONICA.

Eadem Galatia Stratonicam
 Deiotari, et Chiomaram Or-
 tiagontis uxores protulit, dig-
 nas memoratu. Stratonica cum
 esset sterilis maritumque le-
 gitimos liberos quos hæredes
 regni relinqueret desiderare
 sciret, persuasit ei, ut alia ex
 muliere prolem susciperet, si-
 bique eam subderet. Deiotaro
 sententiam admirante, uxoris-
 que arbitrio rem totam per-
 mittente: formosam ea ex cap-

tivis virginem Electram no-
 mine adornavit, et Deiotaro
 copulavit: natoque ex ea li-
 beros tanquam suos amanter
 ac magnifice educavit.

XXII. CHIOMARA.

Quo tempore Romani duce
 Cneo Manlio vicerunt Gallos
 Asiaticos, qui iidem Gallo-
 græci dicuntur et Galatæ, u-
 suvenit Chiomaræ ut inter
 alias ipsa quoque duceretur
 captiva. Qui ea potitus erat
 centurio, homo et libidinosus

ταῖς καὶ κατήχυνε· ἰὺ δὲ ἄρα καὶ πρὸς ἠδονίῳ καὶ ἀργύριον ἀμαθῆς καὶ ἀρετῆς ἀνδρῶπος· ἠπίθη δὲ ἅμῃς ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας, καὶ χροσίῳ συχνῶ δρομο-
 λογηθέντος ὑπὲρ τῆς γυναικός, ἦγει αὐτῷ Σπολυτιζώ-
 ς σιν, ποταμοῦ τινος εἰ μέσῳ διέρχοντος. Ὡς δὲ ἀφ-
 ἑάντες οἱ Γαλάται τὸ χροσίον ἔδωκαν αὐτῷ καὶ παρε-
 λάμβανον τῷ Χιομάραν, ἢ μὲν ἀπὸ νεύματος πρὸς-
 ἔταξεν ἐνὶ παῖσιν τὸν Ῥωμαῖον ἀσπαζόμενον αὐτὴν καὶ
 φιλοφρονέμενον· ἐκείνῳ δὲ πεισθέντος καὶ τὴν κεφαλὴν
 ἀποκόψαντος ἀραμμένη καὶ περικτεῖλασα τοῖς κόλποις
 ἀπήλαινε. Ὡς δὲ ἦλθε πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ τῷ
 κεφαλὴν αὐτῷ προσέβαλεν, ἐκείνῳ θαυμάσαντος καὶ
 εἰπόντος, ὦ γύναι, χαλὸν ἢ πίσις, Ναί, εἶπεν, ἀλλὰ
 κέλλιον ἢνα μόνον ζῆν ἐμοὶ συγγενημένον. Ταύτη μὲν
 ὁ Πολυβίος φησι ἀφ' ἰσχυρῶν εἰ Σάρδεσι γενόμενος θαυ-
 μάσαι τὸ τε φρόνημα καὶ τὴν σωφροσύνην

F. 10. Ταύτη] Sic E. Syl. At vero Ald. Baf. ταύτη, sine iota. Vulgo Ταύτη.

et avarus, pudicitiae ejus vim fecit. Victus deinde pecuniae cupiditate, cum mulier corporis sui liberandi gratia magnam ei vim auri pollicita esset, eduxit eam ad locum, qui amne secabatur. Hunc cum transivissent qui eam redemptum venerant Galatae, datoque auro Chiomaram recepissent, uni eorum illa innuit, ut centurionem, qui ipsam tum amplectens valedicebat, percuteret: cumque is paruisset, et

caput occiso amputasset, Chiomara id gremio involutum secum abstulit. Cumque ad maritum venisset, caput ante eum projecit, et mirante eo, ac dicente, *O mulier, praecleara res est fides*: respondit: *Est sane! sed id pulchrius est, unum tantum vivere qui mecum rem habuerit*. Cum hac muliere Polybius scribit se collocutum Sardibus, miratumque fuisse animi magnitudinem ejus ac prudentiam.

κγ'. ΓΥΝΑΙΟΝ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ.

259

Ἐπεὶ δὲ Μιθριδάτης ἐξήκοντα Γαλατῶν τῆς ἀρίσ-
 τως μετ'απεμψάμενος εἰς Πέργαμον ὡς φίλους Ἰβηρικῶν
 ἐδόκει καὶ δικαστικῶς προσφέρεσθαι, καὶ πάντες ἡα-
 κάτην, Τορηδώραξ ἀνὴρ τὸ, τε σῶμα ῥωμαλέος καὶ πλὴν
 ψυχὴν διαφέρων (ἰὺ δὲ Τοσιωπῶν τετράρχης) ἀνεδέξατο
 τὸν Μιθριδάτην, ὅταν εἰ τῷ βήματι γυμνασίῳ χρ-
 ματίζῃ σουαρπάσις, ὥσπν ἅμα σὺν αὐτῷ καὶ τῆς φά-
 ρατος. Τύχη δὲ τινι τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐκ ἀνα-
 βάντος εἰς τὸ γυμνάσιον αὐτῷ, μεταπημπομένη δὲ τῆς
 Γαλάταις οἴκαδε, ἡρξέν περὶ αὐτοῦ, καὶ ἔταν εἰ ταυτῶν Β
 γένωνται, ἀφασάσθαι τὸ σῶμα καὶ ἀφφείραι πάντα.
 χόρην προσεσύναι. Τῆτο οὐκ ἔλαθε τὸν Μιθριδάτην,
 ἀλλὰ μινύσσεις γυνομένης, καὶ εἰ ἕνα τῶν Γαλατῶν παρ-
 ἰδοὺ σφραγισμένον. Εἰτά πως ἀναμνηθεῖς νεανίσκου

A. 5. Τορηδώραξ] Varie scribitur. E. Πορηδώραξ. Baf. Xyl. Jun. Πορηδώραξ. P.
 Πορηδώραξ.

A. 6. Τοσιωπῶν] Forte Τοσιωπῶν.

A. 7. ἐν τῷ βήματι γυμνασίῳ] Rectius erat: ἐν τῷ γυμνασίῳ χρ. σ. ὥσπν ἅμα
 εἰς αὐτὰ τῷ βήματι κατὰ τῆς φ.

XXIII.

MULIER PERGAMENA.

Mithridates Galatarum
 præstantissimos sexaginta sub
 amicitie specie Pergamum e-
 vocatos cum tractaret contu-
 meliose ac pro imperio, om-
 nesque id indigne ferrent;
 Toredorix Tothoporum te-
 trarcha, vir et corpore ro-
 bustus, et animo magno præ-
 ditus, in se recepit, velle se
 Mithridatem, quando is in
 gymnasio pro tribunali se-
 dens jus diceret, arreptum

cum tribunali in corvalem
 præcipitare. Cum forte for-
 tuna Mithridates in gym-
 nasium ea die non ascendisset,
 Galatasque ad se domum suam
 vocaret; bono idem animo
 suos esse iussit, cumque con-
 venissent, undique in eum
 impetum facere, corpusque
 ejus divellere. Non sefellit
 hoc Mithridatem, sed, re ex
 indicio cognita, Galatas unum
 post alterum jugulandos tra-
 didit. Deinde recordatus ado-
 lescentis inter eos cujusdam,

πολύ παρέχοντος φροτύσαντος ἄρα καὶ κέλλει τῷ
καθ' αὐτὸν, ἄπτερε καὶ μετενόει, καὶ δῆλος ἰὺ ἀχρό-
μιμος ὡς εἰ φροτύοις ἀπολωλὸτος, ὅμως δὲ ἔπεμψεν,
εἰ ζῶν εὐρεθῆναι, μεθίνασι κελύων ἰὺ δὲ ὄνομα τῷ νεα-
νίσκῳ, Βηπολιτανός. Καὶ τις αὐτῷ τύχη θαυμαστὴ
συπέπεσε. Καλλιῷ γὰρ ἐασητα καὶ πολυτελῆ σικελήφῃ
C φορῶν ἰὺ ὁ δῆμος ἀναίμακτον αὐτῷ καὶ χαθαρὴν δια-
φυλάξαι βελόμιμος, καὶ ἀποδύων ἀτρέμα τὸν νεανίσκον,
εἶδε τῆς πατρὸς βασιλέως προσθέντα, ἅμα καὶ τὸνομα
τῷ μειρακίου βοῶνται. Τὸν μὲν οὖν Βηπολιτανὸν ἡ
πολλὰς ἀπολέσασα φιλαργυρία διέσωσεν ἀποροδοκῆτος.
Ὁ δὲ Τορηδραξ χατακοπέις ἀταφος ἐξεβέβητο, καὶ
τῷ φίλῳ ὁδὸς ἐτόλμησε προσελθεῖν. Γυάσιον δὲ
Περγαμινὸν ἐγνωσμένον ἀφ' ἄρας ζῶντι τῷ Γαλάτῃ
παρεκινδιώβησε γάλα καὶ περιτείλασι τὸν νεκρὸν ἠραστοῦ
D δὲ οἱ φύλακες, καὶ συλλαβόντες εἴληγον πρὸς τὴν βα-
σιλέα. Λέγει μὲν οὖν τι καὶ πρὸς τὴν ὄψιν αὐτῆς παθεῖν

B. 6. φρατίεαυτο;] Delendum.

qui elegantia formæ reliquis
antecedebat æqualibus omni-
bus, miserabatur eum, ac
factum mutabat, fatisque præ-
fe ferebat, ægre se interitum
ejus ferre, quem inter primos
necatum fuisse putabat: misit
tamen qui vivam relinqui ju-
berent si nondum periisset.
Nomen adolescenti Bepolita-
nus erat: eique mirabilis casus
evenit, cum enim comprehen-
deretur, pulchram et pretiosam
gestabat vestem, quam dum
sibi puram a sanguine servare

cupit carnifex, ideoque pau-
latim detrahit, vidit regis nun-
cios accurrere, nomen Bepo-
litani clamantes. Ita huic
avaritia, quæ multos perdidit,
insperatam attulit salutem. To-
redorix occisus, et sepultura
cadaveri projecto negata est.
Muliercula autem Pergamena,
cum qua is vivus confuoverat,
ausa est mortui corpus com-
ponere et humare: quam
custodes deprehensam ad re-
gem adduxerunt. Fertur sane
Mithridates aliquantulum fu-

ὁ Μιθριδάτης, νέας παντάπασι καὶ ἀέκου τῆς παιδίσκης φανείσης, ἔτι δὲ μᾶλλον, ὡς ἔοικε, τὴν αἰτίαν γὰρ ἐρωτάει ἔσσαν, ἐπελάσθη καὶ συνεχρήσθη ἀναλέσθαι καὶ θάψαι τὸν νεκρὸν ἐσθῆτα καὶ κόσμον ὡς τῷ ἐκείνου λαβοῦσαι.

κδ. ΤΙΜΟΚΛΕΙΑ.

Θεαγένης ὁ Θηβαῖος Ἐπαμινόνδα καὶ Πελοπίδα καὶ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι τὴν αὐτὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως λαβὼν ἀφνοιαν, ἔπλασε πρὸς τὴν κοινὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος ἐν Χαιρώνεια κρητῶ ἦδη καὶ δίακον τὰς κατ' αὐτὸν ἀντιπεταγμένους. Ἐκείνος γὰρ ἢ ὁ πρὸς τὸν ἐμβόησαρτα, Μέχρι πῶς διάκει; ἀπακρινάμενος, Ἐ Μέχρι Μακεδονίας. Ἀποθανόντι δ' αὐτῷ πρὸς ἀδελφὴν μαρτυροῦσα καὶ κείνον ἀρετῇ γένους καὶ φύσει μέγαν ἄνδρα καὶ λαμπρὸν γενέσθαι· πλεὺς ταῦτα γὰρ καὶ χρῆσθαι ἀπολαῦσά τι τῆς ἀρετῆς ὑπέστη, ὥστε κορυφότερον, ὅσον τῷ κοινῶν ἀτυχημάτων εἰς αὐτὴν ἦλθεν, σπεγχεῖν. Ἐπεὶ γὰρ ἐκράτησε Θηβαίων Ἀλέξανδρος,

isſe conſpectu puellæ affectus cum juvencula plane ſimplex videretur: magis tamen inſeſcit animum, quod cauſam ei facinoris fuiſſe amatoriā audiebat; itaque ei permiſit, ut veſtitu et ornamentis de bonis ipſius ſumptis auferret ac ſepeliret Toreorigem.

XXIV. TIMOCLEIA.

Theagenes Thebanus de civitate eandem cum Epaminonda, Pelopida, aliisque optimis viris ſectatus ſententiam, in communi Græciæ ad Chæroneam clade occubuit,

cum jam viciffet et perſequeretur ſibi oppoſitus. Is enim fuit qui vociferanti *Quoſque perſequeris?* reſpondit, *Uſque ad Macedoniam.* Mortuo ei foror ſuperfuit, quæ teſtaretur et ipſum virtute generis et natura magnum illuſtremque factum virum: huic tamen mulieri contigit fructum percipere ſuæ virtutis præclarum, ut tanto facilius ferret quantum in ipſam ex publicis redundavit calamitatibus. Cum enim Thebas in poteſtatem redegiſſet Alexander, alique

ἄλλοι δὲ ἄλλα τῆς πόλεως ἐπόρουσι ὑπὸντες, ἔτιχεν δὲ
 Τιμοκλείας τὴν οἰκίαν χαλασθῶν ἀνδραποδιστῶν ὑπὸ
 εὐκαίᾳ ἑσθὲ ἡμερῶν, ἀλλ' ὑβριστῆς καὶ ἀνόητος ἦρχε δὲ
 F Θρακίᾳ τινὸς ἱλῆς, καὶ ὁμώνυμος ἦν τῷ βασιλεῶσι,
 ἑσθὲν δὲ ὁμοίος. Οὔτε γὰρ τὸ γένος ἔτε τὸν βίον αἰ-
 δεαθεὶς τῆς γυναικὸς, ὡς συνέπλησεν ἑαυτὸν οἶνον, μετὰ
 δεῖπνον ἐκέλευε σιτανάκαυσομύδιον. Καὶ τότε πύραυ-
 ρος οὐκ ἦν, ἀλλὰ καὶ χρυσὸν ἐζήτει καὶ ἀργυρον, εἰς τὴν εἰς
 κερκιδίον ἔσθ' αὐτῆς, τὰ μὲν αἰς ἀπειλῶν, τὰ δὲ,
 ὡς ἔξω ἀφραπῶν ἐπὶ τάξει γυναικὸς ἢ δὲ δεξιὰ μὴ
 λαβὴν αὐτῷ δίδοντας, Ὀφελον μὲν, εἶπε, τεινῶν καὶ πρὸ
 ταύτης ἐγὼ τῆς νυκτὸς ἢ ζῆν, τὸ γούμ σῶμα πάντων
 260 ἀπαιτούμενον ἀκείρατον ὑβριστῶν διεφύλαξα. Περπαγ-
 μῶν δὲ οὕτως, εἰ σε κηδεμόνα καὶ δικαστὴν καὶ ἄνδρα
 δεῖ νομίζειν τῷ δαίμονος δίδοντας, οὐκ ἀποστέρησα σε ἢ

F. 1. Δης] Sumpfi a Mez. et Xyl. Vulgo εἰλες.

F. 4. Καὶ τότε] Rectius καὶ τότε Mez.

F. 6. ἀπαιτῶν] Sic E. T. Cod. Xyl. Mez. Vulgo ἀπολῶν.

A. 1. διεφύλαξα] Hoc recepi et quia multo est melius vulgato διεφύλαξα et quia habet auctoritatem librorum T. Pol. Leonic. Schott. Forte va-
 rior etiam sit Mez. conjectura διεφύλασσα.

alias urbis partes pervagantes diriperent, domum Timocleæ occupavit homo nihil minus quam modestus, sed insolenter injurius atque stolidus, Thraciæ cujusdam turmæ dux, Alexandri cognominis, sed plane cætera dissimilis. Is neque genus, neque vitam mulieris reveritus, cum se vino implevisset a cæna, dormire Timocleam secum coegit. Neque hunc injuriarum finem fecit, sed præterea aurum argentumque requirebat,

si quid horum ea reconditi haberet, adhibitis partim minis, partim pollicitationibus, quod habiturum se eam perpetuo uxoris loco dicoret. Illa ansam ab eo sibi præbitam arripiens: *Usinam vero, inquit, hanc noctem mors mea antevertisset: ut omnibus rebus perditis saltem corpus contumelia inexpertum conservassem. Nunc, quando res ita acta est, et te divinitus mihi tutorem, dominum, virumque datum existimare debeo, non spoliabo te*

ἑῶν ἱμαντιῶ γὰρ ὅτι βυλῆση ὄρω γεγενημένη. Ἐμοὶ
 πρὸ σῶμα κόσμος ἦν, καὶ ἀργυροὶ εἰ ἐκπέτασιν, ἦν π
 καὶ χρυσοῦ καὶ νομισμάτων· ὡς δὲ ἡ πόλις ἠλίσκετο,
 πάντα συλλαβεῖν κελεύσασα τὰς θεραπαινίδας ἔρρηξα,
 μᾶλλον δὲ κατεπέμψα εἰς φρέαρ ὕδωρ οὐκ ἔχον ὅσθι
 ἴσασι αὐτὸ πολλοί· πῶμα γὰρ ἔπει καὶ κύκλω πε-
 πέφυκεν ὕλη σύσκιος· ταῦτα σὺ μὲν εὐτυχίᾳ λαβὼν, B
 ἐμοὶ δὲ ἔσαμ πρὸς σε μαρτύρια καὶ γνωρίσματα τῆς
 πρὸ τὸν οἶκον εὐτυχίας καὶ λαμπρότητος. Ἀκούσας
 οὗτο ὁ Μακεδὼν, οὐ πρὸς ἐμέμενε τιῶ ἡμέραν, ἀλλ' εὐθὺς
 ἐβάδιζεν ὅτι τὸν τόπον ἡγεμονίας Τιμοκλείας· καὶ τὸν
 κῆπον ἀπακλεῖσται κελεύσας, ὅπως αἰῶσιθ μνηδῆς, καί-
 ἔβαινε εἰ τῷ χερσὶν. Στυγερὰ δ' ἠγάτο Κλωθῶ τι-
 μαρὸς ὑπὸ τῆς Τιμοκλείας ἐφερώσης ἀναθεν. Ὡς
 δ' ἠθροτο τῇ φωνῇ χέτω γερονότος, παλλῆς μὲν αὐτῇ
 τῷ λήθων ἐπέφερε, πολλῆς δὲ καὶ μεγάλας αἰ θερα-
 παινίδες ἀπευλίνδου· ἀχρῆς οὐ κατέκοφαν αὐτὸν καὶ C

A. 4. βυλῆση] Forte βύλη σὺ Mez.

B. 8. ἐφερώσης] Ita E. Venet. T. P. Vulgo ἰφερώσης.

*tuis rebus: nam me quidem id
 futuram video, quod tu volue-
 ris. Habui mundum mulie-
 brem, et pocula argentea, non-
 nihil etiam auri et nominis: cum
 autem urbs caperetur, ancillis
 mandavi ut omnia con-
 vasarent, abjecique, aut potius
 deposui in puteum aqua caren-
 tem paucisque notum; est enim
 tectus operculo, umbrosusque
 circa nemus occultat. Hæc
 tibi accipienti fausta sint:
 mihi-quidem apud te erunt ar-
 gumenta et indicia fortunarum*

*ac splendoris familiaræ meæ.
 His auditis Macedo, non ex-
 spectata die confestim ad locum
 perrexit, ducente Timoclea,
 et hortum claudi iussit ne quis
 sentiret, tunicatusque in pu-
 teum descendit. Horribile au-
 tem eum ducebat ad suppli-
 cium Parca Vindex, sub per-
 sona Timocleæ, superne in-
 stantis. Quæ, cum e voce
 sensit eum in imo esse, multos
 ingessit lapides, multos etiam
 magnosque advolutos ancillæ
 injecerunt, donec eum contu-*

κατέχουσαν. Ὡς δ' ἔγνωσαν οἱ Μακεδόνες, καὶ τ' νεκρὸν ἀνέλοστο, κηρύγματος ἤδη γηρονότος μηδένα κτείειν Θεβαίων, ἤγον αὐτῷ συλλαβόντες ἐπὶ τὸν βασιλέα, καὶ παροήγειλαν τὸ τετολημημένον. Ὁ δὲ καὶ τῆ καταστάσε τῶ παροσόντι καὶ τῷ γολαίῳ τῷ βαδίσματος ἀξιωματιόν τι καὶ γηναῖον εἰδὼν, παρῶτον ἀνέκρινεν αὐτῷ τίς εἴη γυναικῶν· ἡ δὲ ἀνεκπλάκτως πάνυ καὶ τεθαρήχότως εἶπεν, Ἐμοὶ Θεαγένης. ἢ ἀδελφός, ὃς ἐν Χαιρωνείᾳ φραττηῶν καὶ μαχόμενος παρὲς ὑμᾶς ὑπὲρ τῆς τῆς Ἑλληνῶν ἐλευθερίας, ἔπωσεν, ὅπως ἡμεῖς μηδὲν τοιῦτον πάθωμεν· ἐπεὶ δὲ πεπόνθαμεν ἀνάξια τῶ γένους, D ἀποθανεῖν οὐ φεύρωμεν· ὅσδε γὰρ ἄμεινον ἴσως ζῶσαι ἐτίεας πειρασθῆναι νεκτός, εἰ σὺ τῆτο μὴ κωλύσης. Οἱ μὲν οὖν ἐπικαέξατο τῆς παρόντων ἐδάκρυσαν. Ἀλεξάνδρῳ δὲ οὐκ εἴρειν μὲν ὅσα ἐπῆει τ' ἀνδρωπον ὡς μείζονα, θαυμάσας δὲ τῷ ἀρετῷ καὶ τὸν λόγον εὖ μάλα χαθαφάμενον αὐτῷ, τοῖς μὲν ἡγεμόσι παρήγειλεν παρο-

derunt atque obruerunt faxis. Macedones ubi de ea re facti sunt certiores, sublato cadavere, cum jam edictum esset ne quis Thebanorum occideretur, captam Timocleam ad regem adduxerunt, facinufque narraverunt. Alexander ex vultus constantia, lentoque incessu gravitatem generosamque indolem ratiocinatus, principio quaesivit quænam esset mulier. Illa vero impavide prorsus et confidenter, *Mibi*, inquit, *frater fuit Theagenes, qui ad Chæroneam dux exerci-*

tus et contra vos pro libertate Græciæ dimicans cecidit, ne quid nobis tale accideret : cum autem perpeffa sim genere meo indigna, mori non recuso ; potius enim hoc est, quam viventem aliam talem experiri nocentem, nisi tu id prohibeas. Humanissimus quisque adstantium ad hæc lachrymas emisit. Alexandro miserari mulierem, ut miseratione superiorem, non subiiit : admiratus autem virtutem, orationemque, qua satis graviter se notatum sentiebat, ducibus mandavit ut atten-

ἔχειν, καὶ φυλάττειν, μὴ πάλιν ὕβρισμα τοιοῦτον εἰς οἰκίαν ἔνδοξον γήνηται· τίω δὲ Τιμόκλειον ἀφῆκεν, αὐτίω τε καὶ πάντας ὅσοι μετὰ γένθ' αὐτῆ περιόκοντες εὐρέθησαν.

κί. ΕΡΥΞΟ.

Βάτης τῷ ὀπικληθέντος Εὐδαίμονος, ὑπὸς Ἀρκεσίλαος ἴω, ὅθεν ὁμοίος τῷ πατρὶ τῆς τεόποις· καὶ ᾧ ζῶντος Εἰπὶ πρὸς τίω οἰκίαν πρὸς ἐπάλξεις, ὑπὸ τῷ πατρὸς ἐζημιώθη ταλάντω· καὶ τελευτήσαντος ἐκείνου, τῆτο μὲ οἴω φύσθ' χαλεπὸς ὢν, ὅπερ καὶ ἐπεκλήθη, τῆτο δὲ φίλω πομπῶ Λαάρχω χροῖμος, ἀπὶ Βασιλέως ἐγγόνει τυραννος. Ὁ δὲ Λάαρχος ὀπιβυλεύων τῆ τυραννίδι, καὶ τῆς ἀρίστους τῶ Κυρηναίων ἐξελαύνων ἢ φονεύων, ὅπτι τῷ Ἀρκεσίλαον τὰς αἰτίας ἔτρεπε καὶ τέλος ἐκείνου μὲ εἰς νόσον ἐμβαλὼν φθινάδα καὶ χαλεπιῶ, λαγῶν πίνθη θαλάσσιον διέρρηρεν· αὐτὸς δὲ τίω ἀρχιῶ ἔχειν, ὡς τῷ F παιδὶ τῷ ἐκείνου Βάτῳ διαφυλάττειν. Ὁ μὲ οἴω πῶς

D. 8. ἔδοξεν] Restitui ex E. Venet. Ald. Baf. Xyl. Vulgo ἔδοξεν.

derent præstarentque, ne porro talis contumelia familiæ alicui illustri inferretur: Timocleam autem dimisit, omnesque qui eam cognatione attingere inventi sunt.

XXV. ΕΡΥΧΟ.

Batti, ejus qui Felicis cognomentum tulit, filius fuit Arcefilaus, moribus patri nequaquam similis. Nam et vivens eum pater talento multaverat, quod propugnacula ædibus suis circumposuisset: et mortuo patre, cum et inge-

nio esset aspero, (unde et cognomen Asperi reperit) et amico malo uteretur Laarcho, pro rege tyrannus fuit. Laarchus autem cum affectaret tyrannidem, ac Cyrenæorum optimos aut pelleret urbe aut interficeret, culpam in Arcefilaum conferebat: tandemque eum in morbum gravem ac tabificum propinato lepore marino conjecit, vitæque exuit: et ipse imperium occupavit, Batto ejus filio id se adservare prætendens. Filius porro Arcefilai

καὶ ἀφ' ἧς πλεῖστον χαλότητα καὶ ἀφ' ἧς ἡλικία κατεφεροῦντο, τῇ δὲ μητρὶ πολλοὶ προσεῖχον αὐτῆς σόφρων τε γὰρ καὶ φιλόανδρος, οἷαί τις τε πολλὰς καὶ δυνατὰς εἶχε. Διὸ καὶ θεραπεύειν αὐτὴν ὁ Λάαρχος ἐμπειροῦτο, καὶ τὸν Βάτην ἤθεε παῖδα γένεσθαι, γήμας ἐκείνῳ, καὶ κοινὸν ἀποδίδεσθαι τῆς ἀρχῆς. Ἡ δὲ Ἐρυξώ, τῆτο γυναικὶ ταύτομα τῇ γυναικί, βελουσαμένη μὲν τῶν ἀδελφῶν, ἐκέλευε τὸν Λάαρχον ἐντυγχάνειν ἐκείνοις, ὡς αὐτῆς προσεμμένης τὸν γάμον. Ἐπεὶ δ' ὁ Λάαρχος ἐντυγχάνει ταῖς ἀδελφοῖς, ἐκείνοι δὲ ἐπίτηδες παρήγον καὶ ἀπεβάλλοντο, πέμπει πρὸς αὐτὸν ἡ Ἐρυξώ θεραπαινίδα παρ' αὐτῆς, ὡς ἀγγέλλουσα ὅτι καὶ μὴ ἀντιλέγουσιν οἱ ἀδελφοί, γνομένης δὲ τῆς σινοῦδου παύσον) ἀφαιρέσει καὶ συγχρήσουσι· δεῖ οὖν αὐτὸν, εἰ βούλεται, νύκτωρ ἀφικέσθαι πρὸς αὐτὴν· καλῶς γὰρ ἔξειν καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀρχῆς γνομένης. Ἦν οὖν ταῦτα πρὸς ἡδονὴν τῷ Λάαρχῳ, καὶ παρὰ πᾶσιν ἀναπλοηθεῖς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, ὁμολόγηκεν

et quia claudus erat, et propter ætatem contemnebatur: matrem ejus, magni faciebant plerique, fœminam pudicam atque humanam, et familiaribus multis potentibusque stipatam. Itaque eam Laarchus demerens, nuptias ipsius expetebat, promittebatque se ea ducta Battum adoptaturum, et socium regni habiturum. Eryxo (ita enim appellabatur mulier) re cum fratribus deliberata, Laarchum cum his agere jussit, se fingens assen-

tiri. Laarcho cum fratribus Eryxus locuto, cum rem illi de industria traherent, moramque producerent, Eryxo ancillam ad eum mittit, nunciatque: *Fratres in præsentia repugnare: quod si secum concubisset, finem eos dissentiendi facturos, et concessuros nuptias: veniret itaque ad se noctu, si videretur: factu enim initio, reliqua facile successura.* Voluptati hæc fuerunt Laarcho, animoque ob blanditias mulieris vana spe protinus in-

ἦξεν, ὅταν ἐκείνη κελύη. Ταῦτα δὲ ἔπραξε ἢ Ἐρυξῶ Β
 μὲ Πολυάρχῃ τῷ φρεστυαίτῃ τῶ ἀδελφῶν. Ὀμο-
 γεντος δὲ χειρὸς πρὸς τὴν οὐνοδον, ὁ Πολυάρχος εἰς ὃ
 δωματίον τῆς ἀδελφῆς παρεστήθη κρύφα νεανίσκος ἔχων
 δύο οὐδ' αὐτῷ ξιφῆρεις, φόνος πατρὸς ἐπεξιώνται, ὃν ὁ
 Λαάρχος ἐτύγγανει ἀπεικονῶς νεοτῆ. Μεταπειμα-
 ρμένης δὲ τῆς Ἐρυξῆς αὐτὸν ἀνὰ δορυφόρον εἰσῆλθε· καὶ
 τῶ νεανίσκῳ αὐτῷ προσεσόντων, τυπτόμενος τοῖς ξι-
 φεσιν ἀπέθανε. Τὸν μὲν οὖν νεκρὸν ἔφησαν ὑπὲρ τὸ
 τεῦχος, τὸν δὲ Βάτρῳ προσαρῶντες ἀνέδειξαν ὅτι τοῖς
 πατέροισ βασιλέα, καὶ τὴν ἀπ' ἀρχῆς πολιτείαν ὁ
 Πολυάρχος ἀπέδωκε τοῖς Κυρηναίοις. Ἐτύγγανον δὲ c
 Ἀμασίδος τῷ Αἰγυπτίων βασιλέως φρατίωται συχνοὶ
 παρόντες, οἷς ὁ Λαάρχος ἐχρῆτο πιστοῖς, καὶ φοβῶς ἦν
 ἐχ' ἦκιστα δι' ἐκείνων τοῖς πολίταις· ὅτι πρὸς Ἀμασιν
 ἐπειμῆσαν πρὸς χατηρησόνται τῷ τε Πολυάρχῃ καὶ τῆς
 Ἐρυξῆς. Χαλεπαίνοντος δὲ ἐκείνης καὶ Αἰγυπτίων πο-
 λεμῆν τοῖς Κυρηναίοις, οὐκ ἔβη τὴν μητέρα τελευτήσασ,

flato, venturum se, ubi ipsa
 jussisset, pollicitus est. Hæc
 autem Eryxo agebat Polyar-
 chi, qui fratrum natu erat
 maximus, consilio. Constituto
 coitus tempore, Polyarchus
 occulte in cubile sororis in-
 troductus est, stipatus duobus
 adolescentibus gladios tenen-
 tibus, pœnasque de nece patris
 exacturis, quem Laarchus re-
 cens interfecerat. Laarchus
 ab Eryxone vocatus, sine sti-
 patoribus venit, et irruentibus
 in eum adolescentibus, gladiis
 confossus periiit. Cadavere trans

murum ejecto, Battum pro-
 ductum regni paterni succes-
 sorem declaraverunt, pristi-
 namque reipublicæ constitu-
 tionem Polyarchus Cyrenæis
 restituit. Aderant ea tem-
 pestate permulti milites Ama-
 sidis regis Ægyptiorum, quorum
 fideli opera usus Laar-
 chus, et propter eos non mi-
 nime terribilis civibus fuerat.
 Hi ad Amasin miserunt, qui
 Polyarchum et Eryxonem ac-
 cusarent. Is cum indignaretur,
 ac de bello Cyrenæis in-
 ferendo cogitaret, matrem ejus

καὶ παρὰ αὐτῆς ὀπιπλοῦτος, ἀπαγγέλλομαι εἰλθεῖν
 πρὸς τὴν Ἀμασίδου. Ἐδόξε οὖν πρὸς Πολύρχῳ βα-
 δῆξαι ἄπολογουμένην τῆς δὲ Ἐρυξῆς μὴ ἄπολεπο-
 D μῆναι, ἀλλ' ἔπειθαι καὶ συγκινδυνεύειν βυλομένης, ἐδὲ
 ἢ μήτηρ Κριτόλα, καίπερ ὕσα πρεσβύτις, ἀπελείπετο
 μέγιστον δὲ αὐτῆς ἰὺ ἀξίωμα, Βάβη γασημένης ἀδελ-
 φῆς τῆς εὐδαίμονος. Ὡς οὖν ἦλθον εἰς Αἴγυπτον, οἱ τε
 ἄλλοι θαυμαστῶς ἀπεδέξατο τὴν πρῶτην αὐτῆς, καὶ ὁ
 Ἄμασις ἢ μετῴως ἀπεδέξατο τὴν τε συμφροσύνην καὶ
 τὴν ἀνδρείαν τῆς Ἐρυξῆς· δῶροις δὲ τιμήσας καὶ θερα-
 πεία βασιλικῆ, τὸν τε Πολύρχον καὶ τὰς γυναῖκας εἰς
 Κυρήνην ἀπέστειλεν.

κς'. XENOKRITH.

E Οὐχ ἦτιον δ' ἂν τις ἀγάσαιτο τὴν Κυμαίαν Ξενο-
 κρίτην ὅπῃ τοῖς πρῶτοις πρὸς Ἀριστόδημον τὸν τύ-
 ραννον, ὃ τινες μαλακῶν ἐπέκλιον οἰόντων γεγονέναι, τὸ
 ἀληθῆς ἀγνοῦντες. Ἐπειλήθη γὰρ ὑπὸ τῆς βαρβάρων
 μαλακῆς, ὅπερ ὅτιν ἀντίπαις, ὅτι μειράκιον ὢν παρτά-

mori contigit: juxtaque ipso
 faciente, renunciatum est illud
 Cyrenam. Placuit itaque Po-
 lyarcho sui excusandi gratia
 ad Amasidem proficisci: cum-
 que Eryxo una ire ac peric-
 ulum obire vellet, mater
 etiam Critola, quantumvis ve-
 tula, comitem se adjunxit,
 maximæ auctoritatis mulier,
 utpote foror Batti quondam
 Felicis. Postquam in Ægyp-
 tum venerunt, cum aliis ma-
 jorem in modum causam suam
 probavere, tum ipse Amasis
 maximo opere pudicitiam for-

titudinemque Eryxonis est am-
 plexus: donisque honoris gra-
 tia affectos, et regio more tract-
 atos, Polyarchum ac mulieres
 Cyrenam remisit.

XXVI. XENOCRITA.

Non minorem admiratio-
 nem meretur Xenocrita Cu-
 mana, ob facinus in Aristo-
 demum tyrannum. Qui Mol-
 lem hunc a mollitie cognomi-
 natum putant, ignoratione ve-
 ri id faciunt. Fuit enim Mol-
 lis dictus a barbaris, quasi
 Ephebus: quod adolescentulus
 admodum inter æquales ad-

πασι μὲν τῶν ἡλίκων ἐπι κομώντων, ὅς κορονιστὰς, ὡς
 εἶπεν, ἀπὸ τῆς κόμης ἀνόμαζον, οὐ τοῖς πρὸς τὴν
 βαρβάρους πολέμοις ὅτιφανής ἦν καὶ λαμπρὸς, οὐ τὸ λ-
 μη μόνον ὅδ' ἔχεις ἔργοις, ἀλλὰ σωσθεὶς καὶ σωσθῆναι
 φανείς πειστικός. Ὅθεν εἰς τὰς μεγίστας πρῆλθεν ἀρ-
 χάς, θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ Ῥωμαίοις
 ὀπτικοῦρας ἄγων ἐπέμφθη πολεμικῶν ὑπὸ τῶν Τυρ-
 ρένων, Ταρκύνιον Σέπερον ὅτι τὴν βασιλείαν κατα-
 γόντων. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ φρατῖᾳ μακρὰ γενόμενῃ
 πάντα πρὸς χάριν ἐδίδδους τοῖς φρατριομένοις τῶν πο-
 λιτῶν, καὶ δημαγωγῶν μᾶλλον ἢ φραττηγῶν, ἔπεισεν αὐ-
 τὸς συνεπιθέσθαι τῇ βελῆ, καὶ συνεβαλεῖν τὸς ἀρίστους
 καὶ δυνατοτάτους. Ἐκ δὲ τότε γενόμενος τύραννος, ἦν
 μὲν ἐν ταῖς πρὸ γυναικῶν καὶ παῖδας ἐλθόντες
 ἀδικαίαι αὐτὸς ἑαυτῷ μοχθηρότατος. Ἰσθόρηται δὲ ὅτι
 τὸς μὲν ἄρνας παῖδας ἥσκει κόμαις καὶ χερσοφορεῖν,
 τὰς δὲ θηλείας ἠνάγκασε πειστέροχαλα κείραθ, καὶ φορεῖν

modum comam alentes, quos,
 ut apparet, coronistas a coma
 dicebant, in bellis contra bar-
 baros claruit, non audacia
 modo et opere militari, sed
 calliditate etiam ac providentia
 usus singulari. Itaque a ci-
 vibus in admiratione habitus,
 et ad maxima imperia evectus
 est. Romanis quoque missus
 est suppetias adducens, cum
 ii bello urgerentur ab Etruscis
 Tarquinius Superbum in
 regnum restituerent conantibus.
 In ea expeditione, quæ diu du-
 ravit, omnia in gratiam mili-

tum agens, magisque popu-
 larem captantis favorem quam
 ducis personam gerens, per-
 suasit eis ut se in invadendo
 fenatu, ejiciendisque urbe Cu-
 mana optimis potentissimisque
 civibus adjuvant. Inde po-
 titus tyrannide, injuriis quas
 in mulieres et ingenuos pue-
 ros exercebat, omnia sua su-
 peravit flagitia. Memoriae
 enim proditum est, masculos
 eum pueros condocesecisse ut
 comam alerent aurumque gef-
 tarent: mulieres autem coe-
 gisse ut tonderentur rotunde,

262 ἐφθασαίς χλαμύδας καὶ τὴν ἀνακώλων χλαμύδα. Οὐ μὲν ἄλλ' ἑξαπέτερος ἐραστὴς τῆς Ξενοκρίτης, ἔχον αὐτὴν φηγάδος ἕσαι πατρός, ἐ καταγαγὼν ὁδὸν πείρας ἐκείνου, ἄλλ' ὁπασσοῦ ἡγέμενος ἀγαπᾶν σιωπᾶσαι αὐτῆς ἢ κόρην, ἅτε δὴ ζηλευμένη καὶ μαχεριζομένη ὑπὸ τῆς πολυτῆς. Τὴν δὲ ταῦτα μὲν οὐκ ἔξελπηται ἀχθομένη δὲ ἐπὶ τῷ σιωπᾶν ἀνάκωτος καὶ ἀνέγκυος, ὁδὸν ἦτον ἐπὶ τῆς μισσημένην ὑπὸ τῆς τυραννῆς τῆς πατρὸς ἐλευθερίας. Ἐπιτυχὸς δὲ κατ' ἐκεῖνο καιρῷ τὰ φέρων ἄγων κίβλη πρὸς τὴν χόρον ὁ Ἀριστόδημος, ἔτε ἀναγκασίον ἔργον ἔτε χερίσμων, ἄλλως δὲ τρέβειν καὶ ἀποκαίειν πόνοις καὶ ἀγορίαις τῆς πολίτης βολόμενος ἡ γὰρ πρὸς καταγαγὼν ἐκάτω μέτρων τινῶν ἀρῆμὸν ἐκφέρειν τῆς γῆς. Ὡς εἶδεν ἀπίοντα τὸν Ἀριστόδημον,

A. 3. ἐκείνη] Sic Venet. T. P. Vulgo ἐκείνη.

B. 4. Ὡς εἶδεν ἀπίοντα] Excidit nomen hujus mulieris, vel simile quid, Ἐν τέτοις δὲ καὶ γὰρ τις, ὡς εἶδεν ἀπίοντα τὸν Ἀ. Nam de muliere est sermo quæ simul cum aliis civibus humum egerebat. Amiotus ex duabus mulieribus unam facit Xenocr tam, sed duas virtutes ejus: dum mox vertit ac si legisset duas ἀρεταῖν γυναικῶν. Perperam.

chlamydes ephedorum gestarent, et tuniculas perbreves. Erat Xenocrita quædam Cumis, puella patre nata, qui tum in exilium actus erat. Hanc Aristodemus singulari amore ardens secum habuit, non adductam aut persuadendo conciliatam sibi, sed ratus utcunque gratum futurum puellæ, quod cum tyranno viveret, et a civibus suspiceretur ac beata putaretur. At Xenocritam hæc nihil movebant; sed cum moleste fere-

bat se nullis pactis nuptialibus, absque ulla desponsione cum viro degere, tum eorum qui tyrannum oderant libertatis patriæ cedebat desiderio nemini. Forte tum eo tempore Aristodemus fossa regionem quandam ambiebat: quod opus neque necessarium erat neque utile, tantum ad vexandos laboribusque atterendos cives excogitatum. Erat enim singulis certa mensura egerendæ terræ designata atque imperata. Ut vidit accedentem

ἔκλινε καὶ παρεκλήματο καὶ χιτανίσκῳ ὃ πρῶτον
ἀπελθόντος οὖν τῷ Ἀριστόδημῳ, σκώπτοντες οἱ νεανίσκοι καὶ
παίζοντες ἠρώτων ὅτι δὴ μόνον ὑπ' αἰδοῦς φύγει τὸν
Ἀριστόδημον, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας ὁρᾶν πάροι τοιοῦτον.
Ἡ δὲ καὶ μάλα μὲν ἀσπουδῆς ἀπεκρίνατο, Μόνος γὰρ,
ἔφη, Κυμαίων Ἀριστόδημος ἀνὴρ ἔστι. Τῆτο δὲ λεχθέν ὃ
ῥῆμα πάντων μὲν ἤφατο, τὰς δὲ γυναῖκας καὶ παράξιναι
αἰχμῆ τῆς ἐλευθερίας ἀντέχεσθαι. Λέγεται δὲ Ξενο-
κρίτῳ ἀκούσασαν εἰπεῖν, ὡς ἔβλετο αὐτὴ καὶ αὐτὴ γῆ
ὑπὲρ τῷ πατρὸς φέρειν πειθόντος, ἢ τευφῆς συμμει-
έχειν Ἀριστόδημῳ καὶ διωάμεως τοσαύτης. Ἐπέφρασεν
οὖν ταῦτα σιωπᾶμένης ὅτι τὸν Ἀριστόδημον, ὃν ἠγεῖτο
Θυμοτέλης καὶ τῆς Ξενοκρίτης εἰσόδου παρεχούσης αὐ-
ταῖς ἄδουαι, καὶ τὸν Ἀριστόδημον ἀοπλον καὶ ἀφύλακτον,
οὐ χαλεπῶς παρεπαισύνοντες, ἀφραδίρῃσιν αὐτόν. Οὕτω
μὲν ἡ Κυμαίων πόλις ἠλευθερώθη διὲν ἀρετῇ γυναικῶν,

B. 10. γὰρ λεχθέν] Particula non satis congruens huic loco. Mez. corrig. γῆν.
Poterat et ἄρα scriptum fuisse.

Aristodemum, declinavit, tunicaque faciem velavit, eoque digressio cum adolescentibus per jocum et illudendi gratia quærerent, quid esset causæ, quod solum præ pudore fugeret Aristodemum, neque aliis maribus eodem modo afficeretur: plane serio respondit, *Solus enim inter Cumanos Aristodemus vir est.* Ea vox cum omnes tangeret, generosos etiam pudor instigavit ad recuperandæ libertatis studium. Et quidem ipsam Xenocritam aiunt cum hoc audivisset, dix-

isse: *Malle se quoque pro patre, si ei reditus esset in patriam datus, terram portare, quam in tanto luxu et potentia cum Aristodemo vivere.* Hæc confirmaverunt eorum animos, qui principe Tymotele in Aristodemum conspiraverant: cumque eis aditum securum præberet Xenocrita, et Aristodemum inermem atque custodiæ expertem, non magno negotio irruerunt, eumque trucidaverunt. Hoc modo Cumæ duarum mulierum virtute libertatem receperunt: altera cogi-

τῆς μὲν ὄκτινοιαν αὐτοῖς καὶ ὀρμὴν ἐμβολύσεως τῶ ἔργου,
 τῆς δὲ πρὸς τὸ τέλος συλλαβομένης. Τιμῶν δὲ καὶ
 δωρεῶν μεγάλην τῇ Ξενοκρίτῃ πρῶτονομένην, εἴασα
 D πάσαις, ἐν ἠτήσατο, γάψαι τὸ σῶμα τῷ Ἀριστοδήμῳ.
 Καὶ τῷτο οὖν ἔδωσαν αὐτῇ, καὶ Δήμητρος ἱέρεια αὐτὴν
 ἔειπεντο, οὐχ ἦπτον οἰόμενοι τῇ θεῷ κεχαρισμένῃ ἢ πρέ-
 πυσαν ἑκείνῃ τιμὴν ἔσπευαι.

κ'. ΠΥΘΩΝ ΓΥΝΗ.

Λέγεται δὲ καὶ τὴν Πύθην, τῷ καὶ Ξέρξῃν, γυναῖκα
 σοφίῃ γινώσασθαι καὶ χρηστῇ. Αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Πύθης,
 ὡς εἶπαι, χρυσοῖσις ἄντηχόν μεταλλοῖσι, καὶ ἀγαπήσας
 τὸν ἐξ αὐτῆς πλῆτον ἐ μετέμωσι, ἀλλ' ἀπλήσας καὶ
 πρῶτον, αὐτὸς τε πρὸ ταῦτα διέτελλε, καὶ τὴν πο-
 λλάς καταβιάσασθαι ἀπαρῆαι, ὀμαλῶς ὀρίσθην ἢ φορεῖν ἢ
 κεχαίρειν ἠγάγεζε τὸ χρυσοῖον, ἄλλο μὲν ἐργαζομένης
 E τοσαυτάπαν μὲν πρῶτον. Ἀπαλλυμένων δὲ πολ-
 λῶν, πάντων δὲ ἀπαγορευόντων, αἱ γυναῖκες ἰκετηρίας

tationem eis rei gerendæ, sti-
 mulumque injiciente: altera
 ad rem conficiendam auxilium
 ferente. Cum autem magni
 honores et dona ampla Xeno-
 critæ offerrentur, omnibus ea
 repudiatis hoc petiit, ut Arif-
 todemi cadaver sibi sepelire li-
 ceret. Neque hoc tantum a
 civibus impetravit, sed et Ce-
 reris eam sacerdotem fecerunt:
 rati hunc honorem non minus
 gratum deæ, quam Xenocritæ
 decorum fore.

XXVII. PYTHIS UXOR.

Pythis quoque uxor, qui
 Xerxis ætate vixit, a sapientia

et humanitate commendatur.
 Inciderat, ut aiunt, maritus e-
 jus in metalla auri: et quas
 inde consequabatur divitias,
 non moderate amplexus, sed
 inexpleti animi studio perse-
 quens, cum ipse supra modum
 ei negotio vacabat, tum uni-
 versos cives eo adductos ex
 æquo fodere, aut egerere, aut
 purgare aurum cogebat, omni-
 bus aliis actionibus operibus-
 que prorsum neglectis. Mul-
 tis tum pereuntibus, omnibus-
 que animum despondentibus,
 mulieres ad januam Pythis ux-
 oris sese contulerunt, ibique

ἔθυσαν ἔπι τὰς θύρας ἐλθούσῃ τῆς τῷ Πύθῳ γυναίκες.
 Ἡ δὲ εὐάνειας μὴ ἀπίεσθαι καὶ γάρρῃν ἐκέλευεν, αὐτῇ
 δὲ τῷ πρὸ τῶν χειρῶν τεχνικῶν οἷς ἔπιπτε μάλιστα
 χαλέσασα καὶ χαλερῆσασα, ποιῆν ἐκέλευεν ἄρτους τε
 ζευσσοῦς, καὶ πέμματα παντοδαπά, καὶ ὀπάρας, καὶ
 ὄσους δὲ μάλιστα τὸν Πύθῳ ἐνάσκειν ἠδόμενον ὄφις καὶ
 βρώμασι. Ποιηθέντων δὲ πάντων, ὁ μὲν Πύθης ἵκετο
 ἀπὸ τῆς ξένης· ἐτάγγανε γὰρ ἀποδημῶν ἢ δὲ γυνὴ
 διῶπνον αὐτοῦτι παρέθηκε ζευσσοῦ τράπεζαν ὄσῳν ἐδώ-
 διμον ἔχουσαν, ἀλλὰ πάντα ζευσσοῦ. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον
 ἔχαιρε Πύθης τῶν μιμήμασιν, ἐμπλακθεὶς δὲ τῷ ὄφει,
 ἤτῃ φαγεῖν ἢ δὲ ζευσσοῦ ὅ, τι τύχοι παθήσας πρῶ-
 ἔφερε. Δυσχεραίνοντος δὲ αὐτοῦ καὶ πρῆν βοῶντος, Ἄλλα
 σύ γε τέτων, εἶπεν, ἄλλες δὲ ὄσῳν εὐπορίαν πεποιθήσας
 ἡμῖν καὶ γὰρ ἐμπειρία καὶ τέχνη πᾶσα φρεσῶδες, γε- 263
 ωργεῖ δὲ ὄσῳν, ἀλλὰ τὰ σπειρόμενα καὶ φυτθόμενα
 καὶ τρέφονται τῆς γῆς ὅπισθον καταλιπόντες, ὀφθαλμοῦ
 ἀχρηστὰ καὶ ζητῶμεν, ἀποκαίοντες αὐτὰς καὶ τὰς πόλεις.

de more supplicationis signum deposuerunt. Ea, discedere his, et bono esse animo iussis, aurifabros, quibus maxime fidebat, ad se accivit, domique inclusos iussit panes, bellaria, poma, et alios cibos quibus maxime delectari Pythen noverat, ex auro omnia conficere. Iverat tum forte Pythes peregre. Qui ut domum rediit, coenamque poposcit, auream ei mulier mensam apposuit, nullo esui apto cibo, sed omnibus aureis instructam. Cum initio delectatus artificio

naturam imitante, satur spectaculi posceret cibum, quodcumque peteret id aureum ei mulier attulit. Indignant, et esurire se respondentem: Atqui, inquit, harum tu nobis rerum copiam nullius præterea paravisti: omnia enim artificia, omnis usus aliarum rerum desertus est: agros nemo colit, et posthabita satiatione, plantatione, alimentorumque e tellure comparatione, fodimus inutilia ac quærimus, nobis civibusque extremam exhibentes molestiam. Permovit hæc

Ἐαίνομε ταῦτα τὸν Πύθην, καὶ πᾶσαν μὲν ἐ κατέλιπον
 τὴν παρὰ τὰ μέταλλα παραματείαν, ἀνὰ μέρος δὲ ὁ
 πέμπτον ἐγράφουσα κελύσας τῷ πολιτῷ, τὴν λοιπὴν
 ὅτι γεωργίαν καὶ τὰς τέχνας ἔταρα. Ξέρξην δὲ κατα-
 βαίνοντος ὅτι τὴν Ἑλλάδα, λαμπρότατος ἐν ταῖς
 ὑποδοχαῖς καὶ ταῖς δωρεαῖς γενόμενος, χάριν ἠτήσατο
 παρὰ τῷ βασιλεῦσι, πλείονον αἰσὶ παίδων ὄντων, ἵνα
 B παρῆικη τῆς φρατίας, καὶ καταλιπέιν αὐτῷ μεσοσηκῆν.
 Ὁ δὲ Ξέρξης ὑπὸ ὀργῆς τῆτον μόνον ὃν ἔβητήσατο
 σφάξας καὶ ἀφαιμένων, ἐπέδωκε τὸν φρατὸν διαλθεῖν,
 τὰς δὲ ἄλλας ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπόλοντο κατὰ
 τὰς μάχας. Ἐφ' οἷς ὁ Πύθης ἀθυμήσας ἔπαθεν ὁμοίᾳ
 πολλοῖς τῷ κατὰ καὶ ἀνοήτων. Τὸν μὲν γὰρ θάνατον
 ἐφοβεῖτο, τῷ βίῳ δὲ ἤχθητο. Βυλόμνος δὲ μὴ ζῆν,
 παραδοῦσα δὲ τὸ ζῆν μὴ διαμένον, χόματος ἔντος ἐν
 τῇ πόλει μεγάλῳ καὶ ποταμῷ ἀφ᾽ ἄροντος, ὃν Πυθοπο-

B. 1. τῆς φρατίας] Dedi ex E. et Jun. Vulgo τῆς φρατίης.

oratio Pythen : et quanquam a festuris aureis non plane deftitit, contentus tamen quinta civium parte ad hanc rem, reliquos agriculturæ et artibus incumbere juffit. Is Pythes cum Xerxem in Græciam proficiscentem splendidissime excepisset, donisque ampliffimis demeritus esset, hanc sibi petiit a rege fieri gratiam, ut cum plures haberet filios, unus eorum immunitate militiæ donaretur, qui domi manens senem patrem curaret. Xerxes vero iratus, hunc unum, quem sibi

relinqui pater oraverat, jugulari ac difsecari juffit : castrisque motis reliquos omnes abduxit ejus fratres : omnes diversis in proeliis perierunt. Qua ex re cum magnum animi dolorem cepisset Pythes, idem in se est expertus, quod vitiosis solet fatuifque evenire hominibus. Nam et mortem timebat, et vitam ægre tolerabat. Cumque et vivere nollet, et vitam projicere nequiret, hoc egit : Agger in urbe erat magnus, perque eam amnis labeatur, quem Pythopolitem

λίττω ἀνόμαζον, εἰ μὲν τῷ χώματι κατασκύασε μνη-
 μείων, ἐκτρέψας δὲ τὸ ρέϊθρον, ὥστε ἀφ' τοῦ χώματός C
 φέρεσθαι φαίοντα τῷ τάφῳ τὸν ποταμὸν ἔπι τέτοις
 σιαπτελαθεῖσιν, αὐτὸς μὲν εἰς τὸ μνημεῖον κατήλθε, τῇ
 δὲ ἡνωσάκῃ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν πύλιν ἀναθείς ἅπασαν
 ἐκέλευσε μὴ προσείναι, πέμπειν δὲ ὁ δειπνὸν αὐτῷ
 κατ' ἐκάστην ἡμέραν εἰς βάρην ἐπιθεῖσσαν, ἄχρις ἢ τὸν
 τάφον ἢ βάρην παρέλθῃ τὸ δειπνὸν ἀκέραιοι ἔχουσα,
 τότε δὲ παύσασθαι πέμπουσαν, ὡς αὐτῷ πενηνότητος.
 Ἐκεῖνος μὲν ἔταυ τὸν λοιπὸν βίον δάγει, ἢ δὲ γυνὴ τῆ
 ἀρχῆς καλῶς ἐπεμελήθη, καὶ μεταβολῶν κατὰ τοῖς
 ἀνθρώποις παρέοχε.

nominabant. Eo in aggere
 monumentum sibi paravit, flu-
 viique alveum ita avertit, ut
 delapsu suo sepulchrum attin-
 geret: opere perfecto, uxori
 urbem imperiumque omne
 commisit, mandato ne ad mo-
 numentum accederet, sed sibi
 quotidie coenam lintri impo-
 sitam per annem demitteret,

tantisper dum linter cum ci-
 bo intacto sepulchrum præter-
 veheretur: hoc si eveniret,
 tum mittendi faceret finem,
 seque mortuum sciret. Hoc
 ille modo vitæ reliquum con-
 sumpfit. Uxor autem rebus
 præclare præfuit, civibusque
 malorum mutationem paravit.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ.

ΡΩΜΑΙΚΑ.

D

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ.

ΡΩΜΑΙΚΑ.

PLUTARCHI

CAPITULORUM DESCRIPTIO.

QUÆSTIONES ROMANÆ.

α΄.

Ε “ ΙΑ πὶ πλὴ γαμειδύλω ἀπεσθαι πνεὸς καὶ ὕδατος κελεύουσι;” Πότερον τρίτων, ὡς ἐν σοφείοις καὶ ἀρχαῖς, τὸ μὲν ἀρρῆν ὅτι, τὸ δὲ Σπλῦ καὶ τὸ μὲ ἀρχαῖς κινήσεως εἴησι, τὸ δὲ ὑποκειμένω καὶ ὕλης

Ε. 3. κινήσεως] κινήσεως Jun. In proximo τὸ δὲ ὑποκειμένω excidisse videtur ἔχει. In ultimo disjuncto ἢ οἷα ἀπολαμπῆον, desidero ὅτι, ut sit: ἢ ὅτι οἷα ἀπολαμπῆον.

I.

QUID *causæ est cur sponsa in nuptiis jubeatur aquam et ignem tangere? An quod horum, quatenus in ele-*

mentis ac principiis numerantur, alterum mas est, alterum foemina: et ignis principia motionis suggerit, aqua subjecti ac materiæ facultatem

δύαμιν; Ἡ δὴ τὸ πῦρ καθαίρει, καὶ τὸ ὕδωρ ἀγνί-
ζει· δεῖ δὲ καθαρὸν καὶ ἀγνὸν χρῆμα μὴ τῆ γαμψύσσει;
Ἡ ὅτι καθαίρει τὸ πῦρ χωρὶς ὑγρότητος ἀπεφρόν' ὅτι
καὶ ξηρὸν, ὃ δὲ ὕδωρ ἀνὰ θερμότητα ἀγρον καὶ ἀγρὸν,
ἔτω καὶ τὸ ἄρρεν ἀδρανὲς καὶ τὸ θῆλυ χωρὶς ἀλλήλων,
ἢ δὲ σιῶδος ἀμφοῖν ὅπτιτελεῖ τοῖς γήμασι τίω συμβίω-
σιν; Ἡ ἐν ἀπολαπτόν, καὶ κοινοσητέον ἀπάσις τύχης,
καὶ καλοῦ μηδενός, ἢ πρὸς καὶ ὕδατος μέλλουσι κοινο-
γεῖν ἀλλήλοις;

β.

“ Διὰ τί οὐ πλείονας ὄσδ' ἐλάττιονας, ἀλλὰ πέντε
“ λαμπάδας ἀπῆσιν ἐν τοῖς γάμοις, ἀς κηρίονας ὀνο-
“ μάζουσιν;” Πότερον, ὡς Βάρρων ἔλεγεν, ὅτι τῆ στρα-
τηγῶν περὶ χρῆμα μὴ, σὺ τοῖς ἀρραγμένοις πλείονας,
ὡς δὲ τῶν ἀρραγμένων ἀπῆσιν τὸ πῦρ οἱ γαμοῦ-

F. 7. καὶ καλοῦ] Melius erat καὶ ἄλλου.

F. 6. σὺν τοῖς ἀρραγμένοις πλείονας] Corrupta hæc eodem in omnibus libris modo. Xylander vertit ut potuit: Amiotus in hanc sententiam: *Quum Prætores tribus utantur facibus, Ædiles duabus*; non erat rationi consentaneum ut pluribus uterentur facibus sponfi præsertim quum suas apud Ædiles accendere deberent. Utrum e conjectura an veteris libri scriptura, non dicam.

obtinet? An quia ignis lustrat, aqua purgat: debet autem quæ nubet puritatem ac castimoniam conservare? An quod sicut ignis absque humore nutriendi vi destituitur, estque aridus, aqua autem absque calore sterilis est et otiosa, ita mas quoque et foemina seorsim nihil valent, conjunctione eorum vitæ consuetudo perfecta a nuptiis redditur? An id significare volunt, alte-

rum ab altero deferri non debere, sed eos in societate qualiscunque fortunæ persistere, etiam ita rebus ferentibus, ut præter ignem et aquam nihil boni una frui detur?

II.

Cur in nuptiis quinque facces, (cereos ipsi vocant) non plures his aut pauciores accendantur? An quia, ut Varro ait, prætores trinis, pluribus ædiles utebantur, ab his autem

264 τις ; Ἡ δὴ πλείοσι χειρῶν ἀριθμοῖς, πρὸς τὰ
 τὰ ἄλλα βελτίων καὶ τελειότερος ὁ θεῖος ἐνομιζέτο,
 καὶ πρὸς γάμον ἀρμοδιότερος ; ὁ δὲ ἄρτιος ἀφασίῳ
 τε δέχεται, καὶ τὸ ἴσον αὐτῷ μάχμιον ἔστι καὶ ἀντίπαλον,
 ὁ δὲ θεῖος ἐ δύναται ἀφασίῳ παρτάπασον,
 ἀλλὰ ὑπολείπει τὴ κοινὸν αἰ μερίζομενον. Τὴ δὲ
 θεῖον μάλιστα γαμήλιος ἢ πεντάς ἔστι τὰ γὰρ τρία
 πρῶτος περιττός, καὶ τὰ δύο πρῶτος ἄρτιος ἕκ δὲ
 τέτατον, ὡσαυτ ἄρτιος καὶ ἀπλεος, ἢ πεντάς μέμικται.
 Ἡ μᾶλλον ἐπεὶ τὸ φῶς γενεσέας ἔστι σημεῖον, καὶ δὲ
 β ἄχρι πέντε τάκτω ὁμῶ τὰ πλείετα πέφυκῆ, ποσαύται
 ζῶνται λαμπάσιν ; Ἡ ὅτι πέντε δ' ἀδάσθαι θεῶν τὴς
 γαμοῦται οἴονται, Διὸς τελείας, καὶ Ἡρας τελείας, καὶ
 Ἀφροδίτης, καὶ Πήδης, ἔπι πᾶσι δὲ Ἀρτέμιδος, ἢ Γαῖς
 λοχίαις καὶ ταῖς ἀδύσιν αἰ γυναῖκες ἔπιταλῶν ;

γ.

Ἐκ Διὰ τὴ πολλῶν ὄντων ἐν Ῥώμῃ ναῶν Ἀρτέμιδος,

spoufi accendunt ignem ? An quod cum utantur compluribus alias etiam numeris, tum alioqui praestantior atque perfectior impar creditus est, tum ad nuptias melius quadrare visus ? Par enim dividi se patitur, partesque ejus aequis inter se viribus contendunt : Impar autem omnino diffindi se non fert, sed divisus semper aliquid relinquit. Inter impares porro omnium maxime congruit nuptiis quinarius : nam ternarius primus est de imparibus, binarius primus de

paribus : ex his tanquam mare et foemina miscetur quinarius. Aut potius, quoniam lumen procreationis signum est, mulieres autem ad quinque plerunque pariunt, totidem utuntur facibus ? Aut quia matrimonium contrahentes quinque deorum ope indigere putant, Jovis perfecti, Junonis perfectae, Veneris, Suadae, ac Dianae, (ea Lucina est) quam parturientes invocant ?

III.

Quamobrem de multis quae Romae sunt Dianae templis, id

“ εἰς μόνον τὸν εἰ τῷ χαλεμῶν Πατρῶν γενεῶν
 “ ἄνδρες οὐκ εἰσίοσι; ” Ἡ δὲ τὸν λαβῶν μῦθον;
 ζωῶν γὰρ αὐτοῖσι τὴν θεὸν σφοδρῶν βιαζόμενος τις
 ὑπὸ τῆς κωῶν διασπᾶσθαι, καὶ ἀπὸ τῆς δεισιδαιμο-
 νίας γενόμενος, ἄνδρες οὐκ εἰσίοσι.

δ’.

“ Διὰ τί τοῖς ἄλλοις Ἀρτεμίοις ὀπιεῶς ἐλάφον c
 “ κέρτα παρῶν τελευτοῖσι, τῷ δὲ εἰ Ἀβερτῶν,
 “ βοῶν; ” Ἡ τῷ παλαιῷ συμπλάματος ἀπομημιονεύ-
 οντες; Ἰερεῖ γὰρ εἰ Σαβίνοις Ἀντρῶν Κορατῶν βῆς
 εὐπερεπίς ἔφη καὶ μεγάλῃ ἀφῆρυσσα ἦ ἄλλων γενέ-
 θαι μάντιος δὲ τινος αὐτῷ φέσαντος ὅτι τῷ κατῆ-
 ρεύσαντος Ἀρτέμιδι τὴν βοῦν ἐκένει εἰ Ἀβερτῶν,
 πέφωστα μεγάλῃ γενέσθαι καὶ βασιλεύσθαι τῆς Ἰτα-
 λίας ἀπάσης τὴν πόλιν, ἰδεῖν μὲν εἰς Ρώμην τὸν
 ἄνθρωπον ὡς ἴσοντα τὴν βοῦν οἰκέτα δὲ κρύφα τῷ
 βασιλεῖ Σερβῶν τὸ μάντιμα φέσαντος, ἐκένει δὲ d
 Κορηλίῳ τῷ ἱερεῖ, παρῶν τὸν Κορηλίον τῷ Ἀντρῶν

*solum non intrant viri quod
 est in vico patricio? An id
 fit ob sermonem vulgatum?
 narrant enim mulierem ibi de-
 cultum exhibentem a quodam
 vi fuisse compressam, eumque
 a canibus discerptum: inde
 superstitionem natam, ne viri
 eo intrarent.*

IV.

*Cur reliquis Dianæ fanis
 soliti cervorum cornua affigere,
 ei quod in Aventino est, boum
 cornua affixerunt? Fortassis
 ut monumentum esset antiqui*

casus. Fuit quidam in Sabinis
 Antro Coratius: is vacam
 habebat magnitudine et forma
 reliquis præstantem: monitus-
 que a vate quodam qui in A-
 ventino bovem hanc Dianæ
 immolasset, ei fata summam
 potestatem deferre, urbemque
 ipsius Italix totius regno po-
 tituram, Romam se contulit
 bovis ibi mactandæ gratia:
 servus autem regi Servio clam
 id vaticinium, idque rex Cor-
 nelio pontifici indicavit: tum
 Cornelius Antroni mandavit

λέσασθαι πρὸ τῆς θύρας ἀπὸ τῆ Θύμβρωος νομομί-
σθαι γὰρ ἔτω τὸς κελιερωῦσας ἐκείνον μὲν οὖν ἀπελ-
θόντα λέσασθαι, τὸ δὲ Σεραλίον φάσαντα, ἴσασθαι τῆ θεῶ
τινὶ βουῆ καὶ πρὸ ἱερῶ τὰ κέρατα παρασπάλειψαι.
Ταῦτα καὶ ὁ Ἰόσας ἰσότηκε καὶ Βάρρων πάλιν ἔτι τε-
νομα τῆ Ἀντωνος Βάρρων ἐ γράφαεν, ἐσθδὲ ὑπὸ
Κορηλίω φησὶ τῆ ἱερέως, ἀλλ' ὑπὸ τῆ νεωκόρου πρὸ
κρηθῶναι τὸν Σαβίνον.

ε.

“ Διὰ τί τὸς τεθνήσκει φημισθέντας ἐπὶ ξένης ψυ-
E “ δῶς, καὶ ἐπανελθόντων, ἐ δέχονται καὶ θύρας, ἀλλὰ
“ πρὸ κεράμω παρασπαίνοντες εἰσω κρηθῶσιν αὐτὸς; ”
Ὁ μὲν γὰρ Βάρρων αἴτιαι μυθικῶν ὅλων ἀποδίδωσθαι
Φησὶ γὰρ εἰ πρὸ πρὸ Σικελίας πολέμω ναυμαχίας
μεγάλης γενομένης, καὶ καὶ πολλῶν φήμης ὅσα ἀλη-
θῆς, ὡς ἀπολωλότων, ρυείσης, ἐπανελθόντας αὐτὸς ὀλίγω
χρόνω πάντα τελευτῆσαι ἐνὶ δὲ εἰσόντι τὰς θύρας
ἀπαντῆσαι κλειομένης ἀπὸ αὐτομάτου, καὶ μὴ χαλᾶν

V.

ut ante sacrificium aqua Ti-
beris profluente sese ablueret :
sic enim legibus præscriptum
esse liturato : ita hic lotum
abiit : interim Servius occa-
sionem immolandæ vaccæ in
honorem Dianæ præcepit,
mactatæque cornua templo af-
fixit. Hoc et Juba narrat, et
Varro : nisi quod hic Antrō-
nis nomen non habet, decep-
tumque non a Cornelio sacer-
dote Sabinum, sed ab ædituo
refert.

Cui quos peregre mortuos
falso fama nunciavit, reversos
non per fores admittunt, sed
conscensu teito in domum demit-
tunt? Fabula omnino est quod
Varro pro causa adfert. Cum
bello apud Siciliam magnum
navale prælium fuisset com-
missum, multoque fama men-
tiretur periisse qui erant su-
perstitæ, hos domum rever-
sos, intra breve tempus uni-
versos fuisse mortuos : unum
ex illis domi suæ januam forte

ἔπι χειρωμένων ἀνοήτων τὸν δὲ ἄνθρωπον αὐτῷ καταδαρ-
 γέντα πρὸ τῆς θυρῶν ἰδεῖν καὶ τὴν ὑπὸ ἕβην ὑψη-
 μῶν αὐτῷ πῶς ἄσπερ τὸ τέρας εἰς τὴν οἰκίαν κατή-
 μῃσιν ποιήσαντα δὲ ἔτας, εὐτυχῆ γενέσθαι καὶ μεγαλόν·
 ἅκ δὲ τότε τὸ ἔθος καταστῆναι τοῖς ἕτεροι. Ὅσα δὲ
 μὴ καὶ ταῦτα τρέπον τινα τοῖς Ἑλλήνοισι ἔοικεν· οὐ
 γὰρ εὐνομοῦν ἀγνῆς, ὅσδ' ἐκατεμίγνυσαι ἑαυτοῖς, ὅσδ' ἐ-
 ἴων ἱερῶν πλησιάζειν, οἷς ἄκφορα γερνῆ καὶ τάφος ὡς
 πεδνηόσι. Λέγεται δὲ τινα τῶν εὐνομοῦν αὐτῇ τῇ δι-
 σιδαμιονία γεροντόν Ἀριστίνον, εἰς Δελφὸς σποσείλαντα
 δεῦδα τῷ θεῷ, καὶ πρὸς δευτεῖαν τὰς παρῶσας αὐτῷ διὰ
 τὸν νόμον σπορίας· τὴν δὲ Πυθίαν εἰπεῖν,

Ὅσα περὶ ἐν ληξίσι γυνὴ τίκτωσα τελεῖται,
 ταῦτα πάλιν τελεῖσθαι θύει μακάρησσι θεοῖσι.

265

τὸν οὖν Ἀριστίνον εὖ φρονήσαντα πρὸς θεοῦ εἶναι ἑαυτὸν ἔσπερ

E. 9. καταδαρθέντα] Melius καταδαρδόντα. Vide supra ad p. 289. E.
 A. 3. εὐ φρονήσαντα] Corrigendum συμφρονήσαντα.

fortuna oclusam offendisse, neque aperire potuisse: ipsum, cum ante fores obdormivisset, per quietem spectrum vidisse, quod ei præciperet, ut se de recto in domum demitteret: eum consilio huic paruisse, longamque vitam feliciter exegisse: atque hujus ab exemplo istam fuisse introductam consuetudinem. Quid vero, si ea quoque Græcis moribus est similis? Græci enim profanos habebant, neque iis sese permiscebant, neque ad sacrificia admittebant eos quibus factum fuerat funus et sepul-

chrum tanquam mortuis. Et relatum in commentarios reperi, Aristinum quandam ea ipsa obstrictum religione Delphos misisse, qui pro se deprecarentur, et quo pacto difficultatibus, in quas legum auctoritate compulsus erat, sese extricaret, rationem ostendi peterent: ei sic a Pythia fuisse responsum:

His, peragat quæcumque puerpera, rite
 peractis
 Omnibus, ad superum tua dona altaria
 siles.

eumque oraculo probe intellecto, mulieribus sese quasi

ἔξ ἀρχῆς πατόμνον ταῖς χμαιζίν ἄπολοῦσαι καὶ σπαρ-
 γανῶσαι καὶ θηλιῶ ἔπιχεῖν, ἔτω τε δρᾶν καὶ τὸς ἄλλες
 ἄπαν(αι, ὑπερπότμους ὡρσαγροδομίνες. Ἔνοιοι δὲ καὶ
 ὡρὸ τῷ Ἀρισίνε ταῦτα γίνεσθαι ὡς τὸς ὑπερπότμους,
 καὶ τὸ ἔθος εἶναυ σαλαίον. Οὐδὲν οὔτω θαιμαζόν εἰ καὶ
 Ῥωμαῖοι τότε δοκοῦσιν ἄπαξ τεθάφθαι καὶ γερονέαι τῆς
 Β τῆς φητῆς μερίδος, ἐκ ὄντο δεῖν παριέναυ τιλὸ αὐλφον,
 ἢ θύσαντες ἐξίασι, καὶ θύσαντες εἰσίασιν, ἀλλὰ ἀνωθεν
 ἐκέλθον εἰς τὰ ὑπαίθερα χαταβαίνεν ἐκ τῷ ὡριέρον-
 τος. Καὶ γὰρ τὸς χαθαρμὸς ἔπιεαῶς πάλας ἐν ὑπαί-
 θερω τελοῦσι.

ε'.

“ Διὰ τί τὸς συγενεῖς πρὸ φόματι φιλοῦσιν αἱ γυ-
 ναῖκες; ” Πότερον, ὡς οἱ πλεῖστοι νομίζουσιν, ἀπειρη-
 μέρον ἢ πίνεν οἶνον ταῖς χμαιζίν ἔπως οὔτω αἱ πῖσαι
 μὴ λαθάνουσιν, ἀλλὰ ἐλέγχοντα, ὡς τετυγχανῶσαι τοῖς

A. 9. τίτι δαῖσιν] Corrigendum τοῖς δοκοῦσιν, vel τὰς δοκῶντας.

renatum præbuisse lavandum, vincendum, lactandum : id-
 que reliquos deinde quos idem
 casus exceperisset, imitatos fuisse
 omnes : nomenque iis factum
Hysteropotmi, quod scilicet a
 credito exitio quasi post limi-
 nio revertissent. Sunt qui hunc
 de Hysteropotmis expiandis
 morem ipso putent Aristino
 priorem, priscumque fuisse.
 Non itaque mirum est si Ro-
 mani tunc quoque eos quos
 semel sepultos ac rebus huma-
 nis exemptos esse fuerat cre-
 ditum, existimaverunt non de-

bere per ostium ingredi, per
 quod sacrificatum exitur, ac
 sacrificatu reditur : sed eum
 deorsum ex aëre voluerunt in
 atrium sub dio positum demit-
 ti. Expiationes enim omnes
 solent fere sub dio peragere.

VI.

*Quare mulieres osculo salu-
 tant cognatos suos? An id sen-
 tiendum est quod plerisque
 probatur? Interdictum usu vi-
 ni mulieribus fuisse : ac pro-
 inde ne latere posset si qua vi-
 num bibisset, sed a familiari-
 bus inter congressum depre-*

οἰκείοις, ἐνομίῃ καταφιλεῖν ; Ἡ δὲ ὑπὸ Ἀριστοτέλους ὁ φιλόσοφος αἰτίαν ἰσόρρηκε ; τὸ γὰρ πολυθρήλλητον ἐκείνο, καὶ πολλῶν γενέσθαι λεγόμενον, ὡς ἔοικεν, ἐτολμήθη ταῖς Τρωάσι καὶ αὐτὴν Ἰταλίαν. Τῶν γὰρ ἀνδρῶν ὡς προσέπλευσαν ἐπιβάτων, ἐπέκρησαν τὰ πλοῖα, πάντας ἀπαλλαγῆσαι τῆς πλάτης δέομα καὶ τῆς θαλάσσης· φοβηθεῖσαι δὲ τὸς ἀνδρας, ἠσυχάζοντο τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων, μὴ τῶν καταφιλεῖν καὶ αὐτοπύκνους, τὸς προσυγγαυνοῦσαι· παυσανδρῶν δὲ τὸ ὄργης καὶ διαλλαγῆναι, ἐχρῶντο καὶ τοιοῦτον ταύτη τῇ φιλοφροσύνῃ πρὸς αὐτούς. Ἡ μᾶλλον ἐδόθη τῶν ταῖς χυαίξιν, ὡς τιμὴν ἅμα καὶ δύναμιν αὐτοῖς φέρειν, εἰ φαίνοντο πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ἔχουσαι συγγενεῖς καὶ οἰκείαι ; Ἡ, μὴ νομομηνῆσαι συγγενείας γαμῆν, ἀχρι φιλήματος ἢ φιλοφροσύνην προσῆλθεν, καὶ τῶν μόνον ἀπελείφθη σύμβολον καὶ κοινότητα τῆς συγγενείας ; Πρῶτον γὰρ οὐκ

C. I. καὶ πολλῶν—ἐτολμήθη ταῖς Τρωάσι καὶ περὶ τὴν Ἰταλίαν] Turbata verba ita restituenda : πολλὰ καὶ—ἐτολμήθη καὶ ταῖς Τρ. π. τ. 17.

henderetur, osculandi morem fuisse institutum? An vero quam adfert Aristoteles philosophus causam, ea recipienda est? Id enim quod fama pervulgatum est, multisque locis adscribitur, facinus Troadum, ab iis in Italia perpetratum fuit. Nam ibi cum post navium appulsum viri essent digressi, mulieres ignem navibus injecerunt, ut erroribus finem imponerent ac navigationi: deinde sibi metuentes a maritis, cognatos et familiares, ut quisque se obtulerat, cum

suavio sunt amplexæ: iraque placata, ut in gratiam fuit redditum, hoc deinde eis blandiendi genus retinuerunt. Aut potius datum est hoc mulieribus ut honorem simul ejus potentiamque concilians, si viderentur multos ac probos habere cognatos et propinquos? Sive hoc verius est? cum esset legibus interdictum cognatarum nuptiis, usque ad osculum tamen amoris permissum progredi, eaque fuit confanguinitatis tessera et communicatio. Antiquitus enim sanguis

ἐγάμου πᾶς ἀφ' αἵματος, ὡς περ εἶδ' κὺ πτῆδας
 ἐδὲ ἀδελφὰς γαμῶσιν, ἀλλὰ ὄψ' οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ
 οὐκ οὐκ ἐκ τοιαύτης αἰτίας. Ἄνθρ ζηνμάτων οὐδὲν,
 πᾶ δὲ ἄλλα ζηνμάτων, καὶ παρ' ὄντιναοῦ τῷ δήμῳ τῷ
 πολιτδομῶν ἀρέσκων, ἐκίλησεν ἀνεμίαι ἔχειν ἔδδξε,
 E καὶ πλῆττειν ἀπ' αὐτῆς ὅτι τῷ δὲ γενομένης αὐτῆς
 κατηρητίας, ὁ δῆμος ἀφείς τιῶ αἰτίας ἐλέγχειν, ἔλυσε
 τὸ ἔγκλημα, ψηφισάμενος πᾶσιν ἔχειναι γαμῶν ἀχρῖς
 ἀνεμίῶν, πᾶ δὲ ἀνοτέρω κεραιλύομαι.

ζ'.

“ Διὰ τί δὲ δῶρον λαβεῖν ἀνδρὶ ὡδὲ γυναικὸς,
 “ καὶ γυναικὶ ὡδὲ ἀνδρὸς ἀπέριπται;” Πότερον, ὡς
 Σόλων, γράφας πᾶς δόσης κυρίας οὐκ τῷ τελευτῶντων,
 πλὴν εἰ μὴ τις ἀνάγκη οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ
 ὄντων, πλὴν μὴ ἀνάγκη ὡς βιαζομένην ὑπεξείλετο,
 πλὴν δὲ ἰδοντὶ ὡς ὡδὲ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ
 F ἴσται αἱ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν δόσης; Ἡ φαυλότατον

ne junctas Romani non copu-
 labant sibi matrimonio, ut ne
 nunc quidem materteras aut
 sorores. Sero concessum fuit
 ut ducere consobrinas liceret:
 idque tali de causa. Vir qui-
 dam, pecuniae indigens, alias
 honestus, et gratia populari
 nemine inferior, consobrinam
 habere putabatur uxoris loco,
 ad quam haereditate dos mag-
 na pervenerat, eaque ratione
 dives ipse esse: cui cum effet
 eo nomine dies dicta, populus
 omissa causae cognitione eum
 absolvit, decretoque facto nup-
 tias consobrinarum permisit

publice, conjugio autem supe-
 riorum graduum interdixit.

VII.

*Cur donationes inter mari-
 tum et uxorem prohibita sunt?*
 An quemadmodum Solon do-
 nationes mortis causa factas
 valere voluit, iis tantum re-
 scissis quae necessitate extortae,
 aut muliere persuadente factae
 essent: nimirum quod necessi-
 tas vim animo faceret, volup-
 tas autem eidem imponeret:
 an, inquam, eodem modo Ro-
 manis suspectae erant conju-
 gum donationes? Aut potius
 quod signum benevolentiae fu-

ἡγάμενοι σημεῖον εὐνοίας τὸ δίδναι, (δίδασι γὰρ καὶ ἄλλοτεροι καὶ μὴ φιλοῦντες) ἐκ τῷ γάμῳ πλὴν ποιούτων ἀρέσκεια ἀνεῖλον, ὅπως ἄμαθον ἢ καὶ παρῆρα καὶ δι' αὐτὸ, μὴ δι' ἄλλο, τὸ φιλεῖσθαι καὶ φιλεῖν; "Ἡ, ὅτι καὶ λαμβάνειν ἀφ' ἀφ' ἡμέραν, μάλιστα παρῆρα τῆς ἄλλοτερος, σέμνον ἐφάνη τὸ μὴ δίδναι, ἀγαπᾶν τοὺς ἰδίους; "Ἡ μᾶλλον ὅτι δι' ἑκαστὴν καὶ γυναῖξιν ἕνα τὰ ἀνδρῶν, καὶ ἀνδράσι τὰ γυναῖξιν; μανθάνει γὰρ ὁ 266 λαβὼν τὸ δοθῆναι, ἄλλοτερον ἡγεῖσθαι τὸ μὴ δοθῆναι ὥστε ὀλίγον δίδοντες ἀλλήλοις, τὸ πᾶν ἀφαιρουῦνται.

η'.

“ Διὰ τί δὲ καὶ λαμβεῖν καὶ καὶ παρῆρα λα-
 “ βῆν ἐκείνοις κελεύεται δῶρον; ” Ἡ καὶ λαμβεῖν
 μὴ, ἵνα μὴ δόξῃ ἀφ' τῷ πατρὸς εἰς πλὴν γυναῖκα
 παρῆρα τὸ δῶρον καὶ παρῆρα δὲ, ὅτι τὸν μὴ δι-
 δόντα δίκαιον ἐφάνη μὴδὲ λαμβάνειν;

θ'.

“ Διὰ τί, καὶ ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀπὸ ξένης ἐπιπέσειν,

tilissimum putarent esse do-
 num, (dant enim etiam alieni
 et non amantes) ideo istud de-
 merendi genus e conjugio suf-
 tulerunt, ut absque mercede
 gratis, ac propter se, non alius
 causa, conjuges invicem ama-
 rent? An quia muneribus ca-
 piundis maxime corrumpuntur
 mulieres ut alienos admittant
 viros, gravitatem iis conciliare
 censuerunt quod suos nihil
 dantes diligerent? An hæc est
 verior ratio, quod mariti et
 uxoris omnia debent esse com-

munia? Qui enim accipit
 quod datur, is discit pro alieno
 putare quod datum non est:
 itaque pauca invicem dantes,
 reliqua omnia adimunt.

VIII.

Cur a genero aut focero do-
 num capere vetitum fuit? A
 genero, quia id per patrem
 videbatur ad uxorem reditu-
 rum: a focero, quod justum
 videbatur nihil accipere cum
 qui nihil daret.

IX.

Quamobrem rure aut pere-

B “ ἔχοντες οὐκοι γυναικας, περιπέμπουσι δηλοῦντες αὐ-
 “ ταῖς ὅτι ὡξυγίνον;” Πότερον ὅτι τῆτο περὶούτος
 ὅτι τὴν γυναικα μὴδὲν ραδιωργεῖν τὸ δὲ ἔξαιρτης καὶ
 ἀπεροδοκίτας, οἷον ἐνέδρα καὶ ὡξυτηρήσῃ ἀσεύδουσι
 ὡς ποδούσαις καὶ περοδοχομύμαις εὐαγγελίζεσθαι περὶ
 αὐτῶν; Ἡ μᾶλλον αὐτοὶ περὶ ἐκείνων πυθιάσῃ πο-
 ρούσιν εἰ σαζομύμαις καὶ ποδούσαις ὅτι τῆς οἰκίας κατα-
 λαμβάουσαις; Ἡ πλείονες ταῖς γυναιξίν οὐονομίας καὶ
 ἀρολίαι τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων τυγχάνουσι, καὶ ἀφοροαὶ
 καὶ ὀρηαὶ περὶ τῶν ἐνδον, ἵνα οὕτω ἀπαλλαγεῖσθαι τῶν
 ἀδούροδον περὶ ἀνδρὶ παρέχη τὴν ὑπεροδοχίω καὶ ἡδύται,
 ἢ περοδύλωσις ᾧ;

1.

C “ Διὰ τί τῶν θεῶν περοσκυοῦντες ὅτι καλύπτονται
 “ τὴν κεφαλήν, τῶν δὲ ἀνδρῶν τῶν ἀξίους τιμῆς
 “ ἀπαντῶντες, καὶ τύχουσι ὅτι τῆς κεφαλῆς ἔχοντες ὅ

B. 4. παρατήρησι σπυδουσι] Excidisse videtur disjunctionis formula: qua ad-
 denda, ita expletur oratio, παρατήρησι ἰουσι; Ἡ σπυδουσι. Ita Mez.
 et Amiot.

B. 10. ἡμῶν] Forte vera lectio est ἡγαί.

*gre domum redeuntes mariti,
 praemittunt qui adesse ipsos fig-
 nificet? An quia hoc est pro-
 bitati uxoris suae confidentis
 viri, (nam ex improvise et su-
 bito supervenire, speciem insi-
 diarum et insensae observatio-
 nis habet) ideo dant operam
 ut desiderantibus se atque ex-
 spectantibus uxoris lätum
 sui adventus nuncium offer-
 rant? Aut potius quod ipsi
 rescire cupiunt salvalne et de-
 siderio sui affectas uxores do-*

*mi sint offensuri? Vel quum
 plura sunt mulieribus domes-
 tica negotia et rei familiaris
 occupationes plures, mariti ubi
 absunt, variaeque curae et
 discursus; ideo adventus nun-
 cium accipiunt, ut, omiffis istis
 negotiis, absque tumultu ac
 suaviter maritum excipiant?*

X.

*Cur deos velato capite ado-
 rant, cum alioquin hominibus
 obviam facti venerandis, ca-
 put, si forte eo tecto incedunt,*

ιμάτιον, ἀποκαλύπτονται; Τὴτο γὰρ ἴσασκε κακείνῳ ἔπιτέναι τιῷ ἀπορία. Εἰ μὲν οὖν ὁ παρὶ Αἰνέου λεγόμενος λόγος, ἀληθὴς ἔστι, καὶ τῷ Διομήδῳ παρεξίπτος, ἔπιτεναι ἀπορία τιῷ ἴσασκε ἐπέτελεσε, λόγον ἔχει καὶ ἀκολουθεῖ τῷ συγκαλύπτεσθαι πρὸς τὰς πολέμους, τὰ τοῖς φίλοις καὶ ἀγαθοῖς ἐπιτηχάνον(τα) ἀποκαλύπτεσθαι τὸ γὰρ πρὸς τὰς θεὰς οὐκ ἰδίον ἔστι, ἀλλὰ καὶ συμβεβηκός, καὶ ἀπὸ ἐκείνου μερδύμῃσι τηρέσθον. Εἰ δὲ ἄλλο τι λόγον ἔσθι, σκόπει μὴ μόνον ἴσασκε δὲ ζητεῖν δι' ὃ τὰς θεὰς προσκυμῶντες ἔπιτεναι ἀπορία, γὰρ πρὸν δὲ ἀκολουθεῖν ἔστι. Τῶν δὲ ἀνδρῶν ἀποκαλύπτονται τοῖς δυνατωτέροις, οὐ τιμὴν αὐτοῖς προσκίοντες, ἀλλὰ τὴν φόνον αὐτῶν μᾶλλον ἀφαιρῶντες, ἵνα μὴ δόξωσι τοῖς αὐτοῖς τοῖς θεοῖς τιμὰς ἀπαυτεῖν, μὲν δὲ ὑπομῶν, μὲν δὲ χεῖρον θεοπαύσιμον καὶ παρὰ τὸν ἴσασκε. Τὰς δὲ θεὰς ἔπιτε προσκυμῶν, ἢ ταπεινῶντες ἑαυτὰς τῷ ἔπιτε τῆς κεφαλῆς, ἢ μᾶλ-

detegant ? hoc enim est quod quaestionem videtur facere difficiliorem. Narrant Æneam cum rem sacram faceret, Diomedē prætereunte caput velasse, itaque sacrificium absoluisse. Hoc si verum sit, non est alienum a ratione, sed consentaneum, ut quemadmodum adversus hostem caput tegimus, ita amicis et præstantibus hominibus obviam dati idem nudemus: et quod deos velato capite venerantur, non proprium id est, sed fit per accidens, facto isto Æneæ in consuetudinem tracto. Quod

si alia est afferenda causa, vide ne id modo quaerendum sit, cur in veneratione deorum caput tegatur: alterum vero ejus sit consecrarium. Nam quod coram potentioribus hominibus caput nudant, non faciunt augendi honoris eorum gratia, sed ut eos invidia liberent potius, ostendantque eos non potestere sibi eosdem cum divinis honores, neque ferre aut gratum habere eodem se quo deos modo coli. Deos autem operato capite adoraverunt, vel quod ea re animi demissionem confiterentur, vel

λον εὐλαβέμενοι τινα φωνῶν προσησῶν αὐτοῖς ἕξωθεν
 εὐχρηστοῖς ἀπαίσιοις καὶ δυσφημον, ἄχρι τῆς ὄψιν ἀνε-
 λάμβανον τὸ ἱμάτιον. Ὅτι γὰρ ἰσχυρῶς ἐφορέθησαν
 ταῦτα, δὴλόν ἐστι τῶν προσησῶν, ἐπὶ μαρτυρίαν χαλκο-
 μάκρον πατάγω περὶ φεῖσθαι. Ἡ, ὡς Κάτωρ λέγει,
 καὶ τὰ Ῥωμαῖα τοῖς Πυθαγορικοῖς συνοικεῖν, τὸν δὲ ἡμῶν
 δαίμονα δῶσθαι τῆς ἐκτὸς θεῶν, καὶ ἰκετεύειν τῇ τῆς
 κεφαλῆς ἐπιτελέσει τι τῆς ψυχῆς ἀνιπτόμενοι ὑπὸ
 τῷ σώματι ἐγκάλυψιν καὶ ἐπόκρυψιν.

ια.

“ Διὰ τί τῶν Κρόνου θύσιν ἀποδρακάλυψιν τῇ κε-
 φαλῇ;” Πότερον ὅτι τιτὸ ἐγκάλυψιν Αἰνείας παρέ-
 δακεν ἢ δὲ τῷ Κρόνω θύσια παμπάλαιός ἐστι; Ἡ ὅτι
 τοῖς ἕρανοῖς ἐπιτελέσονται, τὸν δὲ Κρόνον ἡρωῶν) θεῶν
 ὑπερδαῖον καὶ χθόνιον; Ἡ ὅτι τῆς ἀληθείας ὁδὸν
 ἐπίκρυφον ἢ ἐπίσκιον ἀληθείας δὲ νομίζουσι Ῥωμαῖοι
 πατέρα τὸν Κρόνον (εἰ);

potius quod verentes ne qua
 vox mali ominis foris accide-
 ret, usque ad aures vestem
 sursum attrahunt. Hoc enim
 eos admodum vitare, ex eo li-
 quet quod ad oraculum con-
 sulendum accedentes, tinnitu
 æris circumsonantur. Aut, ut
 Castor tradit, qui Romana in-
 stituta Pythagoricis accom-
 modat, ut ostendant genium
 qui in nobis est deorum qui
 extra sunt ope indigere iisque
 supplicare: capite operiendo
 per ambages arguentes ani-
 mam a corpore occultari at-

que tegi.

XI.

*Cur Saturno sacrificantes
 capita habent resecta? An
 quia velare caput institutum
 est Æneæ, Saturni autem sa-
 crificium multo est vetustius?
 An quod capita operiunt co-
 ram cœlestibus diis: Satur-
 num autem inter inferos ter-
 restresque deos numerant? An
 quod veritati nihil opertum
 est, nihil occultum? nam ve-
 ritatis patrem Romani Satur-
 num, qui Cronos Græcis di-
 citur, esse censent.*

ιβ.

“ Διὰ τί δὲ τὸν Κρόνον πατέρα τῆς ἀληθείας νομίζουσι ;” Πότερον, ὡς περ ἔνιοι τῶν φιλοσόφων, χρονον φασὶν οἰόνται τὸν Κρόνον (εἶ)· τὸ δὲ ἀληθὲς εὐρίσκει χρόνος ;
 *Ἡ τὸν μυθολογούμενον ὅτι Κρόνος βίον, εἰ δαιμόνιος ἦν, εἰς αἰὼς ἔστι μάλιστα μετέχειν ἀληθείας ;

ιγ.

“ Διὰ τί καὶ τῶν λευκοκόμων Ὀνόρην θύουσιν ἀκαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ ; τὸν δὲ Ὀνόρεμ, δόξαν ἂν τις ἢ τιμῆν μεθερμηνεύσῃ ;” Πότερον δὲ ὅτι λαμπρὸν ἢ δόξαν καὶ περὶ ἀναπεπταμένον, δι’ ἣν αἰτίας τῆς ἀγαθῆς καὶ τιμωμένων ἀνδράσιν ἀποκαλύπτουσι, ἀλλ’ αὐτῶν τῶν καὶ τῶν ἐκόντων τῆς τιμῆς θεῶν ἔτα προσηκούντων ;

ιδ.

“ Διὰ τί τῶν γυναικῶν ἐκκομίζουσιν, οἱ μὲν υἱοὶ συγκατακαλύπτουσι, αἱ δὲ θυγατέρες γυμναῖς ταῖς κεφαλαῖς καὶ ταῖς κόμαις λευκοκόμων ;” Πότερον ὅτι τιμῶν μὲν καὶ τῶν ἀπέναντον δὲ τῶν πατέρων ὡς θεῶν, περὶ

F. 7. δι ὄν] Corrigendum διόν

XII.

Cur vero Cronum hunc veritatis patrem faciunt? Sive quod tempus est Cronus, ut nonnulli philosophorum interpretantur: veritatem autem eruit tempus. Sive quod saeculum Saturni cum fabulae ferant justissimum fuisse, probabile est plurimum fuisse usum veritate.

XIII.

Cur Honori sacra faciunt aperto capite? An quod Ho-

nor splendida est res, illustrifque et aperta: qua de causa etiam egregios honoratosque viros capite retegendo venerantur: ideo numini quoque ejusdem nominis hunc ritum exhibent?

XIV.

Cur parentes efferunt filii velatis capitibus, filiae nudis capitibus, sparsisque crinibus? An quia filiis venerandi sunt patres tanquam dii, filiabus autem lugendi ut mortui, lex

γαῖαν δὲ ὑπὸ τῆς θυγατρὸς ὡς πενηκῶσαι, ἑατέρας
 τὸ οἰκεῖον ὁ νόμος σποδιδύς, ἕξ ἀμφοτέρων ἐποίησε τὸ
 ἀρμόσιον; *Ἡ πένθης μὲν οἰκεῖον τὸ μὴ σιώνης, σιω-
 γήσων δὲ ταῖς μὲν γυναῖξιν, ἐγκαλυμμένας, ταῖς δὲ
 ἀνδράσιν, ἀκαλύπτους εἰς τὸ δημόσιον παρῆεναι; καὶ δὲ
 * παρ' Ἕλλησι ὅταν δυστυχία τις γήνηται, κείνηται μὲν
 αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες· ὅτι ταῖς μὲν τὸ κεί-
 ρεσθαι, ταῖς δὲ τὸ κομᾶν σιώνης ἔστιν. *Ἡ τὴς μὲν
 ἕως ἐγκαλύπτεσθαι δι' ἡμῶν εὐφραδὴν αἰτίαν εἰσόμεθα;
 (ὡ γὰρ ἔπι τῆς τάφου, ὡς φησι Βάρρων, παρῆρον),
 καθάπερ γυνῶν ἑστὶν πμῶντες τὰ τῆς πατέρων μήματα,
 καὶ χεύσαντες τὴς γυνεῖς, ὅταν ὁσέω παρῆτον ἐντύχουσι,
 γυνὸν γηρονέου τὸν πενηκῶσαι λέγουσι ταῖς δὲ γυναῖξιν
 ὅσδ' ὅλως ἕξω ἐγκαλύπτεσθαι ἢ κεφαλῆ; ἰστέρι)
 γυνὸν ὅτι παρῆτος μὲν ἕξβαλε γυναῖκα Σπόριος Καρ-
 βήλιος ἐπ' ἀπεινία, δεύτερος δὲ Σουλπίκιος Γάλλος
 ἐφελκυσσάμεν ἰδὼν καὶ κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον, τῆς δὲ
 Πόπλιος Σεμπρόνιος ἀγῶνα γεωρήσασαν ἐπιτάφιον.

utrique parti suum decoro
 conveniens assignavit officium? An quia luctui maxime
 congruit quod est alienum a
 consuetudine? solent autem
 fere mulieres tectis, mares nu-
 dis capitibus in publicum pro-
 gredi. Nam apud Græcos
 etiam, si qua calamitas incidit,
 tondentur mulieres, viri co-
 mam alunt: cum alioquin hi
 tonderi, illæ crinem gestare
 soleant. Aut potius de filiis
 prior causa melius est allata?
 nam super sepulchris paren-
 tum circumagunt se, ut Varro

scribit, ea tanquam deorum
 templa colentes: crematisque
 parentibus cum primum os
 reperiunt, mortuum divinam
 esse consecutum naturam di-
 cunt. Mulieribus omnino non
 licebat caput obnubere? Et-
 enim narrant historix, pri-
 mum omnium Spurium Car-
 bilium uxori nuncium remi-
 sisse ob sterilitatem: secundum
 Sulpitium Gallum, quod suam
 vidisset veste attracta caput te-
 gere: tertium Publium Sem-
 pronium, quod sua uxor ludos
 funebres spectasset.

14.

“ Διὰ τί τὸν Τέρμινον, ὃ τὰ Τερμινάλια ποιῶσι,
 “ θεὸν νομίζοντες, θεῶν ἔθρον αὐτῷ ζῶν; ” *Ἡ Ῥω-
 μύλος μὲν ὄρεσι σὺν ἔδρακε τῆς χώρας, ὅπως ἔξῃ
 παρῖναί τε καὶ ἀποτίμια καὶ νομίζειν πᾶσαν ἰδίαν, ὡς οὐκ
 ὁ Λάκων εἶπεν, ἧς ἀν τὸ δένδρον ἐφαινήται· Νουμῆος δὲ
 Πιομπίλιος, ἀνὴρ δίκαιος καὶ πολίτικὸς ὢν, καὶ φιλόσοφος
 γινόμενος, τὴν τε χώραν ἀρίστατο πρὸς τὰς γειτονίας
 καὶ τοῖς ὄρεσι ἐπισημῶσαι τὸν Τέρμινον ὡς ἐπίσκοπον καὶ
 φύλακα φιλίας καὶ ἐπιφρονίας, ἔθετο δὲ αἵματος καὶ φόρου
 καθαροῦ καὶ ἀμύατον ἀσφιλῆται;

15.

“ Διὰ τί δούλαις τὸ τῆς Λυκογίας ἱερὸν ἄβατον
 “ ἔστι; μίαν δὲ μόνην αἰ γυναικῆς εἰσάγουσαι, πάσι
 “ ἔπι κόρρης καὶ ραπίζουσιν; ” *Ἡ τὸ μὲν ταύτην ρα-
 πίζεσθαι, σύμβολόν ἐστι τῆ μητέρας, καλῶσι δὲ τὰς

C. 6. αἰα Ἰδακ] Sumpfl αἰα ex Voff. Anon. P. Mes. Xyl. In aliis libris
 deest.

XV.

*Cur Termino, quem Deum
 censent, et sacris Terminalibus
 honorant, nullum animal im-
 molatur? An quia Romulus
 terminos agro populi nullos
 posuit, ut liceret progredi, ali-
 ique ademptum adjicere suos,
 et putare omnem ditionem ad
 se pertinere, quam, ut Laco
 ille dicebat, hasta assequi pos-
 sent: Numa autem Pompilius,
 homo justus, civilis, ac philo-
 sophus, limitibus suum agrum*

a vicino distinxit, iisque Ter-
 minum nuncupans inspecto-
 rem atque custodem amicitiae
 et pacis, existimavit sanguinis
 purum, nullaque inquinatum
 caede debere fervari?

XVI.

*Cur servae aditu templi Ma-
 tutae, quae Leucothea Graecis
 est, prohibentur: unam dun-
 taxat matronae introducunt, et
 colaphos genis ejus insigunt?
 An hae ipsae alapae signum
 sunt interdicti: reliquas au-*

ἀλλας ἀφ' τὸν μῦθον; Ἡ γὰρ Ἰνὸς ζήλοτυπήσασα
 δούλιον ὅτι τῷ ἀνδρὶ, λέγεται πρὸς τὸν υἱὸν ἐκμανύσασα
 τὴν δὲ δούλιον Ἑλλήνας Αἰτωλίδας γένει φασὶν εἶναι
 καλεῖσθαι δὲ Ἀντιφέραν. Διὸ καὶ παρ' ἡμῶν οἱ Χαιρωνίαι
 πρὸς τῷ σκυῖ τῆς Λαλκοθέας ὁ νεώτερος λαβὼν
 μάστιγα, κηρύσσει, Μὴ δούλιον εἰσείναι, μὴ δούλιον, μηδὲ
 Αἰτωλὸν μηδὲ Αἰτωλῆν.

ζ.

ε. “ Διὰ τί πρὸς τῇ θεῷ ταύτη τοῖς μὲν ἴσοις τέκ-
 “ νοις οὐκ εὐχόμεθα ταύτα, τοῖς δὲ τῶν ἀδελφῶν; ”
 Πότερον ὅτι φιλάδελφος μὲν τις ἢ Ἰνὸς καὶ τὸν ἐκ τῆς
 ἀδελφῆς ἐτίθησεν ἢ δὲ πρὸς τὴν ἐαυτῆς παῖδας
 εὐεχόμεθα; Ἡ δὲ ἄλλως ἤτις καὶ καλὸν τὸ ἔθος, καὶ
 πολλὰ πρὸς ἀποκαθάρσιν εὐνοίας ταῖς οὐκείῃσι;

η.

“ Διὰ τί τῷ Ἡρακλεῖ πολλοὶ τῶν πλούσιων ἐδεχά-
 “ τθον τὰς ὑσίας; ” Πότερον ὅτι κακῆνος οἱ Ῥώμῃ
 τῶν Γερμῶν βοῶν ἀπέθυσσε τὴν δεξιάτην; Ἡ ὅτι Ῥω-

tem arcem fabulam secuta? Fertur enim Ino ex æmulatione adversus maritum, quem ancillam amare suspicabatur, in infaniam prolapsa filium perdidisse. Eam ancillam Græci Ætolam domo, nomine Antipheram fuisse tradunt. Itaque apud nos Chæronæ ædituus ante fanum Leucothææ stans, accepto flagello edicit, *Ne quis servus intret, ne qua serva, ne quis Ætolus, neve ulla Ætola.*

XVII.

Cur ab hac dea nulla suis,

sed sororum liberis bona precantur? An quod Ino fororis studiosa fuit, ejusque filium enutriit: in propriis autem liberis infelix fuit? aut alias etiam consuetudo hæc boni moris est, multumque necessitatibus conciliat benevolentia?

XVIII.

Cur multi divitum Herculi decimam suorum bonorum consecrant? An quod is quoque Romæ decimam boum Geryonis partem deposuit? Aut quod effecit, ne Romani por-

μαίης ὑπὸ Τυρρῶν δακτυομένης ἀπήλαξεν; Ἡ γὰρ ταῦτα μὴ οὐκ εἶχε τιμὴν ἰστορίας ἀξίωσιν, ὡς δὲ ἀδιδράγα τινὶ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ εὐθόω δαμνῶς καὶ ἀφρόνως ἀπέθου; Ἡ μᾶλλον ὡς ἐπαχθῆ ταῖς πολιτείαις τὸν ὑφ' ἑαυτῶν πλεῖτον κολύοντες, καὶ κερδαπὴν εὐεξίας ἐπ' ἄκρον εὐσωματούσης ἀφαιρουῦτες, ἔβουλον μάλα τιμᾶσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ χαίρειν ταῖς τοιαύταις ἀποχρήσεσι καὶ συτολαῖς τῆς ἀετῆρας, εὐπελῆ καὶ αὐτάρκη καὶ ἀπέρητον τῷ βίῳ γενόμενον;

ἰδ'.

“ Διὰ τί τὸν Ἰανουάριον μῦθα νῦν ἔτις ἀρχὴν λαμβάνουσι;” Τὸ γὰρ παλαιὸν ὁ Μάρτιος ἠριθμεῖτο 168 παρῆτες, ὡς ἄλλοις τε πολλοῖς δὴλόν ὅτι τεκμηρίως, καὶ μάλιστα τῷ τὸν πέμπτον ἀπὸ τῶ Μαρτίου, Πέμπτον καὶ τ' ἕκτον, ἕκτον ὀνομάζεσθαι, καὶ τὴν ἄλλαν ἐφεξῆς, ἄχρι τῶ τελευταίου, ὃν Δεκέμβριον καλεῖσιν, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου δεκάτον ἀριθμῶμενον. Ἐξ ἧ δὴ καὶ παρῆτη

F. 8. ἀποχρήσεις.] Forte auctor scripsit ἀπερίστοι vel ἀποχρήστοι.

ro decimas Etruscis penderent? Aut hæc quidem fide digna historia nulla confirmantur: Herculi autem, ut voraci et largiter cœnanti, copiosius sacrificaverunt? Aut potius nimias divitias civibus invisas carpentes, iisque tanquam corpori nimio incremento turgentis aliquid detrahentes, maxime honorari ac delectari huiusmodi contractione abundantiae putaverunt Herculem, cujus vita fuit modicis

contenta rebus et frugalis?

XIX.

Cur a Januario novum annum auspiciantur? Antiquitus enim Martius primus fuit mensis numeratus: quod cum aliis multis manifestum fit indicium, tum eo præcipue, quod quintus a Martio mensis Quintilis, sextus Sextilis, reliquique sic deinceps nominantur usque ad ultimum, qui Decembris appellatur, numero decimus a Martio. Quare res

τισὶν αἰεσθαι καὶ λέγειν ὡς εἰ δώδεκα μῆσιν, ἀλλὰ δεκά
 σμωεπλήρωσι οἱ τότε Ῥωμαῖοι τὸν σῆμαυτὸν, σῆμα τῆ
 μιλῶν ἡμέρας πλείονας τῆ πεμάκοντα παρηγέντες.
 Ἄλλοι δὲ ἰσχυροῖσι, τὸν μὲν Δεκέμβριον ἀπὸ τῷ Μαρτίῳ
 β δεκάτην (ἔ), τὸν δὲ Ἰανουάριον ἐνδεκάτην, τὸν δὲ Φεβρου-
 άριον δωδεκάτην, σὶ ᾧ καθαρμοῖς τε χροῶνται, καὶ ταῖς
 φημιθνοῖς σῆμαζοῖ τῷ σῆμαυτῷ τελευτῶντος· μετατε-
 θῆσθαι δὲ τῆτας, καὶ γενέσθαι τὸν Ἰανουάριον παρῶτον,
 ὅτι τῇ νομιμίᾳ τῆτα τῷ μῆνός, ἢ ἡμέρας χαλάνδας
 Ἰανουαρίας χαλῶσιν, οἱ παρῶτοι καθαράθησαν ἕπατοι, ἢ
 βασιλέων ἐκπεσόντων. Πιθανώτεροι δὲ εἰσιν οἱ λέγοντες,
 ὅτι τὸν μὲν Μάρτιον ὁ Ῥωμύλος πολεμικὸς καὶ ἀρεμῆ-
 νος ἂν, καὶ δοκῆν εἶναι Ἄρεος γηγονέμα, παρητάξε τῆ
 μιλῶν, ἐπώνυμον ὄντα τῷ Ἄρεθι. Νημῆας δὲ αἴθης
 c ἐφῆμιθνός γενόμενος καὶ παρῶς ἔργα τῆ γῆς φιλοτιμούμενος
 τρέψαι πῶν πόλιν, ἀποσῆσθαι δὲ τῆ πολεμικῆν, παρῶ
 Ἰανουαρίῳ πῶν ἡγεμονίαν ἔδωκε, καὶ τὸν Ἰάνον εἰς τιμῆς

A. 8. *hinc*] Corrigendum *hinc*.

nonnullos movit ut opinaren-
 tur atque affirmarent etiam
 antiquos Romanos non duo-
 decim, sed decem mensibus an-
 num complevisse, quorum non-
 nulli plures triginta diebus ha-
 berent. Alii sic tradunt, De-
 cembrem a Martio mensē
 esse decimum, Januarium un-
 decimum, Februarium duo-
 decimum, quo mense lustratio-
 nibus utuntur, et defunctis pa-
 rentant anno finiente: mutato
 autem ordine Januarium pri-

mum factum, quod Kalendia
 Januarii consules primi ejectis
 regibus Romæ magistratum
 iniverunt. Probabilius est quod
 alii dicunt, Martium a Romulo,
 homine bellicoso Martisque
 cupido, et qui Martis filius
 putaretur, cæteris mensibus
 præpositum esse, utpote Mar-
 tis cognominem. Numam ve-
 ro pacis studiosum, et qui ci-
 ves a re bellica ad agricultu-
 ram transferre cuperet, Janua-
 rio principem locum assignasse,

προήγαγε μεγάλας ὡς πολιτικῶν καὶ γεωργικῶν μᾶλλον ἢ πολεμικῶν γενόμενον. "Ὅρα δὲ μὴ μᾶλλον ὁ Νουμᾶς τῇ φύσει προσηκουσάν ἀρχιῶ ἔλαβει τῷ ἔτους ὡς πρὸς ἡμᾶς. Καθόλου μὲν γὰρ ὁδὸν ἔχει φύσις τῆς εἰς κύκλου ἀειφερομένων, ἔτε ἔρατον, ἔτε πρῶτον, νόμῳ δὲ ἄλλην ἄλλοι τῷ χρόνῳ λαμβάνουσι ἀρχιῶ· ἄριστα δὲ οἱ τιμὴ μὲν τρεπὰς χιμερινὰς λαμβάνοντες, ὁππότε τῷ πρῶτου Βαδίζειν πεπαυμένος ὁ ἥλιος ἐπιστρέφει καὶ ἀναλαμβάνει πάλιν πρὸς ἡμᾶς· τῷ γὰρ αὐτοῖς τρέπον τινα καὶ φύσις, τὸν μὲν τῷ φωτὸς αὐξήσουα χρόνον ἡμῖν, μειώσουα δὲ τὸν τῷ σκότειας, ἐγγυτέρω δὲ ποιῶσουα τὸν κύριον ἐν ἡγεμίνα τῆς ῥύθμης ἕστας ἀπάσης.

κ'.

" Διὰ τί τῇ γυναικείᾳ θεῷ, ἢ Ἀγαθῶν καλεῖται,
 " κοσμεῖται σπικὸν αἱ γυναῖκες, οἴκοι μυρσίνας οὐκ εἰς-
 " φέρουσι, καί τοι πᾶσι φιλοτιμούμεναι ληῆσθαι τοῖς

D. 1. χιμερινὰς] Sumpfi a P. Mes. Vulgo χιμερῖας.

D. 3. γίνεται γὰρ αὐτοῖς τ. τ. κ. φ.] Locus mancus, ut vere monuit Xyl. Puto corrigendum, γίνεται γὰρ αὐτοῖς τῶν ἐν τῷ ἐφῆκε. Nascitur enim de-
 nuo quodammodo natura.

Janoque magitos honores detulisse, ut qui civilis et terræ colendæ quam belli fuisset studiosior. Verum hoc considera, an non potius Numa anni principium sumpserit nostræ naturæ magis accommodatum. In universum enim in his quæ circulo circumaguntur, natura nihil est primum aut ultimum: sed arbitrio hominum alius aliud temporis statuit initium. Optime vero, qui post solstitium hybernum anni exordium faciunt, quando Sol pro-

grediendi sine facto convertitur, et ad nos cursum reflectit tunc enim in ipsa quoque natura conversio quedam fit, quæ luminis tempus auget, et tenebrarum minuit, nobisque propius admovet principem atque dominum universæ fluxæ naturæ.

XX.

Cur matrone domi suæ sacellum muliebris deæ, quam Bonam vocant, ornantes, myrtum non inferunt: quanquam omnibus germinantibus et flo-

ἔβλαστάνουσι καὶ ἀνθρώποι;” Πότερον, ὡς οἱ μυθολο-
 γηαῖτες ἱστοροῦσι, Φαυλίω μὲν ἰὺ γυνὴ τῆ μάντιως, οἶνον
 δὲ χρῆσασθαι κρύφα, καὶ μὴ λαθῶσα, ῥάβδος ὑπὸ
 E τῆ ἀνδρὸς ἐκάλειτο μυρσίης· ἄθεν μυρσίην μὲν οὐκ
 εἰσφέρουσιν, οἶνον δὲ αὐτῇ ἀπένδουσιν, γάλα πρῶτα γρη-
 ῶσα. Ἡ πολλῶν μὲν ἀγναῖ, μάλιστα δὲ ἀφροδίτων,
 πλὴν ἱερῶν ἐκείνῃ ἐπιτελοῦσιν; οὐ γὰρ μόνον ἐξοι-
 κίζουσι τὴν ἀνδρα, ἀλλὰ καὶ πᾶν ἄρρεν ἐξελαίνουσι τῆς
 οὐσίας, ὅταν τὰ νομοσθένια τῇ θεῷ πωῶσι· πλὴν οὖν
 μυρσίην ὡς ἱερὴν Ἀφροδίτῃ ἀφοσκοῦνται. Καὶ ὅτι ἰὺ
 καὶ Μυρτίαν Ἀφροδίτῃ χαλαῶσιν, Μυρτίαν τοπαλειὸν,
 ὡς ἔοικεν, ἀνόμαζον.

καΐ.

“ Διὰ τί τὸν δρυκολάπην οἱ Λατῖνοι σέβοντα, καὶ
 F “ ἀπέχοντα πάντες ἰσχυρῶς τῆ ὄρνιδος;” Πότερον ὅτι
 τὸν Πίκον λέγουσι ὑπὸ φαρμάκων τῆς γυναικὸς με-
 ταβαλεῖν πλὴν φύσιν, καὶ γενόμενον δρυκολάπην ἔπι-

D. II. Φαυλί] φαῖου Mez.

*ventibus studiose ad eam rem
 utantur? An credendum est
 fabulæ, quæ perhibet Faulii
 cuiusdam aruspici uxorem
 cum clam potu vino non feli-
 lisset, a marito virgis myrteis
 fuisse castigatam: ideoque mu-
 lieres myrtum non inferre, sed
 vinum ei sub lactis appellatione
 libare? An vero quod cum
 ab aliis rebus puræ, tum max-
 ime rei Venereæ, sacra ista
 peragunt? non enim solum
 maritos, sed omnes in univer-*

*sum mares domo exterminant,
 cum deæ sacris operantur riti-
 bus. Itaque myrtum ut Ven-
 eri sacram abominantur. Nam
 quæ hodie Murtia Venus di-
 citur, ea scilicet olim Myrtia
 fuit dicta.*

XXI.

*Cur picum Latini veneran-
 tur, eoque universi magnopere
 abstinent? An quia Picum ve-
 neficio uxoris mutatum in pi-
 cum avem fabula fert, et ora-
 cula pronunciaffe, ac responfa*

φρέγεσθαι λόγια, καὶ χρομαφδεῖν τοῖς ἐρατοῦσιν; Ἡ τὸτο μὲν ἀπίστον ὅστιν ὄλωσ καὶ περατώδες ἀπερὸς δὲ ἴ μύθων πιθανώτερος, ὡς ἄρα τοῖς παρὶ Ρωμίλων καὶ Ρώμων ἐκτεθεῖσιν, οὐ μόνον ἢ λύκενα θηλιῶ ἐπέεχεν, ἀλλὰ καὶ δρυοκολάπτης πῖς ἐπιφοιτῆς ἐβόμιζεν; ὅτι εὐαῖς γὰρ ἔτι καὶ νῦν τοῖς ὑπερείοις καὶ δρυμάδεσι τόποις, ὅπου φαίνεται δρυοκολάπτης, ἐκεῖ καὶ λύκος, ὡς Νιγίδιος ἰσχυρεῖ. Ἡ μᾶλλον, ὡς ἄλλον ἄλλε θεῶν, καὶ τῶτον Ἄρεος ἰερὸν νομίζουσι τὸν ὄρνιν; καὶ γὰρ εὐθαρήσ καὶ γαῦρὸς ὅστι, καὶ τὸ βύγχος ἕτως ἔχει κραταῖον ὥστε 169 δρῦς ἀνατρέπειν ὅταν κόπιον παρὸς τὴν ἐπιπεριώνου ἐξίπταται

κβ.

“ Διὰ τί τὸν Ἴανὸν διατρέσωπον οἶον) γηροτέναι, καὶ “ γράφουσι ἕτως καὶ πλάτθουσι;” Πότερον ὅτι παρὸ μὲ πῖνει Ἑλλήν ἐκ Περραιβίας ἰῶ, ὡς ἰσχυροῖσιν, χροβάς δὲ εἰς Ἰταλίαν, καὶ σινοαίους τοῖς αὐτόθι βαρβάρους,

F. 9. Ἰτι καὶ τὸν—ἰαὶ καὶ λῆκ. Videtur quid lebis esse in verbis: sententia quidem non obscura.

interrogantibus dedisse? An hoc quidem omnino incredibile est et monstruosum: alia vero fabula probabilior, Romulo et Remo expositis non tantum ubera lupam præbuisse, sed et picum frequenter advolasse ac buccas in ora inseruisse? Frequenter enim etiamnum in locis quæ sub montibus sita sunt ac sylvestria, ubi picus, ibi etiam lupus visitur, ut narrat Nigidius. Aut potius sicut aliæ aves aliis

diis sacræ, ita picus Marti sacer est? est enim audax et ferox avis, rostrumque habet ita robustum, ut quercus etiam excindat, cum rostri ictibus usque ad medullam pervenerit.

XXII.

Cur Janum bifrontem fuisse credunt, talemque fingunt et pingunt? Num quia genere Græcus ex Perrhœbia fuit, ac profectus in Italiam, sedibus apud Barbaros positus linguam vitæque rationem mutavit?

μετέβαλε καὶ γλῶτται καὶ δάκτυλοι; Ἡ μᾶλλον ὅτι τὰς
 παρὰ τὴν Ἰταλίαν αὐτὸς ἀγρίοις καὶ ἀνόμοις χρωδόμενος
 ἔησιν, εἰς ἕτερον βίβη οὐκ ἔχοντα, πείσας καὶ γαργῆν καὶ
 πολυτεύεσθαι, μετέβαλε καὶ μετεκίσκε;

κγ'.

“ Διὰ τί τὰ παρὰ τὰς παρὰ πτωχόσκησιν ἐν
 B “ τῷ περὶ τῶν Λιβυτικῶν; νομίζοντες Ἀφροδίτῃ (εἰ)
 “ τὴν Λιβυτικῶν;” Πότερον καὶ τὸ τῷ Νυμῶ τῷ
 βασιλέως φιλοσοφημάτων ἐν ὄντι, ὅπως μαθητῶσι μὴ
 διαχεσθῆναι τὰ τοιαῦτα, μηδὲ φεύγειν ὡς μασμόν; Ἡ
 μᾶλλον ὑπόμνησις ὅτι τῷ φαρτὸν (εἰ) τὸ γενητόν; ὡς
 μᾶς θεῶν τὰς γενέσεις καὶ τὰς τελυτάς ὀπισθοκοπήσας.
 Καὶ γὰρ ἐν Δελφοῖς Ἀφροδίτης Ἐπιτυμβίας ἀγαλ-
 μάτων ὄντι, παρὰ δὲ τὰς κατοχορμόους ὅτι τὰς χοὰς
 ἀνακελεύεται.

κδ'.

“ Διὰ τί τρεῖς τῷ μὲν ἀρχὰς καὶ παρθενίας

B. 2. τῶν Νυμῶ] Sic P. Mez. τῷ Νυμῶ dederat Steph. in quo ab eo non dissen-
 tiunt nostri scripti E. H. Ven. Voss. In Ald. et Basf. fuerat τῶν Νυμῶ.
 In P. τῶν Νυμῶ, varietate pervulgata.

hoc enim narratur. An vero, quod Italos, feris utentes in-
 justisque moribus, suadendo ad
 aliud vitæ genus traduxit, a-
 griculturaque et civili institu-
 tione composuit?

XXIII.

Cur quæ ad funera perti-
 nent, in templo Libitinæ ven-
 dunt, quam eandem esse cum
 Venere censent? An hoc quo-
 que unum est de Numæ re-
 gis sapienter institutis, quo

discerent ab his rebus non ab-
 horrere, neque pro piaculis eas
 ducere? Aut potius eo mo-
 nebantur caducum esse quod
 esset natum, una eademque dea
 et ortibus et interitibus præ-
 sidente? Nam Delphis quo-
 que Veneris Sepulchralis, E-
 pitymbiam ipsi dicunt, est ima-
 guncula, ad quam evocant eo-
 rum manes quibus libant.

XXIV.

Cur tria principia mensis

“ ἔχουσιν ἐ ταὐτὸ ἀφ᾽ ἡμερῶν μεταξὺ λαμ-
 “ βάνοις ;” Πότερον, ὡς αἱ παρὰ τὸν Ἰσίδωρον ἱστοροῦσιν, c
 ὅτι ταῖς Καλένδαις ἐκάλεται τὸν θῆρον οἱ ἄρχοντες, καὶ
 κατήγελλον εἰς πέμπτην τὰς Νόνας, Εἰδούς δὲ ἡμέρας
 ἱερὰν ἐνόμιζον ; Ἡ μᾶλλον ὅτι ταῖς τῆς σελεύης
 ἀφροεαῖς ὀρίζοντες τὸν χρόνον, ἐώραν ἐν τρισὶ γνο-
 μδίῳ ἀφροεαῖς πλὴν σελεύῃ καὶ μίῳα ταῖς μερίσ-
 ταις ; ὡσφτι μὲν, ὅτε κρύπτεται, σαύοδον πομοσαμῆν
 παρὲς ἥλιον δευτέρα δὲ, ὅταν ἐκφυγῶσα τὰς αἰγὰς
 τῆ ἡλίου, χαρραφανὴς ὡσφτον ὅπτι διουμῶν γένη) τρίτη
 δὲ, τῇ παρὰ τὴν πλήρωσιν αὐτῆς πομοσελεύῃ γνομδῆς
 ὀνομάζουσι τὸν μὲν ἀφανισμὸν αὐτῆς καὶ πλὴν κρύβειν,
 Καλένδαις, ὅτι πᾶν τὸ κρύφα καὶ λέθρα Κλάμ, καὶ D
 Κηλαρε τὸ λαθαίνειν πλὴν δὲ ὡσφτιμ φάσιν Νόνας
 πρὸ δακρυοτάτω τῶν ὀνομάτων, νεμηνίαι ἕσασθαι καὶ γὰρ

B. 11. ἐ ταὐτῷ] Sic E. H. Venet. Voff. Xyl. Mes. P. At Steph. et AM. et Bas. propagaverat vñlofe αἱ ταυτοί.

D. 1. ὅτι πᾶν] Dura constructio, subaudiendo ὀνομάζουσι. Quod lenius ac facilius subaudiatur ὅτι mutato in ἄ.

D. 2. φάσιν] Dedi ex Pol. et Leonie. et notis Xylandri : quod Steph. cum item reperiret in iisdem Collationibus, non intellexisse videtur, exhibens φασιν dicunt. In Ald. Bas. Xyl. erat φασί. Significatur Phasis Luna.

habent non eodem dierum numero distincta? An Jubæ fides habenda est? is Kalendis dicit populum fuisse a magistratibus vocatum, et ei indictas in quintum abinde diem Nonas: Idus autem diem sacram habitas. Aut potius cum tempus Lunæ varietatibus definirent, animadvertenterunt quovis mense tribus eam maximis variari differentiis: quarum prima est, cum occultatur congressa cum

sole: altera, cum radiis solaribus elapsa, primum in occidua plaga conspectui sese offert: tertia, cum Soli opposita pleno orbe fulget: itaque occultationem ejus vocant calendas, quia omne quod occulte et furtim fit, Clam appellant, tracto inde verbo Celare. Primum autem Lunæ conspectum Nonas aiunt justissimo nomine vocari, cum sit novilunium. Idus aut ob pul-

καὶ τὸν νέον καὶ κλεινὸν ὡσπερ ἡμεῖς προσηγορεύομεν·
 πρὸς δὲ Εἰδῶς, ἢ Διά τὸ κάλλος καὶ τὸ εἶδος, ὁλοκλήρως
 καθισταμένης τῆς σελήνης, ἢ τῷ Διὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπο-
 δίδόντες. Οὐ δὲ δὲ τῶν ἡμερῶν τὸν ἀκρῶτατον ἀριθμὸν
 δέσκειν, οὗδὲ τῷ παρ' ὅληρον σκιαφατεῖν ὅπερ καὶ νῦν
 ἔπίδοσαν ποσαύτῳ ἀφροσύνας ἐχούσης, πλείονος τῆς
 ἡμπερίας τῆς μαθηματικῆς ἢ τῆς κινήσεως ἀνωμαλία
 ἀφαιρήματα τὸν λόγον.

καί.

Ξ “ Διὰ τί τιμὴ μὲν Καλένδαις ἡμέραι καὶ Νόναις καὶ
 “ Εἰδῶς ἀνεξέσθον καὶ ἀνεκδήμπτον τίθενται; ” Πότερον,
 ὡς αἱ πλείονι νομίζουσι, καὶ Λόσιος ἰσχυρῶς, μὲν τὰς Κιιν-
 τιλίας Εἰδῶς, ἀς νῦν Ἰουλίαις χαλοῦσιν, ἐξήρηντες αἱ
 χαλάρχοι τὸ ἐξέτευμα πρὸς τῶν Ἀλλίαν ποταμὸν, ἐκρα-

D. 4. τὸν νέον καὶ κλεινὸν] Corrigendum puto νέον τὸ κλεινόν.

D. 6. ἀνεκδήμπτου] Reposui ex E. pro vulgato ἐνεκδήμπτου. D. Lambin. ad Ho-
 rat. Carm. IV. 11, 16. hujus loci summam referens, addit: “ vel
 “ ἀπὸ τῷ ἰδῶναι ἰδואρε, quod est μαρτυρεῖν, id est, dividere: idus enim διχο-
 “ τμήματα τὸν μῆτρον: ” tum subjungit, “ hæc non reperiri in vulgatis
 “ Plutarchi codicibus. ” Ne in meis quidem scriptis reperiuntur.
 Forte sunt ex pleniore codice quem et ipse habuerit Lambinus, et
 cujus similem olim Macrobius secutus sit Sat. I. 15. eadem fere tradens
 nulla Plutarchi facta mentione. Lambinus quidem Macrobiūm
 memorare debebat; si voléhat a varietatis suspitione vacare.

chritudinem dici creditur, quod
 tum integra Luna est lucida:
 aut cognomines esse Jovi: hunc
Dia, speciem seu formam Græci
eidos appellant. Neque vero
 oportet numerorum subtilissimam
 rationem confectari, aut si quid
 exiguum rationes offendat, calum-
 niari; quando hodieque, cœlestium
 motuum observatione artificiosa
 interim tanto aucta incremento,
 tamen inæqualitas motionum periti-

am mathematicorum vincit,
 ratiocinationemque subterfugit.

XXV.

Cur diebus postridie Kalendarum, Nonarum, atque Iduum exire urbe aut peregrinari non licet? An id fit ea de causa quam plerique putant, et Livius tradidit? Postridie Idus Quinctiles, quas nunc Julias vocant, Tribuni militum legiones ad Alliam fluvium

τήθησαν ὑπὸ Κελτικῆς μάχης, καὶ τὴν πόλιν ἀπόλεσαν νομοθεσίας δὲ μὲν τὰς εἰδῶς ἀποφράδης, παρήγαγε, ὥσπερ φιλεῖ, παρρατέρῳ τὸ ἔθος ἢ δευσιδαιμονία, καὶ κατέστησεν εἰς τὴν αὐτὴν εὐλάβειαν, τὴν τε μετὰ τὰς Νόνων καὶ τὴν μετὰ Καλάνδων; Ἡ τῷτο μὲν ἔχει πολλὰς ἀντιλογίας; ἄλλη τε γὰρ ἡμέρα τὴν μάχην ἠτήθησαν, ἢ Ἄλλιάνδα καὶ τὸν ποταμὸν κελαῦπτες ἀφοσιούται καὶ πολλῶν ἀποφράδων ἕστων, οὐκ οἱ παντὶ μνηὶ τὰς ὁμωνύμων ὠραφυλάτῃσιν, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν οἱ ὡς σωέτευχε' τὸ, τε ταῖς μὲν Νόνων καὶ Καλάνδων ἀπλῶς ἀπάσαις ὡροτελέμασδ' ἢ δευσιδαιμονίαν ἀπιθανώτατον. Ὅρα δὴ μὴ κατὰπερ τῶν μνηῶν μὲν ὡροτον ὀλυμπίοις θεοῖς ἰέρωσαν, τὸν δὲ δεύτερον χθονίοις, οἱ ὡς καὶ χαρμῆς πνας τελοῦσι, καὶ ταῖς κατοικημένοις ἐταγίζουσιν, ἔτω τῶν ἡμερῶν τὰς μὲν οἷον ἀρχαῖς καὶ κυρίας, 270

B. 7. ἢ μετὰ—προτάγαν] Mez. recte corrigi dicitur τὰς μετὰ. Loco verbi προτάγαν quod reposui e correctione mea, in omnibus libris est vitiosum προτάγαν.

educentes, a Gallis pugna sunt victi, urbemque amiserunt. Is dies cum nefastus esset iudicatus, superstitione, ut solet, morem hunc amplificavit, eidemque religioni obnoxios fecit etiam dies postridie Kalendarum et Nonarum. Aut multa sunt, quæ contra hanc opinionem dicuntur? nam et alia die clades ea accepta fuit, quam diem Alliensis a flumine dictam abominantur: et cum multi sint atri sive nefasti dies, non eosdem in omnibus observant mensibus, sed in unoquo-

que prout res tulit: et veri speciem nullam habet, unam Idibus proxime posteriorem diem omnibus quæ Nonas atque Kalendas continenter insequuntur, hanc superstitionem conciliaffe. Videndum igitur, numnam sicut de mensibus primum diis cœlestibus consecrarunt, secundum diis manibus, quo mense et lustrationes qualdam peragunt, et defunctis parentant: ita etiam dierum initia quasi et principes statuerint tres eos quos diximus cujusque mensis, fes-

ὡσπερ εἶρηται, τρεῖς οὔσας, ἑορτασίμως καὶ ἱεράς ἔδεικτο, τὰς δὲ ἐφεξῆς δαίμοσι καὶ φητοῖς ἔπιφημίσαντες, ἀποφράδας καὶ ἀπεφάκτους σόμοσαι. Καὶ γὰρ Ἕλληνας εἰ τῇ νεμψία τὴς θεῶς σεβόμενοι, τὴν δευτέραν ἦρασι καὶ δαίμοσιν ἀποδιδάσκουσιν, καὶ τῆς κρατήρων ὁ δεύτερος ἦρασι ἐπικρίναται καὶ ἠραῖσι. Καὶ ὅλως ἀριθμὸς τις ὁ χρένος ἀριθμῶ δὲ θεῖον ἢ ἀρχὴ μονὰς γὰρ ἔστιν ἢ δὲ μετ' αὐτῶν δυὰς, ἀντίπαλον τῇ ἀρχῇ καὶ ἀρτίον πρώτῃ τὸ δὲ ἀρτίον, σιδῆς καὶ ἀτελὲς καὶ ἀόριστον, ὡσπερ αὖ ὁ β' πρῶτον ὄρισται καὶ περαίνει καὶ τελειὸν ἔστι. Διὸ καὶ Νόναι μὴ ἐπιβάλλουσι ἀφ' ἐμπῆτης Καλάνδαις, Νόναις δὲ Εἰδῶ δι' ἐνάτης ὀρίζουσι γὰρ οἱ περαιοὶ τὰς ἀρχὰς οἱ δὲ μὲ τὰς ἀρχὰς ἀρτίοι ὄντες, σὲν ἔχουσι πᾶσιν ἐσθὲ δυνάμειν ὅθεν σὲν ἀρχονται πεφάξεως ἐσθὲ ἀποδημίας εἰ ταύταις. Ἡ, καὶ τὸ τῆ Θεμιστοκλέως ἔχει λόγον ἐρίσαι ποτὲ τὴν ὑπερβία πρὸς τὴν

tosque hos dies et sacros esse voluerint: proximos autem ab his dæmonibus et vita defunctis destinaverint, nefastosque et ad agendum ineptos esse iusserint. Nam Græci etiam in novilunio diis rem sacram facientes, proximum ab eo diem heroibus ac geniis addixerunt, craterumque secundus heroibus heroinisque miscetur. Omnino autem tempus quidam est numerus: numeri autem principium Unitas, sacra habetur: binarius, qui eam excipit, principio opponitur, ut parium primus: Par autem

numerus imperfectus est et mancus atque infinitus; sicut contra Impar definitus, finiens, atque perfectus. Ideo Nonæ quinto die Kalendas, Idus nono die Nonas subsequuntur: imparibus enim principia definiuntur. Qui vero principia insequuntur dies, pari numero cum censeantur, ordinis eam dignitatem ac vim non habent; itaque his diebus actionem nullam aut peregrinationem ordiuntur. Quid si huc pertinet fabula Themistoclis? contendisse aliquando diem post festum diem prox-

ἑορτῶν, ἐκείνῃς μὲν ἀγολίαν καὶ κόπον ἐχέουσιν πολὺν,
 αὐτῇ δὲ παρέχουσα μὲν γολῆς καὶ ἡσυχίας ἀπολαύσαι
 τῆς παρεσκευασμένων πρὸς τὴν ἑορτῶν ἀποκρίνασθαι
 δὲ πρὸς ταῦτα τὴν ἑορτῶν, Ἀληθῆ λέγεις, ἀλλ' ἐμῶν c
 μὴ γενομένης, ἐδ' ἂν σὺ ᾔσ. Ταῦτα δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς
 πρὸς τὴν αὐτῆς ἔλεγε στρατηγὸς τῆς Ἀθηναίων, ὡς
 οὐκ ἂν ἐδάμω φανέντες, εἰ μὴ τὴν πόλιν αὐτὸς ἴστωσι.
 Ἐπεὶ τοίνυν πᾶσα μὲν ἀξία ἀπειθεῖς ἀποδημία καὶ
 πρῶξις οἰκονομίας δεῖται καὶ πρῶσκειν. Ῥωμαῖοι δὲ
 τοπαλειὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς οὐδὲν ἀκονοῦμεν οὐδὲ ἐφρέν-
 τιζον, ἀλλ' ἢ πρὸς τὴν θεὸν ἡγλουῦτο, καὶ τῆτο ἑορα-
 τον, ὅσπερ ἔτι νῦν πρῶσκειν τῆσιν οἱ ἱερεῖς, ὅτι τὰς
 θυσίας βαδίζοντες, ἐκίως ἐπὶ οὐκ ἔξεδήμεν μὲν τὰς
 ἑορταῖς οὐδὲ ἑορατῶν ἀποδρῶσκειο γὰρ ἴστω. ἀλλὰ
 ἀφροσθέντες οἶκοι καὶ πρῶσκειν ἀποδρῶσκειο τὴν ἡμέραν
 ἐκείνῃ διετέλιν. Ἡ κατὰ περ ἔτι νῦν πρῶσκειν ἀποδρῶσκειο d
 καὶ πρῶσκειν ἀποδρῶσκειο, ἐν τοῖς ἱεροῖς ὅτι μὲν καὶ κατὰ

ime succedentem cum festo
 die, objecisseque, hunc mul-
 tum habere laboris ac mole-
 stiarum, se otium præbere, et
 facultatem per quietem fruendi
 iis quæ ad festivitatem fu-
 issent parata: respondisse fes-
 tum diem: Vera dicis, sed e-
 go nisi fuisset, nunquam tu
 esses. Hoc autem Themisto-
 cles dicterio duces Athenien-
 sium, qui ipsi successerant, re-
 futavit, *Nunquam eos fuisse ex-
 situros significans, si ipse ur-
 bem non conservasset.* Cum
 itaque omnis seria profectio et
 actio apparatus requirat et

dispositionem, Romani autem
 festis diebus nihil adornare
 consuevissent, neque ulli curæ
 extra cultum deorum intenti
 essent, adeoque quod etiam-
 num edicunt pontifices ad sa-
 crificia accedentes, *Hoc age-
 rent;* haud abs re fuit, quod
 statim a feriis iter ingredi aut
 actionem suscipere noluerunt:
 quippe imparati cum essent,
 domi diem a feriis proximum
 meditando apparandisque re-
 bus consumpserunt. An quem-
 admodum hodieque cum in
 templis deos adoraverunt, ma-
 nere solent atque affidere, ita

εἰσάσιν, ἕως ὅτε εὐχὴ ἐπέβαλλον ταῖς ἱεραῖς ἡμέραις
ταῖς σπυγῆς, ἀλλ' ἐποίουν τὶ ἀφ' ἑλεμμά καὶ ἀφ' ἑ-
σημα, πολλὰ τῶν πραγμάτων δυσερῆ καὶ ἀβούλκτα
φροῦνται;

κα'.

“ Διὰ τί λευκὰ φοροῦσιν εἰ τοῖς πένθησι αἱ γυναῖ-
κες ἱμάτια, καὶ λαλοῦς κεκρυφάλους; ” Πότρου, ὡς
τῆς Μάγης φασὶν πρὸς τὸν ἄδελφον καὶ τὸ σκότος ἀντι-
ταττομένης, πρὸ δὲ φωτεινῶ καὶ λαμπρῶ σινεξομοιωθῆναι
ἑαυτῆς, τῆτο ποιῆν; “ Η, χαράπερ τὸ σῶμα τῷ πένθη-
E κόςτος ἀμφιενύσει λαλοῖς, καὶ τῆς σινεξομοιωθῆναι ἀξίως;
τὸ δὲ σῶμα κοσμοῦσιν ἕως, ἐπεὶ μὴ δύνανται τὴν
ψυχὴν βέλονται δὲ ἐκείνῳ λαμπρῶ καὶ χαθαροῦ
σινεξομοιωθῆναι, ὡς ἀφειδμένη ἦδη καὶ δυσχρηστούμενη μέγαν
ἀγῶνα καὶ ποικίλον. “ Η, τὸ μὲν λιπὸν εἰ τέτοις μά-
λισα καὶ τὸ ἀπλὸν σινεξομοιωθῆναι; τῶν δὲ βαπτῶν τὰ μὲν καὶ
πολυτέλειαν ἐμφαίνει, τὰ δὲ πειρηθῆναι εἰ γὰρ ἡλίον

D. 5. τῶν πραγμάτων] i. e. illo, qui tunc erat, reipublicæ statu, bellis ac turbis agitatis.

facris quoque diebus non sta-
tim agendo dicatas subjece-
runt, sed intercapedinem quan-
dam fecerunt, cum difficilia
multa et præter voluntatem
hominibus inter agendum e-
veniant?

XXVI.

Cur in iudiciis mulieres albas
gerunt vestes, albasque vittas?
An id faciunt exemplo Ma-
gorum, qui adversus Plutonem
et tenebras lucido et illustri
amictu se muniunt? Aut si-

cut defuncti cadaver albo in-
volvunt tegmine, ita etiam a-
mictos volunt esse necessarios?
Corpus autem hoc modo or-
nant, quia animam non pos-
sunt, quam volunt puram il-
lustremque proficere, ut per-
actis difficili ac vario certa-
mine jam dimissam. Sive luc-
tum maxime decent vilia et
simplicia? quæ autem colore
infecta sunt, partim luxum,
partim supervacanearum re-
rum studium arguunt: non

ἔστι πρὸς τὸ μέλαν ἢ τὸ ἀλεργὸν εἶπειν, δολεραὶ μὲν
τὰ ἔματα, δολεραὶ δὲ τὰ χρώματα· τὸ δὲ αὐτόχρυν ἢ
μέλαν, οὐχ ὑπὸ τέχνης ἀλλὰ φύσιν βαπτόν ἔστι, καὶ
μεμυγμύον τῷ σκιάδει κέχραται· μόνον οἷον τὸ λευκόν,
εἰλικρινές καὶ ἀμυγές καὶ ἀμίαιτόν ἔστι βαφῆ καὶ ἀμί-
μυτον· οἰκειότατον οἷον τοῖς θάπτομύοις. Καὶ γὰρ ὁ
τεθνηκὼς ἀπλοῦ τι γέρονε καὶ ἀμυγές καὶ καθαρὸν
ἀτεχνῶς, ὁδὸν ἄλλ' ἢ φαρμάκων δευσιποῖς, τῷ σώμα-
τος ἀππλλαγμύος. Ἐν δὲ Ἄργι λευκὰ φορεῖσιν οἱ
τοῖς κένησιν, ὡς Σωκράτης φησὶν, ἰδατόλυσα.

κζ'.

“ Διὰ τί πᾶν τῦχος ἀβέβηλον καὶ ἱερὸν νομίζουσι,
“ τὰς δὲ πύλας οὐ νομίζουσι; ” Ἡ, χαράπερ ἔγραψε 272
Βάρρων, τὸ μὲν τῦχος ἱερὸν δεῖ νομίζειν, ὅπως ὑπὲρ
αὐτῷ μάχονται παρθέμως καὶ σπαθήσασιν; ἔπει γὰρ
δοκεῖ καὶ Ῥωμίλος σπατεῖναι τὸν ἀδελφόν, ὡς ἄβαστον

F. 3. κέραται] κεράτται E. Voff. P. quod item bonum.

F. 4. ἀμίαιτον] Varie dissentiunt libri: verisimilis est Mez. correctio ἀμίαιον.

enim minus de nigro, quam de caeruleo colore dici potest, dolosae sunt vestes, dolosus color: jam nigra ex sese quae sunt, non arte, sed natura tincta sunt, umbrosoque colore permixta. Solum itaque album sincerum est mixturaeque expers, purum, et tintura non imitabile, ac proinde optime convenit iis qui sepeliuntur. Mortuus enim simplex quipiam factus est et impermixtum, ac purum: scilicet nihil aliud quam a corpore tanquam

fucce colorem inducente liberatus. Socrates scribit, Argis in luctu albas geri vestes aqua elutas.

XXVII.

Cur omnem murum sacrum intaminatumque habent, portas non item? An vera est Varronis sententia? muro propterea sacros existimandos, ut pro iis propugnare alacrius cives, mortemque etiam oppetere sustineant. Et videtur Romulus quoque fratrem propterea interfecisse, quod sacrum

καὶ ἱερῶν τόπον ἔπιχειροῦντα ἀφαιρῆσαν, καὶ ποιεῖν ὑπέσβεστον καὶ βέβηλον· τὰς δὲ πύλας οὐχ οἷον τε ἰὼ ἀφιερωσάτω, δι' ὧν ἄλλα τε πολλὰ τῶν ἀναγκαίων καὶ τῶν νεκρῶν ἐκκομίζουσιν. Ὅθεν οἱ πόλιν ἀπ' ἀρχῆς κτίζοντες, ὅσον ἂν μέλλωσι τόπον ἀνοικοδομεῖν, ἐπίασιν ἀεὶ τρω, βοῦν ἄρρενα καὶ θήλειαν ὑποζεύξατες· ὅταν δὲ τὰ τείχη περὶορίζωσι, τὰς τῶν πυλῶν χάρας ἀφαιρῶντες πλὴν ἕνιν ὑφαιρῶσι, καὶ μεταφέρουσιν ἔτω ὁ ἀεὶ τρω, ὡς πλὴν ἀρμεδύλῳ πᾶσαι ἱερῶν καὶ ἀστυν ἐσομδύλῳ.

καί.

“ Διὰ τί τῶν παῖδας, ὅταν ὀμνύωσιν τὸν Ἡρακλέα, καλύουσιν ὑπὸ τῆγῃ τῶτο ποιεῖν, καὶ κελεύουσιν εἰς ἵπαιδρον περιέειναι; ” Πότερον, ὡς ἐνίοι λέγουσιν, οὐκ οὐκ οὐκ τὸν Ἡρακλέα χαίρειν, ἀλλὰ ἵπαιδρον βίῳ καὶ θυραυλίαις νομίζοντες; Ἡ μᾶλλον ὅτι τῶν θεῶν οὐκ ὀμνύουσιν ἔτος, ἀλλὰ πόρρωθεν ξένος; ὅσοι δὲ γὰρ τὸν Λίονυσον ὀμνύουσιν ὑπὸ τῆγῃ, ξένον ὄντα καὶ αὐτόν.

locum et inaccessum tranfilire aggressus, transcendendum profanumque reddidisset. Portæ autem sacræ esse non poterant, cum per eas et alia necessària, et cadavera etiam efferrentur. Itaque urbem qui de novo condebant, aratro, cui bovem marem et foeminam subjunxissent, locum quantum erat murus occupaturus designabant: portarumque dimenli spatia, vomere exempto aratrum earum locis intactis transferebant: quod omnem terram

aratam sacram et inviolabilem conferent futuram.

XXVIII.

Cur pueros Herculem juraturos non sinunt jurejurandum hoc intra domum facere, sed exire sub dium jubent? An ea est vera quorundam opinio, quia Hercules non fit delectatus vita parietibus cinctâ, sed sub dio et peregre solitus degere? Aut quia deus iste non indigena sed peregrinus et hospes fuit? Nam Bacchum quoque non jurant sub tecto, huac

εἴπερ ὅτι Διόνυσος. Ἡ αὐτὰ μὲν λέγεται καὶ παιζέει
 πρὸς τὰς παῖδας, ἄλλως δὲ ἐπίσχεσις ὅτι τῆς πρὸς τὸ
 ἕρκιον εὐχαρίας καὶ ταχυτήτος τὸ γινόμενον; ὡς Φαβου-
 ρίνος ἔλεγε· τὸ γὰρ ὡσπερ ἐκ τοῦ θεοῦ μέλλουσιν
 ἐμποιοῦν, καὶ βελύσσασθαι δίδωσι. Συμβάλλονται δ' αἱ
 τὴν Φαβουρίνω πρὸς τὸ μὴ καινὸν ἀλλὰ ἴδιον εἶναι τῆ
 θεῷ τῆς τὸ γινόμενον ἐκ τῆς πρὸς Ἡρακλέους λογι-
 μῶν ἰσορρεῖται καὶ ἔτι εὐλαβῆς γηροσύνη πρὸς ἕρκιον,
 ὡς ἀπαξ ὁμῶσαι καὶ μὴ Φυλεῖ τῷ Αὐγῆ· διὸ καὶ τὴν
 Πυθίαν προσφέρειν τὰ ὄρκα ταῦτα Λακεδαιμονίοις, ὡς
 ἐμπροθύσι λαῶν εἶναι καὶ ἄμεινον.

καὶ.

“ Διὰ τί τὴν γαμουμένην οὕτω εἶπον αὐτῶν ἑσθ-
 “ ἑσθῶν τὴν ἑσθῶν τῆς αἰτίας, ἀλλ' ἑσθῶν οἱ πρὸς
 “ πέμποντες;” Πότερον ὅτι τὰς πρὸς γαμῶνας

B. II. εἴπερ ἐκ Διόνυσος] Ομοίως Xyl. vertendo, nec rationem reddidit. Forte est notula ab athena mans in margine posita, cum ut sit in contextum recepta: si quidem Romanorum Bacchus idem est qui Graecorum Dionysus.

B. 12. ἄλλως δὲ ἐπίσχεσις] ἄλλως cum antecedentibus potius quam sequentibus jungendum. Credo corrigendum ἀλλῶς δὲ ἐπίσχεσις: vel ἄλλως, ἀλλῶς δὲ ἐπίσχεσις: vel ἄλλως, ἐπίσχεσις δὲ.

quoque peregrinum. An vero hæc joco tantum pueris dicuntur, alias vero hac ratione prohibere eos a levitate et jurandi temeritate voluerunt? sicut Favorino placet: nam iste quasi apparatus cunctationem injicit, facultatemque deliberandi præbet. Hunc ritum non communem, sed Herculi peculiarem fuisse, cum Favorino aliquis affirmaverit, iis quæ de eo narrantur consideratis: adeo enim religiosum

hac in re fuisse tradunt Herculem, ut semel duntaxat juraverit, soli nimium Phyleo Augæ filio. Ideoque etiam Pythiam hæc sacramenta Lacedæmoniis exprobrasse, quod diceret, melius utilisque fore, citra jurejurandum promissa implere.

XXIX.

Cur nuptam non patiuntur ipsam transcendere limen domus, sed sublatam transportant pronubi? An quia in prima

ἀρπάσαντες, ἕως εἰσηνεγχεσθαι αὐτάς δὲ οὐκ εἰσῆλθον ;
 *Ἡ βέλονται δοκεῖν εἰσιέναι βιαζομένας, ἔχ' ἐκείσας,
 ὅπου μάλ्लυσι ἀφελίεν τιὺ παρθένας ; Ἡ σύμβολόν
 ὄβρι τῷ μηδὲ ἐξίεναι δι' αὐτῆς, μηδὲ κεταλιπεῖν τιὺ
 οἰκίαν, εἰ μὴ βιασθεῖν, κεθάπερ καὶ εἰσῆλθε βιασθεῖσα ;
 Καὶ γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ Βοιωτῖα κείσιν παρ' τῆς θύρας
 τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δεῖν τιὺ νύμφην
 ἐμμεῖν ὡς ἀνημεῖν τῷ ἀπάξοντος.

λ.

“ Διὰ τί τιὺ νύμφην εἰσάγοντες, λέγειν κελεύουσιν,
 “ Ὅπου σὺ Γαῖος, ἐγὼ Γαῖα ; ” Πότερον, ὡσπερ ὅπτι
 ἔρητοῖς εὐθὺς εἰσῆσι τῷ κοινατεῖν ἀπάντων καὶ σωμαρχεῖν ;
 καὶ τὸ μὴ διληνδρόν ὄβρι, Ὅπου σὺ κύριος καὶ οἰκο-
 δεασότης, καὶ ἐγὼ κυρία καὶ οἰκοδέασουνα ; τοῖς δὲ ὀνό-
 μασι τέτοις ἄλλως κέχρηται κοινοῖς ἔσιν, ὡσπερ οἱ
 νομοκοῖ Γαῖόν, Σίγιόν, καὶ Λέκιον, Τίτιον, καὶ οἱ φιλόσοφοι

D. 10. [μμεῖν] Dedi hoc ex E. H. Voss. P. vertendo reddidit Xyl. in scriptis
 ita legi monuit B. Briffon. De Rit. Nupt. p. 327. Mez. et Valc-
 kenarius ad Herod. IV. 214. item correxerunt.

XXX.

raptione mulieres non ul-
 traverunt domos, sed illatæ
 sunt ? Aut quia videri vol-
 unt non volentes, sed vi coactæ eo
 ingredi, ubi sunt virginitatem
 amissuræ ? Aut hoc signum
 est, exire etiam eas domumve
 relinquere non debere, nisi vi
 ejiciantur, sicut vi introductæ
 sunt ? Nam etiam apud nos
 in Bœotia in nuptiis axem
 plauftri ante fores cremant,
 ostendentes, sponsæ manendum
 esse, sublato avehendi instru-
 mento.

Cur sponsam introducentes
 dicere jubent, Ubi tu Caius,
 ego Caia ? An quia hac con-
 ditione pacta intrat, ut parti-
 ceptus omnium rerum et guber-
 nandæ familiæ sit ? itaque hæc
 verba id significant, Ubi tu
 dominus eris et paterfamilias,
 ego domina ero et materfamilias.
 Nomine autem Caii et
 Caiæ communibus usi sunt
 peculiariter, quomodo Jure-
 consulti Caium, Seium, Lu-
 cium, Titium, nomen ei de
 quo agitur imponunt ; et Phi-

Δίονα καὶ Θείονα ὡφθαλμιάνοισι; Ἡ δὲ Γαίαν
Κεκιλίαν καλλιὴν καὶ ἀγαθὴν γυναικᾶ τῆ Ταρκυνίαν παίδων
ἐνὶ σπουδαίῃσασιν, ἧς οὐ τῷ τῷ Σάγκτι ἱερῷ χαλκοῦς
ἀνδρίας ἔσκηεν; εἶπτο δὲ πάλαι καὶ σανδάλια καὶ ἄτρακ-
τοι, τὸ μὲν οὐκείας αὐτῆς, τὸ δὲ, ἐργείας σύμβολον.

λά.

“ Διὰ τί ὁ πολυδύλλητος ἀδεται Ταλάσιον οὐ
“ τοῖς γάμοις; ” Πότερον ἀπὸ τῆς ταλασίας; καὶ γὰρ
τὸν τάλαρον τάλαρον ὀνομάζουσι καὶ τὴν νύμφην εἰσα-
γογῆτες, τάχος ὑποφρονήνοισιν αὐτῇ δὲ εἰσφέρει μὲν ἡλα-
κῆτιν καὶ τὴν ἄτρακτον, ἐρίῳ δὲ τὴν θύραν περὶφέρει
τῷ ἀνδρὶ. Ἡ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῆ ἱστορίας, ἀληθές,
ὅτι νεανίας ἢ τις λαμπρὸς οὐ τοῖς πολεμικοῖς καὶ
τάλλα λεητός, ὄνομα Ταλάσιον; ἐπεὶ δὲ ἤρπαζον οἱ
Ῥωμαῖοι τὰς τῶν Σαβίνων θυγατέρας ἐλθούσας ὅτι
ἦσαν, ἐκομίζετο τῷ Ταλάσιῳ παρθένος ἐκπρεπῆς τὴν 272

F. 3. τάλαρον] Legendum puto *ταλασσίου* vel *ταλάσιον*, ex Varrone ap.
Festum Voc. *Talassionem*, quem Plutarchus hic secutus videtur.
Consultatur et B. Briffon. De Ritu Nupt. p. 333.

A. 1. ἐκπρεπῆς] Sic Venet. Voss. P. Vulgo *εὐπρεπῆς*. Illud in hac re verum
est proprium.

Iosphi Dionis aut Theonis
voces usurpant? Aut quia
Caia Cæcilia honesta fuit ac
proba matrona, uxor unius de
filiis Tarquinii? cui Caiæ in
sancti templo statua præcis
temporibus posita fuit cum
sandaliis et fuso: quæ domi
actæ vitæ, industriæque sunt
signa.

XXXI.

Cur in nuptiis canitur iste
omnium sermone notus Talasius?
An a lanificio, quæ Græcis

est talasia, talasum pro talaro
dicentibus? nam sponsæ in-
troductæ velus substernunt,
ipsæque secum colum et fufum
importat, ac mariti januam
lana coronat. An verum est,
quod Historici tradiderunt?
est autem tale. Quo tempore
Romani Sabinarum filias Ro-
mam ad spectaculum profectas
rapuerunt, Talasio (erat au-
tem hic Talasius juvenis re
bellica præclarus, et cætera
probus) virginem insigni for-

ἔμιν ὑπὸ δημοτικῶν τινῶν καὶ πελαγῶν τῆ Ταλασίου, βοῶντων ὑπὲρ ἀσφαλείας, καὶ τῆ μηδένα πελάζειν, μηδὲ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς παιδός, ὡς Ταλασίῳ γυνὴ φέροντο· τιμῶντες οὖν οἱ λοιποὶ τὸ Ταλάσιον, καὶ συνδρόμοι καὶ συνδουλοῦντες, ἔφροντο καὶ παρῆμποι· ὅθεν εὐτυχῶς γάμος γενόμενος, καὶ τοῖς ἄλλοις εἰστήθησαν β' ὀφθαλμοῦν τὸν Ταλάσιον, ὡσπερ Ἕλληνας τὸ Ἰμβριαίον.

λβ'.

“ Διὰ τί τῆ Μαίης μίμνος ἀπὸ τῆς ξυλίνης γέφυρας εἰδῶλα ῥηπιοῦντες ἀνθρώπων εἰς τὸν ποταμὸν, “ Ἀργείως τὰ ῥηπέματα χαλῶσιν; ” Ἡ τοπαλαίων οἱ φεῖ τὸν τόπον οἰκοῦντες βάρβαροι τῆς ἀλισκορμόνος Ἕλληνας ἔπως ἀπώλλυσαν. Ἡρακλῆς δὲ θαυμασθεὶς ὑπὸ αὐτῶν, ἔπαυσε μὲν τιλὴ ξενοκτονίας, εἰδὼς δὲ ὅ ἔθος καὶ τιλὴ δεισιδαιμονίας ἀπομιμνήσκουσιν εἰδῶλα ῥηπειῶν; Ἀργείως δὲ τῆς Ἕλληνας οἱ παλαιοὶ πάντες

A. 2. *πιλασίον*] Scribendum *πιλαγῶν*. Illam formam non nisi ex Ammonio noticimus quem corruptum iudicat Valckenarius.

ma plebeii quidam et ejus clientes afferebant, utque id eo possent tutius, neque interciperentur aut virgo ipsis eriperetur, vociferabantur eam se Talasio adducere: ita reliqui honorem Talasio habentes, faustis acclamationibus et comprecationibus eos sunt profecti ac comitati: cumque feliciter istud conjugium cecidisset, morem introduxerunt aliis quoque Talasium accinendi, ut Hymenæum solent Græci.

VOL. II.

I

XXXII.

Cur simulachra hominum, quæ Maio mense de ponte ligneo in flumen abjiciuntur, Argæos vocant? An quod antiquitus barbari ista loca incolentes hoc modo interficiebant si quos Græcorum cepissent: Hercules autem, cujus virtutem admirabantur, docuit eos, more interficiendi peregrinos dimisso, simulachris eum repræsentare, iisque jaciendis religione se solvere? Argæos autem, sive Argivos antiquitas

ὀμαλῶς προσηρόβου. Εἰ μὴ γὰρ Δία τῶν Ἀρκάδων
πολεμίους καὶ τὸς Ἀργείους ἀφ' ἧν ἡγνίασιν ἠγε-
μόνων, οἱ αὖτε Εὐμόδρον ἐκ τῆς Ἑλλάδος φυγόντες καὶ
καθολήσαντες αὐτόθι, τὴν μησοτακίαν καὶ τὴν ἔχθραν ο
Διφυλάτιον.

λγ'.

“ Διὰ τί τοπαλαῖον οὐκ ἐδέπνου ἔξω χωρὶς τῶν
“ ἡῶν, ἔτι τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ἔχοντων; ” Ἡ τῶτο
μὲν καὶ Λυκῆρος εἶπτε, τὸς παῖδας ἐπεισάγων τοῖς
φιδιτίοις, ὅπως ἐθήζοντα μὴ θηριώδως, μηδὲ ἀτάκτως,
ἀλλὰ μετ' εὐλαθείας ταῖς ἡδοναῖς προσφέρεσθαι, τὸς
προσβυτέρους οἷον ὀπισκίπους καὶ θεατὰς ἔχοντες; οὐκ
ἐλαττον δὴ τῶτο καὶ τὸς πατέρας αὐτῶν μᾶλλον αἰδέει-
σθαι καὶ σωφρονεῖν τῶν ἡῶν παρόντων. “ Ὅπου γὰρ ἀναισ-
χωτῆσι γέροντες, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, ἀγαῖθα ἀνάγκη
καὶ νέος ἀναισχυτοπάτης εἶναι.”

λδ'.

“ Διὰ τί τῶν ἄλλων Ῥωμαίων ἐν τῷ Φεβρουαρίῳ

simpliciter quovis Græcos nominavit. Nisi hoc potius sentiendum est: Cum Arcadibus Argivi ob viciniam inimici haberentur, Evandrum e Græcia profugum, cum istis confedisset Italiæ locis, istam odii et inimicitiarum memoriam conservasse?

XXXIII.

Cur antiquitus foris non cœnabant absque filiis pueritiam etiamnum agentibus? An hoc est quod etiam Lycurgus instituit, ut pueri in phiditia in-

roducerentur, affueturi non belluino more aut incompofite, sed modeste voluptates adire, cum haberent senes qui inspicerent ac moderarentur? Immo vel magis hæc causa fuit ut filiis præsentibus ipsi patres verecundius ac modestius sese gererent. Ubi enim, inquit Plato, inverecunde agunt senes, ibi necesse est adolescentibus fieri impudentissimos.

XXXIV.

Cur cum reliqui Romani Februario mense mortuis paren-

D " μὲν ποικιλιῶν χάς καὶ ἐναγομῆς τοῖς τεθνηκόσι,
 " Δέκιμος Βρυῦτος, ὡς Κικέρων ἰσόρηκεν, ἐν τῷ Δε-
 " κεμβρίῳ τῆτ' ἐπεσφίει; ἡ δὲ ἔτος ὁ Λυσιτάνειαι
 " ἐπελθὼν, καὶ περὶ τὸς ἐπέκενα φρατῶ ἀφ' ἑαυτῶν τὸν
 " τῆς Λήδης ποταμὸν." Πότερον, ὡσπερ ἡμέρας λη-
 γούσης καὶ μὲν φθινοῦτος εἰώθασιν ἐναγίζουσι οἱ πολλοί,
 λόγον ἔχει, καὶ τῷ ἐναυτῷ κατατρέφοντος, ἐν τῷ τε-
 λωταίῳ μηνὶ τιμᾶν τῶς τεθνηκόσαι; ἔστι δὲ τῷ μηνῶν
 τελωταῖος ὁ Δεκέμβριος. Ἡ χρονίῳ μὲν αἱ τιμῆ
 θεῶν, τιμᾶν δὲ τῶς χρονίως ἀεσίῳ ὅτι, τῷ κερπῶν
 ἀπάντων εἰληφότων σωτέλειαι; Ἡ, ὅτε κινῶσι τὴν
 E γλῶ ἀρχόμενοι ἀσπέρ, μεμῆσθαι μάλιστα τῷ κέρτω
 περσοίαι; Ἡ Κρόνον μὲν ἔτος ὁ μὲν ὑπὸ Ῥωμαίων
 κερπῶν, Κρόνον δὲ τ' κέρτω θεῶν, ἐ τ' ἀνω, νομίζουσι;
 Ἡ, μεγίστης αὐτοῖς ἐορτῆς τ' Κρονίων κερπῶν, καὶ συν-
 σίας τε πλείστας καὶ ἀπολαύσεως ἔχειν δοκούσης, ἔδοξε καὶ
 τῶν τῆς ἀποπέμψης πινὰς ἀπαρχὰς τοῖς τεθνηκόσιν; Ἡ τῷ,

E. 6. Ἡ τῷ, μόνον B. ἐναγίζου] Corrigendum videtur Ἡ, τὸ μόνον B. ἐναγίζου.

*tent, Decimus Brutus, ut Ci-
 cero narrat, mense Decembri
 hoc egit? Is autem Brutus est
 qui Lusitaniam peragravit,
 primusque cum exercitu Oblivionem
 fluvium transiit. An
 quemadmodum sub mensis et
 diei finem solent vulgo mor-
 tuis iusta perfolvere, ita rati-
 oni consentaneum est etiam
 ultimo mense et anno desi-
 nente id fieri? ultimus autem
 mensis est December. An
 quia diis manibus isti honores
 habentur, quos venerari tem-*

*pestivum est omnibus fructi-
 bus jam perfectis? Aut quia
 tunc potissimum mentio infer-
 rorum est facienda, cum appe-
 tente fatione terra incipit mo-
 veri? Aut quia Saturno a Ro-
 manis est hic mensis conse-
 cratus, quem in Manibus, non
 superis diis censent? Aut cum
 Saturnalia sint instituta, festi-
 vitas facile maxima, et in qua
 conviviorum oblectationisque
 plurimum usurparetur, horum
 quoque primitias quasdam mor-
 tuis tribuere placuit? Quid si*

μόνον Βρεῖτον ἀγαρίζειν ἐν τῷ μηνὶ τῷ τῷ, καὶ ὅλην ψευ-
δὸς ἔστι; καὶ ἢ τῇ Λαρεντία ποιῶσι τὸν ἀγαθισμόν, ἢ
χαρὰς ἐπιφέρουσιν ἐπὶ τὸν πάρον, τῷ Δεκεμβρίῳ μηνός.

λέ.

“ Διὰ τί δὲ τὴν Λαρεντίαν ἑταίραν γεγενημένην,
“ ἔπω τιμῶσιν; Ἄλλην γὰρ ἔστι) Λαρεντία Ἄκχεν F
“ ἰσοεῦσι, τὴν Ῥαμίλιν τσοφόν, ἢ τῷ Ἀπριλλίῳ
“ μηνὶ τιμῶσι.” Τῇ δὲ ἑτέρα Λαρεντία Φαβόλαι ἐπί-
κλησιν ἔστι) λέγουσιν ἐγνωρίσθαι δὲ ἀφ’ ἑαυτῶν αἰτία.
Ζάκορος τις Ἡρακλέους, ὡς εἶπεν, ἀπολαύων γολῆς,
ἔθος ἔχεν ἐν πετιῶσι καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν
καὶ ποτε τῷ ἐωθότων παίξειν οὐκ αὐτῷ καὶ μετέχειν τῷ
τοιαύτης ἀφαιρέσεως, καὶ τύχην μηδενὸς παρόντος,
ἀδημονῶν, τὸν θεὸν προσκαλεῖτο ἀφαιρέσθαι τοῖς κύ-
βοις πρὸς αὐτὸν, ὡς περὶ ῥητοῖς· νικήσας μὲν, εἰρέσ-
θαι τι πρὸς τὸ θεῷ χερσὶν ἂν δὲ λειψθῆ, δεῖπνον 273
αὐτὸς τῷ θεῷ προσχεῖν, καὶ μείρακα χαλκὴν σιωανα-
παυσομένην· ἐκ τούτου δὲ τὰς κύβους προσεμμενος, τὴν

falsum omnino est, solum Bru-
tum isto mense parentasse?
cum Larentiæ quoque mense
Decembri parentetur, et ad se-
pulchrum ejus libationes offer-
rantur.

XXXV.

*Quid vero causæ est, quod
Larentiam tanto afficiunt ho-
nore, cum fuerit meretrix? Aliam enim fuisse perhibent Ac-
cam Larentiam Romuli nutri-
cem, quam Aprilii mense vene-
rantur. Sed Larentia scortum,*

cujus cognomen *Fabula* edi-
tur, hæc ratione innotuit. Æ-
dituus quidam Herculis abun-
dans, ut fit, otio, solebat dies
ludo talorum ac cuborum con-
sumere: et quodam tempore,
cum casu factum esset ut so-
ciorum ludi nemo adesset, tæ-
dii impatiens ipsum deum ad
cuborum ludum provocavit,
hoc pactus, ut si vicisset de-
um, aliquid ab eo beneficii
consequeretur: sin victus ipse
esset, se deo cœnam exhibi-

μὴ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, τίς δὲ ὑπὲρ τοῦ θεοῦ βαλὼν ἐλείφθη· ταῖς οὖν παρεκλήθησιν ἐμμένων, τράπεζάι τε λαμψοτέρας παρεσκευάσατε τῷ θεῷ, καὶ τίς Λαρεντίαν ὠδύλαβῶν ἐμφανῶς ἐταιρήσατο εἰσίασε, καὶ κατέκλινοι ὅτι τῷ ἱερῷ, καὶ ταῖς θύραις ἀπὸν ἔκλεισε. Λέγει δὲ ἡλικιωτῶν ἐπιτυχῆν αὐτῇ τὸν θεὸν οὐκ ἀνθρωπίνως, καὶ κελύουσι βαδίζειν ἕωθεν εἰς ἀγροῦν, ὃ δ' αἰ ἐπιτυχῆσθαι ὡς πρῶτον, ὡς πρῶτον μάλιστα καὶ ποιῶν φίλον. Ἀναστῆσαν οὖν τίς Λαρεντίαν βαδίζειν, καὶ στυτυχῆν τινι τῶν πλοσίων, ἀγάμων δὲ καὶ παρρημαχότων, ὄνομα Ταρρουντίω· γνωριθεῖσαν δὲ τῷ τῶν, καὶ ζῶντος, ἀρχεῖν τοῦ οἴκου, καὶ κληρονομήσαι, τελευτήσαντος· ὕστερον δὲ χρένοισ αὐτῷ τελευτῆσαι τῇ πόλει τίς ἕσται ἀπολιπεῖν, διὸ ταῖς τιμαῖς ἔχειν ταύτας.

λζ'.

“ Διὰ τί πυλλῷ μίαν θυρίδα χαλῶσι, (τὴν γὰρ
“ φαίνεσθαι τῷτο σημαίνην) καὶ παρ' αὐτῷ ὁ χαλέμβιος

turum, et puellam elegantem quicum concumberet: tesseris deinde duabus, una pro deo, altera pro se propositis ac jactis, superatus stetit pactis, ac deo et cœnam adornavit splendidiorem, et Larentiam, quæ palam corpore quæstum faceret, ei cœnæ adhibuit, fani que foribus clausis intus eam reliquit. Porro aiunt eam a deo cognitam non humano fuisse more, jussamque prima luce in forum prodire, et in quem primum incideret, eum observare amicitiamque ejus cap-

tare. Larentiam, ut surrexit et ivit, Tarruntio cuidam occurrissè, homini opulento, sed liberorum experti, et jam ætate ad senium vergente: qui postquam notitiam ipsius habuit, cum vivus familiæ præfecerit, tum moriens hæredem instituerit. Larentiam postea temporis sub mortem opum suarum hæreditatem P. R. nuncupasse: ideoque honores ei istos haberi.

XXXVI.

Cur Romæ portarum una appellatur Fenestra, juxta quam

“ τύχης θάλαμὸς ἔστι ;” Πότερον ὅτι Σέρβιος ὁ βασι-
 λεὺς εὐτυχέστατος γενόμενος, δέξαι ἔχε τῇ τύχῃ σιδήναι
 φοιτάσῃ ἀφ’ ἑρῆδος πρὸς αὐτόν ; Ἡ τῷ μὲν μῦθος
 ἔστιν ἐπεὶ δὲ Ταρκυνίῳ Πρίσκῳ τῷ βασιλέως σπόδα-
 νότος ἢ γυνὴ Τανακυλλίς, ἔμφρων ἔσα καὶ βασιλευσῆ,
 ἀφ’ ἑρῆδος παρεκλήμασα τοῖς πολίταις σιέτιχε, καὶ
 σωπέπεισεν σποδείξαι βασιλέα τὸν Σέρβιον, ἔχε ταύτῳ
 ὁ τόπος τὴν ἐπωνυμίαν ;

λζ’.

“ Διὰ τί τῷ τοῖς θεοῖς ἀνατιθεμένων μόνα τὰ
 “ σκύλα νεμόμεθα θεωροῦν ἀφανιζόμενα τῷ χρόνῳ, καὶ
 “ μὴτε προσκυνοῦν, μὴτε ἐπισκοπέουσι ;” Πότερον ἵνα
 τὴν δόξαν οἰόμενοι τοῖς θεοῖς σκελεπῶν, αἰεὶ τι
 πρόσφατον ὑπόμνημα τῆς ἀρετῆς ζητοῦσι κομίζεσθαι ;
 Ἡ μᾶλλον ὅτι τῷ χρόνῳ τὰ σημεῖα τῆς πρὸς τοὺς
 πολεμίοις ἀσφοραῖς ἀμαυροῦντος, αὐτὸς ἀναλαμβάνειν

C. 8. προσκυνοῦ] Sine dubio corruptum. Forte scriptum fuerat προσκοπέου, vel
 προσκοπέειν : quorum illud et Xylandro in mentem venerat.

est Fortuna qui vocatur thalamus ? An quod Servius fortuna usus secundissima, cum Fortuna consuecere creditus est, per fenestram ad ipsum commeante ? An hoc quidem fabulosum est ? quoniam autem rege Tarquinio Prisco mortuo Tanaquil uxor Servii, mulier prudens et regia, capite per fenestram exserto cives allocuta permovit ut Servio regnum deferrent : loco id cognominis fuit inditum ?

XXXVII.

Cur inter ea quae diis consecrantur, lege permissum est ut sola spolia sinantur tempore corrumpi atque aboleri, neque ea licet reparare aut instaurare ? An ut existimantes gloriam priorem simul cum spoliis intercidere, semper novum aliquod virtutis monumentum parare operam dent ? Aut potius, quod cum tempus signa contentionum cum hostibus habitatum obscureret, odiosum est et nimii discordiarum stu-

καὶ κλεινοποιεῖν ἑπίφρονόν ἐστι καὶ φιλαπεχθῆμον; Οὐδὲ γὰρ παρ' Ἑλλήσιν οἱ ᾠθεῖτοι λίθινον καὶ χαλκοῦ σῆσαντες τρέπαιον εὐδοκίμῃσι.

λή.

“ Διὰ τί Κόιντος Μέτελλος ἀρχιερεὺς γινόμενος, καὶ
 “ τὰλλα δοῦν φρόνιμος εἶ) καὶ πολιτικός ἀνὴρ, ἐκώ-
 “ λυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὸν Σεξτίλιον μίυα, τὸν κῦ
 “ Αὔγουστον πρῶτον ἀρχιερέα;” Πότερον ὅτι, κατὰ τὰς
 ἡμέρας ἀκμαζούσης ἢ ἀρχομένης πρῶτον τὰ τοιαῦτα,
 καὶ μίυος ἰσαμένης καὶ ἀξιομένης, ταῖς δὲ ἀποκλίτους ὡς
 E ἀχρηματίτους φυλαττόμεθα· ᾠθεῖα πλησίως τὸν μετὰ
 μίυας ὀκτὼ χρόνον, ὡσπερ ἐσπέραντινὰ τῶ ἑαυτῶ καὶ
 δέιλῃ ἀποκλίοντος ἤδη καὶ φθίνοντος νομίζεν; Ἡ καὶ
 τοῖς ὄρνοις χρῆσθαι ἀκμαίοις καὶ τελείοις; εἰσὶ δὲ πρὸ
 τῶ ἡέρος τοιοῦτοι· πρὸ δὲ τὸ φθινόπωρον οἱ μὲν ἀσθενεῖς
 καὶ νοσώδεις, οἱ δὲ νεοσσοὶ καὶ ἀτελεῖς, οἱ δὲ παντάπασιν
 πρῶτον ἀφ' ἑαυτῶ ὄρασι ἐκτοπίζοντες.

E. 3: νομίζεν] Excidit deī aut simile quid : ut et Mez. monuit.

ἑῖς ea reficere atque innovare?
 Nam apud Græcos etiam pa-
 rum laudis adepti sunt, qui
 primi lapidea aut ærea statu-
 erunt trophæa.

XXXVIII.

Cur Quinctius Metellus, vir
 prudens ac civilis creditus, cum
 esset factus summus Pontifex,
 auspiciis uti post Sextilem men-
 sem, qui nunc est Augustus, pro-
 hibuit? An quoniam sicut die
 nascente aut adulta istas res
 agitamus, itemque initio et
 medio mensis: cavemus au-

tem a diei fine et mensis tan-
 quam agendo inutilibus: ita
 ipse etiam tempus anni post
 finitos octo menses reliquum
 pro vespera quadam anni jam
 ad exitum vergentis ac defici-
 entis habuit? An vero avibus
 utendum est vigentibus et in-
 tegris? tales autem sunt ante
 ætatem: circa autumnum mor-
 bis et imbecillitate languent a-
 liæ, aliæ pulli adhuc sunt et im-
 perfectæ, aliæ omnino ob anni
 tempestatem nusquam visun-
 tur, in alias avectæ regiones.

λθ'.

“ Διὰ τί τοῖς μὴ στρατευομένοις μὲν, εἰ στρατοπέδῳ
 “ δὲ ἄλλως ἀναφερομένοις οὐκ ἐξίω ἀνδρα βαλεῖν
 “ πολέμιον οὐδὲ τρώσασ;” Καὶ τῷτο Κάτων ὁ ὄρεσι-
 βύτης εἰ ἐπιστολῇ τινι δειλόσκε, γράφων πρὸς τὸν υἱὸν
 καὶ κελεύων, εἰ παρερεῖν τῆς στρατείας ὑποπληρώσας
 τὸν χρόνον, ὑποσφραγεῖν ἢ προσμένοντα, λαβεῖν ὡσαύ-
 τῳ στρατηγῶν τὸ ἐξεῖναι τρώσασ καὶ ἀνελεῖν πολέμιον.
 Πότερον ὅτι τιμὴ ἀνάγκη μόνη ἐξουσία (εἰ) δὲ τῷ
 ἀνελεῖν ἀνθρώπων ὁ δὲ ἀνὴρ νόμος καὶ προστάγματος
 τῷτο ποιοῶν, ἀνδροφόνος ὄσιν; διὸ καὶ Χρυσάνταν ἐπή-
 νησεν ὁ Κύρος, ὅτι μέλλων ἀναίρειν πολέμιον, καὶ τιμὴ
 κοπίδα δηρμόσος, ἀκίσας τὸ ἀνακλητικόν, ἀφῆκε τὸν
 ἀνδρα, καὶ οὐκ ἔπαισεν, ὡς κεκαλυμμένος. Ἡ δὲ τὸν
 σιωπῶντα πολέμοις καὶ μαχόμενον, ἀν ὑποδειλιάσῃ, 274
 μὴ ἀνυπεύθυνον (εἰ) μηδὲ ἀγῶν; εἰ γὰρ ἔτω βαλιών
 τινα καὶ τρώσας ἀφέλησεν, ὡς φυγῶν καὶ ἀναχωρήσας

XXXIX.

Cur qui sacramento militari non tenebantur, etiamsi alias in castris et exercitu versarentur, non habebant jus interficiendi aut vulnerandi hostis? Rem sic habere, Cato Major in epistola quadam ad filium demonstravit, qua jubet eum si tempore completo militiae exautoratus esset, domum redire: aut si manere vellet cum exercitu, ab imperatore potestatem caedendi necandique hostis impetrare. An quod solam necessitatem oportet homini

hominis necem permittere: qui nulla lege nullove mandato hominem occidit, is homicida est? ideoque Chryfantam laudavit Cyrus, quod sublato jam gladio hostem interfecturus, ut receptui cani audivit, caede sibi interdictum putans, hominem intactum dimisit. Aut quod qui in proelio manum cum hoste est conferaturus, si formidine victus pedem referat, non debet hoc impune ferre, aut exlex esse? non enim tantum utilitatis feriendo hostem adfert, quantum

ἔβλαψεν. Ὁ μὲν οὖν ἀφειμένος στρατείας, ἀπήλαξεν
 τῶν στρατιωτικῶν νόμων· ὁ δὲ αἰτησάμενος τὸ πρῶτον
 τὰ τῶν στρατοδικῶν, πάλιν ἑαυτὸν ὑπεύθυνον τῶν
 νόμων καὶ τῶν στρατηγῶν δέδωκεν.

μ'.

“ Διὰ τί τῶν ἱερέων τῶν Διὸς οὐκ ἔστιν ἐν ὑπαίθρῳ
 “ ἀλείφουσαι; ” Πόττερον ὅτι καὶ παῖδας γυμνοῦσαι,
 πατρὸς ὄρωντος, καὶ πενήτεσσι γαμβρῶν, ἐχέουσιν ἢ οὐδὲ
 κελόν· οὐδὲ συμελεύοντο τοπαλαίων ἑλλήλοισι; πατὴρ
 B δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ μάλιστα πῶς εἶναι δοκῆ
 τῶν Διὸς ἐνώπιον; Ἡ, κατὰ περ ἐν γαῶν καὶ ἱερῶν γυ-
 νοῦ ἑαυτὸν ἀγέμετον ἔσθιν, ἔπω τὸν ὑπαίθρον ἀέρα καὶ τῶν
 ὑπεράντων, ὄντων καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων μετὸν ἐξουλα-
 βῆντο; διὸ καὶ τὰ πολλὰ τῶν ἀναγκάσιων ὑπὸ στήθι
 δρῶμεν ἑπιχευπτόμενοι καὶ ἑπιχαλυπτόμενοι ταῖς οἰκίαις

B. 4. ὑπεράντων, ὄντων] Ita distinxī ut, nisi vera, at melior effet oratio. Pro ὄντων
 Ald. habet ὁ τά; in Voss. plane deest. Bas. Xyl. Steph. Pol. Leonie.
 Schott. distinxit ὄντων, nec reliquis dissentientibus: at jungunt cum
 antecedentibus: malim ponere post μετόν: quamquam, ut nunc est
 junxi cum proximo καὶ δ. Conjecerem aliquando ἄντων.

damni fugiendo. At qui ex-
 autoratus est, legibus proinde
 militaribus non tenetur: is
 vero qui rogavit ut quæ mili-
 tum sunt sibi liceat agere, rur-
 sum se legibus jam et impera-
 toris judicio submitit.

XL.

Cur Jovis flamine non licet
 sub dio inungi? An quia eti-
 am filios in conspectu patrum,
 aut generum videntem focero
 nudari inhonestumque nefas-

que putabatur, neque antiqui-
 tus una lavabant? Pater au-
 tem est Jupiter, et ejus oculis
 maxime expositum videtur
 quod est sub dio? An quem-
 admodum in templo aut fano
 nudare sese nefas est, ita æ-
 rem etiam sub aperto cælo et
 dio reverebantur, ut diis ge-
 niisque refertum? itaque er-
 go plerasque res necessarias
 sub tecto facimus, domi nos-
 met occultantes, et deorum

πρὸς τὸ θεῖον, καὶ τὰ μὲν μόνω τῷ ἱερεῖ, τὰ δὲ πᾶσιν
 ὑπὸ τῷ νόμῳ προσέτακται ἀφ' τῆς ἱερέως. Διὸ καὶ
 παρ' ἡμῶν τὸ μὲν τεφατηφορεῖν καὶ κομᾶν καὶ σιδηροφορεῖν,
 μηδὲ τοῖς Φωκίαν ἄροις ἐμβαίνειν, ἴδια λειτουργήματα
 τῷ ἀρχόντῳ ἔστιν· τὸ δὲ ὁπώρας μὴ γέεσθαι πρὸ ἰση-
 μερίας μετοπωριῆς, μηδὲ ἄμπελον τέμνειν πρὸ ἰσημερίας
 ἐαρινῆς, ὁμοῦ πὶ πᾶσι δηλοῦνται ἀφ' τῆς ἀρχοντος· ἐκα-
 τέρου δὲ ὁ χειρὸς ἐκείνῳ ἔστι. Τὸν αὐτὸν οὖν τρόπον,
 ὡς ἔοικε, καὶ τῷ πρὸς Ῥωμαίοις ἱερέως ἰδίῳ ἔστι τὸ
 μήτε ἱππῶν ἡγήσασθαι, μήτε πλείονας νύκτας ἐπιδημῶν
 τειῶν, μήτε σποτίθεσθαι τὸν πῖλον, ἀφ' ἧς καὶ φλάμην
 κέκληται. Πολλὰ δὲ ἄλλα δηλοῦνται πᾶσι ἀφ' τοῦ
 ἱερέως ὧν ἓν ἔστι καὶ τὸ εἰ ὑπαίθρου μὴ ἀλείφεσθαι·
 τὸ γὰρ ἔπραλοιφεῖν ὑπερωρῶντο Ῥωμαῖοι σφόδρα, καὶ τοῖς
 Ἕλλησιν οἴοντα μηδὲν ἕτως αἴπιον δουλείας γηρογένηαι καὶ D

B. 7. καὶ τὰ μὲν μόνω] καὶ assumpti ex E. Tale quid desiderabatur. Mez. supplet ἢ; quod fere malim.

B. 9. καὶ σιδηροφορεῖν] Mez. corrigat καὶ μὴ σιδηροφορεῖν. Simile quid vertendo secutus est Xyl.

subtrahentes conspectui. Aut alia quidem soli sacerdoti, alia lex per sacerdotem omnibus imperat? Hoc sane modo apud nos coronatum esse, comam alere, ferro armatum Phocensium fines non ingredi, propria sunt sacerdotis munia: pomum non gustare ante æquinoctium autumnale, vitem non putare ante æquinoctium vernum, fere a magistratu univērsis imperatur: utrumque enim: ut suo fiat tempore, edicitur. Eodem plane modo apparet apud Romanos proprium

esse hoc pontificis, ut equo non vehatur, neque plures tribus noctes ab urbe absit, neque pileum (apicem ipsi vocant) unde flaminis habet nomen, unquam deponat. Multa vero alia pontifici dicta, ad omnes alios pertinent: de quibus hoc etiam est, *sub dio non inungi*. Ista enim sicca (ut verbum exprimamus) corporis inunctio valde male apud Romanos audit: et existimant non ullam aliam rem magis in causa fuisse quod Græci ita emollirentur, et in servitutem

μαλακίας, ὡς τὰ γυμνάσια καὶ τὰς παλαίστρας, πολὺ ἄλλω καὶ ῥολιῷ ἐντεκούσας ταῖς πόλεις καὶ κερκορολίαν, καὶ τὸ παιδεύειν, καὶ τὸ ἀφαιρῆναι τὰ σώματα τῶν νέων ὑπνοῖς καὶ παρὰ τοῖς καὶ κινήσειν εὐρύθμοις καὶ ἀφίτοις ἀκρίβειαν, ὑφ' ὧν ἔλαθον ἐκτρέφοντες τ' ὄπλων, καὶ ἀγαπήσαντες ἀνδ' ὀπλιτῶν καὶ ἰππέων ἀγαθῶν, εὐτρέφειν καὶ παλαιστῆται καὶ χαλοὶ λέγασθαι. Ταῦτα γὰρ ἔργον ὅστιν σποφυγεῖν εἰς ὑπαίθρου σποδυομένους.

Ξ Οἱ δὲ καὶ οἰκίαι ἀλειφόμενοι καὶ θεραπεύοντες ἑαυτοὺς, ὅθεν ἀμαρτάνουσι.

μα'.

“ Διὰ τί τὸ παλαιὸν νόμισμα, πῆ μὲν εἶχεν Ἴανῆ
 “ διωρέσωπον εἰκόνα, πῆ δὲ πλοῖος ἀρῆματα ἢ ἀφῆρα
 “ ἐγκεχαραγμένη; ” Πότερον, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν,
 ὅτι τιμῆ Κρόνου πλοῖω ἀφαιρέσαντος εἰς Ἴταλίαν;
 ἢ τῆτο μὲν ὅστιν ὅτι πολλῶν λέγειν; καὶ γὰρ Ἴανὸς

D. 3. *κακοσχολίαν*] Non repudio vocis auctoritatem ac probitatem : ejus etiam cum *σχολῆ* conjunctionem feram aliis locis, hoc non item. Igitur *corregi ἀλλοσχολίαν* quod adhuc mihi placet.

redigerentur, atque fuere gymnasia et palaestrae : quae res multum tædii, malique otii urbibus inferrent, unde extiterint puerorum obsceni amores, et corruptelae corporum apud adolescentes ob somnos, ambulationes, motusque suis omnia legibus determinata, ac victus exquisitiorem vulgari rationem : quibus rebus Græci paulatim, ac ne sentientes quidem, armorum usu abdicato, gratum habuerunt loco bonorum gravis armaturæ militum et equitum, agiles, palaestritæ,

formosique nominari. Hanc vero molliem difficulter possunt effugere, qui sub dio nudantur : qui vero domi inunguntur, et corpora sua curant, ii nihil peccant.

XLI.

Cur antiquum nomisma ab una parte Jani bifrontis imaginem, ab altera navis aut puppim aut proram insculptam habet? An, quæ vulgata est opinio, in honorem hoc fit Saturni, navigio in Italiam advecti? Aut hoc ei cum multis aliis est commune? nam

καὶ Ἐυάνδρος καὶ Αἰνείας ἐκ θαλάττης προσκομίσθησαν·
 ἐκεῖνο δὲ ἂν τις μᾶλλον εὐχάσθη, ὅτι τὰ μὲν κατὰ
 ταῖς πόλεσιν ὄντι, τὰ δὲ ἀναγκαστὰ καὶ μέγιστον τῶν μὴ
 χαλῶν, ἢ εὐνομία, τῶν δὲ ἀναγκαιῶν ἢ εὐπορία. Ἐπεὶ
 ὄντως εὐκοσμίαι μὲν Ἰανὸς κατέστησεν αὐτοῖς, ἡμερόσας ἔ-
 ἴβιον, ἀφρονίαι δὲ παρέχει τῶν ἀναγκαιῶν ὁ ποταμὸς
 πλάϊμος ἂν, καὶ τὰ μὲν ἐκ θαλάττης, τὰ δὲ ἐπὶ τῆς
 χώρας κατακομίζων, σύμβολον ἔχει τὸ νόμισμα, τῷ μὲν
 νομοθέτῃ τὸ διμορφον, ὡς εἶρηται, ἀλλὰ τίς μετὰβολίῃ
 τῷ δὲ ποταμοῦ, πορθημῆιον. Ἐτέρῳ δὲ ἐχρήσαντο νο-
 μίσματα βῆν ἔχοντι καὶ πρῶτον καὶ αὐτὸ ὄνομα, ὡς
 εὐπορευῶντες ἐπὶ τῶν θρεμμάτων μάλιτα, καὶ τὸ πει-
 ρισίαι ἐπὶ τέτων ἔχοντες. Διὸ καὶ τῶν ὀνομάτων πολλὰ
 ταῖς παλαιαῖς Συέλλιοι καὶ Βυβολκοὶ καὶ Πόρκοι ἦσαν, 275
 ὡς Φαινιστέλλας εἶρηκεν.

μβ'.

“ Διὰ τί τῶν τῶν Κρόνου ναῶν χρῶνται ταμείῳ τῷ δη-

Janus quoque, Evander, et
 Æneas mari in Italiam appu-
 lerunt. Id profecto probabilius
 est, cum urbibus alia bono
 sint, alia necessitatibus infer-
 viant: ac bonorum maximum
 sit bona legum constitutio, ne-
 cessariorum autem rerum co-
 pia. Quandoquidem Janus eis
 vitæ rationem tradidit ordi-
 natam moribus ad mansuetu-
 dinem redactis, abundantiam
 autem rerum necessariorum
 præbet fluvius, eas partim a
 mari, partim ex agris conve-
 hens: ideo nomisma moui-

mentum legumlatoris quidem
 habuit caput bifrons ob muta-
 tionem, ut docuimus, factam:
 fluvii autem, navigium. Alio
 etiam usi sunt nomismate, cui
 bos erat insculptus, et ovis, et
 sus; quod re maxime pecu-
 raria se alerent, indeque opes
 pararent. Hinc et nomina ap-
 pud veteres multa sunt de-
 ducta, ut Suilliorum, ut Bu-
 bulcorum, ut Porciorum: auc-
 tor Fenestella.

XLII.

Cur Saturni templo utuntur
 loco ærarii, ibidemque contrac-

“ μυσίων χρημάτων, ἅμα δὲ καὶ φυλακτηρίῳ τῷ συμ-
 “ Βολαίων;” Πότερον ὅτι δόξα κατεῖχε καὶ λόγος, οὐκ
 εἶ) πλεονεξίαν ἐν ἀνθρώποις ἐσθὲ ἀδαίαν, Κρόνος βασι-
 λεύοντος, ἀλλὰ πίστιν καὶ δικαιοσύνην; Ἡ ὅτι καρπῶν
 ἀρετῆς, ἢ γεωργίας ἡμεῶν ὁ θεός; ἢ γὰρ ἄρπη τῶτο
 σημαίνει καὶ οὐκ ὡς γέγραφεν Ἀντίμαχος Ἡσιόδῳ
 πειρώμενος,

Λέχρια δὲ ἀρετῶν τέμνον ἀπὸ μύθια πατρός
 Οὐρανῷ Ἀκμοίδειο λάσιος Κρόνος ἀντιτέτυκτο.

Καρπῶν δὲ ἀφρονία καὶ ἀφίεσις, γένεσις ὅτι νομίσμα-
 Β τος διὸ τὸν αἴτιον καὶ φύλακα ποιῶνται τῆς εὐδαιμο-
 νίας. Μαρτυρεῖ δὲ τῷτω, τὸ τὰς ἀργυρίας δὲ ἐνέα
 ἡμερῶν ἐπ’ ἀργεῖν σιυόδεις, νομίδνας δὲ κελουμίδνας,
 ἱεράς τῶ Κρόνος νομίζεσθαι πρᾶσεως γὰρ καὶ ὠνῆς
 πειροσία καρπῶν ἀρχὴν παρέχεν. Ἡ ταῦτα μόν’ ὅτι
 παλαιά, πρῶτος δὲ ταμείον ἀπέδειξε τὸ κρόνον τῷ
 βασιλείων καταλύσαντων, Οὐαλέριος Ποπλικόλας, πει-

B. 4. πρᾶσεως γὰρ καὶ κ. τ. λ.] Credo veram scriptionem esse πρᾶσεως γὰρ καὶ
 ὡς ἀρετῶν πειροσία καρπῶν παρῆσεν.

tuum monumenta adseruant?
 An quia obtinuit opinio, reg-
 nante Saturno avaritiam apud
 homines injustitiamque locum
 non habuisse, sed fidem et jus-
 titiam? Aut quia deus ille
 fructuum atque agriculturæ
 præesse creditur? Hoc enim
 falsè designat: non id quod He-
 siodum imitatus dixit Antima-
 chus:

*Hinc contra fitus est virtus, genitalia
 patris
 Acmonidæ Cæli Saturnus silice revollens.*

Ex ubertate autem frugum et

venditione pecuniæ nascitur
 copia. Itaque Saturnum auto-
 rem custodemque ejus faci-
 unt. Huic sententiæ testimo-
 nio esse id potest, quod coitus
 in forum, qui nono quoque
 die celebrantur, *Nundinas* vo-
 cant, Saturno sunt consecrati:
 frugum quippe abundantia,
 venditioni et emptioni præbuit
 initium. Aut hæc quidem
 vetusta sunt? Primus autem
 ædem Saturni ærariam fecit
 post exactos reges Valerius
 Poplicola, cum sentiret locum

ῥόμιμος εὐερκῆ καὶ καταφατῆ καὶ δυσπεπέλοτον (ἤ) τὸν τόπον;

μγ'.

“ Διὰ τί δὲ οἱ πρεσβεύοντες εἰς Ῥώμην ὀποθνεοῦν,
 “ ὅτι τὸν τῷ Κρόνῳ ναὸν βαδίζοντες, ἀπογράφονται
 “ πρὸς τὴν ἐπάρχου τῷ ταμίῳ;” Πότερον ὡς ξένος ἔστι
 τῷ Κρόνῳ γενομένος, καὶ ἀφ' αὐτοῦ τοῖς ξένοις χαίροντος;
 ἢ καὶ τῷτο λύεται τῇ ἰστορίᾳ; τὸ γὰρ παλαιόν, ὡς
 εἴποιεν, οἱ ταμίαι ξένια τοῖς πρεσβέουσιν ἐπέμπον, ἐκα-
 λῆτο δὲ λαύττα τὰ πεμπόριμα, καὶ νοσοῦντων ἐπιμέ-
 λοντο, καὶ τελευτήσαντας ἔθαπτον ἐκ δημοσίου· καὶ δὲ
 ὑπὸ πλήθος τῶν ἀφανυμένων πρεσβέων ἐκλέλειπται
 τὸ τῆς δαπάνης, μὴ δὲ ἐπὶ τὸ τοῖς ἐπαρχοῖς τῷ ταμίῳ
 πρὸς τυχάνειν. ἀφ' αὐτῆς ἀπογραφῆς.

μδ'.

“ Διὰ τί τῶν ἱερέων τῷ Διὸς ἑὸν ἔξῃσιν ὁμόσαι;”
 Πότερον ὅτι βασανός τις ἐλευθέρων ὁ ὄρκος ἔστι, διὸ δὲ
 ἀβασάνιστον (ἤ) καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἔχει ἱερέως; ἢ

istum munitum esse et conspicuum atque ab insidiis tutum?

XLIII.

Cur legati, undecunque Romanam missi, ad Saturni aedem accedunt, ibique nomina sua dant praefectis aerarum? An hoc fit eo quod Saturnus cum fuerit peregrinus, hospitibus gaudeat? Aut historia potius quaestionem solvit? Antiquitas enim, ut apparet, quaestores legatis munera mittebant, quae lauteitia dicebantur, ægro-

tantium curam suscipiebant, mortuisque funus e publico faciebant: nunc autem ob multitudinem legatorum qui veniunt, sumptu omisso id tamen fervatur ut legati accedant praefectos aerarum, qui eorum nomina in tabulis referunt.

XLIV.

Cur flammis Diali non licet jurare? An quia tormentum liberorum est jusjurandum, sacerdotis autem et animum et corpus oportet torturae esse expers? Aut quia non con-

Ἐπιπέσει μὲν ἀπιτεῖσθαι τὸν τὰ θεῖα καὶ μέγιστα πε-
πιτευμένον ὅκ' εἰκὸς ἔστιν; Ἡ ὅτι πᾶς ὄρκος εἰς χαλ-
ᾶραν τελούται τῆς ἑπιτορίας, κατὰρα δὲ δύσφημον καὶ
σικωφωπὸν; ὅθεν ὅσδε ἄλλοις ἐπαρᾶσθαι νομίζεται τῆς
ἱερείας. Ἐπηρέθη γοῦν Ἀθιώνισιν ἡ ἱερεία μὴ θελήσασθαι
καταρᾶσθαι τῷ Ἀλκιβιάδῃ τῷ δήμου κελεύοντος
ἔφη γὰρ εὐχὴς ἐκ κατὰρας ἱερεία γηρονόμου. Ἡ κοινὸς
ὁ τῆς ἑπιτορίας κίνδυνος, ἀν' ἀνὴρ ἀσεβὴς καὶ ἑπιτορικός
εὐχῶν καταρᾶσθαι καὶ ἱερῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως;

μέ.

“ Διὰ τί τῷ Οὐνεραλίῳ τῇ ἑορτῇ πολὺ οἶνον
ἐκπέσειν ἐκ τῆς ἱερείας τῆς Ἀφροδίτης; ” Πότερον,
ὡς οἱ πλείστοι λέγουσιν, Μεζέντιος ὁ Τυρρῶν στρατηγὸς
ἔπειθε τὸν Αἰνείαν ἀπειθῆναι ἑπιτορίας ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὸν
ἐπέτειον οἶνον· ἀρνησαμένῃ δὲ ἐκείνου, τοῖς Τυρρῶσι
ὑπέσχετο κρατήσασθαι μάχῃ δώσθαι τὸν οἶνον· Αἰνείας δὲ

D. 8. ἀσεβὴς] Sic unus Voss. nec in contextu sed supra scriptum. Res ipsa
reponi jubebat, vel omnibus libris repugnantibus.

venit de rebus parvis fidem non haberi ei cui sacrae et maximae sunt creditae? Aut quia omne jusjurandum in execrationem perjurii definit, est autem execratio tristis res et mali ominis? quae causa est ut dira imprecari aliis sacerdotes per leges non possint. Et sane laudi datum est Athenis sacerdoti quae populo jubente Alcibiadem devovere noluit, votorum se, non detestandi causa, antistitam esse iniquiens. Aut quia publicum

est perjurii periculum, si homo impius ac perjurus pro civitate vota nuncupet ac sacris operetur?

XLV.

Cur Venerabilibus multum vini effunditur e templo Veneris? An verum est quod plurimi narrant: Mezentium Etruscorum imperatorem Aeneae per internuncios pacem ea conditione obtulisse, ut sibi is annum vinum daret: et abnuente Aeneae, suis id vinum promississe si proelio victor disces-

ἢ ὑπόχρῃσι αὐτῷ πυθόμενος, τοῖς θεοῖς τὸν οἶνον χαθίρωσι, καὶ μὴ τὸ νικῆσαι σιωπαγαλὸν τὸ χερπυρῆν, ἔξῃχε παρὰ τῆ ἱερῶ τῆς Ἀφροδίτης; Ἡ καὶ τῆτο σύμβολόν ἐστι τῆ χεῖρῶσι νήφοντα εὐορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντα, ὡς τῶ θεῶν μᾶλλον τοῖς ἐκχέουσι χαίροντων τὸν πολὺν ἀρεστον, ἢ τοῖς πίνουσι;

μζ'.

“ Διὰ τί τὸν τῆς Ὀρέας ναὸν ἀνεωγμένον εἶχον οἱ παλαιοὶ ἀφραπῆτος; ” Πότερον ὡς Ἀντίστιος Λαβέων ἐφόρηκε, τῆ παρρημῶν Ὀρτάρι λεγόμενης, τὴν οἶον ἐγκελευόμενῃ παρὰ τὰ καλὰ καὶ παρρημῶσαν θεόν, Ὀρέαν λεγόμενῃν, ὥντο δεῖν ὡς ἐπὶ ἀεὶ μηδέποτε μέλλειν, μηδὲ ἀποκελλεῖσθαι, μηδὲ ἐλεινύειν; Ἡ μᾶλλον ὡς καὶ ὀνομάζουσι αὐτῶν Ὀρέαν μυκηνομένης ἢ παρρημῶν συλλαβῆς, ὅτι σφραγῆται καὶ πολυωρητικῶν θεόν, ἡ δὲ ἀφροφυλακτικῶν καὶ φροντιστικῶν ἔσαν, ὅθεν ποτε ῥάθυμον ὅθεν ὀλίγωρον εἶ) τῶ ἀνθρωπίνων ἐνόμιζον; Ἡ, καθάπερ ἄλλα πολλά, καὶ τοῦτο τῶ Ἑλληνικῶν ὀνο-

fisset: Æneam cognita ejus pollicitatione, diis vinum id consecrassē, partaque victoria vinum e congeffis uvīs factum ante fanum Veneris effu- disse? An hoc signo monebant festos dies sobrie, non per ebrietatem debere agitari, quod dii magis delectentur nimium merum effundentibus, quam bibentibus?

XLVI.

Cur Hortæ templum antiquitas semper mansit apertum? An quia, ut Antistius Labeo

trahit, ab hortando dictam deam, quæ ad honestas actiones exhortaretur et incitaret, existimaverunt ut industriam semperque occupatam nunquam cunctari debere, nunquam inclusam impeditamve teneri? Aut potius ea est quam nunc Horam dicunt, agilis dea et multis intenta negotiis, quæ cum observet omnia et felicitas sit, nunquam ab ea res humanas negligi voluerunt indicare? Aut potius id quoque nomen, ut multa alia, Græ-

μαίων ὅτι, καὶ δηλοῖ θεὸν ἑπισκοπεῦσαι καὶ ἐφορᾶσαι ; ὅθεν, ὡς ἀκοιμήτου καὶ αὐπνε, ἀφαντοῦ ἀνεωγμένον τῷ ὁ ἱερὸν αὐτῆς. Εἰ μὲν ται τιῶ ὄραν ὀρθῶς ὁ Λα-
βειὸν ἀπὸ τῆ παερρμᾶν ὀνομάσθαι δέδεικε), σκόπει μὴ τὸν ὀρέτορα παερρεπικίον τινα καὶ παερρμητικὸν ὄντα σύμβουλον ἢ δημαγωγὸν, ὅπως ὀνομάσθαι φατέον, ὅδε ἀπὸ τῆς ἀρεῆς καὶ εὐχῆς, ὡς ἐνιοι λέγουσι.
μζ.

B “ Διὰ τί τὸ τῆ Ἡφαίστου ἱερὸν ἔξω πόλεως ὁ Ῥω-
“ μύλος ἰδρύσατο ;” Πότερον ἀφ’ οὗ τιῶ μυθολογου-
μῆνιω παρὲς Ἄρη (ηλοτυπία τῆ Ἡφαίστου δι’ Ἄρε-
δίτιω, ὑὸς εἰ) δοκῆν Ἄρεθ, ὅδε ἐποίησατο σιύοικον
ὅδε ὀμόπολιν αὐτόν ; Ἡ τῆτο μὲν ἀβέλτερον, ἀκοδο-
μῆτη δὲ ὁ ναὸς ἐξ ἀρχῆς, σινέδριον καὶ βελυθήριον
ἀπὸρρηκτον αὐτῷ μὲν, Ταπίω τῆ συμβασιλεύσαντος, ὅπως
σινιόντες ἀπαῦθα μὲν τῆ γενόντων, ἀνδρῶ τῆ παρειοχ-
λαδ καὶ ἰουχίαι βελεύοιντο παρὲ τῆ παερμαίων ; Ἡ,

A. 3. διδραται] Rectius E. διδρατι.

cum est, significatque *deam in-
spicientem res*: (*horan* Græ-
cis est *videre*) ideoque ejus
pervigilis semper apertum est
templum? Quod si Horam ab
hortando recte deducit Labeo,
videndum an non potius in-
didem dicatur orator, qui con-
sulendo suadendoque exhorte-
tur et incitet, quam ab orando
feu precando, ut nonnulli vo-
lunt.

XLVII.

*Cur Vulcani fanum Romulus
extra urbem posuit? An quod*

VOL. II,

filius Martis cum existimaretur, propter fabulosam illam
Vulcani adversus Martem Ve-
neris causa simultatem, Vul-
canum in eadem urbe eodem-
que cum Marte domicilio esse
noluit? Aut hoc quidem in-
eptum est: sed illud templum
jam inde ab initio ædificatum
a Romulo fuit, ut ibi una cum
collega suo Tatius curiam ha-
beret, in qua de rebus arcanis
cum senatu absque interven-
toribus quiete possent consul-
tare? Aut cum Romæ ab in-

K

πρὸς ἐμπροσθὸν ἄνωθεν ὀκισφραλῶς τῆ Ῥώμης ἐχουσις;
ἔδοξε τιμᾶν μὲν, ἑξοικίσαι δὲ τὴ πόλεως τῆ θεῶν;

μή.

“ Διὰ τί τῇ τῆ Κωνσταντίας ἐορτῇ καὶ τὸς ἵππους c
“ καὶ τὸς ὄνους φερανῶσιν καὶ γολάζειν ἔωσι;” Πότερον
ὅτι Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν Ἴππείω τιμῇ ἐορτῇ, ὁ δὲ ὄνος
τῷ ἵππῳ συναπολαύει καὶ συμμετέχει τῆς ἀδείας;
ἢ ὅτι, ναυπηγίας φανείσης καὶ κομίδης κατὰ θάλατταν,
ὑποῖρξέ τις ἀμωσγέπως βρώτη καὶ ἀνάπαυσις τοῖς
ὑποζυγίοις;

μή.

“ Διὰ τί τὸς ὠθεγγέλλοντα, ἄρχην, ἐθῶ ἰὼ c
“ ἱματίω τῷτο ποιῆν ἀχίππνας, ὡς Κάπτον ἰσῆρκα;”
Πότερον ἵνα μὴ δεχάζωσιν, ἀργύριον c τῷ κόλπῳ κο-
μίζοντες; ἢ μᾶλλον ὅτι τὸς ἀξίους ἄρχην, ἢ γένεσιν
ὁδῶν ληήμασιν ὁδῶν δόξαις, ἀλλὰ τεράμασι καὶ d

C. 1. Κωνσταντίας] Ita libri. Legendum vel Κωνσταντίαν, vel Κωνσταντίαν ut Mez. corrigiit.

cendiis statim a primis tem-
poribus multum effret periculi,
colendum quidem deum igni
præfectum, sed extra urbem
locum ei assignandum statue-
runt?

XLVIII.

Cur Consalibus feriis equos
asinisque coronant, et otiosi fi-
nunt? An quia ferie istæ
Conso, qui equester Neptu-
nus est, aguntur, asinus tum
equo consors est, juxtaque
fruitur vacatione laboris? Aut

quia tum commoda navigandi
maris tempestas exhibita, ju-
mentis qualemcunque quietem
præbet?

XLIX.

Cur qui magistratum pete-
bant, mos erat ut hoc absque
togis in indusio facerent: sic
enim Cato tradit? An ne ar-
gentum in sinu gestantes suf-
fragia redimerent? Aut po-
tius quod magistratu dignos
non generis nobilitate, opibus,
aut fama, sed vulneribus et ci-

ἠπιλαῖς ἔκρινον; ὅπως οὖν ταῦτα καθορῶτο τοῖς ἀπι-
λάνοις, ἀχίπαινες ὑπὲρ τὰς ἐπαγγελίας κατήεσαν; Ἡ
καθάπερ τῷ δεξιούθω καὶ παρακαλεῖν καὶ ὑπο-
πίπαι, ἔτω τῇ γυμνότητι ταπεινοῦντες ἑαυτὰς ἐδημα-
γώρη;

ν.

“ Διὰ τί ὁ ἱερεὺς τῷ Διῷ, ἀποθανόντι αὐτῷ τῆς
“ γυμνασίου, ἀπέπεσε τὴν ἀρχὴν, ὡς Τηῖος ἰσόρηκε;”
Πότερον ὅτι τῷ μὴ λαβόντος ὁ λαβὼν, εἴτα ἀποβαλὼν
γυμνασίου γαμετῶν ἀτυχέστερος; ὁ μὲν γὰρ τῷ γυμνα-
σίου οἶκος, τέλειος ὁ δὲ τῷ γήμαντος εἴτα ἀποβα-
λόντος, οὐκ ἀτελής μόνον, ἀλλὰ καὶ πεπηρωμένος. Ἡ
E σιωπεῖσθαι μὲν ἢ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ ὡς καὶ πολλὰ τῶν
ἱερῶν οὐκ ἔστι δρᾶσαι μὴ γαμετῆς συμπαρήσις· τὸ δὲ
γαμεῖν εὐθὺς ἕτερον, ἀποβαλόντα τὴν πατέρα, οὔτε
ἴσως διωκτὸν ἔτι ἄλλως ὑπεραίας; Ὅθεν οὐδὲ ἀπο-
πέμφασθαι πατέρα ἔξει, οὐδὲ νῦν, ὡς εἴποιεν, ἔστιν
ἀλλὰ ἐφ’ ἡμῶν ἐπέτερεψεν ὀρθοχρεῖς Δομετιανός· οἱ

catricibus cum judicarent, ut
conspicua hæc essent, absque
toga comitia obibant? Aut
quemadmodum prensando, o-
rando, et sese submittendo, ita
nuditate quoque corporis hu-
militer gratiam populi capta-
bant?

L.

*Cur flamen Dialis uxore
mortua flaminio decedit: sic
enim Ateius tradidit? An quia
celibe inferior est qui ux-
orem amittit? qui enim ux-
orem duxit, ejus domus per-*

fecta est: qui ductam amisit,
ejus non imperfecta modo, sed
et mutilata est familia. Aut
quia in plerisque sacris rebus
obeundis uxor ei adest, neque
ea absente peragi eas fas est?
Cæterum uxore mortua con-
festim aliam ducere, neque
factu fortassis facile, neque, ut
sit, humanum videtur. Itaque
etiam antiquitus uxorem re-
pudiare non licuit, ac ne nunc
quidem licet: nisi quod hoc
permisit ejus rei gratia inter-
pellatus nostra ætate Domi-

δὲ ἱερεῖς παρεγένοντο τῇ τῷ γάμῳ ἀγλήσει, πολλὰ φριῶ
κώδη καὶ ἀλλόκοτα καὶ σκυθραπὰ δρώντες. Ἦθλον δ'
ἂν τις τῷτο θαυμάσειε παρσιτορήσας ὅτι καὶ τῷ πριμῷ
θατέρῳ τελειώσαντος, ἔδει καὶ τὸν ἑταῖρον πεπαῦσθαι
τῆς ἀρχῆς· ἀποθανόντος δὲ πριμῷ Λιβίῳ Δεθύσου, ἔ
Σκαῦρος Αἰμίλιος σιμάρχων οὐκ ἐβούλετο τιμῶ ἀρχιμῶ
ἀπέπασθαι, μέχρις ἢ τῷ δημάρχῳ πνὲς αὐτὸν ἐκέ-
λευον εἰς τὸ δεσμοκτήριον ἀπάγειν·

ναί.

“ Διὰ τὴν τῷ Λαρητῷ ἔς ἰδίως παρσιτίαν καλεῖσθαι,
“ τῶτοις κύων παρέσπεν, αὐτοὶ δὲ κυῶν διφθέρεσι ἀμ-
“ πέχοντα; ” Ἡ παρσιτίτης μὲν οἱ παρσιτῶτες εἰσι,
τῆς δὲ παρσιτίαν, οἴκῳ φυλακτικῶς ἐστὶ παρσιτικῆ, καὶ
φοβερῆς μὲν τοῖς ἀλλοτρίοις, ὥσπερ ὁ κύων ὄβρι, ἠπίους
δὲ καὶ παρσιτοῖς τοῖς σιωποῦσιν; Ἡ μᾶλλον, ὃ λέγουσιν
ἐνοιοὶ Ῥωμαίων ἀληθῆς ὄβρι; καὶ, κατὰπερ οἱ παρσι Χρύ-
σιππον οἶοντα φιλόσοφοι φαῦλα δαιμόνια παρσιτοῦν, οἷς
οἱ θεοὶ δημίοις χεῶντα κολασαῖς ὅτι τοὺς ἀνοσίους καὶ

LI.

tianus: aderant autem diffidio
matrimonii sacerdotes, terri-
bilia multa et inusitata atque
tristia agentes. Minus autem
hunc morem flaminis Dialis
mirabitur, qui observavit eti-
am censorum altero vita de-
functo, alterum abdicare se
censura opus habuisse. Mor-
tuo quidem Livio Druso cen-
sore, collega ejus Æmilius
Scaurus abdicare non ante vo-
luit quam eum tribunorum
plebis quidam duci in carce-
rem jussissent.

*Cur Laribus, quos Præstites
proprie vocant, canis præfici-
tur, ipsi autem caninis pellibus
amiciuntur? An præstites sunt
qui præfunt, ideoque custodi-
am domus ejus curæ, alienis-
que eos terrori esse par est,
domesticis mansuetos? qualis
est canum natura. Aut id veri-
us est, quod nonnulli Ro-
manorum dicunt? sicut qui
Chrysippum sectantur philo-
sophi dicunt oberrare quosdam
malos genios, quibus loco car-
nificum dii utantur in pupi-*

ἀδίκους ἀνθρώπους· ἔτιος οἱ Λάρητες ἐρινυάφεις τινές' εἰσι
 καὶ ποίνιμοι δαίμονες, ἔπισκοποὶ βίων καὶ οἴκων· διὸ καὶ
 κωῶν δέρμασιν ἀμπέχονται, καὶ κύων πάρεδρός' ἔστιν, ὡς
 δεινοῖς ἔστιν ἐπιχνεῦσαι καὶ μετελθεῖν τῆς ποιηρῆς;

ιβ'.

“ Διὰ τί τῇ χαλκιδῆνι Γενεῖτι Μάνη κῦα θύοσι,
 “ καὶ κρατεύονται μηδὲνα ληστὸν ἀποβλέψαι τῷ οἴκο-
 “ γενῶν; ” Ἡ ὅτι δαίμων ἔστιν ἡ Γενεῖτα παρὰ τὰς
 γενέσας καὶ τὰς λοχείας τῷ φαρτῷ; ῥύσιν γὰρ πνα
 σημαίνει ταῦτομα καὶ γένεσιν, ἢ ῥέυσαν γένεσιν ὡσπερ ἔν
 β οἱ Ἕλληες τῇ Ἐχάτη, καὶ τῇ Γενεῖτι κῦα Ῥωμαῖοι
 θύοσιν ὡσπερ τῷ οἰκογενῶν. Ἀργεῖος δὲ Σακεράτης
 φησὶ τῇ Εἰλιονία κῦα θύειν καὶ τὴν ῥατώτην τῆς λο-
 χείας. Τὸ δὲ τῆς εὐχῆς πότερον ἐκ ἐπ' ἀνθρώπων
 ἀλλὰ ἔπι κωῶν ἔστιν οἰκογενῶν, μηδὲνα ληστὸν γενέσας;

A. 4. καὶ κωῶν] Ita E. H. Venet. Voss. Amiot. Xylandri versio, et una
 Græco-Latina 1624, nescio unde. Vulgo καὶ γῶν.

B. 3. Εἰλιονία] Εἰλιονία reddiderunt Amiot. et Xyl. hic item edidit.

endis flagitiosis et impiis hominibus: ita Lares genios quosdam esse diros ac furiarum naturæ affines ad puniendum factos, qui in vitas et familias hominum inspiciant: itaque canum exuviis vestiri, et canem eis adsidere, ut calidis scrutari atque ulcisci majorum facinora?

LII.

Cur Manæ Genetæ canem immolant, votoque petunt ne quis domi natorum bonus fiat? An quod hæc dea ortui ac partui

præest obnoxiorum interitui ac fluxorum corporum? *fluxum* enim quendam et *generationem*, seu *generationem fluxam* vox a manando ducta indicat: ut igitur Græci Hecatæ, sic Romani Genetæ canem immolant pro domi nascentibus. Argivos etiam Socrates ait cane Lucinæ rem sacram facere, ob facilitatem pariendi. Votum autem quid si non ad homines pertinet domi nascentes, sed ad canes? ut hos optent non bonos aut placidos,

χαλεπὸς γὰρ εἶ) δὴ καὶ φοβερὸς τὸς κούας. Ἡ δὲ
 τὸ χρηστὸς καὶ κομψὸς λέγεσθαι τὸς τελευταίων(α), αἰ-
 νητόμνητοι ἀφ' ἧς εὐχῆς, αἰτηθῆναι μηδένα τῶν σιωαίων
 ἀποθανεῖν; Οὐ δὲ δὲ τὸτο θαυμάζην καὶ γὰρ Ἀριστο-
 τέλης ἐν ταῖς Ἀριότων πρὸς Λακεδαιμονίους σιωδή-
 κεις γράφεται φησὶ, μηδένα χρηστὸν ποιεῖν βοηθείας ἢ
 χάριν τοῖς λακωνίζουσι τῶν Τεγεατῶν, ὅπερ εἶ), μηδένα
 ἀποκτεννύειν.

γ'.

“ Διὰ τί τοῖς Καπιτωλίοις θεὰς ἄγοντες ἐπὶ νῦν
 “ κηρύτθουσι Σαρδιανὸς ὄνους, καὶ γέρον τις ὑπὲρ χλευ-
 “ ασμῶν παράγεται, παιδικὸν ἐναλάμνος πειδέραιον,
 “ ὃ χαλοῦσι βέλλαι;” Ἡ ὅτι Ρωμύλῳ πολὺν χρόνον
 ἐπολέμησαν οἱ λακωνοὶ Οὐήιοι Τυρρητῶν, καὶ ταύτην
 πόλιν ἐχάτην εἶλε, καὶ πολλὰς ἀρχμαλώτους ἀπεκέρυξε
 μὲν τῶ βασιλέως, ὀπισκόπων αὐτῶν τὴν ἡλιθιότητα καὶ τὴν

B. 7. χρηστὸς] Sumpsi a Pol. Leonic. Schott. Reliqui ἀχρηστὸς falso.

B. 8. διὰ τῆς εὐχῆς] Sic Voff. Mez. Cæteri διὰ τῆς ἀεχῆς.

C. 1. μηδένα χρηστὸν] Item ex Pol. Leonic. Schott. Vulgo μηδὲν ἀχρηστὸν.
 Venet. Voff. μηδένα ἀχρηστὸν.

C. 4. τοῖς Καπιτωλίοις] Secutus sum E. H. P. Cæteri, τῆς Καπιτωλίου.

sed iracundos fieri et terribiles.
 Aut quoniam venuste boni
 dicuntur, qui mortem cum vi-
 ta commutaverunt, hoc voto
 oblique precantur ne quis do-
 mesticorum moriatur? Atque
 hoc alienum putare nemo debet:
 nam in fœdere Arcadum
 cum Spartanis facto scriptum
 esse Aristoteles testatur, *Neminem Tegeatarum debere bonum reddi, (id est interfici) si auxilii causa rebus Lacedæmoniorum studeat.*

LIII.

*Cur ludis Capitolinis etiam-
 num præconis voce proclamant
 Sardonios vanales, et senex
 quidam ludibrii gratia produ-
 citur bullam collo appensam ge-
 rens puerilem? An quia Ve-
 entes Etruscorum populus per
 longum tempus Romulo bello
 restiterunt, hancque is ulti-
 mam urbem cepit, multosque
 captivos sub hasta vendidit una
 cum ipsorum rege, futilitatem
 ejus et stultitiam deridens?*

Β ἀβελτηρίαν; ἐπεὶ δὲ Λυδοὶ μὲν ἦσαν οἱ Τυρρῆνοὶ ἕξ ἀρχῆς, Λυδῶν δὲ μητροπόλεις Σάρδεις, ἔτα τὰς Οὐπίους ἀπεικρίτηον καὶ μέχρι κῦ εἰ παιδιᾶ τὸ ἔθος ἀφελήθησι.

18.

“ Διὰ τί τὰ κρεωπώλια μάκελλα καὶ μακέλλας “
 “ χαλαῖσι;” Πότερον ἀπὸ τῆς μαγείρων τοῦτομα δι-
 αφαρῆν, ὡσπερ ἄλλα πολλά, τῇ συνηθείᾳ κειρέτηκε;
 Καὶ γὰρ τὸ κ' πρὸς τὸ γ' συγγένειαν ἔχει παρ' αὐ-
 τοῖς· ὅτε γ' ἐχρήσαντο πρὸ Γάμμα, Καρβιλίς Σπορίου
 πρὸς ἐξουθέντος. Καὶ τὸ λ' πάλιν τοῖς ἀπολιθωθέντων
 τῷ ρ', ἀφ' ἀμβλύτητος τῆς γλώττης, ἑσπόμεν) πρὸ
 λυθόμενον. Ἡ καὶ τὸτο λυθέν τῇ ἰσορίᾳ; λέγεται γ'
 Ε εἰ Ῥώμη βίαιον ἄνδρα καὶ ληστρῶν γενόμενον, καὶ πει-
 κόφαντα πολλὰς, μόγις ἀλώνας, καὶ κολασθῆναι, τὸνομα
 Μάκελλον· ἐκ δὲ τῶν χρημάτων αὐτῶν δημόσιον οἰκοδομη-
 θῆναι κρεωπώλιον ἀπ' ἐκείνου κλησάμενον τὴν πρὸς ἡγήριαν.

D. 2. μητροπόλεις] Rectius μετρόπολις.

nam Etrusci a Lydis originem trahunt, Lydorum primaria urbs Sardes: ideo Veientes Sardonorum nomine proclamant, et in hunc usque diem ludicri gratia morem istum conservant.

LIV.

Cur locus ubi carnes publice venduntur, macellum dicitur? An consuetudo ut multa alia, ita hoc quoque vocabulum a mageiris (qui Græca lingua sunt coci) depravatum retinuit? sunt enim c et g cognatæ lit-

teræ, et g littera fero uti ceperunt, a Spurio Carbilio adjecta reliquis: et qui blæsi sunt, lingua ob hebetudinem aberrante a r littera ad l delabuntur. Aut historia rem explicabit? Ferunt enim Romæ latronem truculentum fuisse, nomine Macellum, qui multis de verberatis vix tandem captus, supplicioque affectus, et ex pecunia ejus locus carnis publice vendendis ædificatus fuerit, nomen ab ipso habens.

K 4

νέ.

“ Διὰ τί ταῦς Ἰανθαρίαις εἰδῶς παύειναι δέδοται
 “ τοῖς αὐληταῖς τὴν πόλιν ἐαθεῖναι μουσικίας φορεῖν-
 “ ται; ” Ἡ δὲ τὴν λεηρομένην αἶψαν; Μεγάλας
 γὰρ, ὡς ἔοικεν, τιμὰς ἐκαρπούτω, τῷ βασιλέως Νημῶ
 δόντες αὐτοῖς, δὲ τὴν πρὸς τὸ θεῖον οὐσίτητα ταύ-
 ται δὲ ὑπερὸν ἀφαιρέζοντες ὑπὸ τῆς ἀθηναίων δεκα-
 δαρχίας, ἀπεχώρησαν ἐκ τῆς πόλεως· ἰὼ οὖν ἐπιζη-
 τήσις αὐτῶν, καὶ πῶς ἤπλετο δεισιδαιμονία τῶν ἰσρέων
 ἀναυλα θύοντων. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπέειχοντο μεταπεμπο-
 μένοις, ἀλλ’ ἐν τῇ Τιβυρίδι διέτριβον, ἀνὴρ ἀπελεύθερος
 κρύφα τοῖς ἀρχουσι ἐπιγέειλατο κατὰξεν αὐτούς. Καὶ
 παρὰ σκευάσας θύνειν ἀφθνον, ὡς τεθικῶς θεοῖς, ἐκά-
 λεσε τὰς αὐλητάς· καὶ γυναικα παρὶν ἅμα τῷ πότῳ,
 καὶ πανυχὶς σωμακεστῆτο παίζοντων καὶ χοροδόντων· εἶτα
 ἔξαίφης ὁ ἀνὴρ πάλιν ἐμβαλὼν λόγον ὡς τῶν πάτρων 278

E. 5. Ἰανθαρίαις] Immo Ἰωνίαις: ut res desiderat et monet Neapolis ad Ovid.
 Fast. VI, 651.

F. 7. τῇ Τιβυρίδι] τῷ Τίβυρι Μετ.

LV.

*Cur Idibus Januarii tibicini-
 bus permittum est per urbem
 circuire, vestem indutis mulie-
 brem? An hoc fit propter cau-
 sam quæ subjicietur? Mag-
 nos illis honores Numa rex
 religionis causa contulerat:
 quibus cum postea tribunis
 militum consulari potestate
 rempublicam administrantibus
 privarentur, universi Roma
 Tibur secesserunt: desiderati
 inde, quod religio animos te-*

nebat Romanorum, nemine
 sacrificiis præcinente, acciti-
 que cum non obtemperarent,
 sed Tibure manerent, libertus
 quidam magistratibus promisit
 occulte, se eos Romam reduc-
 turum. Instructo proinde pol-
 luctu, tanquam si diis rem sa-
 cram fecisset, invitat tibicines,
 adhibitis etiam convivio mu-
 lieribus, et per totam noctem
 compositio, joci choreæque
 protrahuntur: tum subito ficta
 trepidatione, improvise patroni

ἐπιπόντος αὐτῶ, καὶ παρεπιπόνητος, σιωπέουσι τὴν αὐλητικὰς ἀναβάνας ἐφ' ἀμάξας δέξασσι κύκλω περικαλυπτομένης, εἰς τὸ Τίβερι κομίζεσθαι. Τῆτο δὲ ἰὼ ἀπάτη περιαγωγῶν γὰρ τὰς ἀμάξας οὐ σιωρῶνται αὐτὰς διὰ τὸν οἶνον καὶ τὸ σκότος, ἔλαθεν εἰς Ῥώμιον καταγωγῶν ἀπαῖτας ἔωθεν ἐτύγχανον δὲ οἱ πολλοὶ ἀφ' ἧ τὴν παννυχίδα καὶ τὸν πότον ἐν ἑσθῆσιν ἀθηναῖς καὶ χυμακείαις ὄντες. Ὡς οὖν ἐπέιασθαι ὑπὸ τῶ ἀρχόντων καὶ διηλλάγησαν, ἐνομίσθη τὴν ἡμέραν ἐκείνῃ ἔπως ἀμπεχο-
 Β μῆσες, σοβεῖν ἀφ' τῆς πόλεως.

ντ'.

“ Διὰ τί τὸ τῆς Καρμύτης ἱερὸν ἔξ ἀρχῆς δικῶσιν
 “ αἱ μητέρες ἰδρύσασθαι, καὶ νῦν μάλιστα σέβονται;”
 Λέγεται γὰρ πῖς λόγος, ὡς ἐκαλύθησαν ὑπὸ τῆς
 βουλῆς αἱ χυμαῖκες ὀχήμασι χεῖρα δὲ ζῶντοῖς, σιωπῆντο
 ἀλλήλαις μὴ κύσκεισθαι μηδὲ τάττειν, ἀμυρόμηναι τὴν

B. 4. ὡς ἐκαλύθησαν] Forte ὅτι, ὡς ἐκαλύθησαν: vel, ὡς κωλυθεῖσαι.

superventu se perturbatum ait, persuadetque tibicinibus ut vehicula circumquaque pellibus obtecta conscendant, Tibur se eos revecturum dolose promittens. Ibi circumactis vehiculis eos, qui per temulentiam et tenebras animadvertere ubi locorum essent nequibant, universos Romam prima luce perfert: erant autem plerique vestibus floridis et muliebribus amicti ob nocturnam comessationem et convivium. Exinde cum magistratu tibi-

cines in gratiam redierunt, decretumque est ut tali habitu istum diem eis per urbem vagari liceret.

LVI.

Quamobrem Carentæ templum matronæ et antiquitus dedicaverunt, et hodie in primis colunt? Memoria proditum est matres, cum usu vehiculorum quibus jumenta trahendis jungerentur Senatus ipsis interdixisset, inter se conspirasse, neque uterum gerere se neque parere velle, ac viros hac ra-

ἀνδρας, ἀχρῖς ἔμετέγκασαν καὶ σιωπεχόρησαν αὐταῖς·
 γενουμένων δὲ παίδων εὐτεκνῶσαι καὶ πολυτεκνοῦσαι τὸ τῆς
 Καρμινύτης ἱερὸν ἰδρῦσαντα. Τὴν δὲ Καρμινύταν οἱ μὲν
 Εὐκάνθρα μπτέρα λέγουσι ἕσαν ἐλθεῖν εἰς Ἰταλίαν,
 ὀνομαζομένην Θέμιν· ὡς δ' ἔνιοι, Νικιστράτιω ἐμμέ-
 τρες δὲ χρομῆς ἀδουσαν, ὑπὸ τῆς Λατίνων Καρ-
 μινύταν ὀνομάζουσαι· τὰ γὰρ ἔπη, KAPMINA κελεύουσιν.
 Οἱ δὲ μοῖσθαι ἠγουῦνται τὴν Καρμινύταν (εἶ), καὶ ἀφ' ἧς
 τῆτο θύειν αὐτῇ τὰς μπτέρας. Ἐπι δὲ τῆ ὀνόματος ὁ
 ἔτυμον, ἐστερημένην νῦν, ἀφ' ἧς τὰς θεοφορήσας. Ὅθεν ἔτι
 κέρμιντα τῇ Καρμινύτῃ τῆνομα παρέχεται, ἀλλὰ μᾶλλον
 ἀπ' ἐκείνης ἐκλήθη, ἀφ' ἧς τὸ τῆς χρομῆς ἐπὶ ἔπει
 καὶ μέτροις ἐνδυσσῶσαι ἄδων.

κζ'.

“ Διὰ τί τῇ Ῥουμῖνᾳ θύσαι, γάλα καταπέδουσι
 “ τῆς ἱερῶν, οἶνον δὲ ἐπιπροσφέρουσιν; ” Ἡ Ῥοῦμιαν
 Λατῖνοι τὴν θηλυτὴν κελεύουσιν, καὶ Ῥεμανάλιν ὀνομασ-
 θῆναι λέγουσι, παρῶσον ἢ λύκαινα τῷ Ῥομύλῳ τὴν

ione ulcisci : idque fecisse, do-
 nec mutata sententia usus vehi-
 culorum concessus fuit. Ex-
 inde cum parerent, foecundæ
 et liberorum copia claræ, tem-
 plum Carmentæ pofuerunt. Ea
 Carmenta nimirum Evandri
 mater fuit, nomine suo The-
 mais, aut, ut alii volunt, Ni-
 eostrata : quæ cum in Italiam
 venisset, oraculaque versibus
 illigata caneret, a Latinis Car-
 menta dicta est, voce a car-
 mine deducta. Sunt qui Car-

menta putent esse Parcarn,
 ideoque ei matronas sacrificare.
 Ratio autem nominis hæc
 est, Carens mente, ob infinctus
 videlicet divinos, quibus
 ad fatiloqua fundenda carmina
 impellebatur.

LVII.

Cur Ruminae sacrificantes
 mulieres, lac victimæ inver-
 gunt, vinum non adhibent? An
 quia Ruma Latinis mammam
 significat : et ruminalem fi-
 cum eam appellant, ad quam

Ἐπιπύ παρέχεν; ὡσπερ οὖν ἡμεῖς τὰς τεφούσας τὰ
 D παιδία γάλακτι, Ἐπιλονὰς ἀπὸ τῆς Ἐπιπύς κελευσίδι,
 ἔπως ἢ Ῥεμίνα Ἐπιπύ τις ἔστα καὶ πιδυλή καὶ κερσεφόρος,
 καὶ παροσίη) τὸ ἀκρετον, ὡς βλαβερόν ὄντα τοῖς νηπίοις;
 νή.

“ Διὰ τί τῶν συγκλητικῶν τὸς μὲν, πατέρας συλ-
 “ γεγραμμῶν, τὸς δὲ, ἀπλῶς πατέρας παροση-
 “ ρουον; ” Ἡ τὸς μὲν ἐξ ἀρχῆς κατανεμηθέντες ὑπὸ
 τῶ Ῥωμύλου, πατέρας ἐκάλου καὶ πατερίας, οἷον εὐ-
 πατείδας ὄντας, πατέρας αὐτῶν ἔχοντας ἀποδιῶσαι τὸς
 δὲ ἕτερον ὀπιγραφέντας ἐκ τῶν δημοτικῶν συγγεγραμ-
 μῶν, πατέρας ὠνόμασαν;
 νθ

“ Διὰ τί κοινὸς ἡ βωμὸς Ἡρακλέους καὶ Μουσῶν; ”
 E Ἡ ὅτι γεγράμματα τὸς πατρὶ Εὐάνδρον ἐδίδαξεν Ἡρα-
 κλῆς, ὡς Ἰόβας ἰσόρηκε καὶ τὸ παρῶγμα σεμνὸν ἐπα-
 μίξαστο, φίλους καὶ συγγενεῖς διδασκόντων ὁψὲ δὲ ἤρξασθαι
 μαθητῶν διδάσκειν, καὶ παρῶτος ἀνέωξε γραμματοδιδασκα-

D. 2. Ἐπιπύ τις] Sic legendum. Vulgo, operarum vitio, Ἐπιπύς.

lupa mammam Romulo præ-
 buit: ergo Rumina, id est
 lactentibus ac nutricibus et
 alendis pueris præfecta, me-
 rum non admittit, quod est in-
 fantibus perniciosum?

LVIII.

Cur senatorum alios patres
 conscriptos, alios simpliciter pa-
 tres vocant? An patres et pa-
 tricii vocantur qui initio a
 Romulo sunt lecti, qui possent
 suos patres cives: qui vero

postmodo e plebeiis adscripti
 sunt, patres conscripti dicun-
 tur?

LIX.

Cur communis fuit ara Her-
 culis et Musarum? An quia
 Evandrum litteras docuit Her-
 cules, ut Juba narrat: relique
 ea videtur perhonestæ, cum
 litteras prisca amici ac cog-
 natis traderent. Sero coeptum
 est mercede doceri, primisque
 ludum litterarium aperuit Spru-

λεῖον Σπόριος Καρβίλιος ἀπελεύθερος Καρβίλις τῷ
 πατρὶτι γαμετῶ ἐκβαλόντος.

ξ.

“ Διὰ τί δυνῆν βωμῶν Ἡρακλέους ὄνταν, ἢ μετα-
 “ λαμβάνουσι γυναικίαις ὁδὲ γέγονται τῶ ἐπὶ τῷ μεί-
 “ ζονος θυομύων;” Πότερον ὅτι τῶ ἱερῶν αἱ παρὶ τῶ
 Καρμύταν ὑφέρσαν, ὑφέρσῃ δὲ καὶ τὸ Πειναρίων γένος
 ὅθεν εἰρημόμοι τῆς θοίνης ἐτωμύων τῶ ἄλλων, Πηνάριοι P
 παροσηρεύθησαν; ἢ ἂν τὰ μυθολογούμενα παρὶ
 τῶ χιτῶνος καὶ τῆς Διανείρας;

ξά.

“ Διὰ τί τὸν θεὸν ἐκείνον ὦ μάλιστα τῶ Ῥώμιον
 “ σάξεν παροσέχει καὶ φυλάττειν, εἴτε ὅστιν ἄρρω ἔτε
 “ θήλεια, καὶ λέγειν ἀπέριστα καὶ ζητεῖν καὶ ὀνομάζειν
 “ ταύτην δὲ τῶ ἀπόρρητον ἑξάπιονσι δισυδαμῶνας,
 “ ἰσορῶντες Οὐαλέριον Σωρακὸν ἀπολέσθαι κακῶς διὰ
 “ τὸ ἔξεπῆν;” Πότερον, ὡς τῶ Ῥωμαϊκῶν τινες ἰσο-
 ρήκων, ἐκκλήσας εἰσι καὶ γρητῆαι θεῶν, αἷς νομίζοντες καὶ

rīus Carbilīus, Carbilīi liber-
 tus, ejus qui primus uxorem
 dimisit.

LX.

*Quare cum duæ sint aræ
 Herculis, mulieres nihil su-
 munt neque gustant de iis, quæ
 in earum altera immolantur?*
 An quia post sacrificium jam
 peractum supervenit Carmen-
 ta? Hoc idem familiæ Pina-
 riorum accidit, qui inde no-
 men habent; nam exclusi ab
 epulis, aliis edentibus efuriunt,
 quod Græce est *pinan*. Aut

propter fabulam quæ de tuni-
 ca et Deianira fertur?

LXI.

*Cur tutelarem Romæ deum,
 masne sit an scemina, dicere aut
 quærere, ejusque nomen efferre
 nefas est: quod quidam inter-
 dictum a superstitione repetunt,
 narrantes Valerium Soranum
 male periisse, quod nomen illud
 edidisset?* An quia, ut non-
 nulli rerum Romanarum scrip-
 tores tradunt, carmina quæ-
 dam sunt et præstigiæ, quibus
 dii eliciuntur, quibus uñ Ro-

αὐτοὶ θεοὺς πῆνας ἐκκεκλήσθαι ὡς τῶν πολεμίων, καὶ
 279 μετακλιπόμενοι πρὸς αὐτούς, ἐφοβοῦντο ὅ αὐτὸ παθεῖν ὑφ'
 ἑτέρων; ὡς περ οὖν Τύριοι δεσμὸς ἀγάλασι λέγονται
 ὡς βαλεῖν, ἔπειτα δὲ αἰτεῖν ἐγγυητὰς ἕπι λυτῶν ἢ χα-
 ραρμόν πῆνα πρὸς πέμποντες, ἔπως ὄντο Ῥωμαῖοι τὸ
 ἀρῆκτον καὶ τὸ ἀγνωστον ἀσφαλές ἀτίμω (εἰ) θεῶν καὶ βε-
 βαιοτάτῳ φρεσίν. Ἡ, καθ' ἅπερ Ὀμήρῳ πεποιή), ὅ,

Γαῖα δ' ἐστὶ ξυὴ πάντων,

ἔπως οἱ ἄνθρωποι τῶν θεῶν πάντα σέβοντα, καὶ πᾶσι
 τῶν γῆν κοινῶς ἔχοντες, ἔπως ἀπεκρίβαντο τὸν κύριον
 τῆς σωτηρίας οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι, βελόμνοι μὴ μόνον
 τῶν, ἀλλὰ πάντα ὑπὸ τῷ πολιτῶν τῶν θεῶν πᾶσι;
 ξβ.

B “ Διὰ τί τῶν λεγρομένων Φιγαλιῶν, Ἑλλιωτῶν δὲ
 “ οἷον εἰρωσποτιῶν, σπονδοφόρων, ὁ χαλέμνος Πάτερ
 “ Πατρῆτος, ἐνομίζετο μέγιστος; ἐστὶ δὲ ἔπος ὡ πα-

A. 9. ἔχοντες:] Legendum ἔχοντας, ut Mez.

mani, cum putarent se quos-
 dam hostium deos ad se tra-
 duxisse, cavere voluerunt ne
 idem sibi ab aliis eveniret?
 Itaque sicut Tyrii vincula in-
 jicere simulachris dicuntur,
 alii autem cum ea ad lavacrum
 aut lustrationem aliquam de-
 ducunt, fideiussores pro reditu
 exigunt: ita Romani tutissime
 ac constantissime adservari de-
 um crediderunt, qui neque
 de nomine notus aliis esset.
 An quemadmodum Homerus
 scripsit:

*Terra est communis cunctis caelestibus
 una,*

ut homines universos deos co-
 lerent æquo jure terram te-
 nentes: ita prisca Romani fa-
 lutis publicæ auctorem occul-
 taverunt, quod vellent non is-
 tum duntaxat, sed omnes eti-
 am alios deos a civibus suis
 coli?

LXII.

*Cur inter Feciales maximus
 est is, quem Patrem Patratum
 appellant? is autem est qui li-
 beros habet vivo adhuc patre*

“ τῆρ ζῆ καὶ παῖδες εἰσὶν ἔχει δὲ καὶ κῶ προσωμίασ
 “ τινὰ καὶ πίστιν· οἱ γὰρ φραττηροὶ τὰ δι’ εὐμορφίαν καὶ
 “ ἄρα ἐπιμελοῦς δεινόμα καὶ σώφρονος φυλακῆς σώ-
 “ ματα, τῶτοις ὄφρα χατατίθενται.” Πότερον ὅτι τὸ
 αἰδεῖσθαι τὸς παῖδας αὐτοῖς καὶ τὸ φοβεῖσθαι τὸς πα-
 τέρας φέρουσιν; Ἡ τῆνομα τιμὴ αἰτίαν ὑπαγαγεῖ;
 βλάτται γὰρ (εἰ) τὸ πατρῷον, οἰονεὶ συμπεπερασμένον
 καὶ πεπερατωμένον, ὡς τελειότερον τῶν ἄλλων ὄντος ὃ
 συμβέβηκε πατέρα κεκτημένῳ πατρὶ γενέσθαι. Ἡ δὲ
 τὸν ὄρκων καὶ εἰρήνης περιτάμνον, ἅμα πρὸς καὶ
 ὀπίσω καθ’ Ὀμηρον ὄραν; εἴη δ’ ἂν μάλιτα ὧτος ὃ
 παῖς ἔστιν ὑπὲρ ἔβηλεύε), καὶ πατὴρ μεθ’ ἔβηλεύε).

ξγ’.

“ Διὰ τί τὸ χαλεμῶν ΡΗΓΙ ΣΑΚΡΩΡΟΥΜ (ἔως
 “ δὲ ἔστι βασιλεὺς ἱερῶν) ἀπέειρη) καὶ ἄρχειν καὶ δημι-
 “ γορεῖν;” Ἡ τοπαλαῖον οἱ βασιλεῖς τὰ πλεῖστα καὶ
 μέγιστα τῶν ἱερῶν ἔδρων, καὶ τὰς θυσίας ἔθουν αὐτοὶ μὲν
 τῶν ἱερῶν; ἐπεὶ δ’ ἐκ ἐμετέριαζον, ἀλλ’ ἦσαν ὑπερήφανοι

*suo: atque etiamnum privile-
 gium auctoritatemque aliquam
 retinet: praetores enim corpora
 quae ob formam et florem aetatis
 custodia opus habebant pudica,
 eorum fidei commendant. An
 quia et liberos reverentur su-
 os, et timent genitores? An
 ipsum nomen rem explicat?
 est enim patrum quasi per-
 fectum et absolutum: et per-
 fectior aliis putabatur, qui vi-
 vo patre pater esset factus.
 Aut iurejurandi et pacis prae-
 fidem oportet simul, ut ait*

Homerus, prorsum et retror-
 sum videre? id vero maxime
 praestare possit, qui et filium
 habet de quo, et patrem qui
 cum, deliberet.

LXIII.

*Cur Regi Sacrorum magis-
 tratum gerere aut orationem
 ad populum habere non licet?
 An quod antiquitus reges ple-
 raque et potissima sacra pera-
 gebant, inque immolandis hos-
 tiis sacerdotibus aderant? cum
 vero modum non servarent, sed
 superbe iniqueque dominaren-*

D καὶ βαρεῖς, τῶν μὲν Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι τιμὴν ἰξουσίας
 αὐτῶν παρελθόντων μόνον τὸ θύειν τοῖς θεοῖς ἀπέλιπον.
 Ῥωμαῖοι δὲ παντάπασι τὰς βασιλεῖς ἐκβαλόντες, ἄλ-
 λον ὅτι τὰς θυσίας ἔταξαν, ἔτι ἄρχειν ἰάσαντες, οὔτε
 δημαγωγίην, ὅπως μόνον ἐν τοῖς ἱεροῖς βουλευέσθαι δοκῶσι,
 καὶ βασιλείαν διὰ τῶν θεῶν ὑπομένειν. Ἐπι γὰρ τις ἐν
 ἀγορᾷ θυσία πρὸς τῷ λεγρομένῳ Κομητῷ πάτριος, ἡ δὲ
 θύσας ὁ βασιλεὺς, καὶ τάχος ἀπφοῖ φεύγων ἐξ ἀγορᾶς.
 ξδ'.

“ Διὰ τί τιμὴν τρέπεσαι οὐκ εἶων ἀναίρεσθαι κενῶν,
 “ Ἄλλὰ πάντως πινὸς ἐποτος; ” Πότερον αἰντιόδημοι οὐ
 B δεῖν αἰεὶ πὶ τῷ παρόντος εἰς τὸ μέλλον ὑπολιπεῖν, καὶ
 τῆς αὔριον ἐν τῇ σήμερον μνημονεύειν; Ἡ νομίζοντες
 ἀγνῶν (εἰ) τὸ στέλλειν καὶ ἀνέχειν τιμὴν ὄρεξιν, ἐπι παρ-
 ὄσης τῆς ἀπολαύσεως; ἦτιον γὰρ ὅπιθμοῖσι τὸ ἀπόν-
 τῶν, ἐθιάζοντες ἀπέχεσθαι τῶν παρόντων. Ἡ καὶ πρὸς

D. 5. Βυλεύσθαι δοκῶσι] Corrigendum βασιλεύσθαι δοκῶσι.

tur, Græci plerique iis om-
 nem ademerunt potentiam, id
 tantum relinquentes ut diis
 sacra facerent. Romani autem
 regibus omnino ejectis, sacri-
 ficiis alium præfecerunt, ne-
 que magistratum gerere eum,
 neque cum populo agere si-
 nentes: ut nunquam nisi in
 sacris servire, et in gratiam
 deorum sustinere regnum vi-
 derentur. Sane a majoribus
 tradito ritu ante Comitium
 Rex Sacrorum postquam rem
 divinam fecit, fuga sese inde e
 foro proripit.

LXIV.

*Cur mensa cum tolleretur,
 semper omnino aliquid super ea
 volebant relinqui? An hac am-
 bage significabant semper ex
 partis aliquid in futurum re-
 servandum, et in præsentī die
 subsecuturæ aliquam haben-
 dam rationem? Aut scitum
 putabant appetitum cohibere,
 eumque reprimere dum adhuc
 aliquid ad fruendum in promp-
 tu est? minus enim appetunt
 absentia, qui præsentibus ab-
 stinere didicerunt. Aut erga
 famulos aliquid habet huma-*

οὐκέτι φιλόφρωντον τὸ ἔθος; οὐ γὰρ ἔτι λαμβάνοντες ὡς μεταλαμβάνοντες ἀγαπᾶσι; κοινωνεῖν τρέπον πινά τραπέζης ἠησύμμοι τοῖς δεασούταις. Ἡ τῶν ἱερῶν ἐδέε ποτε δεῖ κενὸν εἶναι περιόρῃν; ἱερὸν δὲ ἢ τραπέζα.

Ξε΄.

“ Διὰ τί τῇ νόμῳ τοσοῦτον σὺν ὀτυγχάνει μὲν φῶτος ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ ἀφ’ σκοτίας; ” Πότερον ὅτι αἰδέεται ὀρνή σιωλεθεῖν ἀλλοτρίαν νομίζων; Ἡ καὶ παρὸς ἴδιαν παροσέει μὲν αἰδῶς ἐπιζόμενος; Ἡ, χαρὰπερ ὁ Σόλων ἔγραψε, μήτε κωδωνίς τιῷ νόμῳ σιτραγεῦσαν εἰς τὸν θάλαμον βαδίζειν, ὅπως τὸ ὄρῳτον ἀσπασμα μὴ δυσχερὲς γένηται μηδὲ ἀχάριστον, ἔτι Ῥωμαῖος νομοθέτης, εἰ δὴ πὶ παροσῶν ἀποπον τῷ σώματι καὶ δυσχερὲς, ἔκρυψεν; Ἡ ἀφελολή τις ὅστιν ἀφροσίσαν περιεόμενον τὸ γινόμενον, ὡς καὶ τοῖς νόμοις αἰγμῆς τινὸς παροσούσης;

Ξε΄.

“ Διὰ τί τῷ ἱπποδρόμῳ εἰς Φλαμίνιος χαλεπῶς; ” Ἡ

nitatis mos iste, qui sic quodam modo videntur a dominis ad societatem mensæ admitti? non enim tantum delectantur accipiendo, quantum participando. Aut rerum sacrarum nulla unquam debet inanis relinqui? est autem mensa sacra.

LXV.

Cur vir primo cum sponsa non congregitur luce, sed in tenebris? An præ verecundia, quod ante coitum alienam existimat? An etiam cum pro-

pria verecunde coire doctus? Aut quemadmodum Solon mandavit ut sponsa manducato malo Cydonio in thalamum veniat, ut prima salutatio non injucunda sit aut ingrata: sic Romanus legislator occultari voluit si quod esset corporis sponsæ vitium? Aut eo more illiciti coitus damnantur, ubi etiam legitimis pudor adhibetur?

LXVI.

Cur Circorum uni nomen est Flaminius? An quod cum de

280 ὅτι Φλαμίνιος πρὸς τῆς παλαιῶν τῆ πόλει χώραν ἔβρι-
δόντος, ἐχρῶντο ταῖς προσοδῶν εἰς τὴν ἰππικὰς ἀγῶ-
νας; ἐπὶ δὲ προσιόντων χρημάτων, κατεσκευάσαν ὄδον ἣν
καὶ αὐτὴν Φλαμίνια προσηγόρευσαν;

ξζ'.

“ Διὰ τί Λατῆρες τὴν βαβυλῶνα ὀνομάζουσι; ”
Πότερον ὅτι καὶ σικεδὼν τὴν ἀκολασταίνοντα ἔσται, καὶ
τῆ Ρωμύλῳ παρακολούθει ἰμάντα, εἰ τοῖς κόλποις
κομίζοντες; τὸ δὲ δεσμευέν ΑΛΛΙΓΑΡΕ λέγουσιν οἱ
πολλοὶ Ῥωμαίων· οἱ δὲ καθαρεύοντες εἰ τῆ διαλέγεσθαι,
ΛΙΓΑΡΕ. Ἡ νῦν μὲν παρεγκέεται τὸ κ', ὡρθέτερον δὲ
ΛΙΓΩΡΕΙΣ ἐκαλοῦντο, λεστυργί τινες ὄντες πρὸ τὸ
Β Δημόσιον; ὅτι γὰρ ΔΗΤΟΝ ἀχρι νῦν τὸ Δημόσιον εἰ
πολλοῖς τῶ Ἑλλήνων νόμων γέγραπται), ὁδὸνα, ὡς ἔπος
εἰπεῖν, λέληθε.

ξη'.

“ Διὰ τί κινῶν ἴσθον οἱ Λατῆρες; (Λατῆρες δὲ
“ εἰσιν οἱ τοῖς λατῆραίοις γυμνοὶ ἀφαιρόντες εἰ πρὸ-

priscis Romanis quidam Fla-
minius urbem agro donasset,
ejus redditibus usi sunt ad e-
questria certamina? cumque
adhuc superessent pecuniæ, vi-
am ex ea straverunt, quam ip-
sam quoque Flaminiam appel-
laverunt?

LXVII.

*Cur qui fasces gerunt, lieto-
res dicuntur?* An quia Ro-
mulum sequebantur lora in
sinibus gerentes, quibus vin-
cissent fontes? vulgus enim
Romanum Alligare: qui pu-

rius loquuntur, Ligare usur-
pant pro vincere. An hodie
littera c vocabulo intercalata
usurpatur: antiquitus autem
litores, quasi liturgi, id est qui
publica ministeria exequeren-
tur, dicti sunt? Nemo enim
fere nescit, etiamnum in mul-
tis Græcorum legibus, liton
legi pro publico.

LXVIII.

*Cur Luperi (hi sunt qui
Lupercalibus nudi, solisque
præcincti subligaculis discor-
runt, et scutica obvios feriunt)*

“ ζώμασι, καὶ καθαγνέμενοι σκύτει τῷ ἀπαπάντων.)”
 Πότερον ὅτι καθαγνός ἔστι τῆς πόλεως, τὰ δράμνα, καὶ
 τὸν μίϋα Φεβρηάριον καλοῦσι, καὶ νῆ Δία τὴν ἡμέραν
 ἐκείνῃ Φεβρατίῳ, καὶ Φεβραρίν τὸ τῷ σκυτῷ ἢ καὶ
 καθαγνέσθαι, τῷ ῥήματος τὸ καθαίρειν σημαίνοντος ; καὶ
 δὲ κωὶ πάντες, ὡς ἔπος εἰπῆν, “ Ἕλληνας ἐχρῶντο, καὶ
 ληθόντά γε μέχρι νῦν ἔνοι σφαγῶν παρὲς τῶν καθα-
 γνούς· καὶ τῇ Ἐκάτῃ σκυλάκια μὲν τῷ ἄλλων καθα-
 γνόντων ἐκφέρουσι, καὶ παρμάτησι σκυλακίοις τῶν ἀγισ-
 μῶν δεομένων, παρσκυλακισμὸν τὸ τοῖστον γένος τῷ κα-
 γαρμῶ καλοῦντες. “ Ἡ λύκος μὲν ὁ ΛΟΥΠΟΣ ἔστι, καὶ
 λύκαια τὰ ΛΟΥΠΕΡΚΑΛΙΑ· λύκῳ δὲ κύων πολέμιος,
 καὶ ἀφ’ αὐτοῦ γέεται τοῖς λυκαίοις ; “ Ἡ ὅτι τῶν Λου-
 πέρκων ὑλακτῶσι καὶ παρσλυποῦσιν οἱ κύωνες οὐ τῇ πόλῃ
 ἀφαιρόμεται ; “ Ἡ Πανὶ μὲν ἡ θυσία γίνεται, Πανὶ δὲ
 κύων παρσφιλέσ ἀφ’ αὐτῶν αἰπόλια ;

ξζ’.

“ Διὰ τὴν τῷ καθαγνῶν Σεπτομουτίῳ παρσφύ-

B. 9. Φεβρατίῳ καὶ Φεβραρίῳ] Venet. Φεβρατίῳ καὶ Φεβραρίῳ. Voss. Φεβρατίῳ καὶ
 Φεβραρίῳ. Mez. Φεβρατίῳ καὶ Φεβραρίῳ.

canem immolant ? An quia
 Lupercalia urbis sunt lustra-
 tio, et fiunt mense Februario,
 cui ab expiando nomen est :
 ipsorumque dies *Februatus* di-
 citur, cum februatō purga-
 mentum significet ? Jam cane
 in piaculis fere omnes usi sunt
 Græci, utunturque in hunc
 usque diem eo pro piaculari
 hostia nonnulli : Hecatæque
 inter alia purgamenta etiam
 catuli offeruntur, expiandos-

que catulis tangunt, quam fe-
 bruationem sua lingua peri-
 scylacismum vocant. Aut lycus
 lupus est, Lycæa Lupercalia ?
 canis ergo animal lupo inimi-
 cum Lycæis immolatur. Aut
 quia Lupercos per urbem dif-
 currentes allatrant et vexant
 canes ? Aut quia Pani ista fi-
 unt sacra, cui canis gratus est
 ob caprarum custodiam ?

LXIX.

Cur festo die, qui Septimon-

“ λατρίων ὀχήμασι ζῶντοῖς μὴ χρῆσθαι, καὶ μέχρι κῦ
 “ οἱ τῶν παλαιῶν μὴ καταφρονεῖντες ὡς φυλάττουσι”
 D “ ὁ δὲ σελτομομῦπὸν ἄηρουσι ἔπι τῷ τὸν ἔδδμον λόφον
 “ τῇ πόλει προσκατανεμηθῆναι, καὶ τὴν Ῥώμην ἐπ-
 “ τάλοφον γενέσθαι;” Πότερον, ὡς ἐνοῖ τῷ Ῥωμαϊκῷ
 ὄπτινοῦσι, ἀφ’ ὃ μήπω σινεζεύχῃται τοῖς μέρεσι παντε-
 λῶς τὴν πόλιν; Ἡ τῆτο μὲ ἄλλως ἢ πρὸς Διόνυσον
 ὅστιν ἔργου δὲ μεγάλα τῷ πρὸς τὸν σινοικισμὸν ἐκτε-
 λεσθέντος, οἰόμενοι τὴν πόλιν ἤδη πεπαῦσθαι περιῖσαν
 εἰς τὸ πρῶθεν, ἔπαυσαν μὲν αὐτῆς, ἀνέπαυσαν δὲ τῶν
 ὑποζυγίων καὶ συμπονήσαντα, καὶ παρέχον ὑπολαῦσαι
 τῇ γορῇ τῆς κοινῆς ἑορτῆς; Ἡ πᾶσαν μὲν ἐβούλοντο
 E κοσμεῖν αἰεὶ καὶ τιμᾶν ἑορτικῶν τῆς πολλῆς παρόντος,
 μάλιστα δὲ τὴν ὅτι τῷ σινοικισμῷ τῆς πόλεως ἀγο-
 ρήν, ἵνα τὴν πόλιν ἢς ὅστιν ἡ ἑορτὴ μὴ ὑπολεί-
 πωσιν, ὅσα ἐφέετο χρῆσθαι ζεύγασιν ἐκείνῃ τὴν
 ἡμέραν;

D. 4. παραλλῶ; τὸν πόλιν] Ita E. Vulgo παραλλῶ; τῆ πόλιν.

*tium dicitur, usu vehicularum
 quæ jumentis traberentur, an-
 tiquitus abstinerunt, idque eti-
 amnum observant antiquitatis
 studiosi? Feriæ autem istæ in-
 stitutæ sunt propter adjectum
 septimum Romæ collem, quo
 facta est septicolis. An, ut
 quidam Romanarum rerum
 scriptores putant, quia urbis
 partes non sunt omnino inter
 se conjunctæ? Aut hoc qui-
 dem nihil ad rem facit: sed
 cum urbe condenda magnum
 opus peregrissent, jamque ulte-*

rius incrementum urbis nul-
 lum animo conciperent, qui-
 etem cum sibi tum jumentis
 quorum opera fuissent usi, per
 istas ferias paraverunt? Aut
 cum vellent omnes festivitates
 civium præsentia ornari, eam
 vero inprimis quæ ob con-
 tractas in unam multas urbis
 partes instituta erat, civibus
 usu vehicularum jumentario-
 rum ista die interdixerunt, ne
 urbe, cui dies agebatur festus,
 exirent?

ο.

“ Διὰ τί τὸς ἀπεγνωσμένους ἐπὶ κλοπαῖς, ἢ δουλι-
 “ κοῖς ποιν ἄλλοις ἀμαρτήμασι, ΦΟΥΡΚΙΦΕΡΑΣ χα-
 “ λούσιν; ” Ἡ καὶ τῆτο τῆς τῆς παλαιῶν ἑπιμελείας
 περὶ μίριον ἔστι; ὁ γὰρ οὐκ ὀλίγος ἴδεν καταγούς πνα
 μοχθάρια, ἐκέλευε διπλοῦν ξύλον, ὃ ταῖς ἀμάξαις
 ὑφικᾶσιν, ἀράμδον, ἀφ’ τῆς σιωοκίας ἢ τῆς γητινάσως
 διεξελθεῖν ὑπὲρ πάντων ὀράμδον, ὅπως ἀπιστοῖεν αὐτῶν
 καὶ φυλάττειν ὡς τὸ λοιπὸν τὸ δὲ ξύλον ἡμεῖς μὲν
 εἴρηγα, Ῥωμαῖοι δὲ ΦΟΥΡΚΑΝ ὀνομάζουσι διὸ καὶ
 ΦΟΥΡΚΙΦΕΡ ὁ τῆτο πεινεγκῶν καλεῖται.

οα’.

“ Διὰ τί τῆς κυριότων βοῶν, ὑπὲρ τῶ φυλάτ-
 “ τω τὸν ἐντυγχάνοντα, χόρτον πρὸ κέρατι παρο-
 “ δέουσι; ” Ἡ ἀφ’ ἑσθὲν καὶ πληρομηνίῳ ἐξυβρίζουσι
 καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι; ὡς πρὸ καὶ
 Σοφοκλῆς πεποιήκε,

Σὺ δὲ σφαδαίεις πῶλος ὡς εὐφορβία,
 Γαστήρ τι γὰρ σοῦ καὶ γνάθος πλῆρης.

LXX.

Cur furti, aut alius servilis delicti damnatos furciferos dicunt? Nonne hoc quoque vultæ accusationis argumentum est? Qui enim servi sui nequitiosum factum compe- risset, coegit eum duplex lignum, quod curribus subjici so- let, (furcam Romani appel- lant) per viciniam circumgef- tare in conspectu hominum, ut ab eo sibi porro cavendum

esse scirent. Itaque a furcæ gestatione dicebatur furcifer.

LXXI.

Cur ad cornua bouum corni- petarum fœnum alligabant, quo obvii monebantur ut sibi caverent? An quia ob satietatem luxuriant petulantesque sunt boves, equi, asini, et ho- mines? sicut alicubi ait So- phocles:

*At tu ferocis pollus ut passus nimis,
 Buccis et ventre plenis—*

Διὸ καὶ Μάρκον Κράσσον οἱ Ῥωμαῖοι χόρτον ἔχεν
 ἔφασαν· ἐφυλάττοντο γὰρ αὐτὸν οἱ τῆς ἄλλης οἷ τῆ
 281 πολιτεία ἀπαράττοντες, ὡς ἀμμιταῖον καὶ δυσπεπήρητον
 εἰ μὴ δὲ ἕτερον ἐλέχθη πάλιν ὅτι Κράσσο Καῖσαρ
 ἀφηήρει τὸν χόρτον· ἀντίτη γὰρ αὐτὸς ποσῶτος οἷ τῆ
 πολιτεία καὶ χετεφρόνησε.

οβ'.

“ Διὰ τί τῷ ἐπ’ οἰωνοῖς ἱερέων, ἕς ΑΥΣΠΙΚΑΣ ποσῶ-
 “ τερων, ΑΥΓΟΥΡΑΣ δὲ νῦν χαλῶσιν, ὦνον δὲν αἰ τῆς
 “ λαμπήρας ἀνεφιδύης (εἰ), καὶ τὸ πῶμα μὴ ὀκλαδισ-
 “ γα;” Ἡ χαράπερ οἱ Πυθαγορικοὶ μαρὰ μεγάλων
 ἐποιῶντο σύμβολα, καλύοντες ὅτι χρίσκος κερῶσθα, καὶ
 πῦρ μαχαίρα σκαλεύειν, ἕτως οἱ παλαιοὶ πολλοῖς αἰνύ-
 B μασιν ἐχρῶντο; καὶ μάλιχα ποσῶ τῆς ἱερείς· οἷον ὅτι
 καὶ τὸ τῷ λαμπήρας; εἶοικε γὰρ ὁ λαμπήρ τῷ ποσῶ-
 χοντι ἢ ψυχῶ σόματι· φῶς γὰρ ὅτιν ἡ σῶτος ψυχῆ,
 καὶ δὲ τὸ σωτετὸν καὶ φρόνιμον, αἰ ἀναπεπιδύον

B. 4. τὸ σωτετὸν] Sic Ald. Baf. Xyl. E. Vulgo τὸ σωτετὸν.

Ideoque Marcum Crassum foenum in cornu habere dicebant Romani: et qui alios in republica solebant exagitare, ab illo sibi cavebant, et praeteribant hominem paratum ad ulciscendum et oppugnatum difficilem: quanquam postmodo dictum fuit, Caesarem Crasso foenum ademisse, cum is primus in republica eum contempnisset, seque ei opposuisset.

LXXII.

Cur augurum, quos ante auf-

picis nominabant, laternas semper esse apertas voluerunt, neque operculo unquam tegi? An parvas res magnarum voluerunt esse tesseras, more Pythagoricorum? Ut enim hi choenici insidere, ac ignem gladio agitare vetabant: ita prisci multis usi sunt obscuris significationibus, maxime rerum sacrarum: de quibus etiam lucernae hoc institutum est. Nam lucerna respondet corpori animum continenti, qui lumen est, semperque de-

αὐτῆς εἶ) καὶ δειδορκός, καὶ μηδέποτε συγκεκλειόσθαι
 μηδὲ ὑποπνεύομενον. Πινυμάται δὲ ὄντων, ὅσα εὐστα-
 θῶσιν οἱ ὄρνιθες, ὅσα δὲ βέβαια σημεῖα παρέχουσι, ἄλλ' ἢ
 πλάνην καὶ τιμὴν ἀνωμαλίαν. Διδάσκουσιν οὖν τῷ ἔθῳ,
 μὴ πνευμάτων ὄντων, ἀλλὰ νημερίας καὶ χεταστάσεως,
 ὅτι ταῦτα παρῆναι τῶν οἰωνοπόλων, ὅτε δυνάμει τοῖς
 λαμπήρσιν ἀνεωργμένοις χρῆσθαι.

ογ'.

“ Διὰ τί δὲ ἀπέρητο τοῖς ἔλκος ἔχουσιν ἱερεῦσιν ἐπ' ο
 “ οἰωνῶν χρῆσιζοσθαι; ” Πότερον καὶ τῆτο σύμβολόν ὅτι
 τῷ μηδὲν δακνομένης, μηδὲ οἷον ἔλκος ἴδιον καὶ πάθος
 ἔχοντα; οἱ τῇ ψυχῇ, τὰ θεῖα χρηματίζουσιν, ἀλλὰ
 ἀλύπτοι καὶ ἀκεραῖοι καὶ ἀπεριωτάτοις ὄντα; Ἡ καὶ
 λόγον ὅτιν, εἰ μήτε ἱερέω χρῆσαιτο ἀν τις ἔλκος ἔχοντι
 παρὸς θύσας, μήτε ὄρνισι παρὸς οἰωνισμόν, ἐπι μᾶλλον ἐφ'
 ἑαυτῷ φυλάττεσθαι τὰ τοιαῦτα, καὶ χεταρῆς γενομένης καὶ
 ἀσινεῖς καὶ ὀλοκλήρες, ὅτι τὰ ὄσα τῷ θεῶν σημαίνοντα

bet intellectus esse apertus ac
 perspicax, nunquam includi
 aut flatu extingui. Jam cum
 venti spirant, aves non con-
 stanter manent, neque firma
 auguria exhibent, quia tum
 vagantur et inæqualibus agun-
 tur volatibus. Ista igitur con-
 suetudine docent captanda au-
 guria, non cum venti stant, sed
 cum est tranquillitas, et aper-
 tis licet uti lucernis.

LXXIII.

Cur interdictum erat augu-

ri, si ulcus haberet, aves ob-
 servare? An id quoque argu-
 mento est, animo ab omnibus
 molestiis ac quasi ulceribus et
 morfibus vacuo, sinceroque et
 otioso debere sacras res tracta-
 ri? An rationi consentaneum
 est, cum neque victimam aut
 avem ulcerosam usurparet quif-
 quam rei sacræ faciundæ gra-
 tia, capiendive augurii; multo
 magis ipsos augures curare, ut
 puri sinceri que et integri ad
 divina indicia observanda se

βαδίζειν; τὸ γὰρ ἔλκος ἔοικε πύρωσις τις (ἢ) καὶ μι-
 D ασμὸς τῷ σώματος.

οδ'.

“ Διὰ τὴν μικρὰς Τύχης ἱερὸν ἰδρύσατο Σεεργίου
 “ Τύλλιος ὁ βασιλεὺς, ἢ ΒΡΕΒΕΜ καλοῦσι;” Πό-
 τερον ὅτι μικρὰς ἂν εἴ ἀρχῇ καὶ ταπεινὰ φερόμενον, καὶ
 γωνῶς εἰς μικρὰς αἰχμαλώτων, διὰ τὴν τύχην ἐβα-
 σίλυσσε τῆς Ῥώμης; “ Ἡ αὐτὴ μὲν ἢ μετὰβολὴ μέγεθος
 ἐμφαίνει τύχης μᾶλλον ἢ μικρότητα; πάντων δὲ μά-
 λιστα Σεεργίου ἔοικε τῆς τύχης ἐκστάσας δυνάμειν ἔπι-
 φημίσει φερόμενον ἀπάσαις. Οὐ γὰρ μόνον τύχης
 E καὶ ἀφρονος ἱερὰ κατεσκευάσεν, ἀλλ' ὅτι ἰδίας τύχης
 ἱερὸν, ἕτερον δὲ ἐπιπρομοδίας, ἄλλο δὲ εὐέλπιδος, ἄλλο
 παρθένης καὶ τί ἂν τις ἐπέξιοι ταῖς ἄλλας ἐπιπρομοδίας,
 ὅπου τύχης ἐξουσιᾶς ἱερὸν ὅτι, ἢ ΒΙΣΚΑΤΑΝ ὀνομα-
 ζουσι, ὡς πύρωσιν ἡμῶν ἀλισκομῶν ἢ αὐτῆς καὶ

C. 10. πύρωσις] Ita T. Mez. varia lectio Voff. Vulgo πύρωσις.

E. 4. ΒΙΣΚΑΤΑΝ] Mez. βισκατρίμμη.

conferant? Ulcus enim vide-
 tur quædam esse mutilatio et
 pollutio corporis.

LXXIV.

Cur parvæ Fortunæ quam
 Brevem vocant, fanum Servius
 Tullius dedicavit? An quod
 initio humilis et obscurus, ma-
 tre natus captiva, Fortunæ be-
 neficio ad regnum Romæ e-
 vectus fuit? Aut magnitudi-
 nem potius mutatio ista quam
 exiguitatem Fortunæ indicat?

Omnium vero maxime vide-
 tur Servius Fortunæ vim di-
 vinam extulisse, omnibusque
 eam inscripsisse actionibus.
 Non enim Fortunæ duntaxat
 bonæ spei, averruncæ, blandæ,
 primigeniæ, et virilis tem-
 pla condidit: sed et propriæ
 Fortunæ ædes est, et conver-
 tentis, et bene sperantis, et
 virginis: et quid reliqua per-
 sequar cognomina: cum vif-
 catæ etiam Fortunæ templum

προσπορεύον τοῖς πρῶτοις. "Ὅρα δὴ μὴ κατα-
μαθῶν τῷ πρῶτῷ μικρὴν αἰεὶ τῆς τύχης μέγα διωρόμενον,
καὶ ὅτι τὸ γενέσθαι τι μικρὸν ἢ μὴ γενέσθαι τι πολλάκις
ὑπῆρξεν ἐπίοις τυχεῖν ἢ διαμαρτεῖν τῷ μεγίστῳ, μικροῦς
τύχης ἱερὸν ἰδρύσασθαι, προσέχων διδάσκων τοῖς πρῶτοις, ἢ
καὶ μὴ καταφρονεῖν διὰ μεγαλήτητα τῷ ἐπιτυχούντων.

οἷ.

" Διὰ τί λύχνον οὐκ ἐσβένυσται, ἀλλὰ αὐτὸν ὑπ'
" εἰαυτῷ περιεώραν μαραινόμενος;" Πότερον ὡς συ-
γγενὲς καὶ ἀδελφικὸν σφόδρα τῷ ἀσβέστου καὶ ἀθανάτου
πυρός; ἢ καὶ τῆτο συμβόλαιον ὅτι τῷ μὴ δεῖν τὸ
ἐμψυχόν, ἀν μὴ βλέπῃ, ἀφαιρῆται μὴδὲ ἀναρῆναι, ὡς
ζῶν τῷ πυρὸς εὐκότος; καὶ ἴδ' ἑσθῆς δεῖται, καὶ αὐτο-
κίνητόν ὅστιν, καὶ σβενόμενον φωνῶν ἀφίπσιν, ὡς περ φο-
νεύόμενον. ἢ διδάσκει τὸ ἔθος ἡμῶν, ὅτι δεῖ μήτε πῦρ
μήτε ὕδωρ, μήτε ἄλλο τι τῶν ἀναγκαίων αὐτῶν ἀδην

E. 7. τῷ πρῶτῷ μικρῶν] Sic Mez. Vulgo τὸ πρῶτῷ μικρῶν.

fit quasi eminus nos captantis
et rebus adhibentis? Quin
hoc vide, an non deprehensio
Fortunam minimis momentis
plurimum posse, multisque usu
venisse ut exiguis plane rebus
aut evenientibus aut non con-
tingentibus maxima consequen-
ter vel perderent, parvæ
Fortunæ templum dedicavit:
docens animum rebus esse ad-
vertendum, nihilque eorum
quæ offeruntur, ob parvitatem
esse negligendum.

LXXV.

Cur lucernam non exstingue-

bant, sed ultro consumi atque
extingui sinebant? An vene-
rabantur eam ut cognatam et
germanam ignis perennis et
inextinguibilis? An eo sig-
nificabant, animata nisi nocer-
ant, interficienda non esse?
animalis autem similis est lu-
cerna, quod et alimento habet
opus, et a seipsa motum habet,
et cum exstinguitur, vocem
edit quasi necata. Aut hic
mos docet, neque ignem, ne-
que aquam, neque ullam rem
necessariam, cujus copia nobis
suppeditet, perdere nos debere,

ἔχοντας ἀφαιρῆσαι, ἀλλὰ εἴαν χρῆσθαι τὸς δορυφόρους,
 καὶ ἀπολείπειν ἕτεροις ὅταν αὐτοὶ μικροῖς χρεῖαι ἔχωμεν;
 ος'.

282 “ Διὰ τί τὰς εἰ τοῖς ὑποδήμασι σελευίδας οἱ
 “ ἀφαιρῆσαι δοκῶντες εὐγενεῖα φροεῦσιν; ” Πότερον, ὡς
 Κάτωρ φησί, σύμβολόν ὅτι τὸτο ἴσχυρῶς οἰκίστας
 ὅτι τῆς σελεύης, καὶ ὅτι μὲν, τὴν τελευταίαν αὐτῆς αἰ
 ψυχῆ τὴν σελεύην ὑπὸ πόδας ἔξωσιν; Ἡ τοῖς
 παλαιοτάτοις τὸτο ὑπῆρχεν ἐξείρετον; ἔτοι δὲ ἦσαν
 Ἀρχαῖοι τῶν ἀπὸ Εὐάνδρου Περσελιδῶν λεγόμενοι.
 Ἡ, καθάπερ ἄλλα πολλά, καὶ τὸτο τὸς ἐπαυρομένους
 καὶ μέγα φροναῖται ὑπομνήσκει τῆς ἐπ' ἀμφοτέρω
 τῶν ἀνδραπέτων μεταβολῆς; ἡ δὲ ἀντιπαρθεὶς
 τὴν σελεύην,

B
 Ὡς ἐξ ἀδύτου πρῶτον ἔρχεται ἴα,
 Πρόσωπα καλλύουσα καὶ πληρωμένη,
 Ἐπὶ αὐτῆς εὐγενεστάτη φασὶν,
 Πάλιν διαρρῖ κατὰ μηδὲν ἔρχεται.

B. 3. αὐτῆς εὐγενεστάτη] Ita Ald. Basf. Xyl. Mez. E. Venet. Voff. At Leonie.
 Pol. Schott. αὐτῆς εὐγενεστάτη: utrumque pejus. Stephanus tamen
 hinc assumpfit αὐτῆς.

sed aliis relinquenda esse qui-
 bus usus est iis, ubi nos non
 amplius indigemus?

LXXVI.

Cur qui nobilitate generis a-
 liis præstare videbantur, lunu-
 las in calceis gestabant? An,
 ut Castror ait, signum hoc est
 habitationis supra Lunam quæ
 fertur, et quod post mortem
 rursus animæ Lunam sub pe-
 dibus habebunt? An hoc præfici
 habuerunt eximium, qui erant

Arcades cum Evandro, et ante
 Lunam nati dicebantur? Aut,
 ut multa alia, hæc quoque in-
 stitutum erat, ut rebus secun-
 dis elati ac superbientes, mu-
 tationis Fortunæ in alteram
 partem admonerentur? Ex-
 emplo videlicet Lunæ, quæ

Primum recens exiit e caliginis:
 Fulgore debinc subinde faciem splendida
 Auspicat illustrans: et cum pulcherrima
 Renidet orbe pleno, rursus exiit
 Lumen suum paulatim, et ad nihilum
 redit.

³Ἡ περὶ ἀρχίας ἡ μάθημα βελευομένην μὴ διαχερί-
νειν, ἀλλ' ὡςπερ ἡ σελήνη προσέχειν ἐθέλει τῷ κρείτ-
τονι, καὶ δευτερεύειν,

⁴Αὐτὴ παρλαίωσα πρὸς αὐτὰς ἡλίους,

καὶ τὸν Παρμηνίδην· ἔγω γὰρ δευτέρην τάξιν ἀγαπᾶν
ζηλομένης τῷ ἡγήμονι, καὶ τῆς ἀπ' ἐκείνου διωόμεως ἐ-
πιμῆς ἀπολαύουσα;

οἷ'.

“ Διὰ τί τὸν μὲν ἐνιαυτὸν, τῷ Διὸς νομίζουσι, τὸς
“ δὲ μῶνας, τῆς Ἥρας; ” Ἡ ὅτι τῷ μὲν ἀρχέτατον
θεῶν καὶ νοικτῷ βασιλεύουσι Ζεὺς καὶ Ἥρα· τῷ δὲ
ἀρχετῷ, ἥλιος καὶ σελήνη; ποιεῖ δὲ ὁ μὲν ἥλιος τὸν
ἐνιαυτὸν, ἡ δὲ σελήνη τὸς μῶνας. Δεῖ δὲ μὴ νομίζειν
ἀπλῶς εἰκόνας ἐκείνων τῆς φύσεως, ἀλλ' αὐτὸν εἰ ἕλη Δία,
τὸν ἥλιον, καὶ αὐτὴν τὴν Ἥραν εἰ ἕλη, τὴν σελήνην·
διὸ καὶ Ἴουιον ἐπονομάζουσι τὴν Ἥραν, τὸ νέον ἢ τὸ
νεώτερον ἐμφαίνοντος τῷ ὀνόματος ἀπὸ τῆς σελήνης· ἐ-

C. 6. Ἴουιον] Ἰουόνη var. lect. Voff. Ἰουῶνα Mes.

Aut obedientiæ sic adfuescere
discebant, Lunæ exemplo præ-
stantiori parere non recusantes?
et quemadmodum illa secundas
obit partes,

Pæbei semper radiis intenta nitentis,
ut canit Parmenides: ita ipsi
quoque contenti esse secundo
loco magistratibusque obtemperare,
ab iisque potentia et
honorum fructu aliquo imper-
titi?

LXXVII.

Cur annum Jovi, menses Ju-

*noni consecrant? An quod in
deos invisibiles et soli intelli-
gentia notos regnum obtinent
Jupiter et Juno: in eos qui
conspicui patent, Sol et Lu-
na? Efficit autem Sol annum,
Luna menses. Neque simpli-
citer censendum est hos isto-
rum esse imagines, sed ipsum
in materia Jovem esse Solem,
ipsamque in materia Junonem
esse Lunam: ideoque Junoni
nomen est a juvenescendo: et
Junonem vocant Lucinam,*

Λυκίαν, Ἡραν χαλοῦσιν, οἷον φαεινὴ ἢ φατίζουσα· καὶ νομίζουσιν ἐν ταῖς λοχίαις καὶ ὠδοῖσι βοηθεῖν, ὡσπερ καὶ τὴν σελλεύην, ἀφ' ἧς κινεον πόλον ἄφραν, διὰ τε ἄκου-
D τόκοιο σελένας· εὐτοκεῖν γὰρ ἐν ταῖς πανσελεύοις μά-
λιςτα δοκοῦσι.

ση.

“ Διὰ τί τῶν οἰωνῶν ὁ χαλέμδος ἀριστερός, αἴσιος; ”
Πότερον οὐκ ἐπὶ τῷτο ἀληθές, ἀλλὰ ὡς κρέετο) πολ-
λοὺς ἢ διάλεκτος; τὸ γὰρ ἀριστερὸν, ΣΙΝΙΣΤΡΟΝ ὀνο-
μάζουσι, τὸ δὲ ἀφῆναι, ΣΙΝΕΡΕ, καὶ ΣΙΝΕ λέγουσιν
ὅταν ἀφῆναι ὡς χαλαῶσι τὸν οἶον ἐφιέντα ἢ ὡς ἔξῃ
οἰωνόν, σνιτέριον ὄντα, ΣΙΝΙΣΤΡΟΝ οὐκ ὀρθῶς ὑπο-
λαμβάνουσιν οἱ πολλοὶ καὶ ὀνομάζουσιν. Ἡ, χαράπερ
Διονυσίος φησιν, Ἀσκάνιῳ τῷ Αἰνείῳ ὡς βασιλομήνῳ
ἔως Μεζέντιον, ἀτραπίς ἐν ἀριστερᾷ νικηφόρου γενο-
E μένης, οἰωνιστάμνοι, καὶ ἔως τὸ λοιπὸν ἔτω ὡς φυ-
λάτῃσιν; Ἡ, ὡς ἄλλοι πνές, Αἰνεία τῷτο συμπε-
σόντος; καὶ γὰρ Θεβαῖοι τῷ ἀριστερῷ κέρει τελέμδος

quasi Lucidam dices: pu-
tantque eam in partibus aux-
ilium ferre mulieribus, ut et
Lunam: unde illud:

*Per caeruleum astrorum polum,
Partus celerantemque Lunam.*

facillime enim mulieres sub
plenilunium videntur prolem
eniti.

LXXVIII.

*Cur aves sinistrae quae dicun-
tur, in auspicio habentur pro
addicentibus? An verum hoc
non est, multoque decerit?*

An finistrum (si quis proba-
bilibus argumentis velit uti)
a *sinendo* dictum est? ideoque
avem quae actionem suscipi
permittit, *sinistram* pro finis-
teria vulgus male dicit. An
res ita habet? cum Ascanio
Æneæ filio signa cum Me-
zentio collaturo fulgur a læva
victoriam portendisset, rem in
omen tractam in posterum
quoque fuisse observatam. A-
lii tamen Æneæ hoc usu ven-
nisse dicunt. Et quidem The-
bani, quod lævo cornu in pug-

τὸς πολεμίαις καὶ κρατήσαντες ἐν Λεύκτροις, διετέ-
 λησαν ἐν πάσαις ταῖς μάχαις τῷ ἀριστερῷ ἢ ἡγεμονίαι
 ἀποδιδόντες. Ἡ μᾶλλον, ὡς Ἰόβας φησί, τοῖς πρὸς
 τὰς ἀνατολάς ἀποβλέπουσιν, ἐν ἀριστερᾷ ἢ τὸ βόρειον;
 ὃ δὴ τῷ κόσμῳ δεξιὸν ἔνιοι τίθενται καὶ κραυπέτερον.
 Ὅρα δὲ μὴ φύσιν σοῖς εὐωνύμοις ἀσθενέστερις ἔσιν οἱ
 παριστάμενοι τῷ οἰανῶν οἷον ἀναρρωνήσασιν καὶ ὑποφείδουσι
 τὸ ἔλλειπές τ' διωάμεως ἐπανιστοιῦντες. Ἡ τὰ ἑκτίγηρα
 καὶ θνητὰ τοῖς ἑρανοῖσι καὶ γείοισι ἀντικείσθαι νομίζοντες,
 φηόντο τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀριστερὰ τὸς θεοῖς ἀπὸ τῷ δεξιῶν
 κραυπέμπειν.

οθ'.

“ Διὰ τὴν τῷ θριαμβεύσαντος, εἶτα ἀποθανόντος καὶ
 “ κέντος, ἔξιμ' ὄσθον λαβόντας, εἰς τιμὴν πόλιν εἰσφέρουσιν
 “ καὶ κραυπέσθαι, ὡς Πύρρον ὁ Λιπαρῆσιος ἰστέρεν; ”
 Ἡ πμῆς ἔνεχε τῷ τεθνηκότι; καὶ γὰρ ἄλλοις ἀριστεῖσι
 καὶ κραυπέσι ἔδωκεν οὐκ αὐτὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς
 ἀπ' αὐτῶν ἐλάττωσιν τῇ ἀγορᾷ, κατὰ περ Οὐαλερίω

na Leuctrica fudissent hostem
 atque vicissent, deinceps om-
 nibus in praeliis principem
 locum sinistræ aciei attribue-
 runt. Aut potius versus or-
 tum Solis intuentibus ad læ-
 vam est septentrionalis mundi
 plaga, quam nonnulli dextram
 et superiorem mundi partem
 appellant? hæc est Jubæ opi-
 nio. Quid si sinistris natura
 imbecillioribus augures quasi
 vim quandam addere, et de-
 fectum exsarcire ista ratione
 voluerunt? aut terrestria cœ-

lestibus opposita censentes,
 quæ nobis læva videntur, ar-
 bitrati sunt deos a dextra mit-
 tere?

LXXIX.

Cur ejus qui triumphum e-
 gisset, ac deinde mortuus crema-
 tusque esset, licebat os sumptum
 in urbem inferre ac deponere?
 hoc enim Pyrrho Liparæus
 tradidit. An hoc fit in mor-
 tui honorem? Nam iis qui
 res præclare gessissent, atque
 imperatoribus hoc dederunt
 Romani, ut in foro sepelirent-

23 καὶ Φαβρικίῳ· καὶ φασὶ τέτων ἀποθνήσκουσιν ἀποθανῆσι καὶ κομμαθεῖσιν εἰς ἀγροῦν, ὑφίεσθαι δ᾽ ἄλλα χειρομύθια, εἶτα εὐθὺς αἶρεσθαι, χειρομύθων ἀνεπιφρόνως τῇ τιμῇ, καὶ τὸ εἶναι μόνον ἐκβεβαιωμένων.

π.

“ Διὰ τί τὸς θριαμβεύσαντας ἐπιόντες εἰ δημοσίῳ,
 “ παρηγοῦντο τὸς ὑπάτους, καὶ πέμποντες παρεχέ-
 “ λου μὴ εἰλθεῖν ὅτι τὸ δεῖπνον; ” Ἡ καὶ τόπον
 εἶδει τῷ θριαμβεύσαντι καὶ σίαν ἐπιμότατον ἀποδί-
 δοθαι, καὶ παρεμπέπει μὲν τὸ δεῖπνον; ταῦτα δὲ οὐκ
 ἔχειν ἐτέρῳ γίνεσθαι ἢ ὑπάτων παρόντων, ἀλλὰ ἐκείνοις.

πα'.

“ Διὰ τί περὶ πόρφυρον ὁ δήμαρχος οὐ φορεῖ, τῷ
 B “ ἄλλων ἀρχόντων φορεῶντων; ” Ἡ τοῦδε ἵππου ὅσδε
 ὅστις ἀρχὸν; ὅσδε γὰρ βασιδούχους ἔχουσι, ὅσδε ὅτι δι-
 φρου καὶ δήμοιοι χρηματίζουσιν, ὅσδε ἔτις ἀρχῆ, κα-

A. 7. μὴ εἰλθεῖν] Forte rectius E. μὴ εἰλθεῖν.

A. 8. σίαν] κιάων var. lect. Voff. Amiot. Mez.

tur: ut Valerio et Fabricio: quorum tamen posteros aiunt ita invidiam honoris istius declinare solitos, ut funeri in forum allato fax ardens subiceretur, statimque auferretur: facultate duntaxat sepulturæ in foro sic confirmata.

LXXX.

Cur cum publico epulo exciperent eum qui triumphum duxisset, a consulibus missis internunciis petebant, ne ad cœnam venirent? An quod locum assignari honoratissimum tri-

umphatori oportebat, tractarique eum magnificentissime, et domum deduci peracta cœna: quæ omnia consulibus, si interessent, nulli alii licebat deferri?

LXXXI.

Cur purpura prætextam vestem tribunus plebis non gestat, aliis magistratibus gerentibus? An quia omnino magistratus non est? nam neque lictores habet tribunus plebis, neque pro tribunali sedens responsa dat, neque initio anni,

ἴαπερ οἱ λοιποὶ πάντες, ἄρχοντες, εἰσιν, ὅσδ' ἔ παύονται διατάττειν αἰρεθέντες, ἀλλὰ πᾶσαν ἀρχὴν ἐκείνου μετατίθεντος εἰς ἑαυτὸν, αὐτοὶ μόνου ἀφαιρῶσιν, ὥσπερ ὅσδ' ὄντες ἄρχοντες, ἀλλ' ἕτερον τιὰ τάξιν ἔχοντες· ὡς δὲ τῶν ῥητόρων ἔνιοι τιὰ ῥητορικῶν ἐ βέλονται δίκην (εἰ), τοιαῦτ' ὅν τῃ δίκῃ δρῶσιν· ἢ μὴ γὰρ εἰσάγει καὶ ποιεῖ κρίσιν, ἢ δὲ ἀναρεῖ καὶ λύει· τὸν αὐτὸν τρόπον οἰον) τιὰ δημαρχίαν κάλυσι ἀρχῆς μᾶλλον (εἰ), καὶ πρὸς ἀρχὴν ἀντίταξιν ἢ ἀρχὴν· τὸ γ' εἰσῆται πρὸς δύναμιν ἀρχοντος, καὶ τιὰ ἄγαν ἐξουσίαν ἀφελεῖν, ἐξουσία καὶ δύναμις ὅστιν αὐτῆς. Ἡ ταῦτα μὴ ἂν τις ἔποι καὶ τὰ τοιαῦτα, ἡρώδης εὐρεσιλογία· τῆς δὲ δημαρχίας τιὰ γένεσιν ἐκ τῆ δῆμος λαμβανέσης, τὸ δημοτικὸν ἰσχυρὸν ὅστι, καὶ μέγα τὸ μὴ μείζον φρονεῖν τῶν λοιπῶν, ἀλλ' ὁμοιωθῆαι καὶ σχήματι καὶ σολῇ καὶ ἀφίτη τοῖς

B. 4. ἀρχοντες, εἰσιν] Mez. ἀρχοντες εἰσίσιν.

C. 7. καὶ σχήματι] Sic Venet. Voss. Vulgo μὲν σχήματι.

quod alii solent magistratus, ineunt, neque dictatore creato abdicat, sed omni magistratum jure in hunc translato, ipse solus officium retinet suum: utpote non magistratum gerens, sed diversæ functionis ordinisq; persona. Atque ut oratores nonnulli exceptionem negant esse judicii genus, cum contrarium ejus quod judicii est præstet: judicio enim sententia fertur, exceptione infringitur et aboletur: eodem modo censent tribunatum plebis impedimentum potius ma-

gistratus esse, aliquidque huic adversum, quam magistratum. Obviam enim ire potentiaæ magistratus, nimiamque ejus licentiam retundere, munus est et potestas tribunatus plebis. An vero hæc et horum similia afferunt, qui causas comminiscuntur? Sed cum tribunatus plebis populi voluntate extiterit, popularis etiam ratio vim in eo obtinet, magnumque habetur non supra plebem se in tribunatu efferre, sed intervenientibus civibus habitu, amictu, victuf-

ἔπιτυγχάνουσι τῶν πολιτῶν. Ὁ γὰρ ὄγκος ὑπάτω
 προσήκει καὶ τραπεζῶν τὸν δὲ δήμαρχον, ὡς Γάϊος
 Κηρίων ἔλεγε, καταπατεῖσθαι δεῖ, καὶ μὴ σεμνὸν εἶ) τῇ
 D ὄψει, μηδὲ δυσπρόσοδον, μηδὲ τοῖς πολλοῖς χαλεπὸν,
 ἀλλ' ὑπερ τῶν ἄλλων, τοῖς δὲ πολλοῖς εὐμεταχεί-
 ριστον. Ὅθεν οὐδὲ οἰκίας αὐτῶν κλείεσθαι νομόματι γύραν,
 ἀλλὰ καὶ νύκτωρ ἀνάγει καὶ μεθ' ἡμέραν, ὥσπερ λιμὴν
 καὶ καταφυγὴ τοῖς δεομένοισι. Ὅσῳ δὲ μᾶλλον ἐκτα-
 πεινῶται τῷ σώματι, τοσούτῳ μᾶλλον αὐξέται τῇ ду-
 νάμει κοινὸν καὶ αὐτὸν ἀξίῳσι τῇ χρεία, καὶ πᾶσιν ἐφικτὸν,
 ὥσπερ βομιόν, εἶ), τῇ δὲ τιμῇ ποιῶσιν ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ
 ἄσυλον ὅπερ καὶ βαδίζων ἐν δημοσίῳ, πᾶσι νόμος ὅτι
 καθαίρεσθαι καὶ ἀγνίσασθαι τὸ σῶμα καθαίρων μεμασμένον.
 κβ'.

E " Διὰ τῆ τῶν τραπεζῶν αἱ ῥάβδοι συνδεδεμέναι

D. 6. τῷ σώματι] Legendum τῷ σχήματι.

D. 9. δημοσίῳ, πᾶσι] Inter has duas voces multa excidisse suspicantur Xyl. et Mez. non repugno. Supra, post ὑπερ τῶν ἄλλων lacunam habet E. proxima tamen retinens.

que ratione esse similem. Fas-
 tus enim consulem prætorem-
 que decet: tribunum plebis
 (ut dicebat Caius Curio) con-
 culcandum se præbere conve-
 nit, neque majestatem in vultu
 præ se ferre, aut aditus ad se
 difficiles facere, vel molestum
 multitudini, sed propter hanc
 aliis odiosum, popularibus au-
 tem tractabilem promptumque
 esse. Eam ob rem id quoque
 receptam fuit, ut tribunorum
 januæ nunquam clauderentur,
 sed noctes diesque apertæ es-

sent, tanquam portus et perfu-
 gium ope indigentibus. Quan-
 to autem submissius se pro sua
 persona gerit, tanto magis au-
 getur potentia tribunus; pub-
 licus enim existimatur, quod
 ad usum attinet, omnibusque
 accessus veluti ara: estque hon-
 oris gratia sacrosanctus et
 inviolabilis: quando etiam in-
 cedens in publico ** omni-
 bus lege piacularis iustratio
 mandatur, tanquam pollutis.

LXXXII.

Cur Prætorum fasces colli-

“ παρορητημῶν τῆς πελέκειν φέρονται;” Πότερον
 ὅτι σύμβολόν ἔστι τῶ μὴ δῶν παρῆχεον (ἔϊ) καὶ λευ-
 κῶν τῶ ὄργῳ τῶ ἄρχοντος; Ἡ, ἀφαιρῶν καὶ
 μέλλῳν ἐμποιοῦ τῆ ὄργῃ τὸ λύειν ἀπέμα τὰς ῥάβ-
 δου, παλλάκις ἐπόησε μεταγιῶναι ἀεὶ τῆς κολάσεως;
 Ἐπεὶ δὲ τῆς κακίας τὸ μὴ ἰάσιμόν ἔστι, ὃ δὲ ἀνέκετον,
 αἱ μὲν ῥάβδοι νεθεῖσι τὸ μετατέσθαι διωάμενον, αἱ δὲ
 πελέκεις ἀποκόπιαι τὸ ἀνερέτητον. F

πγ’.

“ Διὰ τί τὸς χαλεμῶν Βλετοποσίως βαρβάρους
 “ ἦναι, ἀνδραπον πεδικεῖαι θεοῖς πυθόμενοι, μετε-
 “ πέμφατο τὸς ἄρχοντάς αὐτῶν ὡς κολάσοντες· ἐπεὶ
 “ δὲ νόμῳ πῆ τῶτο ἐφαίνοντο πεποικίστες, ἐκείνης μὲν
 “ ἀπέλυσαν, ἐκάλυσαν δὲ παρὸς τὸ λοιπὸν· αὐτοὶ δὲ
 “ ἔ πολλοῖς ἔπειν ἔμπαρσθεν, δύο μὲν ἄνδρας, δύο δὲ
 “ γυναῖκας ἐν τῆ βοῶν ἀγροῦ λεγρομῆνι, τὸς μὲν Ἐλ-
 “ ληνας, τὸς δὲ Γαλάτας, (ῶνάς κετόρυξαν; φαίνε)
 “ γὰρ ἄτοπον, ταῦτα μὲν ποιεῖν αὐτὸς, ὀπιτιμῶν δὲ

LXXXIII.

*gati feruntur, appensis securi-
 bus? An id signo est iram
 magistratus non debere esse in
 proclivi et solutam? an solu-
 tio fascium, quæ paulatim fit,
 moram aliquam iræ injicit et
 cunctationem, et nonnunquam
 fecit ut sententia de supplicio
 exigendo mutaretur? Jam cum
 vitiorum alia sint sanabilia, alia
 insanabilia: virgis corripiban-
 tur qui emendari poterant, se-
 curibus amputabantur imme-
 dicabiles.*

*Cur Romani cum inaudi-
 vissent a Bletonefiis, qui est po-
 pulus barbarus, immolatum diis
 hominem esse, eorum magistra-
 tus acciverunt, ut pœnas de iis
 sumerent: cum autem appare-
 ret legis cujusdam jussu id fac-
 tum, missos eos fecerunt, sed isto
 sacrificio in posterum interdix-
 erunt: ipsi autem non multis
 ante annis, duos viros totidem-
 que mulieres in foro boario, al-
 teros Græcos, alteras Gallas,
 vivos defoderunt? Videtur e-*

ἡ βαρβαρία ὡς ἐχ' ὅσα ποιῶσι." Πότερον τὸ μὲν
 ποῖς θύει ἀνδρόπους, ἀνόσιον ἠγῆντο τὸ δέ, δαίμοσιν,
 284 ἀναγκάσιον; Ἡ τὸς μὲν ἔχ' καὶ νόμῳ τῷτο πρῶτοντα,
 ἀμαρτάνειν σιόμιζον, αὐτοὶ δὲ πρῶτοντα ἔχ' ἐκ τῶ
 Σιδυλλείων ἔπρῶτοντα; Λέγεται ᾗ Ἐλβίαι πνὰ παρ-
 θένον ὄχουμνίλιν ἐφ' ἵππων βληθῶν κερσινῶ, καὶ γυμνὸν
 μὲν εὐρεθῶν κείμνον τὸν ἵππον, γυμνῶ δὲ αὐτῶ ὡς
 ὀπίσθηδες ἀνηγμῶν τῶ χερσίνος ἀπὸ τῶ ἀπαρρήτων, ὑπο-
 δημάτων δὲ καὶ δακτυλίων καὶ κερσινῶν διερριμμένων
 χωρὶς ἄλλων ἀλαχῶν, τῶ δὲ σώματος ἔξω πρῶτοντα-
 κότης πνὴ γλῶσσαι ἀποθηναμμένων δὲ τῶ μάντεων,
 δεινῶ μὲν αἰγμῶν ταῖς ἱεραῖς παρθένοις (εἰ), καὶ γενή-
 285 σαδαμ πρῶτοντα, ἀμαρτάνειν δὲ πνὰ καὶ ἵππων ἕβριν,
 ἐμύνησε βαρβαρία πρὸς ἵππων θέρων τρεῖς παρθένας
 τῶ ἐπάδων, Αἰμυλίαι καὶ Λικινίαι καὶ Μαρτίαι ὑπὸ
 τὸ αὐτὸ διαφραμῶν, καὶ συνῶσαι πολὺν χρόνον ἀν-

A. 1. τῷτο πρῶτοντα.] Ita Voss. Vulgo τῷτο πρῶτοντα. P. τῷτο πρῶτοντα.

nim absurdum ista facere, et barbaris tanquam nefaria exprobrare eadem. An diis immolare homines nefas putabant: genis autem, necessitatem cogere? Aut qui consuetudine ac lege ista sacrificia receperunt, eos peccare existimantes, ipsi Sibyllinis libris mandantibus istud fecerunt? Narrant enim Elbiam quandam virginem equo vehentem fulmine ictam, repertumque fuisse equum nudum jacentem, nudam quoque virginem ipsam, tanquam dedita opera

vestibus a genitali membro reductis, calceis, annulis, capitisque redimiculo hinc inde dispersis, lingua extra os extensa. Tum vates respondisse, ingens opprobrium sacris virginibus oblatum, foreque ut publice id innotesceret, sed et equitum conjunctum fore quoddam dedecus. Ibi barbari cujusdam equitis servum indicium detulisse de tribus Vestalibus virginibus Æmilia, Licinia, et Martia, sub idem tempus vitiatas, et quæ jam diu cum viris incestam con-

δράσων, ὧν εἷς ἱὺ Βυτίετος βάρβαρος τῷ μινυτῷ δεσποτῆς ἐκείνου μὲν οὖν ἐκολέσθησαν ἔξελεγχθεῖσά τῆς δὲ πρῶτης δεινῆς φανείσης, ἔδοξεν ἀναρῆσθαι τὰ Σιβύλλεια τῶς ἱερεῖς· εὐρεθῆναι δὲ φασὶ χρησμούς τῶν τε πρῶτων ὡς ἔπειτα καὶ γενεσίου, καὶ πρῶτον πάντας ἄλλοκότοις ποτὶ δαίμοσι καὶ ξένοις, ἄποτροπῆς ἔνεχε τῷ ἔπιόντος, πρῶτον δὲ δύο μὲν Ἑλλήνας, δύο δὲ Γαλάτας ζώντας αὐτόθι χετοργέντας.

πδ'.

“ Διὰ τί τὴν τῆς ἡμέρας ἀρχὴν ἐκ μέσης νυκτός “ λαμβάνουσι; ” Πότερον ὅτι ἡ πολιτεία φρασιωτικὴ ἐν ἀρχῇ οὐτάξιν ἔχει· τὰ δὲ πολλὰ νύκτωρ ἐν ταῖς φρατείαις περιλαμβάνεται τῶν χρησίων; ” Ἡ πρῶτης μὲν ἐποιοῦτο τὴν ἀνατολήν, πρῶτον δὲ τὴν νύκτα; δὲ γὰρ πρῶτον διασπασθῆναι πρῶτον, ἀλλὰ μὴ πρῶτον ἀφῆσθαι πρῶτον, ὡς Μύσων πρῶτον Χίλωνα τὸν σοφὸν ἐπεὶ λέγεται ἐν χεμίων θρίναξε

B. 7. ἀναρῆσθαι.] Legendum puto ἀνῆρσθαι: quo tendit T. ἀναρῆσθαι.

fuetudinem habuissent, de quibus viris esset etiam Butetius, indicis dominus. Et Vestales quidem criminis convictas, pœnas dedisse: cæterum, ut atroci in re, placuisse, ut a sacerdotibus Sibyllini libri consulerentur. Ibi inventa fuisse oracula, quæ eventura isthæc et malum publicum allatura prædicerent: cujus avertendi causa peregrinis quibusdam et alienis geniis duos Græcos, totidem Gallos homines vivos eo in loco defossos Romani

jubebantur dedere.

LXXXIV.

Cur a media nocte diei sumunt initium? An quia rei publicæ constituto principio fuit militaris? nam in re bellica pleraque noctu ante capiuntur utilia consilia. Aut actionem ordiri sub ortum solis volentes, apparatusi noctem destinaverunt? Prius enim paratos ad agendum par est accedere, non inter agendum se parare: quod Myso Chiloni sapienti respondit, hyeme ven-

D τεκταινόμεν(Θ). *Ἡ κεράπερ ἡ μεσημβρία πέρας ἔστι τοῖς πολλοῖς τῶ τὰ δημόσια καὶ σπουδαῖα πρῶτον, ἕτας ἀρχὴν ἔδοξε ποιῆσθαι τὸ μεσονυκτίον; τεκμήριον δὲ τοῦτο μέγα, τὸ μὴ ποιῆσθαι Ῥωμαίων ἀρχόν(α) σι-
 δήσας μηδὲ ὁμολογίας μὲ μέσον ἡμέρας. *Ἡ δὲ σὲ μὲν καὶ ἀνατολῇ λαμβάνειν ἀρχὴν ἡμέρας καὶ τελευτῶν οὐ δυνατὸν ἔστιν ὡς μὲν γὰρ οἱ πολλοὶ τῇ αἰσθήσει διαφορίζουσιν ἡμέρας μὲν ἀρχὴν τῶ πρῶτῳ ἀνάσσειν τῶ ἡλίου, νυκτὸς δὲ, τελευταίας ἀπόκριψιν λαμβάνοντες, οὐχ ἔξορμον ἰσημερίας, ἀλλ' ἦν μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ νύκτα παρεῖ
 E οὔσθαι δοκῶμεν, αὐτῇ τῆς ἡμέρας ἐλάττων φανεί) τῶ τῶ ἡλίου μεγάλῃ· ὃ δὲ αὖ πάλιν οἱ μαθηματικοὶ, ταύτην ἰσόμενοι τῶ ἀποπίας, τίθενται τὸ τῶ ἡλίου κέντρον ὅταν ἀψήται τῶ ὀρίζοντος, ἡμέρας διαφορισμὸν εἶ) καὶ νυκτὸς, ἀναίρεσίς ἔστι τῆς ἐναργείας· συμβήσεται γὰρ, ἐπὶ πολλῷ φωτὸς ὑπὲρ γῆν ὄντος, καὶ τῶ ἡλίου κετα-

D. 4. τῶτο μέγα] Forte τότε μέγα.

D. 6. ἡ δυνατὸν] ἡ adjecimus ex Voss. ita jam Petavius correxerat: vid. Bryan, ad Plut. Vit. vol. i. p. 85, 1. Μεσ. ἀδύνατον.

tilabrum fabricans. Aut quia meridies plerisque finis est publicas et serias res agendi, mediam noctem placuit pro exordio sumi? cuius rei magnum argumentum est, quod nullus Romanus magistratus post meridiem foedus aut pactum icit. Aut quia ortu occasuque Solis principium et finis diei definiri non possunt? Quo enim modo plerique sensus arbitrio diei principium dijudicant primum Solis ortum, noctis autem ple-

nam ejusdem occultationem; nullum habebimus æquinoc-tium, sed ob magnitudinem Solis nox etiam illa quam maxime æqualem diei credimus, die erit brevior. Quod autem mathematici absurdo huic medentes diei ac noctis discrimen in appulsu centri Solis ad horizontem seu finitorem circulum constituunt, id evidentiā evertit; fit enim ista ratione, ut diem esse negare, et noctem etiamnum du-

λάμποντος ἡμᾶς, μηδέπω ἡμέρας ὁμολογεῖν, ἀλλὰ ἔπι
 νύκτα (εἰ). Ἐπεὶ τοίνυν ἐν ταῖς ἀνατολαῖς καὶ δύσεσι
 τοῦ ἡλίου, δυσληπτός ἐστιν ἡ ἀρχὴ καὶ τὰς εἰρημνίας
 ἀλοχίας, ἀπολείπεται τὸ μεσουρανεῖν ἢ τὸ ἀντιμεσουρανεῖν
 αὐτῷ λαμβάνειν ἀρχὴν· βέλτιον δὲ τὸ δεύτερον· φέρεται γὰρ
 γὰρ ἐκ μεσημβρίας ἐπὶ τὰς δύσεως ἀπὸ ἡμῶν, ἐκ δὲ
 μεσονυκτίας πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τὰς ἀνατολάς.

πε'.

“ Διὰ τί τὰς γυναῖδας ἔτε ἀλεῖν εἶον, ἔτε ὄφο-
 ποιεῖν τοπαλαῖον; ” Ἡ, τὰς σιδηρὰς ἀφαιρηθη-
 νούοντες ἀς ἐποίησαντο πρὸς τὰς Σαβίνους; ἐπεὶ γὰρ
 ἤρπασαν τὰς θυγατέρας αὐτῶν, ἔτα πολεμήσαντες
 διηλλάγησαν, ἐν ταῖς ἄλλαις ὁμολογίαις καὶ τοῦτο
 ἐγράφη, μήτε ἀλεῖν ἀνδρὶ Ῥωμαίῳ γυναῖκα, μήτε μα-
 γρεῦειν.

πζ'.

“ Διὰ τί τῷ Μαίῳ μόνος ὄσκα ἄγονται γυναῖκες; ”
 Πότερον ὅτι μέσος ἐστὶ τοῦ Ἀπριλλίου καὶ τοῦ Ἰουίου

rare cogamur fateri, cum ad-
 huc infra terram multa luce
 manente Sol nostram plagam
 illustrat. Quando igitur ortu
 et occafu Solis principium diei
 et noctis ob dictas difficultates
 non potest percipi, restat ut
 pro principio diei sumamus
 illum articulum temporis, quo
 Sol vel in medio caeli est, vel
 in opposito ejus puncto: hoc
 autem posterius melius con-
 gruit. Sol enim a meridie ver-
 sus occafum a nobis fertur: a
 mediz noctis puncto versus

ortum ad nos.

LXXXV.

*Cur antiquitus mulieres ne-
 que molere sinebant, neque co-
 quere? An memoria pactorum
 cum Sabinis initorum? Post
 raptum enim Sabinarum, et
 bellum pace mutatum, id quo-
 que in pactis scriptum fuit,
 Mulierem viro Romano neque
 molere debere neque coquere.*

LXXXVI.

*Cur mense Maio mulieres non
 ducuntur? An quia is medio
 loco inter Aprilem est et Ju-*

285 μιλῶς, ὡν τὸν μὲν Ἀφροδίτης, τὸν δὲ Ἑρας, γαμι-
 λίων θεῶν, ἰερῶν νομίζοντες, περιλαμβάνουσι μικρὴν ἢ
 περιμεθύνουσι; Ἡ, ὅτι καὶ μιλῶ τῆς τὸν μέγιστον ποιῶν)
 τῆς χαρμῶν, καὶ μὲν ἔδωλα ῥιπιοῦντες ἀπὸ τῆς γε-
 φύρας εἰς τὸν ποταμὸν, πάλαι δὲ ἀνθρώποις; διὸ καὶ
 τῶν Φλαμίνικων ἰερῶν τῆς Ἑρας εἶναι δοκοῦσαν, νεό-
 μιαν σκυδρωπάζειν, μήτε λουομένην τιναχεῦντα, μήτε
 κοσμημένην. Ἡ, ὅτι πολλοὶ Λατίνων ἐν τῇ μηνὶ τῆς
 τοῖς χειτοχιρμῶν ἐναγίζουσι; καὶ ἀφ' αὐτῆς ἴσως Ἑρ-
 μῶν ἐν αὐτῇ σέβονται, καὶ Μαίας ἐπωνυμῶς ὅστιν. Ἡ,
 κατὰ περ εἶνοι λέγουσιν, ὁ μὲν Μαίος ἀπὸ τῆς πρεσβυ-
 τέρας, ὁ δὲ Ἰένιου, ἀπὸ τῆς νεωτέρας ἡλικίας ὠνόμα-
 σαι; γὰρ δὲ ἀρμυδιώτερον τὸ νέον, ὡς καὶ Εὐριπίδης
 φησὶν,

Ἄλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἰᾶ,
 Ἡ τ' Ἀφροδίτῃ τοῖς γέρονσι ἀχθεταί.

ἢ γαμοῦσιν οὖν ἐν τῇ Μαίῳ, περιμεθύνοντες τὸν Ἰούνιον,
 ὅς ἐστὶν ὅστι μὲν τὸν Μαίον.

nium, quorum ille Veneri, hic Junoni sacer est, numinibus matrimoniorum tutelaribus, vel antevortunt Maium, vel Junium praestolantur? Aut quia mense isto maximam expiationem peragunt, simulachra nunc de ponte in fluvium, antiquitus homines jacentes? ideoque etiam Flaminicam, quae Junonis habetur antistita, leges tunc jubent esse tetricam, lavacroque et ornatu abstinere. Aut quia multi Latinarum isto mense parentant

mortuis? atque ideo fortassis Mercurius eo mense colitur, a Maia nomen ducente. Aut verius est quod alii dicunt? Maium a seniorum, qui sunt majores, Junium a minorum aetate nomen habere, qui sunt juniores: magis autem convenit nuptiis juvenum, ut et Euripides monet,

*Etenim senectus Cypridem missam facit:
 Annisque onustus Venus aperjatur viros.*

itaque Maio non contrahunt matrimonium, sed in Junium continuo sequentem differunt.

πζ'.

“ Διὰ τί τῶν γαμουμένων αἰχμῆ δεσπτεύει πλὴν κό-
 “ μῳ ἀφαιρήσων; ” Ἄρα σύμβολόν ἐστι τῆτο τῆ
 βία καὶ μετὰ πολέμου γαμηθῆναι τὰς ἑσφάδας; Ἡ
 μαθήαντων, ἀνδράσι σιωποῦσθαι μαχίμοις καὶ πολεμ-
 κοῖς, ἀφρηπῶν καὶ ἀπλην καὶ ἀφελῆ προσιεσθαι χαλ-
 λαπτισμόν; ὡσπερ ὁ Λυκούργος ἀπὸ τριόνοιο καὶ πελέ-
 κωιο κελεύσας τὰ θυρώματα ταῖς οἰκίαις ποιεῖν καὶ τὰς
 οὐσφάδας, ἄλλω δὲ μὴ χεῖρσθαι τὸ ὄφθαλμῶν ἐργαλείω,
 πᾶσαν ἔξέβαλε προεργῆσαι καὶ πολυτέλειαι; Ἡ πλὴν
 ἀφάσων αἰνίττεται τὸ γινόμενον, ὡς μόνω σιδήρῳ τοῦ
 γάμου ἀφαιρηθσομένη; ἢ τὰ μὲν πλῆστα τῶν γαμη-
 κῶν εἰς πλὴν ἦσαν ἀπῆπῶν; Ἡσας δὲ ἱερὸν τὸ δῶρον
 νεόμεσαι, καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτῆιο δεσπτεύει σφρίζεται
 τὰ πλῆστα, καὶ Κυριτίο ἢ θεὸς ἐπωνόμεσαι τὸ γὰρ
 δῶρον, ΚΟΥΡΙΝ ἑκάλεν οἱ παλαιοί· διὸ καὶ φασὶ Κυρίων
 ὀνομαθῆναι Ἐνυάλιον.

D. 1. ΚΟΥΡΙΝ] Ald. Baf. Xyl. rectius κύριον.

LXXXVII.

*Cur nuptiarum comam discrimi-
 nant hastæ cuspidē? An id
 signum est primas vi et bello
 fuisse ductas? Aut monentur
 nuptæ, quia bellicosas jungan-
 tur maritis, debere ipsas orna-
 tu uti simplici et a luxu ac
 mollitie alieno? quemadmo-
 dum Lycurgus fores et fastigia
 ædium jubens ferra et securi,
 nullo alio adhibito instrumen-
 to, fabricari, omnem luxum su-*

*pervacaneamque operam præ-
 cidit. Aut per ambages signifi-
 ficatur, solo ferro conjugium
 discissum iri? Aut quia ple-
 raque ad nuptias pertinentia
 ad Junonem referuntur? Ju-
 noni autem sacra habetur has-
 ta, et pleræque ejus statuæ
 hasta nituntur, ipsaque dicitur
 dea Quiritis; hasta enim an-
 tiquis Quiritis nominabatur:
 inde Mars Quirinus usurpa-
 batur.*

πή.

“ Διὰ τί τὸ τελούμενον εἰς θεὰς, λούχερ καλεῖσιν; ”
 Ἡ, ὅτι πολλά ἔστιν ἄλλα πρὸς τὴν πόλιν ἀνεμύνα
 θεοῖς, ἀ καλοῦσι λούχοις, καὶ τὴν ἀπὸ τέτων πρὸσοδὸν
 εἰς τὰς θεὰς ἀνήλισκον;

πθ’.

“ Διὰ τί τὰ Κυρινάλια, μαρῶν ἑορτὴν ὀνομάζουσιν; ”
 Ἡ, ὅτι τὴν ἡμέραν ταύτην ἀπεθιδάκεσαν, ὡς Ἰβας
 φησί, τοῖς τὰς αὐτῆς φατείας ἀγροῦσιν; Ἡ τοῖς μὴ
 θύσασιν, ὡσπερ οἱ λοιποὶ, καὶ φυλάς ἐν τοῖς Φουρνικα-
 λίοις, δι’ ἀγροῦσιν ἢ ἀποδημίαι ἢ ἀγροῖαν, ἐδόθη τῇ
 ἡμέρᾳ ταύτῃ τὴν ἑορτὴν ἐκείνῃ ἀπολαβεῖν;

ζ’.

ε “ Διὰ τί τῷ Ἡρακλεῖ γνομῆνις θυσίας, ἄλλον
 “ ὁδῶνα θεῶν ὀνομάζουσιν, ὁδῶ φαίνεται κίων ἐντός
 “ τῆς πρὸς ἑσπέρων, ὡς Βάρρων ἰσχυρῶς; ” Ἡ, θεὸν μὲν
 ἄλλον οὐκ ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ τὸ τοῦτον ἡμῶν νομί-

D. 4. πολλά ἄλλα] Vere et acute Mez. et Xyl. πολλά ἔστι.

LXXXVIII.

Cur pecunia quæ spectaculis impenditur, Lucar dicitur? An quia multi circa urbem sunt luci diis consecrati, quorum reditus in spectacula infumebant?

LXXXIX.

Cur Quirinalia festum stultorum appellant? An quod dies iste his erat destinatus, ut Juba scribit, qui suam curiam ignorabant? Aut quod qui

Fornacalibus feriis ob occupationes, peregrinationem, vel ignorationem non sacrificassent in sua tribu, iis permissæ fuerunt istæ feriæ harum loco obeundæ?

XC.

Cur in sacrificio Herculis nullus alius deus nominatur, neque intra sepimenta canis conspicitur? sic enim tradit Varro. An ideo alium deum non nominant, quia semideus

ζειν; ὡς δὲ φασιν ἔνιοι, καὶ κατὰ τῶν ἀνθρώπων ὄντος ἐπιβωμῶν ἰδρύσασθαι τὸν Εὐανδρὸν αὐτῷ, καὶ θυσίαι προσάγαγεῖν. Κεῖν δὲ πάντων μάλιτα τῶν ζῶων ἐπολέμησε καὶ γὰρ ἕτος αὐτῷ αἰεὶ πολλὰ θράγματα παρέχε, καὶ ὁ Κέρβερος καὶ ἔπι πᾶσι, τῷ Λικυμνίᾳ παιδὸς Οἰωνοῦ διὰ κυρία φονδθέντος ὑπὸ τῶν Ἰπποκοωντιδῶν, ἀνασχεαθεὶς μάχην συνάψαι, τῶν τε ἄλλων φίλων πολλὰς ἀπέβαλε, καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἰφικλέα.

ζα΄.

“ Διὰ τί τοῖς πατρείοις οὐκ ἐξέμωθε τὸ Καπιτώλιον κατακεῖν; ” Πότερον ὅτι Μάρκος Μάλιος αὐτῷ κατακεῖν ἐπεχείρησε τυραννίδι; ἢ ἀπόμοτον φασιν εἶ) κατὰ οἴκῳ, μηδενὶ Μαλίῳ ὄνομα Μάρκος γενέσθαι; ἢ ἡ σπαραγμῶν ἰσχυρὸς ἕτος; Ποπλικόλαν γοῦν ἄνδρα δημοσιώτατον οὐκ ἐπαύσαντο ἀφβάλλοντες μὲν οἱ δυνατοὶ, δεδότες δὲ οἱ πολλοὶ, μέχρις ἢ τὴν οἰκίαν αὐτὸς κατέσκαψεν, ἔπι κείῳ τῇ ἀγορᾷ δοκῶσαν.

XCI.

censetur Hercules? Aut quia adhuc inter homines degenti Evander aram posuit, et victimam obtulit? id enim nonnulli tradunt. Omnium autem animalium nullum infestius habuit Hercules canem: hic enim ei plurimum negotii identidem exhibuit: et Cerberus canis fuit: ac præter omnia, cum Licymnii filium Oeonum canis causa interfecissent Hippocoontidæ, coactus pugnam committere, cum alios sociorum multos, tum Iphicium amissit.

Cur patriciis non licebat prope Capitolium habitare? An quia Marcus Manlius ibi habitans tyrannidem affectavit? propter quem illa familia iurejurando sese obstrinxit, nemini se ex ea Marci prænomen facturam. Aut antiquus tenebat metus? etenim Poplicolam hominem magis quam quisquam fuerit alius popularem non destiterunt calumniis impetere potentiores, metuere vero plebs, antequam domum suam ipse diruit, quod ea imminere foro videretur.

4β.

“ Διὰ τί τῷ σώσαντι πολίτῳ ἐν πολέμῳ, δρῦνον
 286 “ δίδασσι στέφανον; ” Πότερον ὅτι πανταχοῦ καὶ ῥαδίως
 ἔστιν εὐπορήσασθαι δρῦος ἔπι στρατείαις; ἢ ὅτι Διὸς καὶ
 Ἡρας ἱερεὺς ὁ στέφανός ἐστιν, ἔς πολυέχρους νομίζουσιν; ἢ
 παλαιὸν ἀπ’ Ἀρκάδων τὸ ἔθνος, οἷς ἐστὶ τις συγγένεια
 πρὸς τὴν δρῦν; φεσθῆναι γὰρ ἀνθρώπων γερονέμου δο-
 κοῦσιν ἐκ γῆς, ὡσπερ ἡ δρῦς τῆς φυτῆρος.

4γ.

“ Διὰ τί καὶ χροῶνται μάλικα πρὸς τὴν οἰανισ-
 “ μὸς; ” Πότερον ὅτι καὶ Ῥωμαῖοι δάδοικα γύπας
 ἐφάνησαν ἔπι τῇ κτίσει τῆς Ῥώμης; ἢ ὅτι τῷ ὀρνίθῳ
 ἦικτα σιωπῆς καὶ σιωπῆς ἕτος; ἔσθ’ ἂν γὰρ νεοτῖα γυ-
 287 πὸς ἐπιτυχεῖν ῥαδίως ἔστιν, ἀλλὰ πρόρωθεν ποθὲν ἕλα-
 πίνης καταίεσθαι διὸ καὶ σημειώδης ἡ ἄμφι αὐτῆς ἔστιν.
 ἢ καὶ τὸ παρ’ Ἡρακλέους ἔμαθον; εἰ λέγει ἀληθῶς
 Ἡρόδοτος ὅτι πάντων μάλικα καὶ ἔπι πρῶξενος

XCII.

*Cur cum qui civem servaf-
 set, corona donabant querna? An quod ubique copia in ex-
 peditionibus est quercus, et
 quidem nullo negotio? Aut
 quia Jovi et Junoni sacra est
 ista corona, quibus diis urbi-
 um tutelam adsignant? Aut
 prisca est hæc Arcadum con-
 suetudo, quibus aliqua est cum
 quercu cognatio? Primi enim
 hominum e terra enati credun-
 tur, sicut quercus inter stirpes
 prima.*

XCIII.

*Cur ad auspicia maxime usi
 sunt vulturibus? An quod Ro-
 mulus Romam condens duo-
 decim vultures observavit?
 An quia avium omnium mi-
 nime ista frequenter conspici
 solet? non enim facile in pul-
 los vulturis incideris: sed ex
 remotis locis alicunde subito
 advolant: unde sequitur, eor-
 um conspectu aliquid porten-
 di. An hoc quoque ab Her-
 cule didicerunt? Si tamen ve-
 rum est quod Herodorus scrip-
 sit, Herculem in auspicio ca-*

ἀρχῇ φανεῖσιν ἔχειρει Ἡρακλῆς, ἠγούμνος δικαιοτάτου
 εἰ) τὸν γῦπα τῶν σαρκοφάγων ἀπάντων· ὡρεῖτον μὲν
 γὰρ ὄσθενός ἀπλεταί ζῶντος, ὄσθ' ἄποκτίνουσιν ἐμφυλον
 ἔθεν, ὡς αἰετοὶ καὶ ἰέρακες καὶ τὰ νυκτινόμα· λεῖται δὲ
 τοῖς ἄλλοις ἀποθανῶσιν· ἔπειτα καὶ τέταν τὰ ὀμοφυλα
 παρήσι· πετεινῶ γὰρ ὄσθ' εἰς ἑώρακε γῦπα γβύδουμον, ὡς
 αἰετοὶ καὶ ἰέρακες μάλιστα τὰ συγγενῆ δικάωσι καὶ κόπῃσιν·
 καίτοι κατ' Ἀιχύλον,

Ὅριδος ὄρις πῶς αἰ ἀγνοῖ φαγῶν ;

ἀνθρώποις δὲ, ὡς ἔπος ἐπέειν, ἀβλαβέστατός ἔστιν, οὔτε
 χαρπὸν ἀφανίζων ἔτε φυτὸν, ἔτε ζῶον ἡμέρον χαυρηγῶν.
 Εἰ δὲ, ὡς Αἰγύπιοι μυθολογῶσι, θῆλυ πᾶν ὃ γένος ἔστι,
 καὶ κίτσκοντα δελχόμενοι καταπνέοντα τὸν ἀπηλιώτιν,
 ὡσπερ τὰ δένδρα τὸν ζέφυρον, καὶ παντάπασιν ἀπλανῆ
 τὰ σημεῖα καὶ βέβαια γίνεσθαι πιθανόν ἔστιν ἀπ' αὐτῶν·
 εἰ δὲ τοῖς ἄλλοις αἰ πρὸς τὰς ὀχέας σοβήσης, ἔπι δὲ

B. 9. τοῖς ἄλλοις] Legendum τοῖς ἄλλοις. Voff. τοῖς ἄλλοις.

piendo maxime delectatum
 fuisse vulturibus oblatis, quod
 hanc omnium volucrum car-
 nivorarum iustissimam cense-
 ret. Primum, quia nihil ani-
 matum tangit aut necat: id
 quod aquilæ faciunt, accipi-
 tres, et quæ noctu volant a-
 ves: sed solis vescitur cadave-
 ribus. Deinde quod suæ quo-
 que naturæ et generis cadavera
 præterit: nemo enim unquam
 vidit a vulture avem gustari;
 cum aquilæ et accipitres max-
 ime infectentur et occidunt
 aves: at vero ut est apud Æl-

chylum,

*Inesta avis fit oportet, si volucrum vo-
 ret.*

Præterea hæc avis minime om-
 nium aliarum homini nocet,
 cum neque fruges perdat, ne-
 que plantas, neque ullum man-
 suetum animal lædat. Deni-
 que si verum est quod Ægyptii
 perhibent, totum vulturum
 genus esse foemininum, et con-
 cipere subfolani flatu excepto,
 sicut arbores Favonii admisso
 spiritu; omnino probabile est
 præfagia ab iis ducta, firma
 esse et erroris vacua: cum in

ἀρπαγαὶ καὶ φυγαὶ καὶ διώξεις πολὺ τὸ θορυβῶδες καὶ ἀκατάστατον ἔχουσι.

ζδ'.

“ Διὰ τί τῶ Ἀσκληπιῷ τὸ ἱερόν ἔξω πόλεως ἔστι;”
 D Πότερον ὅτι ταῖς ἔξω ἀσκληπιῶν ὑγιεινότερας εὐομίζον
 τῆς εἰς τὴν πόλιν ἄσαι; καὶ γὰρ Ἕλληες εἰς πόλιν κα-
 θαρσῆς καὶ ὑψηλοῦς ὀβρισιῶν ἰδρυμένα τὰ Ἀσκληπιῶνα
 ἔχουσιν. Ἡ, ὅτι τὸν θεόν ἐξ Ἐπιδαύρου μεταπέμπλον
 ἦκει νομίζουσιν, Ἐπιδαυρίοις δὲ ἔχεται πόλιν, ἀλλὰ
 πῶς τὸ Ἀσκληπιεῖον ἔστιν; Ἡ, ὅτι τῶ δαίμονος εἰς
 τῆς πόλεως ἐπὶ τῶ ἦσαν ἀποβάλλοντος καὶ ἀφανισθέντος,
 αὐτὸν ὄντο τῶ ἰδρυσιν ὑψηλοῦσιν τὸν θεόν;

ζε'.

“ Διὰ τί νενομίσθη τῆς ἀγρονομίας, ὁσπίων ἀπέχεσ-
 “ θαι;” Πότερον, ὡς οἱ Πυθαγόρειοι, τῆς μὲν κυάμης
 ἀφωσιουῦτο ἀπὸ τῆς λεγομένης αἰτίας, τὸν δὲ λάθουσαν
 E καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς παρωνύμους τῶ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης;

D. 3. Ἀσκληπιῶνα—Ἀσκληπιεῖον] Ita E. Vulgo Ἀσκληπιῶνα—Ἀσκληπιεῖον.

aliis agitatio circa coitum, tum rapinae, fugae, insectationesque multum tumultuationis et incertitudinis exhibeant.

XCIV.

Cur Aesculapii fanum extra urbem est? An quia salubrius extra quam intra urbem degi putant? nam Graeci quoque fere locis puris et sublimibus posita Aesculapii habent sacra. Aut quod deum illum Epidauro arcessitum venisse Romam existimant? Epidaurii autem non in urbe, sed pro-

cul inde templum Aesculapii habent. Aut quod angue apud insulam e trireme egresso et e conspectu hominum sublato, ipsum deum arbitrantur locum sui templi indicasse?

XCV.

Cur castimoniam servantiibus usu leguminum est interdictum? An fabam ob easdem quas Pythagorici causas abominati sunt? lathyrum autem et erethinthum (hoc est pisum, puto, et cicerem) quod lathæ et eretho, id est letho et orco, nomina

*Ἡ ὅτι πρὸς τὰ θείδειπνα καὶ τὰς περιλήψεις τῶν νεκρῶν μάλιστα χρῶνται τοῖς ὁσπίοις; *Ἡ μᾶλλον, ὅτι διὰ πρὸς τὰς ἀγνείας καὶ ἀγνείας καθαρά καὶ λιτὰ τὰ σώματα ἔχειν; ἔτι δὲ τὰ ὄσπρια πινόμενα, καὶ πείσασμα ποιεῖ πολλῆς καθαρότητος δέοντων. *Ἡ ὅτι καὶ πρὸς σικεσίαν παρορμᾶ ἀφ' τοῦ φουσῶδες καὶ πινόμενα πίν;

ἔτι'.

“ Διὰ τί τῶν παναγῶν παρθέτων τὰς ἀφαιρέσεις, “ ἄλλως οὐ κολάζουσιν, ἀλλὰ ζῶσας κητορήθουσιν;” P
Πότερον ὅτι κείνοι τὸς ἀποθανόντας, γὰρ πρὸς δὲ πύρι τὸ πῦρ ὃ θεῶν ὁσίως μὴ φυλάξασαν, ὡς ἡ δίκαιον;
*Ἡ σῶμα ταῖς μερίταις καθαρωμένον ἀγνείαις ἀναίρειν, καὶ προσφέρειν ἱερᾷ κραιπνῇ χεῖρας, ἐ θεμιστὸν ἐνόμιζον; αὐτῶν οὖν ἀποθανεῖν μηχανώμενοι, δι' αὐτῆς κατεβίβαζον ὑπὸ γλῶττι εἰς οἶκημα πεποιημένον, ὅπου καὶ λύχνος ἐκείνῳ κειόμενος, καὶ ἄρτος καὶ γάλακτος πρὸς ὕδατος ἔστα

horum sunt affinia? Aut quod ad circumpotationes funebres et mortuorum evocationes maxime utuntur leguminibus? Aut potius quia ad castimoniam afferre oportet corpora pura et tenuia? legumina autem flatus generant, et superfluitatem gignunt multa opus habentem expurgatione. Aut quia etiam ad rem veneream instigant ob flatum et spirituum generationem?

XCVI.

Cur Vestales virgines si pudicitiam prodiderunt, non alio

afficiunt supplicio, quam quod vivas defodiunt? An quia mortuos cremant: cremare autem eam quae ignem sacrum non custodiverit pie, injustum esset? Aut quia corpus summi consecratum caeremoniis interficere, et manus adferre sacrae mulieri, nefas censentes, ipsam ultro mori volentes infra terram demiserunt, in extructum ad hoc domicilium, ubi et lucerna ponebatur ardens, et panis, atque lactis et aquae nonnihil, deinde terra superne ingesta occultabatur

287 γῆ τὸ οἶκμα χατέκρυπτον ἀνωθεν. Καὶ ἐδὲ τῶτον ἢ
 τῶτον ἀφροσιωσάμενοι τὴν δεισιδαιμονίαν ἔκπεφύρασαν,
 ἀλλὰ μέχρι καὶ ἐναγίζουσι οἱ ἱερεῖς ἐκεῖ βαδίζοντες
 ὅτι τὸν τόπον.

ξ'.

“ Διὰ τί ταῖς Δεκεμβρίαις εἰδῶς ἵπποδρομίας γε-
 “ νομένης, ὁ νικήσας δεξιὸς ἱερός Ἄρει θύεται, καὶ τὴν
 “ μὲν ἕραν ἀποκόψας τις ὅτι τὴν Ῥήθραν καλυμμένην
 “ κομίζει, καὶ τὸν βωμὸν αἰμάσει, πρὶ δὲ τῆς κεφα-
 “ λῆς, οἱ μὲν ἀπὸ τῶ ἱεροῦ ὁδοῦ λεγόμενης, οἱ δὲ ἀπὸ
 “ τῆς Σιδέρης καταβάντες ἀφμάχονται;” Πότερον,
 ὡς ἔνοι λέγουσι, ἵππῳ τὴν Τροίαν ἠλωκέναι νομίζοντες,
 ἵππον κολάζουσι, ἅτε δὴ καὶ γερονότες

B Τρώνι ἀγλαὰ τέκνα μεμνημένα πασι Λατίνοις;

Ἢ, ὅτι θυμωιδὲς καὶ πολεμικὸν καὶ ἀρήιον ὁ ἵππος ὅτι,
 τὰ δὲ προσφιλῆ μάλικα καὶ προσφύρα θύσει τοῖς
 θεοῖς ὁ δὲ νικήσας θύεται ἀπὸ τὸ νίκης καὶ κράτος οἰ-

B. 4. κρήτ. Legendum κράτος Mez.

locus? Ac ne hoc quidem mo-
 do defunctos se religione pu-
 tabant, sed hodieque mos ob-
 tinet ut ad illum locum sacer-
 dotes accedentes parentent.

XCVII.

*Cur Idibus Decembris ex-
 hibitis equestribus ludis, dexter
 equus victor Marti sacer im-
 molabatur, et caudam aliquis
 amputatam fert ad locum cui
 Regia nomen, aramque cruen-
 tat, de capite alii a sacra via,*

*alii a Suburra descendentes de-
 pugnant? An, quæ est quo-
 rundam opinio, equo Trojam
 captam putantes, equum plec-
 tunt? utpote qui fuit*

*Troum splendida proles natis mixto La-
 tinum.*

Aut quia animosa est bestia, et
 bello apta atque Martialis e-
 quus? diis vero ea potissimum
 immolant, quæ iis accepta sunt
 et convenientia? victor autem
 equus mactatur, quia deo vic-

κείον (ἔξ) τὸν θεόν. Ἡ μᾶλλον ὅτι τῶν θεῶν ζήσοιμον τὸ ἔργον ὅτι, καὶ νικῶσιν οἱ μιδόντες ἐν τάξει τὰς μὴ μένοντας ἀλλὰ φεύγοντας, καὶ κολάζεται τὸ πάχος ὡς δουλίας ἐφόδιον, καὶ μαθήανσι συμβολαῖως ὅτι σωτήριον οὐα ἔστι τοῖς φεύγουσι;

ζη.

“ Διὰ τί οἱ πημιταὶ τίω ἀρχιῶν ὠφθαλμοῦντες,
 “ ὁδὲν ἄλλο ὠφθῆσαι ὠφθον, ἢ τίω τερπνῶν ἄπο-
 “ μαδοῦσι τῶν ἱερῶν χηῶν, καὶ τίω γάνωσιν τῶ ἀγά-
 “ ματος;” Πίτερον ἄπο τῶν εὐτελεστάτων ἀρχέμνοι,
 καὶ μὴ πολλῆς δεομένων δαπάνης μηδὲ ὠφθαλμοῦντας;
 Ἡ, παλαιὰ πὶς αὐτῆ χάρις ἀπομνημονεύεται τοῖς ζῶοις
 ἄπο τῶν Κελποῶν, ὅτι τὰς βαρβάρους ὑπερβαίνοντας
 ἤδη τὸ ὠφειτέχισμα τῶ Καπιτωλίου νύκτωρ οἱ χιῶν
 ἤαθοντο, τῶν κωῶν καθευδόντων, καὶ βοῆ τὰς φύλακας
 ἐπήλασαν; Ἡ φύλακες ὄντες οἱ πημιταὶ τῶν μεγίστων,
 καὶ ὠφθῶν ὄπισκοπεῖν καὶ πολυὸφθαλμοῦν αὐτοῖς

C. 9. ὠφθῶν] Ita Voss. Vulgo ὠφθαλμοῦντες. Mez. ὠφθῶντες.

toria est accepta ferenda. Aut rectius hoc dicetur, opus illius dei statariam esse pugnam, victoriamque stando suos ordines qui servant de fugientibus reportare; itaque puniri celeritatem ut fugæ commeatum, monerique isto argumento cives, fugientibus nullam esse salutis fiduciam?

XCVIII.

Cur censores ubi magistratum acceperunt, nihil prius habent locatione alimentorum pro

sacris anseribus, et simulacri exornatione? An quia volunt ab iis ordiri, quæ sumptuum et occupationis minimum desiderant? Aut pro veteri beneficio animalibus hæc referatur gratia, quod Gallos Roma capta jam muros Capitolii superantes canibus dormientibus fenserunt anseres, vigilesque suo clangore excitaverunt? Aut censores, cum rerum maximarum custodia ipsis demandata, officiique ipsorum esset

ιερέα καὶ δημόσια καὶ βίαια καὶ ἥθη καὶ ἀφαιτίας, τὸ φυ-
λακτικώτατον ζῶον εὐθὺς ἐν λόγῳ πίνεται, καὶ ἅμα τῆ
D τῶτων ὀπιμελεία πωρτέρονται τὺς πολίτας μὴ ἀμε-
λεῖν μηδὲ ῥαθυμεῖν τῶ ἱερῶν; Ἡ δὲ γάνωσις τῶ ἀγάλ-
ματος ἀναγκασία· ταχὺ γὰρ ἔξαιθεῖ τὸ μίλπνον, ὅ
τὰ παλαιὰ τῶ ἀγαλμάτων ἔχρωζον.

ζδ'.

“ Διὰ τί τῶ ἄλλων ἱερέων τὸν καταδικαθέντα ἐ
“ φυρόντα παύοντες, ἔτερον αἰρῶνται, τῶ δὲ αὐγυρος,
“ ἕως ζῆ, καὶ ὅπῃ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι καταγῶσι
“ ὅκ ἀφαιρουῦνται πλὴ ἱερωσύνη; (αὐγυρας δὲ τῶς
“ ὅπῃ τῶ οἰωνῶν χαλοῦσι.)” Πότερον, ὡς ἔνιοι λέγουσι,
βέλονται μηδὲνα τὰ τῶ ἱερῶν. ἀπόρητα γινώσκειν, ὅς
ὅκ ἐστιν ἱερεύς; Ἡ κατελημμένον ὄρκοις τὸν αὐγυρα
μηδὲν φράσῃ τὰ τῶ ἱερῶν, ἀπολύσει τῶ ὄρκων ἐ ῥε-
E λουσιν ἰδιώτῃ γινόμενον; Ἡ πιμῆς ἐκ ἐστιν ὁδὲ ἀρχῆς,
ἀλλὰ ὀπιστήμης ὄνομα καὶ τέχνης, ὁ αὐγυρ; ὁμοιον ἔν

accurate observare et inspicere
in sacra, res publicas, vitas,
mores, rationemque victus;
initio statim vigilantissimum
animal procurant, eaque in-
dustria cives hortantur, ut fa-
crorum curam diligentem ger-
ant? Simulachri autem illuf-
stratio necessaria est; minium
enim quo antiqua simulachra
inducebant, colorem habet fa-
cile evanescentem.

XCIX.

*Quid causæ est, quod, cum
alios sacerdotes in locum dam-
natorum atque solum vertere*

*jussorum sacerdotioque privato-
rum sacerdotum sufficient; soli
auguri, etiamsi summorum fla-
gitiorum compertus habeatur,
non abrogant sacerdotium, quan-
diu vivit? An quod sacrorum
arcana a quoquam qui sacer-
dos non sit, cognosci nolunt?
Aut quia jurejurandi, quo
sanxit se nemini disciplinam
istam traditurum, eum abro-
gata dignitate factum priva-
tum solvere nolunt religione?
Aut non magistratus vel dig-
nitatis, sed scientiæ artisque
nomen est augur? ut qui va-*

τῶ τὸν μουσικὸν ἀπομφίσασαι μουσικὸν μὴ εἶ), καὶ τὸν
 ἰατρὸν, ἰατρὸν, τὸ κωλύειν μάντιν (εἶ) τὸν μάντιν, ἀφε-
 λέας μὴ δυναμῆες τὴν δύναμιν αὐτῶ, καὶ ἀφέλων)
 τὴν προσηγορίαν. Ἄλλον δὲ ἐ χειρισῶσιν, εὐώπως τὸν
 ἐξ ἀρχῆς ἀριθμὸν τῶ αὐγούραν φυλάττοντες.

ρ'.

“ Διὰ τί ταῖς Αὐγούραις εἰδοῖς, Σεισιλίαις δὲ
 “ πρῶτον λεγόμεναις, ἑορτάζουσιν αἱ τε δούλαι καὶ αἱ
 “ δούλοι πάντες, αἱ δὲ γυναικες μάλιστα ῥύπθασαι τὰς F
 “ κεφαλὰς καὶ χεθαίρειν ὀπιτηθεύουσιν; ” Ἡ δὲ τὸν
 Σερβίον τὸν βασιλέα καὶ ταύτῃ τὴν ἡμέραν ἐξ αἰχ-
 μαλώτων γινέσθαι θεραπαινίδος, ἀδρια ἔργων ἔχουσι αἱ
 θεράποντες; τὸ δὲ πλυεῖν τὰς κεφαλὰς, ἀρξάμενον
 ἀπὸ τῶ θεραπαινίδων δὲ τὴν ἑορτήν, ἀχρι τῶ ἔλθε-
 ῖντων προσηλθεν;

ρα'.

“ Διὰ τί κοσμοῖσι τὰς παῖδας τοῖς πεδιθεαῖοις ἀ
 “ βέλλαις χαλοῦσι; ” Πότερον ὅτι πιμῆ τῶ ἠρπασμένων
 γυναικῶν, ὡσπερ ἄλλα πολλὰ, καὶ τῶτο ἐμφίσαγτο

tem ne vates fit prohibere con-
 netur, perinde agat ac si mu-
 fico ne musicus, aut medico
 ne medicus fit, velit edicere:
 cum, ut maxime titulum de-
 roget, scientiam tamen adimere
 non possit. Alium porro non
 creant, quod numerum augu-
 rum ab initio constitutum re-
 tinere volunt.

C.

Cur Idibus Sextilis, qui nunc
 Augustus dicitur, feriae sunt u-

triusque sexus servis, mulieres
 autem tum maxime lavare et
 purgare capita student? An
 hoc servis datum, quod ea die
 Servius rex natus e captiva
 fuit ancilla? lotio autem ca-
 pitis ab ancillis feriarum causa
 coepta, etiam ad liberam per-
 valit?

CI.

Quare pueros bullis ornant?
 An in honorem raptarum id
 quoque, ut multa alia, decre-

τοῖς ἕξ αὐτῶν γενωμένων ὑπάρχειν; Ἡ ἢ Ταρκυνίου
 πρῶτον ἀνοραγῆται; λέγεται γὰρ ἔπι παῖς ἂν ἐν τῇ
 288 μάχῃ τῇ πρὸς Λατίνους ἅμα καὶ Τυρρηνῶς, ἐμβαλεῖν
 εἰς τὰς πολέμους, ἀπορροεῖς δὲ τῶ ἵππῃ, καὶ τὰς ὄπι-
 φρεσμένους ἰταμῶς ὑποσῆς, ὄπιρῶσσι τὰς Ῥωμαίους
 γενωμένης δὲ λαμωρεῖς τρυπῆς τῶ πολέμιων, καὶ μυ-
 ρίων ἐξακχιλίων ἀναιρεθέντων, τῶ λαβεῖν ἀριστεῖον ὡδῆ
 τῶ πατρὸς καὶ βασιλέως. Ἡ τοῖς παλαιοῖς οἰκετῶ
 μὲν ἔρῃν ὄρασι ἔχόντων, ὄκιν ἰὺ ἀδδξον ὄδῃ ἀίχρον, ὡς
 ἔπι κῦν αἰ κωμῶδια μαρτυροῦσιν, ἐλδύθρων δὲ παίδων
 ἰοχυρῶς ἀπείχοντο, καὶ ὅπως μινδὲ γυμνοῖς ἐντυχόντες
 ἀμφιγροῦσαν, ἐφόρουσιν οἱ παῖδες τὸ ὡδῆσημον; Ἡ καὶ
 πρὸς εὐταξίαν ὄβῃ φυλακτῆριον τῶτο, καὶ τρέπον πινὰ
 2 τῶ ἀκολάτου χαλινός, ἀίχμομένων ἀνδρῶσσι ὡρινὴ τὸ
 παιδικὸν ἀποθῆαδ ὡδῆσημον; Ὁ μὲν γὰρ οἱ πρὸ Βάρρωνα
 λέγουσιν, ἐ πειθανόν ὄβῃν, ἢ βέλλης ὑπὸ Αἰολέων βόλλας

B. 3. Βόλλας] Xyl. Mez. Βυλλῆς. Proxima E. Βολῆς,

tum earum natis est? Aut Tarquinii virtutem hoc modo venerantur? Is enim etiamnum puer in pugna adversus Latinos simul Etruscoisque commissa, fertur in hostes impetum dedisse, delapsusque de equo irruentes audacter substitisse, Romanorumque animos auxisse: fufisque magno praelio hostibus, quorum interfecti sunt sedecim millia, a rege patre suo virtutis ac rei optime gestae illud praemium accepisse. An quia antiquis formosos servos amare inho-

nestum non erat, (quod etiamnum comcediae testatum faciunt) ab ingenuis autem maxime abstinere: ideoque ut ne nudis quidem incidentes errarent, id insigne liberi gestabant? An ad ordinis hoc quoque signum rationem commodam pertinebat, tanquam frænum immodestiae injectum, cum puderet in viros evadere priusquam pueritiae signum deposuissent? Probabile enim non est quod Varro tradit, quia consilium (Græcis hoc *bule* est) Æolice *bolla* dicatur,

πρωταργυρομένης, τὸ σύμβολον εὐβουλίας ἀεπίησι-
 γα τῶν παιδῶν. Ἀλλὰ ὅρα μὴ καὶ τὸ αἴτιον τὴν
 σελεύην φροῦσι τὸ ᾧ φαινόμενον ὄχημα τῆς σελεύης
 ὅταν ἢ διχόμενος, οὐ σφαιροειδές, ἀλλὰ φακοειδές ᾖσι
 καὶ διακοφδές· ὡς δὲ Ἐμπεδοκλῆς οἶεται, καὶ τὸ ὑπο-
 κείμενον.

ρβ.

“ Διὰ τί τῶ μὲν παίδων τοῖς μὲν ἄρρεσιν ἐναζαίοις,
 “ τοῖς δὲ θήλεσιν ὀγδοαίοις τὰ ὀνόματα τίθενται; ” Ἡ δὲ
 τὸ μὲν πρῶτον τοῖς θήλεσιν, αἰτία ἐστὶ τὴν φύσιν;
 καὶ γὰρ αὐξέεται τὸ θῆλυ, καὶ ἀκμάζει καὶ τελειούται
 πρῶτον τῶ ἄρρενι. Τῶν δὲ ἡμερῶν τὰς μετὰ τὴν
 ἐβδομῆν λαμβάνουσιν· ἢ γὰρ ἐβδομῆ, σφαιρὰ τοῖς κε-
 ρογαῖς πρὸς τε τὰ ἄλλα καὶ τὸν ὀμφαλόν· ἐβδομαίη
 γὰρ ἀπολύεται τοῖς πλείστοις· ἕως δὲ ἀπολυθῆ, φησὶ
 μάλλον ἢ ζῶν πρῶτος τὸ νέπιον. Ἡ, καθάπερ οἱ
 Πυθαγορικοί, τὸ ἀριθμοῦ τὸ μὲν ἄρτιον, θῆλυ, ἄρρενα

B. 8. καὶ τὸ ὑποκείμενον] Non integrum videtur. Vel Plutarachi est perditis
 proximis, vel librarii omittentis proxima.

hoc pueris signum probi con-
 filii fuisse additum. Sed vide
 an non bullam quoque propter
 Lunam gestent? Lunæ enim
 figura, cum dimidiato fulget
 orbe, non est globi similis, sed
 lentis aut disci formam præ se
 fert: utque opinatur Empe-
 docles, etiam subjecta ei ma-
 teria.

CII.

Cur pueris nono, puellis oc-
 tavo die nomen imponitur? An

causa est naturalis, quod prius
 puellis? femina enim citius
 augetur, ad vigorem pervenit,
 atque absolvitur, quam mas.
 Dies porro post septimam su-
 munt. Septima enim pericu-
 losa est infantibus, cum alias,
 tum quod ea die umbilicus de-
 cidit plerisque: quod antequam
 sit, plantæ quam animalis si-
 milior est infans. Aut mari-
 bus et fœminis hunc dierum
 numerum censuerunt congru-

δὲ τὸν περὶ τὸν ἀριθμὸν ; γόνιμος γὰρ ἔστι καὶ κρατεῖ
 D τῶ ἀρτίῳ σιωπηλὸς καὶ ἀχειρημύμων εἰς τὰς μονά-
 δας, ὁ μὲν ἄρτιος, καθάπερ τὸ δῆλον, χώρει μεταξὺ
 κενῶ ἐκδίδωσι τῶ δὲ περὶ τὸν μῦρον αἰεὶ πὶ πλήρες
 ὑπολείπεται διὸ τὸν μὲν ἄρτιον, τὸν δὲ δῆλῳ περὶ
 φροσὴν νομίζουσιν. Ἡ ὅτι τῶ ἀριθμῶν ἀπάντων, τὰ μὲν
 ἐνεία, περὶ τὸν ἑξήκοντα, ἀπὸ περὶ τὸν καὶ τελείῃ
 τῆς τετάρτης τὰ δὲ ὀκτώ, περὶ τὸν κύβου ἀπὸ ἀρτίου ἢ
 δυνάδου ; δεῖ δὲ τὸν μὲν, τετάρτην (εἰ) καὶ περὶ τὸν καὶ
 τέλειον πῶ δὲ γυναικῶ, καθάπερ τὸν κύβου, ἐδραῖον
 καὶ οἰκουρὴν καὶ δυσμετακίνητον. Τοῦτο δὲ περὶ τὸν
 E τέον, ὅτι τὰ μὲν ὀκτώ κύβου ἔστιν ἀπὸ δυνάδου, τὰ δὲ
 ἐνεία, τετάρτην ἀπὸ τετάρτης γινώσκονται δὲ διὰ μὲν
 ὀνόμασιν αἰ δῆλῳ, περὶ δὲ οἱ ἄρτιες.

ργ'.

“ Διὰ τί τὰς ἀπάτους, σπυρίους ἵους καλεῖσιν ; ”
 Οὐ γὰρ, ὡς Ἑλλήνες νομίζουσι, καὶ λέγουσιν οἱ ῥήτορες

D. 1. μονάδας] Μετ. β. μερίδας.

D. 10. Τάτο δὲ περὶ.] Legendum Τάτο δὲ περὶ.

ere, Pythagoricos secuti? Hi enim marem imparē numerum vocant, parē feminam. Impar enim fœcundus est, et in compositione præstat pari: divisisque in unitates ambo- bus, par instar fœminæ vacuum in medio relinquit spatium, impar semper medium habet plenum. Aut quia omnium numerorum novem primus est quadratus, natus ex ternario qui est impar et perfectus: octo autem, primus

est cubus natus e binario pari? oportet autem marem quadratum esse, et agilem, et perfectum: fœminam cubi instar stabilem, domi affixam, et non facile mobilem. Hoc addendum, sicut novem quadratus est ternarii, octo cubus binarii: ita mares tribus, fœminas duobus uti nominibus.

CIII.

Cur eos, qui patrem certum non habent, spurios appellant? Est quidem Græcis speros fe-

ἐν ταῖς δίκαις, συμφορητῶ πινος καὶ κοινῆ ἀσέμματος
 γηρόασι, ἀλλὰ ἔστιν ὁ Σπόριος τῶν παλαιῶν ὀνομάτων,
 ὡς ὁ Σέξτος καὶ ὁ Δέκιμος καὶ ὁ Γάιος· τὰ δὲ παλαιὰ
 τῶν ὀνομάτων οὐχ ὀλογραφεύουσιν, ἀλλ' ἢ δι' ἐνὸς γράμ-
 ματος, ὡς τὸν Τίτον καὶ τὸν Λέκιον καὶ τὸν Μάρκον
 ἢ ἀφ' ἑξῆς, ὡς τὸν Τιβέριον καὶ τὸν Γνέον· ἢ ἀφ'
 τεσσάρων, ὡς τὸν Σέξτον καὶ τὸν Σπυρίον. Ἔστιν οὖν καὶ ὁ
 Σπόριος τ' διὰ δυῶν γραφομένων, τῶ Σ καὶ τῶ Π· γρά-
 φται δὲ ἀφ' ἑξῆς τῶν καὶ τῶν ἀπάτορας; ΣΙΝΕ ΠΑΤΡΙΣ
 οἷον ἀνδρῶν πατέρας· τῶ μὲν Σίγμα τὸ ΣΙΝΕ, τῶ δὲ Π
 τὸ ΠΑΤΡΙΣ σημαίνοντες. Τῆτο οὖν τ' πλάνην ἐποίησε,
 τὸ ἀφ' ἑξῆς τῶν αὐτῶν γραμμάτων τὸ ΣΙΝΕ ΠΑΤΡΙΣ καὶ
 τ' Σπόριον γράφεται. Λαττέον δὲ καὶ τ' ἕτερον λόγον·
 ἔστι δὲ ἀποπώτερος· τῶν γὰρ Σαβίνων φασὶ τὸ τ' γυ-
 ναϊκῶς αἰδοῦν ὀνομάζειν ΣΠΟΡΙΟΝ· εἶτα οἷον ἐφυβρίζον-
 τας ἔτιω παρολαγορεύειν τὸν ἐκ γυναικῶς ἀγάμου καὶ
 ἀνεγγύς γεγεννημένον.

men: sed tamen verum non est quod iidem putant, et rhetores in orandis causis afferunt, sic dictos quod promiscuo semine sint nati. Sed *Spurius* prænomen est, ut *Sextus*, *Decimus*, *Caius*. Porro non integra scribunt Romani prænomena, sed aut unica littera notant, ut *Titum*, *Lucium*, *Marcum*, sic, *T. L. M.* aut duabus, ut *Tiberium*, *Cneum*, sic, *Ti. Cn.* aut tribus, ut *Sextum*, *Servium*, sic, *Sex. Ser.*

Spurius quoque duabus literis indicatur, *Sp.* Iisdem literis etiam nothos significant *S. P.* nimirum *Sine Patre*. Quæ res errori ansam præbuit, cum *Spurius* et *incerto patre natus* iisdem elementis notarentur, ut hi quoque spurii usurperentur. Est et alia, verum absurdior ratio. Aiunt a Sabinis pudenda mulieris *spurium* nominari: itaque sic ignominiose appellari qui ex non nupta muliere natus esset.

ρδ'.

“ Διὰ τί τὸν Διόνυσον ΛΙΒΕΡΟΥΜ ΠΑΤΡΕΜ χα-
 “ λῶσι;” Πότερον ὡς ἐλευθερίας πατέρα τοῖς πίοῦσι
 ρβ, γενομένον; γίνου) ἢ οἱ πολλοὶ θρασυῖς καὶ παρρησίας ὑπο-
 πιμπλῶν) πρὸς τὰς μέγας. Ἡ ὅτι τ' λοιβὴν παρέχει;
 Ἡ, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν, ἀπὸ τῆ πρὸς Ἐλευθερίας τ'
 Βιοιατίας, ἐλευθερώας Διονύσου πρῶσα γροδομένη;

ρέ.

“ Διὰ τίνα αἰτίαν ἐν ταῖς δημοσίαις ἑορταῖς ἔθος
 “ ὄν ἐπι γαμείῳ παρθένας, αἱ δὲ χῆραι γαμουῦνται;”
 Πότερον, ὡς ὁ Βάρρων εἶρηκεν, ὅτι λυπούμενα μὲν αἱ
 παρθένοι γαμουῦνται, χαίρονται δὲ αἱ γυναικες ἑορτῇ δὲ
 μνην λυπούμενες ποιεῖν, μισθὲ πρὸς ἀνάγκη; Ἡ
 μᾶλλον ὅτι ταῖς μὲν παρθένοις χαλὸν μὴ ὀλέων, ταῖς δὲ
 β χήραις αἰσχρὸν πολλῶν ὄντων γαμείσθαι; (ἡλωτὸς ἢ ὁ
 πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπεκ(ταῖος αἰχμῶν) ἢ

A. 8. ἑορτῇ δὲ] Legendum ἑορτῆς δὲ, est hoc festi dici, ut nil cum molestia agatur :
 vel ἑορτῇ δὲ δει.

B. 1. πολλῶν ὄντων] Mez. recte πολλῶν παρόντων.

CIV.

Cur Baccho Liberi Patris
 nomen imposuerunt? An quod
 bibentibus libertatem ingene-
 rat? plerique enim per ebrieta-
 tatem feroces, liberique nimi-
 um sunt. Aut quia liba exhi-
 buit? Aut, ut Alexander tra-
 dit, ab eo, quod Bacchus apud
 Eleutheras Bæotiaæ urbem E-
 leutherius, id est liber, dictus
 fuit?

CV.

Cur publicis feriis mos non

est nubere virgines, nubunt ta-
 men viduæ? An causa est,
 quam adfert Varro? Virgines
 nubere invitas et tristes, mu-
 lieres autem cum lætitia: festo
 autem die nihil cum molestia,
 omnia lubenti animo sunt a-
 genda? Aut quia decori est
 virginibus nuptias earum mul-
 tis præsentibus peragi, idem-
 que viduis dedecori? primæ
 enim nuptiæ optandæ sunt et
 in pretio: secundæ votis re-
 cufandæ, quod vel cum turpi-

ἀν ζώντων τῷ ᾧ ἄλλοι ἐπιτέρες λαμβάνουσιν, οὐδὲν ἔτι
 δὲ ἀν σπυδαίωντων ὅθεν ἰσχυρία χαίρουσι μᾶλλον ἢ θο-
 ρύβοις καὶ ᾠροπομπαῖς· αἱ δὲ εὐροταὶ ᾠροπομπᾶσι τοὺς
 πολλὰς, ὥστε τοῖς τοιαύτοις μὴ γολεῖν. Ἡ, ὅτι καὶ τοὺς
 Σαβίνων θηρατέρους ἀρπάσαντες ἐν εὐροτῇ παρθένας ἕσας,
 εἰς πόλεμον κατέστησαν, ἐξοικονίσαντο γαμῶν παρθένας ὅτι
 ἰεραῖς ἡμέραις;

ρτ'.

“ Διὰ τί Ῥωμαῖοι τύχην ὀνομαζόμενοι ΠΡΙΜΙΓΕΝΕΙΑΝ,
 “ ἢ ἀν τις εἴποι ᾠροτογένεια; ” Ἄρα ὅτι Σεραφίω
 καὶ τύχῃ, ὡς φασιν, ἐκ θηραπαιίδος γενομένη, βασι-
 λεύσῃ τῆς Ῥώμης ὀπιφανῶς ᾠροῖται; ἔπει γὰρ οἱ
 πολλοὶ Ῥωμαῖοι ᾠροῦσιν. Ἡ μᾶλλον ὅτι τῆς
 Ῥώμης ἡ τύχη παρέχε τιμὴν ἀρχῆν καὶ τιμὴν γένεσιν;
 Ἡ φυσικώτερον ἔχει λόγον τὸ ᾠροῦμα καὶ φιλοσοφώ-
 τερον, ὡς τιμὴν τύχῃ πάντων ἕσασιν ἀρχῆν, καὶ τὴν φύσιν
 ἐκ τῆς καὶ τύχῃ σμικρομένην, ὅταν πῶν ὡς ἔτυχε
 σπυδαίωντων τάξις ἐγγένηται;

tudine nubunt vivente priore
 marito, vel cum luſtu, ſi is ſit
 mortuus. Itaque viduæ ad fu-
 as nuptias quiete magis gau-
 dent quam frequentia homi-
 num et tumultu: feſtivities
 porro multitudinem ad ſe tra-
 hunt, neque nuptiis vacare
 patiuntur. Aut quia feſto die
 raptis Sabinis virginibus bel-
 lum eſt exortum, religio ipſis
 inde fuit virginum nuptias
 feſtis diebus celebrare?

CVI.

Cur Fortunam Primigeniam

Romani venerantur? An, quæ
 multorum eſt Romanorum o-
 pinio, Servio Tullo ex ancilla,
 ut fertur, nato Romæ regnum
 Fortunæ beneficio obtigit?
 Aut potius quod ipſi Romæ
 ſui ortus initia ſuggeſſit For-
 tuna? Aut cauſam res habet
 magis ad naturalium rerum
 contemplationem referendam?
 nimirum omnium rerum pri-
 cipium eſſe fortunam, et natu-
 ram ex eventis fortuitis con-
 ſtitui, quando fortuita eventa
 ordinem inter ſe fortiuntur?

ρς'.

“ Διὰ τί τὸς θεὸν Ἰ Διόνυσον τεχνίται, ΙΣΤΡΙΩ-
 “ ΝΑΣ Ῥωμαῖοι χαλαροῖσι; ” Ἡ δὲ ἰὴ αἰτίαν Κλού-
 βιος Ῥῆφος ἰσθόρκειν; φησὶ γὰρ εἰ τοῖς πάνυ παλαιοῖς
 D χερόνις Γαῖος τε Σουλπίκιος καὶ Λικινίος Στόλωνος ἑπα-
 τρόντων, λοιμώδη νόσον εἰ Ῥώμη γενομένη, πάντας
 ὀμαλῶς ἀφ᾽ ἑαυτῶν τὸς ἐπὶ σκηνῶν παρερχομένων
 δητῶσιν οὖν αὐτοῖς ἐκ Τυρρηνίας ἐλθεῖν πολλοὺς καὶ
 ἀγαθοὺς τεχνίτας, ὧν τὸν πλεονέκτα δόξη καὶ χερόν
 πλείον ἐδημιουργῶντα τοῖς θεάτρους, Ἰσθρον ὀνομάζεσ-
 θαι καὶ ἀφ᾽ τῆτο πάντας, ΙΣΤΡΙΩΝΑΣ ἀπ᾽ ἐκείνου
 παρασημασθέντας.

ρη'.

“ Διὰ τί δὲ τοῖς ἐγγύς γένους οὐ γαμοῖσι; ” Πό-
 τερον αὖξεν τοῖς γάμοις βουλόμενοι τοῖς οὐκ ἐπιότητος,
 καὶ συγγενῶν πολλοὺς ἔπαυσθαι, δίδοντες ἑτέροις
 καὶ λαμβάνοντες παρ᾽ ἑτέρων γυναῖκας; Ἡ φοβού-
 E μνοι τοῖς εἰ τοῖς γάμοις τῶν συγγενῶν ἀφ᾽ ἑαυτῶν;

CVII.

Cur scenici artifices Baccho sacri, histriones dicuntur? An veram causam Cluvius Rufus? Is narrat prificis temporibus Caio Sulpicio et Licinio Stolone Consulibus pestem Romæ grassatam omnes ad unum scenæ administratos extinxisse; itaque alios requirentibus advenisse ex Etruria multos bonosque ejus rei artifices: inter quos gloria et usu artificii longissimo præstantem reliquit

fuisset Histrum nomine: ab eo cæteris quoque histrionum nomen factum.

CVIII.

Cur cognatas non ducunt uxores? An ut conjugii augeant necessitudines, multoque sibi parent cognatos aliis dando, ab aliis accipiendo mulieres? Aut metuentes sibi a discordiis conjugialibus, quæ exortæ inter cognatos, præter conjugum debitum amorem etiam naturæ jura essent abo-

ὡς τὰ φύσι δίκαια πρὸς ἀπολλυμένας; Ἡ, πολλῶν
βοηθῶν τὰς γυναικας ὁρῶντες δι' ἀσθένειαν δουλοδικίας, ἐκ
ἐβόλοντο τὰς ἐγγύς γένεσ σπουδαίῳ, ὅπως ἂν οἱ ἀνδρες
ἀδικῶσιν αὐτάς, οἱ συγγενεῖς βοηθῶσιν;

ρθ'.

“ Διὰ τί τῷ ἱερεῖ τῷ Διός, ὃν ΦΛΑΜΙΝΑ ΔΙΑΛΙΝ
“ καλοῦσιν, οὐκ ἐξίῳ ἀλεύρου ψῆαν οὐδέ ζύμης;”
Ἡ τὸ μὲν ἄλδρον ἀτελής τρωφὴ καὶ ἀπεπλός ὅστιν;
οὔτε γὰρ ὁ ἕω μεμύηκεν ὁ πυρὸς, οὔτε ὁ δὲ γενέσθαι
γένονεν ὁ ἀρτοποιός, ἀλλὰ καὶ τὴν σπέρματος δύναμιν
ἀπολώλεκεν ἅμα, καὶ τὴν σπύρον χρείαν οὐκ ἔχοντες
διὸ καὶ ΜΥΛΗΦΑΤΟΝ ὁ ποιητὴς ἄλφριτον ἐκ μεταφο-
ρῆς ὀνόμακεν, ὡσπερ φονδύλιδον ἐν τῷ ἀλέτω καὶ φθι-
ρόμηνον ἢ δὲ ζύμην καὶ γένονεν ἐκ φθορῆς αὐτῆ, καὶ
φθείρει τὸ φύραμα μυληφάτη· ἢ γὰρ ἀτονον καὶ ἀδρανές,
καὶ ὅλως ἔοικε σῆμις ἢ ζύμωσις ἐστίν· πλεονάσασα γυνῆ
ἀποξυμῆει παντάκαστα καὶ φθίρει τὸ ἄλδρον.

E. 2. ὡς τὰ φύσι:] Voff. ὡς καὶ τὰ φύσι.

litura? Aut videntes mulieri-
bus ob imbecillitatem opus
esse multis defensoribus, nolu-
erunt cognatas ducere, ut ipsis
auxilio esse possent si a maritis
injuria afficerentur?

CIX.

*Quamobrem flamini Diali
non licebat farinam aut fer-
mentum tangere?* An quia fa-
rina alimentum est imperfec-
tum et crudum? nam neque
mansit triticum id quod erat,
neque factum est quod fieri
debet, nimirum panis: sed si-

mul et feminis vim amisit, et
usum cibi non est affecutum.
Itaque poeta farinam *mylepha-
ton* translatione usus dixit, qua-
si interfectum et perditum mo-
lendo frumentum. Fermentum
cum ipsum natum est ex
corruptione, tum farinam cui
admiscetur, corrumpit, ut lan-
guidior fiat et inefficax: om-
ninoque fermentatio putrefac-
tionis speciem gerit; quæ si
modum excedat, plane acidam
reddit et perdit farinam.

ρί.

“ Διὰ τ’ ἢ σαρκὸς ὁμῆς ἀπέριη) τῶ ἱερεὶ φαίην;”
 Πότερον ὁμοφαγίας πάνυ πόρρωθεν ἀποτρέπεται τὸ ἔθος;
 “ Ἡ, δι’ ἡν τὸ ἄλευρον αἰτίαν ἀφοσιῶνται, καὶ τὸ κρέας;
 290 ἔπε γὰρ ὅτι ζῶον, ἔπε ἄφον ἢδη γέγονεν ἢ γὰρ ἔψικαι
 καὶ ὄπικαι, ἀλλοίωσις ἔσται καὶ μετακόσμησις, ἔξῃσι
 ἢ μορφῶν τὸ δὲ πρῶτον καὶ ὁμῶν, ὁδὲ τὴν ἄψιν
 ἔχει καθαρὴν καὶ ἀμίαντον, ἀλλὰ εἰδοχθῆ καὶ ἐλκῶδη.

ρια’.

“ Διὰ τί δὲ κινὸς καὶ αἰγὸς ἐκέλευον ἀπέχεσθαι
 “ τὸν ἱερέα, μήτε ἀπόμνημον μήτε ὀνομάζοντα;” Πό-
 τερον τῆς μὲν αἰγὸς βδελυπόμνημον τὸ ἀκλόασον καὶ δυσ-
 ῶδες, ἢ φοβέμνημον τὸ νοσηματικόν; δοκεῖ ὅδ’ ἐπιληψία
 καταλαμβάνεσθαι μάλιστα τῆς ζῶον, καὶ πρῶτα
 χράννεσθαι τοῖς φαρυγῶσιν, ἢ ἴηρουσιν ὑπὸ τῶ πάθει
 300 ἐχρῶνται αἰτίαν δὲ λέγουσι πλὴν γενότῃσιν τῆς πνέυμα-
 τικῆς πόρων πολλὰς ἐπιλαμβανομένην, τεκμαιρόμενοι

CX.

*Quare eidem interdictum est
 contadui carnis crudæ? An
 is mos quam longissime a cru-
 dorum esu abducit? Aut ea-
 dem quam de farina attulimus
 causa subest? Caro enim ne-
 que animal est, neque cibus
 adhuc est reddita: asfatio et
 elixatio qualitibus ejus mu-
 tandis formam demum aliam
 inducunt: recens autem et
 cruda cato neque adspæctum
 quidem habet purum et labis
 expertem, sed deformem visui-
 que adversum, et ulcerosum.*

CXI.

*Cur eundem lex jubeat can-
 nis et capræ cum tactu, tum
 nominatione omnino abstinere?
 An capræ abominabantur la-
 civiam, foetoremque? an quod
 morbo comitali animal istud
 obnoxium est, contagionem
 mali metuebant ad eos per-
 venturam, qui tum vescerentur
 capra, aut eam tangerent,
 cum in morbo est? Causam
 morbi tradunt esse angustiam
 meatuum per quos spiritus fer-
 tur, ob quam is sæpe intercipi-
 tur: pro argumento usur-*

τῇ λεπτότητι τῆς φωνῆς· καὶ γὰρ ἀνθρώπων ὅσοις ἔπι-
 ληπίζουσι συμβαίνει φθῆγεσθαι, μικροσμῶ ὡσαυτοῖσι
 φωνῆν ἀφίαισι. Τῶ δὲ κυνὶ τῷ μὲν ἀκολάστου καὶ δυσ-
 ἀάδου ἦτον ἴσως μέτεσι καὶ τῶ φασὶν ἔνοι, μήτε τῆς
 Ἀθηνῶν ἀκροπόλεως ἔπιβαίνει κυνία, μήτε τῆς Δη-
 λίων ἡσίου, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἐμφανῆ μίξιν, ὡσαυτὸν βοῶν καὶ
 οὔων καὶ ἵππων ἐν θαλάμοις, ἀλλ' οὐκ ἐμφανῶς καὶ
 ἀνδρῶν ὀχλοῦντων· τῷ γὰρ ἀληθινῶν αἰτίας ἀγνοοῦσι,
 ὅτι μάχμον ὄντα τὸν κυνία, τῶ ἀσύλων καὶ ἀγίων ἐξ-
 εἶργουσι ἱερῶν, ἀσφαλῆ κατὰφυγῶν τοῖς ἱκέταις διδόντες. c
 Εὐκός μὲν οὖν ἔστι καὶ τὸν ἱερέα τῷ Διὶ, ὡσαυτὸν ἐμφυχον
 καὶ ἱερὸν καὶ ἀγαλμα καταφύξιμον ἀνεῖσθαι τοῖς θεο-
 μύθοις καὶ ἱκετεύουσι, μηδενὸς ἀπέργοντος μηδὲ ἐκφο-
 βοῦντος. Διὸ κρινίδιον μὲν ἔῃ αὐτῷ κείμενον ἐν τῷ
 θυρῶνι τῆς οἰκίας· ὁ δὲ προσεσίων τοῖς γόνασι τῷ
 ἡμέτερον ἐκείνῳ, ἔδδαι εἶχε πληθῶν καὶ κολάσεως· εἰ
 δὲ δεσμώτης φραγί προσελθὼν, ἐλύετο· τῶ δὲ δεσμῶς

pant vocis tenuitatem; nam
 et homines morbo Herculeo
 correpti exilem vocem emit-
 tunt, balatui adsimilem. Capi
 fortassis minus adest faetoris
 et laevitiae: quanquam sunt
 qui canem et arce Atheniensis,
 et Delo insula aiunt arceri,
 propter coitum in propatulo:
 quasi vero boves, sues, et equi
 non promiscue et palam, sed
 intra thalamos proli dent ope-
 ram. Isti veram causam igno-
 rant. Quia canis animal est
 pugnax, ideo a fylis et sacro-
 sanctis prohibetur sacrificiis,

in quibus omnis periculi ex-
 fors per fugium supplicibus
 conceditur. Veri ergo simile
 est Jovis quoque sacerdotem,
 utpote vivum, sacrumque per-
 fugii simulachrum, ad se libere
 admittere quosvis supplices et
 deprecantes, nemine arcente
 aut terrente. Itaque lectulus
 ei positus erat ad ipsum do-
 mus vestibulum: et qui ad
 genua ejus accidisset, is ea die
 a verberibus et supplicio im-
 munis erat: ac si vincus ac-
 cessisset, solvebatur. Vincula
 autem foras non per januam,

ἄκτος ἔστι θύρας, ἀλλὰ ὑπὸ τῷ στήθει ἀπερρίπτοι.
 Οὐδὲν οὖν ὄφελος ἰὺ ἕτας αὐτὸν ἡμέρην παρέχεν καὶ
 φιλένθραπον, εἰ κύων παρεστήκει, δειδιτόμμος καὶ ἀπε-
 ρύκων τὸς παροφυγεῖν δεομένης. Οὐ μὲν ὅδ' ἔχθα-
 ρεύειν ὄντο παντάπασιν οἱ παλαιοὶ τὸ ζῶον· καὶ ὀλυμ-
 πίων μὲν γὰρ ὅδ' ἐνὶ θεῶν κελύρω), χθονία δὲ δεῦπνον
 Ἐκείτη πεμπόμμος εἰς τριόδους, σπυτροπαίων καὶ χε-
 θαρσίαν ἐπέχει μοῖραν· ἐν δὲ Λακεδαιμόνι τῷ φονικω-
 τάτῳ θεῶν Ἐκκαλίω σκύλακας ἐπέμνησι· Βοιωτοῖς δὲ
 δημοσία καθαριμός ἐστι, κινὸς διχοτομηθέντ' ἄν
 μερῶν διεξελθεῖν· αὐτοὶ δὲ Ῥωμαῖοι τοῖς Λυκαίοις, ἃ
 Λυπεργάλια καλοῦσιν, ἐν τῷ κελύρω μὲν κύνα θύ-
 οισι. Ὅθεν ὅδ' ἀπο τρέπου τοῖς τὸν ὑπέρτατον καὶ
 κελύρωτατον εἰληφόσι θεραπέυειν θεόν, ἀπερρηδαὶ κύνα
 ποιῆσθαι σὺνήθη καὶ σῦοικον.

D. 1. ἃ ὀλυμπίων μὲν γὰρ ὄντι] Vix sincera hæc compositio. Rectius legatur :
 καὶ γὰρ ὀλυμπίων μὲν ὄντι.

fed de tecto in publicum pro-
 jiciebantur. Nihil vero sup-
 plicibus profuturum erat, si
 ita benigno, et humano se præ-
 bente flamine, canis adsistens
 hanc veniam petiuros terru-
 issset atque arcuisset. Enim-
 vero canem antiqui non us-
 quequaque mundum esse ju-
 dicabant; nam et nulli cœli-
 tum is immolabatur: et He-
 catæ terrestri in trivio cœnæ
 loco missus, piacularis sacri,
 avertendi mala expiandique

gratia facti partes obibat. La-
 cedæmone porro Marti, deo
 cædibus deditissimo, catulos
 infecabant: apud Bœotos pub-
 licum est sacrificium, quo can-
 e in duas discisso partes, per
 earum medium transibant: ipsi
 Romani Lupercalibus mense
 Febuario cane litant. Itaque
 abs re non est, quod sacerdoti
 supremi ac purissimi numinis
 familiæ suæ canem aut aliquid
 cum eo rei habere nefas ita-
 fuerunt.

ριβ'.

“ Διὰ τίνα δὲ αἰτίαν ὄσδε κτήε θήρη ἐφίετο τῷ ἔ
 “ ἱερεῖ τοῦ Διός, ὄσδε ὄδον διελθεῖν ἀνασθενδράδος ἀνα-
 “ θεν ἀφαιεταμύνης; ” Ἡ τῦτο μὲν ὁμοίον ἔστιν τῷ
 μὴ ἐάσειεν ἀπὸ δίφρου, μηδὲ ἐπὶ χροῖνα^ϑ κελύφου,
 μηδὲ σάρον ὑπερβαίνειν; οὐ ταῦτα τῷ Πυθαγορικῷ
 δεδύτων καὶ φυλαττομένων, ἀλλὰ ἕτερα τῶτοις ἀπαγο-
 ρεύοντων; καὶ γὰρ τὸ ὑπὸ ἀμπελον ὑποπορεύεσθαι,
 τὴν ἀναφορὰν ὅτι τὸν οἶνον εἴχει, ὡς ἐ θεμίτων τῷ ἱερεῖ
 μεθύσκεσθαι τῷ γὰρ μεθύσκομύνην ὑπερ κεφαλῆς
 ὁ οἶνός ἐστι, καὶ πιεζοῦνται καὶ ταπεινοῦνται δέω
 ὑπερτέρες εἶ) καὶ κρατεῖν αἰετῆς ἡδονῆς ταύτης,
 ἀλλὰ μὴ κρατεῖσθαι. Τὸν δὲ κτήον πότερον ὡς ἀχαρ-
 τῶν καὶ ἀχρηστων ἀνθρώποις, ἀδρανῆ δὲ καὶ δι' ἀσθένειαν,
 ἕτερον ὀχομύτων δέομνον, σιῶ δὲ καὶ χλωρότητος
 ἕψει γρητεύοντα τῶς πολλῆς, ὅσα ὄντο δεινὰ ἀσύμβολον
 ἐν ταῖς οἰκίαις μάττω ἐπιτρέφεται καὶ περιπλέκεσθαι,
 βλαβερὸν ὄντα τοῖς περισοδομύνοις φυταῖς, τῆς γῆς

CXII.

Cur eidem non licet hederam tangere, neque per viam transire ubi vitium propagines in sublimi sunt prætentæ? An hæc horum sunt familia, Non edere in curru, Neque insidere chænici, Neque scopas transcendere? non ista metuentibus aut caveri volentibus Pythagoricis, sed aliis rebus per has arbagas interdicere. Ad vinum enim refertur, quod subire viti prohibetur sacerdos: scilicet nefas esse eum inebriari; qui enim ebrui sunt,

eorum superius capitibus est vinum, atque ea degravat et premit: cum par sit voluptate ista superiores esse, et non vinci a vino, sed ei moderari. Hederam autem an ut sterilem et inutilem hominibus, imbecillamque et ea de causa aliis quibus innitatur opus habentem; umbraque et virore suo multis quasi præstigiando imponentem, non voluerunt absque emolumento et frustra in domibus ali, et circumplacare se aliis stirpibus, quibus ea re no-

29: ἐχόμενον. Διὸ τῶν μὲν Ὀλυμπίων ἱερῶν ἐργεταί, καὶ ἔτε ἐν Ἑρῆς Ἀθιῶσιν, οὔτε Θήβῃσιν ἐν Ἀφροδίτης, ἴδιον πῖς ἀν κητῶν ἀχειωνίοις δὲ καὶ νυκτελίοις, ὧν τὰ πολλὰ εἰς σκότους δρᾶται, πάρεστιν. Ἡ καὶ ταῦτο συμβολικῆ διαστον καὶ βακχυμάτων ἀπαργόρισις ἰσ; αἱ γὰρ ἔνοχοι τοῖς βακχυαῖσι πάθεσι γυναικῆς, εὐθὺς ὅπτι τὸν κητῶν φέρονται, καὶ ἀσχετίουσι δεσπότην τῶν χερσῶν, καὶ δέσποισιν τῶν κόμασιν ὥστε μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τῆς λέγειν, ὅτι καὶ πνεῦμα μαίας ἔχον ἐργατοῦν καὶ παρρησιαστικῶν, ἰξίσησι καὶ ἀσχετίει, καὶ ὅλας αἰονον ἐπάγῃ μέθῃ καὶ χάριν τῶν ὀπισθαλῶς πρὸς ἐνθουσιασμὸν ἔχουσι.

ργ'.

“ Διὰ τί τοῖς ἱερεῦσι τούτοις ἀρχὴν οὐκ ἐφεῖτο
 “ λαβεῖν ὡδὲ μετελθεῖν, ἀλλὰ ῥαβδούχῳ τε χεῖν”.

A. 3. ἀχειωνίσι] Non dubitavi recipere ex nostra correctione, praesertim a Mez. confirmata. Vulgo, κητῶν ἀχειων, ἰσὶς δὲ καὶ v.
 B. 1. σπαράτῃσι—χάριν] Forte παρᾶτῃσι—ταραχῆν. Possis χάριν item mutare in χάραν: Mez. in κάρην.

cet, solumque occupat? Hanc quidem ob rem hederæ et Olympiis sacris arcetur: et neque Athenis in Junonis, neque Thebis in Veneris sacris rebus ullus hederæ sylvestri locus est: Agrionis et Nycteliis Bacchanalibus, quorum major pars peragitur in tenebris, adhibetur. An hoc ipso etiam signo orgia Bacchi volebant esse vetita? Bacchicis enim furoribus deditæ mulieres, recta ad hederam feruntur, eamque discernunt manibus arripientes, et vorantes:

ita ut non plane fide careat quod nonnulli dicunt, ineffe spiritum hederæ, qui de statu rationis deturbet, mentemque abalienet, exagitetque et profusus ebrietatem a nullo ortam vino inducat, ac permolestam: si quis alioquin hominum ad concitationes animi furiosas, instinctusve divinos sit proclivis.

CXIII.

Cur iisdem flaminibus Diablibus permissum non est ut magistratum suscipiant aut ambiant? cum tamen et licetorem

“ καὶ δῖφρον ἡγεμονικὸν ἐπὶ τιμῇ καὶ ᾠδουμένηα τοῦ
 “ μὴ ἀρχεῖν ἔχουσι;” Πότερον, ὡς εἰρηχῶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἀντίφροπον ἢ τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα πρὸς τὸ
 τῆς βασιλείας, μὴ τυχόντας ἱερεῖς ἀπεδείκνυσαν; Ἡ
 μάλλον ὅτι τῶν μὲν ἱερῶν ὀρισμῆνας πρᾶξεις ἐχόντων,
 τῶν δὲ δημοσίων ἀτάκτως καὶ ἀορίστως, οἷα ἢ διω-
 τὸν εἰς ἓν ἅμα τῶν καίρων συμπεσόντων ἐκατέρω παρ-
 εῖναι τὸν αὐτὸν, ἀλλὰ ἔδει θάτερα πολλάκις ἀμφο-
 τέρων ἐπεκρίνοντα ἀπολείποντα, νῦν μὲν ἀσθεῖν τοὺς
 θεοὺς, νῦν δὲ βλάπτεν τοὺς πολίτας; Ἡ τοῖς ἀνθρω-
 πίναις ὀλοφάντες ἀρχαῖς οἷα ἐλάττωνα τῆς ἐξουσίας
 τιμῇ ἀνάγκη πρῶσσαι, καὶ τὸν ἀρχόντα δῆμαι,
 καθάπερ Ἰπποκράτης ἔφη τὸν ἱατρεῖν, δεινὰ μὲν
 ὄροντα, δεινῶν δὲ ἀπλόμνον, ἐπ’ ἄλλοτείοις δὲ κακοῖς

B. 8. βασιλείας, μὴ τυχόντας] Supplendus locus ita, βασιλείας, ἕ; τὰς μὴ τυ-
 χόντας.

B. 10. τῶν δὲ δημοσίων] Addidimus ex Voff. Xylander vertendo supplet τῶν
 δὲ βασιλείων. Melius Mez. τῶν δὲ ἀρχῶν.

C. 4. Ἡ τοῖς ἀνθρωπίναις] Ἡ sumptimus a P. Xyl. Mez. Vulgo αἰ.

*babeant, et fellam curulem, ho-
 noris gratia, utque ferant æ-
 quiore animo magistratum ge-
 rundorum facultatem sibi a-
 demptam? An quia in Græ-
 cia etiam aliquibus in locis sa-
 cerdotiorum dignitate regno cum
 æquale esset, repulsam passos
 sacerdotio dignati sunt? Aut
 potius, quod, cum certæ et
 ordine definitæ essent sacerdo-
 tum actiones, regum vero or-
 dine carentes et infinitæ, fieri
 non poterat ut qui rex simul
 sacerdosque esset, diversi ge-
 neris in eundem temporis ar-*

*ticulum incidentibus negotiis
 utrumque procuraret: sed ne-
 cesse erat futurum ut utroque
 urgente alterum omitteret, ita-
 que interdum deos rite non co-
 leret, interdum civibus esset
 damno? Aut quod in magis-
 tratus humanos intuentes, cum
 non minus necessitate eos,
 quam potestate administrari
 observarent: populique prin-
 cipem, quod de medico Hip-
 pocrates pronuntiavit, multa
 horrenda adspætu videre, mul-
 ta tangere, et ex alienis misè-
 riis pro fructu suas capere mo-*

ἰδίας λύπας καρπούμενον, οὐχ ὅσιον ἡραῦτο θύειν θεοῖς,
 καὶ ἱερῶν κατάρχεσθαι, γινόμενον εἰ κατὰ δίκαις καὶ θα-
 νατώσεισι πολιτῶν, παλλάκις δὲ καὶ συγγενῶν καὶ οἰκείων,
 οἷα καὶ Βρούτῳ συνέτυχεν;

lestias; impium rati sunt if- lethoque finitis suppliciis ci-
 tum diis sacrificare, et auspi- vium, non raro etiam cogna-
 cem esse divini cultus, qui torum et domesticorum, ut
 damnationibus et capitalibus, Bruto usu venit, interfuisset?

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ.

VOL. II.

3

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ.
ΕΛΛΗΝΙΚΑ.

PLUTARCHI
CAPITULORUM DESCRIPTIO.
QUESTIONES GRÆCÆ.

α'.

Ε ΤΙΝΕΣ ἐν Ἐπίδαυρῳ Κονίποδες καὶ Ἄρτυνοι; Οἱ μὲν τὸ παλιτεῦμα ὀγδοήκοντα καὶ ἑξατὸν ἄνδρες ἦσαν· ἐκ δὲ τούτων ἡρωῦτο βελούταις, ἕς Ἄρτυνος ἐκάλεσθαι. Τῶν δὲ δήμου τὸ πλεῖστον, ἐν ἀρχῇ δέτεσθαι ἐκαλεῖτο δὲ Κονίποδες, ὡς συμβαλεῖν ἔστιν,

QUI sunt apud Epidaurios Coniropedes et Artyni? Rempublicam tractabant centum et octoginta viri. Ex his

senatores deligebant, quos appellabant Artynos. Major porro populi pars ruri solebat verari: vocabantur autem Coniropedes, quasi pulveripedes, quod

ἀπὸ τῶν ποδῶν γυριζόμενοι κεκονιδύων ὅποτε κατέλ-
θαι εἰς τὴν πόλιν.

β.

“ Τίς ἢ ὧδε Κυμαίοις Ὀνοβάτις ; ” Τῶν γυναι-
κῶν τὴν ἑκὸς μοιχείᾳ ληφθεῖσαν ἀγαρόντες εἰς ἀγορὰν, ἢ
ἑκὸς λίθου πρὸς ἐμφανῆ πᾶσι κείρισαν· ἔτα ἕτως
ἀποβίβαζον ἐπ’ ὄνον, καὶ τὴν πόλιν κύκλῳ περιεστῆ-
σαν, ἔδει πάλιν ἑκὸς τὸν αὐτὸν λίθον καταστῆσαι, καὶ το-
λοπιὸν ἀπιμον ἀφελεῖν, Ὀνοβάτιν περὶ τὴν γυριζομένην.
Τὸν δὲ λίθον ἀπὸ τῆς οὐκ ἀγορᾶς νομίζοντες, ἀφωσι-
οῦντο. Ἦν δὲ καὶ Φυλάκτα τις ἀρχὴ παρ’ αὐτοῖς· ὁ
δὲ, ταῦτ’ ἔχων, τὸν μὲν ἄλλον χεῖρον ἐτήρει τὸ δισ-
μοτήριον, εἰς δὲ τὴν βουλὴν εἰς τῶν νυκτερινῶν συλλογῶν
παριών, ἔθηκε τῶν βασιλέων τῆς χειρὸς, καὶ κατέχευε, 292
μέχρι τοῦ αὐτοῦ ἢ βουλῆς ἀφ’ ἑαυτοῦ, πότιρον ἀδικῶσιν
ἢ ἑ, κείρισαν φέρουσα τὴν ψῆφον.

γ.

“ Τίς ἢ ὧδε Σόλοις Ἰππεκαύστρια ; ” Τὴν τῆς

agnoscerentur e pedibus pul-
verulentis, quoties in urbem
veniebant.

II.

*Quæ est apud Cumæos O-
nobatis ?* Deprehensam in a-
dulterio mulierem in forum
producebant, et in lapide om-
nibus conspicuo fistebant, de-
inde asino impositam circa ur-
bem circumducebant, postea
rursum in eodem lapide adsta-
re coacta, infamis per totam
habebatur vitam, et vocabatur
Onobatis : lapidem autem ob-

eam rem ut pollutum abomi-
nabantur. Magistratus etiam
apud hos fuit, qui *phylactes*
dicebatur a custodiendo. Eum
qui gerebat, reliquo tempore
carcerem custodiebat. Noc-
turno autem concilio in sena-
tum veniens, manu injecta re-
ges educebat, ac detinebat do-
nec occulte latis suffragiis de
iis judicasset senatus, injustene
agerent necne.

III.

*Quæ est apud Solenses Hy-
pecaustria ?* Sic appellabant

Ἀθίνας ἱέρειαν ἔπειτα καλοῦσιν, ὅτι ποιῆται πνας θυσίας καὶ ἱερουργίας ὑποτροπαίως.

δ.

“ Τίνες ἐν Κνίδῳ οἱ Ἀμνήμονες; καὶ τίς ὁ Ἀφεστήρ; ”
 Ἐξήκοντα περὶ τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἀπὸ τῶν ἀρίστων, οἷον ἔπι-
 σκόποις ἐχρῶντο ἀπὸ βίβης καὶ περὶ τοῦτο τῶν μεγίστων
 ἐκαλοῦντο δὲ Ἀμνήμονες, ὡς ἂν τις εὐχάσθη, ἀπὸ τοῦ
 ἀνυπεύθυνον· εἰ μὴ γὰρ Δία πολυμήμονές τινες ὄντες· ὁ
 δὲ τὰς γνώμας ἐρωτῶν, Ἀφεστήρ.

ε.

“ Τίνες οἱ ἄρχαι καὶ Λακεδαιμονίοις λεγόμενοι; ”
 Λακεδαιμόνιοι Τεγάταις διαλλαγόντες, ἐποίησαντο συν-
 δήκεις, καὶ σὺν ἑαυτοῖς ἐπὶ Ἀλφειῷ κοινῶς ἀνέστησαν, ὡς ἦ
 μὴ τῶν ἄλλων γέγραπται, Μεσσηνίους ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς
 χώρας, καὶ μὴ ἕξειναι λεηστὰς ποιεῖν. Ἐξηγητέος ἔστι ὁ

A. 8. περὶ τῶν ἀνδρῶν] Legendum περὶ τῶν ἀνδρῶν: sic et Mez.

Minervæ antistitam, quod a-
 verruncandorum malorum gra-
 tia certis quibusdam sacris o-
 peratur.

IV.

Qui sunt Cnidii Amnemo-
 nes, et quis Aphester? Ex op-
 timatibus viri sexaginta delecti
 erant, quibus per omnem vi-
 tam tanquam inspectoribus u-
 tebantur, et eorum summis in
 negotiis auctoritatem seque-
 bantur. Amnemoes, id est im-
 memores, dictos suspicari li-
 cet, quod factorum rationes
 ab iis non exigebantur: aut

potius mehercle, quod pluri-
 mum valerent memoria. A-
 phester autem dicebatur, qui
 sententias interrogabat.

V.

Qui sunt apud Arcades et
 Lacedæmonios chrestii, id est
 boni? Lacedæmonii Tegeatis
 reconciliati, fœdus pepigerunt,
 et communem columnam ad
 Alpheum posuerunt: in qua
 inter alia fœderis capita hoc
 scriptum erat, Messenios regio-
 ne pellunt, Neminem bonum
 faciunt. Hoc Aristoteles in-
 terpretans, ait eo significari,

Ἀριστοτέλης τὸτό φησι δύνασθαι, τὸ μὴ ἀποκτινύουσαι
βοηθείας χάριν τοῖς λακωνίζουσι τῆς Τεγεατῆς.

εἶ.

“ Τίς ὁ θεὸς Ὀπυντίοις Κριθολόγος ; ” Οἱ πλείστοι
τῆς Ἑλλήνων πρὸς τὰς πάνυ παλαιὰς θυσίας ἐχρῶντο
ταῖς κριθαῖς ἀπαρχομένων τῆς πολιτείας τὸν μὲν οὖν
ὅτι τῆς θυσίᾳ ἀρχοντα, καὶ ταύτας κομιζόμενον τὰς
ἀπαρχὰς, Κριθολόγον ἀνόμαζον. Δύο δὲ ἦσαν ἱερεῖς
παρ’ αὐτοῖς, ὁ μὲν πρὸς τὰ θεῖα τεταγμένῳ, ὁ δὲ
πρὸς τὰ δαμόνια.

ζ’.

“ Τίνες αἱ Πλωιάδες νεφέλαι ; ” Τὰς ὑπόμβροτες
μάλιστα καὶ ἀειφερομένας ἐκάλεω πλωιάδας, ὡς
Θεόφραστος ἐν τετάρτῃ πρὸς μεταρσίαν εἶπκεν καὶ λέξιν,
“ ἐπεὶ δὲ αἱ πλωιάδες αὐτὰι νεφέλαι καὶ αἱ σιννεφεῖσαι,
“ ἀκίνητοι δὲ καὶ τοῖς χρώμασιν ἑκδοκοί, δηλοῦσι δια-
“ φορὴν πᾶσι τῆς ὕλης, ὡς ἔτε ἕξυδατομένης, ἔτε ἐκ-
“ πνιδματομένης.”

*Tegeatarum neminem debere
interfici, qui auxilii causa La-
conicis rebus studeret.*

VI.

*Quis est apud Opuntias Cri-
thologus ? (Vox hordeum le-
gentem designat.) Græcorum
plerique in vetustissimis sacri-
ficiis hordeo utebantur, primi-
tias ejus civibus offerentibus.
Præfidi itaque sacrorum, et
primitias istas colligenti, hoc
nomen factum est. Duos au-
tem habebant sacerdotes : u-
num qui deorum, alterum qui*

geniorum sacra administraret.

VII.

*Quæ sunt Ploïades nebulae ?
Quæ maxime imbrem concep-
tum haberent, et circummagita-
rentur, sic appellabantur. The-
ophrastus libro de iis quæ in
sublimi fiunt quarto: Ploïades,
inquit, nebulae sunt, et quæ
consistunt : immobiles autem et
colore albo differentiam quan-
dam materiæ indicant, neque
in aquam neque in spiritum
conversæ.*

η.

“Τίς ὁ πῶθεν Βοιωτῶν Πλατυχαίαι;” Τὸς οἰκίαν
 Ἀττικῶναι, ἢ χωρίοις ὁμοειδέαι, αἰολίζοντες ἔτω χα-
 λῶσιν ὡς τὸ πλείον ἐχόναι. Παραδόσομαι δὲ λέξιν
 μίαν ἐκ τῶ ἱστομοφυλακίαι νόμου, πλείονων ἑσῶν.

θ.

“Τίς ὁ πῶθεν Δελφοῖς Ὀσωτήρ, καὶ ἀφ’ ἧ Βύ-
 σιον ἕνα τῶν μίλων χαλῶσι;” Ὀσωτῆρα μὲν χα-
 λῶσι τὸ θυρόμνον Ἰερέιον, ὅταν Ὀσπιος ἀποδενχθῆ. Πέντε
 δὲ εἰσὼ ὅσοι ἀφ’ ἑβίαι, καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶ πωροπτιῶδ
 δρῶσιν ἔτοι, καὶ σιωπευρηγῶσιν, οἱ γενόμενα δοκοῦντες
 ἀπὸ Δευκαλίανος. Ὁ δὲ Βύσιος μίλῳ, ὡς μὲν οἱ πολ-
 λοὶ νομίζουσι, φύσιός ἔστιν ἕαρος γὰρ ἀρχαί, καὶ τὰ
 πολλὰ φύεται τιτωκεῦντα καὶ ἀφ’ ἑβίαι. Τὸ δ’
 ἀληθὲς οὐκ ἔχει ἔτιω· ἐστὶ δ’ ἀντὶ τῶ Φ πρὸ Β ἡρῶν
 Δελφοῖ, κατὰ περ Μακεδόνες, Βίλιππον γὰρ καὶ Βαλα-

D. 5. πλιῖσιν ἔχοντα] Abest in E. et lacuna ejus loco. Forte corruptum et legendum πλιῖσιν ἔχοντα.

VIII.

*Quis est Bæotorum Platy-
 chætas? Sic appellabant ædi-
 bus agrisve suis vicinos et con-
 terminos, tanquam plurimum
 possidentes. Apponam autem
 unam vocem ex lege thesimo-
 phylacii seu archivi, cum sint
 plura vocabula.*

IX.

*Quis est apud Delphos Ho-
 sioter, et cur unum de mensibus
 appellant Bysium? Hosioter
 est victima quæ immolatur
 cum creatur Hosius: (vox*

*sanctum notat). Quinque au-
 tem sunt Hosii per omnem vi-
 tam, multisque in rebus ad-
 sunt vatibus, atque una etiam
 sacrificant: quippe a Deuca-
 lione genus crediti trahere.
 Bysius mensis, ut plerique pu-
 tant, Physis est, a nascendo
 sic dictus: est enim veris ini-
 tio, quo tempore pleraque nas-
 cuntur et germinant. Sed res
 ita non habet. Non enim Del-
 phi B littera pro Ph utuntur,
 ut Macedones, qui Bilippum,
 Balacrum, Beronicam dicunt,*

κεῖν καὶ Βερονάκιω λέγοντες, ἀλλ' ἀντὶ τῷ Π. ἔχ' γὰρ τὸ Πατεῖν, Βατεῖν, καὶ τὸ Πακεῖν, Βακεῖν ὀρθοῦς κελεύουσιν. Ἔστι οὖν Πύσιος ὁ Βύσιος, εἰ ᾧ πυσιῶνται καὶ πυσιῶνται τῷ θεῷ τὸ γὰρ εἰσοεῖν καὶ πάτεμον εἰ τῷ μίω γὰρ τῷ τῷ χρησῆμιον ἐγένετο, καὶ ἐβδόμη πούττω νομίζουσι τῷ θεῷ γενέθλιον, καὶ Πολύφθοον ὀνομάζουσι, ἢ ἀφ' ἃ τὸ πέπεσθαι φησὶς, ἀλλὰ πολυφθῆ καὶ πολυμάντευτον ἔσαν. Ὅψι γὰρ ἀνείδισαν αἱ χ' μίωα μαντεύουσι τοῖς θεομύθοις· ἀφ' ἃ τῷ εἰσοεῖν καὶ πάτεμον ἢ Πυθία τῷ εἰσοεῖν χ' τῷ πούττω τῷ ἡμέραν, ὡς Καλλιθένης καὶ Ἀναξανδρίδης ἱερήεσσι.

ἰ.

“ Τί τὸ Φυξίμυλον ; ” Τῶν μακρῶν ἔστι καὶ χαμαι- 293
ζήλων φυτῶν, ὧν ἔπιόντα τὰς βλαστὰς τὰ βοσκήματα κολοῦει καὶ ἀδιδεῖ καὶ λυμάνεται τῷ αὔξει. Ὅταν γοῦν ἀναδραμόντα μέγα ἴσθι, καὶ ἀφύγη τὸ

E. 8. ἰσοεῖν] Nihili hic quidem. Forte corrigendum ἰσοεῖν.

F. 5. Ἀναξανδρίδης] Ἀναξανδρίδης corrigit Tib. Hemsterhuf. ad Polluc. ix. 59. et ad Aristoph. Plut. p. 3. 4.

quæ sunt *Philippus*, *Phalarcus*, *Pheronice*, sed loco literæ P soliti *batein* dicere et *bicron*, quæ sunt *patein* et *picron*. Est ergo *Byssus* dictum pro *Pyssus*, quod eo mense deum scitantur. Atque hæc sententia convenit cum antiquis Delphorum observationibus. Mense enim isto oraculum primo existit, et septimanam istam deo natalitiam putant, *polyphthoum*que nominant, non a coquendis *phthoibus*, quod est placentæ genus, sed quod

multa tum responsa deus edat. Sero enim cœpit fingulis mensibus oracula requirentibus respondere: antiquitus semel duntaxat in anno vaticinabatur Pythia, idque ista die, ut Callisthenes et Anaxandridas tradiderunt.

X.

Quid est Physimelum?
Planta est exigua et humijacens, cujus germina pecus infans ambulans conculat atque affigit, et incrementum impedit. Cum itaque se subjicit, et ad

βιάσασθαι ὑπὸ τῆς ἑπιγενομένης, Φυξίμηναι χα-
 λείται. Τὸ δὲ μαρτύριον Αἰχύλου.

ια'.

“ Τίνες οἱ Ἀποσφενδόνται ;” Κέρμεναι τιῶ ἦσον
 Ἐρετριῆς χατάκου· Χαριεράτες δὲ πλεύσαντος ἐκ
 Κορίνθου μὲ διωάμεως, καὶ τῷ πολέμῳ κρατούσθαι,
 ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς οἱ Ἐρετριῆς, ἀπέπλευσαν αἰ-
 κηδὲ. Περαιθόμβροι δὲ οἱ πολῖται τῆς χέραις, ἔργον
 αὐτῆς, καὶ ἀποβαίνειν ἐκάλουν σφενδονήντες. Μὴ δυ-
 νάμβροι δὲ μήτε πῶσαι, μήτε βιάσασθαι, πολλὰς καὶ
 ἀσφαλιτήτας ὄντας, ἑπὶ Θράκης ἔπλευσαν, καὶ κατα-
 γόντες χερσίον, εἰ ἢ πρὸ τῆς οὐκῆσαι Μεθωνα ἢ Ὀρ-
 φείως πρὸ τῆς ἰσορῆσαι, ἢ μὲ πόλιν ἀνόμασαι Μεθώνην,
 ὑπὸ δὲ τῶ πρὸ τῆς Ἀποσφενδόνται προσωνομάσθησαν.

ιβ'.

“ Τίς ἡ πρὸ τῆς Δελφοῖς Χαρίαι ;” Τρεῖς ἀγροσι

A. 5. ἐπιγενομένης] Forte ἐπιγενομένης.

A. 9. κρατούσθαι] Ita Baf. Xyl. P. Voff. Vulgo κρατῶντες.

B. 6. πρὸ τῆς] Legit ἀπὸ τῆς ut Xyl. reddidit.

justam magnitudinem perve-
 nit, evitatis ovium injuriis ac
 damnis, *phymiselum* dicitur.
 Testis Æschylus.

XI.

Qui sunt Aposphendoneti?
 Quali, *fundarum telis pulsos*,
 diceres. Corcyram insulam
 Eretrienſes incolebant. Cha-
 ricrate autem a Corintho cum
 copiis profecto, bello ab eo
 victi, conscensis navibus do-
 mum versus navigarunt. Ci-
 ves, re mature animadverſa,
 arcuerunt eos patria, fundisque

impetentes egredi in terram
 non sunt passi. Cum itaque
 neque persuadere hominibus
 rigidis, neque vim facere mul-
 titudini eorum possent, in
 Thraciam navigaverunt. Ibi
 loco occupato, quem prius co-
 luisse Methon Orphei de pos-
 teris unus fertur, urbem Me-
 thonam nominaverunt, ipsi α
 vicinis *Aposphendoneti* sunt ap-
 pellati.

XII.

*Quid est apud Delphos Cha-
 rila?* Delphi tres deinceps

Δελφοὶ ὀναετήριδας χεῖ τὸ ἐξῆς, ὡν τὴν μὲν, Σεπ-
τήριον χαλοῦσι, τὴν δ' Ἡρωίδα, τὴν δὲ Χαρίλαν.

Τὸ μὲν οὖν σελήριον ἔοικε μίμημα τῆς παρὰ τὸν C
Πύθωνα τῷ θεῷ μάχης εἶ), καὶ τῆς μὲν τὴν μάχην
ὑπὲρ τὰ Τέμπη φυγῆς καὶ ἐκδιώξεως. Οἱ μὲν γὰρ
φυγεῖν ὑπὲρ τῆς φόνου φασὶ χεῖζοντα καθαρόσιον, οἱ δὲ
τῷ Πύθωνι πετραμῶν καὶ φεύγοντι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἰὺ
κῶ ἔσθην χαλοῦντο, ἐπακολουθεῖν, καὶ μακρὴν ἀπολει-
φθῆναι τῆς τελευταίας· κατέλαβε γὰρ αὐτὸν ἐκ τῆ
τραύματος ἄρτι τεθνηκότα, κεκλιμῆνον ὑπὸ τῷ παι-
δὸς ᾧ ὄνομα ἰὺ Αἰξ, ὡς λέγουσι. Τὸ μὲν οὖν σελή-
ριον, τέτων ἢ τοῖσταν πᾶν ἀπομίμησις ὅστιν ἕτερον.

Τῆς δὲ Ἡρωίδος τὰ πλεῖστα μυθικὸν ἔχει λόγον, ὃν
ἴσασιν αἱ Θυιάδες· ἐκ δὲ τῶν δραμιῶν φανερῶς Σε-
μέλης ἀνὰ πρὸς ἀναγωγὴν ἐκείνη.

Περὶ δὲ τῆς Χαρίλας τοιαῦτά τινα μυθολογοῦσι. Λι- D
μὸς ἐξ αὐχμῶ τῆς Δελφῆς κατέχευε, καὶ παρὰ τὰς

C. 11. μυθικόν] Hoc ex Voff. et P. loca vulgati μυθικόν.

nono quoque anno agunt so-
lenitates, *Septerium*, *Heroida*,
Charilam.

Septerium imitationem ha-
bet pugnae Apollinis cum Py-
thone, et a pugnae fugae dei ad
Tempe, aut persecutionis. Alii
enim fugisse eum ferunt, quod
peracta caede opus expiatione
haberet: alii Pythonem sau-
cium et fugientem via, quae
nunc Sacra dicitur, cum inse-
queretur, supervenisse ei re-
uens e vulnere mortuo, et fu-

nerato a filio, cujus nomen
Aix, id est *capra*, perhibent.
Septerium ergo harum, aut si-
milium rerum imitatio est.

Heroidis pleraque fabulo-
sam habent rationem, *Thya-*
dibus notam: ex iis quae a-
guntur, liquido quis excitati-
onem Semeles conjiciat re-
praesentari.

De *Charila* haec traditur
fabula. Fame ob anni ficcita-
tem urgente Delphos, cum
liberis et uxoris cives ad

Ἰόρας τῷ βασιλέως ἐλθόντες μὲν τέκνον καὶ γυναικῶν
 ἰκέτων· ὁ δὲ τῶν ἀλφίτων καὶ τῶν χερσέπων μετε-
 δίδου τοῖς γυναικώτεροις αὐτῶν· ἐ γὰρ ἡμεῖς ἰκανὰ πᾶσιν.
 Ἐλθούσης δὲ παιδὸς ἐπὶ μικρῆς ὄρφανῆς γυναικός, καὶ
 παρολιπαρούσης, ἐβράβησεν αὐτὴν ὑποδήματι, καὶ τῶν
 παρῶν τὸ ὑπόδημα παροῖκνεν· ἡ δὲ, πενιχρῶ-
 πος ὄσα καὶ ἔρημος, οὐκ ἀγενῆς τε τὸ ἔθος, ἐκποδῶν
 γυνομῆν, καὶ λύσσασι τὴν ζῶντα, ἀνήρτησεν ἑαυτῆν.
 Εἰ Ἐπιτέλλοντος δὲ τῷ λιμοῦ καὶ νοσημάτων παρογυνομῆν,
 ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τῷ βασιλεῖ Χαρίλαν ἰλάσασθαι παρ-
 γνον αὐτοθάνατον. Μόλις οὖν ἀνδρόντες ὅτι τὸνομα
 τῶν ἡμεῶν τῇ ῥαπιδείῃ παιδί, μεμυγμένη πινὰ κρημνῶ
 θύσαν ἀπετέλεσαν; ἡμεῖς ἔπιτελοῦσιν ἐπὶ καὶ νῦν δι' ὀνόμα
 ἐτῶν. Προκείμεται μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς, τῶν ἀλφίτων
 καὶ τῶν χερσέπων ὀπίδδους πᾶσι καὶ ξένοις καὶ πολίταις,
 κομίζεται ὅτι τῆς Χαρίλας παιδικὸν εἶδωλον ὅταν οὖν

D. 9. ἀγοσῆς τις] Recepti τις, ut melius vulgato τις, et confirmatum a codice
 E. Praestabat, πεινχρῶ μεν—οὐκ ἀγενῆς δι' τις.

fores regis supplices venerunt. Is farina et leguminibus notiores sibi (non enim omnibus sufficiebat) impertiit. Puella autem parvula cum accederet orba parentibus, et instaret petendo, calceo malam ejus percussit, calceumque in faciem ejus conjecit: hæc, ut erat animo minime abjecto, pauper alioquin et deserta, e medio se subduxit, cinguloque soluto fauces illigans sese suspendit. Tum crescente penu-

ria, et morbis accedentibus, Pythia regi respondit, *Placandos esse manes Charilæ virginis quæ ipsa sibi mortem conscivisset.* Vix tandem investigato id nomen puellæ quæ alamp accepisset fuisse, piaculare quoddam sacrificium peregerunt, quod etiamnum nono quovis anno fit. Præfidet rex, et farinam leguminaque impertit omnibus et peregrinis et civibus: infertur puerile simulachrum Charilæ: post-

πάντες λάβωσι, ὁ μὲν βασιλεὺς ραπίζει τῷ ὑπαδύματι τὸ εἶδωλον, ἡ δὲ τῆς Οὐιάδων ἀρχῆς ἀεθμὴ κομίζῃ πρὸς πνα τόπον φαεργώδην, καίκε ἄνοιον περιάφαντες τῷ τραχίλῳ τῷ εἰδώλῳ κατορύττησιν ὅπου ἔστι Χαρίλα ἀπαγαμύνην ἔθαψαν.

γʹ.

“ Τί τὸ πλωχρὸν κρέας παρ’ Αἰνεΐασι ;” Πλείονες γηγόνασι Αἰνεΐανων μεταναστάσης. Πρῶτον μὲν γὰρ οἰκουῦτες πρὸ τὸ Δάριον πεδῖον, ἔξέπεσον ὑπὸ Λαπιθῶν εἰς Αἴθρας. Ἐκεῖθεν τῆς Μολοσσίας τιλὸν πρὸς τὸν Ἀρσάαν χόραν κατέχον ὅθεν ὀνομάσθησαν Παραΐαι. Μετὰ ταῦτα Κίρραν κατέχον εἰ δὲ Κίρρῃ κατα- 294
λεύσαντες Οἰόκλον τὸν βασιλέα, τῷ θεῷ προσάξαυτος, εἰς τιλὸν πρὸς τὸν Ἰναχον χόραν κατέβησαν οἰκουμένην ὑπὸ Ἰναχέων ἢ Ἀχαιῶν. Γενομένη δὲ χερσομῆ, τοῖς μὲν, ἀν μεταδώσι τῆς χώρας, ἀποβαλεῖν ἅπασαν τοῖς

F. 9. Ἀραΐαν] Xyl. corrigat Αἰών: quod confirmat L. Holstenius ad Steph. Byz. p. 243.

A. 1. καταλεύσαντες] Sequimur Xylandrum et Amiot. atque ipsum Plutarchum, qui ita p. 297. B. Vulgo καταπλεύσαντες.

quam omnibus datum fuit, rex id calceo ferit: quæ autem Thyadum est princeps, simulachrum ad confragofum defert locum, ibique collum fune cingentes simulachri, id defodiunt ubi olim Charila sepulta fuerat.

XIII.

Quid est mendicatoria caro apud Æneïanes? Sæpius migraverunt Æneïanes. Principio enim cum habitarent circa Dotium campum, inde a La-

pithis ad Æthicas fuerunt expulsi. Post Molossiarum regionem quæ est circa Avum occuparunt, unde iis nomen Paravei factum fuit. Deinde Cirram obtinuerunt: ubi cum iussu dei regem Cœnoclum lapidibus obruissent, in regionem Inacho amni adjacentem descenderunt, quæ tum ab Inachiis et Achæis tenebatur. His erat oraculum datum, fore ut si partem agri darent, universum amitterent: illis, po-

δ', ἀν λάβωσι παρ' ἐκόντων, χαδέξεν, Τέμων ἀνὴρ
 ἐλλόγιμος τῷ Αἰνεάων, ἀναλαβὼν ῥάκμα καὶ πήραν,
 καὶ προσαιτίης ὄν, ἀφίκετο πρὸς τὰς Ἰναχίης· Ἔβρε
 δὲ καὶ πρὸς γέλωτα τῷ βασιλέως βῶλον ὀπιδόντος
 αὐτῷ, δὲξάμενος εἰς τὴν πήραν στέβαλε, καὶ ἀφανὴς
 β ἰὼ, ἠγαπικῶς τὸ δῶρον ἀπεχώρησε γὰρ εὐχὴς οὐδὲν
 προσαιτήσας. Οἱ δὲ πρεσβύτεροι θαυμάσαντες, ἀνε-
 μιμήσκοντο τῷ χρομῷ, καὶ τῷ βασιλεῖ προσίοντες,
 ἔλεγον μὴ χαπαφροσύνη μὴδὲ πρῶτα τὸν ἀνδρῶπιον.
 Αἰδομένους οὖν ὁ Τέμων τὴν ἀφροσύνην αὐτῷ, ὄρμησε
 φεύγειν, καὶ δέφυγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι κατ'
 ἑκατόμβης. Ἐκ δὲ τότε μονομαχοῦσιν οἱ βασιλεῖς, καὶ
 τὸν τῷ Ἰναχίῳ ὑπέσχετο ὁ τῷ Αἰνεάων Φήμιος,
 ὄρῶν μὲν κινῶν αὐτῷ προσφερόμενον, οὐκ ἔφη δίκαια
 ποιεῖν, δῶντες ἐπάρχοντα μαχόμενον ἀπελαμύοντος δὲ
 τῷ ὑπέσχετο τὸν κῆρα καὶ μεταστροφόμενος λίθῳ βαλὼν

A. 10. ἀφανὴς ἦν] Forte ἰμφανὴς ut Mez.

B. 11. μεταστροφόμενον] Sic E. Vulgo μετασφερόμενον.

tituros esse, si a volentibus ac-
 ciperent. Tum Temo primi
 inter Æneianes nominis vir,
 pannis obfusus, peramque gef-
 tans in morem mendici, se ad
 Inachios contulit: cui cum
 ludibrii causa rex glebam ter-
 ræ tribuisset stipem petenti,
 acceptam eam in peram con-
 jecit, munereque optime con-
 tentus isto sese subduxit, nihil
 porro exigens. Seniores hoc
 mirari, et in memoriam revo-
 care oraculum, regem adire,

hortarique, ne rem negligeret,
 sed hominem apprehenderet.
 Temo animadvertere quid ii
 cogitarent, fugaque data ad fu-
 os evadere, vota Apollini hec-
 catomba. Secundum hæc sin-
 gulari praelio reges congressi
 sunt: ibi cum Hyperochum
 Inachiorum regem videret com-
 mite cane contra se venire
 Phemius Æneianum rex, in-
 iuste agere dixit qui socium
 ad pugnam adduceret: et aver-
 tentem se canis abigendi gra-

ὁ Φήμιος ἀναίρει. Κτησάμενοι δὲ τὴν χώραν, τὸς Ἰναχῆς μὲν τῶν Ἀχαιῶν ἐβαλόντες, τὸν μὲν λίθον ἐκύνον ὡς ἰερὸν σέβοντα, καὶ ἴθυσιν αὐτῶν, καὶ τῶν ἱερέων τῶν δημοῦ περικαλύψουσιν ὅταν δὲ τῶν Ἀπόλλωνι τὴν ἐκατόμβην σποδιδῶσι, καὶ Διὶ βῆν χειρεύσαντες, μερίδα τῶν Τέμωνος σπορόνοις ἑξάρετον νέμουσι, καὶ πτωχῶν κρέας ἐπονομάζουσι.

ιδ'.

“Τίνες οἱ παρ’ Ἰθακίοις Κολιάδαι; καὶ τίς ὁ Φάγλος;” Τῶ Ὀδυσσεὶ μὲν τὴν μητρεσφονίαν οἱ ὀπιπτόμενοι τῶν τεθνηκότων ἐπανάευσαν. Μεταπεμφθεὶς δ’ ὑπὸ ἀμφοτέρων ἀφεικτικῆς Νεοπτόλεμος, ἐδουλοῦσε τὸν μὲν Ὀδυσσεῖα μεταναστῆσαι καὶ φεύγειν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης ἐφ’ αἵματι, τοὺς δὲ τῶν μητῆρων ἐταίρους καὶ οἰκείους σποφέρειν ποιητὴν Ὀδυσσεὶ τῶν εἰς τὸν οἶκον ἀδικημάτων καθ’ ἕκαστον εἰαιτῶν. Αὐτὸς μὲν ἔν εἰς Ἰταλίαν μετέστη ἢ δὲ ποιητὴν φ’ ἡμῶν καθερώσας, σποφέρειν ἐκέλευσε τὸς Ἰθακίους ἢ

tia lapidis jactu interfecit. Sic Æneïanes potiti ea ditione, pulsus Inachiis atque Achæis, lapidem istum tanquam sacrum colunt, eique rem sacram faciunt, et adipe hostiæ eum tegunt: cumque Apollini hostiam persolvunt, Jovi taurum immolantes, partem carniū eximiam Temonis posteris tribuunt, ac mendicatoriam carnem appellat.

XIV.

Quinam sunt apud Ithacenses Coliadae, et quis Phagilus?

Adversus Ulyssē procorum ab ipso necatorum necessarii seditionem moverunt. Arbitr adscitus ab utraque parte Neoptolemus, judicavit debere Ulyssē ut sanguine inquinatum exsulare Cephallenia, Zacyntho, atque Ithaca: socios autem et familiares procorum quotannis pro damno rei familiari Ulyssis illato, ei pendere multam. Itaque Ulysses in Italiam commigravit, multam filio dedicavit, eique ab Ithacensibus solvi jussit: erat

δὲ ἀλφίτα, οἶνος, κηρία, ἔλαιον, ἄλες, ἱερεῖα παρσούτερα φαγίλων. Φάγιλον δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης τὸν ἀμύλον (ἢ) τὴν δὲ περὶ Εὐμαίων ἐλευθερώσας ὁ Τηλέμαχος, κατέμμεν εἰς τὴν πολλίαι, καὶ τὸ γένος ὅτι Κολιαδῶν ἀπ' Εὐμαίης, καὶ Βυκολιῶν ἀπὸ Φιλοτίης.

ιέ.

“Τίς ἢ Ξυλίνη Κύων ὠξὺ Λοκεῖς;” Φυσικὴ τῆ
 E Ἀμφικτύωνος ὑπὸν ἔϋ Λοκεῖς· ὅκ δὲ τῆτι καὶ Καθύης
 Λοκεῖς· παρὸς ὃν ὁ πατήρ διενεχθεὶς καὶ συχνὴς τῆ
 πολιτῆν ἀναλαβὼν, περὶ ἀποκίαις ἐμαρτεύετο. Τῆ δὲ
 θεοῦ φήσαντος κίττειν πόλιν ὅπουθεν ἀν' τύχη διηχθεὶς
 ὑπὸ κυνὸς ξυλίνης, ὑπερβαίνων εἰς τ' ἐτέραν γάλασαν,
 ἐπάτησε κινώσδατον· ἐνοχληθεὶς δὲ τῇ πληγῇ, διέ-
 τειπεν ἡμέρας αὐτόθι πλείονας, ἐν αἷς καταμαθὼν τὸ
 χαρίον, ἔειπε πόλις Φυσικὴ καὶ Ἰάνθηα, καὶ τὰς
 F ἄλλας ὅσας αἱ κληθέντες Ὀζόλαι Λοκεῖσι κατόκησαν.

D. 9. Κολιαδῶν] Ita Xyl. et Var. lect. Voff. Vulgo Κολιῶν.

autem farina, vinum, favi mel-
 lis, oleum, fal, et victimæ a-
 dultiores phagilis. Cæterum
 Aristoteles *phagilum* ait esse
 agnum. Porro Eumæum cum
 fuis Telemachus libertate do-
 natum civibus inferuit: est-
 que ab Eumæo Coliadarum
 genus, a Philoctio Bucolio-
 rum.

XV.

Quæ est canis lignea apud
 Locros? Locrus Phycii filius
 Amphictyonis nat̄i ex Cabia
 filium habuit Locrum, cum

quo postquam in discordiam
 incidit, magno civium nume-
 ro assumpto oraculum de colo-
 nia deducenda consuluit: tulit-
 que responsum *ibi se urbem
 condere debere, ubi morsus esset
 a cane lignea*. Mari trajecto
 rubum caninum (*cynosbatum*,
 id est, fruticem spinosum) cal-
 cavit, vulnereque vexatus, per
 aliquot dies ibi commoratus,
 regionis natura confiderata,
 Phycenses, Hiantheiamque
 condidit, urbeque alias quæ a
 Locris deinde Ozolis cultæ.

Ὀξόλας δὲ Λοκροῦς, οἱ μὲν, ἀφ' τὸν Νέασον, αἱ δὲ, τὸν Πύθωνα δρεχόντα, κληθῆναι λέγουσιν, ἐκβεβαρῆναι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ σαπέναι οὐ τῆ τῆς Λοκρῶν χώρα· πῆες δὲ κώδια, καὶ τραγίας τὸς ἀνθρώποις φορεῦναι, καὶ τὰ πλεῖστα σιυόναι αἰπολοῖς, γενέσθαι δυσώδεις· ἐνιοὶ δὲ τὴνατίον, πολυάνθημον τιλὴ χέρον ἔσαν, ὑπὸ εὐωδίας τὴνομα λαβῆν ὧν ὄσι καὶ Ἀρχίνας ὁ Ἀμφιστεύς· γέγραφε γὰρ ἔτω,

Τὸν βοτρυόφανον μαρίππου μαρίππου ἰσαντίη.

295

17'.

“ Τί ὁ καλούμενον ὑπὸ Μεγαρέων Ἀφάβρομα; ”
Νίσος ἀφ' ἧ παρασηρεύθη Νισαία, βασιλείων, ἐκ Βοιωτίας ἐγγυμὸν Ἀβρότιω Ὀρχήστου θυγατέρα, Μεγαρέως δὲ ἀδελφίω, γυναικῶ καὶ κῆ φρονεῖν, ὡς ἔοικε, περὶ τιλὴ καὶ σφύρα ἀφροφρόντης. Ἀποθανούσης δὲ αὐτῆς, οἱ τε Μεγαρῆς ἐπέκηθησαν ἐκουσίως, καὶ ὁ Νίσος

A. 2. ἰσαντίη] Duplex v posui, affentientibus E. H. Voff. P. Xyl.

A. 4. Ὀρχήστου] Sic Baf. Xyl. E. H. Voff. P. Vulgo Οἰχίστου.

A. 5. τῆ φρονεῖν] Reposui ex Voff. Vulgo τὸ φρονεῖν.

sunt. Oxolas autem quasi fetidus si diceret, Locros alii propter Nessum putant dictos, alii propter Pythonem, qui a mari ejectus in regionem Locrorum, ibi computruerit: alii factorem eos contraxisse putant, quod pelles ovium ac caprarum pro vestitu gerent, et plerumque inter caprarum greges viverent: alii contra sic dictos quasi fragrantibus autumant, quod regio ipsorum floribus abundet: e quorum numero est etiam Archytas Am-

phiffensis, qui sic scripsit:

*Vitiferam, innumeris fragrantem et odoribus illam
Macynam jucundam.*

XVI.

Quid rei est, quod Megarenses Apharoma vocant? Nisus rex Megaridis, quæ ab eo Nisæa fuit cognominata, e Bœotia uxorem duxit Abrotam, Onchesti filiam, Megarei sororem, mulierem insigniter prudentem juxta atque pudicam. Eam vita functam Megarenses ultro luxerunt: et

αἰδῖαι πᾶν μῆμιον καὶ δόξαν αὐτῆς καταστῆναι βελ-
 μνος, ἐκέλευε τὰς Μεγαρίδας φορεῖν ἢ ἐκείνη σολῆ
 B ἐφορεῖ, καὶ τὴν σολῆν ἀφάβρωμα δι' ἐκείνην ὠνόμασε.
 Δοκεῖ δὲ τῇ δόξῃ τῆς γυναικὸς καὶ ὁ θεὸς βοηθῆσαι·
 πολλάκις γὰρ τὰς ἐσθῆτας ἀλλάξαι βυλομύτας τὰς
 Μεγαρίδας, χρησιμῶν διακόλυσε.

§.

“Τίς ὁ Δορύξενος;” Τὸ παλαιὸν ἡ Μεγαρίς ἀπεῖτο
 καὶ κόμας, εἰς πέντε μέρη νενεμηιδνῶν τῶν πολιτικῶν
 ἐκαλοῦντο δὲ Ἡραεῖς, καὶ Πιεραεῖς, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ
 Κνωσοσυρεῖς, καὶ Τριποδισκαῖοι. Τῶν δὲ Κορινθίων πό-
 λεμον αὐτοῖς ἔξεργασαμνῶν πρὸς ἀλλήλους, (αἰεὶ γὰρ
 ἐπρωλευόν ὑφ' αὐτοῖς ποιήσασθαι τὴν Μεγαρικὴν)
 ὅμως δι' ὀπίσκειαν ἡμέρας ἐπολέμου καὶ συγνεκῶς.
 C Τὴν μὲν γὰρ γαργουῖαν, ὁδοὺς ἠδύκει τὸ πρῶτον,
 τὰς δ' ἀλισκομύτας λύτερον πὶ τεταγμῶν ἔδει χετα-

A. 9. τὰς Μεγαρίδας φορεῖν] Posui hoc quia habet auctoritatem codicum Voss.
 et P. Vulgo est τὰ ἐσθῆ, unde Bryanus acute corrigit τὰς ἀσθῆ; ad
 Plut. Vit. T. V. p. 433.

B. 9. ἔξεργασαμνῶν] Ἀπ' ἔξεργασαμνῶν.

Nisus ut æternum ei moni-
 mentum conficeret, ossa ipsius
 quas ea gessisset vestibus ami-
 ciri iussit, et ab ejus nomine
 aphaabroma appellavit. Vide-
 turque gloriam mulieris deus
 defendisse: nam Megarides fœ-
 minæ cum vestem mutare sæ-
 pius statuissent, semper prohi-
 buit.

XVII.

Quid est Doryxenus? Anti-
 quitus Megaris regio cole-
 batur per pagos, in quinque

partes distributis civibus: di-
 cebantur autem Heraenses, Pi-
 raenses, Megarenenses, Cynofu-
 renses, et Tripodiscæi. Hos
 cum Corinthii (qui semper
 Megaricam in suam redigere
 potestatem conati sunt) in bel-
 lum civile conjecissent, id ta-
 men æquitatis studio ab iis pla-
 cide fuit ac socialiter gestum.
 Agricolis enim nemo quif-
 quam faciebat injuriam: qui
 captus esset, certo se pretio re-
 dimere opus habebat, quod non

βαλεῖν, καὶ τὸτο ἐλάμβανον ἀφέντες· πρῶτον δὲ οὐκ εἰσέπραπον, ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτον, ἀπῆγεν οἴκαδ' αὐτοῦ, καὶ μεταδούς ἄλων καὶ τραπέζης, ἀπέπεμπεν οἴκαδ' αὐτοῦ. Ὁ μὲν οὖν τὰ λύτρα κομίσας ἐπηνεῖτο, καὶ φίλος αἰεὶ διετέλε τῷ λαβόντος, ὡς δορυαλώτης δορυξένου περσαγορβόμου. ὁ δ' ἀποπρήσας, οὐ μόνον ᾤχετο τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ καὶ ᾤχετο τοῖς πολίταις ὡς ἄδικος καὶ ἄπιτος ἠδούξει.

iii.

“Τίς ἢ Παλινοκία;” Μεγαρεῖς Θεαγόην τὸν τύραννον ἐκβαλόντες, ὅληρον χρόνον ἐσωφρόνησαν κατὰ τὴν πολιτείαν· εἶτα πολλὴν, κατὰ Πλάτωνα, καὶ ἄρα αὐτοῖς ἐλευθερίας τῆς δημοκρατικῆς οἰκογενεῶν, διαφθάραντες παντάπασι, τὰ τε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελῶς προσεφύεροντο, καὶ παριόντες εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν οἱ πένητες, ἠξίου ἐπιτάξαι καὶ δειπνῆν πολυτελῶς· εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μετ' ὕβρεως ἐχρῶντο πᾶσι.

ante exigebatur quam esset dimissus: captivum enim qui ceperat, domum abducebat, impertitusque eum sale et mensa sua, domum dimittebat: qui pretium sui redimendi offerebat, is laudabatur, et amicus ejus qui ceperat ipsum perpetuus manebat, ac pro captivo *doryxenus*, id est hospes hasta bellica partus appellabatur: qui fraudem solutioni fecisset, non apud hostes modo, sed etiam apud cives infamis ob injustitiam et perfidiam habebatur.

XVIII.

Quid est Palintocia? Megareses cum ejecissent tyrannum suum Theagenem, non diu civilem tenuerunt modestiam: mox oratoribus nimiam eis et meram propinantibus, ut Platónico more loquar, libertatem, omnino corrupti, cum aliis in rebus petulanter divites tractaverunt, tum in ædes eorum venerunt, utque sibi splendidum appareretur convivium postularunt: ac si repulsam paterentur, vim libidinemque in omnes exercuerunt. Deni-

Τέλος δὲ δόγμα θεῖμοι τὴς τόκοις ἀνεπαύθητο πρὸς τῷ δαυεσῶν, εἰς δεδακότες ἐτύγγανον, παλιντοκίαι τὸ γινόμενον παρσαυρορεύσαντες.

ἰδ'.

“ Τίς ἢ Ἀνθηδών, πρὸ ἧς ἢ Πυθιάς εἶπε,

B Πῦ' οἶνον τρυγίας, ἱππὶ οὐκ Ἀνθηδὼνα γαίης,

“ ἢ γὰρ εἰ Βοιωτοῖς, οὐκ ἔστι πολύοινος; ” Τῷ Καλαυρίας Εἰρλίῳ τοπαλαιὸν ὠνόμαζον ἀπὸ γυναικὸς Εἰρλίης, ἣ δὲ εἶκ Ποσειδῶνος καὶ Μελαίθειας τῆς Ἀλφειῶς γενέσθαι μυθολογοῦσιν. Ὑπερον δὲ τῷ πρὸ Ἀνθη καὶ Ὑπέρην αὐτότη κατοικούντων, Ἀνθηδονίαν καὶ Ὑπέρην ἐκάλεν πῶς ἦσαν εἶχε δὲ ὁ χρῆσιμος ἔταος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ·

Πῦ' οἶνον τρυγίας ἱππὶ οὐκ Ἀνθηδὼνα γαίης,
Οὐδ' ἱερὰν Ὑπέρην, ὅθι γ' ἀτρυγον οἶνον ἱππιεῖς.

Ἐταῦτα μὲν ὁ Ἀριστοτέλης. Ὁ δὲ Μνασιγείτων φησὶν, Ὑπέρης ἀδελφὸν ὄντα τὸν Ἀνθηον, ἐπὶ νήπιον ἀπολέσθαι, καὶ τὸν Ὑπέρην καὶ ζήτησιν αὐτῷ πλανώμενον, εἰς Φεράς

que facto plebiscito, a foenerato-
ribus foenora quæ ipsis per-
solverant repetiverunt: et fac-
tum hoc a receptione foeno-
rum *palintociam* dixerunt.

XIX.

*Quænam est Anthedon, de
qua Pythias dixit,*

Fœcaturum bibe vinum, ut non Anthedone degens,

neque enim *Bæotia* Anthedon
vini ferax est multi? Calauria
antiquitus dicta fuit Irene a
fœmina Irena, quam fabulan-
tur natam Neptuno et Melan-

theia Alpei filia. Postmodo
cum Anthes Hyperesque cum
suis ibi habitarent, dicta fuit
Anthedonia et Hypereria. O-
raculum, ut Aristoteles tradit,
tale fuit :

Fœcaturum bibe vinum, ut non Anthedone degens,

Aut Hyperæ sacra, quod ibi sine fœce bibisset.

Mnasegiteo autem scribit, Anthum Hyperæ fratrem etiamnum infantem fuisse amissum, Hyperemque vagatum ejus querendi causa, Pheras ad A-

πρὸς Ἀχαιοὺν ἢ Ἀδραστον ἐλθεῖν, ὅπου καὶ τὸν Πύχλιον ὁ Ἄνθος ἐδούλωκεν οἰνοχοεῖν τεταγμένος ὡς οὕτω εἰσιῶντο, τὸν παῖδα προσφέροντα τῷ ἀδελφῷ τὸ ποτήριον, ἔπι-
 γινῶμαι, καὶ εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν ἡσυχῆ,

Πῖν' οἶνον τραγίαν, ἵππαι οὐκ Ἄσθροῖα καίεις.

κ'.

“ Τίς ὁ λεγόμενος ἐν Πριλήνῃ πρὸς Δρυὶ Σικότος; ”
 Σάμιοι καὶ Πριηνεῖς πολεμοῦντες ἑλληλοῖς, τὰ μὲν ἄλλα 296
 μετρώως ἐβλάπτοντο καὶ ἐβλάπτον, μάχης δὲ μεγάλης
 γυνομένης, χλίβης Σαμίων οἱ Πριηνεῖς ἀπέκτεναν. Ἐβ-
 δέμω τὸ ὕψος ἔπει Μιλησίοις συμβάλλοντες πρὸς τιῶ
 χαλουμένην δρυῖ, τῆς ἀρίστες ὁμοῦ π καὶ φρόντοις
 ἀπέβαλον τῆδ' πολιτῆδ' ὅτε καὶ Βίας ὁ σοφὸς εἰς Σά-
 μιον ἐκ Πριλήνης προσβούσας εὐδοκίμησε. Ταῖς δὲ Πρι-
 ηνεῶν γυναῖξιν ὁμοῦ τῶ πάθος τέτυχε καὶ τῆς συμφορᾶς
 ἐλευσίνης γυνομένης, ἀρὰ κατέτη καὶ ὄρκος ὁ πρὸ τ' με-

F. 4. ἢ Ἄδραστον] Videtur delendum, ut monuit Bryan. ad Vit. Plut. t. i.
 p. 83.

castum aut Adraustum venisse,
 ubi tum forte Anthus servus
 a poculis erat: hunc in con-
 vivio fratrem, cui poculum
 præbebat, agnovisse, et clam
 ei dixisse,

*Faciatum bibe vinum, ut non Antibe-
 done degens.*

XX.

*Quid sibi volunt tenebræ a-
 pud quercum, quæ Prienæ me-
 morantur? Samii et Prienæi
 bello commisso, mediocribus*

invicem damnis se affecerunt:
 collatis autem signis, Prienæi
 Samios mille trucidaverunt:
 septimoque post anno cum
 Milesiis pugna congressi ad
 locum qui Quercus dicitur,
 optimos primosque civium a-
 miserunt: quo tempore Bias
 Priena in Samum missus lega-
 tus claruit. Cum autem Prie-
 næas mulieres calamitas hæc
 graviter perculisset, exsecratio
 et jurejurandum maximis de
 rebus constitutum est per te-

ἦσαν, Ὁ ᾧ δρυὶ σκότος, ἀφ' τὸ παῖδας αὐτῆς καὶ
 B πατέρας καὶ ἀνδρας ἐκδ' φονεῦνται.
 κα'.

“Τίνες οἱ ᾧ Κρησὶ λεγόμενοι Κατακαῦται;”
 Τυρρηνὸς φασὶ τὰς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖ-
 χας ἐκ Βραύρων^Θ ἀρπάσαντας, ὀπηνάε Λῆμιον καὶ
 Ἴμβρον κατέλαβεν, ἔτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν
 ἀφικέσθαι, καὶ γενέσθαι ὀπιμξίαν αὐτοῖς, μέχρι παίδων
 γένεσως παρὸς τὰς ἐγγυρίους γυναῖκας· ἐκ δ' ὑποψίας
 καὶ ἀφελῆς πάλιν ἀναλκασθέντες ἐκλιπεῖν τὴν Λα-
 κωνικῶν, μὲν παίδων καὶ γυναῶν εἰς Κρήτιν κατᾶρα,
 Πόλλιν ἡμέονα καὶ τὸν ἀδελφὸν ἔχοντες· ἐκεῖ δὲ πο-
 C λεμῆσθαι τοῖς κατέχουσι τὴν Κρήτιν, πολλὰς παροῶν
 τῆς ἐν ταῖς μάχαις σποθνησκότων ἀτάφους, τὸ μὲν
 παρῶν ἀγέλους διὰ τὸν πόλεμον ὄκασ καὶ τὸν κίνδυνον,
 ἕτερον δὲ φεύγοντας ἀπλεσθαι νεκρῶν ἐφαρμυμένων ὑπὸ
 λείνου καὶ διεργυκώτων· ἢ οὕτω Πόλλιν ἐξελθόντα τιμᾶς

B. 8. ἀνακασθέντες;] Legendum ἀνακασθέντας.
 B. 10. ἀδελφόν] Hic et mox infra, legendum Διελφόν. Vide ad p. 247. C.

nebras ad quercum : quod ibi
 liberi, parentes, virique earum
 mortem oppetiissent.

XXI.

*Qui sunt qui apud Creten-
 ses dicuntur Katakautæ?* Tyr-
 rhenos ferunt, qui quo tem-
 pore Imbrum ac Lemnum te-
 nuerunt, Atheniensium filias
 et uxores e Braurone rapue-
 runt, sedibus pulfos in Laco-
 nicam venisse, et cum ejus re-
 gionis mulieribus tantum ha-
 buisse commercii, ut etiam li-

beros ex iis procrearent. Ob
 suspicionem vero et calumni-
 am coactos Laconica cum ux-
 oribus et liberis excedere, Polli
 et fratre ducibus, in Cretam
 appulisse : ibi bellum cum in-
 colis gerentes, multos qui in
 pugnis cecidissent insepultos
 jacere passos fuisse, cum et
 humare initio ob bellum et
 pericula non vacaret, et postea
 cadavera tempore corrupta et
 putredine soluta tangere pige-
 ret. Ibi Pollin excogitasse ho-

παις καὶ παρονομίας καὶ ἀτελείας Σποδοῦμαι, τοῖς μὲν τοῖς ἱερεῦσι τῷ Ἰεῶν, τοῖς δὲ τοῖς βαρῦσι τῷ τετελευτηκότων, ὅτι φημίσαντα καὶ ταύτας δαίμοσι χθονίοις, ὅπως ἀναφαίρετοι ἀφαιρήσονται ἔτα κλήρω ἀφελῆσαι πρὸς τὸν ἀδελφόν· ὀνομασθῆναι δὲ, τὸς μὲν, ἱερεῖς, τὸς δὲ, κατακαύσαι· καὶ πολιτεύεσθαι μὲν αὐτὸς καὶ αὐτὸς, ἔχειν δὲ μὴ τῷ ἄλλαν φιλανθρώπων, καὶ ἀδικαῖα ἀδικημάτων οἷς ἄλλοι Κρήτες εἰώθασιν ἡσθῆσαι πρὸς ἑλληνας, ἄγοντες λαθραίως καὶ ἀποφύγοντες· οὐκ οἶοντες ὅδ' ἐν ἀδικεῖν, ὅδ' ἐκλέπειν ὅδ' ἐν, ὅδ' ἐκ ἀφαιρῆσαι.

κβ.

“ Τίς ὁ Παίδων τάφος ὡς Χαλκιδεῦσι; ” Κόθος καὶ Ἀρχλος οἱ Εὐθύου παῖδες εἰς Εὐβοίαν ἦγον οἰκήσαντες, Αἰολέων τότε τὰ πλεῖστα τῆς νήσου κατεχόντων. Ἦν δὲ τῷ Κόθῳ λόγιον, “ εὖ πρῶτον καὶ πρῶτον τῶν πολεμίων, εἰάν φημίται τὴν χώραν. ” Ἀποβὰς οὖν μετ' ὀλίγον, ἐπέτυχεν παίζουσι παιδαρίοις ὡς τὴν

D. 10. μετ' ὀλίγον] μετ' ὀλίγον. Mss. recte.

nores quosdam et privilegia immunitatesque, quarum alias sacerdotibus, alias cadaverum sepultoribus tribueret, utque perpetua ista essent, diis Manibus ea consecrasset: fortitum deinde cum fratre super iis fuisset. Itaque aliis nomen sacerdotum, aliis catacautarum (a cremandis cadaveribus) obtigisset: utrosque seorsim suam rempublicam habere: cumque Creteneses mutuo furtis et rapinis se infestent, ad alias humaniter ipsis concessas immu-

nitates id quoque accedere, quod ab iis omnia id genus maleficia abstinentur.

XXII.

Quid rei est puerorum sepulchrum apud Chalcidenses? Cothus et Arclus Xuthi filii in Eubœam habitatum venerunt, cum Æolenses plerasque insulæ ejus partes obtinerent. Oraculum autem Cotho datum erat, si emisset terram, fore ut rebus uteretur secundis, hostesque superaret. Facta excensione, mox incidit in pue-

θάλασσαν· συμπαίζων οὖν αὐτοῖς καὶ φιλοφρονέμενοι, εἰ ἔδειξε παίγνια πολλὰ τῶν ξενικῶν· ὡς δὲ ἔειρα τῆς παιδας ἔπιθυμοῦναι λαβεῖν, οὐκ ἔφησεν αὐτοῖς δῶσθαι ἄλλως εἰ μὴ τῆς γῆς λάβοι παρ' αὐτῶν· οἱ δὲ παῖδες ἔτιωσ ἀναιερούμενοι χαμαῖθεν ἐδάδοσαν, καὶ τὰ παίγνια λαβόντες ἀπηλλάγησαν. Οἱ δὲ Αἰολεῖς αἰαθόμενοι τὸ γηρονός, καὶ τῶν πολεμίων αὐτοῖς ἔπιπλεόντων, ἔπει' ὀργῆς καὶ λύπης διεχρήσαντο τῆς παιδας· ἐτάφησαν δὲ ὡς εἶπε ἡ ὁδὸν ἣ βαδίζουσι εἰς πόλεως ἔπι τὸν Εὐρίππον, καὶ ὁ τόπος Τάφος Παίδων καλεῖται.

κγ'.

“ Τίς ὁ Μιξαρχαγέτας εἰς Ἄργα; καὶ τίνας οἱ ἔλασι; ” Μιξαρχαγέται τὸν Κάτωρα καλεῖσσι, καὶ νομίζουσι παρ' αὐτοῖς τεθάρθαι· τὸν δὲ Πολυδεύκην ὡς ἕνα τῶν Ὀλυμπίων σέβοντα. Τῆς δὲ τῆς ἔπιληψιας ἄποτροπέειν δοκοῦναι, Ἐλασίους μὲν ὀνομάζουσι, δοκοῦσι

B. 10. Μιξαρχαγέτας] Recepti ex emendatione Mez. et Valckenarii ad Theophr. p. 278.

ros ludentes apud mare: quibus se cum addidisset socium, ac multa peregrina ludicra monstravisset, ut sensit ea ipsos cupere accipere, negavit se alia lege daturum, quam si terram ab ipsis accepisset: pueri proinde terram humi sublatam ei dederunt, ludicrifque acceptis discesserunt. Æoles re comperta, cum hostes navibus contra ipsos adveherentur, ira doloreque conciti pueros interfecerunt. Sepulti

sunt juxta viam qua ex urbe ad Euripum itur, locusque Puerorum sepulchrum dicitur.

XXIII.

Quis est Argis Mixarchagetes, et qui sunt Elafis? Mixarchagetam appellant Castorem, et apud se putant sepultum. Pollucem autem colunt ut unum de diis Olympiis (seu Coelitibus). Jam quidam qui sunt de posteris Alexidæ Amphiarai filia, morbum comitalem avertere cum

δὲ τῆς Ἀλεξίδας τῆς Ἀμφιαρέου θυγατρὸς ἀπο-
γόνων εἶς.

κδ'.

“ Τί τὸ παρ' Ἀργείοις λεγόμενον Ἐγκνισμα ;
Τοῖς ἀποβαλοῦσι πνα συγγενῶν ἢ συνήτων, ἔτος ἕξι μὲν
πένθος εὐθὺς παρ' Ἀπόλλωνι θύειν, ἡμέραις δὲ ὕστερον
τετράκοντα, παρ' Ἑρμῆ. Νομίζουσι γὰρ, ὡσπερ τὰ σώ-
ματα τῆς ἀποθανόντων δέχεσθαι τὴν γλυκῆν, οὕτω τὰς
ψυχὰς τὸν Ἑρμιῶν. Τῷ δὲ Ἀπόλλωνος παρ' ἀμφιπόλῳ 297
κρητὰς δίδόντες, λαμβάνουσι κρέας τῶ ἱερέω, καὶ τὸ πῦρ
ἀποσβέσαντες ὡς μεμιασμένοι, παρ' ἑτέρων δὲ ἐναυσάμενοι
τῷ τὸ κρέας ὀπίσω, Ἐγκνισμα προσαιροῦντες.

κε'.

“ Τίς Ἀλάτωρ, Ἀλιτήριος, Παλαμναῖος ;” Οὐ γὰρ
πρωτόν τοῖς λέγουσι ἀλιτηρίως κεκλιῶσθαι τὴν ἔπιτη-
ρευθῆαι εἰ παρ' λιμῶν τὸν ἀλουῦντα καὶ ἀφραπέζοντα.
ἀλλὰ ἀλάτωρ μὲν κέκληται ὁ ἄλκη καὶ πολὺν
χρόνον μνημονοῦσθαι δὲ ἀλιτήριον δὲ,

existimantur, (a depellendo)
Elastæ dicuntur.

XXIV.

*Quid est Encnisma Argivo-
rum?* Qui cognatum aut fa-
miliarem amisisset, solebat sta-
tim a luctu rem sacram Apol-
lini facere, ac triginta post di-
ebus Mercurio. Existimant
enim sicut corpora mortuo-
rum terra, ita a Mercurio ani-
mas excipi. Apollinis autem
ministro hordeum dantes, car-
nem hostiæ accipiunt, ignem
que ut pollutum exstinguen-

tes, aliunde novum accendant,
quo carnem eam coquant, e-
amque *encnisma* appellabant
(a nidore ducta voce).

XXV.

*Quid significant Alastor, A-
literius, Palamneus?* non e-
nim fides habenda est aliterios
dictos perhibentibus qui famis
tempore observant molentes
(hos Græci vocant *aluntas*)
et farinam diripiunt. Verum
est *Alastor* qui perpetravit *a-
lasta* (id est oblivioni num-
quam mandanda) sed diutur-

ὄν ἀλεύσασθαι καὶ φυλάξασθαι ἀφ' ἡμοχθῆριαν κελῶς
 ἔχε. Ταῦτα, φησὶν ὁ Σωκράτης, εἰ διηγήσεαι χαλ-
 κῆς γεγεῖφασι.

κα'.

B “ Τίνος ἔχε) ἀγνοίας τὸ τὸς ἀπάρησθε εἰς Κασ-
 “ σιοπαίαν τὸν βουῦ, ἐξ Αἴνης καὶ τὰς παρθένας περ-
 “ πημπούσας ἐπάδειν ἄχρι τῆς ὄραν;

Μήποτε νογῆσατε φίλων ἐς πατρίδα γαίαν;”

Αἰνεῖαντες ὑπὸ Λαπιθῶν ἔξαναγάντες τοῦ ἔσθτον, ἔφη-
 σαν πρὸς τὴν Αἴθαιαν, εἶτα πρὸς τὴν Μολοσσίδα καὶ
 Κασσιοπαίαν· ὁ δὲν δὲ ληστὸν ἀπὸ τῆς χώρας ἔχοντες,
 ἀλλὰ καὶ χαλεποῖς ληστέμοι περσοῦσι, εἰς τὸ Κιρ-
 C ραῖον πεδίον ἦγον, Ὀνόκλην τὸ βασιλέως ἀγροτὸς αὐτῆς.
 Ἐκεῖ δὲ μεγάλων αὐχμῶν γενομένων, καὶ ληστέμον, ὡς
 λέγεται, τὸν Ὀνοκλον κατέλευσαντες, καὶ πάλιν πλα-
 νηθέντες, εἰς ταύτην ἀφίκοντο ἢ χώραν ἢ κῆ ἔχουσι,
 ἀγαθὴν καὶ πᾶμφορον ἔσαν. Ὅθεν εἰκότως εὔχονται

B. 2. καὶ τὰς παρθένας] καὶ addidi ex E.

nam habitura memoriam. *Alit-
 terius*, quem vitare (*aleuastæ*)
 ob improbitatem convenit.
 Hæc Socrates ait facinora in
 tabulis æreis inscripta fuisse.

XXVI.

*Quo sensu fit, quod qui Æno-
 bovem Cassiopæam abducunt, iis
 virgines quæ eos deducunt us-
 que ad fines, accinunt,*

*O utinam in dulcem nunquam patriam
 redcatis?*

Æneïanες πρῶτον ἀ Λαπιθῆσι

pulsi circa Æthiciam, deinde
 apud Molossidem et Cassio-
 pæam habitaverunt: quæ re-
 gio cum nulli esset ipsi usui,
 molestosque præterea haberent
 vicinos, in Cirrhæum campum
 Onoclo rege ducente transi-
 verunt. Ubi cum gravis fic-
 citas et crebra urgeret, ora-
 culo, ut fertur, iussu Onocli
 interfecerunt, rursusque va-
 gati, eam occupaverunt regio-
 nem, quam nunc obtinent bo-
 nam et feracissimam. Itaque

τοῖς θεοῖς, εἰς τὴν παλαιὰν πατρίδα μὴ ἐπακλιθεῖν,
ἀλλ' αὐτῷ καταμύχην εὐδαιμονοῦνται.

κζ'.

“ Τί δὴ ποτε παρὰ Ῥωδίοις εἰς τὸ τῷ Ὀκρινίδανος
“ ἥρων ὄγκ' εἰσέρχεται κήρυξ; ” Ἡ ὅτι Ὀχιμος τὴν
μεγατέρα Κυδίππην ἐνεργήσκει Ὀκρινίδανι; Κέρκεφος
δὲ ἀδελφὸς ἂν Ὀχίμου, τῆς δὲ παιδὸς ἑρῶν, ἔπεισε τὸν
κήρυκα (ἀφ' ἡ κήρυκων γὰρ ἔθος ἔν τῷ μετέρχασθαι τοῖς
νύμφαις) ὅταν παρὰ τὴν τὴν Κυδίππην, παρὲς ἑαυτὸν
ἀγαγῶν τότε δὲ παρχέντος ὁ μὲν Κέρκεφος ἔχων
τὴν κόριον ἔφυγεν, ὕστερον δὲ τῷ Ὀχίμου μετὰσαντῷ
ἐπανήλθε τοῖς δὲ Ῥωδίοις ἐθ' ἑκατέρῃ κήρυκα μὴ
παροσέειναι τῷ τῷ Ὀκρινίδανῳ ἥρωϊ, ἀφ' ἡ τὴν γενομέ-
ναι ἀδικίαν.

κη'.

“ Τί δὴ ποτε παρὰ Τενεδίοις εἰς τὸ τῷ Τένεϊ ἰεῶν
“ ὄγκ' ἔξεστιν αὐλητικῷ εἰσελθεῖν, εἰδ' Ἀχιλλέως ὁ τῷ

D. 4. Ῥωδίοις ἰθ'· κατί·] Assumpti ἰθ'· ex Venet. Voss. P. Ita plenior sit oratio vulgata, quamquam nec ipsa plane repudianda.

non injuria a diis petunt ne tanquam in patriam antiquam redeundum sit, sed lætis rebus ibi permanendum.

XXVII.

Cur apud Rhodios in facellum Ocridionis non ingreditur præco? An res ita habet? Ochimus Cydippen filiam despondit Ocridioni: sed Cercaphus Ochimi frater, cum amore puellæ laboraret, præconi (nam per hos accessu spon-

fas moris erat) persuasit, ut sponsam acceptam sibi adduceret: quo facto Cercaphus cum puella profugit: et Ochimo demum jam sene facto rediit. Rhodii itaque sanxerunt, injuriæ istius causa, ne quis præconum intraret in facellum Ocridionis.

XXVIII.

Cur apud Tenedios in Tenæ fanum tibicini intrare, ibidemque Achilles nomen proferri non

“ ἱερῶ μνηστῶσαι ; ” Ἡ, ὅτι τῆς μητρειᾶς τὸν Τένου
 ἀφβαλλέσης ὡς βελόμῳ αὐτῇ συγγενέσθαι, Μόλπος
 ὁ αὐλητῆς τὰ ψαλθῆ καταμαρτύρησεν αὐτῷ, ἀφ’ οὗτο
 E τῷ Τένῃ σιπέπει φεύγει εἰς Τένεδον μὲ τῆς ἀδελφῆς ;
 Ἀχιλλεὺ δὲ λέγει) τίω μητέρα. Ὅτι ἰχυρῶς ἀγορεύσει
 μὴ ἀνελεῖν τὸν Τένου, ὡς τιμώμῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος,
 καὶ παρεγκλήσει ἐν τῷ οἰκείῳ, ὅπως πρῶστέχι καὶ
 ἀναμνήσει, μὴ λάθοι κτείνας ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Τένου.
 Ἐπεὶ δὲ τίω Τένεδον κατατρέχον εἶδεναι τίω ἀδελφῷ
 τῷ Τένου χαλῶ οὔσαν, ἀπαντήσας τε ὁ Τένου ἡμίετο
 F πρὸ τῆς ἀδελφῆς καὶ ἡ μὲν ἐξέφυγεν, ὁ δὲ Τένου
 ἀνῆρθε. Ὁ δ’ Ἀχιλλεὺς πρῶντα τῷτον ἐγνώρισε, τὸν
 μὲν οἰκέτιω ἀπείτειναι, ὅτι παρὸν εἶδε ἀνέμνησεν τὸν
 δὲ Τένου ἔθαψεν, ἔ νῦν τὸ ἱερῶ ὅτι, καὶ ἔτε αὐλητῆς
 εἶσθον, ἔτε Ἀχιλλεὺς ὀνομάζεται.

E. 2. ἀγορεύσει] Haud scio an rectius sit ἀπαγορεύσει quod habet Voss, a correctore.

F. 2. τῷτον ἐγνώρισε] Dedi ex E pro vulgato γνωρίσας quod constructionem la-
 befactabat.

licet? Cum noverca Tenem hunc sollicitasset de incesto concubitu, Molpus tibicen falsum testimonium contra Tenem dixit; quo factum est ut Tenes cum forore profugere in Tenedum fit coactus. Achilli porro, ut aiunt, Thetis mater severe mandaverat ne Tenem, quippe Apollini carum, necaret, unigue famulorum negotium dederat, ut animum adverteret, Achillemque moneret, ne per imprudentiam

Teni necem inferret. Sed cum Achilles Tenedum populans fororem Tenæ, utpote formosam, insequeretur, Tenæque obviam iens pro forore propugnaret, eaque fuga elapsa ipse esset interfectus, Achilles re cognita famulum occidit, quod præsens eum non monuisset, Tenemque sepelivit: hujus sanum est hodieque, in quod neque tibicen intrat, neque Achillis in eo nomen auditur.

κδ'.

“ Τίς ὁ παρ’ Ἐπιδαμνίοις Πωλήτης ;” Ἐπιδάμνιοι γήτινῶντες Ἰλλυριοῖς ἠδάνοντο τὸς ἔπιμυνηδύους αὐτοῖς πολίταις γηνοδύους ποτηρὺς, καὶ φοβούμμοι νεωτερισμὸν, ἠεραῖτο πρὸς τὰ ταῦτα συμβόλαια καὶ τὰς ἀμείψεις κατ’ ἕκαστον εἰαυτὸν ἕνα τῶν δεδοκμασμένων παρ’ αὐτοῖς, ὅς ἐπιφοιτῶν τοῖς βαρβάροις, παρέχει ἀγροῦν καὶ ἀφάθεις πᾶσι τοῖς πολίταις, πωλήτης 298 πρῶσαγορβύμμοι.

λ'.

“ Τίς ἡ πρὸς Θράκην Ἀραίνε ἀκτὴ ;” Ἄνδριοι καὶ Χαλκιδεῖς πλεύσαντες εἰς Θράκην οἰκήσεως ἔνεχε, Σάτην μὲν πόλιν εἰς πρῶστας κοπῆ παρέλαβον· τὴν δὲ Ἄκανθον ἐκλειοπέναυ τὸς βαρβάροις πωτηνόμεμοι, δύο κατασκόποις ἐπέμψαν. Ὡς δὲ τῇ πόλει πρῶσιόντες παρτάπαισι περδύγαι, ἠδάνοντο τὸς πολεμίας, ὁ μὲν Χαλκιδεῖς πρῶξέδραμν ὡς καταληφόμμοι.

A. 3. Ἀραίνου] E. H. Ven. P. Ἀραίνου item mox infra.

XXIX.

Quis est apud Epidamnios Poletes? Epidamnii Illyriorum vicini, cum suos cives cum istis commercia agitantes viderent deteriores fieri, et ea de causa sibi a novis rebus metuerent, ad contractus et permutationes istas quotannis unum spectatae vitae civem delegerunt, qui ad barbaros commeanens omnium civium nomine cum his negotiaretur, poletesque (ab isto comiteatu)

diceretur.

XXX.

Quenam est ad Thraciam Aræni acilia? Andrii et Chalcidenses cum sedium petendarum causa in Thraciam navigassent, Sanen urbem communi jure, proditione deditam, ceperunt: audito autem Acanthum a barbaris desertam, duos miserunt eo exploratores. Qui cum ad urbem accessissent, hostesque plane profugissent, diprehenderent, Chalcidensis

τοῖς Χαλκιδᾶσι τὴν πόλιν· ὁ δὲ Ἄνδριος ἐσυνεξανύτων, ἠκόντισε τὸ δόρυ, καὶ ταῖς πύλαις ἐμπαρέντος μὲν βολῆς, Ἄνδριῶν ἔφη παισὶν αἰχμῇ περκατειλῆσθαι τὴν πόλιν.

Β Ἐκ τῆς ἀσφορᾶς γενομένης, ἄνευ πολέμου συνέθησαν, Ἐρυθραίοις καὶ Σαμίοις καὶ Παρίοις χεῖρα δαμῶσαι πρὸς πάντων δικασταῖς. Ἐπεὶ δ' οἱ μὲν Ἐρυθραῖοι καὶ οἱ Σάμιοι τὴν ψῆφον Ἄνδριοις ἠνεγκαν, οἱ δὲ Πάριοι Χαλκιδεῦσιν, ἀρχὴς ἔθεντο πρὸς τὸν τόπον τῶτον οἱ Ἄνδριοι κατ' αὐτῆς, μήτε δοῦναι γυναῖκα Παρίοις, μήτε λαβεῖν παρ' αὐτῆς. Καὶ ἀφ' ἑκείνου περκατείλυσαν ἀκτὴν Ἀρσίνης, περὶ τὸν ὄνομαζομένην Δρακόντος.

λα'.

“ Διὰ τί τοῖς θεσμοφορίοις αἱ τῆς Ἐρυθραίων γυναῖκες
 “ ἐπὶ πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον ὀπίσσω τὰ κρέα, καὶ
 “ Καλλιγένειαν οὐ χελῶσιν; ” Ἡ ὅτι ταῖς αἰχμα-
 C λώτοις ἀς ἦγον ἐκ Τροίας Ἀγαμέμνων, ἐπαύθη συνέθη

A. II. μετὰ βολῆς] Forte rectius E. μετὰ βολῆς.

prior excurrat tanquam civibus suis urbem occupaturus: at Andrius cum eum cursu non assequeretur, hastam coniectam valido ictu urbis portæ infixit, ac se hasta Andrii urbem eam præcepisse pronunciavit. Orta hinc discordia, quæ tamen in bellum non erupit, ita convenit inter partes, ut Erythræis, Samiis, ac Pariis arbitrium disceptatioque controversiæ deferretur. Hic cum Erythræi ac Samii secundum Andrios litem dedissent, Parii autem Chalcidensium causam probaf-

sent: eo loco Andrii conceptis verbis Parios detestati sunt, seque nullum postmodo dandarum aut accipiendarum mulierum commercium cum illis habituros pronunciaverunt. Itaque litus illud *Arani* appellarunt, cum ante Draconis diceretur.

XXXI.

Cur thesmophoriis sacris Eretriensium mulieres non ad ignem carnes, sed ad Solem offerant? neque Calligeniam invocant? An quia captivis quas a Troja abduxit Aga-

Ἰσομοφρία θύειν, πλεῖ δὲ φανέντος, ἰξαιφθης ἀνήχθησαν
ἀτελεῖ τὴν Ἰσοίαν καταλιπύσασιν;

λβ.

“ Τίνες οἱ Ἀθναῦται ὡδὲ Μιλησίοισιν; ” Τῶν παρὲς
Θόαντα καὶ Δαμασπόρα τυράννων καταλυθέντων, ἑται-
ρείαν δύο τὴν πόλιν κατέσχον, ἣν ἡ μὲν ἐκαλεῖτο
Πλοτίς, ἡ δὲ Χειρομάχα. Κρατήσαντες οὖν οἱ δυ-
νατοὶ, καὶ τὰ κράγματα παρήσαντες εἰς τὴν ἑταιρείαν,
ἐβυλεύοντο παρὲς τὴν μέγιστον, ἐμβαίνοντες εἰς τὰ πλοῖα,
καὶ πόρρω τῆς γῆς ἐπανάγοντες· κρύβσαντες δὲ τὴν γέφυραν,
κατέπλεον, καὶ διὰ τούτου Ἀθναῦται παρορηρέυσθησαν. D

λγ’.

“ Τί δὴ ποτε Χαλκιδεῖς τὸν παρὲς τὸ Πυρσόφιον
“ τόπον Ἀχαιῶν Λέχλιον καλεῖσιν; ” Τὸν Ναυπλίον
φασιν ὑπὸ τῆς Ἀχαιῶν διακείδμον, Χαλκιδεῖς ἰε-
τεύσασιν, καὶ τὰ μὲν παρὲς τῆς αἰτίας ἀπολογεῖσθαι, τὰ
δὲ αὐτὸν ἀντεγχελεῖν τοῖς Ἀχαιοῖς. Ἐκδιδόναι μὲν αὖ-

memnon, usivenit ut ibi thef-
mophoria cum facerent, tem-
pestate ad navigandum apta
oblata, subito aveherentur, im-
perfecto sacrificio?

XXXII.

Qui sunt Milesis Aeinau-
ta? Thoante et Damasenore
tyrannis dejectis, duæ Mileti
fodalitates urbem obtinuerunt,
quarum altera Plontis, altera
Cheiromacha dicebatur. Cum
autem potentes prævaluissent,
rerumque summam ad se tranf-
tulissent, deliberaturi de max-
imis negotiis in navigia in-
gressi, ac longe a terra pro-

vecti, facto decreto revert-
runt: hinc illis Aeinautarum
nomen, id est semper navi-
gantium.

XXXIII.

Quamobrem Chalcidenses lo-
cum qui ad Pyrsophium est,
Actæon Lescham, id est, ætate
vigentium conventui ac conse-
crationibus destinatum publice
locum, appellant? Nauplium
ferunt persequentibus ipsum
Achæis supplicem factum
Chalcidensibus, qua diluiffe
crimina, qua alia vicissim A-
chæis objecisse. Chalcidenses
nequaquam de eo dedendo co-

τὸν οἱ Χαλκιδᾶς ὄσδ' ἐμέλλησαν· δεδότες δὲ μὴ δόλω φονδῶν, φυλακῆν ἔδωσαν αὐτῷ τὴν ἀκμάζουσαν νεανίσκοις, καὶ κατέστησαν εἰς τὸν τόπον τῆτον ὅπου οὐκ ἔστιν ἀλλήλοισι ἅμα καὶ τὸν Ναύπλιον παρεφύλαττον.

λδ'.

Ε “Τίς ὁ βοῦν εὐεργέτη θύσας;” Πλοῖον ὄρμει πρὸς τὴν Ἰθακήσιαν λιμενῶν, εἰ ἂν φρεσῦτης ἐτύχανε μὲν κεραμίων ἐχόντων πίτταν. Τέτα οὖν καὶ τύχην προσέχε πορθημῆς Ἰθακήσιος ὀνόματι Πυρρίας, καὶ τὸν φρεσῦτιν ἔρυσσαστο, μηδὲν δόμοδος, ἀλλὰ πεκαθεῖς ὑπὸ αὐτῷ καὶ οὐκ ἐπέχεσ' προσέλαβε δὲ καὶ τῶν κεραμίων, τῷ φρεσῦτι κελεύσατος. Ἀπαλλαγέντων δὲ τῶν λιμενῶν, καὶ γενομένης ἀδείας, ὁ φρεσῦτης τοῖς κεραμίοις τὸν Πυρρίαν προσαγαγὼν, χρυσίον ἐδέξανει εἰ αὐτοῖς πολὺν, καὶ ἀργύριον τῇ πίττῃ καταμεμεγμένον. Ἐξείφνης οὖν ὁ Πυρρίας πλῆσιος γενόμενος τὰ τε ἄλλα εὐφραδῆσεν τὸν γέροντα, καὶ βοῦν ἔθυσεν αὐτῷ. Ὁ καὶ

E. 3. *οἰτίαν. Τέτα*] Prius ex E. H. Venet. Voss. Posterior ex E. Vulgo *οἰτίαν. Ταύτην.*

gitasse: sed metuentes ne dolo interficeretur, præsidium ei adolescentum ætate vigentium addidisse, eoque in loco constituisse.

XXXIV.

Quis est qui bovem benefactori immolavit? Apud Ithacam in statione erat navis piratica, in eaque senex cum testis picem continentibus. Ad hanc forte fortuna portitor appulit Ithacensis, nomine Pyr-

rhias qui senem nullius sui commodi causa, sed precibus ac miseratione illius inductus redemit, cadorum etiam nonnullis hortatu ejus emptis. Postquam discessu prædonum data est licentia, senex Pyrrhiam ad fictilia ista adduxit, ostenditque multum auri argentique picis permixtum. Ita Pyrrhias subito ditatus, cum aliis officiis senem coluit, tum bovem ei immolavit. Hinc

παροισμαζόμενοι λέγουσιν, Οὐδείς εὐεργέτη Βοιωτῶν ἔγνω
ἀλλ' ἢ Πυρρῆας.

λέ'.

“ Τί δὴ ποτε ταῖς κόραις τῶν Βοιωτῶν ἔθος ἰὼ
“ λέγειν χρυδαίσει, Ἰωιδμ εἰς Ἀθήνας; ” Κρήταις φα-
σιν ἐξαμύνης ἀνδράπων ἀπαρχὴν εἰς Δελφοὺς ἀπο-
ξεῖλαι, τὰς δὲ πεμφθέντας, ὡς εἶρασι ἐσθιμίαι ἕσαν
εὐπορίαν, αὐτόθεν εἰς ἀποικίαι ὀρμησάι καὶ πρῶτον μὲν 299
εἰ Ἰαπυγία κατοικεῖν, ἔπειτα τῆς Θρακίας τῶτον τὸν
τόπον καταχεῖν, ἀναμεμυγμένων αὐτοῖς Ἀθηναίων.
Ἔσκε γὰρ μὴ ἀσφραξίρειν ὁ Μίνως ἐς ἔπεμπον Ἀθη-
ναῖοι χεῖ τὸν δασμὸν ἡγήεις, ἀλλὰ κατέχευεν παρ' ἑαυτῶ
λατρεύοντα. Ἐξ ἐκείνων οὖν πινες γερονότες καὶ νομι-
ζόμενοι Κρήτες, εἰς Δελφὸς σωμαπέσταλθησαν. Ὅθεν αἱ
θηγατέρες τῶν Βοιωτῶν ἀπομνημονεύουσαι τῶ γένεσι, ἦδον
εἰ ταῖς ἑορταῖς, Ἰωιδμ εἰς Ἀθῆνας.

λξ'.

“ Διὰ τί τὸν Διόνυσον αἱ τῶν Ἠλείων γυναῖκες

proverbio dicunt, *Nemo bene merito bovem immolavit præter Pyrrhiam.*

XXXV.

Cur Bottiazorum puellis mos fuit choreas ducentibus dicere, Eamus Athenas? Cretenses, ut perhibetur, ex voto primitias hominum Delphos miserunt. Missi cum viderent nullam ibi rerum copiam esse, inde in coloniam profecti primum incoluerunt Iapygiam, post Thraciæ istam partem, quæ Bottiazorum dicitur, ob-

tinuerunt, permixtis Atheniensibus. Apparet enim adulescentes, qui tributum nomine ab Atheniensibus mittebantur, a Minoe non fuisse interfectos, sed pro servis detentos. Horum ergo aliqui facti et habiti Cretenses, una cum reliquis Delphos missi erant. Itaque Bottiazorum filiarum gentis suæ memoriam celebrantes, in festivitatis canebant, *Eamus Athenas.*

XXXVI.

Cur Eleorum mulieres Bac-

“ ἕμνεσσι παρκαλῶσι Βοέω ποδὶ παρκαλῶσθαι παρὸς
 B “ αὐτὰς; ἔχει δ' ἔπος ὁ ἕμνος, Ἐλθεῖν ἦρω Διόνυσε
 “ ἄλιον ἐς ναὸν ἀγνόν, σὺν χαρίτεσιν ἐς ναὸν παρ Βοέω
 “ ποδὶ θῶν· εἶτα δις ἐπάδουσιν, Ἄξιε ταῦρε.” Πό-
 τερον ὅτι καὶ βεγαῖν παρσαρρέουσιν καὶ ταῦρον ἐνιοὶ τὸν
 θόν; Ἡ παρ μεγάλῳ ποδὶ, Βοέω λέγουσιν, ὡς Βοῶπιν
 ὁ ποιητὴς τὴν μεγαλόφθαλμον, καὶ Βεγαῖον τὸν μεγά-
 λαυρον. Ἡ, μᾶλλον, ὅτι τῷ βοὸς ὁ πῶς ἀβλαβὴς
 ὅτι, τὸ δὲ κερσαφρόσιν ὀπιβλαβὴς· ἔτω τὸν θεὸν παρκα-
 λαῶσι παρῶν ἐλθεῖν καὶ ἄλυπον; Ἡ, ὅτι καὶ ἀεὶ τρεῖς
 καὶ ἄπορου πολλοὶ τὸν θεὸν ἀρχηγὸν γερονέαι νομίζουσι;
 λζ'.

C “ Διὰ τί Ταναγραῖοις παρὸς τῆς πόλεως ὅτιν Ἀ-
 “ χίλειον, τόπος ἔτω παρσαρροδόμνος; ἔχθεα γὰρ
 “ αὐτῷ μᾶλλον ἢ φιλία λέγεται γερονέαι παρὸς τὴ πό-
 “ λιν, ἀρπάσασθαι μὲν τὴν μητέρα τοῦ Ποιμάνδρου
 “ Στρατονόου, ἀποκτείνασθαι δὲ υἱὸν Ἐφίππου Ἀκέ-

B. 9. ἀφῆρη] Legendum ἀφῆρη videtur. Solennis permutatio librariorum in his vocibus.

chum in sacro carmine hortantur ut bubulo pede ad ipsas accedat? ac bis accinunt, Digne taure? Hymni hæc est forma: Veni heros Bacche maritimum ad templum sanctum cum Gratiis, ad templum pede bubulo. An quia bovigenam nonnulli et taurum cognominant Bacchum? Aut bubulo dicunt pro magno? sicut boopin poeta dixit magni præditam oculis, et bugaium qui se gloriose jactaret. Aut potius, quia pes bovis in-

noxius est, cornua damnosa, sic deum hortantur ut lenis veniat atque innoxius? Aut quia multi hunc deum aratri et sationis inventorem fuisse putant?

XXXVII.

Cur Tanagrais ante urbem locus est, nomine Achilleum? inimicitia enim ei potius cum hac urbe quam amicitia fertur intercessisse, ut qui inde matrem Pæmandri Stratonicam raperit, et Acestorem Ephippi si-

“ταρα.” Ποίμανδρος τόνει, ὁ Ἐφίππευ πατήρ, ἐπὶ τῆς Ταναγραϊκῆς καὶ κόμας οἰκιστὴς ἐν τῷ καλυμμένῳ Στέφροντι, πολιορκουμένης ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ἀφ’ οὗ μὴ βύλασθαι συφρατεύειν, ἐξέλιπε τὸ χάριον ἐκείνο νύκτωρ, καὶ πλὴν Ποιμάνδριαι ἐτείχεσε. Παρὰ δὲ Πολυκρίτος ὁ ἀρχιτέκτων ἀφραυλίξεν τὰ ἔργα καὶ καταγελῶν, ὑφάρηλατο πλὴν τὰ φρον. Ὀργισθεὶς ὁ Ποίμανδρος ὄρμησε λίθον ἐμβαλεῖν αὐτῷ μέγαν, ὅς μιν αὐτῷ κεκυρμένους ἐκ παλαιῶν, νυκτελίοις ἱεροῖς ἀπακέμενος τῶτον ἀνασπῶσιν ὑπὸ ἀγνοίας ὁ Ποίμανδρος ἔβαλε, καὶ οὐ μὴ Πολυκρίτου δῆμαρτε, Λεύκιππον δὲ τὸν υἱὸν ἀπέκλιθεν. Ἔδωκε μὲν οὖν καὶ τὸν νόμον ἐκ τῆς Βοιωτίας μεταστῆσαι, ἐφέστιον καὶ ἐκέλευε ξένον γενόμενον ἐκ μὲν δὲ ῥάδιον, ἐμβοληκίον εἰς τὴν Ταναγραϊκὴν τῆς Ἀχαιῶν. Ἐπεμψεν οὖν Ἐφίππεον τὸν υἱὸν, Ἀχιλλέως δεσπότημον. Ὁ δὲ καὶ τῶτον

C. 8. [Στέφροντι] Ita omnes libri exceptis tribus Græco-Latinis, tamquam imaginibus ab exemplo expressis Stephaniano, quod ipsum habet εἴφροντι: illæ vero imagines εἴφροντι. Itaque confarinator Variarum lectionum ad calcem Græco-Latinarum, ex Pet. notavit εἴφροντι.

D. 8. καὶ τῶτον—αὐτῷ] Pr. us abest in E. ejusque loco lacuna duorum versuum. Certe totius capitis narratio non satis expedita est. Ex E. item sumpsi αὐτῷ, ut Xyl. vertit: vulgo est αὐτῶν.

lium interfecerit. Pœmander itaque Ephippi pater cum Tanagrica regio etiamnum per pagos habitaretur, in Stephonte (loci hoc nomen est) ab Achæis oppugnatus quod socium expeditionis se addere nollet, noctu eo loco deserto Pœmandriam muro muniit. Aderat ei Polycritus architectus, qui opera ejus contemnens atque ridens, fossam transfiliit. Irritatus Pœmander, saxum grande, quod ibi occultatum

erat antiquitus, nocturnis quibusdam sacris impositum, arripuit, eoque ferire Polycritum volens, jactu aberrante filium Leucippum ictum interfecit. Erat itaque ei e Bœotia profugiendum, et peregre alicujus ad lares supplicandum: verum id impressum ab Achæis in Tanagricam jam tum facta reddebat difficile. Itaque Ephippum filium ad Achillem supplicatum misit. Ephippus cum Achilli ut veniret per-

ἑισάγει πείσας, καὶ Τληπόλεμον τὸν Ἡρακλέους, καὶ Πηλέεω τὸν Ἰππάλκμου, συγγενεῖς ἀπαθῆς αὐτῷ ὄν-
 E τας ὑφ' ὧν ὁ Ποίμανδρος εἰς Χαλκίδα σιωπηροῦς
 καὶ καρθεῖς παρ' Ἐλεφνώρι τὸν φόνον, ἐτίμησε τοὺς
 ἄνδρας, καὶ τετάρτη πᾶσιν ἔξυλεν, ὧν τὸ Ἀχιλλέως καὶ
 τοῦτομα ἀφατετήρηκεν.

λη'.

“ Τίνες οἱ παρὰ Βοιωτοῖς Φολεῖς, καὶ τίνες Αἰο-
 “ λείαι;” Τὰς Μινύς θυγατέρας φασὶ Λοκίππῳ καὶ
 Ἄρσιόλῳ καὶ Ἀλκαθῶνι μακίσας ἀνθρωπίνων ἐπιθυμῶσαι
 κρεῶν, καὶ ἀφαλαχῆν παρὰ τῶν τέκνων Λοκίππῳ
 λαχούσης, ὠδραχῆν Ἰππασον τὸν υἱὸν ἀφασάσασθαι
 κληθῆναι τὰς μὲν ἄνδρας αὐτῶν δυσματωῦτας ὑπὸ
 F λύπης καὶ πένθους, Φολεῖς, τὰς Αἰολείας Οἰωνολάας.
 Καὶ μέχρι νῦν Ὀρχομενῖοι τὰς ἀπὸ τῶν γένους ἔτι καλεῖσθαι

E. 5. Αἰολίαι] Leg. αἱ Ὀλεῖαι Mez.

E. 10. κληθῆναι—Οἰωνολάας] Legendum e correctione Mez. κληθῆναι ἢ τὰς μὲν
 ἄνδρας αὐτῶν δυσματωῦτας ὑπὸ λύπης καὶ πένθους Φολεῖς, αὐτὰς δὲ
 Ὀλεῖας, ὡς ὀλοῖς. Ex E. rescripsi δυσματωῦτας.

suasit, tum Tlepolemo etiam
 Herculis filio ac Peneleo Hip-
 palcni filio omnes ipsi genere
 propinquos; ab his Pæman-
 der Chalcidem deductus, ibi-
 que apud Elephenorem a cæde
 expiatus, honorem viris ha-
 buit, omnibusque sacra loca
 adsignavit, quorum nomen su-
 um retinuit Achilleum.

XXXVIII.

Qui sunt apud Bæotos Pso-
 loeis, et Æoleiæ? Minyæ fili-
 as ferunt Leucippam, Arsi-
 noam, et Alcathoam furore

corruptas esse humanarum
 carniū appetivisse, fortital-
 que munus tradendi ad necem
 filii, et obtigisse Leucippæ ut
 filium Hippasum traderet:
 hunc ab iis fuisse discerptum.
 Hinc maritos ipsarum, quia
 præ luctu et dolore vestibus
 uterentur scædis, Psoleis dic-
 tos quasi caliginosos a squa-
 lore: ipsas autem Æoleias, tan-
 quam oloas, id est diras. At-
 que etiamnum earum posterita-
 tem his afficiunt nominibus
 Orchomenii: et quotannis fu-

καὶ τῷ παρ' οἰαυτὸν εἰ τοῖς Ἀρχαίοις φηγή καὶ διαξίς
αὐτῷ ὑπὸ τῷ ἱερέως τῷ Διονύσου ξίφος ἔχοντ'.
Ἐξέστι δὲ τιὼ χεταλκρηῖσαι ἀνελεῖν, καὶ ἀνεῖλει ἐφ'
ἡμῶν Ζωίλος ὁ ἱερεύς· ἀπέβη δὲ εἰς ὄσδεν χρηστὴν αὐ-
τοῖς, ἀλλ' ὅ τε Ζωίλος ἐκ τῷ τυχόντος ἐλκυδὶς νοσή- 300
σας, καὶ ἀφσαπείς πολλῷ χέρον, ἐτελεύτησεν· οἱ τε
Ὀρχομήνιοι δημοσίαις βλάβαις καὶ χεταδικαῖς πεπε-
σόντες, ἐκ τῷ γένοες τιὼ ἱεροσύνη μετέστησαν, ἐκ πάν-
των αἰεσύμμοι τὸν ἀριστον.

λθ'.

“ Διὰ τί τὸς εἰς τὸ λύχεμον εἰσελθόντες ἐκουσίας,
“ χεταλεύουσιν οἱ Ἀρχαῖδες· ἀν δ' ὑπὸ ἀγνοίας, εἰς
“ Ἐλευθέρας ἀποτέλλουσι;” Πότερον ὡς ἐλευθερωμένων
αὐτῷ ἀφ' τιὼ ἀπόλυσιν, ἔχει ὁ λόγος πίστιν, καὶ
τοιῦτον ὅτι τὸ εἰς ἐλευθέρας, οἷον τὸ, “ εἰς ἀμελῶς
“ χόραι,” καὶ τὸ, “ Ἠξίεις εἰς Ἀρέσαντος ἔδος;” Ἡ,
καὶ τὸν μῦθον, ἐπεὶ μόνον τῷ Λυκόντος παίδων Ἐλευ-

gantur festis Agrioniis a sacer-
dote Bacchi stricto gladio: li-
cetque deprehensam interfici-
cere: et quidem necavit nos-
tra ætate Zoilus sacerdos. Ve-
rum ea res infelix ipsi urbi que
fuit: nam et Zoilus levi ad-
modum ex ulcere in diuturnum
lapsus morbum, computruit ac
decessit: et Orchomenii in
causis publicis damnati multa-
tique sacerdotium a familia
transulerunt, deligereque ex
tota multitudine optimum
instituerunt.

XXXIX.

Cur qui sponte sua in Lycaum intrant, lapidibus obruntur ab Arcadibus; qui per imprudentiam, Eleutheras deportantur? An quasi liberatis hoc modo hisce sermoni fides paratur? ut similis sit locutio, Ad Eleutheras, qualis est:

In regionem Amelus:—

Et,

Ad sedem venies Aresantis.

Aut fabulam sequi præstat?
quoniam foli de Lycaonis filiis
Eleuther et Lebadus facinoræ,

- B. ἤρ' καὶ Λεβαάδος οὐ μετέγον τῷ πατρὶ τὸν Δία μιάσματος, ἀλλ' εἰς Βοιωτίαν ἔφυγον, καὶ Λεβαδεῦσιν ὄντι ἰσοπολιτεία παρὲς Ἀρχάδας· εἰς Ἐλευθέρας οὖν σποπέμπησι τῆς εἰς τῷ ἀβάτω τῷ Διὸς ἀκουσίως γινόμενης; Ἡ, ὡς Ἀρχίτιμος εἰς τοῖς Ἀρκαδικοῖς, ἐμβάντας, πᾶς καὶ ἄγνοιαν ὑπὸ Ἀρχάδων παρὰδεδίωμαι Φλιασίοις, ὑπὸ δὲ Φλιασίων Μεγαρεῦσιν, ἐκ δὲ Μεγαρείων εἰς Θήβας κομιζομένης παρὲς τοῖς Ἐλευθέρας, ὕδατι καὶ βροντοῖς καὶ θροσημείαις ἄλλαις καταχθινύσας ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὸν τόπον Ἐλευθέρας ἐνόησαν παροργισθεῖσαι; Τὸ μὲντοι σκιὰν μὴ πίπτειν σπὸ τῷ ἐμβάντος εἰς τὸ λύκειον, λέγει μὲν οὐκ ἀληθῶς, ἔρχεται δὲ πῖστιν ἰσχυρῶν. Πότερον τῷ ἀέρος εἰς νέφη τεπομένης καὶ σκιδραπάζοντος ὅτι τοῖς εἰσιούσιν; Ἡ ὅτι θανατῶν μὲν ὁ ἐμβάς, τῶν δὲ σποθανόντων οἱ Πυθαγορικοί λέγουσι τὰς ψυχὰς μὴ ποιεῖν σκιὰν, μηδὲ σκαρδαμύπτειν;
- C. 1. ἰσχυρῶν] Sic E. Vulgo ἰσχυρῆται.

B. 6. παραδεδίωμαι] E. praeposit. φσι.
C. 1. ἰσχυρῶν] Sic E. Vulgo ἰσχυρῆται.

quod in Jovem molitus fuit pater, infontes fuerunt, et in Bœotiam fugerunt: unde et Lebadensibus jus civitatis cum Arcadibus intercedit; ergo Eleutheras relegant qui in Jovis sacro inaccessio loco imprudentes rei fuerunt. Architimus in Arcadicis scribit quosdam qui Lycæum intrassent per ignorantiam, ab Arcadibus traditos fuisse Phliasiis, ab his Megarensibus: inde cum Thebas mitterentur, apud Eleutheras fuisse imbre, tonitru-

bus, aliisque cœlestibus denunciationibus detentos: atque inde etiam loco nomen Eleutheras factum nonnulli affirmare. Quod autem Lycæum ingressus umbram nullam a se jacere putabatur, falso dictum est, quantumvis creditum. An, quod aër se in nubes cogeret, ac quasi tetricum vultum propter ingressos indueret? Aut quia necatur ingressus? nam occiforum animas aiunt Pythagorici neque umbram jacere, neque conni-

Ἡ σκιὰν μὲν ὁ ἥλιος ποιεῖ, τὸν δὲ ἥλιον ἀφαιρεῖται τῷ ἐμβάντος ὁ νόμος; καὶ τῷτο ἀντιτόμῳ λέγουσι. Καὶ γὰρ Ἐλεφος ὁ ἐμβὰς καλεῖται. Διὸ καὶ Κανθάρωνα τὴν Ἀρχίδαα πρὸς Ἡλείω αὐτομολήσαντα πολεμῆνας Ἀρχαίσι, καὶ ἀφθάντα μὲν λέας τὸ ἄβατον, καταλυ- D
θέντος δὲ τῷ πολέμῳ καὶ φυγόντα εἰς Σπάρτην, ἐξέ-
δοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς Ἀρχαίσι, τῷ γὰρ κελεύσαντος
ἀποδιδόναι τὸν ἔλεφον.

μ'.

“ Τίς Εὐνόστος ἦρας ἐν Ταυάρα; καὶ ἀφ' ἵνα
“ αἰτία τὸ ἄλσος αὐτῷ γυναιξὶν ἀνέμβατόν ὄσιν;”
Ἐλείω τῷ Κηφίω καὶ Σκιάδος Εὐνόστου υἱὸς, ὃ
φασιν ὑπὸ νύμφης Εὐνόστας ἐκτραφέντι τῷτο γενέσθαι
ταύτομα. Καλὸς δὲ ὢν καὶ δίκαιος, ἔχ' ἥτιον ἢ σώ-
φρων καὶ αὐστηρὸς ἐρασιῶν δὲ αὐτῷ λέγουσιν Ὀχνα,
μία τῶν Κολωνῶν θυγατέρων ἀνεψιὴν ἔσσαι· ἐπεὶ δὲ
πειρῶσαι ὁ Εὐνόστος ἀπετρέφετο καὶ λοιδορήσας ἀπῆλθεν R
εἰς τὸς ἀδελφοὺς κατηγορήσων, ἔφρασεν ἡ παρ' ἑνὸς τῷτο

vere. Aut quod sol umbram
gignit, lex autem solem adimit
infranti? atque hoc involucro
tectum proponunt. Cervus
enim vocatur qui intravit. Et
hac de causa Cantharionem
Arcadem, qui ad Eleos bel-
lum Arcadibus facientes per-
fugerat, et cum præda per Ly-
cæum transiverat, bello soluto
Spartani, ad quos ab Eleis se
contulerat, Arcadibus tradide-
runt, jubente deo cervum red-
dere.

XL.

Quis est Eunostus heros Ta-

nagræ, et cur lucum ejus in-
trare mulieribus nefas est? E-
lius Cephisi et Sciadis filius
pater Eunosti fuit, cui nomen
impositum ab Eunosta nym-
pha quæ eum enutriverat ai-
unt. Hic Eunostus, ut honestus
et justus, ita pudicus etiam
fuit atque austerus. Ejus
amore captam ferunt Ochnam
unam de Coloni filiabus, con-
sobrinatoriam suam: a qua solici-
tatus ad concubitum, aver-
sus mulierem et convicio in-
fectatus, ad fratres ejus abiit
querelam de ipsa propositurus:

παράστα κατ' ἐκείνῃ, καὶ παρὰζῆμι τῆς ἀδελφοῦς
 Ὀχμον καὶ Λέοντα καὶ Βηκόλον, ἑπακτεῖναι Εὐνόστον,
 ὡς παρὸς βίαν αὐτῆ συβεγενημόνον. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν
 ἐπεδρεύσαντες ἀπέκτεναν τὸν νεανίσκον. Ὁ δ' Ἐλιεύς
 ἐκείνους ἔδησεν ἢ δὲ Ὀχμη μεταμελομένη καὶ γέμυστα
 ⚡ παρὰζῆμι, ἅμα μὲν αὐτῷ ἀπαλλάξαι θέλουσα ⚡ ἀφ'
 τὸν ἔρωτα λύπης, ἅμα δ' οὐκ ἐπέμυστα τῆς ἀδελφοῦς,
 ἐξήγειρε παρὸς τὸν Ἐλιέα πᾶσαν τιμὴν ἀλήθειαν, ἐκείνος
 δὲ Κολωνῷ. Κολωνοῦ δὲ διαέσαντος, οἱ μὲν ἀδελφοὶ
 τῆς Ὀχμης ἔφυγον αὐτῆ δὲ κρατερήμισεν ἑαυτῷ, ὡς
 Μυρτίς ἢ Ἀνθηδονία ποιήματα μελῶν ἰσόρρηκε. Τοῦ δὲ
 Εὐνόστου τὸ ἠρῶον καὶ τὸ ἄλλοσις ἔπος ἀνέμβατον ἐτήρει
 καὶ ἀπαρτέλεσον γυναιξίν, ὥστε πολλάκις σεισμῶν ἢ
 αἰχμῶν ἢ θροισμῶν ἄλλων γενομένων, ἀναζητεῖν καὶ
 πολυπαράμωρῶν ὀπιμελῶς τῆς Ταναγραίας μὴ λήληθε
 301 γνή τῆ τόπῳ πλησιάσασα καὶ λέγειν οἷός, ὡν ὁ Κλεί-

E. 4. Ὀχμῶν] Ἐχμῶν Voff. P.
 F. 7. ἑτάρι] Forte ἑταίριτο.

sed Ochna Eunostum occupa-
 vit apud fratres accusare, vi
 que se ab eo compressam men-
 tiri: obtinuitque ut Ochemus
 et Leo (hi enim erant fratres
 ejus) adolescentem per insidias
 exceptum interficerent. Per-
 cussores filii Elieus in vincula
 condidit. Ochna autem pœ-
 nitentia facti animique per-
 turbationibus compulsâ, simul
 ut se molestia ob amorem con-
 cepta exoneraret, simul fra-
 trum miseratione ducta, rem
 ut erat Elieo vera narratione,
 isque porro Colono exposuit.

Colono judice sententiam fe-
 rente, fratres Ochnæ solum
 vertere: Ochna præcipientem
 sese dedit: sic refert Myrtilis
 Anthedonia poetria. Eunosti
 autem sacrarii et lucus ingressu
 atque etiam accessu ita dili-
 genter arcebantur mulieres,
 ut siquando terræ motus, fic-
 citates, aliave ostenta accidis-
 sent (quod factum est sæpe)
 Tanagræi studiose atque adeo
 curiose inquisiverint, numnam
 mulier aliqua sefellisset loco
 isti propinquans: et fuerint
 qui dicerent, e quibus est Clei-

δαμος ἰὺ, ἀνὴρ ὄπιφανής, ἀπλωττιμένοι αὐτοῖς τὸν Εὐ-
νοσον ἐκὶ γαλατῆων βαδίζοντα λουσόμορον, ὡς γυναικὸς
ἐμβροτικίας εἰς τὸ τέμενος. Ἀναφέρει δὲ καὶ Διοκλῆς
ἐν τῷ Περὶ Ἡρώων στυτάγματι δῶγμα Ταναγρασίων,
ὡς ἂν ὁ Κλείδαμος ἀπήγειλεν.

μά'.

“ Πόθεν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ὡς τὸν Ἐλέονα ποταμὸς
“ Σκαμάνδρος ὀνομάσθῃ;” Διήμαχος ὁ Ἐλεώνων
ἴος, ἐταῖρος ἂν Ἡρακλῆος, μετέχε τῆς ἐκὶ Τροίας
στρατείας τῷ δὲ πολέμου μῆκος, ὡς ἔοικε, λαμβά-
νοντος, ἐραθεῖσαι αὐτῷ Γλαυκίαν πλὴν Σκαμάνδρου θυ-
γατέρα προσδέξάμενος, ἔγκυον ἐποίησεν· εἶτ' αὐτὸς μὲν
ἔπειθε μαχόμενος τοῖς Τρωσίν· ἡ δὲ Γλαυκία φοβουμένη
κατὰφωρος γινέσθαι, τῷ Ἡρακλεῖ κατέφυγε, καὶ κατ-
εἶπεν αὐτῆς τὸ ἔρωτα, καὶ τὸ γενουμένη πρὸς τὸ Διήμα-
χον ὀμιλίαν. Ὁ δὲ ἅμα μὲν οὐκ ἔπαυσε τὸ γυναικὸς, ἅμα δὲ

A. 9. ἐκὶ Τροίαν] Sic E. H. Voff. P. Vulgo ἐκὶ Τροίας.

B. 2. κατέφυγε] Forte ἀπεπέφυγε. Mox ἀγαγὼν forte mutandum in ἀπέγαγε.

damus vir illustis, obviam fi-
bi factum esse Eunostum, la-
vandi gratia ad mare acceden-
tem, quod lucum ipsius mulier
quædam intravisset. Sane Dio-
cles in commentario de facellis
edictum refert Tanagæorum
de iis quæ Cleidamus renun-
ciasset.

XLI.

Unde in Bœotia apud Eleo-
nem fluvius, Scamander dictus
est? Deimachus Eleonis filius
cum Hercule, cujus erat so-

cius, ad Trojam oppugnan-
dam fuit profectus: quod bel-
lum cum, ut fit, traheretur,
Glauciam Scamandri filiam,
quæ ipsum deperibat, admisit,
gravidamque fecit: post ipse
in pugna adversum Trojanos
occubuit: Glaucia metuens
ne admissi comperiretur, ad
Herculem confugit, eique a-
morem suum, et habitam cum
Deimacho consuetudinem nar-
ravit. Hercules, quod et mu-
lierem miseretur, et genus

χαίρων τῷ ὑπολείπειτο γένος ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ σωτή-
 ρους, ἀνέλαβε τὴν Γλαυκίαν εἰς τὰς ναῦς, καὶ τεύχσασα
 ἕν ἄγαθὸν εἰς τῇ Βοιωτία, ἀπέδωκε τῷ Ἐλέωνι καὶ τὸ
 παιδίον καὶ αὐτῷ. Ὀνομάσθη δ' ὁ παῖς Σχάμανδρος,
 καὶ οἷς χρόσις ἐβασίλευσε καὶ τὸν μὲν Ἰναχον ποτα-
 μὸν ἀπ' αὐτῷ Σχάμανδρον, τὸ δὲ πληθὸν ρεῦμα Γλαυ-
 κία καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς ὀνόμασεν Ἀκίδουσαν δὲ τὴν
 κρήνην ἀπὸ τῆς αὐτῆς γυναικὸς, ἐξ ἧς ἔχε τρεῖς θυγατέ-
 ρας, αἱ τιμῶσιν ἄχρι νῦν, παρθένοι ὡροσαυροῦντες.

μβ.

“ Ἀπὸ τίνος ἔρρεθη τὸ παροιμιῶδες, Αὐτὰ κυρία ;”
 Δίνων ὁ Ταρεντίνος, στρατηγῶν, ἀνὴρ δὲ ὢν ἀγαθὸς εἰς
 τοῖς πολεμικοῖς, ἀποχειροτοπισάντων αὐτῷ πᾶσι γράμμι
 τῷ παλιγγῷ, ὡς ὁ κήρυξ ἀνεῖπε τὴν νικῶσαν, αὐτὸς
 ἀνατείνας τὴν δεξιάν, Ἄδε, εἶπε, κρέατον ἔτω γὰρ ὁ
 Θεόφρατος ἰδούρηκε. Περσιτόρηκε δὲ καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος
 εἰς Ῥυτίαν, Τὴ κήρυκος, Αὐτὰ πλείως, ἐπόντος, Ἄλλ.

viri probi sibi que familiaris
 superesse cuperet, in naves
 Glauciam recepit: cumque fi-
 lium partu enixa esset, cum eo
 adductam in Bœotiam Eleoni
 tradidit. Ei filio Scamandri
 impositum est nomen, regna-
 vitque iis locis: et Inachum
 fluvium a se Scamandrum,
 proximum annem de matris
 nomine Glauciam appellavit,
 fontem uxori cognominem ef-
 se iussit Acidufæ, ex qua tres
 habuit filias, quas Virginum
 nomine etiamnum colunt.

XLII.

Unde tractum est proverbium,
Isthac rata esto? Dinon
 Tarentinorum dux, vir bello
 præclarus, cum cives quan-
 dam ipsius sententiam manu-
 um, ut fit, elatione impro-
 bassent, ac præco sententiam
 quæ vicisset proclamaret: ipse
 manum fursum intendens, *Hæc*
vero (aiebat, suam sententiam
 significans) *melior est*. Sic
 narravit Theophrastus. Ap-
 polodoros in Rhytino addit,
 Cum præco dixisset: *Hæc*
suffragia habet plura; subje-

αὐταί, φᾶναι, βελτίως καὶ ἑπικωρύσσαι τὴν τῆς ἐλατ-
τόνων χειροτονίας.

μγ'.

“ Πόθεν ἢ τῆς Ἰθακῆσιον πόλις Ἀλαλκομηνῶν D
“ προσηγορεύθη;” Διὰ τὸ τὴν Ἀντίλειαν ὑπὸ
Σιούφου βιασθεῖσθαι εἰ τῇ παρθενείᾳ τὸν Ὀδυσσεῖα συλ-
λαβεῖν, ὑπὸ πλείονων δ' ὄσιν εἰρημδρόν. Ἴστρος δὲ ὁ
Ἀλεξάνδρεος εἰ ὑπομνήμασι προσηγορήκειν, “Ὅτι τῶν
Λαέρτη δοθεῖσα πρὸς γάμον καὶ ἀναγεμνῆ, πρὸ τὸ
Ἀλαλκομηνῶν, εἰ τῇ Βοιωτίᾳ τὸν Ὀδυσσεῖα τέκοι, καὶ
αἰετὸ τῆτο ἰαεῖνος ὡσπερ μητροπόλεως ἀναφέρων τῆνο-
μα, τὴν εἰ Ἰθάκῃ πόλιν ἔτω φησὶ προσηγορεύεσθαι.”

μδ'.

“ Τίνες εἰ Αἰγίνη οἱ Μονοφάροι;” Τῶν ὅπτι τὴν
Τερίαν φρατρουσάντων Αἰγινητῶν, πολλοὶ μὲν εἰ ταῖς E
μάχαις ἀπέλοντο, πλείονες δὲ καὶ πλοῦν σὺν τῇ

D. 3. *παρθενία*] Ita omnes libri, et ipsa Steph. editio. Tres tamen Graeco-
Latine *παρθενία*.

D. 9. *φασὶ προσηγορεύεσθαι*] Vitii quid subesse videtur. Forte, deleto *φασὶ*,
legendum *προσηγορήσει*. Certe, loco *μητροπόλεως*, quod Stephano de-
betur, omnes libri, Ald. Baf. Xyl. H. Voff. Venet. habent *μωσπε-*
λας. E. ejus loco habet lacunam.

E. 2. *ἐπὶ τῷ χιμῶνος*] Forte *ἐπὶ* mutandum in *ὑπὶ*.

cisse: *Hæc autem meliora*: et
pauciorum sententiam jussisse
ratam esse.

XLIII.

*Unde urbs Ithacensium Alal-
comenæ appellatur?* Quod An-
ticlea virginitate per vim a Si-
syptho erepta Ulyssæm conce-
pit: hoc plures afferunt. Ister
Alexandrinus in suis commen-
tariis retulit, Nuptam Anti-
cleiam Laertæ, et adductam

ad Alalcomeneium quod est in
Bœotia, Ulyssæm peperisse:
indeque eum quasi urbis no-
men commendantem posteris,
in qua esset natus, Ithacæ ur-
bem eodem nomine donasse.

XLIV.

*Qui sunt qui in Ægina Mo-
nophagi dicuntur?* Ægineta-
rum qui ad bellum Trojanum
sunt profecti, magna pars in
præliis, major in mari vi tem-

χειμῶνιος. Ὀλίγοι οὖν τὸς πελειπομόρους οἱ παρο-
 κκοτες ὑποδέξάμενοι, τὸς δὲ ἄλλους πολὺτε ὄρωντες
 εἰ πένθει καὶ λύπαις ὄντε, ἔτε χαίρειν ἔοντο δὲν φα-
 νερός, ἔτε θύειν τοῖς θεοῖς· ἀλλὰ κρύφα καὶ κατ' οἰκίαν
 ἔλαστο τὸς σπουσμένους ἀνελάμβανον ἐτάσσοι καὶ φιλο-
 φροσύναις, αὐτοὶ ἀφροσύμενοι πατράσι καὶ συγγενέσι καὶ
 ἀδελφοῖς καὶ οὐκείοις, ἀλλοτρίω μηδένος παρεισιόντ(θ).
 Ταῦτ' οὖν ἀπομυμνέμενοι, τῷ Ποσειδῶνι θυσίας ἀήρουσι
 τὸς χαλκόμενος Θιάσους, εἰ ἢ κατ' αὐτὸς ἐφ' ἡμέρας
 εἰκαίδεκα μὲν σιωπῆς ἐπιώνται, δούλος δὲ ἐ πᾶρεσιν·
 εἶτα ποιήσαντες Ἀφροδίτα, ἀφλύσοι τιμὴν εὐροτῶν· ἐκ
 δὲ τῶν Μονοφάγῳ κελουῦται.

μέ.

“ Διὰ τί τῷ Λαβραδέως Διὸς εἰ Καρία ὁ ἀγαλ-
 “ μα πέλασιν ἠρμόνον, οὐχὶ δὲ σκῆπρον ἢ κεραιμόν,
 “ πεποῖν; ” Ὅτι Ἡρακλῆς Ἰσπολύτιμ ἀποκλείνας,
 καὶ μὲν τῷ ἄλλων ὄπλων αὐτῆς λαβὼν τὸν πέλασιν,
 Ὅμφαλη δᾶρον δέδωκεν· οἱ δὲ μετ' Ὅμφαλην Λυδῶν

peffatum periiit. Cum itaque
 paucos superstites necessarii
 recepissent, viderentque reli-
 quos cives in luctibus ac mœ-
 rore esse, rati sunt neque gra-
 tulari publice, neque pala-
 lam diis sacrificandum: sed
 domi suæ singuli eos qui fer-
 vati erant convivii comiter
 excipientes, patres, cognatos,
 fratres, aut familiares, ipsi
 mensis ministraverunt, alieno
 nemine in domum admissio.
 Eam rem repræsentantes, sa-
 crificium Neptuno celebrant,
 quod *Thiasi* dicitur, ubi seor-

sim per sedecim dies convivia
 agitant nullo adhibito servo:
 deinde Veneralia agentes, fi-
 nem feriis imponunt: hinc
 monophagi, id est *seorsim e-
 dentes* vocitantur.

XLV.

*Cur Jovis Labradensis in
 Caria simulacrum non scerp-
 trum aut fulmen, sed securim
 elatam tenet? Hercules Hip-
 polytam cum necasset, inter
 alia arma securim quoque ejus
 captam, Omphalæ dono dedit.
 Lydorum post Omphalen re-
 ges eam gestaverunt, ut unam*

βασιλεῖς ἐφόρου αὐτὸν, ὡς τι τῶν ἄλλων ἱερῶν ἐκ δια-
δοχῆς ὠθελαμβάνοντες· ἀχρι Καυδαύλης ἀπαξιάσας, 302
ἐν τῶν ἑταῖρων φορεῖν ἔδωκεν. Ἐπεὶ δὲ Γύγης Σπορὰς
ἐπολέμει πρὸς αὐτὸν, ἦλθεν Ἄρσηλις ἐκ Μυλίων ἐπί-
κρουσεν τῷ Γύγι μὲν δυνάμει, καὶ τὸν τε Καυδαύλιον
καὶ τὸν ἑταῖρον αὐτῶν ἀφείρει καὶ τὸν πέλεκυν εἰς
Καρίαν ἐκόμισεν μὲν τῶν ἄλλων λαφύρων καὶ Διὸς
ἄγαλμα κατασκιάσας, τὸν πέλεκυν ἐνεχέρισεν, καὶ
Λαβραδέα τὸν θεὸν προστήρβασεν· Λυδοὶ γὰρ Λάβρου
τὸν πέλεκυν ὀνομάζουσι.

μς'.

“ Διὰ τί Τραλλιανὸι Καθαρτῆρα καλοῦσι τὸν Ὀ-
“ εβρον, καὶ λεῶνται μάλιστα πρὸς τὰς ἀφοσιώσεως καὶ B
“ τὰς καθαρμούς; ” Ἡ ὅτι Λέλεγες καὶ Μινύαι τοπα-
λαιὸν ἔξελάσαντες αὐτὰς, πλὴν πόλιν καὶ πλὴν χώραν
κατήχον, ἕτερον δὲ οἱ Τραλλιανὸι κατελήθοντες καὶ κα-

A. 3. Μυλίων] Μυλασσίων Xyl.

A. 7. Ἰσχυίσει] Sic E. Voff. partim P. ex quo notatum fertur Ἰσχυίσει.
Vulgo Ἰσχυίσει.

de aliis rebus sacris, successo-
ricque itidem tradita fuit: do-
nec Candaules dedignatus,
cuidam fociorum ferendam e-
am dedit. Postquam vero
Gyges defectione inita Can-
daulæ bellum intulit, venit a
Mylaffenibus Arfelis auxilia-
res Gygi copias adducens: in-
terfecitque et Candaulem et
socium, bipennemque in Car-
riam inter alia spolia pertulit,
Jovisque adornato simulachro,
eam isti in manum aptavit,

Labradeumque nominavit Jo-
vem. *Labram* enim Lydi vo-
cant, quod Latini *securim*.

XLVI.

*Cur Tralliani eroum Ka-
thartera, id est Iustrale, vo-
cant, utunturque eo maxime ad
expiationes et piacularia? Le-
leges et Minyæ quondam
Tralles, regionemque ad ur-
bem pertinentem pulsus vi
Trallianis occupaverunt. Re-
versi postliminio Tralliani, re-
rumque potiti, quotquot Le-*

τήσαντες, ὅσοι τῶν Δελέγων ἐ διεφάρησαν ἐδ' ἔφυγον,
 ἀλλὰ δι' ἀμηχανίας βίαι καὶ ἀσθένειαν ὑπελείψθησαν
 αὐτόθι, τῶν ὀδύνα λόρον ἔχοντες ἔτε ζώντων αὐτοῦ
 ἀπὸ λυμῶν, νόμον ἔθετο, τὸν κτείναντα Μινίην ἢ
 Δελέγω Τραλλιανόν, καθαρόν (ἴ), μέδιμον ὀρέξων
 ἀπομετήσαντα τοῖς οὐκείοις τῷ φοιθῆντος ;

μζ'.

“ Διὰ τὴν ὡρὰν τοῖς Ἠλείοις παρομιῶδες ὅτι τὸ,
 κ “ Δεινότερα Σαμβίκου παθεῖν ;” Λέγεται πῶς Σάμ-
 βικόν Ἠλεῖον ἔχοντα πολλὰς ὑπ' ἑαυτῷ σιωπεύους,
 πολλὰ θεοκόφαι τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ χαλκῶν ἀναθη-
 μάτων καὶ ἀποδοσῶν, τέλος δὲ συλῆσαι τὸ τῆς ἐπισκό-
 που Ἀρτέμιδος ἱερὸν τοῦτο δ' ὅτι μὴ ἐν Ἠλίδι,
 καλεῖται δὲ Ἀριστάρχειον· εὐθὺς οὖν μὴ ταύτην τὴν
 ἱερουσίαν ἀλόγῃ βασανίξασθαι δι' ἑαυτῷ, πρὶν ἐξέσ-
 τε τῶν κεκοινωνηκότων ἀνακρινόμενον, καὶ ἔπως ἀποθανῆν,
 καὶ τὴν παρομιάν ὅτι τοῖς ἐκείνῃ πάσι γενέσθαι.

legum non perierant, neque profugerant, sed ob inopiam ac imbecillitatem remanserant Trallibus, eorum neque viventium neque morientium aut pereuntium ullam habentes rationem, legem tulerunt, ut si quis Trallianus Minyam Lelegemve occideret, is medimnum ervi si necessariis interfecti demitteretur, castus purusque cædis haberetur. Hæc cinæ est causa ?

XLVII.

Quæ causa est proverbii apud Eleos usitati, Atróciora

quam Sambicus pateris? Sambicus quidam Eleus cum haberet multos sub se ministros, multa, ut fertur, donaria ænea Olympiæ posita accidit atque vendidit: tandemque Dianæ etiam Episcopi (hoc est inspectricis) cognominatæ fanum, quod Elide est, et Aristarcheum dicitur, compulvit. A quo sacrilegio statim captus, per integrum annum tormenta perpeffus est, quæstione ex ipso de sceleris sociis habenda: itaque mortuus, adagio locum suis miseris fecit

μή.

“ Διὰ τί οἱ Λακεδαίμονι οὐδέ τὸ τῷ Λευκιπ-
 “ πίδῳ ἱερῶν ἵδρυται τῷ Ὀδυσσεύς ἱρῶον; ” Ἐργίαιος
 εἰς τῷ Διομήδεις ἀποθρόνον ὑπὸ Τηιδῶν περικτεῖς
 ἐξέλεψε τὸ παλλάδιον ἐξ Ἄργεος, σπειδύτος Λεάγρου, D
 καὶ σπευκκλέπιοντος· ἡ δ' ἔτος εἰς τῷ Τηιδῶν σπύ-
 ρων. Ὑπερον δὲ τῷ Τηιδῶν γαίονδος δι' ὄργης ὁ Λε-
 αγρος εἰς Λακεδαίμονα μετέστη τὸ παλλάδιον κομίζων.
 Οἱ δὲ βασιλεῖς δεξάμενοι περθύμεως, ἰδρύσαντο πλη-
 σίον τῷ τῷ Λευκιππίδῳ ἱερῶν, καὶ πέμφαντες εἰς
 Δελφοὺς δεμανεύοντο περὶ σωτηρίας αὐτῶν καὶ φυλακῆς.
 Ἀγελόντος δὲ τῷ γεῦ, ἕνα τῷ ὑπελοιδύων ὁ παλλάδιον
 φύλακα ποικῆσαι, κατεσκεύασαν αὐτόν τῷ Ὀδυσσεύς
 τὸ ἱρῶον, ἄλλως τε καὶ περσῆκεν τῇ πόλει τὸν ἥρωα
 ἀφ' ὃν τῆς Πυελόπης γάμον ὑπολαβόντες.

μδ'.

“ Διὰ τί τῶν Χαλκηδονίαις ἔτος ὅστιν, ὅταν ἀνδράσιν E
 “ ἄλλοτεροῖς ἐντύχῳσι, μάλιστα δ' ἄρχουσι, ἢ ἕτερον

XLVIII.

Cur Lacedæmone juxta Leucippidum templum Ulyssis sacellum est dedicatum? Ergiæus quidam, unus de posteris Diomedis, passus sibi est a Temeno persuaderi ut Palladium Argis suffuraretur, conscio ac socio facinoris Leagro: hic Leager cum esset Temeni familiaris, postmodo cum eum sibi iratum haberet, una cum Palladio Lacedæmonem migravit. Reges eum prompte exceperunt: Palladiumque prope Leucippidum templum æ-

de dedicata locaverunt, Delphosque miserunt, qui oraculum de eo adservando ac retinendo confulerent. His responsum est, uni eorum qui id sustulissent custodiam ejus demandandam; ergo ibidem sacellum Ulyssis posuerunt, quem alias quoque ob conjugium Penelopæ cum sua civitate conjunctum censebant.

XLIX.

Cur Chalcædoniæ fœminæ hanc servant consuetudinem, ut alienos viros, magistratum maxime, compellantes, alteram ge-

“ὡφθαλμολύπια παρειάν;” Πόλεμος ἦν αὐτοῖς
 πρὸς Βιθυνὸς ὅκ πάσις, παρξυμομόμοις παρξάστωσ
 Ζειπόιτῃ δὲ βασιλεύσαντος αὐτῆσ, πανκρατιᾶ καὶ Θρα-
 κῶν ἑπικουρίας παρξογενομόμοις, ἑπυρπόλοισι καὶ κατέ-
 περχον τιῶν χώρων. Ἐπιτεμόμοι δὲ τῆσ Ζειπόιτῃ πρὸς ὅ
 καλούμόμοι Φάλιοι αὐτοῖς, κακῶσ ἀγωνισάμόμοι ἀφ᾽
 θρόσος καὶ ἀταξίαι, ἕπὲρ ὀκτακιχλίοις ἀπέβαλον
 φραπίώμοις καὶ παντελῶσ μὲν ὅκ ἀπρέμοσαν τότε,
 Ζειπόιτῃ Βυζαντίοις χαρισάμόμοι τὰσ ἀφάλοσ. Πολ-
 λῆσ δὲ τιῶν πάλιν ἐρημίας ἀνδρῶν κατεχούσος, αἱ μὲν
 πλεῖσαι γυαῖκεσ ἕπὸ ἀνάγκησ ἀπελθούμοις ἕ μετ-
 ὀκοις συνώμοσαν αἱ δὲ ἀναιδρίαι ἀντὶ τοιέτων ἐλό-
 μνοσι γάμων, αὐται δὲ αὐτῆσ ἕπρασπιον ὅτι δειθῆεν
 πρὸς δικασίαισ καὶ ἀρχουσι, ἀπάγουσαι θάπτεσιν μέμοσ
 303 τῆσ παρξάστωσ τῆσ καλύπτεσ αἱ δὲ γεγαμημόμοι δὲ

Ε. 5. Ζειπόιτῃ—χώραν] Forte ita ordinanda verba: Ζειπόιτῃ δὲ βασιλεύσαντος, καὶ Θρακῶν αὐτοῖς ἑπικουρίας παρξογενομόμοις, πανκρατιᾶ ἑπυρπόλων καὶ κατέπερχον τῶν χώρων.

nam obtegan? Erat Chalcedonenſibus bellum adverſus Bithynos, omnis generis injuriis in præſcriptionem ejus irritatis. Zeipoetus rex Bithynorum omnes ſuos in bellum educit. Chalcedonenſes auxiliis Thracum auſti; Bithynorum agrum incendiis populationibusque vaſtant: ad Phalium autem a Zeipoeto per inſidias impetiti, re ob ferociam et ordinum neglectam rationem male geſta, amplius octo millibus militum amit-

tunt: internecionem Byzantii averterunt, quorum in gratiam Zeipoetus pacificationem admifit. Cum autem Chalcedone magna eſſet virorum penuria, pleræque mulieres neceſſitate adactæ ſunt ut libertis et inquilinis confueſcerent: aliæ quæ viris carere, quam ſic matrimonio frui, mallent, ipſæ per ſefe expediverunt ſi quid erat apud judices et magiſtratus negotii, alteram veli partem a facie diducentes: quæ vero nupſerant, pudore ductæ

αἰγμύλιον ἀναμμοῦρνον παίξας, ὡς ἑαυτῶν βελτίονας,
εἰς ἕδος ὅμοιον κατέστησαν.

ν'.

“ Διὰ τί πρὸς τὸ τῷ Ἀγήνορος τέμνος τὰς οἷς
“ πρῶτα αἰχμύροντες οἱ Ἀργεῖοι βιδάζουσι; ” Ἡ ὅτι
χάλιζα πρῶτα οὗ Ἀγήνωρ ἐπεμελήθη, καὶ πλεῖστα
σοῖμνια τῶν βασιλέων ἐκτήσατο;

να'.

“ Διὰ τί Βαλλαχεράδας ἑαυτὸς Ἀργείων παῖδες
“ ἐν ἑορτῇ πινυ παίζοντες ἀποκαλοῦσι; ” Ἡ ὅτι τὰς
πρῶτας ὑπὸ Ἰνάχου καταχθέντας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς
τὰ πῦλα ἀχράσι μεταφειῶν λέγουσι; ἀχράδας
δὲ πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ φανίῳσι τοῖς Ἕλλησιν, ἐπὶ
τῆς χώρας ἐκείνης Ἀπίας πρῶτα ἀγρονομίας ὄθεν
ἄπιοι οἱ ἀχράδες μετωνομάσθησαν.

A. 10. ἀγρῶν] Forte ἑρῶν ex montibus.

B. 2. ἀπιοι οἱ ἀχράδες] et addidimus ex E. et P. Forte item cum E. legendum
ἐπωνομάσθησαν.

quod istas sibi virtute præstare
sentirent, eundem morem sunt
fecutæ.

L.

Cur Argivi oves, quas iniri
volunt, ad Agenoris lucum sæ-
turæ causa abigunt? An quia
optime greges curavit Age-
nor, pecudumque copia om-
nes reges superavit?

LI.

Cur Argivorum pueri qui-
busdam feriis per jocum lusum-

que Ballachradas seipfos appel-
lant? An quod primos qui ex
agris in planitiem ab Inacho
sunt deducti, piris sylvestribus
victitasse aiunt? scilicet quod
primum Græcis in Pe-
loponneso conspectæ essent a-
chrades (id est pira sylvestria)
cum regio illa etiamnum a
piris Apia diceretur: postmo-
do apios (id est pimum sylves-
tre) achras nominari cœpit.

ιβ'.

“ Τίς αἴτια δι' ἧν Ἡλεῖοι τὰς εἰσόδους ἵππων
 “ ἐκ τῶν ὄρων ἀπάγοντες βιάζονται ; ” Ἡ ὅτι πάντων
 τῶν βασιλέων φιλιππότατος ὁ Οἰνόμαος, καὶ μάλιστα
 τὸ ζῶον ἀγαπήσας τῶν, ἐπηρεάσατο πολλά καὶ δεινὰ
 καὶ τῶν ἵππων ὀχρόντων ἐν Ἡλίδι, καὶ φοβέμενοι τὴν
 κρατοῦσαν ἐκείνῃ ἀφοσιωῦνται ;

ιγ'.

“ Διὰ τί ὡς Κνωσίοις ἔθος ἦν ἀρπάζειν τοῖς
 “ δανειζομένοις τὸ ἀργύριον ; ” Ἡ ὅπως ἀποστερεῖται,
 ἔνοχοι τοῖς βιαίοις ὄντι, καὶ μᾶλλον κολάζονται ;

ιδ'.

c “ Τίς αἴτια δι' ἧν ἐν Σάμῳ τὴν Δεξιέρωντον
 “ Ἀφροδίτῃν καλοῦσι ; ” Πότερον ὅτι τὰς γυναῖκας
 αὐτῶν ὑπὸ τρυφῆς καὶ ὑβρεως ἀκόλαστα ποιήσας, Δεξι-

B. 3. ἡδῆς] Sic omnes libri. Forte ἡδῆς quis suspicetur ex re et argumento ap. Herodot. iv. 30. ubi P. Weßeling. hic tentat corrigere ἡδῆς-
 ρους. Mox ἵππων ὀχρόντων mutandum videatur in ἵππων ὄντων ὀχρόντων.

LII.

*Quid subest causæ, quod E-
 lei equas extra fines suos edu-
 cunt, cum ab equis eas con-
 scendi volunt ? An imprecationem
 Œnomai sic abominantur ? is enim cum studio
 alendorum equorum omnibus
 regibus antiret, equosque ama-
 ret maxime, multa et dira
 imprecatus est iis qui equos
 in Elide admitterent.*

LIII.

*Cur apud Cnossios moris erat,
 ut mutuam fœnore pecuniam
 accipientes, eam raperent ? An
 ut creditorem frustrantes, rei
 violentæ actionis eo gravius
 punirentur ?*

LIV.

*Cur in Samo Dexicreontis
 Venerem invocant ? An quod
 Samias mulieres cum præ luxu
 et luxuria libidini indulgerent,
 Dexicreo circulator piaculari-*

κρέων ἀνὴρ ἀγύρτης καθαριμῶ χρυσαίμμος, ἀπήλλαξεν ;
 Ἡ ὅτι ναυκλήρης ἂν ὁ Δεξαρέων ἔπλωσεν εἰς Κύπρον
 ἐπ' ἐμπορία, καὶ μέλλοντα γαμίζεν, τὴν Ἀφροδίτῃ
 κελεύει ὕδωρ ἐμβαλλόμενον, καὶ μηδὲν ἄλλο, πλεῖν τὴν
 παχέει· πενθεὶς δὲ καὶ πολὺ ὕδωρ ἐπέμειθε^ϑ ἐξέ-
 πλωσεν· εἶτα νηεμίας καὶ γαλιώης ἐπὶ τῷ πειλάθῃ
 χραχούσης, διψῶσι τοῖς ἄλλοις ἐμπόροις καὶ ναυκλήροις
 ὕδωρ πιπέσσκων, ἀργύριον πολὺ συνήθροικεν· ἐκ δὲ τέντε
 κατασκευάσας τὴν θεὸν, ἀφ' ἑαυτῷ προσηθήροισεν ; D
 Εἰ δὴ τῆτο ἀληθές ὅστι, φαίνεται οὐχ ἓνα πλουτίσας,
 πολλὰς δὲ σῶσαι δι' ἐνὸς ἢ θεὸς θελήσασα.

νέ.

“ Διὰ τί τοῖς Σαμίοις, ὅταν τῷ Ἑρμῇ τῷ χαριδότη
 “ ἦωσι, κλέπειν ἐφεῖ”) τῷ βυλομόνω καὶ λαποδυτέιν ;”
 “ Ὅτι καὶ χρυσαίμμος ἐκ τῆς νήσου μεταστάντες εἰς Μυκά-
 λειν ἀπὸ λιγείας δέχα, ἔτη διεγένοντο καὶ μετὰ ταῦτα

C. 6. γαμίζεν—καλείειν] Locus ita suppletus :—γαμίζεν τὴν καὶ, Ἀφροδίτη
 ἐκάλειεν.

bus quibusdam ritibus adhibi-
 tis vesania ista solvit? Aut
 verius est quod dicitur? Dexi-
 creio cum esset nauclerus Sa-
 mius, mercaturæ faciundæ
 gratia in Cyprum navigavit :
 eum jam navim oneraturum
 Venus nihil aliud importare
 quam aquam iussit, et illico
 avehi. Paruit consilio, multa-
 que imposta aqua solvit: mox
 cum altum ventorum silentium
 et tranquillitas in mari
 obtinisset, reliquis mercatori-
 bus et naucleris siti laboranti-
 bus aquam divendens, multum

corrasit argenti. Itaque deæ
 simulachrum a se nominatum
 dedicavit. Hæc narratio si ve-
 ra est, videtur dea non unum
 ditare, sed multos unius mi-
 nisterio servare voluisse.

LV.

Quare Samiis, quando Mer-
 curio Charidote (id est muni-
 fico) sacrificant, permissum est
 furari et vestes aliorum clepsere,
 si quis hoc velit agere?
 Quia oraculum secuti facta ex
 insula migratione in Mycalen,
 decem annos e latrocinii vix-
 erunt: quibus finitis cum rur-

πλεύσαντες αὖθις εἰς τὴν ἡσον, ἐκρέτησαν τῶν πολεμίων οἱ Σάμοι.

νϛ'.

“ Ἀπὸ τίνος Πάναμα τόπος ἐν τῇ Σάμῳ ἦσεν
 “ χελεῖται; ” Ἡ ὅτι φεύρουσαι Διονύσιον αἱ Ἀμαζόνες
 ἐκ τῆς Ἐφεσίων χώρας εἰς Σάμον διέπεσαν, ὃ δὲ ποιη-
 εὐ σάμνος πλοῖα, καὶ ἀφβάας, μάχην συνῆψε καὶ πολ-
 λὰς αὐτῶν ἀπέκτεινε ὡς τὸν τόπον τῆτον, ὃν ἀφ. τὸ
 πλῆθος τῶ ρέντος αἵματος, οἱ Γεωμόροι Πάναμα θαυ-
 μάζοντες ἐχέλου; Τῶν δὲ φονδθέντων ἀποθανεῖν τινὲς
 λέγονται ὡς τὸ Φλοῖον, καὶ τὰ ὅσα δέικνται αὐτῶν
 πινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὸ Φλοῖον ἐπ' ἐκείνων ραγῆναι, φησ-
 γοιδύων μέγα πὶ καὶ ἀφάτρου.

νς'.

“ Ἀπὸ ποίας αἰτίας ὁ Ἄνδρῶν ἐν Σάμῳ πεδῆτης
 “ χελεῖται; Τῶν Γεωμόρων ἐχόντων τὴν πολιτείαν

D. 11. Διονύσιος] Immo Διώνυσος.

E. 4. φο εὐθάντων] Hoc Stephanus, nescio unde, invenit. Libri omnes φάντων;
 in E. est φ. . . sequente lacuna. Cæterum codices variant et narra-
 tionis nexus impeditus.

sum ad insulam navigassent, hostes suos devicerunt.

LVI.

*Quæ origo est vocis Panæ-
 ma in Samo insula loci nomen
 exprimentis? Amazones Bac-
 chum fugientes e ditione E-
 phesia in Samum evaserunt:
 ille navibus constructis transfretavit, confertoque prælio multas eo in loco concidit: quem spectantes a copia fluentis sanguinis panæma appella-*

verunt ex admiratione. Qui occisas has aiunt, ex his nonnulli rem ad Phlœum gestam afferunt, et ossa earum monstrantur: alii Phlœum quoque illis morientibus ruptum perhibent, magnam et penetrantem vocem edentibus.

LVII.

Andron qui vocatur Sami, (est autem ædes) cur Pedetes (nomine a compedibus ducto) appellatur? Cum Geomori

μὲν τὴν Δημοτέλους σφαγὴν καὶ τὴν κατάλυσιν τῆς
ἐκείνης μοναρχίας, οἱ Μεγαρεῖς Περινήθιοι ἐπεσφράτισαν
ἄποικους ἕσι Σαμίῳν, πένδας κομίζοντες, ὡς λέγεται, ἔ
ὅτι τὸς αἰχμαλώτους. Ταῦτα δὲ οἱ Γεωμόροι πτω-
χονόμοι, βοήθησαν ἔπιμποι καὶ τάχος, φραττηῶς μὲν
ἄποδιζαντες, ὅπως, ναῦς δὲ πληρώσαντες τεμάχοντα.
Τύττωι ἐκπέουσι δύο, πρὸ τῶ λιμένος ὑπὸ κεραμῶν 304
διφθάρησαν· οἱ δὲ φραττηοὶ ταῖς ἄλλαις πλεύσαντες
ὅπουσαν τὸς Μεγαρεῖας, καὶ ζῶσαι, αὐτῶν ἔλαβον ἕξα-
κοσίους. Ἐπαρήντες δὲ τῇ ναυῇ, διανοοῦντο καταλύειν
τὴν οὐνοὶ Γεωμόρων ὀλιγαρχίαν. Ἀφορμὴν δὲ παρέχον
οἱ πρῶτοι τῆς πολιτείας, γράψαντες αὐτοῖς ὅπως
τὸς αἰχμαλώτους τῶν Μεγαρέων κομίσουσι ταῖς αὐτῶν
ἐκείνων πένδαις δεδεμένους. Λαβόντες οὖν τὰ γράμματα
ταῦτα, καὶ δεῖξαντες κρύφα τοῖς τῶν Μεγαρέων, ἔπεισαν
αὐτοὺς συλλεῖναι μετ' αὐτῶν, καὶ τὴν πόλιν ἐλθε-

A. 9. τῶς τῶν Μεγαρέων] Legendumne τισὶ pro τῶς, an ex antecedentibus sub-
audiendum πρῶτοι. 4.

(agrarii) post necatum Da-
motelem, sublataque ejus ty-
rannidem, Samiam republicam
in sua haberent potestate,
Megareses bellum Perinthiis
intulerunt, coloniæ Samiorum,
compedes secum ferentes, ut
aiunt, quibus captivos induerent.
Geomori re cognita,
raptim Perinthiis auxilio mi-
ferunt sub novem ducibus na-
ves instructas triginta: qua-
rum duæ extra portum pro-
vectæ, fulmine icthæ perierunt,
duces reliquis usi vicerunt

Megareses, vivosque ex ipsis
ceperunt sexcentos. Ea victo-
ria ita aucti sunt ducibus ani-
mi, ut de evertenda paucorum
in patria cogitarent, quæ pe-
nes Geomoros erat, domina-
tione. Occasionem ipsis præ-
buerunt reipublicæ principes,
qui per litteras mandabant ut
Megareses captivos suis ip-
sorum impeditos compedibus
adducerent. Has illi litteras
acceptas Megaresibus clan-
culum ostendunt: utque se ip-
sis in Samia liberanda repub-

Β θραῖσσι. Βυλευομόνοις δὲ κοινῇ περὶ τῆς πρᾶξεως, ἔδοξα τῷ πεδῶν τὺς κρίσεις ἀφαιρηθῆσαι, καὶ περὶ γένεσσι ἕτως τοῖς σκέλεσι τῷ Μεγαρέων, ἀναλαβῆναι πρὸς τὰς ζῶνας ἰμαῖσιν, ὅπως μὴ περιφύωσι, μηδὲ ἰσχυαίνωσιν, αὐτῷ δὲ τῷ βαδίζεν χαλαρῶν γενομένων. Οὕτω δὲ τὺς ἄνδρας ὀσπεύασαντες, καὶ ξίφος ἐκείτω δόντες, ἐπεὶ κατέπλευσαν εἰς Σάμον καὶ ἀπέβησαν, ἦγον αὐτὺς δι' ἀργεῖς εἰς τὸ βυλευτήριον, ὁμοῦ τι πάντων τῷ Γεωμόρων συλχεζομένων εἶτα σημεῖα δοθέντος, οἱ Μεγαρεῖς παραπεσόντες, ἔκτεινον τὺς ἄνδρας. Οὕτω δὲ τῆς πόλεως ἐλευθερωθείσης, τὺς τε βυλευομένους τῷ δ Μεγαρέων πολλὰ ἐποίησαντο, καὶ καταισχυάσαντες οἶκον εὐμεγέθη, τὰς πέδας ἀνέθηκαν, καὶ ἐπὶ τούτου πεδῶντις ὁ οἶκος ὀνομάσθη.

πῆ.

“ Διὰ τί περὶ Κώοις ὁ τῷ Ἡρακλέους ἱερεὺς ἐν
 “ Ἀντιμαχίᾳ γυμνακίᾳ ἐπέδουμένος ἐόθηται, καὶ τιῶ
 “ κεφαλῶν ἀναδύμενος μίτρα κατάρχεῖ τῆς θυσίας; ”

lica focios adjungerent, persuadent. Re consiliis communicatis tractata, placuit compedum annulos excutere, ficquem demum cruribus Megarensium aptare compedes, ac ne ob laxitatem de pedibus defluerent inter eundem, loris ad cingula alligare. Sic instructos Megarenfes, et gladiis singulis armatos, postquam ad Samum applicuerunt naves, per forum in curiam duxerunt, omnibus fere ibi Geomoris confidentibus: fig-

no deinde dato, Megarenfes impetu facto eos trucidarunt. Liberata ad hunc modum urbe, Megarenfes, quotquot velent, in civitatem suam admitterunt, ædeque ampla exstructa compedes pro monumento suspenderunt: quæ suum illud inde sortita est nomen.

LVIII.

Cur apud Coos Herculis sacerdos in Antimachia muliebri indutus veste, capite vittato, sacrificium auspicatur? Her-

Ἡρακλῆς ταῖς ἐξ ναυσὶν ἀπὸ Τροίας ἀναχθεὶς ἐχει-
 μάσθη, καὶ τῷ νεῶν ἀφ' ὧν ἀφ' ἑαυτοῦ, μᾶλλον ὡς τὸ
 Κῶν ὑπὸ τῷ πνεύματι ἐλαυνόμενος, ἔξεπεσε καὶ τὸν
 Λακωνικῶν καλούμενον, οὐδὲν ἄλλο παροῦσας ἢ τὰ
 ὅπλα καὶ τὰς ἀνδρας· ἐντυχὼν δὲ παρθέτοις, ἤτη κριὸν D
 ἕνα ὡς τῷ νέμοντος· ὁ δ' ἀνδραποδὸς ἐκαλεῖτο μὲν
 Ἀνταγόρας· ἀκμάζων δὲ τῇ ῥώμῃ τῷ σώματι, ἐκέλευσεν
 αὐτῷ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν Ἡρακλῆα· καὶ κατεβάλη, τὸν
 κριὸν φέρεσθαι· καὶ συμπεσόντος αὐτῷ τῷ Ἡρακλέει ἐς
 χεῖρας, οἱ Μέρωπες τῷ Ἀνταγόρα παρὰ τὸν ποταμὸν, οἱ
 δὲ Ἕλληες τῷ Ἡρακλεῖ, μάχην καρτερὰν οὐκ ἔβησαν.
 Ἐν ἧ λέγεται τῷ πλήθει καταπονέμενος ὁ Ἡρακλῆς
 καταφυγεῖν ὡς γυναικῶν ὄψιν, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ
 ἐσῆπεν γυναικίᾳ κατακρίψας ἑαυτόν. Ἐπεὶ δὲ τῷ
 Μέρωπων αἴθρῃς κρατήσας καὶ κερταρθεὶς ἐγάμει τὴν
 Ἀλκιόπου, ἀνέλαβε πολλὴν ἀνδρίην. Διὸ θύει μὲν ὁ E
 ἱερεὺς ὅτι τὴν μάχην οὐκ ἔβη γενέσθαι, ταῖς δὲ νύμφαις
 οἱ γαμοῦντες δεξιούμην γυναικίαν πολλὴν ἀφ' ἑαυτοῦ.

cules fex navibus a Troja a-
 vestus, tempestate adversa u-
 sus quæ naves ejus perderet,
 unica ad Con vento compulsa
 ad Laceterem (loci hoc no-
 men) excidit, armis virisque
 reliquis, cæteris omnibus re-
 bus amissis. Ibi cum in oves
 incidisset, a pastore unum pe-
 titi arietem: Pastori nomen
 fuit Antagoras: qui cum ro-
 bore corporis vigeret, luctæ
 hanc conditionem Herculi ob-
 tulit, ut arietem, si Antago-
 ram vicisset, auferret. Post-
 quam conferuerunt manus,

Meropes Antagoræ, Græci
 Herculi opem tulerunt, acrif-
 que exorta est pugna. In hac
 tradunt Herculem adversario-
 rum multitudine defatigatum,
 ad Thressiam confugisse mul-
 terem, et sefellisse, cum se tex-
 isset muliebri veste. Deinde
 autem cum debellasset Mero-
 pes, et expiatus esset, ducta
 Alciopi filia, vestem sumpsit
 floridam. Itaque eo in loco,
 ubi pugnatum fuit, rem sacram
 facit pontifex: sponsi autem
 sponfas amplectuntur mulie-
 brem induti amictum.

19'.

“ Πόθεν ἐν Μεγάροις γένος Ἀμαξοκυλιστῶν; ” Ἐπὶ τῆς ἀκολάστου δημοκρατίας, ἢ καὶ τὴν παλιντοκίαν ἐποίησε καὶ τὴν ἱερουλίαν, ἐπορεύετο θεωρία Πελοποννησίων εἰς Δελφούς ἀφ’ ἧς τῆς Μεγαροικῆς, καὶ κατεκυλίσθησαν εἰς τὴν Αἰγίσιον πρὸς τὴν λίμνην μετὰ παιδῶν καὶ γυναικῶν, ὡς ἔτυχεν, εἰ ταῖς ἀμάξαις. Τῶν δὲ Μεγαρέων οἱ θρασυτάτοι μεθυσθέντες, ἔβριον καὶ ὁμόθυτοι τὰς ἀμάξας ἀνακυλίσαντες, εἰς τὴν λίμνην ἐπέωσαντο, ὥστε πολλὰς ἀποπνηγῆναι τῶν θεωρῶν. Οἱ μὲν οὖν Μεγαρεῖς δι’ ἀταξίαν τῆς πολιτείας, ἠμέλησαν τῆ ἀδικήματος· οἱ δὲ Ἀμφικτύονες, ἱερεῖς τῆς θεωρίας ἕσσης, ἐπιτραφέντες, τὰς μὲν φυγῆ, τὰς δὲ θανάτῳ τῶν ἐλαγῶν ἐζημίωσαν. Οἱ δ’ ἀπὸ τῆς γένεως, Ἀμαξοκυλικὴν προσσηρορέθησαν.

Ε. 7. κατεκυλίσθησαν] Immo κατεκυλίσθησαν.

LIX.

Unde Megaræ genus est Hamaxokyliston? In effræni illa popularis in republica potentiz licentia, quæ palintociam etiam et sacrilegium protulit, accidit ut missi Delphos consultum oraculum atque ad solennem festivitatem Peloponnesii legati, cum per Megaricam irent, apud Ægira cum uxoribus et liberis, ut res tulerat, in quadrigis ad paludem pernoctarent. Megarensium autem ferocissimi, ebrietate, petulantia, immanitateque in-

citati, quadrigas in paludem devolverunt, ita ut multi legatorum fuerint suffocati. Ac Megarense quidem in ista republicæ confusione flagitium istud impune esse passum sunt. Amphictyones autem, habitâ ratione sacrosanctæ ad Delphos missionis, sceleratos istos partim morte, partim exilio poenas pendere coegerunt. Horum flagitiosorum posterum Hamaxokylistæ (quasi vehiculorum devolutores nominares) appellati sunt.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΚΩΝ.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΚΩΝ.

P L U T A R C H I

P A R A L L E L A

G R Æ C A E T R O M A N A .

ΤΑΣ ἀρχαίας ιστορίας, ἀλλὰ τὰ ὠφέλιμα τῆς
 θεάξεως, οἱ πλεῖστοι νομίζουσι πλάσματα καὶ
 μύθοις περὶ τῆν εὐρίων δὲ ἐγὼ καὶ ἐν τοῖς νῦν χρόνοις
 γεγονότα ὅμοια τὰ ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς καιροῖς συμβε-
 βηκότα, ἔξελεξάμην, καὶ ἐκάστῳ θεάγματι ἀρχαίῳ

A. I. ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ] Hic, ut in aliis nonnullis spuris libellis, nomen Plu-
 tarchi reliqui, utpote in codicibus scriptis propagatum : quamquam
 est hic fœtus falsarii et vanissimi et ineptissimi et unius omnium
 mendacissimi ; quippe et historiolas finxit et Auctorum nomina
 e mentis est.

PLERIQUE existimant
 veteres rerum gestarum
 narrationes figmenta esse et
 fabulas, propterea quod alienæ
 sunt a communi opinione. E-

go qui observassem posteriori-
 bus temporibus evenisse ger-
 mana eorum quæ priscis tem-
 poribus perhiberentur conti-
 gisse, collegi cuivis antiquæ

νεώτερον ὁμοίαν δόγματι ὑπέταξα, ἀναγράφας ἕ τῶν
ἰσθρήσαντας ἀνδρας.

α΄.

ΔΑΤΙΣ ὁ Περσῶν σατράπης, μὲ τεμάχοντα μυριά-
δων εἰς Μασσαήνια πρυτανεύωντος πεδῶν τῆς Ἀττικῆς,
καὶ στρατοπεδευσάμενος, πόλεμον τοῖς ἐγχωρίοις κατήγ-
αλει Ἀθηναῖοι δὲ τῷ βαρβαρικοῦ πλῆθους κατα-
φρονήσαντες, συνακμαλίως ἔπεμψαν, στρατηγούς ποιή-
σαντες, Κνωαίην, Πολύζηλον, Καλλίμαχον, Μιλτιά-
δην. Συμβληθείσης δὲ τῆς πρυτανείας, Πολύζηλος
μὲν ὑπὲρ ἀνδραπον φαντασίαι θρασυμόνος, ἢ ὄρασιν
ἀπέβαλε, καὶ τυφλὸς ἐγένετο· Καλλίμαχος δὲ, πολλοῖς
περιπαρημόνος ὄρασι, καὶ νεκρὸς ἐτάθη· Κνωαίη δὲ
δὲ, Περσικὴν ἀναγομένη ναυὶ κατασχὼν, ἐχειροποιήθη.

ΑΣΔΡΟΥΒΑΣ βασιλεὺς, Σικελίαν καταλαβόμενος,
πόλεμον Ῥωμαίοις κατήγαγε· Μέτελλος δὲ ὑπὸ τῆς
σικελίτης στρατηγῆς χειροτονηθείς, ἐγκρατῆς ἐγένετο ἢ
νίκης ταύτης, εἴ ἢ Λεύκιος Γλαύκων, εὐγενὴς ἀνὴρ, ἢ

rei gestae respondentem recen-
tiores historiam, summoque
auctoribus nominatis exposui.

I.

DATIS Persarum satrapes,
exercitu trecentorum milium
ad Marathonem Atticæ plani-
tiam adducto, positisque cast-
tris, incolis bellum denuncia-
vit. Athenienses, sprete bar-
barorum multitudinis, novem
millia hominum miserunt, du-
cibus Cynægiro, Polyzelo,
Callimacho, Miltiade. Colla-
tis signis cum pugnaretur,

Polyzelus aliquid humana
conditione augustius confri-
catus, est luminibus captus.
Callimachus multis transfixus
hastis, etiam mortuus stetit.
Cynægiro, dum Persicam na-
vim receptui fe dantem retinet,
manus sunt amputate.

ASDRUBAL rex Sicilia oc-
cupata, bellum Romanis in-
dixit. Metellus a sonatu bello
gerendo præfectus, vicit: in
proelio Lucius Glaucos patri-
cius, dum navim Asdrubalis
detinet, utramque amisit ma-

Ἄσδραθα κατήχων καὶ, ἀμφοτέρως ἀπέβαλε τὰς
 D χεῖρας· κατὰπερ ἱστορεῖ Ἀριστίδης Μιλτιάδης εἰ τρεῖς
 Σκελιῶν, παρ' ἧ τὴν ὑπόθεσιν ἔμαθε Διονύσιος ὁ
 Σκελιώτης.

β.

ΞΕΡΞΗΣ μετὰ πεντακοσίων μυριάδων Ἀρτεμισίῳ
 προσωρμίσας, πόλεμον τοῖς ἐγχερίοις κατήχησεν. Ἀ-
 θηναῖοι δὲ συγκεχυμένοι, κατὰσκοπον ἔπαυσαν Ἀγχι-
 λαον τὸν Θεμιστοκλέους ἀδελφόν, καίπερ Νεοκλέους τοῦ
 πατρὸς αὐτοῦ κατ' ὄναρ ἐωρακίως ἀμφοτέρως ἀπέθε-
 βλακίται τὰς χεῖρας. Παραγινόμενος δὲ εἰς τὰς βαρ-
 βάρους εἰς γήματι Περσικῶ, Μαρδώνιον ἕνα τῶν σωμα-
 τοφυλάκων ἀνεῖλεν, ὑπολαμβάνων Ξέρξην εἶναι· Συλ-
 E λφθίς δὲ πρὸς τῶν πέριξ, δεσμιῶν ἤχησεν πρὸς τὸν
 βασιλέα· βοηθητῶν δὲ τῶ παρεπιδήντων μέλλοντος ὅτι
 τῶ τῶ ἡλίω βασιλῶν, τὴν δεξιὰν ἐπέθηκε χεῖρα, καὶ
 ἀσθενάτως ὑπομένοντας τὴν ἀνάγκην τῶν βασιλέων,
 ἡλευθέρωσεν τῶν δεσμιῶν, εἰπὼν, Πάντες μὲν τοιοῦτοι

num. Narrat hoc Aristides
 Miltiades, primo libro rerum
 Sicularum, a quo desumptum
 hoc argumentum Diodorus
 Siculus tractavit.

II.

ΧΕΡΧΕΣ quingentarum my-
 riadum hominum exercitu in-
 structus ad Artemisium appu-
 lit, ejusque regionis incolas
 tum hostilia abs se expectare
 jussit. Athenienses conturba-
 tis animis, Agesilaum The-
 mistoclis fratrem misere explo-
 ratum, quamquam pater ejus
 Neocles in somnis vidisset il-

lum ambabus truncatum ma-
 nibus. Is Agesilaus ubi per-
 venit habitu Persico ad barba-
 ros, Mardonium quendam de
 regis stipatoribus, Xerxem ra-
 tus esse, interfecit: compre-
 hensusque a circumstantibus,
 vinctus ad regem est adduc-
 tus. Bove tum litaturus erat
 rex ad aram Solis. Ibi Age-
 silaus igni in ara excitato dex-
 tram imposuit manum, eruci-
 atumque absque ullo pertulit
 gemitu: vinculis proinde so-
 lutus, dixit: Tales sunt omnes
 Athenienses: quod si non cro-

Ἀθλιωαῖοι εἰ δὲ ἀπιστοῖς, καὶ τὴν ἀριστερὴν ἐπιδήσει
 Φοβηθεῖς δὲ ὁ Ξέρξης, φευγεῖσθαι αὐτὸν προστάξει·
 καθ' ἅπαν ἰσορεῖ Ἀγαθαρχίδης Σάμιος ἐν δαυτέρᾳ τῆς
 Περσικῆς.

ΠΟΡΣΙΝΑΣ Τούσκων βασιλεὺς, πέραν ποταμοῦ
 Θύμβρεως στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίοις, καὶ τὴν ἐπὶ
 στήνᾳ φερομένην εὐθηλίαν Ῥωμαίοις μέσση λαβὼν, λιμῶν^F
 τῶς περιφερειῶν ἔτετυχε. Τῆς δὲ συγκλήτης συγκε-
 χυμένης, Μίσκιος τῆς ἐπισήμων ἀνὴρ λαβὼν τετρακοσίους
 ἐπὶ τῆς ὑπάρτων ὀμίλου, ἐν ἰδιωτικῷ οὐχίματι τὸν
 ποταμὸν διήλθεν. Ἰδὼν δὲ τὸν σωματοφύλακα τῆ τυ-
 ράννῃ τὰ ἐπιτήδεια δίδόντα τοῖς στρατηγῶν, ὑπολαβὼν
 αὐτὸν τὸν Πορσίναν^{τῆς}, ἀνεῖλεν. Ἀρχεῖς δὲ ὅτι τὸν
 βασιλέα, τοῖς ἐμπύροις ἐπέθηκε τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ
 εἶξας τὰς ἀλγυδνας εὐψύχως, ἐμειδίασεν, ἐκπῶν, Βάρ- 306
 βαρε, λέλυμαι καὶ μὴ θελήσῃ καὶ ἴαθι ἡμᾶς καὶ σὺ
 τετρακοσίους ὄντας ἐν τῇ στρατοπέδῳ, οἱ σε ἀνελεῖν ζη-
 τοῦμεν. Ὁ δὲ φοβηθεῖς, σπονδὰς πρὸς Ῥωμαίους

dis, etiam sinistram imposuero.
 Xerxes metu concepto, in
 custodia eum iussit adseruari.
 Narratio est Agatharchidæ
 Samii, libro Perficarum re-
 rum secundo.

PORSENA Etruscorum rex
 trans Tiberim positus castris
 Romanos oppugnabat, com-
 meatuque intercepto fame eos
 urgebat. Inopia consilii tum
 laborante senatu, Mucius de
 viris illustribus unus, quadrin-
 gentis consulum permisso af-

sumptis æqualibus, habitu pri-
 vati hominis indutus annem
 transiit: cumque satellitem re-
 gis videret militibus necessaria
 distribuere, regem ipsum esse
 ratus interfecit. Adductus de-
 inde ad regem, igni, ut erat
 ibi paratus, dextram imposuit
 manum, doloribusque animose
 toleratis subridens, *Soluar,*
 inquit, *Barbare, etiam te in-*
vito: scito enim in castris qua-
dringentos esse qui te ad necem
quæruni. Territus Porsena

ἐποίησατο, καθάπερ ἱστορεῖ Ἀριστίδης ὁ Μιλήσιος ἐν τῇ τῆ ἱστορίῳν.

γ.

ΑΡΓΕΙΩΝ καὶ Λακεδαιμονίων ὑπὲρ Θυρεάτιδος χώρας πολεμουμένων, οἱ Ἀμφικτύονες ἔκριναν πολεμῆσαι ἑαυτέρους, καὶ τῶν νικησάντων (εἰ) τὴν χώραν. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν Ὀθρυάδην ἐποίησαν στρατηγόν, Ἀργεῖοι δὲ Θέροσανδρον. Πολεμουμένων δὲ, δύο ἐκ τῶν Ἀργείων ἀπελείφθησαν, Ἀγλιώφω καὶ Χρόμιος, οἵτινες εἰς τὴν πόλιν ἤγειραν τὴν νίκην. Ἡρεμίας δ' ὑπαρχούσης, ὁ Ὀθρυάδης ἐπιζήσας καὶ ἡμακράτοις δεδρασιν ἐπερωδόμενος, τὰς τῶν νεκρῶν ἀρπάζων ἀσπίδας ἀείλετο καὶ τρέπαιον φήσας, ἐκ τῶ ἰδῆ αἵματος ἐπέγραψεν Διὶ τρεπαύχῳ. Καὶ τῶ δύο γάσιν ἐχόντων, οἱ Ἀμφικτύονες αὐτόπλοι γινόμενοι Λακεδαιμονίους παρκρίνουσι καθάπερ Χρύσερμος ἐν τῇ τῶ Πελοποννησιακῆ.

ΡΩΜΑΙΟΙ πρὸς Σαμνίτας πόλεμον ἔχοντες, στρα-

pacem cum Romanis fecit. Refert Aristides Milefius tertio historiarum libro.

III.

ARGIVIS et Lacedæmoniis de agro Thyreatico altercantibus, Amphictyones pugna utrinque lectorum hominum rem decernendam censuerunt, victorique agrum detulerunt istum. Lacedæmonii a sua parte Othryadem summæ rei, Argivi Therandrum præfecerunt. Prælio de Argivis duo superstites fuerunt, Agenor et

Chromius, qui de victoria civibus nuncium attulerunt. Facta autem quiete, Othryades etiamnum vivens, fultusque hastilibus semifractis, mortuorum scuta abstulit, tropæum erexit, suoque sanguine id Jovi tropæorum tutori inscripsit. Integrata lite Amphictyones in rem præsentem venerunt, litemque secundum Lacedæmonios dederunt. Sic Chrysermus libro tertio rerum Peloponnesiacarum.

ROMANI bello Samnitico

την ἐχμεστότησαν Μισθύνιον Ἀμβλιρηνόν ἔπος χη
 τὰς χαλιρῆμας φορκουῖα; Κλαυδίας (ἐπὶ δὲ τόπος
 γενότατος) σιδροβίδεις, τρεῖς ἀπέβαλε λεγαῖνας, χη c
 αὐτὸς χαμῖος τρωθεῖς ἔπασε βαθείας δὲ νικτὸς ὀλήρον
 ἐπιζῆμας, πεσίλετο τῷ ἀνηρημένῳ πολεμίῳ τὰς
 ἀσπίδας, χη εἰς τὸ αἶμα τιῶν χεῖρα βαπίσας, ἔπασε
 τρέπαιον ἑπταγῆμας, Ῥωμαῖοι χη Σαμνητῶ Δὲ τρο-
 παύχη. Μάιος δὲ ὁ ἑπταληγεῖς Λαίμαργος, στρατηγὸς
 πεμφθεῖς, χη ὠδραγώμηνθ' ὅτι τὸν τόπον, ἰδὼν τὸ
 τρέπαιον, τὸν οἰωνὸν ἀσπιδῶμας εἰδέξατο χη συμβαλὼν
 εὐάκασε, χη αἰχμάλωτοι λαβὼν τὸν βασιλέα, εἰς Ῥώ-
 μι ἐπμφεῖ ὡς Ἀριτείδης ὁ Μιλῆσιος ἐν τρίτῃ
 Ἰταλιῶν.

δ.

ΠΕΡΣΩΝ μὲ πεπτακοσίων μυριάδων ὅτι τιῶν Ἑλ-
 λάδα ἐρχομένων, Λεωνίδας ἅμα τετρακοσίοις ἐπέμφθη
 εἰς Θερμοπύλας ὑπὸ Λακεδαιμονίων εὐωχούμενων δὲ d

B. 11. Μισθύνιον Ἀμβλιρηνόν] Ποσίονον Ἀλκιδῶν Βαβ. Ποσίμιον Ἀλκιδῶν Χυλ.

B. 12. φορκουῖας Κλαυδίας] φορκουῖας Κλαυδίας L. Holsten. ad Steph. Byz. p. 166.

C. 6. Μάιος] Φάσιος Mez.

duces exercitus creaverunt
 Postumium Albinum. Is in
 angustis, quæ Caudinæ fur-
 cæ dicuntur, circumventus
 hostium insidiis tres legiones
 perdidit, et ipse vulnere gravi
 accepto cecidit. Intempesta
 nocte, jamjam moriturus, hos-
 tibus occisis scuta ademit, tro-
 pæum statuit, manuque in san-
 guinem intincta inscripsit, *Jo-
 vi tropæorum vindici de Sam-
 nitibus Romani posuerunt*. Fa-
 bius autem, Gurges cogno-

mento, missus cum copiis, ut
 ad locum venit, viso tropæo
 omen arripuit, commissioque
 proelio vicit hostes, regemque
 eorum captum Romam misit.
 Ex Aristidis Milefii Italico-
 rum tertio.

IV.

Cum Persæ in Græciam
 adduxissent quingentarum my-
 riarum hominum exercitum,
 missus est Leonidas a Sparta-
 nis cum trecentis militibus.
 Is, ingruente prandentibus

ἔκει ἐπέκειτο τὸ τῷ βαρβάρων πλῆθος· καὶ ὁ Λεωνίδας ἔπεν, ἰδὼν τὸς βαρβάρους, Οὕτως ἀριστεύετε ὡς ἐν ἄδου διαπνήσοντες· καὶ ὀρμήσας χεῖρ' ἑαυτοῦ βαρβάρων, καὶ πολλοῖς περὶπαρεῖς δόρασιν, ἀνέβη ὅππ' τὸν Ξέρξην, καὶ τὸ διάδημα ἀφείλετο· ἔσπογγάνοντος ὁ βαρβαρὸς τέμνει τὴν καρδίαν, καὶ εὔρε δασύαν· ὡς Ἀριστείδης ἐν ᾠδῇ Περσικῇ.

ΡΩΜΑΙΟΙ πρὸς Ποινῆς πόλεμον ἔχοντες, ἐπέμφαν τετρακοσίους, καὶ στρατηγὸν Φάβιον Μάξιμον. Συμβαλὼν δὲ ἀπέβαλε πάντας, αὐτὸς δὲ χειρὶος τεθεῖς μετ' ὀργῆς ὅππ' ἔ' Ἀντίαν ἠνέχθη, καὶ καρτερὸν τὸ διάδημα, σιωπῶναι αὐτῷ χαθάρην ἰσορεῖ Ἀριστείδης ὁ Μιλήσιος.

ε'.

ΚΑΤΑ Κελαινὸν πόλιν τῆς Φρυγίας χάσμα μετ' ἕδατος γενόμενον, πολλὰς οἰκίας ἀντάνδρους εἰς τὸ βυθὸν εἴλκυσεν. Μίδας δὲ ὁ βασιλεὺς χροσμὸν ἔλαβεν, εἰὰν τὸ τιμωτάτον ἐμβάλη, σιωλεύσασθαι· ὁ δὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐμβάλων, ὁδὸν ἐβόηθησεν. Ἄγχουρος δὲ ὑπὸς

barbarorum multitudine, iis conspectis dixit ad suos: sic prandite, ut cœnaturi apud inferos: factoque in barbaros impetu, multis confixus hastis in ipsum Xerxem contendit, eique diadema avellit. Mortui cor barbarus secans, hirsutum reperit. Aristides primo Perficarum rerum.

ROMANI bello Punico trecentos miserunt, duce Fabio Maximo. Is conferta pugna omnes amisit: ipse lethali af-

fectus vulnere in Annibalem irruit, diadema ei detraxit, cumque eo mortuus est. Ita Aristides Milesius.

V.

AD Celœnas Phrygiæ urbem hiatu terræ cum aquæ illuvie orto, multæ domus una cum habitatoribus in profundum abreptæ sunt. Midas autem rex oraculo accepto, si pretiosissimum injiceret, fore ut hiatus coiret, auro argenteoque injectis nihil profecit.

τῷ Μίδα λοισάμνος μηδὲν ἐπὶ πμμάτερον εἰ βίω
 ψυχῆς ἀνθρωπίνης, δούς περὶ πλοχῆς τῷ γενήσαντι, καὶ
 τῇ γυναικὶ Τιμοθέα, ἔφρικτος εἰς τὸν τόπον τῷ χάσ-
 ματος ἠέχθη. Σμμελθούσης δὲ τῆς γῆς, χρύσειον
 βαμὸν ἐποίησεν Ἰδαίος Διός, ἀψάμνος τῇ χερσὶ. Οὗτος
 ὁ βαμὸς περὶ ἐκείνον τὸν καιρὸν εἰ ὅ ὁ χάσμα συνέθη
 γενεᾷ, λίθος γῆς δὲ ὀρισμῆνης πρεθρομίας παραλ-
 θούσης, χρύσεος ὁραταὶ ὡς Καλλιθένης ἐν δευτέρῳ
 Μεταμορφώσεων.

ΔΙΑ μέσης τῆς ἀγροῦς ῥέων ὁ Τίβερης χρῆ μιλῶν
 Ταρσίω Διός, μέγιστον ἀπέρρηξε χάσμα, καὶ πολλὰς οἰκίας
 ἐδύησε χρυσὸς δὲ ἐδόθη λήξεσθαι, εἰὰ τὸ τίμιον
 ἐμβάλασε. Τῶν δὲ χρυσὸν καὶ ἀργυρον ἐμβαλόντων,
 Κέρπος τῷ ὀπισθίμων νέος, τὸν χρυσὸν νοήσας, καὶ 307
 λοισάμνος τὴν ψυχὴν πμμάτεραν, ἔφρικτον ἑαυτὸν
 ἔρριψεν εἰς τὸ χάσμα, καὶ τὰς οἰκίας ἐξέσωσε τῷ καιρῷ
 ὡς Ἀριστέλης ἐν πεπαρακοσῶ Ἰταλικῶν.

Anchurus autem Midæ filius
 cogitans pretiosius anima hu-
 mana esse nihil in vita, am-
 plexu dato genitori et uxori
 suæ Timotheæ, eques in hia-
 tum sese dejecit. Cum autem
 in se coivisset terra, auream
 Midas eo in loco posuit aram,
 eamque manu tangens Jovi
 Idæo consecravit. Hæc ara
 circa id tempus quo hiare ter-
 ra solebat olim, lapidea fit:
 flato isto tempore elapso, au-
 rea visitur. Auctor Callisthe-
 nes libro transformationum se-

cundo.

PER medium forum fluens
 Tiberis ob iram Jovis Tarfii,
 ingentem aperuit hiatus, mul-
 tasque absorpsit domos. Ora-
 culo moniti finem fore, si pre-
 tiosam rem injicerent, auram
 et argentum injecerunt. Sed
 Curtius unus de primariis ju-
 venibus, sententia oraculi in-
 tellec-ta, animamque istis præ-
 stantio-rem sentiens, eques se-
 ipsum in hiatus immisit, su-
 osque calamitate solvit. Aris-
 tides quadragesimo Italicorum.

ε'.

Τῶν ἄμα Πολυαείαι εὐωχυμῶν λοχαγῶν, ἄετος
 καταπίας τὸ Ἀμφιάρεω ἐβάστασε δέρι εἰς ἕλος, καὶ
 εἶασε τὸ δὲ παγὲν εἰ γῆ δάφνη ἐγένετο. Τῆ δ' ὑπε-
 ρεία πολεμουύτων, καὶ ἐκείνο κατεπόδη ὁ Ἀμφιάρεως
 τῷ ἄρματι, ἔθα κῦ πόλις Ἄρμα κελεῖται ὡς Τρι-
 σίμαχος εἰ τετῶ κτίσων.

Β ΡΩΜΑΙΩΝ πρὸς Πύρρον Ἠπιδρότην πολεμένηων, Αἰ-
 μύλιος Παῦλος λησιμὸν ἔλαβε νικῆσαι, βαμὸν εἰν ποιήση
 ἔθα εἰν ἴδη χάσματι κρυπτόμενον ἄνδρα τ' ὀπισθίμων μὲ
 ἄρματος μὲ πρεῖς ἡμέρας Ουαλέριος Κονάτος καὶ ὄναρ
 ἰδὼν ἀναλαβεῖν ἱερέως κόσμον, (καὶ ᾗ ἰὼ μαρτυρῆς ἔμψυ-
 ρος) φραληήσας καὶ πολλὰς φονεύσας, ὑπὸ γῆς κατεπάθη
 ὁ Αἰμύλιος δὲ βαμὸν ἰδρύσας, ἐνίκησε, καὶ ἐχάτον ἐξήκοντα
 πυρροφόρους ἐλέφαντας εἰς Ῥώμην κατέπεμψεν. Ὁ δὲ
 βαμὸς μαρτυρεῖ) καὶ ἐκείνον τ' καίεν καὶ ὄν εἰκίθη
 Πύρρος, ὡς ἰσορεῖ Κριτόλας τετῆ Ἠπειρωτικῆ.

VI.

DUCIBUS qui cum Polynice erant convivantibus, aquila devolans hastam Amphiarai raptam in sublime advexit, inde dimisit: ea terræ infixæ, in laurum est mutata. Postridie bellum cum gereretur, eo loco Amphiarus una cum curru terra haustus est, ubi Harma urbs nunc est (a curru sic dicta). Sic Trifimachus libro tertio de conditis urbibus.

ROMANIS bellum adventus Pyrrham Epirotam gerentibus, oraculo victoria promissa est Emilio Paulo, si aram po-

fuisse eo loco, quò videret virum illustrem aliquem una cum curru hiatu terræ hauriri. Triduo post Valerius Conatus, homo divinus, per somnium iussus vestem pontificiam sumpsit, et in aciem suos eduxit, ac magna hostium cæde edita a terra absorptus est. Æmilius aram statuit, victoriaque potitus centum et sexaginta turrigeros elephantos Romam misit. Ara ista vaticinatus sub id tempus quo Pyrrhus est victus. Scribit hoc Critolaus tertio Epiroticarum rerum libro.

ξ.

ΠΥΡΑΙΧΜΗΣ βασιλεύς Εὐβοίων ἐπολέμη Βοιωτοῖς^c ὃν Ἡρακλῆς ἐπὶ νέος ὢν εὐκίησεν πάλους δὲ προσδήσας, καὶ εἰς δύο μέρη διελὼν τὸν Πυραίχμην, ἀταφον ἔρριψεν ὁ δὲ τόπος προσσηροῦς^d) Πῶλοι Πυραίχμης^e καίτα δὲ ὡδὴ ποταμὸν Ἡρακλειον, χρεμετομὸν δὲ ἀναδίδωσι πινότων ἵππων, ὡς ἐν τρίτῳ Περὶ ποταμῶν.

ΤΟΥΤΑΛΟΣ Ὀσίλλιος βασιλεύς Ῥωμαίων, ἐπολέμησεν Ἀλβανοῖς, βασιλέως ὄντος Μετίου Φυφετίου, καὶ τὴν μάχην πολλάκις ἔωφθητο οἱ δὲ, ἠτῶμένοις εἰς εὐνοχίαν ἐτρέψθησαν οἰνωμένοις δὲ ἐπέθητο, καὶ τὸν βασιλέα δύο πάλους συζεύξας διασπάρασεν ὡς Ἀλέξαρχος ἐν τετάρτῃ Ἰταλικῶν.

η.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Μεθώνιου καὶ Ὀλυθῶν βασιλέων ποροσῆσαι, καὶ βιαζόμενος ὅτι τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ διβιῶναι πέραν, ὑπὸ πνος τῷ Ὀλυθῶν Ἀστέρος ὀνό-

C. 3. Φυφετίου] Mez. Φυφετίου. Sed in scriptore tam inepto difficile est dictu, utrum ipse sit an librarii error.

VII.

PYRÆCHMES Euboensium rex bellum in Boeotos gessit. Hunc Hercules etiamnum adolescens vicit, pullisque equi alligatum in duas partes discerpfit, infepultumque abjecit. Locus *Pulli Pyraichmæ* dicitur: situs est ad flumen Herculeum, et hinnitum equis bibentibus edit: ut scriptum est libro de Fluminibus tertio.

TULLUS Hostilius Romanorum rex bellum gessit con-

tra Albanos: quorum rex erat Metius Fufetius, ac praelium sæpius distulit. Semel victo eo Albani se ad convivia dederunt: quos Tullus vino captos adortus, regem eorum duobus pullis equinis alligatum discerpfit. Alexarchus quarto Italicorum.

VIII.

PHILIPPUS Olynthum et Methonem oppugnaturus, dum trajicere Sandanum fluvium vi contendit, sagitta ictus est ab

ματι, ἐποξέυθη τὸν ὄφθαλμόν, ἐπόντος,

Ἄγῃ Φιλίππῳ θανάσιμον σίμῃ βίλος·

ὁ δὲ ὀπίσω ἀφηνεῖσθαι πρὸς τὰς οἰκείας σὺζεται
 ἀπολέσας τὸν ὄφθαλμόν· ὡς Καλλικλέτης ἐν τρίτῳ
 Μακεδονικῷ.

Πορσείνας Τύσκων βασιλεὺς πέραν Θύβριος ποτα-
 μῶν στρατεύσας ἐπολέμησε Ῥωμαίοις, καὶ τὴν ἀπὸ
 ἑσπέρων φρεσινδύμῳ εὐθιμίῳ μέσῳ λαβὼν, λιμῶ τὰς
 περσειμύδους ἔστρεψεν. Ὀρέπιος δὲ Κόλλης, στρατηγὸς
 χειροτονηθεὶς, τὴν ξυλίην κατελάβετο γέφυραν, καὶ τὸ
 πλῆθος τῶν βαρβάρων ἀβελῶνα βελόιδμον ἐπέχε·
 πλεονεκτῆμῶμος δὲ ὑπὸ τῶν πολεμίων, προσέταξε
 τοῖς ὑποτεταγμένοις κόπειν τὴν γέφυραν, καὶ τὸ πλῆ-
 θος τῶν βαρβάρων ἀβελῶνα βελόιδμον ἐκάλυψε· βέλῃ
 δὲ τὸν ὄφθαλμόν πληγῆς, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμόν,
 διετήξατο εἰς τὰς οἰκείας· ὡς Θεότιμος δευτέρῳ Ἰτα-
 λικῷ.

9'.

Ὁ πρὸς τῷ Ἰκαρίῳ μῦθος, ὃ Διόνυσος ἐπέξενώθη.

Astere Olynthio, qui et dixit,

After Ithal: Philippo mittit spiculum.

Philippus retro ad suos natando evasit, amisso ex eo vulnere oculo. Callisthenes tertio Macedonicorum.

Porsena Etruriae rex positus trans Tiberim castris bellum Romanis intulit, interceptaque commeatus subvectione, fame eos preffit. Horatius autem Cocles dux creatus subli-

cium occupavit pontem, hostesque transire volentes inhibuit: multitudineque eorum superatus, suis mandavit ut pontem rescinderent, hostiumque turbam transitu prohibuit: sagitta autem oculum ictum in annem sese abjecit, et ad suos tranavit. Theotimus secundo rerum Italicarum.

IX.

FABULA de Icario, ejus hospitio Bacchus est usus, ab

Ἐρατοθένης ἐν τῇ Ἠρηϊῇ. Κρόνος ἔπιξεν ἄνδρες γεω-
 γῶν, ὧν ἡ θηγάτηρ χαλὴ Ἐντορία, ἡ ἐβιάζετο καὶ
 ἐπέκλωσεν ἕβας, Ἰανόν, Ὑμνον, Φαῦσον, Φήλιχα· δούς ἔν
 τρέπον τῆς τῷ ὄντι πόσεως καὶ τῆς ἀμπέλου, ἠξίωσε καὶ
 ταῖς γέτοσι μεταδύναϊ προΐησαντες δὲ αὐτὸ καὶ πιώντες
 καὶ τὸ σῶμα, εἰς ὑπνον κατηπύθησαν βαρύτερον
 τῷ ὄντος· οἱ δὲ πεφάρμακώσθη δόξαντες, λίθοις
 βάλλοντες τὸν Ἰχάριον ἀπέκτεναν· οἱ δὲ θηγατέριδα
 ἀθυμήσαντες, βεβήω τὸν βίον κατέτρεφαν.

Λοιμοῦ δὲ καταθέντος Ῥωμαίους, ἔχρησεν ὁ Πύθιος ³⁰⁸
 λαοφθῆν ἐὰν ἐξιδύσωνται τῷ Κρόνῳ πλὴν μύλων, καὶ τῶν
 δαίμονας τῶν ἀνόμων ἀπολυμνῶν. Λουτάτιος δὲ
 Κάτλος, ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων, κατεσκεύασε τῷ θεῷ τέ-
 μνος τὸ κείμνον σῶμα τῷ Ταρπηίου ὄρει, καὶ τὸν
 ἀνω βωμὸν ἰδρύσατο τετραπέσωπον, ἢ ἀπὸ τῶν θηγα-
 τερίδας, ἢ ὅτι τετραμερὴς ὁ ἐναντὸς ὄβρι, καὶ μύλα
 κατέδιδετο Ἰανουάριον. Ὁ δὲ Κρόνος πάντας κατήγευσε·

Eratothene in Erigona re-
 fertur.

SATURNUS apud agricolam
 diversans, filiam ejus Entori-
 am insigni forma compressit,
 et filios ex ea genuit Janum,
 Hymanum, Fauftum, Felicem.
 Cum autem vini usum et vitis
 cultum tradidisset Icario hos-
 piti suo, mandavit ut eo vici-
 nos quoque impertiret. Quod
 cum factum esset, vicini inso-
 lito potu in graviolem consu-
 eto delapsi somnum, putave-
 runt sibi venenum esse propi-
 natum, lapidibusque Icarium
 obruerunt: filiae filii pro mœ-

rore seiplos suspenderunt.

CUM autem Romam pesti-
 lentia invasisset, respondit A-
 pollo Pythius finem mali fore,
 si Saturni iram placassent, et
 genios injuste occisorum. Ita-
 que Lutatius Catulus, unus
 de principibus viris, Saturno
 templum prope Tarpeium
 montem condidit, aramque in
 eo collocavit quatuor haben-
 tem facies: sive ob nepotes
 Icarii, sive quod anni partes
 sunt quatuor: mensē quo-
 que Januariū statuit. Satur-
 nus autem universos in sidera
 retulit: quorum alii Protroy-

καὶ οἱ μὲν καλεῖσθαι περὶ τῆς παρθένου
 αἰσίου, δὴ αὐτὰ ἀπὸ τῆς ποδῶν τῆς παρθένου
 B ὡς Κριτόλαος ἐν τετάρτῃ Φαινομένων.

ι.

ΠΕΡΣΩΝ τὴν Ἑλλάδα λεπλαταύπων, Πausanίας
 ὁ τῆς Λακεδαιμονίᾳ στρατηγὸς περὶ τὰς χερσὺν τῶν
 λατῶν τῶν Ἑρξῶν λαβὼν ἔμελλε παραδιδόναι τὴν Σπάρ-
 τῶν. Φωραθῆνιος δὲ τῆς, Ἀγασίλαος ὁ πατὴρ μέχρι τῆς
 ναῦς τῆς Καλκιοίου συνεδίωξεν Ἀθηνᾶς, καὶ τοὺς θύρας τῆς
 περὶ τὴν πλίνθον φέρων, λιμῶν ἀπέκτεφεν ἢ δὲ μήτηρ
 καὶ ἀταφον ἔρριψεν ὡς Χρυσερμος ἐν δευτέρῳ Ἱστορικῶν.

ΡΩΜΑΙΟΙ περὶ Λατίνους πολεμοῦντες ἐχειροτό-
 ησαν στρατηγὸν Πόπλιον Δέκιον· νεανίσκος δὲ τις τῆς
 C ὀπίσθιαν ἀέτης, τὸνομα Κάσιος Βεσῆτος, ἐπὶ ῥητῶν
 μαθὼν κατὰ τοὺς πόδας ἀνοίξαι ἐβουλήθη. Φωραθῆνιος
 δὲ, εἰς ναὸν ἔρριψεν Ἀθηνᾶς Αὐξιληρίας· Κάσιος δὲ
 στήθερ ὁ πατὴρ αὐτῆς κατέκλεισε, καὶ λιμῶν διέφθειρε, καὶ
 ἀταφον ἔρριψεν, ὡς Κλετόνυμος ἐν Ἱταλικῶν.

geteres vocantur (quasi vin-
 demiam antecedentes): Janus
 autem prior oriens cernitur
 stella ante pedes Virginis. Cri-
 tolaus libro quarto eorum quae
 in caelo videntur.

X.

PERSIS Græciam populan-
 tibus Pausanias Lacedæmo-
 niorum dux acceptis a Xerxe
 quingentis talentis voluit Spar-
 tam prodere. Re comperta,
 pater Agesilaus eum usque ad
 fanum Minervæ Chalcioeci
 persecutus est, obthuratisque
 fani foribus latere coacto, fame

necavit: mater etiam insepul-
 tum abiecit. Chryfermus His-
 toriarum secundo libro.

ROMANI bello Latino Pub-
 lium Decium imperatorem de-
 signaverunt. Quidam autem
 patricius juvenis pauper, no-
 mine Cassius Brutus, hostibus
 pro certa mercede portas ape-
 riri instituit: deprehensusque
 ad templum Minervæ auxilia-
 riæ confugit. Pater autem eu-
 jus Cassius Signifer ibi eum
 inclusit, fameque interemptum
 inhumatum abiecit. Cleito-
 nymus in Italicis.

ια'.

ΔΑΡΕΙΟΣ ὁ Πέρσης ἔπι Γρανικῷ πολεμήσας Ἀλέξανδρον, καὶ ἐπὶ Σατραπίας ἀποβαλὼν, καὶ ἄρματα δρεπανηφόρα δύο καὶ πεντακόσια, συμβαλεῖν ἔμελλε τῇ ἔξῃς. Ἀριοβαρζάνης δὲ ὁ υἱὸς συμπαῦς ἀγακείμνος πρὸς Ἀλέξανδρον, ὑποχρέτο τὸ πατέρα προδῶσθαι. Ἀγανακτήσας δὲ ὁ πατὴρ ἐτραχίλοκόπησεν, ὡς Ἀρητιάδης Κνίδιος ἐν τρίτῳ Μακεδονικῷ.

ΒΡΥΤΟΣ ὑπὸ πάντων ἵπατος χειροτονηθεὶς, ἐφυγάδευσε τὸν ὑπερήφανον Ταρκύνιον τυραννικῶς ἀναστροφόμενον. Ὁ δὲ ἐλθὼν εἰς Τύσκεις, ἐπολέμει Ῥωμαίοις· οἱ δὲ Τύσκοι τὸ πατέρα προδοῦναι ἐβλήθησαν· ἐμπροσθέντων δὲ, τραχίλοκόπησεν ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τοῖς Ἰταλικοῖς.

ιβ'.

ΕΠΑΜΙΝΩΝΔΑΣ, ὁ τῷ Θεβαίων στρατηγός, ἔχων πρὸς Λακεδαιμονίους πόλεμον, καὶ ἀρχαυρεσιῶν ἀγριμύμων.

D. 4. οἱ δὲ Τύσκοι—τραχίλοκόπησαι] Hoc vitium librarii, nonnulla omittentis.

XI.

DARIUS Persa proelio congressus cum Alexandro ad Granicum, amissis septem satrapis, ac falcatis curribus quingentis et duo, postridie instaurare pugnam volebat. Ariobarzanes autem filius ejus, ut qui Alexandro faveret, promisit ei se patrem ipsi proditurum. Pater autem indignitate rei commotus, filio cervices praecidit. Aretades Cnidius tertio Macedonicarum rerum.

BRUTUS ab universis civibus consul creatus, Tarquinius Superbum, qui tyrannice se gesserat, in exilium egit. Is ad Etruscos confugit, eorumque opera Romanis bellum fecit. Filii patrem prodere voluerunt, reque detecta securi sunt percussi. Aristides Milefius Italicis.

XII.

EPAMINONDAS Thebanorum dux bellum contra Spartanos gerens, ad comitia in urbem est profectus, cum pri-

ἔπειν εἰς πατερίδα, ὡδὲ γέλασεν τῷ παιδί Σιτηοβρότῳ μὴ συμβάλλειν. Λακεδαιμόνιοι μαθόντες τὴν Σπουσίαν, ἐβλασφήμουν τὸν νεανία ὡς ἀναδρον' ὁ δὲ ἀγανακτῆσας καὶ ἑπιλαρόμενος τῷ πατρὶ, σὺβάλε καὶ ἐνίκησεν. Ὁ δὲ πατὴρ βαρέως ἐνέγκας, φεφάσας ἑτραχλοκόπησεν ὡς Κτησιφῶν ἰσορεῖ ἐν τρίτῳ Βοιωτικῷ.

ΡΩΜΑΙΟΙ πρὸς Σαμνίτας πόλεμον ἔχοντες, ἐχειροτόνησαν Μάλιον τὸν Ἐπιτάκτιον ἑπιληντα' οὗτος ἀφ' ἡμεροῦν ἔπαυσε εἰς Ῥώμην πορβόμενος, τῷ ἡμῶν πρὸς ἑαυτὸν μὴ συμβαλεῖν· οἱ δὲ Σαμνῖται μαθόντες, βλασφημίαις ἐξεδέκχον τὸν νεανία· ὁ δὲ παρὰ χεῖρας ἐνίκησεν. Μάλιος δὲ ἑτραχλοκόπησεν· καθάπερ ἰσορεῖ Ἀριστείδης Μιλήσιος.

ἡγ'.

ἩΡΑΚΛΗΣ τῷ Ἰόλῳ γάμος Σποτυχῶν, ἡ Οἰχάλια ἐπόρθησεν. Ἡ δὲ Ἰόλη ἀπὸ τῶν τείχεος ἔρριψεν ἑαυτὴν· σὺβῆ δὲ, κολπώσεως ἑπὶ ἀνέμου ἡ ἑαυτῆς, μηδὲν παθεῖν, καθάπερ ἰσορεῖ Νικίας Μαλεώτης.

us injunxisset hoc Stefimbrotο filio suo, ne cum hoste confingeret. Spartani ejus absentia cognita, juveni timiditatem exprobraverunt: quod ille indigne ferens, oblitus paterni mandati pugnam conferuit et vicit. Pater autem iratus ei coronato collum abscidit. Ctesiphon tertio libro rerum Boeoticarum.

ROMANI bello adversus Samnitas praefecerunt Manlium Imperiosum cognomento. Is cum ad comitia creandis consulibus indicta Romam pro-

ficisceretur, filio mandavit ne pugnam committeret. Samnitae re percepta, convitiis juvenem irritaverunt, et ad praelium elicuerunt. Ex eo is victor discessit: pater autem cum securi percussit: ut narrat Aristides Milesius.

XIII.

HERCULES Iolae conjugium petens, passus repulsam oppugnavit Oechaliam. Iole se de muro praecipitem dedit: casu autem vestem vento sinuante nihil mali passa est. Refert Nicias Maleotes.

ΡΩΜΑΙΟΙ πολεμουῦντες πρὸς Τυρσकों, ἐχρηστόνησαν Βαλέριον Τυρκατόν· ἔτος βασιλείας τῆ βασιλείας τῆς θυγατέρα τοῦτομα Κλυσία, ἠτέτο ὡδὲ τοῦ Τύσκων τῆς θυγατέρα· μὴ τυχόν δέ, πορθεῖ τὴ πάλιν ἢ δὲ Κλυσία ἀπὸ τῆς πύργων ἔφριψεν ἑαυτῆ· πωροία 309 δὲ Αφροδίτης κολπαθείσας τῆς ἐσθῆτος, διεσάθη ἔπει τῆς γλυῦ· ἡ δὲ φραττηγὸς ἔφθειρε καὶ ἀφῆ· τέτων πάντων ἔπειτα ἔξωρίαθη κοινῶ δόγματι ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς Κέρκυρα νῆσον πρὸ τῆς Ἰταλίας· ὡς Θεόφιλος ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

ιδ'.

ΠΟΙΝΩΝ καὶ Σικελιωτῶν τῆς καὶ Ῥωμαίων συμμάχων ἐτομαζόντων, Μέτελλος φραττηγὸς μόνη τῆ Ἐστία ὡς ἐθύσει ἢ δὲ πνεῦμα ἀντέπνυσε ταῖς ναυσί. Β Γαίος δὲ Ἡλῖος μάντις ἔπει λωφῆσαι ἐὰν πωροῦσθαι τὴ θυγατέρα· ὁ δὲ ἀναγκασθεὶς Μεταλία τῆς θυγατέρα πωροῦσθαι ἢ δὲ Ἐστία ἐλεήσασα, δάμαλιν ὑπέβαλεν, καὶ αὐτῆ ἐκόμισεν εἰς Λαμουσίον, καὶ ἱέρεια τῆ

ROMANI bello in Etruscos ducentem praeferunt Valerium Torquatum: is cum vidisset filiam regis Tuscorum Clusiam, eam petiit: cumque non impetraret, urbem obsedit. Clusia de turri seipsam dejecit: veste autem sinuata (curaverat hoc Venus) incolumis ad terram delata est: cui cum vitium Torquatus obtulisset, ob isthac facta communi Romanorum decreto deportatus est in Corsicam, quae est insula ante Italiam. Theophilus

Italicorum tertio.

XIV.

CUM Pœni societatem cum Siculis adversus Romanos machinarentur, Metellus Romanorum dux soli Vestæ rem sacram non fecit: ea ventum classi adversum immisit. Caius autem Julius aruspex cessaturum edixit, si filiam suam dux immolasset. Coactus itaque hic filiam Metellam produxit mactatum. Vesta ejus miserta, buculam ejus in locum submisit, ipsamque La-

σεβομένης παρ' αὐτοῖς δεικνόντος ἀπέδειξεν ὡς Πυθολκῆς ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

ΕΝ ΑΤΑΙΔΙ τῆς Βοιωτίας τὰ πρὸ Ἰφίγένειας ὁμοίως ἰστορεῖ Μέρυλλος ἐν πρῶτῳ Βοιωτικῶν.

15.

ΒΡΕΝΝΟΣ Γαλατικῆ βασιλεύς, λελατικῆ ἡ Ἀσίαν, ὅτι Ἐφεσον ἦλθε, καὶ ἠγάθη παρθένος δημοταῖς ἢ δὲ σιωπῆσθαι ὑπέχετο, εἰὰ τὰ φύλλα καὶ τὸν κόσμον τῆς γυναικῶν δῶ αὐτῇ, καὶ τὴν Ἐφεσον περὶ αὐτῆς ὁ δὲ ἤξωνσε τὴν φρασίαν ἐμβαλεῖν εἰς τὸν κόλπον ὃν εἶχον χρυσὸν τῆς φιλαργίης. Ποιοσάντων δὲ, ὑπὸ τῆ δαφνείας τῆ χρυσοῦ ζῶσα κατεχώραθη κατὰ πρῶτον ἰστορεῖ Κλετοφῶν ἐν πρῶτῳ Γαλατικῶν.

ΤΑΡΤΗΣΙΑ τῆς εὐχρημόνων παρθένων τῆ Καπτωλίας φύλαξ, Ῥωμαίων πρὸς Ἀλβανούς πολεμουμένη, ὑπέχετο καὶ Τατίῳ δῶσθαι ἕσσοδον εἰς τὸ Ταρπηϊὸν ὄρος, εἰὰ μισθὸν λάβῃ τὴν ὁρμὴν εἰς ἐφόρου κόσμου

musium detulit, et draconis qui ibi colitur antistitam fecit. Sic Pythocles tertio Italicorum.

AULIDE, quæ est Bœotizæ urbs, simile quippiam Iphigenizæ accidisse, Meryllus scribit primo Bœoticorum.

XV.

BRENNUS Gallorum rex Asiam vastans ad Ephesum venit, ibique puellam plebeiam adamavit: ea se corporis sui usuram ipsi concessuram, Ephesumque tradituram pollicita est, pacta mercedis loco

armillas et mundum muliebrem. Brennus militibus mandavit, ut quidquid auri haberent, id in sinum avaræ conjicerent: itaque illa multitudine auri obruta periit. Tradit hoc Clitophon primo libro rerum Gallicarum.

TARPEIA una de nobilibus virginibus Capitoli custos, bello Sabinorum contra Romanos, Tatio promisit, se aditum ei in montem Tarpeium patefacturam, si monilia mercedis loco acciperet quæ Sabini gestabant. Sabini hoc

χάριν· Σαβῖνοι δὲ νόησαντες, ζῶσαν κατέχουσαν, ὡς Ἄριστιδος Μιλήσιος ἐν Ἰταλοῖσι.

15'.

ΤΕΓΕΑΤΑΙΣ καὶ Φεναάταις ἡροῦ πολέμου γενο-
 μένης, ἔδωξε τειδύμοις ἀδελφῶς σέμψαι τὸς μαχσο-
 μένης περὶ τῆς νίκης· καὶ Τεγεάται μὲν οὖν τὸς Ῥηξι-
 μάχου παῖδας, Φεναάται δὲ τὸς Δημοστράτου παρῶ-
 βάλλοντο. Συμβληθείσης δὲ τῆς μάχης, ἐφρονέθησαν ἄ-
 Ῥηξιμάχου δύο· ὁ δὲ τρίτος τοῦτομα Κριτόλαος στρα-
 τηγήματι παρεγένετο ἄλλο δύο· παρασημασθέντες γὰρ φυγὴν
 σκηψάμενος, καὶ ἕνα τῶν διακόντων ἀνείλε. Καὶ ἐλ-
 θόντος, οἱ μὲν ἄλλοι συνεχώρησαν, μόνη δὲ οὐκ ἐχάρη ἢ
 ἀδελφῆ Δημοδίκη· πεφρονέκει γὰρ αὐτῆς τὸν κατηγ-
 γημιδμόν ἄνδρα Δημοτοκίον. Ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κρι-
 τόλαος ἀνείλεν αὐτῷ· φόνου δὲ ἀγρόμενος ὑπὸ τῆς
 μητρὸς ἀπελύθη τῶν ἐγκλημάτων· ὡς Δημάρετος ἐν
 δευτέρῳ Ἀρχαιολογίῳ.

ΡΩΜΑΙΟΙ καὶ Ἄλβανοὶ πολεμῶντες, τειδύμοις παρ-

sentientes, vivam eam moni-
 libus obruerunt. Aristides
 Milesius in Italicis.

XVI.

CUM diuturnum fuisset in-
 ter Tegeatas ac Pheneatas bel-
 lum, placuit utrinque mitti
 fratres tergeminos, qui de sum-
 ma rei decernerent. Tegeatæ
 Reximachi, Pheneatæ Damof-
 trati filios delegerunt. Con-
 ferta pugna, duo de filiis Rex-
 imachi ceciderunt. Tertius
 Critolaus calliditate duos fra-
 tres hostes vicit: simulata e-

nim fuga eos dum invicem di-
 vulsi insequuntur, interfecit.
 Redeunti cum omnes gratula-
 rentur victori, sola soror ejus
 Demotice gaudio abstinuit, ob
 interfectum ea pugna a fratre
 Demotico, cui desponsa fue-
 rat. Quod indigne ferens Cri-
 tolaus, sororem trucidavit: cæ-
 disque postulatus, a matre ab-
 solutus est. Demaratus Arca-
 dicorum secundo.

ROMANI et Albani bello
 conflato, tergeminis rem de-
 cernendam permiserunt, Al-

μάχης εἶλοντο, καὶ Ἄλβανοὶ μὲν Κυριατίης, Ῥωμαῖοι δὲ Ὀρατίης. Συμβληθείσης δὲ τῆς μάχης, οἱ Κυριάτιοι δύο τῶν ἑταίρων ἀνέειλον· ὁ δὲ παύσιππος φυγῆ παραποικτῆ συμμάχῳ χρώμδος, ἐφόνευσε καὶ ἕνα τῶν ὀπίθωνόντων. Χαρέντων δὲ πάντων, μόνῃ ἢ ἀδελφῇ οὐ σωεχάρη Ὀρατία τὸν κατηγλυμδόν ἄνδρα Κυριάτιον ἀνηγκόσι· ὁ δὲ ἐφόνευσε τὴν ἀδελφίαν· ὡς φησὶν Ἀριφείδης ὁ Μιλήσιος ἐν Ἰταλικῶσι.

15.

ΕΝ ΙΑΙΩ, τῷ ναοῦ τῆς Ἀθηνῶν ἐμφορηθέντι, παροδραμῶν Ἴλος τὸ δροπέτες ἤρπασε παλλάδιον, καὶ ἐτυφλώθη· οὐ γὰρ ἔξῃν ἕως ἀνδρὸς βλέπεσθαι ἕσπερον δὲ ἔξιστάμδος ἀνέβλεψεν ὡς Δέρκυλλος ἐν Ῥοστώ κτίσεων.

ΑΝΤΙΔΟΣ ἀνὴρ τῶν ὀπισθίων, πορβόμδος εἰς τὸ παρῆσιον, ἕως κοράκων ἐπεχέθη παίωντων ταῖς πτέ-

F. 4. οὐ γὰρ ἔξῃν] Legendum, ἢ γὰρ ἔξῃν vel, οὐκ ἔξῃν.

F. 8. ἐπισχίδου] Ita Voss. Vulgo, ἐπισχίδου.

bani Curiatii, Romani Horatii. Ut ventum est ad conflictum, Curiatii duos de Horatii obruncaverunt. Tertius superstes simulatae fugae auxilio Curiatios singulos insequentes, trucidavit. Gaudentibus omnibus, sola victori non est gratulata soror Horatia, cujus sponsum Curiatium frater necasset: ab eoque ipsa est interempta. Aristides Milesius in rerum Italicarum commentario.

XVII.

APUD Ilium ardente templo Minervae, Ilius accurrens caelo delapsus Palladium eripuit, ac captus est luminibus, quod illud videri a viro nefas erat. Postmodo tamen placato numine visum recepit. Hoc Dercyllus libro primo de conditis locis.

METELLUS vir primarius in suburbium pergens, a corvis retentus fuit alis eum plangentibus. Eo ostento territus

ρουξίν· φοβηθεὶς δὲ τὸν οἰκόν, εἰς Ῥώμην ὑπέσχετο
 ἰδὼν δὲ τὸ τέμενος τῆς Ἐστίας χειρόμενον, καὶ τὸ παλ- 310
 λάδιον ἀρπάσας, ἐτυφλώθη ὕστερον δὲ ἀπέβλεψεν ἕξι-
 λατάμενος ὡς Ἀριστέδης Μιλήσιος ἐν Ἰταλικῶσι.

ιη΄.

ΘΡΑΚΕΣ Ἀθιναίοις πολεμοῦντες, χρησμόν ἔλαβον,
 εἰς εἰς Κόδρου φείσονται, ναῦσαι ὃ δὲ δρέπανον λαβὼν
 ἔπειν εἰς τὴν ἐναντίαν ἐν εὐτελοῦς σχήματι, καὶ ἕνα φο-
 νεύσας ὑπὸ βατίεσσιν ἀπρέθη, ἔπει τε ἐνίκησαν οἱ Ἀ-
 θιναῖοι ὡς Σοκράτης ἐν δευτέρῳ Θρακιῶν.

ΠΟΤΤΑΙΟΣ Δέκιος Ῥωμαῖος, πρὸς Ἀλβανὸς πο-
 λεμῶν ὅταν εἶδεν, εἰς ἀποθήκην, Ῥώμην παραποιοῦσιν
 Ῥωμαῖοις ἔλθων εἰς μέσον καὶ πολλὰς φονεύσας, ἀπρέθη. B
 Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ ὑπὸ αὐτῷ Δέκιος ἐν τῷ πρὸς Γάλλους
 πολέμῳ τοὺς Ῥωμαῖοις διέσωσεν, ὡς Ἀριστέδης Μι-
 λήσιος.

A. 10. προσκλήσιν] Forte περικλήσιν.

in Urbem rediit, cumque vi-
 deret Vestæ ædem flagrare,
 Palladio inde raptο excaecatus
 est: posteaque temporis ex-
 piata ira numinis usum oculo-
 rum recuperavit. Aristides
 Milefius Italicus.

XVIII.

THRACIBUS, cum bellum
 adversus Athenienses gerent,
 oraculum victoriam promise-
 rat, si Codro parcerent. Ille
 autem vili amictu ad hostes
 venit, falcem gerens, et, uno
 interfecto, occisus ab alio est:

itaque vicerunt Athenienses.
 Socrates auctor, libro Thraci-
 carum rerum secundo.

PUBLIUS DECIVS ROMA-
 nus contra Albanos bellige-
 rans, per quietem imaginatus
 est se sua morte Romanis vi-
 res additurum. Itaque in me-
 dios hostes irruit, multisque
 occisis interfectus est. Eodem
 modo filius ejus Decius bello
 Gallico rem Romanam con-
 servavit. Auctor Aristides
 Milefius.

θ'.

ΚΥΑΝΙΠΠΟΣ γένει Συρακούσιος, μόνῳ Διονύσῳ ὄψκ' ἔθυσεν· ὁ δὲ θεὸς ὀργισθεὶς μέθῳ ἐνέσκηψεν, καὶ ἐν τόπῳ σκοτεινῷ τὴν θυγατέρα ἐβιάσατο Κυάνη· ἡ δὲ τὸν δακτύλιον ἀπειλομένη ἔδωκεν τῇ τρυφῇ, ἐσόμενον ἀναγνώρισμα. Λοιμῶξάντων δὲ, καὶ τῷ Πυθίῳ ἐπόντος μὲν δεῖν τὸν ἀσεβῆ τρυφαίῳις θεοῖς σφραγίσαι, τῷ δὲ ἄλλων ἀγροῦμένων τὸν λεπομόν, γῆσα ἡ Κυάνη, καὶ ἐπιλαβομένη τῷ τρυφῶν, ἔλκε, καὶ αὐτὴ κατὰσφάξασα τὸν πατέρα, ἑαυτὴν ἐπέσφαξε· κατὰπερ Δουσίθιος ἐν τῷ τρίτῳ Σικελικῶν.

Τῶν Διονυσίων ἐν τῇ Ῥώμῃ ἀγομένων, Ἀρνύτιος ἐκ γενετῆς ὑδρεπότης ἐξήνεξε τὴν τῷ θεοῦ δύναμιν. Ὁ δὲ μέθῳ ἐπέβαλε, καὶ ἐβιάσατο τὴν θυγατέρα Μεδυλλίαν· ἡ δὲ ἐκ δακτυλίου γῆσα τὸ γένος, καὶ ἀρεσώτερα τῆς ἡλικίας φρονήσασα, μεθύσασα τὸν πατέρα καὶ φεφανάσασα, ἤγαγεν ὅτι τὸ βωμόν τῷ Ἀσραπίῃς,

XIX.

CYANIPPUS Syracusanus, cum diis sacrificaret, solum Bacchum præteriit. Irritatus deus ebrietatem ei immisit, per quam in obscuro loco filiam Cyanem compressit. Ea patris digito detractum anulum nutrici adservandum tradidit, agnitionis argumento futurum. Peste oborta, cum Apollo Pythius respondisset incestum hominem esse diis averficatoribus malorum immolandum, Cyane sensum oraculi alios fallentem percipiens,

crinibus arreptum patrem protraxit, et eum, seque insuper ipsam jugulavit. Dositheus tertio rerum Sicularum.

ROMÆ cum celebrarentur Liberalia, Aruntius, qui ab ortu suo fuerat abstemius, vim Liberi patris despiciatui habuit. A quo in ebrietatem conjectus, filix suæ Medullinæ virginitatem per vim eripuit. Ea ex annulo violatorem agnoscens, majus ætate sua meditata facinus patrem inebriavit ac coronavit, adductumque ad aram Fulminis, illachrymans

καὶ διακρύψασα ἀνείλε τὸν ἑπίβουλον τῆς παρθεσίας ὡς Ἄριστείδης ἐν τρίτῃ Ἰταλικῶν.

κ'.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ πρὸς Εὐμόλπον πολεμῶν, ἔμαθε νικῆσαι ὃ εἰάν τι τὴν θυγατέρα προσήσῃ, καὶ συγκοινωνήσας τῇ γυναικὶ Πραξιθέα, προσέθυσε τὴν παῖδα. Μέννηται Εὐριπίδης ἐν Ἐρεχθίδι.

ΜΑΝΙΟΣ πρὸς Κίμβρους πόλεμον ἔχων, καὶ ἠλώμηνος, ὅσαρ εἶδεν ὅτι νικήσῃ εἰάν τι τὴν θυγατέρα προσήσῃ ἢ δ' αἰσθῆ Καλπηρῖα· προσκρίνας δὲ τῆς φύσεως τὸς πολλὰς, ἔδρασε καὶ σίασσε. Καὶ ἐπὶ καὶ νῦν βωμοὶ εἰσι δύο ἐν Γερμανίᾳ, οἱ κατ' ἐκείνων τ' χαμερὴν ἤχον σαλπύγγων ἀποπέμπουσιν ὡς Δωρόθεος ἐν τεταρτῷ Ἰταλικῶν.

κα'.

ΚΥΑΝΙΠΠΟΣ τῷ γένει Θεσσαλὸς ἑπὶ Δήρῃ σιωχῶς ἔξῃ· ἢ δὲ νεόνυμφος αὐτῷ ὑπολαβῆσα, ἀφ' ἐπὶ τὸ πολ-

D. 5. Μάνιος] Certe, Μάμος, scribero debebat.

interfecit eum qui suae virginitati insidias struxerat. Aristides tertio Italicorum.

XX.

ERECHTHEUS bellum contra Eumolpum gerens, doctus victorem se fore si filiam loco victimæ immolasset, re cum uxore Praxithea communicata, filiam hostiæ in morem mac-tavit. Meminit Euripides Erechttheo.

VICTUS bello Cimbrico Marius, somnio monitus est

victorem se fore, si filiam suam Calpurniam immolaret. Fecit hoc ille, civium salutis naturæ vinculo posthabito, ac vicit. Atque etiamnum duæ sunt in Germania aræ, quæ sub id tempus sonum tubarum edunt. Dorotheus quarto Italicorum.

XXI.

CYANIPPUS genere Thes-salus identidem venatum exhibit. Uxor ejus, quam recens duxerat, eum cum alia muliere

λάκεις ἐν ἕλαις μένειν, σπιθήκων ἔχειν μεθ' ἐτέρας, κατ' ἴχνος ἠκολούθησε τῷ Κυανίπῳ καὶ ἐν τῇ κατακλιθεῖσα σιδυέντρῳ, τὸ μέλλον ἀπειραδαίνει. Τῶν δὲ κλάδων σφάδενταν, οἱ κυῖες θηρίων ἐῖ) δόξαντες ὄρμισαν, καὶ τὴν φίλανδρον ἀλόγου δίχην ζῶε διασπαραξαν. Ὁ δὲ Κυανίππος ἀνελπίστου προέξωος αὐτοπτης γνόμμος ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν ὡς Παρθένης ὁ ποιητής.

¶ ΕΝ Σιδυάρῃ πόλει τῆς Ἰταλίας νέος ἀείβλεπτος ὁ χέλλος Αἰμίλιος φιλοκυῖης ἦν ἡ δὲ νέουμμος δόξα ασα ἐτέρα σιδυέντρῳ εἰσῆει εἰς τὴν νάπην. Τῶν δὲ δένδρων σφάδενταν, οἱ κυῖες ὀπιθραμόντες διάσασαν ὁ δὲ ἐπέσφαξεν ἑαυτὸν ὡς Κλητόνυμος ἐν δευτέρῳ Σιδυαρῆων.

κβ.

ΣΜΥΡΝΑ Κινίῳ θυγάτηρ ἀφ' μύων Ἀφροδίτης ἠγάθη τῷ γνήσιανός, καὶ τῇ τερῶ τὴν ἀνάγκην τῷ ἔρωτος ἐδήλωσεν ἡ δὲ δόλω ὑπόπτη τὸν δευότιον

confuescere suspicata, quod se-
penumero in sylvis maneret,
vestigia mariti secuta in quo-
dam loco arboribus confito de-
lituit, eventumque præstolata
est. Ramis autem agitatis, can-
es feram esse rati impetum
fecerunt, mulieremque mariti
amantem instar brutæ bestię
dilaniaverunt. Cyanippus in-
speratæ rei spectaculo oblato
seipsum jugulavit. Auctor
Parthenius poeta.

SYBARI, quæ Italiæ urbs
est, Æmiliius raræ formæ ju-
venis, deditus erat venationi-

bus. Mulier, cum qua nuper
nuptias peregerat, cum alia
rem ei foemina esse opinata,
nemus intravit. Ramis autem
agitatis canes accurrerunt, e-
amque discerpsit. Maritus
super ea clade sese confodit.
Cleitonimus secundo Sybari-
ticorum.

XXII.

SMYRNA (quam Myrrham
Latini usurpant), ob iram Ve-
neris Cinyram patrem depe-
riit, et amoris tormentum nu-
trici aperuit. Hæc dominum
astu subivit, narrans in vici-

ἔφη γὰρ γάτονα παρθένον ἔραν αὐτῆς, καὶ αἰγμύεσθαι ἐν φαερῶν παροίονα. Ὁ δὲ σιωπῆει. Ποτὲ δὲ θελήσας ἢ ἔρῳσαι μαθεῖν, φῶς ἤτησεν· ἰδὼν δὲ, Ξιφίρης ἢ ἀσελγισάτιν ἐδίδασκεν. Ἡ δὲ χτ' ἑθνοίαν Ἀφροδίτης εἰς ὁμώνυμον δένδρον μετεμορφώθη· κατὰ Θεόδωρον ἐν ταῖς Μεταμορφώσεσιν.

ΟΤΑΛΕΡΙΑ Τυσκλαναρία κατὰ μιλῶν Ἀφροδίτης ἐραστῆσα Οὐαλέριος τῷ πατρὸς, τῇ τρυφῷ ἀνεκοίνουσεν· ἢ δὲ τὸν δεωσότην δέλω ὑποήληεν, ἐπιπύσα ὡς αἰδέει) χτ' ὅμιν μίσγησθαι, τῶν τε γήτόνων (εἰ) παρθένον. Καὶ Β οἰνωθεῖς ὁ πατήρ ἤτει φῶς· ἢ δὲ τρυφὸς φάσασα διήγαρεν, ἥτις ἐπὶ ταῖς ἀγροικίαις ἰὺ, ἐγκύμων τυγχάνουσα. Ποτὲ δὲ χτ' κρημνῶν ἐπεχθείσης ὁ βρέφος ἔζη· κατεῖσα δὲ ἐγκύμων, κατέστη, καὶ εἰς τὸν ὠρισμένον χρόνον ἐγένησεν Αἰγίπανα, κατὰ τὴν Ῥωμαίων φωνὴν Σιλύσανον. Ὁ δὲ Οὐαλέριος ἀθυμήσας κατὰ τῶν αὐ-

B. 2. οἰνωθεῖς] μιθεῖς Pct. οἰ μιχθεῖς Voff. Proxima item corrupta sunt.

nia virginem esse, quæ ipsum adamaret, palam autem adire præ pudore non posset. Ita pater cum filia ignota concubuit. Quodam vero tempore cernere amasiam cupiens, lumen poposcit: et filiam agnoscens, stricto cnse incestam fecutus est. Illa Veneris providentia in arborem myrrham mutata est. Theodorus in Transformationibus.

VALERIA Tusculanaria propter iram Veneris amore patris Valerii correpta, rem cum nutrice communicavit:

hæc fraude dominum ad filizæ concubitum induxit, a virgine eum deperiri inquiring vicina, et quæ cum ipso vereatur concumbere si agnoscat. Pater cum filia congressus, per ebrietatem lucernam postulavit: nutrix Valeriam excitare occupavit: quæ profuga cum ruri degeret, uterumque gereret, aliquando dejecta est per præcipitium, incolumis tamen, salvo etiam foetu, quem suo tempore peperit, nomine Sylvanum (Græci Ægipponem vocant.) Valerius præ mœ-

τῷ ἔριψε κρημῶν ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

κγ'.

ΜΕΤΑ τὴν Ἰλίου πύρρῃσιον ἔξερχομένη Διομήδης εἰς Λιβύην. Ἐνθα Λύκος ἰὼ βασιλεὺς, ἔτος ἔχων τὸς ξένους Ἄρει τῷ πατρὶ θύειν. Καλλιρῆ δὲ ἡ θυγάτηρ ἐραστῆσα Διομήδης, τὸν πατέρα προσέειπε, καὶ τὸν Διομήδην ἔσπεσε λύσασα τῷ δεσμῶν. Ὁ δὲ, ἀμελήσας τῆς εὐεργετίας, ἀπέπλευσεν ἢ δὲ βεβύχῳ ἐτελεύτησεν ὡς Ἰόβας ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν.

ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΟΣ Κράστος, ἀνὴρ τῷ ἔπισημων, Ῥηγύλῳ συστρατεύμενος, ἐπέμφθη Μεσσίλῳ πορθέσων φερούριον πὶ δυσάλωτον, τοῦτομα Γαργίπῳ. Αἰγμάλωτος δὲ ληφθεὶς, ἔμελλε θύεσθαι τῷ Κρόνῳ Βυσάλτῳ δὲ ἔβασιλέως θυγάτηρ ἐραστῆσα προσέειπε τῷ πατρὶ, καὶ νικηφόρον ἐκείνον ἐποίησεν. Ἀνασρέφαντος δὲ αὐτῷ, ἢ κόρη χεῖροσφραξεν αὐτῇ ὡς Ἡσιάνῃ ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν.

C. 7. Μεσσίλῳ] Μεσσίλῳ, Holstenius ad Steph. Byz. p. 22.

rore de eodem se præcipitio dejecit. Aristides Milesius tertio Italicorum.

XXIII.

POST Ilii excidium Diomedes in Africam maris fluctibus ejectus est. Regnabat ibi Lycus Martis filius qui peregrinos de more patri immolabat. Sed filia hujus Calliroe Diomedis amore capta, patrem prodidit, Diomedemque vinculis exsolvit. Hic benefactricis nulla habita ratione

avectus cum esset, Calliroe fune sibi mortem conscivit. Ex Jubæ tertio Libycorum.

CALPURNIUS Crassus, vir illustis, Reguli legatus, in Massylos missus ut Garætium castellum superatu difficile oppugnaret, captus fuit. Cumque esset Saturno immolandus, Bysaltia, regis filia, adamans eum victorem prodito patre fecit, ac seipsam ob ipsius discessum jugulavit. Hegesianax tertio rerum Africarum.

κδ'.

ΠΡΙΑΜΟΣ Πολυδώρον ἔθηκετο εἰς Θράκην μὲν χρυσὸν πρὸς Πολυμήστορα τὸν γαμβρὸν ὡς δ' ἐγγὺς ἴσθ' τῆ πορτεῖσθαι ἢ πόλιν μὲν τιλ' ἄλλωσι ἀπάτενε τὸν παῖδα, ὡς ἂν κερδήσῃ τὸν χρυσόν. Ἐπέβη δὲ ἐπὶ τὰς τόκους κωφραγενομένη, καὶ σοφισαμένη ὡς χρυσόν δώσουσα, ἅμα ταῖς αἰχμαλώτοι ταῖς χρυσὸν ἐπέφυλωσεν ὡς Εὐριπίδης ὁ τραγωδοποιός.

ANNIBA Καμπανὸς λεπλατῆντος, Λάκιος Θυμβρίς π τὸν υἱὸν Ῥέσιον μὲν χρυμάτων ἔθηκετο πρὸς Οὐαλέριον Γέσιον ὄντα γαμβρὸν ὃ δὲ νεώκεν. Ἀκούσας δὲ ὁ Καμπανός, φιλαργυρία παρέβη τὰ δίκαια τῆ φύσεως, τὸν παῖδα φονεύσας. Ὁ δὲ Θυμβρίς διὰ τῆ ἀρροαίας πορευόμενος, καὶ ἔσ' σόματι τῆ παιδὸς ἐπιτυχόν, ἐπέμψεν ἐπὶ τῆ γαμβρὸν, ὡς δειξὼν θησαυρὸς ἐλθόντα δὲ ἐτύφλωσε καὶ ἐσαύρωσεν ὡς Ἀριτείδης ὁ τρίτω Ἰταλικῶν.

D. 9. χρυσὸν] καμίν., Musgravius ad Eurip. Hecub. 1153.

XXIV.

PRIAMUS Polydorum in Thraciam exposuit cum auro apud Polymestorem affinem, cum jam excidium Ilio impenderet. Polymestor, Troja capta, Polydorum necavit, ut auro potiretur ipse. Hecuba eo loci delata, astu eum circumvenit ut aurum datura, captivisque adjurantibus oculos ei manibus eruit. Euripides tragœdiæ scriptor hoc perhibet.

ANNIBALE res Campanorum agente et ferente, Lu-

cus Thymbris Rustium filium una cum pecunia deposuit apud Valerium Gestium necessarium suum. Hic cum hostem rebus potiri intellexisset, præ cupiditate pecuniæ naturæ jura violans, puerum interfecit. Thymbris iter per agros faciens, reperto filii cadavere necessarium istum suum ad se vocavit, thesauros ei se ostensurum prætendens : nactusque hominem oculis privavit, et in crucem sustulit. Aristides tertio Italicorum.

κε'.

F Φακοῖ ὄντος ἐκ Ψαμάθης Αἰακῶ, καὶ περροδῆου, Τελαμών ἦγεν ἔπι Δῆρον· καὶ σὺς ἔπιφανεῖτος καὶ τῷ μισσημῆνε ἐπαφῆκε τὸ δόρυ, καὶ ἐφόνοδυσεν. Ὁ δὲ πατὴρ ἐφυγάδυσεν ὡς Δωροθέου ἐν πρώτῳ Μεταμορφώσεων.

Γαῖος Μάξιμος ἔχων υἱὸς Σιμίλιον καὶ Ῥῆσον· τῶτον ἐγέννησεν ἐξ Ἀμερίας κόνων ὁ Ῥῆσος· ἕτος ἐν κωπησίῳ ἀπέκτενε τὸν ἀδελφόν, καὶ ὑποτρέφας, τὸ σήμερισμα τύχης, εἶπεν, οὐ κρίσεως γερονέτω. Ὁ δὲ γούος ταλλήης, ἐφυγάδυσεν ὡς Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

κς'.

312 ΑΡΗΣ Ἀλθαία σὺνῆλθε, καὶ Μελέαγρον ποίησας, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μελεάγρῳ.

ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ Μάρκελλος γήμας Σιλβίαν, τὰ πολλὰ κωπηρία προσέειπε· ἢ δὲ νεόνυμφον ἐν χήματι ποιμήδος

F. 7. *ἀντι* ὁ Ῥῆσος] Corrupta nec licet nec juvat emendare.

XXV.

PHOCUM Æaci e Psamathe filium, dilectumque patri Telamon eduxit venatum: apudque oblato hastam in fratrem quem oderat contorsit, eumque interfecit. Pater ex filio multavit Telamonem. Scribit hoc Dorotheus primo Transformationum libro.

CAIUS MAXIMUS cum filios haberet Similium et Resum, hunc quidem ex America, Cononem cognomento: hic in venatione fratrem interfe-

cit, domumque reversus, fortuito, non consulto, rem ita confectam dixit. Pater vero eum, re comperta ut erat, extorrem egit. Aristocles tertio rerum Italicarum.

XXVI.

MARS ex Althæa Meleagrum procreavit, ex Euripidis Meleagro.

SEPTIMIUS Marcellus ducta in uxorem Sylvia, plerumque venationibus operam dabat. Novam autem uxorem Mars sub pastoris specie stu-

Ἄρης βιασάμενος, ἐγκύμονα ἐποίησε, καὶ ὁμολόγησεν ὅτις ἴω, καὶ δόρυ ἔδωκεν, τὴν γένεσιν τῷ μέλλοντος ἵκτασθαι φάσκων ἐν αὐτῇ σποικῆσθαι. Ἀπέκτεινε γοῦν Σεπίμιος Τυσκῖνον. Μάμερκος δὲ ὑπὲρ εὐκαρπίας ἦναι θεοῖς, μόνος ἠμέλησε Δήμητρος. Ἡ δὲ χάπερ ἐπέμψα. Σωμαθροῖσας δὲ πολλοὺς ἐκείνος κυνηγῶν ἀνεῖλε, καὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέσος τῆς κατηχημένης γυναικὸς κατεχώρησε. Σκιμβράτης δὲ καὶ Μυθίας οἱ μητράδελφοι παρείλοντο τῆς κόρης. Ἀγανακτήσας δὲ ἀνεῖλε τὴν συγγενῆς ἢ δὲ μήτηρ ὃ δόρυ κατέχευσε ὡς Μένυλος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

κζ'.

ΤΕΛΑΜΩΝ ὁ Αἰακῶ καὶ Ἐνδιδίδος, ἐλθὼν εἰς Εὐβοίαν καὶ νυκτὸς ἔφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ αἰσάμενος καὶ τῆς πολιτείας ὑποπτεύσας, ἔδωκε τὴν κόρην κατεπονταθῆναι τῆς δρυφόρων ὃ ἢ ἐλέσας ἀπηπόλησε. Προχούσης

A. 7. ἐν αὐτῇ] ἐν αὐτῇ Voss. Xyl.

B. 5. ἔλθων εἰς Εὐβοίαν, καὶ νυκτὸς ἔφυγεν] ἔλθων εἰς Μύκονα διέφυγε τὴν Ἀλλεθῶν Ἐπίκουρον, καὶ νυκτὸς ἔφυγεν. Meziriac. ad Ep. Ovid. c. i. p. 246.

pravit vi, atque foetu implevit: fassusque quis esset, stipitem dedit, in quo futuræ prolis fatum contineri diceret. Interfecit autem Septimius Tuscinum. Mamerus autem cum fertilitatis telluris gratia diis sacrificaret, solam neglexit Cererem: ea aprum ipsi immisit. Hunc is aprum multis collectis venatoribus interfecit, caputque et pellem desponsæ sibi foeminæ tradidit. Scimbrates autem et Muthias avunculi ea virgini ademerunt:

quos cum ille irritatus trucidasset, mater stipitem cremavit. Sic Merylus tertio Italicorum.

XXVII.

TELAMON Æaci et Endeidis filius in Eubœam cum venisset, Peribœam Alcathoi filiam vitiauit, noctuque fugit. Pater sentiens hoc, et factum ab aliquo civium suspicatus, filiam cuidam satellitum in mare abjiciendam mandavit: qui motus miseratione, eam vendidit: cumque mulier esset

δὲ τῆς νεῆς Σαλαμῖνι, Τελαμῶν ἀνήσατο· ἡ δὲ ἔτεκεν
 C Αἴαντα· ὡς Ἀρητάδης Κνίδι^Θ ἐν δευτέρῳ Νησιω-
 ταῶν.

ΛΟΥΚΙΟΣ Τρώσιος θυγατέρα ἔχε Φλωρεντίαν ἀπὸ
 τῆς Πατρῴδος· ταύτῃ ἐφθειρε Καλπύρνιος Ῥωμαῖος.
 Ὁ δὲ παρέδωκε τῷ κόρῳ χεταποντήσῃ ἐλεηθεῖσα δὲ
 ὑπὸ τῷ δρυφόρῳ, πιωθήσεται. Κατὰ τύχην τῆς
 νεῆς παρθένος εἰς Ἰταλίαν, Καλπούρνιος ἀνήσατο, καὶ
 ἐποίησατο ἕξ αὐτῆς Κόντρεσκον.

κη.

ΑΙΟΔΟΣ ἦ χε Τυρρηνίαν βασιλεύς, ἔοχε ἕξ Ἀμ-
 φιδίας θυγατέρας ἕξ, καὶ ἴσους ἀρρένας. Μαχαρεὺς δὲ ὁ
 D νεώτατος ἔρασι ἐφθειρε μίαν, ἡ δὲ παιδίον ἐκίησει· ἐμ-
 πεσῶσα δὲ καὶ ξίφει πεμφθέντος ὑπὸ τῷ πατρὸς,
 ἀνομον χρίνασα ἐαυτῷ διεχρήσατο· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ
 Μαχαρεὺς ὡς Σώστρατος ἐν δευτέρῳ Τυρρηνικῶν.

D. 1. ἐμπεσῶσα] Legendum πεσῶσα.

ad insulam Salaminam navi
 advecta, Telamon eam emit:
 peperit autem Ajacem. Re-
 peries historiam hanc apud A-
 retadem Cnidium libro de in-
 sulis secundo.

LUCIUS TROSCIUS filiam
 habuit ex Patride Florentiam,
 cujus cum a Calpurnio Ro-
 mano pudicitia esset imminu-
 ta, fatelles, cui propterea in
 mare demergendam pater tra-
 diderat, eam misericordia ad-
 ductus vendidit: navi autem
 bona fortuna ad Italiam appli-
 cata, Calpurnius Florentiam

emit, ex eaque Contruscum
 sustulit.

XXVIII.

ÆOLUS Etruriæ et vici-
 norum locorum rex ex Am-
 phithea filias sex, totidemque
 filios habuit. Horum mini-
 mus natu Macareus cum so-
 rorum una corpus miscuit: ea
 cum puerulum peperisset, mis-
 so a patre ad prolem necandam
 ense, impium hoc rata, inter-
 fecit seipsam. Idem fecit Ma-
 careus. Adductum ex Softrati
 libro rerum Etruscarum se-
 cundo.

ΠΑΠΙΡΙΟΣ Βόλουκερ, γήμας Ἰουλίαι Πέλχεσαν, ἔσχεν ἕξ θυγατέρας, καὶ τὸς ἴσους ἄρρενας. Τύτων ὁ πρεσβύτατος Παπίριος Ῥωμανός, τῆς ἀδελφῆς ἑρασθίς Κανυλίας, ἔργων ἐπαίνοσε. Μαθὼν δὲ ὁ πατήρ, τῇ θυγατρὶ ξίφος ἔπεμψεν ἢ δὲ ἑαυτῷ ἀνείλε· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Ῥωμανὸς ἔπραξε ὡς Χρυσίππος εἰ τῷ πρῶτῳ Ἰταλικῶν.

E

κθ'.

ΑΡΙΣΤΩΝ Ἀριστώνυμος Ἐφέσιος, υἱὸς Δημοστράτου, ἐμίση γυναικας, ὅνῳ δὲ ἐμίσητο ἢ δὲ κατὰ χεῖρον ἔτεκε κόρην εὐειδεστάτην, Ὀνόσκελιν τῆνομα, ὡς Ἀριστέλης εἰ δεύτερῳ Ἰταλικῶν.

ΦΟΥΛΑΘΙΟΣ Στέλλος μισῶν γυναικας, ἴπκῳ συνεμίσητο ἢ δὲ χεῖρ ἰπκῶν ἔτεκε κόρην εὐμορφον καὶ ἀνάμασιν Ἰπκῶναι ἔτι δὲ θεὸς παρθένην ποιημένη ἴπκῶν ὡς Ἀγκύλαος εἰ τρίτῳ Ἰταλικῶν.

λ'.

ΣΑΡΔΙΑΝΟΙ πρὸς Σμυρναίους πόλεμον ἔχοντες· πρῶτον

PAPIRIUS Tolucer ducta in uxorem Julia Pulcra, sex filios, totidemque filias genuit. Filiorum natu maximus Papius Romanus Canulliam sororem amore victus gravidam fecit: pater, re cognita, gladium filiae misit: ea se confodit: idemque fecit Romanus. Historia est apud Chrysippum primo Italicarum rerum.

XXIX.

ARISTONYMUS Ephesius, filius Demostrati, mulieres exofus afinam iniit: quae suo

tempore filiam peperit formosissimam, Onofcelia nomine, quod sonat Afininis curibus praeditam. Ab Aristotelis libro paradoxorum secundo.

FULVIUS Stellus a mulieribus animo alieno cum equam habuit: ea suo tempore filiam edidit perpulchram, cui pater Eponae nomen indidit, atque haec dea est equorum procuracionem gerens. Agelilaus tertio Italicorum.

XXX.

SARDIANI bello cum Smyrnaeis contracto, Smyrnam ob-

τὰ τέγχι ἐτραποπεδεύσαντο, ἢ ἀγὰ ἀρέσβων ἔπεμψαν
 ἢ μὴ ἀρέσβων ἀναχωρήσασθαι, εἰ μὴ τοὺς καιῖνας συνελ-
 θεῖν αὐτοῖς συγχωρήσασθαι. Τῶν δὲ Σμυρναίων ἀγὰ πῶ
 ἀνάγκη μελλόντων πάσχειν κακῶς, θεσπαιῖς ἢ μία
 τῶ εὐοχημένων, ἢ παροδραμοῦσα, ἔφη τῷ δευτέρῳ
 Φιλέρχῳ, Δεῖ τοὺς θεσπαιῖς κοσμήσασθαι, ἀντ' ἐλευ-
 θεῖραν πέμπειν. Ὁ δὲ καὶ ἔδρασαί. Οἱ δὲ κοπιώντες
 ἔπει τῶ θεσπαιῖν, ἐλάωσαι. Ὅθεν καὶ νῦν τῶ
 323 Σμυρναίοις ἑορτὴ λέγεται Ἐλευθερία, ἐν ἣ αἱ δεύλαχ
 τὸν κόσμον τῶ ἐλευθεῖραν φροεῦσιν αἰς Δουσίθεῖον ἐν
 τρίτῳ Λυδιακῶν.

ΑΤΕΠΟΜΑΡΟΣ Γάλλων βασιλεὺς Ῥωμαίοις πολε-
 μῶν, ἔφη μὴ ἀρέσβων ἀναχωρήσασθαι εἰ μὴ τοὺς καιῖ-
 νας εἰς συνουσίαν ἐκδῶσι. Τῶν δὲ, ἀγὰ συμβουλῶ
 θεσπαιῖδων, πεμφάντων τοὺς δεύλας, καὶ κοπιώντες οἱ
 βάρβαροι τῇ ἀλάτῳ συνουσίᾳ ἔπανάθησαν. Ἡ δὲ
 Ῥητάνα (αὐτὴ γὰρ ἢ τῶτο συμβουλευσασα) ἀχρία

federunt, missisque legatis de-
 nunciarunt se non ante obfi-
 dionem soluturos, quam sua-
 rum uxorum copiam ipsis
 Smyrnæi fecissent. Male tum
 cum Smyrnæis actum fuisset
 necessitate circumventis, nisi
 quædam formosa ancilla ad do-
 minum suum Phisarchum ac-
 currens subiecisset hoc consilii,
 ancillas ornatas loco liberarum
 esse mittendas. Quod cum ex-
 fecuti essent Smyrnæi, hostes
 ab ancillis defatigati, in po-
 testatem Smyrnæorum vene-
 runt. Itaque hodieque Eleu-
 theria festivitas, quasi libera-

rum diceret, apud Smyrnæos
 celebratur, in qua servæ libe-
 rarum ornatu decoratæ ince-
 dunt. Dositheus tertio Lydi-
 acorum.

ΑΤΕΠΟΜΑΡΟΣ Gallorum
 rex bello Romanos infestans,
 profectus est non ante se recel-
 surum, quam Romani suas
 uxores Gallis cognoscendas
 mississent. Romani consilio an-
 cillarum obsecuti, has pro li-
 beris miserunt: et barbari ni-
 mio rei Venereæ abufu fati-
 gati in somnum sunt soluti.
 Retana (ea princeps consilii
 fuerat) caprifico conscensa in

ἄπλαστον οὐκ ἔστιν ἀναβαίνει εἰς τὸ τεῦχος, καὶ μὴν οὐ
τοῖς ὑπάρτοις· οἱ δὲ ἐπελθόντες εὐκρίσαν. Ἀφ' ἧ καὶ
εὐροτὴ θεραπειῶν κελεύεται ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος ἐν
πρώτῳ Ἰταλικῶν.

λα'.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ πόλεμον ἔχοντων πρὸς Εὐμόλπον, καὶ
τῆς εὐθηνίας μὴ ἐπαρκούσης, Πύραυρος ταμίης τῆς
δημοσίων ὑπεσπίασεν τὸ μέτρον, φειδωλῶς χρώ-
μαθ'· οἱ δὲ ἐγγχώριοι, ὡς περὶ δότιον ὑποπτεύσαντες,
λιθόλευσον ἐποίησαν ὡς Καλλισθένης ἐν τρίτῳ Θρα-
κικῶν.

ΡΩΜΑΙΩΝ πρὸς Γάλλους πολεμουμένων καὶ τῆς εὐ-
θηνίας μὴ ἀρκούσης, Κίννας τῆς δήμης τὸ στήματρον
ὑπέσπασεν· Ῥωμαῖοι δὲ, ὡς ἀντιποιοῦντες αὐτὸν τῆς
βασιλείας, λιθόλευσον ἐποίησαν ὡς Ἀριστείδης ἐν τρίτῳ
Ἰταλικῶν.

λβ'.

Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Πεισίστρατος

murum evadit, remque con-
sulibus indicat. Ita Romani
facta eruptione vicerunt: at-
que hinc festus ancillarum die-
es sumpsit initium. Aristides
Milesius auctor primo Italico-
rum.

XXXI.

BELLO Atheniensium con-
tra Eumolpum, cum non suf-
ficeret comectatus, Pyraeus
publicus quaestor, parce anno-
nam administrans, aliquid de
mensura deminuit. Cives e-
um prodicionis ideo infimu-

lantes, lapidibus obruerunt.
Callisthenes tertio Thracico-
rum.

ROMANIS bellum contra
Gallos gerentibus, et rebus ad
victum quae pertinent non sup-
peditantibus, Cinna mensu-
ram, qua populo solebant fru-
mentum dimetiri, contraxit:
estque propterea a civibus,
quasi regnum si affectaret, la-
pidibus obrutus. Aristides ter-
tio Italicorum.

XXXII.

BELLO Peloponnesiaco du-

ε' Ορχομήμιος τὸς μὲν εὐγενῆς ἐμίση, τὸς δὲ εὐτελεῖς ἐφίλει. Ἐβουλεύσατο δὲ οἱ ἐν τῇ βουλῇ φονεῦσαι, καὶ ἀφάξαντες αὐτὸν εἰς τὸς κόλπους ἔλαβον, καὶ τὴν γλῶττιν ἔξυσαν. Ὁ δὲ δημόσιος ὄχλος, ὑπόνοιαν λαβὼν ἔδραμον εἰς τὴν βουλὴν. Ὁ δὲ νεώτερος ὑπὸ τῷ βασιλείᾳ Τληπόμαχος εἰδὼς τὴν συνωμοσίαν, ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀπέσπασε τὸν ὄχλον, εἰπὼν ἐωρακέναι τὸν πατέρα μετ' ὀρμῆς εἰς τὸ Πισαῖον ἄερος φέρεσθαι, μείζονα μορφίῳ ἀνδρόπου κεκτημένον· καὶ ἔπειτα ἠπατήθη ὁ ὄχλος· οἷς Θεόφιλος ἐν δευτέρῳ Πελοποννησιακῶν.

δ ΔΙΑ τὸς ἀτυχεύοντας πολέμους ἢ σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων τῷ δήμῳ τὸ σπτόμετρον ἤρε· Ῥωμύλος δὲ ὁ βασιλεὺς βαρέως ἐνεγκὼν, τῷ δήμῳ ἀπέδωκε, πολλὰς δὲ τῶν μείζονων ἐκόλαζεν· οἱ δὲ φονεύσαντες αὐτὸν ἐν τῇ συγκλήτῳ βουλῇ, καὶ ἀφάξαντες, εἰς τοὺς κόλπους ἔλαβον. Ῥωμαῖοι δὲ μὲν πρὸς εἰς τὴν σύγκλητον ἔδραμον. Αἴτιος

D. 6. Αἴτιος δὲ Πτόκλ. Ἰώλιος; Πτόκλ. Mez. ex Cic. Leg. l. 1. et Bryan. ad Plut. Vit. t. 1. p. 76.

rante, Pifistratus Orchomenius infensus nobilitati, tenuibus favebat. Itaque senatus eum per insidias necavit, discerptumque in frustra in sinibus egresserunt, crassa (ne vestigia cædis apparerent) terra. Plebeia autem turba suspitione facti concitata ad curiam concursum ut fecit, Tlesimachus junior regis filius, conjurationis conscius, multitudinem avertit, quod diceret a se conspectum patrem suum, qui forma quam humana est auguf-

tiore ad Pisæum montem se proriperet. Itaque deceptus est populus. Theophilus secundo Peloponnesiacorum.

PROPTER bella cum vicinis gesta senatus Romanus frumenti in populum dimensionem sustulerat: quod Romulus ægre ferens populo restituit, multis potentiorum multatis. Itaque a primariis est in senatu occisus, frustra discerpti in sinibus egressa. Romani autem cum igni ad curiam concursum fecerunt, cre-

δὲ Πέλοπος τῷ ὀπίσθῳ ἀνὴρ, εἶπε τὸν Ῥαμίλον εἶ
 ὄρει ἐωρακέναι μείζονα παντὸς ἀνδρῶντος ἴον γεγενηθέντα.
 Ῥωμαῖοι δὲ περὶέσαντες ἀνεχώρησαν ὡς Ἀριστέουλος
 εἰ τριτῶ Ἰταλιῶν.

λγ'.

ΠΕΛΟΥ ΤΑΝΤΑΛΟΥ καὶ Εὐρυπιάδου, γήμας Ἰππο- Ε
 δάμειου, ἔσχε Ἀτρέα καὶ Θυέστην ὅκ δὲ Δαναΐδος
 τύμφης Χρυσίππου, ὃν πλέον τῷ γασίον ἔσχε. Λαίος
 δὲ ὁ Θεβαῖος ὀπιθιμῆσας ἤρασει αὐτὸν, καὶ συλληφθεὶς
 ὑπὸ Θυέστῳ καὶ Ἀτρέως, ἐλέως ἔτιχε ὡς Πέλοπος
 ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ἰπποδάμεια δὲ ἐπέπειθεν Ἀτρέα καὶ
 Θυέστην ἀναρεῖν αὐτὸν, εἰδὴ ἔσχατῷ ἔφεδρον βασιλείας
 τῷ δὲ ἀρνησαμένον, αὐτὴ τῷ μύσῃ τὰς χεῖρας ἔχρισε
 κακτὸς γὰρ βαθείας κοιμηομένη Λαίῳ, τὸ ξίφος ἐκλύ-
 σασα καὶ τρώσασα τὸν Χρυσίππου, ἐγκραταπήχισι
 τὸ ξίφος. Ἰπποκλῆδης δὲ ὁ Λαίος ἀπὸ τὸ ξίφος, ῥίε)
 ὑπὸ ἡμιθῆντι τῷ Χρυσίππῳ τιμὴ ἀλῆθῃσι ὁμολογή- F

maturi: nisi Julius Proculus
 uisus de procerum numero
 dixisset, visum abs se in mon-
 te Romulum, quovis homine
 ampliozem, ac deum factum.
 Quod credere Romani, et se
 receperunt. Aristobulus tertio
 rerum Italicarum.

XXXIII.

PELOPS Tantalii et Eury-
 piadæ filius ducta Hippodamia
 filios procreavit Atreum ac
 Thyestam: et e Danaide nym-
 pha Chrysippum, quem et ma-
 jore atque genuinos amore
 est prosecutus. Laius autem
 Thebanus cupiditate impulsus

Chrysippum rapuit, compre-
 hensusque ab Atreo et Thy-
 esta, a Pelope dignatus est ve-
 nia, quod amor raptionis causa
 fuisset. Hippodamia vero A-
 treo et Thyestæ hortatrix fuit,
 ut interficerent Chrysippum,
 sciens eum inhiaturum regno:
 cumque id detrectarent, ipsa
 flagitio manus admovit, ac
 nocte intempesta, dum Laius
 dormiret, stricto ejus gladio
 Chrysippum sauciavit, gladio
 in eum defixo. Laius cum in
 necis suspicionem venisset prop-
 ter gladium, liberatus ab ipso
 est Chrysippo, qui semimor-

ταυτος. Ὁ δὲ γάλας, τὴν Ἴπποδάμειαν ἐξάρτισεν ὡς Δοσίθεος ἐν Πελοπίδασι.

ΗΒΙΟΣ Τολιέξ γήμας Νυκερίαν, ἔχε δύο παῖδας ἐκ ταύτης· ἔχε δὲ καὶ ἐξ ἀπελευθέρως κέλλει Πει-
 Ελέπιον Φίρμον, ὃν τῷ γησίῳ μᾶλλον ἔστρεψε. Ἡ δὲ
 Νυκερία πρὸς τὸν πρῶτον μισοπονίρας ἀφαιρέθη,
 τὴς παῖδας ἀπέπειθεν αὐτὸν ἀνατρέφειν. Τῶν δὲ εὐσεβῶς
 ἀνανδρῶσαντων, αὐτὴ τὸν φόνον ἐτήρησεν, νυκτὸς τῷ σω-
 314 ματοφύλακος τὸ ξίφος ἐλκύσασα κρυφίως ἔστρεψε τὸν
 κοιμώμενον, ἐγκαταλιπῶσα τὸ ξίφος. Τοῦ δὲ σωμα-
 τοφύλακος ὑποπτεύοντος, ὁ παῖς τὴν ἀλήθειαν λέγει.
 Ὁ δὲ τῶτον γάλας, τὴν γυναικᾶ ἐφυγάδευσεν ὡς
 Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

λδ'.

ΘΗΣΕΥΣ τῶς ἀληθείαις παῖς Ποσειδῶνος, ἔχων δὲ ἐξ
 Ἴππολύτης Ἀμαζόνος Ἴππόλυτον, ἐπέγχε μνηστῆραν
 Φαίδραν τὴν Μίνας, ἥτις τῷ πρῶτον εἰς ὄπισθον

tus jam veritati tulit testimo-
 nium. Pelops, filio sepulto,
 Hippodamiam solum vertere
 coegit. Dositheus in Pelopi-
 dis.

EBIUS Toliex duos filios
 ex uxore Nuceria sustulit, ali-
 umque forma eximia Firmum
 e liberta, quem legitimis ha-
 buit cariorem. Nuceria, quæ
 in privignum animo esset in-
 fensio, filios hortata est ut Fir-
 mum interficerent. Quod cum
 illi pie recusassent, ipsa cædem
 peregit, ac noctu ejus cui
 Firmi corporis custodia erat

mandata, mucrone stricto le-
 thale vulnus privigno intulit,
 inque eo pugionem reliquit.
 Puer custodem suum suspicio-
 ne liberavit, re ut acta erat
 explicata. Ebius, sepulto filio,
 uxorem extorrem egit. Dosi-
 theus tertio Italicorum.

XXXIV.

THESEUS vere Neptuni fi-
 lius suscepto filio Hippolyto
 ex Amazone Hippolyta, si su-
 perinduxit novercam Phæ-
 dram Minois filiam: quæ pri-
 vignum deperire orsa, ad in-
 cestum per nutricem inter-

ἐμπροσθα, πῶς τερφὸν ἔπειψεν. Ὁ δὲ καταλείψας Ἀθίνας, καὶ εἰς Τρεζίνα πρὸς ἀγαθὸν, κωμηροῖαι προσανέκετο. Τῆς δὲ προαιρέσεως ἡ ἀσφαλῆς ἀποτυχεῖσα, ψαυθεῖς καὶ τῷ σφύρονος ὀπίσθας ἐλάσσει, καὶ βέβηχον τὸ ζῆν ἀνήρτησε. Θεοῦ δὲ πιστεύσας, ἠτήσατο πρὸς Ποσειδῶνος ἀπολέσθαι τὸν Ἰππόλυτον, ὅτι τῶν τεκνῶν εὐχῶν ὡς ἔχει παρ' αὐτῷ. Ὁ δὲ παρ' αἰμαλῶν ἐπὶ ἄρματος τυχόντι ταῦρον ἔπειψε, καὶ ἐπίσσε τὸς ἔπαις, οἱ σιωπέτησαν τὸν Ἰππόλυτον.

ΚΟΜΜΙΝΙΟΣ Σὺπερ Λαυρετῆνος, ἔχον ἱὸν ἔξ Αἰγυρίας νύμφης Κομμίνιον, ἐπήγαγε μιντρεμὴν Γιδίκα· ἡ τις ἐραθεῖσα τῷ προσηνῆ καὶ ἀποτυχεῖσα, βέβηχον κατέστρεψε τὸν βίον, ὀπίσθας καταλείψασα ψαυθεῖς. Ὁ δὲ Κομμίνιος ἀναγνούς τὰ ἐγγλήματα, καὶ τῷ ζῆλω πιστεύσας, ἐπεισέσαστο τὸν Ποσειδῶνα. Ὁ δὲ τῷ παιδὶ ἐπὶ ἄρματος ὀχυρῶν ταῦρον ἔδειξε, καὶ αἱ ἵπποι τὸν νέον σύραγτες ἀπάλεσαν ὡς Δοσίθεος ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν.

nunciam sollicitavit. Ille relicta Athenis Træzenem se contulit, ibique venando incubuit. Impura autem ista cum spe sua decidisset, mendacibus de casto privigno exaratis litteris, vitam laqueo finit. Theseus fidem litteris habens, a Neptuno petiit, ut Hippolytum perderet; nam ab eo jus trium votorum habebat. Neptunus Hippolyto ad oram maris currum agitanti taurum immisit, quo territi equi Hippolytum contriverunt.

COMMINIUS Super Lau-

rentinus ex Ægeria nymphæ filium sustulit Comminium. Gidicam deinde novercam ei superinduxit: quæ cum deperiret privignum, et repulsam esset passa, suspendio sese vita exiit, calumniolis post se relicta litteris. Comminius cognitis criminibus, fidemque habens obtrectationi, Neptunum invocavit. Is puero currum vehenti objecit taurum, quo consternati equi eum raptando perdidit. Dositheus tertio Italianorum rerum.

λέ.

ΛΟΙΜΟΙ καταχρόντος Λακεδαιμόνα, ἔχρησεν ὁ θεὸς παύσασθαι, εἰάν παρθένον εὐγενῆ χτ' ἔτος θύσωσιν. Ἐλένης δὲ πρὸτε κληρωθείσης, καὶ παρθραχθείσης κεκοσμημένης, αἰτὸς καταπιάς ἤρπασε τὸ ξίφος, καὶ ἐς τὰ βυκόλια κομίσας ἐπὶ δάμαλιν κατέδηκεν ὄφει ἀπέχροντο τῆς παρθενοκτονίας ὡς Ἀριστόδημος ἐν τρίτῃ μυθιᾷ σιναγωγῇ.

ΛΟΙΜΟΙ καταχρόντος Φαλερίας, καὶ φθορᾶς γενόμενης λεησιμὸς ἐδόθη λαφῆσαι τὸ δεινόν, εἰάν Παρθένον τῇ Ἥρᾳ θύωσιν κατ' ἐνιαυτόν. Αἰεὶ δὲ τῆς δεισιδαιμονίας μνῆσις, χτ' κληρον κελυμένη Οὐαλερία Λουπέρκα, πασαμένη τὸ ξίφος, αἰτὸς καταπιάς ἤρπασε, καὶ ἐπὶ τῷ ἐμπύρῳ ἔδηκεν ῥάβδον μακρὰν ἔχουσαν σφύραν, τὸ δὲ ξίφος ἐπέβαλε δαμάλει πνὶ ὡρᾷ τὸν ναὸν βοσκομένη. Νοήσασα δὲ ἡ παρθένος, καὶ τιῶ βῆν θύσασα, καὶ τιῶ σφύραν ἄρασα, κατ' οἰκίαν πᾶσιλθε,

C. 7. κατὰ ἔτος] Ita omnes libri exceptis Bas. et Xyl. κατὰ ἔτος.

XXXV.

PESTILENTIA Lacedæmonem urgente, divinitus significatum est cessaturam luem, si quotannis generosam immolarent virginem. Helena autem cum esset aliquando sorte ducta, et ornata produceretur, aquila devolans gladium abripuit, et in armentum deferens buculæ imposuit: quo factum est, ut cæde virginis abstineretur. Aristodemus tertia congerie fabularum.

ΦΑΛΕΡΙΑΣ· grassante peste,

oraculo indicatum est finem fore mali, si quotannis Junoni virgini litarent. Ea superstitione cum perduraret, forte lecta victimæ loco Valeria Lupercæ, strictum ab ea gladium rapuit aquila, depositoque in ea quæ comburenda igni erant bacillo, cui exiguus erat præfixus malleus, gladium injecit buculæ cuidam prope templum pascenti. Id intelligens virgo, bucula mactata rem sacram fecit, sublatoque malleo secundum domos circumvivit, leni-

καὶ τὸς ἀδελφεοὺς, ἡρέμα πλήθισα διήλθον, ἔρῳσθαι ἐν ἑκάστῳ λέγουσα. "Ὅθεν καὶ νῦν τὸ μυστήριον πελάταις ἕως Ἀρκαδίας ἐπιταλαιδαχέτω Ἰταλικῶν.

λς'.

ΦΙΛΟΝΟΜΗ Νυκτῆμα καὶ Ἀρκαδίας θυγάτηρ ἐκιν-
 ἤγησάν τῃ Ἀρτέμιδι "Ἄρης δὲ ἐν οὐρανῷ ποικίλος
 ἔγκλιον ἐποίησεν· ἡ δὲ τεκοῦσα διδύμοις παῖδας, καὶ
 φοβημένη τὸν πατέρα, ἔρριψεν εἰς τὸν Ἐρύμανθον. Οἱ
 δὲ καὶ παρθένοισι ἀκινδύνως πεμφθέντες, προσπέχ-
 θησαν ἐν κοίλῃ θηρῶν. Λύκαινα δὲ ἐμφωλεύουσα τοὺς
 μὲν ἰδὼς σκύμνους εἰς τὸν ροῦν ἔρριψεν, τοῖς δὲ βρέφασιν
 θηλυῶν παρέχετο. Τύλιφος δὲ ποιμὴν αὐτόπτης γινώ-
 μνος καὶ ἀναλαβὼν τὸς παῖδας, ὡς ἰδὼς ἔθραψε, τὸν
 μὲν, καλέσας Λύκαινον, τὸν δὲ, Παρράσιον, τὸς ἀφ-
 δεξαμένους πρὸ βασιλείαι τῶν Ἀρκαδῶν ὡς Ζόπυρος
 Βυζάντιος ἐν τρίτῳ Ἰσορικῶν.

ΑΜΟΤΑΙΟΣ πρὸς Νομίτορα τὸ ἀδελφὸν τυραννικῶς

que istu excitavit ægrotantes, Valere unicuique dicens. Atque hinc est, quod illa sacra in hunc usque diem peraguntur. Aristides undevicesimo libro Italicorum.

XXXVI.

PHILONOME Nyctimi et Arcadiæ filia, venatum cum Diana solebat proficisci. Illam Mars pastoris sumpta forma vitiauit, ac foetu implevit. Geminos cum partu edidisset, patris metu in Erymanthum eos abiecit: ii fatali quodam providentiæ decreto incolumes

delapsi sunt in excavatam quercum. Lupa autem, quæ ibi suum habebat lustrum, suis catulis in fluvium abjectis, mammam infantibus præbuit. Tylyphus pastor, qui suis istud vidisset oculis, sustulit pueros, ac pro suis educavit, nominatos Lycastum et Parrasium, qui et in regnum Arcadiæ successerunt. Ita sane refert Zopyrus Byzantius libro historicarum tertio.

AMULIUS fratrem Numitorem tyrannice tractans, filium ejus Ænitum in vena-

Διφειδμος, τὸν μὲν υἱὸν Ἀϊντον ἔπι κωπηγία ἀνεῖλε,
 τὴν δὲ θυγατέρα Σιλβία εἰ Ἰηλία τῆς Ἡρας ἱέρειαν
 ἐποίησατο. Ταύτῃ Ἄρης ἐγκύμονα ποιεῖ· ἡ δὲ ἔτεκε
 διδύμους, ἀμολόγησέ τε τῷ τυράνῳ τὴν ἀλήθειαν. Ὁ
 δὲ φοβηθεὶς, ἀμφοτέρους χετεπόντισε, βαλὼν ὦσθαι τὰς
 325 ὄχθας τῆ Θύμβρεως. Οἱ δὲ προσπνέχθησαν εἰ τόπων
 ἔστα λίχαινα ἢ φαλεύσα νεοτόκος· καὶ τὴν μὲν
 σκύμνους ἔρριψε, τὰ δὲ βρέφη ἔτρεφε. Φαῦτος δὲ ποι-
 μὴν αὐτόπτης γενόμενος τὴν παῖδας ἀνέθρεψε, καὶ τὸν
 μὲν Ῥώμον, τὸν δὲ Ῥωμίλον προσθέρβουσε, τὴν κτίσας
 Ῥώμης· ὡς Ἀριστέδης Μιλήσιος εἰ τοῖς Ἰταλικοῖς.

λζʹ.

ΜΕΤΑ τὴν Ἰλίαν ἄλωσιν Ἀγαμέμνων μὲν Κασάν-
 δρας ἀνέθρεψε. Ὀρέστης δὲ ὦσθαι Στροφίῳ ἀνατραφεῖς
 τὴν φονεὴν τῆ πατρὸς ἐπιμώρησατο· ὡς Πύρανδρος εἰ
 τετάρτῳ Πελοποννησιακῶν.

F. 5. διακείμενος] Ita Voff. Baf. Xyl. P. Vulgo διακείμενος, quod Steph. ex Ald. retinuit.

F. 6. ἐν Ἰηλίῃ] ἢ Ἰλίαν Bryan. ad Plut. Vit. t. i. p. 72.

tionem interfecit: et filiam Syl-
 viam Juliam Junonis sacerdotem
 fecit. Hanc Mars prægnantem
 reddidit: cumque gemellos
 partu edidisset, tyranno
 veritatem ipsa confessa est. Is
 in metum venit, projecitque
 utrumque ad ripam Tiberis,
 amne autem devecti sunt ad
 locum, ubi lupa catulos alebat.
 Lupa his abjectis nutriti
 videntur: Faustus, qui
 spectandæ rei intervenerat, pu-

eros educavit, Remi et Romuli
 nominibus impositis. Hi
 sunt qui Romam condiderunt.
 Narratio est Aristidæ in Ita-
 licis.

XXXVII.

POST IIII excidium Aga-
 memnon cum Cassandra inter-
 fectus est. Orestes autem apud
 Strophium educatus, necem
 patris ultus est. Pyrauder
 quarto Peloponnesiacorum.

ΦΑΒΙΟΣ ΦΑΒΡΙΚΙΑΝΟΣ, ἕ μὲγας συγγενὴς Φαβίας, πορθησας Τύξιον μπερέπολιν Σαυνιτῶν, τὴν παρ' αὐτοῖς πμωμῶνικον νικηφόρον Ἀφροδίτῃ ἐπέμψεν εἰς Ρώμην. Τότε γὰρ Φαβία μοιχθῆσα ὑπό πτος εὐπρεποῦς νεανίε τ'νομα Πετρονίε Οὐαλερτίε, τὸν ἄνδρα ἐδολοφόνησε· Φαβία δὲ τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ νήπιον Φαβρικιανὸν τῶν κινδύνων ἔρρύσατο, καὶ ἐπέμψε κρύφα τραφισὸμόνον. Ἀκμάσας δὲ ὁ νεανίας τὴν τε μητέρα καὶ τὸν μοιχὸν ἀπέκτεινε, καὶ ἀπελύθη ὑπό τῆς συκλήτεως εἰς ἰσορεῖ Δοσίθεος εἰς τρίτῃ Ἰταλιῶν.

λῆ.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ καὶ Πρσφῶνος καὶ Ἀνίππεης τῆς Νείλες, τὴς παριόντες ὑπό αὐτῶν φιλοξενία κατέχευε μετῆθε δὲ αὐτὸν ἢ τῶν τετελευτηκώτων νέμεισις· Ἡρακλῆς γὰρ ὅπτιδεῖς καὶ ῥοπάλῃ διεχρήσατο· εἰς Ἀγάθον Σάμιον.

ΗΡΑΚΛΗΣ τὰς Γηρόντες βῆς ἐλαύων δι' Ἰταλίας ἐπεξενιάθη Φαύνω βασιλεῖ, ὃς ἦν Ἑρμοῦ παῖς, καὶ τὴς

FABIVS FABRICIANVS, Maximi cognatus, diripiens Tuxium principem Samnitium urbem, Venerem Victricem, quæ apud illos colebatur, Romam misit. Hujus uxor Fabia stuprata a formoso quodam juvene Petronio Valentino, maritum dolo interfecit. Fabia autem fratrem Fabricianum etiam infantem periculo eripuit, et alio furtim educandum misit. Is adultus matrem adulterumque occidit, estque senatus sententia abso-

lutus. Dositheus tertio Italicorum.

XXXVIII.

BUSIRIS Neptuni et Anipæ Nilo genitæ filius prætereuntes simulata hospitalitate exceptos mactabat. Sed in eum mactatorum ultio vindicavit. Hercules enim invidiasentiens clava eum peremit. Ex Agathone Samio.

HERCULES Geryonis boves per Italiam agens, hospitio usus est Fauni regis, qui Mercurii fuit filius, ac patri im-

γι ξένους τῷ γενήσαντι ἔθνεσ' ὀπιχειρήσας δὲ τῷ
 Ἡρακλεῖ, ἀτηρέδῃ ὡς Δέρκυλλῳ εἰ τρίτῳ Ἰτα-
 λιῶν.

λθ'.

ΦΑΛΑΡΙΣ Ἀκρῶντινον τύραννος Σπότομος, τοὺς
 παρίοντας ξένους ἐτρέβλου καὶ ἐκόλαζε. Πέριλλος δὲ τῇ
 τέχνῃ χαλκουργός, δάμαλιν κατασκευάσας χαλκίῳ,
 ἔδωκε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν τὺς ξένους καταχαίῃ ζῶντας
 εἰ αὐτῇ. Ὁ δὲ μόνον τότε γινόμενῳ δίκαιος, αὐτὸν
 δὲ ἔβαλεν. Ἐδῶκε δὲ μυκηθμὸν ἀναδίδουσι ἢ δάμαλιν
 ὡς εἰ δεύτερον Αἰγίων.

ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῃ, τῇ πόλει τῆς Σικελίας ἐγένετό τις
 ὁμῶς τύραννος, Αἰμύλιος Κεσορῖνος· ἔτος τὺς κεινό-
 τερα βασανιστήρια κατασκευάσας, ἔδωκε δαίην. Εἰς
 δὲ τις Ἀρούντιος Πατέρκυλλος δημεργήσας ἵππον χαλ-
 κοῦ τῷ περὶ τρημύδῳ δῶρον ἔδωκεν, ἵνα βάλλῃ αὐτῆς.
 Ὁ δὲ τότε πρῶτον νομίμως ἀναγραφείς, τὸν χρυσά-
 μμον πρῶτον ἔβαλεν ὡς ἂν ἰὺ ἐπένοση βάσανον

molare hospites solebat: is ag-
 gressus Herculem, ab ipso est
 trucidatus. Dercyllus tertio
 Italicorum.

XXXIX.

PHALARIS Agrigentino-
 rum tyrannus crudelis, hospites
 torquebat et excruciebat. Perillus
 faber ærarius æream
 buculam confecit, tyrannoque
 obtulit, ut in ea peregrinos
 vivos cremaret. Phalaris tum
 duntaxat justus, ipsum injecit.
 Videbatur autem mugitum e-

dere bucula. E secundo libro
 Quæstionum sive causarum.

ÆGESTÆ, quæ Siciliæ
 urbs est, sævus quidam fuit ty-
 rannus Æmilium Censorinum,
 donis eos afficiens, qui nova
 invenissent tormenta. Erat
 quidam Aruntius Paterculus,
 qui equum æream fabricatus
 dono dedit tyranno, ut in eum
 conjiceret cruciandos. Tyran-
 nus tunc primum jus secutus,
 ipsum tormenti auctorem in
 equum conjecit, ut quos alii

ἄλλοις, αὐτὸς πάθῃ φρεστος. Τῆτον συλλαβὸν ἀπὸ
τῆ Ταρπίε ὄρεος ἔρριψε. Καὶ δοκοῦσιν οἱ ἀπτόμας
Βασιλεύσαντες ἀπ' ἐκείνου Αἰμύλιοι φροσαρρνεύεσθαι
ὡς Ἀριστείδης ἐν πετάρτῳ Ἰταλικῶν.

μ'.

Εἴηνοζ Ἄρεος καὶ Σπερέτης, τὴν Οἰνομάειν γήμας
Ἀλκίππιω, ἐγέννησε θυγατέρα Μάρπιασαν, ἣν παρ-
γένον ἐφευρέει. Ἴδας ὁ Ἀφάρτηος καὶ ἀρπάσας ἐκ
χρεῦ ἔφυγεν. Ὁ δὲ πατὴρ διώξας, καὶ μὴ συλλαβὸν,
εἰς τὸν Λυκόρμαν ἔρριψε ἑαυτὸν ποταμῖον, καὶ ἀθάνατος
ἐγένετο ὡς Δοσίθεος ἐν φρεστώ Ἰταλικῶν.

ΑΝΝΙΟΣ δὲ Τούσκων βασιλεὺς; ἔχον θυγατέρα εὐ-
μορφον, τὴνομα Σαλία, παργένον ἐτήρει. Κάθητος δὲ
ἐκ τῆς ἑπισημῶν ἰδὼν τὴν παργένον παίζουσαν, ἠράσθη,
καὶ μὴ φθῶν τὸν ἔρωτα, ἠρπασε καὶ ἦγεν εἰς Ῥώμην. Ὁ
δὲ πατὴρ ἐπιδιώξας, καὶ μὴ συλλαβὸν ἦλατο εἰς τὸν

D. 10. συλλαβῶν] Om' s'ius est Nominativus alicujus Nominis proprii.

E. 4. Ἴδας ὁ Ἀφάρτηος] Legendum Ἴδας ὁ Ἀφάρτης.. Ultimum, e sua ipse
correctione, dedit Xyl.

paraverat cruciatus, ipse pri-
mus experiretur. Eum com-
prehensum de monte Tarpeio
dejecit. Et videntur qui cru-
deliter imperant, ab illo dicti
Æmilii. Aristides quarto I-
taliorum.

XL.

EVENUS Martis et Stero-
pes filius ex Alcippa uxore,
Cenomai filia, progeniuit fili-
am Marpissiam, eamque virgi-
nem adservavit. Idas autem
Apharei filius ea rapta pro-
fugit. Quem Evenus perfe-

quens, cum non adsequeretur,
in Lycornam fluvium sese con-
jecit, immortalisque est factus.
Dositheus primo rerum Itali-
carum.

ANIUS Etruscorum rex cum
haberet filiam eleganti forma
Saliam, virginem eam custo-
divit. Cathetus autem primi
nominis homo cum ludentem
eam vidisset, amore captus at-
que victus rapuit, Romamque
abduxit. Pater infecutus cum
non consequeretur, in profu-
entem sese saltu dedit, qui ab

Παρέσιον ποταμόν, ὃς Ἀνίων μετωνομάσθη. Τῇ δὲ Σαλία συλγόνιδμος Κάθπτος, ἐποίησατο Δαῖτων καὶ Σάλιον· ἀφ' ὧν οἱ εὐγενέστατοι κρητῆρον τὸ γένος· ὡς Ἀριστείδης Μιλήσιος, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Πολυῖστου ὁ τρίτῳ Ἰταλικῶν.

μά.

ΗΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ ἀνὴρ Ἐφέσιος ἐμφύλιον φόνον δράσας ἔφυγεν, εἰς Δελφοὺς, καὶ πρῶτα τὸν θεὸν παῖ οἰκήσθην. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ἀνεῖπεν, Ἔνθα ἀν' ἴδη χορεύοντα
 316 ἀγροῖκοις θαλλοῖς ἐλαίας ἐτεφανωμένους. Γενόνιδμος δὲ κατὰ τὸν τόπον τῆς Ἀσίας, καὶ θεασάμενος φύλλοις ἐλαίας ἐτεφανωμένους γεωργούς καὶ χορεύοντα, ἔκτισεν αὐτῷ πόλιν, καὶ ἐκάλεσεν Ἐλαιουῖτα· ὡς Πυθοκλῆς Σάμιος ὁ τρίτῳ Γεωργικῶν.

ΤΗΛΕΓΟΝΟΣ, Ὀδυσσεὺς καὶ Κίρκης, ὅππ' ἀναζήτησιν τῷ πατρὸς πεμφθεὶς, ἔμαθε πόλιν κτίσασθαι ἔνθα ἀν' ἴδη γεωργούς ἐτεφανωμένους καὶ χορεύοντα. Γενονιδμός δὲ κελιά

A. 5. Σάμιος] Ita Baf. Xyl. F. Vulgo Σάμιος.

eo est dictus Anio. Cathetus e Salia Latinum ac Salium procreavit, nobilissimarum auctores prosapiarum. Hæc Ariftides Milefius, et Alexander Polyhiflor tertio Italicorum.

XLII.

HEGESISTRATUS Ephesius civili nece perpetrata Delphos fugit, scitatusque deum est ubinam locorum sedem poneret. Respondit Apollo, ibi ubi rusticos visurus esset choreas ducere frondibus olivæ corona-

tos. Quod cum ille in quadam Asiæ regione deprehendisset, urbem ibi condidit, et (ab oleis) Elæuntem appellavit. Hoc invenies scriptum in tertio libro Pythoclis Samii de rebus rusticis.

TELEGONUS Ulyffis e Circe filius missus ad indagandum patrem, monitus est ut ibi urbem conderet ubi ferta gerentes agricolas saltare videret. Cumque in quendam Italiæ locum venisset, offendit

πνα τόπον τῆς Ἰταλίας, καὶ θεασάμεθα ἀγροῖκοις
 φρινίνοις κλάδοις ἐσφραμιμέναις καὶ ὀρχήσῃ περὶ οὐρα-
 ρεῦσιν, ἔκτισε πόλιν, ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Πρίνιστον
 ὀνομάσας, ἡνὶ Ῥωμαῖοι καὶ ἀργύρωσι, Πραίνετον χελεύουσιν
 ὡς ἰσθρῆϊ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν. B

colonos ramis ilignis redimitos
 choreis vacare ; itaque urbem
 ibi condidit, et ab eventu Pri-
 nistum (est enim ilex Græcis
prinos) nominavit. Romani

eam urbem voce detorta Præ-
 neste appellant. Sic comme-
 morat Aristocles libro rerum
 Italicarum tertio,

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΩΝ ΤΤΧΗΣ.

υ 4

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΩΝ ΤΥΧΗΣ.

PLUTARCHI

DE

FORTUNA ROMANORUM.

α'. **Α**Ι πολλές πολλάκις ἠγωνισμένη καὶ μεγάλας
c ἀγῶνας Ἀρετῇ καὶ Τύχῃ πρὸς ἄλληλας μέ-
γιστον ἀγωνίζονται τὸν παρόντα, ὡς τῆς Ῥωμαίων ἡγε-
μονίας, διαδικαζόμενα ποτέρας γέροντι ἔργον, ἢ ποτέρα
τιῷ τηλικαύτῳ δυνάμει γένηται. Οὐ γὰρ μικρὸν
ἔσται τῇ περὶ τὴν ἀρετὴν τῆτο μαρτύριον, μᾶλλον δὲ, ἀπο-
λόγημα πρὸς κατηγρίαν. Κατηγρεῖται δὲ Ἀρετῇ μ,

I. **V**IRTUTI et FORTU-
NÆ, quæ multa sæpe-
numero et magna invicem
certamina sustinuerunt, maxi-
mum in præsentia certamen
est de Romanorum imperio,
utrum ejus auctior fuerit, utrum

tantum ei imperio potentiam
pepererit. Ultra vicerit, ea
magnum suæ præstantiæ tes-
timonium, atque adeo mag-
num depellendi criminis, quod
ei intentatur, argumentum re-
portabit. Accusatur enim Vir-

ὡς χαλόν, ἀναφελές δέ· Τύχη δέ, ὡς ἀβέβαιον μόνον,
ἀγαθόν δέ· καὶ τίς μὲν ἄχαρτα ποιεῖν λέγουσι, τὴν δὲ
ἀπίστα διαρῆσθαι. Τίς οὖν ἐχέει λέξει, τῇ εἴρα τῆς
Ῥώμης προσθεσίσης, ἢ λυσίτελέστατον Ἀρετῶν, εἰ τη-
λικαῦτα τῶν ἀγαθῶν δέδρακεν ἀγαθὰ· ἢ βεβαίωτατον D
Εὐτυχίας, χρένον ἤδη τοσοῦτον ἂν δέδωκε τηρεῖσθαι;
Ἴων μὲν οὖν ὁ ποιητής, εἰ τοῖς δίχα μέτεσσι καὶ κατα-
λογάδιον αἰσθῆ γυγαμμῶν, φησὶν, Ἀνομιώτατον
πρᾶγμα τῇ Σοφίᾳ τίς Τύχῃ ἔσαν, ὁμοιοτάτων
πρᾶγμα πᾶσι γίνεσθαι δημηγρόν. Αὕξουσιν ἀμφοτέρω,
προσκομισθῆναι, ἄνδρας εἰς δόξαν ἀνάγουσιν, εἰς δύναμιν,
εἰς ἡγεμονίαν· τί δὲ τὰ πολλὰ μικροῦν ἔξαριθμῶ-
ντον; αὐτῶν τίς γεννῶσιν ἡμῖν καὶ φέρουσιν τὰ
πάντα φύσιν, οἱ μὲν Τύχην ^{εἶ} νομίζουσιν, οἱ δὲ Σοφίαν.
Διὸ χαλόν πᾶσι τῇ Ῥώμῃ καὶ ζήλων τὸν ὀπίσθεν λόγον ἀξ- E
ίωμα προστίθουσιν, εἰ ἀγαποῦσιν ὑπὲρ αὐτῆς ὡς ὑπὲρ

D. 7. προσκομισθῆναι, ἄνδρας εἰς δόξαν.] Ita interpuncti. Vulgo erat προσκομισθῆναι
ἄνδρας, εἰς δόξαν. At prius ad Urbem, posterius ad viros referendum.

tus, ut pulchra quidem, cæ-
terum inutilis quæ fit: For-
tuna, ut bona quidem, sed in-
stabilis: et illius labores fruc-
tu, hujus dona fide, carere ai-
unt. Quis vero neget Virtu-
tem, si ei res Romana addi-
catur, longe utilissimam esse,
quæ bonis tot bona paraverit?
vel Fortunam, si penes hanc
victoria stet, stabilissimam,
cum quæ dedit, tanto jam
tempore conservaverit? Ion
poëta in his quæ soluta ora-
tione scripsit, Fortunam ait, et

Sapientiam, cum sint inter se
dissimillimæ, simillarum re-
rum effectrices esse. Augent
ambæ et ornant viros, ad glo-
riam, potentiam, imperium e-
vehunt. Quorsum attinet lon-
gam enumerationem institu-
ere? ipsam quæ nobis omnia
gignit atque profert naturam
alii Fortunam esse arbitrantur,
alii Sapientiam. Itaque præ-
sens disputatio Romæ magnam
suspiciendamque conciliabit
dignitatem, si de ea id quod
de terra, mari, cælo, sideribus

γῆς καὶ θαλάττης καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρον, πόττειν κατὰ τύχην σωθέναι ἢ κατὰ πρόνοιαν.

β'. Ἐγὼ δὲ, ὅτι μὴ εἰ καὶ πάντῃ πρὸς ἀλλήλας αἰὲ πολεμῶσι καὶ ἀφαιρούνται Τύχη καὶ Ἀρετὴ, πρὸς γὰρ τηλικαύτως σύμπηξιν ἀρχῆς καὶ δυνάμεως εἰὸς ἔστι αὐτοῖς ἀπεισαιμῶνας σιωελθεῖν, καὶ σιωελθούσας ἔπιτελειῶσαι καὶ σιωαπεργάσασθαι τῷ ἀνδραπίνων ἔργων τὸ χέλλισον, ὀρθῶς ὑπονοεῖν οἴομαι. Καὶ νομίζω, κατὰ τὸ Πλάτων φησὶν ἕκαστος πρὸς καὶ γῆς, ὡς ἀναγκάσιον τε καὶ ἄφρον, γηρονεῖαι τὸν σύμπαντα κόσμον, ἵνα πρῶτος ἑαυτὸς τε γένηται καὶ ἄπιός γῆς μὴ, τὸ ἐμβριθὲς καὶ εἰσιμιον αἰσθ' συμβαλομένης, πρὸς δὲ χροῶμα, καὶ μορφῆν καὶ κίνησιν (αἱ δὲ εἰ μὲσω φύσις, ὕδωρ καὶ αἶρ, μαλᾶξασα καὶ σθέσασα, τίτ' ἑκάτερου ἄκρων ἀνομοιότητα σιωήγαρον, καὶ ἀνεμίξατο τίτ' ἕλλη δι' αὐτῷ) ἕτας ἄρα καὶ ὁ τίτ' Ῥώμην ὑποβαλόμηνος χροῶνος μὲν γὰρ, Τύχην καὶ Ἀρετίην ἐκέρασε καὶ σιωέ-
327 ζῶξεν, ἵνα ἑκάτερος λαβὼν τὸ οἰκῆιον, ἀπεργάσθαι

folet fieri, disquirimus Fortunamne an Providentiam auctorem habeat.

II. Equidem hoc me recte opinor censere, Fortunam et Virtutem, tametsi maxima et continentia inter se gerunt bella, tamen ad tanti compagem imperii atque potentiae tantae structuram pace composita coivisse, humanorumque operum pulcherrimum communicatis operis absolvisse. Plato affirmat ex igni et terra, ut necessariis primisque, universum mundum coaluisse,

ita ut et videri posset et tangi: terra gravitatem et stabilitatem conferente, igni autem colorem, formam, motum: reliquis in medio interpositis naturis aqua et aëre mollientibus et restinguentibus, itaque extremorum diffimilitudinem compingentibus, atque materiam temperantibus: sic utique quod fundamenta Romæ jecit Tempus cum Deo, Fortunam et Virtutem conjunxit atque commiscuit, ut utriusque proprias facultates adhibens omnibus hominibus

πῶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἰσάν, ὡς ἀληθῶς, καὶ ὀπισθόρρατος
καὶ πῆσμα μόνιμον, καὶ ποιχέιον αἰδίου, ὑποφρεσιδύοντος
ταῖς πρεφύμασιν ἀγκυρηόλιον σάλας καὶ πλάνης, ὡς
φασὶ Διμοκρίτους. Ὡς γὰρ οἱ φυσικοί τὸν κόσμον λέ-
γουσιν ὅκ ἐῖ) κόσμον, ὅδ' ἐθέλει τὰ σώματα σμωλ-
θόντα καὶ συμμωγέντα κοινὰ ὅκ πάντων εἶδος τῆ φύσιν
ᾤψαρχεῖν, ἀλλὰ τῶ μὲν ἐπὶ μωκρῶν καὶ σπορεσίδιω φε-
ρεσιδύων καὶ δρωλιαδιόντων καὶ ὑποφωρύντων ταῖς
ὑπολήψεις καὶ πειπλοχίς, τῶ δ' ἐ ἀδρότερων καὶ
σμοεσηκίτων ἦδη, δεινὸς ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλα καὶ ἀψ-
ταερχίς λαμβανόντων, κλυδάνα καὶ βροσιμὸν ἐῖ), καὶ
φθέρου καὶ πλάνης καὶ ναυαγίων μετὰ πάντα, ᾤρῖν γὰρ
τιμὴ γινῶ μέγας λαβῶσιν ὅκ τῶ σμοισαμύμον καὶ
φωρεσιδύον ἰδρωθῖνάι πως αὐτίω, καὶ τοῖς ἄλλοις ἰδρωσιν
ὅ αὐτῆ καὶ πρὲ αὐτίω ᾤψαρχεῖν ἔπαι τῶ μωρίσων
ὅ ἀνθρώποις διωάμωων καὶ ἠγμοινῶν χτ' ἵχως ἔλαμ-

A. 2. ἰσοσίδεραν] ἰσοσίδερον Schot. Coll. Mur. ἀποσίδερον Jun. Forte ἀποσίδε-
ραρον.

conficeret Vestam re vera sa-
cram et beneficam, ac stabile
retinaculum, et elementum
sempiternum, et quod rebus
fluctuantibus atque sublaben-
tibus anchora esset, ut cum
Democrito loquar. Sicut e-
nim physici tradunt, mundum
non fuisse mundum, neque
corpora voluisse coeuntia et
commixta communem ex om-
nibus formam naturæ præ-
bere: sed aliis parvis etiam-
num ac sparsim agitatis, sub-
terlabentibusque et compræ-

hensionem nexumque effugi-
entibus, grandioribus autem
et compactis jam atrocia invi-
cem certamina exercentibus,
turbasque dantibus, cum fra-
gore fluctuasse omnia, ante
quam terra suam nacta ex
compactis et agitatis magni-
tudinem ac stabilita esset, eam
firmatam, etiam reliquis in
ipsa aut circum ipsam subsis-
tendi opportunitatem exhibu-
isse: ita maximis hominum
potentiis atque imperiis for-
tuitis casibus jactatis et inter

κοιμήων καὶ συμφερονδιών, ὑπὸ τῷ μηνίᾳ κρατεῖν,
 βέλεσθαι δὲ πάντα, ἀμύχανος ἢ φορεῖ καὶ πλάτη καὶ
 μεταβολὴ πᾶσα πάντων, μέχρις οὗ τῆς Ῥώμης ἰσχύ
 c καὶ αὔξῃσιν λαβούσης, καὶ ἀναδησιαμίδης, τῆτο μὲν, ἔθνη
 καὶ δήμοις ἐν αὐτῇ, τῆτο δὲ, ἄλλοφύλοις καὶ ἀφροσι-
 τῆς βασιλείων ἡγεμονίας, ἔδραυ ἔχε τὰ μέγιστα καὶ ἀσ-
 φάλευαν, εἰς κόσμον εἰρήνῃς καὶ ἕνα κύκλον τῆς ἡγεμο-
 νίας ἀπαισιν ἀεφερομίδης, πάσης μὲν ἀρετῆς ἐγγενο-
 μίδης τοῖς ταῦτα μηχανισμαμίδης, πολλῆς δὲ καὶ τύχης
 σιωελτούσης, ὡς εἴεται τῷ λόγῳ περὶόντος εἰδιξασθῆ.

γ'. Νυνὶ δὲ μοι δοκῶ τῷ περὶ βλήματος, ὡσπερ
 δὴ πὸ σκοπίᾳς, κερδρᾶν ἔπι τὴν σύγκρισιν καὶ τὴν ἀγῶνα
 τὴν τε Τύχην, καὶ τὴν Ἀρετὴν βαδιζούσης. Ἀλλὰ
 τῆς μὲν Ἀρετῆς περὶόν τε τὸ βάδισμα, καὶ τὸ βλέμμα
 κερδρᾶνός παρέχει δὲ π καὶ τῷ περὶ ὡπῶ περὶ τὴν
 D ἄμιλλαν ἐρύθημα τῆς φιλοτιμίας καὶ πολὺ μὲν ὑπερεῖ

C. 4. ἕνα κύκλον] Sic B. E. Voff. P. Vulgo, ἕνα καὶ κύκλον.

se collifis, quod nemo unus imperaret reliquis, vellent omnes, inexplicabilis fuit clades et error ac mutatio continua omnium: donec Roma vires nacta et aucta, et in se constringente cum gentes et populos, tum peregrina etiam atque transmarina regna et dominia, maximæ res fundamentum cui inniterentur et firmitatem adeptæ sunt, imperio in pacatum statum, circumculumque immobilem redacto: quem qui machinati sunt, eos et omni virtute instructos, et

a fortuna plurimis in rebus adjutos fuisse, progressu orationis licebit demonstrare.

III. Jam vero tanquam e specula quaestionis positæ prospicere mihi videor, et cernere ad collationem accedentes Virtutem et Fortunam. Sed Virtutis quidem placidus est ingressus, et vultus constans, et in facie ruboris nonnihil ob vincendi in hoc certamine et honoris studium concepti apparet. Longo hanc post se intervallo relinquit Fortuna. Ducunt autem Virtutem ac

απειθείσης τῆς Τύχης, ἄηουσι δὲ αὐτῶν καὶ δορυφοροῦσι
κατὰ πληθὺς

Ἄδης ἀεὶ φαντοὶ βεβρητυμένα τύχη' ἔχοντες,

ἐταπῆσαν τραυμάτων ἀνάπλευ, αἷμα συμμεμεγμῆνον
ιδρώπι σαλεύζοντες, ἡμιλάστοις ὄπιθεβηκότες λαφύρασι.
Βέλεσθε δὲ πυθώμεθα τίνας ποτὲ εἶσιν ἔσσι; Φαβράμοι
φασιν εἶ), καὶ Κάμυλλοι, καὶ Λαίκοι, καὶ Κοιναῖται, καὶ
Μάξιμοι Φάβιοι, καὶ Κλαύδιοι Μάρκελλοι, καὶ Σκιπί-
ωνες· ὁρῶ δὲ καὶ Γάϊον Μάριον ὀργυζόμενον τῇ Τύχῃ
καὶ Μύκιος ἐκεῖ Κέσλας, τῶν φλεγμονῶν χυῖσα
δέκνυσι, βοῶν, Μὴ καὶ ταύτῃ τῇ Τύχῃ χάριξ; καὶ
Πάκιος, καὶ Μάρκος ἀριστεὺς ὠρεποτάμιος Τυρρηνοκίς B
βέλεσι βαρυόμνος, καὶ σκάζοντα μυσὶ παρέχων, ἐκ
βαθείας ὑποφθιγέται δίνης, Οὐκαὶν ἀγῶν καὶ τύχῃ
πεπύρωμα; Τοιοῦτος ὁ τῆς ἀρετῆς χροὸς πρὸς ἔσσι ὄπι
τῶν σύγκριστιν,

D. 10. Γάϊον Μάριον] Sic T. margo Voss. Baf. Xyl. Mez. Vulgo κλαύδιον
Μάριον.

E. 1. Πάκιος, καὶ Μάρκος] Μάρκος Ὀρέτιον Baf. Xyl. Mez. At margo Voss.
Ὀρετικός καὶ Μάρκος.

stipant

*Arma caetera genus confersa cruore
virosum
Magnanimum, saeva quos stravit caede
Gradivus :*

hi adverforum vulnere pleni,
stillantes sanguine permixtum
sudorem, semifractis innituntur
spoliis hostium. Libetne
scitari qui sint? Fabricii sum-
mus, aiunt, et Camilli, et Lu-
cii, et Cincinnati, et Maximi
Fabii, et Claudii Marcelli, et
Scipiones. Caium quoque

Marium conspicio Fortunae
iratum, et Mucius ibi Scae-
vola ardentem ostentat ma-
num vociferans, Num et hanc
Fortunae largiris? et Marcus
Horatius qui rem pulcherrime
ad flumen gessit, Etruscis gra-
vatus telis, et pedem claudum
trahens e profundo gurgite
obloquitur, Num et ego for-
tuito casu mutilatus sum? Ta-
lis est Virtutis chorus ad con-
tentionem proficiscens,

Βροθὸς ἐπιτυπάλαις δαίος ἀντιπαλοῖς.

δ'. Τῆς δὲ τύχης ὄξυ μὲν τὸ κίνημα, καὶ θρασὺ
τὸ φρόνημα, καὶ μέγαλαυχον ἢ ἐλπὶς· φθάνουσα δὲ τῷ
'Αρετιῶν ἐγγύς ἔστιν, ἢ πλεονεξίας ἐλαφρίζουσα κόφους ἑαυ-
τῷ, ὅσδ' ἀκρόνυχον ὑπὲρ σφαίρας πρὸς ἔχνος κα-
θῆουσα, περὶ σφαλῆς καὶ ἀμφίβολος παύσασθαι, εἴτ' ἀπέσθαι
ἢ ἀπὸ τῆς· ἀλλ' ὡσαυτὸ οἱ Σπαρτιάται τῷ Ἀφροδίτῳ λέ-
γουσι, ἀφραίνουσαν τὸν Εὐρώταν, τὰ μὲν εὐσπῆρα καὶ
τὰς χλιδῶνας, καὶ τὸν κερὸν ἀποθέσθαι, δόρυ δὲ καὶ
ἀσπίδα λαβεῖν κοσμηθῆναι τῷ Λυκούργῳ· ἔπειτα ἡ Τύχη
καταλιπῶσα Πέρσας καὶ Ἀσσυρίους, Μακεδονίαν μὲν
ἐλαφρὰ διέπει, καὶ ἀπεσείσατο ταχέως Ἀλέξανδρον, καὶ
δι' Αἰγύπτου καὶ Συρίας περὶφέρουσα βασιλείας διώδωκε,
313 καὶ Καρχηδονίους σφερομένη πολλάκις ἐβάσασε τῷ δὲ
Παλατίῳ περὶ σερχιδῆναι, καὶ ἀφραίνουσα τὸν Θύμβριν,
ὡς ἔοικεν, ἔδραπε τὰς πτέρυγας, ἔξῃ τῆς πεδίλων,
ἀπέλιπε τῷ ἀπίσθιν καὶ σαλίμβολον σφαῖραν· οὕτως
εἰσῆλθεν εἰς Ῥώμην ὡς μινῶσα, καὶ τριαύτη πάρεσθαι ὅπτι τ'

Terror casuris hostibus armipotens.

IV. Fortunæ autem inci-
tatus est gressus, ferox gestus,
spes arrogans, et post se re-
licta Virtute prope adest. Non
æa vel levibus alis sese librans,
neque qualis vestigiis summis
globo impositis præceps et
ambigua fertur accedere, et a-
bitu mox evanescere suo: sed
sicut Spartani Venerem per-
hibent ubi Eurotam transiit,
speculis, ornatu, cæstoque de-
positis, in Lycurgii gratiam

sumpta hasta et scuto se or-
nare: ita Fortuna Persis et
Assyriis desertis, cum leviter
pervolasset Macedoniam, cele-
riterque abjecisset Alexan-
dram, Ægyptumque deinde et
Syriam peragrans regna dif-
tulisset, et sæpe conversa Car-
thaginenses tulisset, postquam
transmisso Tiberi ad Palatium
appropinquavit, alas deposuit,
talaria exiit, ac infideli et ver-
satili illo globo misso facto, ita
Romam intravit, ut mansura:
ac talis jam adest ad iudicium.

δαίω. Οὐ μὲν γὰρ ἀπέδωκε, κατὰ Πίνδαρον, εἶδ' ἔ
 δίδυμον φρέφουσα πηδάλιον· ἀλλὰ μᾶλλον Εἰρημίας, ἔ
 Πειθῦς ἀδελφὴ, ἔ Προμηθεΐας θυγάτηρ, ὡς γενεαλογεῖ
 Ἀλκμάν. Τὸ δὲ ὑμπερόμνον ἐπέειπε τῷ πλεῖστῳ κίερος
 ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦ χερσὶς, οὐκ ὁπίσθεσσι αἰεὶ θαλάσσης μετῶν,
 ἀλλ' ὅσα φέροι πάσα γῆ, πάσα δὲ θάλαττα, καὶ πο-
 ταμοὶ, καὶ μέταλλα, καὶ λιμνῆες, ἄφρονα καὶ ῥιδῶν
 ὄπτα χαλκῶδη. Λαμπροὶ δὲ καὶ ἀφραπρεκεῖς ἄνδρες οὐκ
 ὀλίγοι μετ' αὐτῆς ὄρονται· Πομπίλιος Νουμῆς ἐκ
 Σαβίνων, καὶ Πρίσκος ἐκ Ταρκυνίων, ὅς ἐπίλυδας
 βασιλεῖς καὶ ξένους εἰδρύσατο τοῖς Ῥωμαῖσι θεσίοις·
 καὶ Παῦλος Αἰμίλιος ἀπὸ Περγασίου καὶ Μακεδόνων
 ἀτρεπτον στρατὸν ἄγων, καὶ ἰάω ἀδακρυθραμυδύων,
 μεγαλιῶν πλὴν τύχῃ· μεγαλιῶν δὲ καὶ Καecilii
 Μέτελλος ὁ Μακεδονικὸς γέρον, ὑπὸ τεσσάρων παίδων
 ὑπαπαθῶν ἐκκομιζόμενος, Κοίντῳ Βακαρίῳ, καὶ Λευ-

B. 9. Βακαρίῳ] Βακαρίῳ Βαf. Xyl.

Non enim incerta est, qualis apud Pindarum, neque geminum versat gubernaculum: sed rectius dicitur Justitiae et Suadae soror, ac Providentiae (siquidem ea est Prometheia) filia: quomodo genus Alcman describit. Illud vero omnium sermonibus celebratum copiae cornu in manu habet, non frugibus semper florentibus refertum: sed largissime omnia profundens, quae omnis terra, omne mare, omnia flumina, metalla, portusque ferunt. Illustres autem et praecleari viri

haud pauci eam comitantes videntur. Pompilius Numa a Sabinis, et Priscus a Tarquiniiis, quos Fortuna advenas et peregrinos in folio Romuli collocavit: item Aemilius Paulus a Perseo et Macedonibus exercitum nullo vulnere laesum, victoriamque nullo partam fletu reportans, triumphum ducens Fortunam magnopere praedicat. Idem et Caecilius Metellus facit, Macedonicus ille senex, a quatuor filiis consularibus elatus: Quintio Balcarico, Lucio Dia-

C κίε Διαδόμα, κή Μάρκε Μετέλλε, κή Γαίε Καπρα-
 ρίε, κή δεῖν γαμβρῶν Ὑσαπαῶν, κή θυγατρῶν
 κοσμομυθίων ὀπιφανέσιν ἀρεταίαις κή πολιτείαις. Αἰ-
 μύλιος δὲ Σκαῦρε, ἐκ ταπεινοῦ βίε κή ταπεινοτέρου
 γένε, κεινὸς ἀνδραπο ἀρετεῖς Ὑσ' αὐτῆε, περγρά-
 φεται τῷ μεγάλε σκεδρίε. Κορήλιον δὲ Σύλλα, ἐκ
 ῥ Ναιοπόλεωε τῆε ἐταίρει, ἀναλαβοῦσα κή βασιλοσα
 κόλπιν, ἰψηλότερον τῷ Κιμβριῶν Μαρίε θριάμβον,
 κή τῷ ἐπὶ Ὑσατεῶν, ὀπτιθῶσιν μοναρχίαιε κή δι-
 ταυαρίαιε ἀνταρεε ἕτοε τῆε τύχη μὲ τῷ περῆσαν
 εἰατὸν εἰεποίε, βοῶν κή τὸν Οἰδίποδα τὸν Σοφοκλέεε,

D Ἐγὼ δ' ἱμαντὸν παῖδα τῆε τύχεε ἴμω·

κή Ῥωμαίε μὲ Φήλιε ὀνομάζετο· τοῖε δὲ Ἐλλησιν
 ἕτοε ἔγραφε, Λέκιε Κορήλιε Σύλλαε, Ἐπαφρόδιτοε·
 κή τὰ παρ' ἡμῶν ἐὶ Χαίρωνείε τέθραια, κή τὰ τῷ
 Μιθριδατεῶν, ἕτοε ὀπτιγέγραπαι, κή εἰκότωε. Πλεῖστον

C. I. Διαδόμα] Διαδράμα T. V. B. Coll. Mur. Schott. Jannot. Anon. Mez.
 Veri. Xyl.

demato, seu Vittato, Mario
 Metello, et Caio Caprario :
 necnon duobus generis con-
 sularibus, et nepotibus, qui
 rebus gestis, ac magistratibus
 in republica obitis erant illus-
 tres. Tum Æmilius Scaurus,
 qui ex abjecta vita et ignobili
 familia novus homo elevatus a
 Fortuna eo est, ut princeps
 Senatus legeretur. Eadem Cor-
 nelium Syllam e gremio Ni-
 copolis scortū sublatum, supra
 Cimbricos Marii triumphos
 et septem ejus consulatus ex-

tollens in regno ac dictaturis
 collocat ; qui sane palam se et
 res a se gestas Fortunæ in ad-
 optionem dedit, clamans cum
 Œdipo Sophocleo,

Ego meipsum puto Fortune filium.

et Romana quidem voce Fe-
 lix appellabatur : ad Græcos
 autem sic scribebat : LUCIUS
 CORNELIUS SYLLA VENUS-
 TUS : ac tropæa cum quæ a-
 pud nos sunt Chæroneæ, tum
 Mithridatica, sic inscripta sunt.
 Neque id abs re ; nam *Vene-*

γὰρ Ἀρεθίτης οὐ κῆξ, κατὰ Μένανδρον, ἀλλὰ Τύχῃ μετέρχεται.

εἰ. Ἄρ' οὖν ταύτῃ τις ἀρχὴν παροιάμενος οὐκείων, ὑπὲρ τῆς Τύχης ἐκάρητο μάρτυρας αὐτῆς Ῥωμαίους, ὡς τῇ Τύχῃ πλέον ἢ τῇ Ἀρετῇ νέμομαι; Ἀρετῆς μὲν γὰρ παρ' αὐταῖς, ὅψ' ἐπὶ μὲν πολλὰς χρέους ἰερὴν ἰδρύσατο Σκιπίων ὁ Νομαπῆνος· εἶτα Μάρκελλος τὸ ΟΥΠΙΡΟΤΤΙΣ ΠΕ ΚΑὶ ὈΝΩΡΙΣ ΠΡΟΣΑΓΡΑΦΟΜΕΝΟΝ ΚΑὶ τὸ τῆς ΜΕΝΤΙΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ (γνώμης ἀν τομίζοντο) Σκαῦρος Αἰμύλιος, πρὸ τῶν Κιμβρῶν τῆς χρέους γερνῶς ἤδη τότε λόγων καὶ σοφιστῶν καὶ φιμυλίας παραιορμείσης εἰς τὴν πόλιν, ἤρχοντο σεμπνείαν τὰ τοιαῦτα. Σοφίας δὲ μέχρι καὶ κῦ ἰερὴν εὐκ' ἔστι, εὐδὲ Σωφροσύνης, ἢ Καρτερίας, ἢ Μεγαλοψυχίας, ἢ Ἐγκρατείας. Ἀλλὰ τὰ γὰρ τῆς Τύχης ἰερὰ λαμπρὰ καὶ παλαιὰ, καὶ ὁμοῦ πὶ τῆς τρεῖς ταταμεμογνῶνα τῆς πόλεως θεμελίους γέγονε. Πρῶτος μὲν γὰρ ἰδρύσατο Τύχης ἰερὴν Μάρκιος Ἄγκος

ris maximam partem non, ut visum Menandro, nos, sed Fortuna capis.

V. Proinde ab hoc orsurus aliquis initio patrociniū Fortunæ opportunum, ipsos in testimonium vocaverit Romanos: ut qui plus Fortunæ quam Virtuti detulerint. Virtutis enim apud eos sero, et longo ab urbe condita tempore fanum posuit Scipio Numantinus: deinde Marcellus Virtutis et Honoris: Mentis dedicavit Æmilius Scaurus, qui

belli Cimbrici tempore vixit: cum jam Sophistis et Oratorum argutiis in urbem illapsis istas res magnis ferre laudibus cepissent. Sapientiæ in hunc usque diem templum non est, neque Temperantiæ, aut Tolerantiæ, aut Magnanimitatis, aut Continentiæ. Fortunæ vero templa sunt splendida et antiqua, ac tantum non cum primis Romæ fundamentis posita. Primus Fortunæ templum dedicavit Ancus Marcius, forore Numæ natus, quar-

ὁ Νόμα θυγατρῶδες, καὶ τέταρτος ἀπὸ Ῥωμύλου γ-
 F νόμος βασιλεύς· καὶ τάχα που τὴν Τύχην τῇ Ἀνδρίᾳ
 παρηνόμασεν, ἢ πλείστον εἰς τὸ νοῦν Τύχης μέτεστι. Τὸ
 δὲ τῆς Γυναικείας Τύχης κατεσκευάσαντο παρὰ Κα-
 μίλλου, ὅτε Μάρκιον Κοριολάνον ἐπάγοντα τῇ πόλει
 Οὐολύσκους ἀπετρέψαντο ἀπὸ τῆς γυναικῶν προσβου-
 λήσασθαι γὰρ αὐτὰς παρὰ τὸν ἄνδρα μὴ τῆς γυναικὸς
 καὶ τῆς μητρὸς αἰῶν, ἐξαλιπάρησαν καὶ κατεργάσαντο
 φέισασθαι τῆς πόλεως, καὶ τὴν στρατὸν τῆς βαρβάρου
 319 ἀπαγαγεῖν. Τότε λέγεται τὸ ἄγαλμα τῆς Τύχης
 ἅμα παρὰ κατεργασθῆναι, φανερὸν ἀφῆναι, καὶ εἰπεῖν, Ὅσως
 με πόλεως νόμος γυναικῶν ἀσπὶ κατεδύσαθε. Καὶ
 μὲν καὶ Φούριος Κάμилλος, ὅτε τὸ Κελτικὸν ἔσβεσε πῦρ,
 καὶ τὴν Ῥώμην, ἀντίφροπον χερσὶ κεκλιμένῳ, ἀπὸ
 ζυγῶ καὶ τῆς πλατῆρος καθεῖλεν, ἢ τὴν Εὐβουλίας οὔτε
 Ἀνδρείας, ἀλλὰ Φήμης ἰδρύσατο καὶ Κληδόνος ἐκεῖ

E. 11. ὁ Νόμα.] Sic Baf. Xyl. et Xyl. verf. item Mez. Vulgo νόμα.

F. 1. τὴν Τύχην τῇ Ἀνδρίᾳ.] Rectius τῇ Τύχῃ τῇ Ἀνδρίᾳ, ut B.

F. 2. παρηνόμασεν.] Rectius παρηνόμασαν.

tus a Romulo rex: videturque Fortunam cognominem fecisse fortitudini, cui ad obtinendam victoriam fortuna plurimum confert. Muliebris Fortunæ templum ante Camillum Romani fecerunt, quo tempore Martium Coriolanum Volscos adversus urbem adducentem mulierum opera averterunt: nam mulieres una cum matre ejus et uxore legationem ob-euntes, exoraverunt hominem, impetraveruntque ut urbi par-

ceret, et exercitum barbarorum abduceret. Ferunt simulachrum Fortunæ, dum dedicaretur, hanc vocem emisisse: *Pie me o matronæ civis lege urbis dedicavistis.* Quin et Furius Camillus, postquam Celticum exstinxit ignem, Romamque ad auri pondus in trutina examinatum de lance et libra detraxit, neque Prudentiæ neque Fortitudinis, sed Famæ et Ominis templum locavit ad Novam viam eo in

ὧδ' ἐπὶ τῷ χερσὶ ἰδὼν, ὅπου φασὶ παρὰ τῷ πολέμῳ
Μάρκου Καϊκίῳ βαδίζοντι, νίκτωρ φωνῶν γενέσθαι
κελεύσασα ὀλίγα χρένα Γαλατικὸν πύλεμον παρο-
δέχεσθαι. Τῷ δὲ παρὰ τῷ ποταμῷ Τύχῳ ἰὼ
Φόρτασιν χαλοῦσιν (ὅτι ἰσχυρὰν, ἢ ἀκραιφνήν, ἢ
ἀνδρείαν) ὡς τὸ νικητικὸν ἀπάντην κράτος ἔχουσα, καὶ
τὸν γε ναὸν αὐτῆς εἰ τοῖς ὑπὸ Καίσαρος παρὰ δόμοις
καταλειφθεῖσι κήποις ἀποδόμισαν, ἠγρύμνοι κἀκίεον
εὐτυχίᾳ γενέσθαι μέγιστον, ὡς αὐτὸς ἐμαρτύρησε.

ζ'. Περὶ δὲ Γαίῳ Καίσαρος ἠδέσθη ἀν' ἐσπῶν, ὡς
ὑπὸ εὐτυχίας ἦρθη μέγιστος, εἰ μὴ τῷ αὐτὸς ἐμαρτύ-
ρησεν. Ἐπεὶ γὰρ ὑπὸ Βρετανῶν Πομπηίου δόκιμον
ἀνήχθη παρὰ μιᾶς ἡμέρας ἰόντων Ἰανκαρίων, χερσὶ
εἰ τρηπαῖς ὄντος, τὸ μὲν πέλαγος ἀσφαλῶς διεπέρασεν,
τῆς Τύχης τὸν χερσὶ ὑπερθεμένης εὐρὰν δὲ τὸν Πομ-
πίου ἀφρασεύει, καὶ πολλὴ μὲν εἰ γῆ, πολλὴ δὲ εἰ
θαλάσση, μὲν πασῶν ἅμα τῷ δυνάμειον κατεζόμενον

A. 9. Καϊκίῳ] Sumpfi a Baf. et Xyl. Nam Latinum nomen est *M. Cædicius*

loco, ubi aiunt ante bellum
Marco Cædicio ambulanti
noctu vocem oblatam, quæ
juberet brevi post tempore
bellum Gallicum exspectare.
Quæ vero ad Tiberim dedi-
cata est Fortuna Fortis, scili-
cet vi omnia vincendi prædita,
et generosa, ei fanum in hor-
tis populo a Cæsare legatis
zēdicaverunt, quod hunc quo-
que favore Fortunæ ad sum-
mam potentiam evectum ju-
dicarent. Quod et ipse testa-

tus est.

VI. Puduisset me sane de
Caio Cæsare pronunciare eum
Fortuna magnum evasisse, nisi
ipse hoc testatus fuisset. Nam
cum a Brundisio Pompeii
persequendi causa solvisset pri-
die Nonas Januarii, hyme
jam vertente, tuto trajecit pe-
lagus, Fortuna tempestatem
superante. Pompeium autem
cum reperisset omnibus cum
copiis ibi desidentem, ac terræ
marisque potentem, ipsa vix

αὐτὸς ὄληστος ὄν, τῆς μὲν Ἀτωνίῃ καὶ Σαβίνῃ γρα-
 πῆς αὐτῆ βραδυπέσης, ἐτόλμησεν εἰς ἀχάριον μικρὸν
 ἐμβᾶς, καὶ λαθὼν τὸν τε ναύκληρον καὶ τὸν κυβερνήτην
 ὡς πρὸς θεράπων ἀναχθῆναι σκληρᾶς δὲ παρῆς τὸ
 ρεῦμα τῆ ποταμοῦ γονιμῆς ἀντιμεταβάσεως καὶ κλύ-
 δωνος ἰοχυροῦ, μεταβαλλόμενον ὄρων τὸν κυβερνήτην,
 ἀφεῖλεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ ἰμάτιον, καὶ ἀναδείξας
 ἑαυτὸν, Ἰδι, ἔφη, γενναῖε, τόλμα, καὶ δέδιδι μήτην,
 ἀλλὰ ἔπιπιδου τῇ τύχῃ τὰ ἴσια, καὶ δὲχεσθαι πνεῦμα,
 πῶ πάντοτε πιστεύων, ὅτι Καίσαρα φέρεις καὶ τίλὸν Καί-
 σαρος τύχην. Οὕτως ἐπέπεισο τίλὸν Τύχην αὐτῆ
 συμπλεῖν, συναποδημεῖν, συστρατεύεσθαι, συστρατηγεῖν·
 ἢ ἔργον ἢ γαλιώλει μὲν ἔπιτάξαι θαλάσῃ, ἦρος δ'
 χειμῶνι, πάρος δὲ τοῖς βραδυπέταις, ἀλλήλῳ δὲ τοῖς
 ἀδυμοτάτοις· τὸ δὲ τέτων ἀπιστότερον, φυγὴν Πομπηίῳ,
 καὶ Πτολεμαίῳ Ξενοκτονίαν, ἵνα καὶ Πομπηίος πέση καὶ
 Καῖσαρ μὴ μιανθῇ.

C. 13. τῷ ὀνόματι.] Absct in Ald. Baf. Xyl. Pet. B. E. Voff. At Coll. Mur.
 τῷ ὀνόματι. Forte τῷ λόγῳ, vel τῷ φρεσσι.

parti alicui earum par, quod
 exercitus quem Antonius et
 Sabinus ducebant moraretur,
 aufus est parvo lembo con-
 scenso, cum neque a domino
 navis neque a gubernatore ag-
 nosceretur, pro servo alicujus
 habitus, avehi : cum autem ad
 ostium fluminis, acriter re-
 pugnantibus navigationi fluc-
 tibus, consilium mutare guber-
 natorem videret, detracto a ca-
 pite tegmine, seipsum ostendit,
 inquires : *Perge vir fortis,*
aude, neque quicquam metue,

*sed vela Fortunæ da, ventum-
 que excipe confidens, quia Cæ-
 sare[m] vehis et Cæsaris fortu-
 nam.* Adeo certus animi erat
 Cæsar, Fortunam sibi navi-
 ganti, peregrinanti, bellige-
 ranti, aciem instruente adesse :
 cujus essent partes mari tran-
 quillitatem imponere, æstatem
 hyemi, celeritatem tardissimis,
 vires segnissimis, et, quod hi
 est incredibilius, fugam Pom-
 peio, Ptolemæo cædem hospiti-
 tis ; ut et caderet Pompeius,
 neque pollueretur Cæsar.

ζ'. Τί δέ; ὁ τότε μὲν ἦς, πρῶτος δὲ ἀναγε-
 ράθει Σεβασός, ἄρξας πένταρα καὶ πεντήκοντα ἔτη,
 οὐκ αὐτὸς ἐκπέμπων τὸν θυγατρικῶν ἔπι φρατείαν,
 πύξαστο τοῖς θεοῖς, ἀνδρίαν μὲν αὐτῷ δδύνασι πλὴν Σκι-
 πίωνος, εὐνοίαν δὲ πλὴν Πομπηίας, Τύχην δὲ ἢ αὐτῷ;
 χαθ' ἅπαντα ἔργῳ μεγάλῳ δημηρῶν ἑπιγράφας ἑαυτῷ ἢ Ε
 Τύχην, ἥτις αὐτὸν ἑπιθεῖσα Κικέρωνι, καὶ Λεπίδῳ, καὶ
 Πάσῃ, καὶ Ἰρπίῳ, καὶ Ἀντωνίῳ, καὶ Μάρκῳ, ταῖς
 ἐκείνων ἀριστείας καὶ χροσὶ καὶ νίκαις, καὶ πόλοις, καὶ πο-
 λέμοις, καὶ στρατοπέδοις γερόμῳνον πρῶτον, εἰς ἡΐ
 ἄρξασα, καὶ καταβαλοῦσα τῆς δι' ὧν ἀπέβη, μόνον
 κατέλιπεν. Ἐκείνῳ γὰρ ἐπολιτεύετο Κικέρων, καὶ Λέ-
 πιδος ἐφρατήρ, καὶ Πάσας σύγχη, καὶ Ἰρπίος ἑπίπτε,
 καὶ Ἀντώνιος ἕβριξεν· ἐγὼ γὰρ καὶ Κλεοπάτραν τῆ Ε
 τύχῃ Καίσαρος πύξασα, πρὶν ἢ ὡς ἔρμα, κατέδου
 καὶ συυετέβη τηλικῶν αὐτοκράτωρ, ἵνα ἢ μόνον

E. 5. γνήσιον πρῶτον—κατέλιπεν.] Vulgo perperam: γνήσιον πρῶτον εἰς
 ἡΐς ἄρξασα καὶ καταβαλοῦσα, τῆς ἀπεβῆ τὴ μόνον, δι' ὧν ἀπέβη μόνον,
 κατέλιπεν. Juvat interpunctionem E. ejectionem emblematis B.

VII. Quid? Filius hujus, is qui primus Augusti cognomentum tulit, et annos quinquaginta et quatuor imperavit, nonne cum nepotem ad gerendum bellum emittens fortitudinem ei Scipionis, gratiam Pompeii, suam fortunam optaret, sui tanquam insignis operis opificem Fortunam professus est? hæc scilicet eum Ciceroni, Lepido, Pansæ, Hirtio, Marco Antonio imposuit, eorumque victoriis, manibus, rebus præclare gef-

tis, classibus, bellis, exercitiis in sublimi extulit, istisque dejectis unum iis superstitem fecit eum, qui opera eorum ad hoc fastigium conscenderat. Augusto enim et Cicero rempublicam consiliis gubernavit, et Lepidus militavit, et Pansa vicit, et Hirtius cecidit, et Antonius libidines exercuit: ipsamque ego Cleopatram Cæsaris fortunæ imputo, ad quam veluti ad crepidinem tantus imperator naufragium fecit atque elisus

Καῖσαρ. Λέγεται δὲ, πολλῆς οὐκείότητος αὐτοῖς καὶ
 σωτηρίας ὑπαρχούσης, πολλάκις χροαζόντων εἰς παιδιὰν
 σφαίρας ἢ κύβων, ἢ τῇ Δία θραυμάτων ἀμίλλης, οἷον
 ὀρτύγων, ἀλεκτερόνων, αἰεὶ νικώμενον Ἀντώνιον ἀπαλ-
 λάτθεσθαι καὶ πνα τῶν πρὸ αὐτὸν ὅτι μαυτείας σεμ-
 320 νικώμενον πολλάκις παρρησιάζεσθαι, καὶ νεθετεῖν· Ὡ
 ἀνδραυπε, τί σοι τραγμα πρὸς ταῦτον ὅτι τὸν νεανίσ-
 κον; φεῖγε αὐτὸν ἐπιδοξότερος εἶ, πρεσβύτερος εἶ,
 ἀρχεὺς πλεόνων, ἐπήληκες πολέμοις, ἐμπειρία ἀγα-
 φέρεις· ἀλλ' ὁ σὸς δαίμων τὸν τέττε φοβεῖται καὶ ἡ
 τύχη σου κατ' ἑαυτῷ ὅτι μεγάλη, κολακείει δὲ πῶ
 τότε εἰὰν μὴ μακρὴν ἦς, οἰχῆσεται μεταβάσσα πρὸς
 αὐτόν.

ἦ. Ἀλλὰ γὰρ αἰ μὲν ἀπὸ τῶν μαρτύρων πίστευς
 ποσαῦται τῇ Τύχῃ πάρεσι· δεῖ δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τῶν
 τραυμάτων αὐτῶν εἰσαγγῆν, ἀρχὴν τῷ λόγῳ τ' ἀρχὴν

A. 7. μακρὸν ἦς] Ita Ald. Baf. Xyl. B. Voff. P. Vulgo μακρὸν ἦ.

est, ut solus esset Cæsar. Me-
 moria proditum est, cum in-
 ter se familiarissime viverent,
 assiduaque uterentur consue-
 tudine Antonius et Cæsar, qui
 deinde Augustus fuit, et per
 otium sæpenumero certamen
 pilæ, tessærarum, atque etiam
 animalium, ut coturnicum vel
 gallorum, instituerent, semper
 victum Antonium discessisse:
 et quendam amicorum, qui
 vaticinandi arte gloriaretur,
 libere dixisse Antonio, et mo-
 nuisse: *Quid tibi, mi homo,*

*rei est cum isto adolescente?
 quin tu eum fugis? gloria ei
 anteis, major es natu, pluribus
 imperas, certamina bellica obi-
 visti, præstas experientia: sed
 tuus genius genium istius metu-
 it: et tua fortuna seorsim mag-
 na, ejus fortunæ adulatur, ad
 eumque, nisi procul te subducis,
 transibit.*

VIII. Atque his quidem
 hominum testimoniis Fortunæ
 causa nititur. Alia nunc ab
 ipsis rebus petemus, sumpto
 initio ab ipso Urbis primor-

τῆς πόλεως λαβόντα. Εὐθὺς οὖν, τίς ὄκ' ἂν εἶποι
 πρὸς τίω Ῥωμύλου γένεσιν καὶ σωτηρίῳ καὶ τρυφῇ^B
 καὶ αὔξεισιν, Ἀρετῆς μὲν ὑπερφανὲς καταπιδεῖσθαι,
 τίω δὲ Τύχῳ ἐξαιροδομηκέναι; Πρῶτον μὲν οὖν τὸ
 πρὸς τίω γένεσιν καὶ τίω τεκνοσιν αὐτῆς τῆς ἐπιδρυ-
 σιαμύθου καὶ κτισάντων τίω πόλιν, εὐτυχίας ἕνεκεν γαι-
 ματῆς γενέσθω. Θεῶν γὰρ ἡ τεκοῦσα μεχλῶναι λέγει³
 καὶ καθάπερ τὸν Ἡρακλέα ἀπαρῶναι φασὶν ἐν μακρῇ
 νυκτί, τῆς ἡμέρας ὀπιθαμείας πρὸς φύσιν, καὶ τῆ
 ἡλίου βασιλεύοντος, ἔπος πρὸς τίω Ῥωμύλου ἀπορῆν
 καὶ ἀεὶ βολῆν, τὸ ἥλιον ἐκλιπεῖν ἰσχυροῖσι, ποικισάμνον
 ἀπρεκῆ σῶδοθεν πρὸς σελῶναι, ὅσπερ ὁ Ἄρης θεὸς ἂν^C
 τῇ Σιλβία θνητῇ σὺνῆλθε· τὸτο δὲ σὺντυχεῖν καὶ
 Ῥωμύλῳ καὶ πρὸς τίω μεταίεσιν αὐτῶν τῆ βίῃ.
 Λέγουσι γὰρ ἐκλείποντος τῆ ἡλίου ἠφανίσθαι Νόναις
 Καθεσάτιναις, ἕνδεκα νῦν ἡμέραν ὀπιθαμῶς εὐρτά-
 ζουσι. Ἐπειτα γεννηθέντα; αὐτῆς, τῆ τυράντη αὐτῆντος

B. 2. Ἀρετῆς μὲν—ἐξαιροδομηκέναι.] Legendum Τύχῳ μὲν ὑπερφανὲς καταπιδεῖσθαι, τὸν δὲ Ἀρετῆν ἐξαιροδομηκέναι; ut jam monuit Mez. et Reisk.

C. 6. αὐτῆντος.] Rectius ζωνῶντος ut Reisk.

dio. Jam primum negari non potest Romuli partum, salutem, educationem, incrementa, tamquam fundamenta jacta fuisse a Fortuna, exstructa a Virtute. Principio generatio auctoris urbis Romæ, admirandæ cujusdam felicitatis fuit. Mater enim eorum cum deo corpus miscuisse perhibetur. Et quemadmodum Herculem ferunt in longa nocte fatum, die præter naturam inhibita,

et Sole morante: ita quo tempore Romulus est creatus, narrant Solem defecisse, cum quidem vere cum Luna coiret, sicut Mars deus cum mortali Sylvia. Idemque evenisse etiam sub finem vitæ Romulo. Nam eum Nonis Capratinis, quem diem hodieque festiuitate insigni celebrant, Sole deficiente inter mortales haberi defuisse. Deinde cum in lucem editos Romulum et Remum

ἀνελεῖν, παρέλαβε καὶ Τύχην ἐ βάρβαρος οὐδὲ ἄριστος
 ὑπερήτης, ἐλέημων δὲ τις καὶ φιάνθρωπος, ὥστε μὴ
 κτεῖναι· ἀλλὰ τῷ ποταμοῦ τις ἰὺ ὄχθη χλοερῶ λει-
 μῶνι προσκλύζουσα, καὶ περικοιζομένη χθαμαλαῖς
 ὀ δένδρεσιν· ἐνταῦθα κατέθηκε τὰ βρέφη, πλησίον ἕρινεοῦ
 πνος, ὃν Ῥημινάλιν ὀνόμαζον· εἶτα λύκαινα μὲ νεοτόκος
 ἀπαργῶσα καὶ πλημμυσῶσα τῆς μαζοῦς γάλακτι, τῆς
 σκύμων ἄπολαλότων, αὐτὴ γρήζουσα κουφισμῶ, πε-
 ἐπίεξε τὰ βρέφη καὶ θηλυῖ ἐπέχει, ὥσπερ ὠδίνα δευ-
 τέραν ἀποθημεύει τὴν τῆ γάλακτος· ἱερὸς δὲ ὄρις
 Ἄρεος, ὃν δρυκολάπην καλοῦσιν, ὀπιφουτῆ καὶ προσ-
 κατίζων ἀκρόνυχος, ἐν μέρει τῆς νηπίων ἐκατέρου εἶμα
 τῆ χηλῆ δρόμων, ἐπέτη φάμοσμα, τῆς αὐτῆ τρυφῆς
 ἀπομερίζων. Τὸν μὲν οὖν ἕρινεὸν Ῥημινάλιν ὀνόμασαν,
 ἀπὸ τῆς θηλῆς ἰὺ ἢ λύκαινα παρ' αὐτὸν ὀκλάσασα
 ἐ τοῖς βρέφεσι παρέχε· μέχρι δὲ πολλῶ διεφύλακτον οἱ
 περὶ τὸν τόπον ἐκείνον κατοικοῦντες, μὴτὲν ἐκτιθέναι
 τῆς γενιωμένων, ἀλλ' ἀναρεῖσθαι πάντα καὶ τρέφειν, τὸ

tyrannus interfici vellet, For-
 tunæ ductu traditi sunt non
 barbaro aut sæno, sed miseri-
 cordi humanoque servo: qui
 eos non interfecit, sed in ripa
 fluvii, ubi is viride pratum al-
 luebat, locusque humilibus ob-
 umbrabatur arboribus, depo-
 suit pone caprificum, cui Ru-
 minali postea nomen est fac-
 tum. Exin lupa, quæ recens
 pepererat, catulosque amiserat,
 turgentibus lacte uberibus gra-
 vata, levationisque indiga, su-
 perveniens infantes fovit, et

ubera præbuit, quasi alterum
 partum lac deponens. Marti
 autem sacra avis picus subinde
 ad eos ventitans, summissque
 insidens unguibus alternis in-
 fantium ora rostro suo aperuit,
 fuique alimenti bolos inferuit.
 Ac ficum quidem Ruminalem
 appellant a ruma, id est ubere,
 quam lupa ibi sese demittens
 infantibus præbuit. Diu au-
 tem loci istius accolæ hunc
 morem tenuerunt, ut nihil na-
 tum exponerent, sed omnia
 tollerent atque educarent, Ro-

Ῥωμῶν πάθος καὶ τὴν ὁμοίτητα τιμῶντες. Καὶ μὴν, τό, τε λαθεῖν αὐτὸς τεφερομένους καὶ παιδαυομένους εἰ Γαβίοις, ἀγροπλιῶν τε Σιλβίας ὄνας ἢ θυγατρειδῶν Νομίτωρος τοῦ βασιλέως, ὡς καὶ πάντα τύχης κλέμμα καὶ σόφισμα φαίνεται γεγενημένον, ὅπως μὴ ἔσπλωνται πρὸ τῆς ἔρχου ἀφ' ἃ τὸ γένος, ἀλλ' εἰ αὐτοῖς φαῖσι τοῖς κατορθώμασι, γωρίσμαθα τῆς εὐτελείας τὴν ἀρετὴν παρέχοντες. Ἐπιταῦθ' αὖ μοι μεγάλα καὶ φρονίμως στρατηγῶ λόγος ἔφησι Θεμιστοκλῆς ῥηθεὶς πρὸς πῶς τῆς ἕστερον εὐμεροῦτων Ἀθηνῶσι στρατηγῶν, καὶ πρὸς τιμῶν τῶν Θεμιστοκλῆος ἀξίαντων· ἔφη γὰρ τὴν ἕστερον ἐρίσῃ πρὸς τὴν εὐορτίῳ, λέγουσαι ὡς ἐκείνη μὴ ὅτι κομπῶδης καὶ ἀσολος, εἰ αὐτῇ δὲ τῆς παρεσθασμένων ἀπολαύσει μετ' ἡσυχίας· τὴν οὖν εὐορτίῳ εἰπεῖν, Ἀληθῆ λέγεις, ἀλλ' ἐμοῦ μὴ γνομένης, πῶς ἂν σὺ ἦσθα; καί μοι τοῖνον, ἔφη, μὴ γεγενημένης πρὸς τὰ

Ε. 7. Νομίτωρος τοῦ βασιλέως.] Sic B. Vulgo, Νουμίτωρος καὶ τοῦ βασιλέως.

F. 9. κομπῶδης.] Legendum κομπῶδης ex Vita Themistoclis p. 121. B. quod jam monuit Bryan. eo loco, t. i. p. 95. et ante eum Mez.

muli casum et similitudinem venerantes. Enimvero quod tum fefellerunt occulte Gabiis educati, ignoratumque est eos Sylviae filios, Numitoris regisque nepotes esse, actu et furto Fortunæ videtur evenisse; ne ante rem gerendam generis causa perirent, sed in ipsis præclaris agnoscerentur facinoribus, Virtute indicium nobilitatis præbente. Hoc loco mihi occurrit dictum magni et prudentis imperatoris

Themistoclis in quosdam Atheniensium duces, qui ipsum secuti et rebus usi secundis præferri ei cupiebant: aiebat enim, *diem, qui festum subsequitur, festo diei dixisse in quadam contentione, "Tu tumultus multos habes et occupatio- nes: ego quæ parata sunt fruendi quietem exhibeo;" ac festum diem respondisse: "Vera dicis, sed ego nisi fu- issem, ubi tu esses?" "Et ego," dicebat Themistocles,*

Μηδαι, τίς ἂν ὑμῶν ἴῳ νῦν ὄποις; Τὸτό μοι δακῆ
 παρὲς τὴν Ῥωμύλιε Ἀρετὴν ἢ Τύχην λέγειν, Λαμπρὰ
 μὲν τὰ σὰ ἔργα καὶ μεγάλα, καὶ θεῖον ὡς ἀληθῶς ἔξ-
 321 ἔφλωας αἷμα καὶ γένος ἕσαν σεαυτῷ. Ἄλλ' ὄρα· πόσον
 ὑπερεῖς με; εἰ γὰρ ἐγὼ τότε μὴ παρκοιλούμηναι χρηστὴ
 καὶ φιλένθρωπος, ἀλλ' ἀπέλιπον καὶ παρηγάμην τὰ
 νήπια, οὐ πῶς ἂν ἐγένεθαι καὶ πόθεν ἔξελαμψας; εἰ τότε
 μὴ θῆλυ θηρίον ἐπῆλθε φλεγμαῖνον ὑπὸ πλῆθος καὶ
 φορᾶς γάλακτος καὶ τραφισμοῦνός δρόμῳ μᾶλλον ἢ
 θρέφοντος, ἀλλ' ἀήμερόν τι τελείως καὶ λιμῶτιον, οὐκ
 ἂν ἔπι νῦν τὰ χεῖρα ταῦτα βασίλεια καὶ ναοὶ, καὶ
 θεᾶτρα, καὶ οὐρανοὶ, καὶ ἀγοραὶ, καὶ ἀρχεῖα, βοτῆρες
 καὶ χελύβαι καὶ σταθμοὶ νομίσαν ἦσαν, Ἀλβανόν, ἢ
 Τυρρηνόν, ἢ Λατῖνον ἀνδρα δεαυτίῳ παροικιμέντων.
 Β' Ἀρχὴ μὲν δὴ τὸ μέγιστον ἐστὶ σωτήριον, μάλιστα δὲ ἐν
 ἰδρύσει καὶ κτίσει πόλεως· ταύτῃ δὲ ἢ Τύχην παρέχεσθαι,

A. 9. βοτῆρες καὶ χελύβαι.] Non ineleganter per se: at conjuncte cum proximi-
 mis, minus videtur elegans dictio: quare malim βοτῆρον καλῶσαι.

B. et Reisk. ante βοτῆρες præponunt ἀλλὰ: quæ est, ut credo, teme-
 raria mutatio priorem nexum non attendentis.

“ si Medico bello non fuisset,
 “ quis nunc vestrum esset usus?”
 Eodem mihi modo Fortuna
 videtur Romuli virtutem com-
 pellere: Illustria sunt sane et
 magna tua facta, et re vera
 docuisti te sanguinem et genus
 deorum esse: sed videsne quanto
 me subsequaris spatio? nam
 nisi ego tum benignitate et hu-
 manitate mea adfuissem, sed de-
 seruissem ac prodidisset infan-
 tes, qui tu existere et eluces-
 cere potuisses? si tum non fœ-
 mina bestia supervenisset, in-

flammata lætis copia et impetu,
 magisque requirens quod aleret
 ipsa, quam quo aleretur, sed
 fera aliqua plane et esuriens,
 non jam pulchræ istæ essent
 regiæ, templa, theatra, ambu-
 lationes, fora, archiva: pasto-
 res essent, casæ, stabula, Alba-
 num, aut Etruscum, aut Lati-
 num virum dominum agnoscentia.
 Sane principium ut in
 omnibus rebus maximi est
 momenti, ita præsertim in
 condenda urbe: atqui id præ-
 buit Fortuna, quæ conditorem

οὐσασα καὶ φυλάξασα τὸν κήπιον. Ἡ μὲν γὰρ Ἄρετή μέγαν ἐποίησε Ῥωμίον, ἡ Τύχη δὲ ἄχρη τῷ γενέσθαι μέγαν, ἐτήρησε.

Ζ'. Καὶ μὲν τίτῳ γὰρ Νεμᾶ βασιλείας πολυ-
χρησιωτάτῳ γενομένῳ, ὁμολογουμένως Εὐτυχία δι-
κωδέρησε θαυμαστῆ. Τὸ μὲν γὰρ Ἐγερίας, τινὰ κρητῶν
μῖαν Δρυάδων, δαίμονα σοφῶν, ἐρατὶ τ' ἀνδρῶς εὖ
σωσῖα γενομένῳ, ὡδὴ παιδαγωγῶν, καὶ συχηματίζῃ
τίτῳ πολιτείας, ἴσως μυθωδέστερον ἔστι καὶ γὰρ ἄλλοι
λεχθέντες ἄφαστα γάμων θύισι, καὶ θεοῖς ἐρώσιμοις
γενέσθαι, Πηλεῖς καὶ Ἀγχίση καὶ Ὀρίωνες καὶ Ἡμα-
θίανες, οὐ πάντως ἀγαπητῶς εὖδ' ἀλίπτως διεβίωσαν.
Ἄλλὰ Νεμᾶς ἔοικε τίτῳ ἀγαθῷ Τύχῳ ἔχειν ὡς
ἀληθῶς οὐσίκοι καὶ οὐδέσων καὶ συνέρχουσαν ἢ, κα-
θάπερ εὖ κλύδωνι θελερῶ, καὶ πεταραγιδίῳ πελέγῃ, τῇ
τῷ πρῶτον καὶ γόνιων ἔχθρα καὶ χαλεπότητι, καὶ
πάλιν φερομένῳ καὶ φλεγμαίνουσαν ὑπὸ μυρίῳ πόνῳ

B. 11. μυθωδέστερον ἔστι καὶ γὰρ] Puto post ἔστι excidisse : ἡ μὲν κίων εὐτυχία.

urbis salute donavit et conser-
vavit: nam virtus Romulum
magnum fecit: Fortuna eo
usque custodivit, dum magnus
fieret.

IX. Enimvero ipsum quo-
que Numæ regnum, quod
duravit diutissime, constat ad-
mirabili gubernatum fuisse
Fortunæ prosperitate. Quod
enim Egeria, una de Dryadi-
bus nymphis, dea docta, ob
amorem cum Numa confue-
verit, eumque in instituenda
et conformanda republica ad-

juverit, fabulosius fortassis est:
nam et alii qui deas habuisse
uxores, ab iisve dilecti fuisse
dicuntur, Peleus, Anchises,
Orion, Emathion, vitam non
admodum ex animi sententia
et citra molestiam exegerunt.
Sed Numa videtur revera bo-
nam fortunam habuisse contu-
bernalem, et collegam, quæ
tanquam in turbulento æstu,
conturbatoque mari, in vici-
norum ac finitimorum odiis
atque inimicitiiis urbem exa-
gitatam et inflammatam in-

καὶ διχρασιῶν ὀφθαλμοῦσα, τὸς μὲν ἀντιπαιγμῆς
 θυμὸς καὶ φρόνες, ὡσπερ πνεύματα, κατέσβησιν· οἷα
 D δὲ φασὶ τὰς ἀλκύνων λοχίας ὀφθαλμοῦσα πλὴν
 θάλατταν εἰ χερμῶν σίζωι καὶ σικκιπιδηκῆσσι, ποι-
 αῦτιν ἀναχαμῆν καὶ ἀεσῆσσι πειραγμάτων γα-
 λλιῶν, καὶ ἑπόλεμον καὶ ἀνοσον καὶ ἀκίνδωνον καὶ ἀφοβον
 νεοσάττει δῆμω καὶ κρεδαλιόμω, παρέχε ρίζωσσι καὶ κα-
 πσιῶσι πλὴν πόλιν, αἰξανομῆν εἰ ἠοιχία βεβαίως καὶ
 ἀνομποδῆσσι. "Ὡσπερ γὰρ ἀλκῆς ἢ τειχῆς ναυπηγεῖ")
 μὲν ὑπὸ πλῆθῶν καὶ βίας πολλῆς, σφύρασι καὶ ἠλοισ
 ἀεσασομῆν καὶ γομφώμασι καὶ τωρίοσι καὶ πελάεσι,
 γενομῆν δὲ, σῆμα δὲ καὶ σαγήνα σύμμετρον χρένον,
 E ὡς οἱ το δασμοὶ κἀτοχοὶ γένων), καὶ σαυήκασ οἱ γόμφοι
 λάβωσιν· εἰ δὲ ὑγροῖς ἐπὶ καὶ πειρολιθαίνωσι τὰς ἀρ-
 μοῖς καταπαυαδῆ, πάντα χαλάσσι ἀφραναχῆντα καὶ
 δέξεται ἢ θάλατταν ἔτω ἢ Ῥώμην ὃ μὲν πρῶτος ἀρχων
 καὶ δημοκρῆς ἐξ ἀγρίων καὶ βοτήρων, ὡσπερ ἐκ δρυάδων

E. 5. ἀρμόων] Non dubium quin corrigi debeat ἀρμόων.

numeris laboribus ac diffidiis
 amplexa, iras et invidias ad-
 versariorum tanquam ventos
 sedavit, et sicut mare dicitur
 alcyonum partus in tempestate
 excipere, conservare, ac fove-
 re: ita rerum tranquillitatem
 Romæ circumdans, statumque
 bellorum, morborum, pericu-
 lorum, et terrorum expertem,
 recens collecto populo et va-
 rie concussu occasionem præ-
 buit radices agendi, civita-
 temque constituendi per otium
 tuto atque citra impedin-

tum. Quemadmodum enim
 navis oneraria aut triremis ic-
 tibus et vi multa compingit-
 tur, malleis, clavis, cuneis,
 ferra, securibus adhibitis: com-
 pactam autem stare ad certum
 tempus necesse est, et coales-
 cere, dum vincula roborentur,
 et clavi firmentur: quod si re-
 centi adhuc et lubrica compa-
 ge in mare deduceres, omnia
 concussu fatiscerent, et aquam
 admissura essent: ita Romam
 primus conditor et opifex ex
 agrestibus hominibus et pas-

κραιναῖον σικυαμῖνος, ὅκ ὀλίγος πόντος ἔχει, ὅθεν
 μακρῆς ἀντήρσει πολέμοις καὶ κινδύοις, ἔξ ἀνάγκης
 ἀμμιόμνος τὸς ἀνηκαμῖνες πρὸς τὴν γένοιτο καὶ
 ἴδρυσιν αὐτῆς· ὁ δὲ δεύτερος ᾠθαλαβῶν, χερσὶν ἐπέχε
 πῆξαι καὶ ββαυῖσαι τὴν αὔξησην τῆ εὐτυχίας, ὅπλα-
 βόμνος πολλῆς μὲν εἰρήνης, πολλῆς δὲ ποικιλίας. Εἰς
 δὲ τότε Πορσίνας τις ἐπέβρωσε Τυρρηναίων χάρακα καὶ
 τρατόπεδον ᾠθαλάκας τέχνην ἰγρῆς ἔπαι καὶ κερδα-
 νομῶν, ἢ τις ἔκ Μαρσῶν ἀποστὰς ἀρεμῆνιος δικάτης,
 ἢ Λαχεῖνός ὑπὸ φθόνου καὶ φιλονεικίας, ἀνὴρ δίστροφος καὶ
 πολεμοποιός, οἷος ἕτερον Μύλιος, ἢ Σίλων ὁ Θεραύς, ἢ
 τὸ ἔχατον Σύλλα πάλαισμα Τελεπίνος, ὡς ἀφ' ἐὸς
 σικυαμῖνος ὅλην ἔκοπλίζον τὴν Ἰταλίαν, τὸν φιλό-
 σοφον Νεμῶν ᾠευσάλπιζε ἴοντα καὶ κερσαυόμνος,

E. 7. ἀντήρσει] Sic B. Vulgo ἀντήρσει.

E. 9. ἐπίσχε] Legendum ἔσχε ut vidit etiam Mez. Ceterum interparando expeditivimus difficultatem.

F. 6. Μύλιος] Μυρτιάς. Xylander conjecit Μυρτιάς ex historia. Mez. indidem, auctore Appiano Μορτιάς. B. E. Voff. P. Μύλιος.

F. 7. πάλαισμα Τελεπίνος] Inter has voces mediam, quae vulgo est, ἢ, omisit cum Bas. et Xyl.

F. 7. ὡς ἀφ' ἐὸς] ὡς sumpsi a Bas. Xyl. ἀφ' a Steph. quocum ceteri confentiant libri exceptis Ald. Bas. Xyl. qui habent ὡς, pro eodem Voff. in margine habet ἢ.

toribus componens tanquam ex validis roboribus, haud exiguos toleravit labores, neque levia bella et pericula sustinuit, necessitate compulsus obfistentes origini et institutioni ejus propulsare. Secundus autem ejus imperium suscipiens tempus nactus est benignitate Fortunæ, Urbis figendæ et confirmandæ, multum pacis adeptus, et ultimum otii. Si verum tempus Porfena aliquis

Etrusca castra exercitumque muris admovisset, aut bellicosus aliquis defectione facta Marsus, invidiosus et contentiosus Lucanus, quales posterioribus temporibus existerunt Mulus, aut ferax ille Silo, aut ultima Syllæ ærumna Telepinus, qui quasi una data tesserâ totam armans Italiam, philosophum Numam tubis circumsonasset immolantem et deos comprecantem; nullo

322 ὅκ' ἀντίτρονον αἱ ῥεῖται τῆς πόλεως ἀρχαί ῥεῖς
 πάλιν καὶ κλύδωνα τοσοῦτον, ὅδ' εἰς εὐανδρίαν καὶ
 πλῆθος ἐπέδωκαν. Νῦν δὲ, ὡς ἔοικε, τῆς ῥεῖς τῆς
 ἕτερον πολέμοις ῥεῖσιν ἐφόδιον Ῥωμαίοις ἢ τότε
 εἰρήνῃ γενέσθαι, καὶ κατὰ ἀθλητῆς, ὁ δὲ μὲν ἐκ
 τῆς κατὰ Ῥώμῳ ἀγῶνων ἐν ἰσχύια χεῖρον ἐτῆ
 τῶν καὶ πετρεφύκοντα σωμασκήσας, πλὴν δυνάμιν
 ἀξίωμα κατὰ τῶν ἕτερον ἀντιπαθημάτων. Οὐδὲ
 γὰρ λιμὸν, ὅδ' εἰς λοιμὸν, ὅδ' εἰς ἀφορίαν γῆς, ἢ ἀωρίαν
 πᾶν ἔρος ἢ χειμῶνος ἐν τῷ τότε χεῖρον ῥεῖσιν ἐπέδωκαν
 πλὴν Ῥώμῳ λέγουσιν ὡς ὅκ' ἀνθρωπίνης εὐβουλίας,
 ἀλλὰ θεῶν Τύχης ἑπιτροπείας τῆς κατὰ ἐκείνων.
 Β' Ἐκλείσθη δ' οὖν τότε καὶ τὸ τῷ Ἰανῷ δῆπυλον, ἢ πο-
 λέμου τύχην καλοῦσιν ἀνεῳγε μὲν γὰρ ὅταν ἢ πόλεμος,
 κλείεται δὲ εἰρήνης γενομένης. Νεμᾶ δ' ἀποθανόντος
 ἀνεῳχθῆ, τῷ ῥεῖς Ἀλβανὸς πολέμου συρραγέτος

A. 2. ἐκ Ἰανῆ] Tuetur, ut solet, corrupta Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 6.

Varius Reiskius, Nūn δὲ πῶς.

B. 1. ἀνέωγε τῆς] Legendum ἀνέωγε πᾶν ut certatim corrigunt viri docti Xyl. Junius ex Plut. Numa. Scaliger Conject. Varro. p. 65. Mez.

modo principia urbis resistere tanto potuissent æstui atque motui, neque ad tantam hominum multitudinem ac virtutem incrementa facere. Nunc istius temporis pax videtur Romanis quasi comæatus fuisse ad bella quæ postmodò inciderunt sustinenda: et athletæ instar populus e certaminibus sub Romulo obitis in pace quadraginta et tres annorum corpore exercitato vires sufficientes adversus hostes

futuros paravisse. Nam neque famem, neque pestem, neque alienam æstate hyemeve tempestatem illis annis Romæ ferunt incubuisse: nimirum non humana prudentia, sed divina fortuna illud tempus gubernante. Ergo tunc Jani quoque bifores portæ, quam *Belli portam* vocant, clausæ sunt: aperiebantur enim cum esset bellum, pace facta clauderentur. Numa mortuo apertæ sunt,

ἔτα μυρίων ἄλλων σιμαχῶς ὑπολαμβαύοντες, πάλαι δὲ ἐπὶ ὀγδοήκοντα καὶ τετρακοσίων ἐκλείαθη, μὲν παρὰ Καρχηδονίους πόλεμον, ἐφύνης γενομένης, Γάϊου Ἀπλίου καὶ Τίτου Ἰουλίου μὲν δὲ τῦτον τὸ ἐμφαντὸν, αὐτῶν ἀνεόχθη, καὶ διέμεναν οἱ πόλεμοι ἄχρι τῆς οὐ Ἀκτίου νόμου Καίσαρος· τότε δὲ ἤρμησε τὰ Ῥωμαίων ὄπλα χέρον ἐ πολυῖ· αἱ γὰρ ἀπὸ Καρτάγορον παρὰ Ἑλλάδος καὶ Γαλατίας συρραγεῖσαι Γερμανοῖς, σιματάρασαν ἐπὶ ἐφύνης. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἰουχίας τῆς Νουμῆ πρῶτον μαρτύρια.

ἰ. Ἰὺ δὲ τύχη καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνοι ἐθαύμασαν βασιλεῖς, ὡς πρῶτον καὶ πρῶτον, καὶ φερέπολι τὸ Ῥώμης ἀληθῶς, καὶ Πίνδαρον. Ἐξέστι δ' ἔπειτα Ἰουλίου Ἰερῶν ὅτιν ἀρετῆς οὐ Ῥώμη τιμώμενον, ὃ οὐκ ἔστιν αὐτοὶ χαλαροῖν, ἀλλ' ὅφει μὲν πολλὰς χέρον ἐφύνης

B. 6. μετὰ τὴν σφίς Καρχ.] μετὰ συμψηφί α T. Mes. Omnes caeteri κατὰ Μοχ Καρτάγορον E. Voff. Vulgo Καρταίρον, quod tres Graeco-Latini perverterunt in Καρταίρον.

C. 7. ἔπειτα ὅτιν] Hæc et sequentia perperam hic repetita videntur a librario ex p. 318. D. Paulo ante pro ἰουχίας B. E. εὐτυχίας: forte rectius.

bello cum Albanis commisso: sexcentis deinde aliis bellis continenter subsecutis, quadringentis post et octoginta annis iterum clausus est Janus, post Punicum primum bellum pace parta, Caio Atilio et Tito Manlio Consulibus. Ab illo anno rursus apertus fuit, duraveruntque bella usque ad victoriam Augusti Aetiacam: tunc arma Romanorum exiguo tempore conquieverunt, Cantabricis tumultibus, bellisque

Gallicis et Germanicis irruentibus, pacemque conturbantibus. Atque hæc adjecta sunt fortunati Numæ testimonium exponentia.

X. Sed et qui eum secuti sunt reges, Fortunam admirati sunt, ut principem alumnæque Romæ, et, quod Pindarus dixit, quæ revera urbem ferret. Id sic considerare licet. Templum Virtutis est Romæ, sed fero conditum multis ab Urbis initio annis, a Marcello

ὑπὸ Μαρκέλλου τῷ Σουρακίας ἐλόγτος. Ἔστι δὲ καὶ
 Γνώμις, ἢ τῇ Δία Εἰθελίας νεώς, ἢ MENTEM κε-
 λούσιν· ἀλλὰ καὶ τὸ Σκαῦρος Αἰμύλιος πρὸ τῶν
 Κιμβρῶν τοῖς χρόνοις γερνῶς καθιέρωσεν, ἤδη τότε
 D λόγων καὶ σοφισμάτων καὶ τωμυλίας Ἑλληνικῆς εἰς τὴν
 πόλιν παρεισρεύσας. Σοφίας δὲ ἔπι μέχρι καὶ νῦν ἱερὸν
 οὐκ ἔχουσιν, οὐδὲ σωφροσύνης, οὐδὲ καρτερίας, οὐδὲ
 μεγαλοφυχίας· Ἀλλὰ τὰ γε τῆς Τύχης ἱερὰ πάμπολλα,
 καὶ παλαιὰ καὶ λαμπρὰ τιμαῖς πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν,
 εὐδρυταὶ καὶ καταμέμικτα τοῖς ὀπιφανεστάτοις μέρεσι
 καὶ τόποις τῆς πόλεως. Καὶ τὸ μὲν τῆς Ἀνδρείας
 Τύχης ἱερὸν ἀπὸ Μαρκίου Ἀγνῆ τῷ τετάρτῳ βασιλέως
 ἰδρυθὲν καὶ ὀνομασθὲν ἕτως ὅτι πλεῖστον ἀνδρείας ἢ τύχης
 εἰς τὸ ναῶν μετέχκε· ὃ δὲ τῆς Γνωακείας αὐτῆς ἀπὸ
 E τῷ γνωακῶν αἰ Μάρκιον Κοριολένον ἀπέστρεψαν ἐπά-
 ροντα τῇ Ῥώμῃ πολεμῶς καθοσώθην, οὐδὲν ἀγνοῦ.
 Σέρβιος δὲ Τύλλιος, ἀνὴρ τῷ βασιλέων μάλιχα καὶ τιμῷ

D. 9. πλεῖστον ἀνδρείας ἢ τύχης] Legendum πλεῖστον ἢ ἀνδρείας τύχης; ex 318, E.

qui Syracufas cepit. Est eti-
 am Mentis: sed id dedicavit
 Scaurus Æmilii qui bello
 Cimbrico vixit: cum jam ora-
 toria ars, et argutiæ sophista-
 rum in urbem se insinuassent.
 Sapientiæ in hunc usque diem
 templum non habent, neque
 Temperantiæ, neque Tole-
 rantia, neque Magnanimita-
 tis. Fortunæ vero templa per-
 multa antiqua et splendida om-
 nis generis fere honoribus
 posita sunt, et permixta parti-

bus ac locis Romæ potissimis.
 Virilis Fortunæ templum ab
 Anco Marcio quarto rege est
 ædificatum: nomenque inde
 petatum, quod ad victoriam
 parandam fortitudini fortuna
 plurimum adfert adjumenti.
 Muliebris Fortunæ templum
 dedicaverunt matronæ, cum
 Marcium Coriolanum hostes
 adversus Romam ducentem
 avertissent: quod nemo igno-
 rat. Servius porro Tullius, qui
 omnium regum maxime et po-

διύαμιν αὐξήσας τῷ δήμῳ, καὶ τὸ πολίτευμα κοσμήσας,
 καὶ τάξιν μὲν ὀπίθεις ταῖς ἡμεροῖαις, τάξιν δὲ ταῖς
 στραταῖς, τιμητὴς δὲ ὄψητος, καὶ βίον ὀπίσσωπος καὶ
 σωφροσύνης γινόμενος, καὶ δοκῶν ἀνδρείοτατος ^(ἑ) καὶ
 φρονημώτατος, αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τὴν Τύχην ἀνήκε, καὶ
 ἀνεδῆτο τὴν ἡγεμονίαν ἐξ ἐκείνης· ὥστε καὶ οὐκ ὀκνη-
 νησάν εἰς τὸ δωματίον, ὃ κῦ ΦΕΝΕΣΤΕΛΛΑΝ πύλῃν ἐ-
 λαύσιν. Ἰδρύσατο δ' οὖν Τύχης ἱερὸν οὐ μὲν Καπι-
 τωλίῳ, τὸ τῆς ΠΡΙΜΙΓΕΝΙΑΣ λεγομένης, ὃ πρῶτον
 οὐκ εἰς ἀν ἐρμηνεύσθη· καὶ τὸ τῆς ΟΥΒΕΚΟΥΕΝΤΗΣ, ἢ
 οἱ μὲν Περσῶν, οἱ δὲ μελίχων ^(ἑ) νομίζουσι. Μᾶλλον
 δὲ τὰς Ῥωμαίων εἰσὶν ὀνομασίας, Ἑλληνιστὶ τὰς δι-
 ναμεις τῶν ἰδρυμάτων· περὶ τῶν καταριθμησάσθαι
 καὶ γὰρ Ἰδίας Τύχης ἱερὸν ἔστιν ἐν Παλατίῳ, καὶ τὸ
 τῆς Ἰξιδιείας, εἰ καὶ γελῶν, ἀλλ' ἔχον ἐκ μεταφορᾶς
 ἀναθεώρητον, οἷον ἐλκεύσης τὰ πόρρω καὶ κραταῖως
 συμπεροσχομένην· ἡ δὲ τὴν Μουσκόσαν ἐ-
 λαύσιν κρήνην ἐπὶ Παρθένου Τύχης ἱερὸν ἔστιν ἐν

tentiam auxit populi, et rem-
 publicam ornavit, ordinemque
 census, ordinem militiae insti-
 tuit, primusque censor et in-
 spector vitae ac modestiae ci-
 vium fuit, creditusque est vir
 fuisse fortissimus ac pruden-
 tissimus: ipse seipsum ad for-
 tunam rejecit, eique regnum
 suum acceptum tulit: ita ut
 etiam cum eo consuecere For-
 tuna putaretur, per fenestellam

in domum ejus descendens. Is
 ergo Fortunae templa posuit,
 Primigeniae in Capitolio, et
 Obsequentis. Est et Privatæ
 Fortunae templum in Capito-
 lio, et Viscosæ: quod et si ri-
 diculum est cognomen, tamen
 tralatione contemplandam For-
 tunæ naturam exhibet, eminus
 ad se trahentis, et tangentia
 retinentis. Ad fontem, qui
 Muscosus dicitur, Virginis ad-

'Αθροκύμαις 'Επιστροφιδίης· ἐν δὲ τῷ μακρῷ γενναίῳ,
 Τύχης βαμὸς Εὐελπίδος, ἢ ὡς ἐλπίδος· ἐστὶ δὲ καὶ
 ᾧ τὸν τῆς 'Αφροδίτης 'Επιταλαρίας βαμὸν, 'Αρρεῖος
 Τύχης ἕδος· ἄλλα τε μυρία τύχης πικρὰ καὶ ὀπι-
 κλήσις, ὧν τὰς πλείστας Σεργίος κατέστησεν, εἰδὼς ὅτι
 μεγάλη ῥοπή, μᾶλλον δὲ ὅλον ἢ Τύχη ᾧ πάντα
 ὅτι τὰ τῶν ἀνθρώπων ᾠφέγματα, καὶ μάλιστα γὰρ
 αὐτῷ, δι' εὐτυχίας ἕξ αἰχμαλώτου καὶ πολεμίου γένους,
 εἰς βασιλείαν περαχθέντος. Τοῦ γὰρ Κορνηκολάνων
 ἄσπεος ἀλόντος ὑπὸ 'Ρωμαίων, 'Οκρησία παρθένος αἰχ-
 μαλώτου, ἥς εὐδὲ τιμὴ ὅμν' εὐδὲ τ' τρέπον ἡμαύρωσεν
 ἢ τύχη, δοθεῖσα Τανακύλλιδι τῇ Ταρκυνίᾳ γυναικὶ τῆ
 βασιλείας, ἐδάλδοσε· καὶ πελάτης τις εἶχεν αὐτῷ, οὗς
 ΚΑΙΕΝΤΗΣ 'Ρωμαῖοι καλοῦσιν· ἐκ τέτων ἐγεγόνει Σεργίος.
 Οἱ δὲ ἔφασιν, ἄλλὰ παρθένον τιμὴ 'Οκρησίας ἀπαργ-

A. 2. 'Αθροκύμαις] Ita omnes libri: corrupte, ut videtur. Mez. corrigit Αθροκύλαις. Cæterum interpungendo sensui nonnihil lucem adferre studui. Fortuna Redux significatur.

A. 3. ἢ ὡς ἐλπίδος] Adest in omnibus nostris libris, excepto uno non nominato MS. ad calcem Græco-Latinæ editionis: corruptum sane aut aliunde inuestum.

A. 10. Κορνηκολάνων] Sic Basf. Xyl. Vulgo Κορνηλάων.

huc Fortunæ fanum est, in Abecymis versantis. In Longo Angiportu Fortunæ bonæ Spei est ara. Est et Masculæ Fortunæ facellum apud aram Veneris Epitalariæ: aliæque sexcentæ appellationes et honores Veneris sunt, quorum pleraque Servius instituit, gnarus magnum momentum, immo summam in rebus humanis vim esse penes Fortu-

nam: maxime cum ipse esset fortunæ favore de captivo et hostili gente nato rex factus. Nam Corniculo a Romanis capto, Ocrefia virgo captiva, cujus neque formam neque mores obscuravit Fortuna, Tanaquilidi Tarquinii regis uxori data servivit, nupta cuidam clientum: ex his natus fuit Servius. Alii rem sic narrant. Ocrefiam virginem identidem

ματα ἢ λιβιδῶ ἐλάττω λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆ βασιλευσῶς
 τραπέζης, ἐπὶ πλὴν Ἐστία κομίζουσι καὶ ποτε τυχεῶς
 μὲν αὐτῶν, ὡσπερ εἰώθη, καὶ περὶ τὰς ἀπαρχαίς ἐπι-
 βάλλουσιν, ἀφνειοὶ δὲ τῆς φλογὸς μαρμαρίστου, μόνον
 ἀνδρῶς ἀνατεῖναι γόνιμον ἐκ τῆς Ἐστίας, καὶ τῶτο τὴν
 κόρην τῆ Τανακυλλίδι φέρουσι μόνη παρὰ φόβον γενουμένη
 τὴν δὲ, σιωπητὴν ἔσσαν καὶ φρονήρη, κοσμοῦσά τε τὴν κέρου
 ὅσα νόμοις ὀρέγουσι, καὶ συγκατεῦρξαι καὶ φάσματι,
 θεῶν ἠγρυμνήνη· οἱ μὲν ἥρωος οὐκουρεῖ λήγουσι, οἱ δὲ
 Ἡραΐδου τὸν ἔρωτα τῶτο γενέσθαι. Τάττωτα δ' οὖν
 Σερέϊος, καὶ βρέφους ὄντος ἢ κεφαλὴ σέλας ἀτραπῆ
 ὤρα πλῆθισον ἀπήγαγεν. Οἱ δὲ παρὰ Ἀντίαν οὐχ
 ἔπειτα λήγουσι, ἀλλὰ τυχεῖν μὲν καὶ Σερέϊα τὴν γυναῖκα
 Γετανίαν θνήσκουσιν, αὐτὸν δὲ, τῆς μητρὸς παρὰ φλογὸς,
 εἰς ἕκνον ἐκ διαδυμίας καὶ λύπης ἀπκλιθῆναι, καὶ
 χαλεπὸν αὐτῷ τῶν γυναικῶν ὄφθηται τὸ παρὰ φλογὸν
 αὐτῷ περὶ παρὰ ἀπὸ μόνον· ὅπερ ἰὼ μαρτύριον αὐτῷ τῆς
 ἐκ πνεύσε γενέσεως, σημεῖον δὲ χερσὶν ἐπὶ τῷ ἀπορο-
 δόκητον ἠγεμονίαν, ἧς ἔτι μὲν τὴν Ταρκυνίου τελευ-

primitias et libationes a regia
 mensa accipere, et ea ad focum
 perferre consuevisse: quæ,
 cum aliquando pro more ea in
 ignem injiceret, subito collapsa
 flamma, genitale viri mem-
 brum e foco exstitisse: virgi-
 nem perterritam eo ostento,
 rem Tanaquilidi exposuisse:
 hanc, ut erat cordata ac sapiens
 mulier, divinam eam rem cen-
 suisse, virginemque sponsæ in
 morem ornatum cum spectro
 illo conclusisse: amorem hunc

alii Lari, alii Vulcano adscri-
 bunt: inde ergo natum Ser-
 vium: et infantis etiamnum
 caput fulgorem fulguris æmu-
 lum edidisse. Antias non ita,
 sed Servio uxorem Geganium
 morte fuisse sublatam, ipsum-
 que præfente matre præ mæ-
 rore in somnum prolapsam, ac
 caput dormientis visum fuisse
 mulieribus igni circum illuf-
 trari: quod erat testimonium,
 ipsum ex igni natum, bonum-
 que indicium insperati regni,

τὴν, Τανακυλλίδος ἀσπυδασίας. Ἐπεὶ πάντων γὰρ τῶν βασιλείων πρὸς μοναρχίαν ἕτος ἀφύετατος δοκῆ γενεᾶς καὶ ἀποφροσύματος, ὅς γὰρ τὴν βασιλείαν ἀποθέσθαι ἀφρονεῖς, ἐκωλύθη τελειῶσα γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἐξάρκασε τῦτον ἐμμεῖναι τῇ ἀρχῇ, καὶ πρᾶσθαι τὴν πάτριον Ῥωμαίων πολιτείαν. Οὕτως ἡ Σεργίου βασιλεία παντάπασι τῆς Τύχης, ἡ ἑλαβέ τε μὴ πρᾶσσοκίπας, καὶ μὴ βελόδημος διαφύλαξεν.

εἰ α'. Ἄλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν, ὡσπερ εἰς τόπον ἀμαυρῶν, τὸν παλαιὸν χρόνον ἐκ τῆς λαμπρῶν, καὶ ἐπαρχῶν τεκμηρίων φεύγειν καὶ ὑποχωρεῖν, φέρε, τὰς βασιλεῖς εἰσάσαντες, ὅτι τὰς γνωριμωτάταις πράξεσι καὶ τὰς ὀπιφανεστάταις πολέμοις τὸν λόγον μεταγὰγωμεν· οἷς πολλῶν τόλμαι καὶ ἀνδρείαι, Αἰδῶ τε σιωερῶν ἀρεταῖς δορυμάχου, ὡς φησι Τιμόθεος, τίς ἐκ ἂν ὁμολογήσειεν; Ἡ

D. 9. ἀποθεῖναι—Ῥωμαίων πολιτείαν] Posterius ex Baf. Xyl. T. Ῥωμαίων quidem etiam ex Ald. et P. Unde consequens erat ut et prius corrigeremus. Vulgo ἀποτίθειναι—Ῥωμαίων σωματείαν.

quod a morte Tarquinii studio Tanaquilidis obtinuit. Nam omnium alioqui regum hic ad singulare imperium fuit ingenio ineptissimo, animoque minime alacri: qui etiam deponere volens regnum, prohibitus est: moritura enim, ut apparet, Tanaquil jurejurandum ab eo exegit, non dimissurum se esse formam reipublicæ a majoribus acceptam, regemque permanfurum. Ita Servii regnum plane Fortunæ debetur, quod ille et præter expectationem suam accepit,

et præter suam voluntatem retinuit.

XI. Sed ne videamur ex illustribus et evidentibus argumentis ad prisca tempora, tanquam obscurum in locum confugere et recedere: agendum omiffis regibus ad notiffimas actiones et celebratiffima bella oratio nostra se convertat. Quis vero non fateatur ad bellum requiri multum audaciæ ac fortitudinis, immo, ut ait Timotheus, *Pudoris qui virtuti bastiferæ auxilium et opem ferat*? Et tamen qui recte

δὲ εὐρία τῆς πραγμάτων καὶ τὸ ῥόγιον τῆς εἰς το-
 σαύτῃ δυνάμει καὶ αὐξήσει ὀρμῆς, οὐ χροστὴν ἀνθρώπων
 οὐδὲ ὀρμαῖς προσχωρεῖσαι ἡγεμονίαν, θεῖα δὲ πομπὴ
 καὶ πνεῦμα π. Τύχης ὀπιταχυομένης, ὀπιδείκνυται τῆς
 ὀρθῶς λογιζομένης. Τρέπατα τρεπαίοις ἐπανάσταται, καὶ
 θριάμβοι θριάμβοις ἀπαντῶσι, καὶ τὸ πρῶτον αἷμα τῆ
 ὀπλων ἐπὶ θερμὸν ἀποκλύζεται πρὸ δευτέρου καταλαμ-
 βανόμενον. Τὰς δὲ νίκας ἀριθμῶσιν ἐ νεκρῶν πλήρη καὶ
 λαφύρων, ἀλλὰ βασιλείαις αἰχμαλάτοις, καὶ δεδουλω-
 μένοις ἔθνεσι, καὶ ἡσίσι καὶ ἡπείροις προσορμίζομένοις
 πρὸ μεγάλης τῆς ἡγεμονίας. Μία μάχη Φίλιπποι ἀπέ-
 βαλε Μακεδονία· μία πληγὴ παρεχώρησεν Ἀντίοχον
 Ἀσίας· ἀπ᾽ Καρχηδόνιοι σφαλέντες, ἀπέλεσαν Λι-
 βύην εἰς ἀνὴρ μᾶς ὀρμῆς γραπῆς Ἀρμενίαν προσ- 324
 κλήσατο, Πόντον Εὐξείνον, Συρίαν, Ἀραβίαν, Ἀλβανὸς,
 Ἰβηρας, τὰ μέχρι Καυκάσου καὶ Ὑρακῶν καὶ τοὺς αὐτὸν

F. 3. ὀδὲ ὀρμαῖς—ὀπιταχυομένης] Forte ὀδὲ γνῶμαις προσχωρεῖσα ἡγεμονία—
 ὀπιταχυομένης.

ratiocinari volet, is secundam
 rerum prosperarum affluentiam,
 impetumque ad tantam
 potentiam et incrementa, non
 hominum manibus aut consiliis,
 sed divina quadam incitatione
 et accelerantis Fortunæ
 vento ad tantam Romani imperii
 molem pervenisse intelliget.
 Etenim tropæa alia super
 alia eriguntur, triumphis
 triumphis occurrunt, priorque in
 armis sanguis adhuc calidus
 secundo occupatus eluitur:
 Victorias autem non interfectorum
 et spoliatorum multitu-

dine numerant: sed captis regnis,
 subactis gentibus, insulifque
 et continentibus ad magnitudinem
 imperii accedentibus. Una pugna
 Philippus Macedoniam amisit:
 una accepta plaga Antiochus Asia
 excessit: semel victi Carthaginienses
 Libyam perdidit: unus vir,
 unius expeditionis impetu,
 in potestatem Populi Romani
 redegit Armeniam, Pontum,
 Syriam, Arabiam, Albanos,
 Iberos, et quæ usque ad
 Caucasum sunt atque Hyrcanos:
 terque eum orbi ter-

ὁ περὶ τὴν οἰκουμένην Ὀκεανὸς εἶδε νικῆται· Νομάδας μὲν ἐν Λιβύῃ μέχρι τῆς μεσημβρινῶν ἀπέκλιθεν ἡϊόνων· Ἰβηρίαν δὲ Σερτωρίω σινοσιόσασαν ἄχρι τῆς Ἀτλαντικῆς χερσονήσου· τὸ δὲ Ἀλβανῶν βασιλεῖς διακομίζουσιν ὅτι τὸ Κάσπιον πέλαγος ἔθηκε. Ταῦτα πάντα κατάρθρωσε δημοσία τύχη χερσὶν αὐτοῦ, ἔτα ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀνετρέφετο μάχης. Ὁ δὲ Ῥωμαίων μέγας δαίμων ἐκ ἐφήμερος πνεύμας, εὐδὲ χερσὶν ἀκμάσας βραχυῶν, ὡς ὁ Μακεδῶν· εὐδὲ χερσαῖος μόνον, ὡς ὁ Λακωνῶν· εὐδὲ ἐνάλιος, ὡς Ἀθηναίων· εὐδὲ ὀφὲ κινήσις, ὡς ὁ Περσῶν· εὐδὲ ταχὺ παυσάμενος, ὡς ὁ Κολοφονίων· ἀλλ' ἀνωθεν ἐκ ὀφείτων γενέσθων τῆ πόλει σικλητικῆς, καὶ σικλητικῆς καὶ συμπολιτευσαίμενος, καὶ ὀφείμενος βέλαιος ἐν γῆ καὶ θαλάττῃ, καὶ πολέμοις καὶ εἰρήνῃ, καὶ πρὸς βαρβάρους καὶ πρὸς Ἕλληνας· ἔτος Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον, φρόνα καὶ ταῖς

A. 5. ἀπέκλιθεν ἡϊόνων] ἐπέκλιθεν ἡϊόνων Reisk. Ita malletem ἡρημιῶν. Forte non opus mutatio:ne.

B. 3. ὡς Ἀθηναίων] ὡς ὁ Ἀθηναίων, malim.

rarum circumfusis Oceanus victorem vidit; nam et Numidas in Africa usque ad meridionalia littora repressit: et Hispaniam, quæ Sertorii a partibus steterat, usque ad Atlanticum subegit mare: et Albanorum reges insequens ad Caspium consistere coegit. Hæc ille omnia confecit, publica adjunctus fortuna: deinde a suo subversus est fato. Nimirum magnus ille Romanorum genius, non ad diem unum spi-

rans, aut exiguo tempore vigenens, ut Macedonum: neque in terra tantum potens, ut Lacconum: aut mari, ut Atheniensium: neque sero commotus, ut Persarum: neque subito sopitus, ut Colophoniorum: sed jam inde a principio cum Urbe adolescens, unaque crescens et augens rempublicam, constanter adfuit terra marique, in bellis et pace, adversus barbaros et Græcos. Is genius Annibalem Carthagi-

πολιτικαῖς δυσμενείαις μηδένος οὐκ ἔσθ' ἔπιφύγοντος, ἄσπερ χεῖμαρρον ἔξεχε καὶ κατακάλυσε πρὸς τὴν Ἰταλίαν ὄψος τὸ Κίμβρων καὶ τὸ Τετονῶν φράγμα μεγάλας διαστάσεις τόπων καὶ χρόνων ἐχώρισε καὶ διέσπασεν, ἢ ἀρκέσει Μάριος ἐκατέρωθεν ἀνὰ μέρος μαχόμενος, καὶ μὴ συμπεσῶσαι τεράκοντα μυριάδες ἀνδρῶν ἀπτήσαν καὶ ἀμάχων ὄπλων ὁμοῦ κατακλύσει τὴν Ἰταλίαν. Διὰ τῆτο Ἀντίοχος μὲν ἠκολούτητο, πολεμικῶν Φιλίππου Φίλιππος δὲ, κινδυνεύοντος Ἀντόχου, πρῶτοντι μὲν ἐπιπέ: Μιθριδάτῃ δὲ τῷ Μαρσιῶ πολέμῳ τῷ Ῥώμῃ ὄπιφλέγοντος, οἱ Σαρματικοὶ καὶ Βασταρνοκοὶ πόλεμον κατεῖχον· Τυγράνῳ δὲ, Μιθριδάτῃ λαμπερῷ μὲν ὄπτοις, ὑπόνοια καὶ φθόνος ἐχώριζεν, ἠπειροδῶν δὲ ἀνέμειξεν ἑαυτὸν συναπολέσθαι.

ιβ'. Τί δ' οὐχὶ καὶ πρὸς τὰς μεγίστας συμφορὰς ὄψασθε τὴν πόλιν ἢ Τύχη; Κελτῶν μὲν πρὸς τὸ Κα-

C. 6. Διὰ τούτου] Immo διὰ τούτου.

niensem, cum ob invidiam et civiles concertationes populus ei nulla mitteret subsidia, torrentis instar effudit et confulpsit circa Italiam. Is Cimbrorum et Teutonum exercitus magnis locorum temporumque intervallis disjunxit, ut sufficere Marius posset cum utrisque seorsim conficiens: ne inter se conjunctæ tercentum millia hominum invictorum et insuperabilium conferentim quasi proluvie Italiam inundarent. Eadem causa fuit, ut et Antiochus, cum Philip-

pus bello peteretur, occupationibus esset distentus: et Philippus, Antiocho in discrimine versante, jam ante proftratus jaceret: et Mithridatem, Marfico bello Romam urgente, Sarmatica ac Bastarnica bella detinerent: Tigranem a Mithridate, cum hic rebus prosperis clareret, suspicio et invidia avellerent: victo socius fieret et communi ruina periret.

XII. Quid vero? an non extrema mala passam Urbem restituit Fortuna? Gallis cas-

πιτάλιον στρατοπέδων τῶν καὶ πολιορκουμένων τῶν ἀκρόπολιν,

Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ἄρσι κακῆν, ὀλίγοντο δὲ λαοί·

τὴν δὲ νυκτερικὴν ἔφοδον αὐτῶν, λεληθότων πάντας ἀνδρώπους, ἢ Τύχη καὶ τὸ αὐτόματον ἔκπυσον ἐποίησε γενέσθαι· ὡς ἦς καὶν βραχῆ πλείον διελθεῖν, ἴσως οὐκ ἀκαρὸν ἔστι. Μετὰ τὴν ἐπ' Ἀλλίᾳ ποταμῶ
 E Ῥωμαίων μεγάλῳ ἦσαν, οἱ μὲν εἰς Ῥώμην κατὰ
 ραντες, ὑπὸ τῆς φυγῆς καὶ ταραχῆς σμυναπλήσαντες
 τὸν δῆμον ἔξεπύσαν καὶ διεσκέδασαν, ὀλίγων εἰς τὸ
 Καπιτώλιον ἀνασκαδασαμένων καὶ ἀφαιρεθέντων
 οἱ δὲ εὐθὺς ἀπὸ τῆς τρυφῆς εἰς Βηίης σμυναθροθέντες,
 ἠεὶ αὐτοῦ δαυτάτωρα Φύριον Κάμλλον, ὃν εὐτυχῶν μὲν
 καὶ ὑφανθέντων ὁ δῆμος ἀπεσπίατο καὶ κατέβαλε, δίκῃ
 ὡς ἐπεσόντα δημοσίων κλοπῶν· πῆξας δὲ καὶ ταπεινω-
 θείς, ἀνεκαλεῖτο μὲν τὴν ἦσαν, ἐγχαρίζων καὶ ὠθευιδούς
 F ἀνυπέθρονον ἡγαμονίας. Ἴνα οὖν μὴ χαρῶ δακῆ, νόμος

D. 13. ἐπ' Ἀλλίᾳ] Sic Baf. Xyl. eodem ducunt Ald. E Voff. ἐν Παλλίᾳ.

tra circa Capitolium metatis et
 arcem oppugnantibus,

Immissis castrisque lucem, multoque nocavit:

et nocturnam ipsorum aggressionem, quæ omnes homines fefellerat, Fortuna et Casus prodiderunt. Qua de re fortasse intempestivum non est paulo prolixius disserere. Vicis ad Alliam, maximaque clade affectis Romanis, alii superstitum Romam præcipiti fuga perlati, populum terrore et tumultu exagitaverunt; cum

quidem pauci convasatis rebus in Capitolium se contulerunt, ibique eventum præstolari sustinuerunt: alii recta a clade Veios confluentes, dictatorem dixerunt Furium Camillum, et quem ante rebus utens secundis atque cristas erigens populus abjecerat atque opprefferat peculatus reum factum, eum consternatus et fractus a clade repetiit, tradens magistratum nullis obnoxium legibus. Cæterum Camillus ne temporis gratia, sed legi-

δὲ λαμβάνειν ὁ ἀνὴρ, μηδ' ὡς ἀπεργασίως τὴν πόλιν,
 ὅπλοισ ἀρχαίρεσιάζη τὰ τῷ στρατῷ ἀποσάδος καὶ πλά-
 νητος, εἶδει τὸς ἐν Καπιτωλίῳ βυλβυτὰς ὅτι κήρυσσας
 τὴν τῷ στρατωτῷ γνώμην μαλόντα. Ἦν οὖν Γάιος
 Πόντιος ἀνὴρ ἀγαθός, καὶ τῷ δεδουμένῳ αὐτάγγελος
 ὑποστάς ἕσταται τοῖς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ, μέγαν ἀπε-
 δέξατο κίνδυνον ἢ γὰρ ὁδὸς αὐτῷ ἀφ' ἧς τῷ πολεμίῳ
 κύκλῳ φυλαχαῖς καὶ χάρει τὴν ἀρετὴν περιέχονταί.
 Ὡς οὖν ἐπὶ τῷ ποταμῷ ἦλθε νύκτωρ, φελλὸς πλατῦς
 ὑποστεινισάμενος, καὶ τὸ σῶμα τῷ κυφότητι τῷ ὄχ- 325
 ματος ὠδραδέμενος, ἀφῆκε τὸ ρόον· τυχὸν δὲ πρὸς τὴν
 γολαίως ὑποφύεστος, ἤματι τῆς ἀντιπύρας ὄχθης
 ἀσφαλῶς, καὶ ἀπὸδὰς ἐχώρει πρὸς τὸ ἦ φάταν ἀφ-
 κειον, πρὸς τὴν γὰρ σκότῳ καὶ τῇ σιωπῇ τὴν ἐρημίῳ τεκ-
 μαίεμενος, ἐμφυὸς δὲ τῷ κρημῷ καὶ ταῖς δεχομέναις τῷ
 ἐπίβασιν καὶ παρεχούσαις ἀντίληψιν πέτραις, ἐηλύσθη
 καὶ περιαγωγαῖς καὶ τραχύτησι τῆς πέτραις ὠδραδίδους

A. 5. γὰρ—τεκμαίμενος] Aut γὰρ delendum, aut legendum ἐπιμαίεστος.

time sibi is delatus magistratus
 videri posset, neve tanquam
 Urbe deplorata armis dissipati
 et vagi exercitus comitia con-
 ficeret, oportuit senatores qui
 in Capitolio erant, militum
 sententiam, certiores de ea fac-
 tos, approbare. Erat tum Caius
 quidam Pontius in exercitu,
 vir strenuus: qui in se reci-
 piens nuncium se decreti iis
 qui in Capitolio erant allatu-
 rum, ingens adiit periculum:
 cum eundum esset per hostes,
 qui in orbem excubiis et vallo

arcem cinxerant. Ut ergo
 noctu, ad amnem pervenit, in-
 jecto suberibus latis pectore,
 et corpore vehiculi levitati
 commisso, secundo Tiberi de-
 fluxit; atque ab eo leni lente
 devectus, tuto in ulteriorem
 ripam trajecit, indeque per
 loca hominum vacua, e tene-
 bris et silentio solitudinem col-
 ligens, ad rupem Capitolinam
 pervenit: curvaturisque se et
 asperis processibus ejus, quæ
 conscendi et teneri se patie-
 bantur, committens, ac sur-

εαυτὸν καὶ ἐπεισιμύμνος, ἔξικετο πρὸς τὸ ἀντιπύργου,
 καὶ ἀναληφθεὶς ὑπὸ τῆς περφυλάκων, ἐδήλωσε τοῖς
 ἔστω τὰ δεδογμένα· καὶ λαβὼν τὸ ψήφισμα, πάλιν
 B ἦχeto πρὸς τὸ Κάμυλλον. Ἡμέρας δὲ τῆς βαρβάρων
 τις ἄλλως τὸν τόπον πεύων, ὡς εἶδε τῆτο μὲν, ἴχνη
 ποδῶν ἀκρόνυχα καὶ πειολιαθήσης, τῆτο δὲ, ἀποτελεύτας
 καὶ πεαλάσης τῆς ὀπιβλασανύσης τοῖς γνάθει πάσας,
 ὀλκὺς τε σώματος καὶ πλαγίως ἀπερείσης, ἔφραζε τοῖς
 ἄλλοις. Οἱ δὲ δύνανται τιμὴ ὀδὸν αὐτοῖς ὑπὸ τῆς
 πολεμίων νομίζοντες, ἐπαχέου ἀμυλλᾶσαι, καὶ τῆς
 κατὸς τὸ ἐρημότατον ἀφαιλάξαιτες, ἀνέβησαι λαθόντες
 ἐ μόνον τὴς φύλακας, ἀλλὰ καὶ τὴς συνεργούς καὶ τὴς
 C περκαίτης τῆς περκαίτης κωίας ὑπνω κρατηθέντας. Οὐ
 μὲν ἠπόρησεν ἡ τὸ Ῥώμης Τύχη φωνῆς κακὸν τοσοῦτον
 μνήσαι καὶ φράσαι διωαμδύης. Χιῶες ἰερεὶ πρὸ τὸν
 νεὼν τῆς Ἡρας ἐπέφοντο θεραπέοντες τιμὴ θεόν. Φύση
 μὲν ἔν ὃ ζῶον εὐροβόπτον ὅστι καὶ φοροδές· τότε δὲ, συ-

sum enitens ad Capitolium e-
 vasit: ubi receptus ab excu-
 bitoribus iis qui intus erant
 sententiam suorum renuncia-
 vit, decretoque accepto rursus
 ad Camillum contendit. Post-
 ridie quidam barbarorum tem-
 mere locum illum circumiens,
 ut vidit partim vestigia pedum
 summis impressa digitis, ac
 lapsus, partim detritas ac con-
 fractas herbas quæ terrestri-
 bus innasci solent partibus,
 tum corporis tractus, et obli-
 quos nifus, cæteris significa-
 vit. Ii vero viam sibi ab hos-
 tibus ipsis commonstratam pu-

tantes, conati sunt contendere:
 observataque ea noctis parte,
 sub quam maxima est solitudo,
 evaserunt ad arcem, non vigi-
 libus modo non animadvertentibus,
 sed ne canibus quidem
 vigillum focis et excubi-
 toribus; ita omnes sopor op-
 presserat. Neque tamen de-
 fuit Romanorum fortunæ vox,
 quæ tantum malum indicare
 et prodere posset. Anseres fa-
 cri circa fanum Junonis ale-
 bantur ad cultum deæ. Id
 animal et natura ea est, facile
 ut perturbetur atque ad om-
 nem strepitum expavescat: et

τόν τε τῆς ἔνδον ἕσπερ Σπόριας, ἀμελουμένον αὐτῆς, λεπὸς ἰὼ καὶ λιμώδης ὁ ἕπνος, ὅτε εὐθὺς ἤσθητο τῆς πολεμίου ὑπερφανέτητος τῆς στεφάνης, καὶ καταβοῶντες ἰταμίως προσφύεοντο, καὶ τῇ τῆς ὅπλων ὄψει μᾶλλον ἐκταρασθέντες, κλαγγῆς ἀφ' ἑστέρας καὶ τραχέας ἐπεπλήκυσαν τὸν τόπον ὑφ' ἧς ἀναστάντες οἱ Ῥωμαῖοι, D καὶ συμφρονήσαντες τὸ γινόμενον, εἴσαντο καὶ κατεκρήμνισαν τῆς πολεμίας. Πομπυεὶ δὲ μέχρι κῦν ἔπι μνήμη τῆς τότε συμπομάτων ἡ τύχη, κίον μὲν ἀνταυραμῆδος, χιλῶ δὲ μάλα σικνῶς ἔπι σραμῆς παλυτελοῦς καὶ φορέας κατῆμνος. Ἡ δὲ ὄψις ἐπιδοκῦνται Τύχης ἰαμῶ, καὶ πρὸς ἅπαν εὐπορίας ἐκ τῆς πρὸς ἀλόγων, ὅταν πὶ πρὸς ματεύεται καὶ σρατηγῆ, νοῦ μὲν ἀλόγοις καὶ ἀφροσιν, ἀλλὴ δὲ καὶ θεάσος δειλοῦς ἐπιπιδίσις. Τίς γὰρ σὲκ ἀν ὡς ἀληθῶς ἐκπλαγγί καὶ σαυμάσφεν, ἐμπαθῆς γινόμενος, καὶ λογομῶ πινι ἔ τότε κατήφειαν καὶ τῆν ὑπάρχουσαν εὐδαυμονίαν τὴ πόλεως E πειλαβῶν, καὶ σπὸ βλέφας ἀνω, λαμπαρότητα καὶ

D. 4. ἡ τύχη, κίον] Constructio curiosa ac pene Sophistica, nisi ἡ τύχη abfit: quod omisit vertendo Xyl. Reiskius non male mutat in τῇ τύχῃ.

E. 1. καὶ τῆν ὑπάρχουσαν] Forte καὶ τῆν ἴν ὑπάρχουσαν, ut Reisk.

tum ob magnam in arce difficultatem rerum quia negligebantur, levi et famelico somno jacebant; itaque statim sensum perceperunt hostium jam supra muros apparentium, editaque alta voce proterve advolaverunt: magisque deinde armorum conspectu territi, clangorem sonorum admodum et asperum ediderunt: quo excitati Romani, re intellecta re-

pulerunt et per præcipitia hostes dejecerunt. Etiamnum solemni in pompa gestatur canis in crucem actus, et anser splendide admodum in lectica et veste stragula pretiosa sedens. Quis non vere obstupescat, animoque commoto miretur, complexus animo et quæ tum erat Urbis miseria, et quæ hodie cernitur ejusdem felicitas, splendorem intuens

πλεον ἀναθημάτων, καὶ τεχνῶν ἀμύλλας, καὶ φιλοπ-
 μίας πόλεων, καὶ σφάντες βασιλείων, καὶ ὅσα γῆ φέρε
 καὶ θάλαττα, καὶ ἥσοι καὶ ἥπειροι, καὶ ποταμοὶ, καὶ
 δένδρα, καὶ ζῶα, καὶ πύδια, καὶ ὄρη, καὶ μέταλλα,
 πάντων ἀπαρχὰς ἐπιζύσας εἰς κάλλος ὄφει καὶ χάριτι
 κοσμίσει τὸν τόπον, ὡς ταῦτα πᾶσι μικρὸν ἤλθε μὴ
 γενέσθαι, μηδὲ εἶ); περὶ δὲ ἡ σκότι φοβερῶ, ἡ ὄρη,
 καὶ ἕξεισι βαρβάρις, καὶ μαιφόνιοις θυμοῖς κρατημύσαν
 πάντων, εὐτελῆ καὶ ἄλογα καὶ ἄτολμα θρέμματα, σω-
 τηρίας ἀρχὴν παρέχε, καὶ τὸς μεγάλας ἐκείνης ἀριστεῖς
 καὶ ἠγεμόνας Μαλίς, καὶ Σερούις, καὶ Ποστουμίς, καὶ
 Παπυρίς τῷ αὐτῆς οἴκων γενάρχας, παρ' ὧσδεν ἠγονόας
 ἀπολέσθαι, χῆνες ἀνέστησαν ἕως τῷ πατρὶσι θεοῦ καὶ
 τῆς πατρίδος ἀμύλλασθαι. Εἰ δὲ, ὡσπερ Πολύβιος οὖ
 τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ πρὸς τῷ τότε τὴν Ῥωμαίων πόλιν
 καταλαβόντων ἰσόρηκε Κελτῶν, ἀληθῆς ὅστιν ὅτι πρῶσ-
 πεσούσης αὐτοῖς ἀγγελίας, φθείρεσθαι τὰ οἴκοι ἕως τῶν

donariorum ac divitias, artium
 certamina, urbium largitiones,
 missas a regibus coronas, at-
 que omnium quæ terra, mare,
 insulæ, continentes, fluvii, ar-
 bores, animalia, campi, mon-
 tes, metalla ferunt primitias
 certatim pulchritudine et ele-
 gantia ornantes istum locum :
 tam parum abfuisse quin ne-
 que fierent ista omnia, neque
 essent ? igni autem, et tene-
 bris horrendis, caligine, gla-
 diis barbaricis, ac cædem spira-
 rantibus animis cum omnia
 opplerentur, viles et brutas ti-

midasque atiles principium
 salutis attulisse : magnosque
 illos duces et factis præstan-
 tissimos viros, Manlios, in-
 quam, Servios, Postumios,
 Papyrios, qui familias post-
 modo illustres propagaverunt,
 in extremo jam de salute peri-
 culo constitutos, ab asferibus
 fuisse excitatos, ut pro diis pa-
 triis patriaque propugnarent ?
 Quod si verum est, quod Po-
 lybius libro secundo de Gallis
 qui tum occupaverant Romam
 scribit, eos accepto nuncio su-
 as res agi ferrique a finitimis

πρῶτον βαρβάρων, ἐμβελιότατον εἰς τιὺ χάσαν ἢ
καταύτητον, ἀνεχώρησαν, εἰρήνην δέμου πρὸς τὸν Κά-
μιλλον, ἔδῃ ἀμφοσθητοῖς ὅτι πρὸς τὴν Τύχην, ὡς ἐχέ-
τῃ σωτηρίας αἰτία κατέστη, πρῶτα πρὸς τὴν πολέμους,
μᾶλλον δὲ ἀπαυάσασα τὴν Ῥώμης ἀπεροδοκίαν.

γύ. Ἀλλὰ τί δὲ πρὸς ταῦτα ἀφαιρέσει; ἂ
σαφὲς ὅδῃ ὅδῃ ὁρισμῶν ἔχει, καὶ καὶ τὰ πρῶτα
ματὰ ἀφαιρέσει τῶν Ῥωμαίων, καὶ συγχύσει τὴν
ἑαυτῶν ἑπισημασίαν, ὡς Ἄβιος ἰσχυρῶς τὰ
γὰρ ἕσθῃ μᾶλλον ὄντα δῆλα καὶ καταφανῆ, δεονεία
τιὺ τῆς Τύχης εὐδύνειαν. Ἐγὼ δὲ τίθημι καὶ τιὺ
Ἀλεξάνδρου πελοπῆ, ἀνδρῶς εὐτυχήμασι μεγάλοις καὶ
κατορθώμασι λαμπροῖς ἑαυτῶν ἰσχυρῶς ἀμάχου ἢ φρο-
νήματος, ὡσπερ ἄστρον, φερονδύς καὶ ἀφαιρέτος ὅτι
διαμαρτῆς ἑαυτῶν ἀνατολῶν, καὶ βάλλοντος ἑαυτῶν τὸ ὄπλον

A. 4. ἂ σαφίς:—πρῶτα] Manifestum est legendum esse ἂ σαφίς—γράμματα.
Prius diserte habet Bas. Xyl. B. E. Mez. loco Stephanianini σαφίς
facto ex Aldino ἀσαφίς. Posterius ut maximam a re ipsa, ita nul-
lam a libris habet auctoritatem.

A. 9. Ἐγὼ δὲ τίθημι] Puto legendum: ἢ ἑαυτῶν τίθημι. Nam ἢ, ut solet,
ab antecedente ἢ absumptum videtur.

barbaris, qui ipsorum ditionem facta impressione occupassent, pacta cum Camillo pace discessisse: jam ne controversia quidem Fortunæ moveri potest, quin ea salutis causam præbuerit, alio hostes trahens, aut potius a Roma præter omnium expectationem avellens.

XIII. Sed quid his in refert immorari quæ certi nihil habent, nihil definiti? cum et res Romanorum perierint, et confusi sint commentarii? ut

Livius narrat. Quæ enim posterioribus temporibus evenerunt, magis aperta et conspicua, Fortunæ demonstrant benignitatem. Ego vero etiam Alexandri Magni mortem in parte felicitatis Romanæ pono, viri magnis successibus et rebus clarissime gestis insuperabili confidentia et elatione animi, qui stellæ instar ab ortu Solis in occasum transiliebat: ac jam in Italiam fulgorem armorum jaciebat. E-

αἰγὰς εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς πρῶτασι μὲν ἰὺ αὐτῶν
 τῆς φρατείας ὁ Μολοπίος Ἀλέξανδρος, ὑπὸ Βρεττίων
 καὶ Λευκαῶν πρὸ Παιδαυσίαν κατακεκομμένος· ὁ δὲ
 ἄγων αὐτὸν ὡς ἀληθῶς ὡς ἐπὶ πάντας ἀνδράποιοι, δόξης
 ἔρος καὶ ἡγεμονίας ζῆλον ἔχε καὶ ἄμιλλαν, ὑπερβαλέσ-
 θαι τὰ Διονύσου καὶ Ἡρακλέους πέρατα τῆς φρατλιασίας.
 Τῆς δὲ Ἰταλίας ἐπιωθάνετο τὴν εἰς Ῥώμην δυνάμιν
 καὶ ἀλλεῖ ὥσπερ γόμομα πρῶτατα γυμνίου ὄνομα δ
 καὶ δόξα τέτων ἐπιφανεστάτη διεπέμπετο πρὸς αὐτὸν
 ὥσπερ ἀθλητῶν μυρίοις ἐγχευμασμένων πολέμοιοι.

Οὐ γὰρ ἀναμωτὶ γε διακριθῆναι οἶον,

συμπόντων ὄπλοιοι ἀνικήτοιοι φρονημάτων ἀδουλώτων.
 Πληθῆοι μὲν γὰρ ἦοιοι οὔτοιοι τρικοαἰδέοιοι μυριάδοιοι
 ὅοιοι ἐλάτοιοι, πολεμικοιοι δὲ καὶ ἀνδράδοιοι ἅπαντοιοι,

— Ἐπιγάμοιοι μὲν ἀφ' ἴοιοι
 Ἀνδράοιοι μάοιοιοι, καὶ ὅοιοι καὶ οἰοιοι ἰόιοιοι.

- B. 4. ὡς πρῶτασι] Forte ὡν πρῶτασι, subaudiendo ὅπλων: aut ὄ, delecto fe-
 quente αὐτῶν.
 B. 6. ὁ δὲ ἄγων—φρατλιασίας] Hæc omnino turbata, forte ita constituenda:
 ὡς ἴ ἀληθῶς ὁ ἄγων αὐτῶ ἐν ἐπὶ πάντας ἀνδράποιοι, καὶ δόξης ἔρος, καὶ
 ἡγεμονίας ζῆλον αὐτὸν ἔχε, καὶ ἄμιλλα ὑπερβαλέοιοι—φρατλιασίας.
 Quamquam ne hoc quidem satis placet.
 C. 9. ἰόιοιοι] Utrum integer in exitu sit liber, an truncatus, non facile dicam.

rat ei præscriptio expeditionis
 fuscipiendæ Alexander Molof-
 fus, apud Pandosiam a Brutiis
 et Lucanis occisus: re autem
 ipsa gloriæ amor eum, qui
 adversus omnes homines in-
 stigabat, et æmulatio de im-
 perio stimulat, cupientem
 expeditione ultra terminos
 Bacchi et Herculis progredi.
 Porro autem Italiæ audiverat
 Romanam potentiam atque ro-
 bur tanquam aciem præposi-
 tam esse: nam Romanorum
 nomen et gloriam clarissimo-

rum ad eum fama pertulerat,
 tanquam athletarum innume-
 ris bellis exercitatorum,

*Non equidem poterat dirimi sine san-
 guine pugna,*

si conflixissent inter se armis
 invicti, et animis nullo metui
 obnoxii præditi. Quippe hi
 erant numero centum et tri-
 ginta millibus non inferiores,
 bellicosi omnes, fortesque, et

*Gnari cornipedes agitare in prælia du-
 ros,
 Et gnari pugna quoque decertare pe-
 dæstri.*

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΥΧΗΣ Η ΑΡΕΤΗΣ.

ΛΟΓΟΣ Α.

D

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΥΧΗΣ Η ΑΡΕΤΗΣ.

ΛΟΓΟΣ Α.

PLUTARCHI

DE

ALEXANDRI MAGNI FORTUNA AUT VIRTUTE.

ORATIO I.

α'. ΟΥΤΟΣ ὁ τῆς Τύχης λόγος ὅστιν, ἴδιον καὶ
 μόνον αὐτῆς ἔργον Σποφαινομήνης Ἀλέξαν-
 δρον. Δεῖ δὲ ἀντεπεῖν ὑπὲρ φιλοσοφίας, μᾶλλον δὲ
 ε ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου δυσχεραίνοντος καὶ ἀνανακτοῦτος εἰ

D. 9. Οὗτος ὁ τῆς] Forte periit prior pars, seu Oratio Fortunae, forte nunquam a Plutarcho scripta fuit.

I. HÆC ergo Fortunæ o- Contra autem pro philosophia
 ratio est, Alexandrum differendum est, aut pro ipso
 sibi soli totum vindicantis. potius Alexandro indignante

πρῶτα δὲξαι καὶ ὡδὲ τῆς Τύχης λαβεῖν τὴν ἡμοίαν, ἢ ὄνιον αἵματος πολλῆ καὶ τραυμάτων ἐκαλλήλων κτόμῳ,

— Πολλὰς μὲν ἀσπὸς ῥάκτας ἴαναι,
Ἕματα δ' αἱματούτα δίκησσι πολέμῳ,

πρὸς ἀμάχους δυνάμεις καὶ ἄπρησ φῦλα, καὶ ποταμὸς ἀπρεάτης, καὶ πέτρας ἀτοξέυτης, εὐθελία, καὶ καρτερία, καὶ ἀνδρία, καὶ σωφροσύνη ὡδὲ πεμπόμῳ.

β. Οἴμη δ' ἂν αὐτὸν εἰπὴν πρὸς τὴν τύχην τοῖς χατρώμασιν ἑαυτῷ ἐκτεράφθωσαν· Μὴ μὲν ἀφβαλλε τὴν ἀρετῶν, μηδὲ ἀφαιρῶ θεμισῶσα τ' ἄξια. Δαρῆος ἢ σὺν ἔργον, ὃν ἐκ δούλῃ καὶ ἀσάνδου βασιλείως, κύριον Περσῶν ἐποίησεν· καὶ Σαρδανάπαλος, ὃ τὸ ἀφθῆμα τῆς βασιλείας πορφύρῃ ξαίνοντι θεμίθης. Ἐγὼ δὲ εἰς Σῦσα νεκρὸν δι' Ἀρβήλων ἀναβέβηκα, καὶ Κιλικία μοι πλατῆσαι ἀνάξεν Αἴγυπτον, Κιλικίαν δὲ Γρανίκος, ὃν Μιθριδάτη καὶ Σπιθριδάτη νεκρῶς ἐπιβὰς διεπέρασα. Κόσμη σταντῶν καὶ σμηνῶν

et ægre ferente, si imperium gratis et a Fortuna accepisse videatur, quod multo sanguine vœnale affiduis confectus vulneribus

*Infomes noctes p̄ multas pervigil egit,
Atque dies, dum bella gerit, pugnat-
que, cruentas,*

adversus invictos exercitus, et innumeras gentes, et flumina nunquam transmissa, et saxa sagittis inaccessa: consilio, tolerantia, fortitudine, ac temperantia stipantibus.

II. Arbitror autem ipsum Fortunæ res ab eo gestas sibi

adscribentem dicturum: Noli meæ virtuti detrahere, noli meam gloriam deprimere: tum opus est Darii, quem ex seruo et astanda regis dominum Persarum fecisti: tum Sardanapalus, cui purpuram pectenti diadema regium circumposuisti. Ego autem victor ab Arbelis ad Susa perrexī, et Cilicia mihi latam aperuit Ægyptum, Ciliciam Granicus, quem cadaveribus Mithridatis et Spithridatis pro ponte usus transivi. Orna te ipsam et jacta regibus vulne-

βασιλεύσιν ἀπέθωκτο ἢ ἀναιμάκτοις· ἐκείνοι δὲ εὐτυχῆς
 327 ἦσαν, Ὡχρὶ καὶ Ἀρταξέρξης ἕς εὐθὺς ἐκ γενετῆς τῷ
 Κύρῳ θρόνῳ ἐίδρυσας· τῶν δὲ σῶμα, πολλὰ σύμ-
 βολα φέροι τύχης ἀνταγωνισμοδῆς ἢ συμμαχοῦσης.
 Πρῶτον ἐν Ἰλλυριοῖς λίθῳ πῦρ κεφαλῶν, Ἐσέρω δὲ
 τὸ τρέχλον ἠλόηθην ἔπειτα πρὸς Γρανικὸν τὴν κεφαλὴν
 βαρβαρικῇ μαχαίρᾳ διεκόπη, ἐν δὲ Ἰσῶ ἕξει πῦρ
 μηρῶν πρὸς δὲ Γάζῃ, τὸν μὲν σφυρῶν ἐτοξεύθην, τὸν
 δὲ ὤμον ἐκπεσῶν ἐξ ἔδρας βαρῦς πειρομένησα· πρὸς
 δὲ Μαρακαδάροις τοξείμασι τὸ τὸ κνήμης ὁστὸν διε-
 γήθην· τὰ λοιπὰ δὲ Ἰνδῶν πληγαί, καὶ βίαι θυμῶν·
 B ἐν ἅπασιν οἷς ἐτοξεύθην τὸν ὤμον· ἐν δὲ Γανδρίδασι τὸ
 σκέλος· ἐν δὲ Μάλλοσι βέλει μὲν σπὸ τῶν τῶν τέρριον
 ἐπεκείθεντι καὶ καταδύσαντι τὸν σῖδηρον, Ἐσέρου δὲ
 πληγῇ ὡρᾶ τὸν τρέχλον, ὅτε πρῶτον τοῖς τέι-

A. 8. ἐκπεσῶν ἐξ ἔδρας] Nolim tentare: potius vertam: *bumero e sede sua ex-*
cusso, vertigine procolutus sum.

B. 1. ἐν ἅπασιν οἷς] In promptu est animadvertere ex p. 341. B. legendum
 hic esse Ἀσσηνῶν. Oratoria magis quam historica scriptio non
 ubique cum in nominibus tum rebus ad rationis diligentiam exacta:
 quæ notare non est hujus loci.

rum et cruorum expertibus:
 illi enim fortunati erant, Ochi
 et Artaxerxes, quos statim a
 partu in folio Cyri collocasti.
 Meum quidem corpus multa
 signa, certaue ea fert, For-
 tunæ non adjuvantis, sed re-
 pugnantis. Primum apud Illy-
 rios caput mihi saxo, cervix
 vecte est contusa: deinde ad
 Granicum caput mihi gladio
 barbarico est comminutum:
 femur ad Iffum, ense: ad Ga-

zam malleolum sagitta sum
 ictus, gravi autem de fella lap-
 su luxavi humerum: ad Ma-
 racatarda os tibie mihi sagit-
 tis est perruptum: subsécuta
 sunt ab Indis vulnera, et ubi-
 que violentia, ubi sagitta mihi
 ictus fuit humerus: apud
 Gandridas crus vulneratum:
 apud Mallotas arcu actum tel-
 lum pectori meo infixum fer-
 rum reliquit, et vecte sunt
 cervicem verberatæ, cum qui-

χρον αἱ κλίμακες ἐκλάσθησαν, ἐμὲ δὲ ἡ τύχη μόνη
σωθεῖσθαι, ὅδ' ἔλαμψε ἀναγωνισαῖς, ἀλλὰ βαρβάρους
ἀσπίμοις χαρίζομένη τηλικούτου ἔργον· εἰ δὲ μὴ Πτολε-
μαῖος ἔσφραξε τὴν πέλιτον, Λιμναῖος δὲ πρὸ ἐμῶν
μυρίοις ἀπαντήσας βέλεσιν ἔπεσον, ἤρηναν δὲ θυμῶν καὶ
βία Μακεδόνες τὸ τεῖχος, ἔδει τάφον Ἀλεξάνδρου τὴν
βαρβάρων ἐκείνην καὶ ἀνώπυμον κάμιν γενέσθαι.

γ'. Καὶ μὴν τὰ μὲν αὐτῆς τῆς φρατείας, θυμῶν,
αὐχμοὶ, βάθη ποταμῶν, ἄορνα ὑψηλῶν, θηρίων ἔσφραξις
ἔφεις, ἀγριοὶ δαίται, μεταβολαὶ δυναστῶν, πάλιν πρὸς
δοσάκ' τὰ δὲ πρὸς τῆς φρατείας, ὅτι τοῖς Φιλίππειοις
πολέμοις ἐπέσπαιρεν ἡ Ἑλλάς· ἀπεσείοντο δὲ αἱ Θήβαι
τῶν ὅπλων τὴν Χαιρώνειον κένιν ἐκ τῆς ποτιόματος
ἀνιτάμνα, καὶ σωῆπλον αἱ Ἀθῆναι τὰς χεῖρας ἠν-

C. 4. *πάλιν φραδοσίαι*] Forte uno nomine *παλιμφοδοσίαι*: ut Bryan. ad Plat.
Vit. t. ii. p. 565. *Μοχ ἐπισπαιριν* nolim folicitare.

C. 6. *αἱ Θήβαι*—*αἱ Ἀθῆναι*] Ald. et Bas. *αἱ Θήβαι*—*αἱ Θήβαι*: quorum prius
Stephanus mutavit in *αἱ Ἀθῆναι*, quum posterius mutare debuisset:
ut fecit Xylander, et confutiant libri scripti E. F. G. Voff. Gronov.
Coil. Mur. Schott. Jannot. Anon. T. V. B. Mez.

dem appositæ muris scalæ rup-
tæ sunt, et Fortuna me uni-
cum inclusit, ne illustribus
quidem adversariis, sed igno-
tis barbaris, tantam rem gra-
tificata; quod nisi Ptolæmæus
parma texisset me, et Limnæ-
us ante me innumeris occur-
rens telis cecidisset, ac animis
effervescentibus vim adhiben-
tes Macedones muros subver-
tissent: oportebat Alexandri
sepulchrum fieri barbarum il-
lum et nullius nominis pa-
gum.

III. Atque hæc quidem ip-

fius sunt expeditionis tempes-
tates, siccitates, fluminum pro-
funditates, altitudines saxorum
ad quæ evolare aves nequeunt
(Aornia saxa), ferarum cons-
pectus naturam excedentium,
agrestis et inhumana victus
ratio, mutationes regulatorum,
rursumque proditones. Ante
illam vero expeditionem a
Philippicis bellis recalcitrabat
Græcia, et Thebæ Chæro-
nensem pulverem ab armis de-
cutiebant, e ruina refurgen-
tes: adjuvantibus, auxiliari-
que porrigentibus manus A-

χρυσῶν πᾶσα δὲ ὕψυλος ἢ Μακεδονία πρὸς Ἀμύνταν
 ἀποβλέπουσα καὶ τὴν Ἀερόπου παῖδας ἀνεργήσωτο
 δ' Ἰλλυριοί, καὶ τὰ Σκυθῶν ἐπηρωεῖτο τοῖς περσίοις
 D νεοπερσοῖς τὸ δὲ Περσικὸν χρυσίον ἀφ' ἧς τῷ ἑκασταχῶ
 δημαγωγῶν ῥέον, ὁκίει τὴν Πελοπόννησον· κENOὶ δὲ οἱ
 Φιλίππου θησαυροὶ χρημάτων, καὶ περσιῶν ἐπὶ δάνεον
 ὡς Ὀπίκριτος ἰσορεῖ, ἀφ' ἑκατοσίων ταλάντων. Ἐν το-
 σαύτῃ πείᾳ, καὶ πρᾶγμασι παραχρᾶς ἔχουσι, μειρά-
 κιοι ἄρτι τὴν παιδικὴν ὄψαλλάτιον ἠλικίαν, ἐδάροσεν
 ἐλπίσασα Βαβυλῶνα καὶ Σῶσα, μᾶλλον δὲ τὴν πάντων
 ἀνθρώπων ἀρχὴν εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι, τοῖς τρισμύριοις
 οἴσαθε περὶ καὶ τετρακισχίλιοις ἵππεῦσι πεπεύσας· το-
 οῦτοι γὰρ ἦσαν, ὡς Ἀριστοβουλός φησιν ὡς δὲ Πτολε-
 E μαῖος ὁ βασιλεὺς, τρισμύριοι περὶ, πεντακισχίλιοι δὲ
 ἵππεῖς· ὡς δὲ Ἀναξιμένης, τετρακισμύριοι περὶ καὶ τρισ-
 χίλιοι, πεντακισχίλιοι δὲ καὶ πεντακισσοὶ ἵππεῖς. Τὸ δὲ

C. 9. ἡμίνας] Sic E. Baf. Xyl. MS. non nominatim ad cal. km Ed. Græco-
 Lat. Mez. Vulgo ἡμίνας.

theniensibus: ad hæc tota no-
 vas occulte res meditabatur
 Macedonia, ad Amyntam et
 Æropi filios animis inclinans:
 erumpebant Illyrii, et Scythi-
 cæ res fluctuabant vicinis tur-
 bas molientibus: aurum quo-
 que Persicum per omnium lo-
 corum oratores diffusum, exa-
 gitabat Peloponnesum: ad hæc
 exhausti erant Philippi thesau-
 ri, et debebat rex præterea, ut
 auctor est Onesicritus, ducen-
 ta talenta. In tantâ inopia, ac-
 terum perturbatione, ausus est

adolescens, qui vix dum ex
 æthebis excesserat, Babylonem
 sperare et Susa, immo vel im-
 petium in universos homines
 animo concipere? fretus (pu-
 tatis) triginta peditum, et qua-
 tuor equitum millibus; tot
 enim fuisse Aristobulus affir-
 mat: rex Ptolemæus triginta
 millia peditum, equitum quin-
 que millia ponit: Anaximenes
 quadraginta et tria millia pe-
 ditum, equites quinque millia
 et quingentos. Præclarum ve-
 ro, quod ei Fortuna paraverat,

λαμπρὴν αὐτῷ καὶ μέγα ὄψασθαι αὐτὸν ὑπὸ τῆς Τύχης ἐφόδιον, ἑβδομῆκοντα τάλαντα ἦν, ὡς φησὶν Ἀριστοβουλος ὡς δὲ Δῆρις, τεράκοντα μόνον ἡμερῶν ὄψαστοσιμὸς.

δ'. Ἄβυλος οὖν καὶ περὶ τῆς Ἀλέξανδρου εὐτελεῶν ἔπος ἔπι τηλικαύτῳ δυνάμιν ὁρμώδης; Οὐδνομῶς τίς γὰρ ἄπο μείζονα ἢ χαλλίονα ἀφορμῶν ἀνήγεται, μεγαλοψυχίας, σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, οἷς αὐτὸν ἐφοδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν καὶ πλείονας ὄψαι Ἀριστοτέλης τῷ χρηματικῷ, ἢ ὄψαι Φιλίππου τῷ πατρὸς ἀφορμῶν ἔχον, διδόναι ἔπι Πέρσας. Ἀλλὰ τοῖς μὲν γράψουσιν ὡς Ἀλέξανδρος ἔφα ποτὲ τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν ἀκολουθεῖν αὐτῷ τῆς στρατείας ἐφόδιον, πιστεύομεν, Ὅμηρον σημειώοντες ἀν δὲ τίς φησὶ τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν ὄψαι μύθιον πόνου καὶ ἀσφαλείας ἔπειτα καὶ γολῆς γλυκειάς, ἐφόδιον δὲ ἀληθῶς γερονέαι τὸν ὅρα φιλοσοφίας καὶ λόγων, καὶ τοὺς πρὸς ἀφοβίας καὶ ἀνδρείας, ἔπι δὲ

viaticum, septuaginta erant talenta, si Aristobulo credimus: si Duris audiendus est, triginta duntaxat dierum commeatus.

IV. Inconsultus igitur fuit et temerarius Alexander, qui ita tenui cum re adversus tantam potentiam ausus est bellum suscipere? Nequaquam vero. Quis enim unquam majoribus pulchrioribusve instructus rei gerendae occasionibus ad bellum profectus est? magnanimitate inquam, prudentia, temperantia, fortitudine; quibus eum viaticis philosophia ad expeditionem in-

struxit; ut majorem a preceptore Aristotele, quam Philippo patre commeatum ad rem gerendam consecutus, in Persas moverit. Nos autem credimus iis, qui scribunt Alexandrum aliquando dixisse Iliadem se et Ulysseam habuisse secum expeditionis suae viaticum: atque Homerum eo nomine predicamus. Si quis vero affirmet eum libros istos animi reficiendi, laborisque consolandi, et otio suavitatem conciliandi gratia secum tulisse: viaticum re vera ei fuisse doctrinam e philosophia

σφραγίσαι καὶ μεγαλοφυγίας ὑπομνηματοποιῆσαι, καλα-
 φρονῆδον ὅτι δηλαδὴ περὶ συλλογισμῶν ὁδὸν, ὁδὸν
 περὶ ἀξιωματίων ἔγραψεν, οὐδ' εἰ Δικέων περὶ πατρῶν
 ἔχεν, εἰδ' εἰ Ἀκαδημία θεοῦ ἔπειν· τούτοις γὰρ ὀρίξασθαι
 φιλοσοφίας, οἱ λόγον αὐτίκω, ὅσα ἔργον νομίζοντες.
 Καίτοι γὰρ ὁδὸν Πυθαγόρας ἔγραψεν ὁδὸν, ὁδὸν Σα-
 κράτης, ὁδὸν Ἀρκεσίλαος, ὁδὸν Καρνεάδης, οἱ δοκιμώ-
 ται τοὶ φιλοσόφων καὶ ὅσα ἠγρολοῦντο περὶ πολέμων
 ἕκαστοι τῶν φιλοσόφων, ὁδὸν βασιλεῖς βαρβάρων ἡμερῶντες,
 ὁδὸν πόλεις Ἑλληνίδας ἔπιτιζόντες ἀγρίοις ἔθνεσιν,
 οὐδὲ ἄγρομα καὶ ἀνήκοα φύλα νόμους διδάσκοντες καὶ
 εἰρήνην ἐπέθεσαν, ἀλλὰ καὶ γολάζοντες, τὸ γράφειν παρ-
 ἴεσαν πᾶσι σοφισταῖς. Πόθεν οὖν ἐπιτιμήσαν ἕκαστοι
 φιλοσοφεῖν; ἀφ' ὧν εἶπον, ἢ ἀφ' ὧν εἰώσαν, ἢ ἀφ'
 ὧν ἐδίδαξαν; Ἀπὸ τῶτων κρινέσθαι καὶ Ἀλέξανδρος ὁφ-
 θήσεται γὰρ οἷς εἶπεν, οἷς ἔγραψεν, οἷς ἐπαίδευσεν, φιλόσοφος.

B. 5. ἢ ἀφ' ὧν] ἢ bis ex antecedenti v. ortum, utroque loco delendum. Recte
 ita verit. Xyl.

perceptam, et commentationes
 de vacuitate metus, fortitudi-
 ne, temperantia, magnanimitate,
 contemnimus: scilicet
 quia nihil de syllogismis aut
 pronuntiatis scripsit, neque
 ambulationem in Lyceo occupa-
 vit, neque de propositis in
 Academia disputavit. His e-
 nim rebus philosophiam defi-
 niunt, qui eam verba, non res
 putant. Atqui neque Pytha-
 goras quicquam scripsit, ne-
 que Socrates, neque Arcesila-
 us, neque Carneades, nobilif-
 simi philosophi: neque illos

tanta occupabant bella, neque
 barbaros reges cicurando, et
 Græcicas urbes in fœdis
 condendo nationibus, et in-
 justas contumacesque gentes
 pacem legesque docendo, ter-
 ras peragrabant: sed quan-
 tumvis in otio vitam agentes,
 scribendi munus sophistis re-
 linquebant. Unde ergo credi-
 tum est eos philosophari? e
 dictis, e factis, ex his quæ do-
 cuerunt. Ex his itaque de Ale-
 xandro judicetur: quæ dixit,
 quæ egit, quæ docuit, philo-
 sophum fuisse ostendent.

ε. Καὶ ὅταν τὸ ἄξιότατον, εἰ βούλει, σκόπει, τὸς Ἀλεξάνδρου μαθητὰς, τὰς Πλάτωνος, τὰς Σωκράτους ἀνωφελῶς. Εὐφυῆς αὐτοὶ καὶ ὁμογλώσσους ἐπαίδευον, εἰ μηδὲν ἄλλο, φωνῆς Ἑλληνίδος σμιέναι· καὶ πολλὰς οὐκ ἔπεισαν· ἀλλὰ Κριτίαν καὶ Ἄλκιβιάδα καὶ Κλετοφῶντες, ὡς περ χαλπὸν τὸν λόγον ἐκπίουσιν, ἕλλη του παρετρέπισαν. Τὴν δὲ Ἀλεξάνδρου παιδίαν ἀν' ὀπιθλέπης, Ἰρχανὲς γαμῶν ἐπαίδουσι καὶ γαργῆν εἰδάξει Ἀραχουσίης καὶ Σογδαίαν ἐπέσει πατέρασ τεύειν, καὶ μὴ φονεῖεν καὶ Πέρσας σέβειν μητέρασ, ἀλλὰ μὴ γαμῶν. Ὡ θυμαῆσ φιλοσοφίας, δι' ἡν Ἰνδοὶ θεὸς Ἑλλενικὸς ποροκινῶσι, Σκύθαι γὰρ πῶσι τὸς ἀποθανόντασ, εἰ κενόθενσι θαυμάζοντι τὴν Καρνεάδου δυνάμιν, εἰ Κλιτόμαχοσ, Ἀσδρῦβαν κελῆδμον φρότερον καὶ Καρχηδόνιον τὸ γένος, εἰ ἑλλενικῶν ἐπίουσι θαυμάζοντι τὸν ἀσδρῦβαν Ζήνιος, εἰ Διογένη τὸν Βαβυλώνιον ἔπεισε φιλοσοφῆν. Ἄλλ' Ἀλεξ-

V. Ac primo id, quod ab opinione vulgi est alienissimum, considera, comparationem discipulorum Alexandri cum discipulis Platonis et Socratis. Ingeniosos hi, et eadem lingua utentes instituerunt, si nihil aliud, saltem Græci sermonis intelligentes, et multis horum sua non persuaserunt: cum Critiæ, Alcibiades, Clitophonτες præcepta tanquam frænum exspuentes alio deflecterent. Alexandri doctrinam si inspicias, Hyrcanos docuit conjugii uti: Atachochios agriculturam: Sog-

dianis persuasit, ut alerent, non interficerent, patres: Persas ut venerarentur, non uxorum loco haberent, matres. O admirabilem philosophiam! quæ fecit, ut Indi deos Græcorum colerent, et Scythæ mortuos humarent, non, ut ante, comederent. Admiramur Carneadis vim, qui Clitomachus, domo Carthaginensium, prius Asdrubalem vocatum, Græcos mores institutaque amplecti docuit: et Zenonis, quod Diogeni Babylonio persuasit, ut operam philosophiæ daret. At vero Asia ab Alexandro pa-

ἀνδρῶν τῆ Ἀσίας ἡμερῶντος, Ὅμηρος ἦν ἀνάγνωσμα, καὶ Περσῶν καὶ Σουσιανῶν καὶ Γεδρωσίων παῖδες τὰς Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους τραγωδίας ἤδον. Καὶ Σωκράτης μὲν ξένα παρεισάγων δαιμόνια, δίκην τοῖς Ἀθηνοῖσι ἀφλόσκαιε συκοφάνταις· ἀφ' οὗ δὲ Ἀλέξανδρον, τὸς Ἑλλήνων θεὸς Βάκτρα καὶ Καύκασος προσεκύνησε.

Ξ Πλάτων μὲν γὰρ μίαν γράψας πολιτείαν, εὐδέναν πεπεσκειν αὐτῇ χρῆσθαι ἀφ' οὗ τὸ αὐστηρὸν. Ἀλέξανδρος δὲ ὑπὲρ ἑβδομήκοντα πόλεις βαρβάρους εἴθνεον ἐγκήσας, καὶ χετασπίρας τὴν Ἀσίαν Ἑλληνικῶς τέλεσι, τῆς ἀμύρου καὶ Θηριώδους ἐκράτησε ἀφ' οὗ. Καὶ τὸς μὲν Πλάτωνος ὀλίγοι νόμοι ἀναγνώσκοντι τοῖς δὲ Ἀλεξάνδρου μυριάδες ἀνθρώπων ἐχρήσαντο καὶ χρῶνται. Μακροτέρως τῶν ἀφαιρέτων Ἀλέξανδρον οἱ κεραιήντες γινόμενοι· τὸς μὲν γὰρ οὐδεὶς ἔπαυσει ἀθλίως ζῶντας, τὸς δὲ ἠνάγκασεν εὐδαιμονίην οὐ νικήσας. Ὡστε ἄφ' οὗπε Θεμιστοκλῆς, ὀπηνίχα φυγῶν ἔτυχε δωρεῶν

Σ. 4. τήσσι] Forte rectius γίνουσι cum Reisk. vel ἰθῆσι.

cata Homerum passim legebat: et Persarum, Sufianorum, Gedrosiorumque filii Euripidis ac Sophoclis cantabant tragedias. Et Socrates quidem novos introducens genios, pœnas Atheniensibus calumniatoribus dedit: Alexandri opera factum est, ut Bactra et Caucasus Græcorum deos adorarent. Plato unicam reipublicæ formam scripsit, neque cuiquam persuasit ut ea uteretur, quod erat austerum: Alexander amplius septuaginta urbibus in

barbaris condidit gentibus, dif-
feminatisque per Asiam Græcis institutis, a fera et belluina vitæ ratione homines detraxit. Ac Platonis sane leges pauci legimus: Alexandri legibus multa hominum millia usâ sunt et utuntur: victique ab eo feliciores iis sunt qui ipsum subterfugerunt: cum his nemo misere vivendi finem imposuerit, illos victor coggerit feliciter vivere. Itaque quod Themistocles dixit, quo tempore a patria profugus

μεγάλων ὡδᾶ βασιλείας, καὶ τρεῖς πόλεις ὑποφέρει
 ἔλαβε, τὴν μὲν εἰς ὄπτιον, τὴν δ' εἰς αἴνον, τὴν δ' εἰς
 ἕβρον, Ὡ παῖδες, ἀπωλόμεθα ἂν εἰ μὴ ἀπωλόμεθα
 τῆτο θεῖ τῆς ἀλότων ὑπὸ Ἀλεξάνδρου διασώπης
 ἔστιν ἐπεῖν, Οὐκ ἂν ἠμεράδισαν εἰ μὴ ἐκρατήδισαν
 οὐκ ἂν ἔχεν Ἀλεξάνδρου Αἴγυπτος, ἔσδὲ Μεσοποτα-
 μία Σελεύκειαν, οὐδὲ Περσῆσιαν Σογδιανί, ἔδ' Ἰν-
 δια Βυκεραλίαν, οὐδὲ πόλιν Ἑλλάδα Καύχασος πε-
 σοικῦσαν, αἷς ἐμποδιθεῖσαν εἰσβείσθαι τὸ ἄξιον, καὶ
 μετίβαλε τὸ χεῖρον ὑπὸ τῶ κρέττερον ἐπιζόμενον. Εἰ
 ταύτω μέγιστον μὲν οἱ φιλόσοφοι φρονῆσιν ὅτι πρὸ πᾶ-
 σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα τῆς ἡτῶν ἐξημερῶν καὶ μεταρμύζει,
 μυρία δὲ φαίνεται γένη καὶ φύσες θηριάδεις μεταβαλὼν
 Ἀλέξανδρος, ἐκόπως ἂν φιλοσοφώτατος νομίζοντα
 εἴ. Καὶ μὲν ἡ πολὺ θαυμαζομένη πολιτεία τῆς ἱ

F. 8. περιουσαν] Reisk. περιουσαν.

A. 1. ἐμπεδισμένη ἐπίσθη] Veror ut sanum sit. Equidem malim ἠμπε-
 διουσαν, vel ἠμπαυδαγωγῆν, ἀπερῆσθη.

rex Persiæ magnis affectit donis, tresque ei urbes stipendiaris fecit, unam ad frumentum, alteram ad vinum, tertiam ad obsonium suppeditandum: *O pueri, perieramus nisi perissemus*: id rectius de his dici potest, quos Alexander subegit. Nunquam enim mansuevissent, si domiti non fuissent: non haberet Alexandriam Ægyptus, neque Seleuciam Mesopotamia, neque Sogdiani Prophthasiam, neque Bucephaliam Indi, neque Caucasus circum-

positas Græcanicas urbes, quibus barbara feritas repressa paulatim est, moresque de malis in bonos consuetudine redacti. Proinde si recte maximam sibi laudem philosophi inde petunt quod dura et inculta ingenia emolliunt atque componunt; merito pro summo philosopho Alexander habendus est, qui innumeras efferas gentes atque indoles cicuraverit.

VI. Jam illa reipublice forma a Zenone Stoicæ sectæ

Σπαίχῃ αἰρεσιν καταβαλομένη Ζεύωνος, εἰς ἕν τούτω
 σιωτύνει κεφάλαιον, ἵνα μὴ χεῖ πόλις μηδὲ χεῖ δήμιος
 Β οἰκῶμεν, ἰδίῳις ἕκαστοι διαρισμένοι δικαίῳις, ἀλλὰ πάντας
 ἀνθρώπους ἡνώμεθα δημόσια καὶ κοινά, εἰς δὲ βίος ἢ
 καὶ κόσμος ὡσπερ ἀγέλης σιωνόμῳ νόμῳ κοινῷ σιωτρε-
 φομένης. Τῆτο Ζεύων μὲ ἔγραψεν ὡσπερ ὄναρ ἢ εἰδωλον
 εὐνομίας φιλοσόφου καὶ πολιτείας ἀνατυπωσάμενος· Ἀ-
 λέξανδρος δὲ, πρὸ λόγῳ τὸ ἔργον παρέχει. Οὐ γὰρ, ὡς
 Ἀριστοτέλης σιωθεόλθουεν αὐτῷ, τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἡγε-
 μονικῶς, τοῖς δὲ βαρβάρῳις δεασοτικῶς χεῖρονον, καὶ τῷ
 μὲν ὡς φίλων καὶ οἰκείων ὅπτιμελέμενον, τοῖς δὲ ὡς ζῳοῖς
 ἢ φυτοῖς πωροφροέμενον, πολεμοποικῶν φυγῶν σῆπλησθε
 C καὶ εἰσασαν ὑπέλαν πῶν ἡγεμονίαν· ἀλλὰ κοινὸς ἦκεν
 θεόθεν ἀρμοσῆς καὶ ἀφλακτικῆς τῷ ὅλων νομίζων, οὐς
 πρὸ λόγῳ μὴ σιωῆγε, τοῖς ὅπλοῖς βιαζόμενος, εἰς τὸ

B. 8. χρεῖμασιν—ἐπιμελέμεσιν—σποροφροέμεσιν] Ita omnes libri. Nisi quid ex-
 cidit, Accusativi mutandi in Nominativos.

auctore tradita, quæ tantopere
 laudatur, ad unum hoc caput
 tendit, ut non per urbes ac
 pagos habitemus, singuli pro-
 prio nobis jure ab aliis dis-
 tincti, sed universos homines
 populares civisque nostros cen-
 seamus esse, una omnium vi-
 tæ ratio, unus ordo sit, tan-
 quam gregis alicujus quæ
 communibus utitur æquali
 lege pascuis. Atque hoc qui-
 dem scriptum reliquit Zeno,
 tanquam somnium aut imagi-
 nem æquitatis et reipublicæ
 philosophicæ informans. A-
 lexander re ipsa doctrinam

eam expressit. Neque enim
 secutus est Aristotelis confi-
 lium, qui eum jubebat Græ-
 cis se tanquam principem, bar-
 baris ut dominum præbere,
 et illorum quidem ut amico-
 rum et domesticorum curam
 gerere, his tanquam brutis aut
 stirpibus uti: quod si fecisset,
 regnum suum bellis, exiliis,
 seditionibus, simulatibusque
 implevisset. Sed ita statuens,
 divinitus se communem om-
 nium nationum moderatorem
 atque arbitrum esse missum,
 quos verbis non poterat, ar-
 mis ad communitatem adigens,

αὐτὸ σιωνηγίων τὰ πρᾶτα χρόνῳ, ὅσπερ εἰ χροτῆρ
φιλοτησίῳ, μίξας τὸς βίους καὶ τὰ ἦδη, καὶ τὸς γάμους
καὶ ἀφείδει, πατερίδα μὲν τῷ οὐκ ἐμύλιω παρσιτάτῳ
ἠγῆσθαι πάντας, ἀκρόπολιν δὲ καὶ φρουρᾶν τὸ κρατὶ-
πέδον, συγγενεῖς δὲ τὸς ἀγαθοὺς, ἀλλοφύλους δὲ τὸς πη-
περοὺς· τὸ δὲ Ἑλληνικὸν καὶ βαρβαρικὸν μὴ χλαμυδῆ,
μὴ πέλτη, μηδὲ ἀκινάκη, μηδὲ κένδυϊ δρορῖζεν, ἀλλὰ
τὸ μὲν Ἑλληνικὸν ἀρετῆ, τὸ δὲ βαρβαρικὸν κακία τε-
μαίρεσθαι· κοινὰς δὲ τὰς ἐαθῆσιν ἠγῆσθαι καὶ τραπέζας
καὶ γάμους καὶ ἀφείδει, δι' αἵματος καὶ τέκνων ἀκατα-
σχετικῶς.

ζ'. Δημάραιος μὲν ἦν ὁ Κορίνθιος, εἰς ἃν τῷ Φιλίππῳ
ξένον καὶ φίλον, ὅτε Ἀλέξανδρον εἶδεν εἰ Σέβουσι, ἀει-
χαρῆς γενόμενος καὶ δακρύουσι, μεγάλῃς ἔφη χαρᾶς ἐστερῆσθαι
τὸς ἔμπροσθεν πεθνηκόσιν Ἑλληνας, ὅτε Ἀλέξανδρον εἰ
εἶδον ἐν τῷ Δαρείῳ θρόνῳ καθήμενον. Ἐγὼ δὲ εἶδὲ τότε

D. 4. ἀκατασχετικῶς.] Ita vocavi ex Ald. Baf. Xyl. E. F. G. Voff. P. Mez.
Vulgo ἀκατασχετικῶς.

omnes undique gentes in
unum corpus conduxit, tan-
quam in amicitiae cratere
commiscens vitas, mores, nup-
tias, victus rationes: manda-
vitque ut universi mundum
pro patria agnoscerent, castra
pro arce et praesidio, bonos pro
cognatis, malos pro peregrin-
is: inter Graecum et barba-
ricum non chlamyde, pelta,
acinace, candya distinguerent,
sed Graecum virtute, barba-
sicum vitiositate aestimarent:
communes autem ducerent

vestes, mentas, conjugia, vic-
tus rationes, cum haec omnia
sanguine et prole invicem
essent contemperata.

VII. Demaratus Corin-
thius, unus de hospitibus et
amicis Philippi, cum Alexan-
dram Sufis videret, magno
corruptus gaudio, effusus la-
chrymis, *Magno*, dixit, *gaudio*
privatos esse Graecos ante id
tempus vita defunctos, quod
Alexandrum non vidisset in
solio Darii sedentem. Ego
autem mehercule eos, quibus

μα Δία τῷ θεάματος ζηλοῦ τὴν ἰδέσθαι, ὃ καὶ τύχης
 ἦν καὶ κοινοτέρων βασιλέων· ἀλλ' οὐκ ἐκείνης ἰδέσθαι ἂν μοι
 δοκῶ γένεσθαι τῆς καλλῆς καὶ ἱερᾶς νυμφαγωγίας θεατῆς,
 ὅτε μᾶ σκυλῆ χειροφόρῳ πελαγῶν, ἐφ' Ἐπίας κοινῆς
 καὶ τεραπέζης, ἕκατόν Περσίδας νύμφας, ἕκατόν νυμ-
 φίας Μακεδονίας καὶ Ἑλλήνας, αὐτὸς ἐτραφανιδύσθαι
 πρῶτος ἀναμέλπων τὸν ὑδάμιον, ὡς περ φιλοτήσιον
 ἐκείδων μέλος, εἰς κοινωσίαν σιωποῦσι τοῖς μεγίστοις καὶ
 δυνατωτάτοις γένεσι, μᾶς νυμφίος, πασῶν δὲ νυμφα-
 γωγῆς ἅμα καὶ πατῆρ, καὶ ἀρμοσῆς, καὶ ζυγὰ σκυλῆτικῆ.
 Ἥθεως γὰρ ἂν ἔπουν, ὦ βάρβαρε Ἐέρξη καὶ ἀκόητε, καὶ
 μάτιν πολλὰ περὶ τιῷ Ἑλλησποντίῳ πονηθεῖς γέφυ-
 ραν· οὕτως ἔμφρονες βασιλεῖς Ἀσίαν Ἑυρώπη σὺν ἀπ-
 τῶσιν, οὐ ξύλοις, οὐδὲ σχεδίαις, οὐδὲ ἀψύχοις καὶ ἀσυμ-

E. 1. κοινοτέρων] Non sanum videtur. Mss. κοινότερον, non satisfacit: an
 καὶ τὸν ἴτιον?

F. 2. εἰπών] Sic Bas. Xyl. Voss. et Gronov. uterque quidem a correctione.
 Mss. Vulgo εἰπών.

id spectare contigit, isto no-
 mine beatos non censeo, cum
 Fortunæ id fuerit munus, et
 multorum commune regum :
 illam vero videre voluisssem
 præclaram sacramque sponsa-
 lium procurationem, cum A-
 lexander uno tentorio, quod
 auro erat ornatum, complexus
 centum Persidas sponfas, to-
 tidemque Macedones et Græ-
 cos sponfos, communibus pe-
 natibus mensæque eidem ad-
 hibuit, primusque ipse sero
 redimitus hymenæum orsus,

tanquam cantilenam amoris
 mutui testem accinens, max-
 imas et potentissimas gentes
 in communitatem conduxit
 centum copulatis conjugio
 paribus, unius ipse sponsus,
 reliquis omnibus auspex simul
 et pater et moderator. Cum
 voluptate enim aliqua dix-
 issem : *O barbare et fatue
 Xerxa, et frustra tanto conatu
 pontem Hellepontium molite :
 sic prudentes reges Asiam Eu-
 ropæ conjungunt, non lignis,
 non ratibus, non animæ et con-*

παῖσι δεσμοῖς, ἀλλ' ἔρασι νομίμα καὶ γάμοις σόφρα,
καὶ κοινοῖαις παιδῶν τὰ γένη σωμαίνοντες.

ή. Πρὸς τῷτον ἀποβλέπων ὁ κόσμον Ἀλέξανδρος,
οὐ τὴν ἐσθῆτα προσέκετο τὴν Μηδοικὴν, ἀλλὰ τὴν
Περσικὴν, εὐτελεστέρα οὖσαν τὰ γὰρ ἕξαιλα καὶ πε-
γαῖα τῷ βαρβαρικῷ κόσμῳ ᾠδαιτησάμενος, οἷον Πάρι
καὶ κένδρι καὶ ἀναξυρίδας, ὅτι τῷ Μακεδοναῖ τῷ
Περσικῷ τρέπε μεμυγμένην πινὰ γολὴν ἐφόρει, κατὰ πᾶ-
ν Ἐρατοσθένους ἰσόρηκεν· ὡς μὲν φιλόσοφος, τοῖς ἀδιαφόροις
χρόνιμος· ὡς δὲ ἡγεμὼν κοινὸς καὶ βασιλεὺς φιλαι-
δραπος, τῇ περὶ τὴν ἐσθῆτα τιμῇ τὴν τῷ κερρα-
τῶν ἀνακτῶν εὐνοίαν, ἵνα βεβαίως ᾠδαιτησάμενος
ἀγαπῶντες ὡς ἄρχοντας Μακεδόνας, μὴ μισοῦντες ὡς
πολεμίους. Τοιαύτην γὰρ ἦν αἰσῶφι καὶ τετυφαιμένη
ψυχῆς, τὴν μὲν αὐτόχρον χλαμύδα θαυμάζειν, τὴν δὲ
περὶ πόρφυρον χιτῶνα δυσχεραίνειν· ἢ πάλιν ἐκείνη μὲν
ἐπιμάζειν, τούτοις δὲ ἐκπεπληχθῆαι δίκην νηπίε παιδῶν

*senfionis expertibds vinculis, sed
legitimo amore, castisque nup-
titiis, et prolis communione gen-
tes uniendo.*

VIII. Ad hunc respiciens
ornatum Alexander, non Me-
dicum adscivit vestitum, sed
Perficum, multo quam est
Medicus viliores: nam aliena
ista et inusitata ac tragica bar-
barici ornatus recusans, ut
tiam et candyn et anaxyri-
des, vestem gestavit ex habitu
Macedonico et Perfico com-
positam, ut Eratosthenes nar-
rat: ut philosophus, indiffe-

rentibus utens: ut autem
princeps communis, et rex
humanus, vestis honore supe-
ratorum sibi parans benevo-
lentiam, ut constantes perman-
erent, Macedonesque non ut
hostes odio, sed ut principes
amore prosequerentur. Con-
tra enim insipientis erat et
inflati animi, chlamydem uni-
colorem admirari, tunicam pu-
nica prætextam odisse, vel a
diversa parte ista contemnere,
ad hæc obstupescere: et in
morem infantis eum conser-
vare vestitum, quem majorum

φυλάττοντα ἢ περιολιῶν ἢ ἡ πάτριος αὐτῶν σιγήσα,
 χαράπερ πτιθῆ, περιέθηκε. Ζῶα θηρέοντες ἄνθρωποι,
 δοξαῖς ἐλάφων περιέθενται καὶ περωτοῖς ἀμπέχοντα
 χιτωνίοις, ἄρξαις ὅτι χειρῶντες ὀρνίθων καὶ φυλάττονται
 ταύροις ὀφθῆμα φοινικίδας ἔχοντες, ἐλέφασι δὲ λακούς
 χιτωνίας ἐρεθίζεται γὰρ ὑπὸ τῶν χρωμάτων τὰ ζῶα
 τέταν καὶ ἀφθριούται. Εἰ δὲ βασιλεὺς μέγας, ἔθνη
 δυσκάθεκτα καὶ μαχόμενα χαράπερ ζῶα, πηλασέων καὶ
 μελιωτόμνος, ἐσθῆσιν οἰκείαις καὶ σιμήσειν ἔξωφάεινε
 C ἀφάταις καὶ κατέτελλεν, οἰκειόμνος αὐτῶν τὸ δύαδυ-
 μον, καὶ παρηγορῶν τὸ σκυθρωπὸν, ἐγκαλοῦσιν οὐχὲ θαι-
 μάζουσι τὴν σοφίαν, ὅτι πρὸ τυχόντι μετασχηματισμῶ
 τὴν Ἀσίαν ἐδημαγώγησε, τοῖς μὲν ὅπλοις τῶ σωματίων
 ὅτι περὶ τῆσας, τῇ δὲ ἐσθῆτι τὰς ψυχὰς περισαγόμενος;
 Καίτοι γὰρ Ἀριστίππον θαιμάζουσι τὸ Σωκρατικόν, ὅτι καὶ τρεῖ-
 βωνι λιπῶν καὶ Μιλησία χλαμύδι χρωόμενος, δι' ἀμφοτέρων
 ἐτήρει τὸ εὐχρημον Ἀλεξάνδρῳ δὲ ἐγκαλοῦσιν ὅτι τὸ πά-

ufus, tanquam nutrix, cir-
 cumdedisset. Qui feras ve-
 nantur homines, ii pellibus
 cervorum se amicum: et
 alatis tuniculis utuntur, qui
 aucupantur volucres: cavent-
 que tauris se ostentare in pu-
 nicea veste, aut in alba ele-
 phantis: quia his coloribus
 ista animalia efferantur et in
 rabiem aguntur. Si autem
 rex magnus gentes intracta-
 biles et imperio reluctantes,
 tanquam bestias cicurans, ves-
 titu iis consueto demitigavit,
 victusque usitata ratione com-

pefcuit, mœrorem animi eo-
 rum et tristitiam deliniens,
 id reprehendunt? ac non po-
 tius admirantur sapientiam e-
 jus, qui levi admodum ha-
 bitus mutatione Asiam de-
 mulserit? utque corpora ar-
 mis debellavit, ita veste ani-
 mos sibi devincherit? Enim-
 vero Aristippum Socraticum
 admirantur, qui et vili pallio,
 et læna Milesia ita usus est,
 ut utrobique decorum serva-
 verit: Alexandro autem vitio
 dant, quod, patrio habitu ex-
 ornato, non contempsit ves-

τερον ἐάσῃτα κοσμῶν, οὐδὲ τιὺ δούραττητον ὑπερῶδι, μέγαλον παρμαμάτων καταβαλλόμενος ἀρχάς. Οὐ γὰρ ληστραῖος τὴν Ἀσίαν καταδραμών, οὐδὲ ὅσπερ ἀρπαγμα καὶ λάφυρον ἐπιτυχίας ἀνελπίζου, ἀπαρξάσαι καὶ ἀνασῶρασαι ἀφρονῆεις, κατὰ περ ἕτερον μὲν Ἀντίοχος Ἰταλίαν, πρῶτερον δὲ Τρῆρες Ἰωνίαν, καὶ Σικίαν Μυθῶν ἐπιήλθον· ἀλλ' ἐνὸς ὑπὸ ἑκείνου λόγου τὰ ὅτι γῆς καὶ μῆας πολιτείας, ἓνα δῆμον ἀνθρώπου ἀπαρξάσαι, ἀποφῆται βολόμενος, οὕτως ἑαυτὸν ἐχημάτιζεν. Εἰ δὲ μὴ ταχέως ἰδῶν καταπέμφας τιὺ Ἀλέξανδρον ψυχρῶ ἀνεκαλίσατο δαίμων, εἰς ἀν νόμος ἀπαρξάσαι ἀνθρώπου ἐπέβλεπε, καὶ πρὸς ἐν δίκαιον ὡς πρὸς κοινὸν δίκαιον φῶς. Νῦν δὲ τὴν γῆς ἀνήλιον μέρος ἐμμένει, ὅσον Ἀλέξανδρον ἐκ εἶδα.

Ἰ. Οἰκοῦν πρῶτη μὲν ἡ τῆς φρατείας ὑπὸ γοῖσι φιλόσοφον τὸν ἄνδρα οὐκ ἔλαττον, οὐχ ἑαυτῶν τευφῶν καὶ πολυτέλειαν, ἀλλὰ πᾶσι ἀνθρώποις ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην καὶ κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους παρασκευάσῃ

tem bello domitorum, cum quidem ille magnarum jaceret rerum fundamenta. Non enim atrocino Asiam incurfare, aut insperatae fortunae dono praedas et spolia rapere meditatus, quo modo postea temporis Italiam Annibal, et prae ceteris temporibus Treres Ioniam, ac Scythae Mediam populati sunt, sed omnes terrae populos uni subjicere imperio ac reipublicae formae omnes homines in unum populum conducere cupiens, hoc modo sese composuit. Ac nisi tam celeriter genius qui animum

Alexandri huc demiserat, eundem ad se revocasset; una utique lex omnibus hominibus proposita fuisset: mortalesque universi ad unicum jus tanquam communem lucem respexissent. Nunc ea pars terrae quasi Solis radiorum expertis mansit, quae Alexandrum non vidit.

IX. Ergo primum ipse expeditionis scopus hominem a philosophia commendat: ut qui non sibi luxum et opes ac splendorem, sed omnibus hominibus concordiam, pacem, mutuaque communicatio-

ἀφρονήντα. Δεύτερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰς φωνὰς ἰδῶμεν,
 ἐπεὶ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἦδη βασιλέων καὶ δυναστῶν
 μάλιστα ταῖς φωναῖς αἱ ψυχὰι προσβάλλουσιν. Ἀντί-
 γονος ὁ γέρον, σοφιστοῦ τινος ἀπὸ συνθεσμῶν προσά-
 δοντος πρὸς δικαιοσύνης, Ἀβέλτερος εἶ, εἶπεν, ὅς ὄρων
 F με τὰς ἄλλοτριᾶς πόλεις τύπνοντα, λέγεις πρὸς δικαιο-
 σύνης. Διονύσιος δὲ ὁ τύραννος ἐκέλευε, τὴν μὲν
 παῖδας ἀφραγάλοις, τὴν δ' ἄνδρας ὄρκοις ἔξαπατᾶν.
 Τοῖς δὲ Σαρδαναπάλοις μνημείοις ἐπιτέγραπται,

Ταῦτ' ἔχω ὅσο' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα.—

Τίς οὖν ἂν ἔποιε τῶν ἀποφθεγμάτων τέτων τῶ μὲν
 ἀποφαινεῶς φιληδονίαν, τῶ δ' ἀπόστητα, τῶ δὲ ἀδικίαν
 καὶ πλεονεξίαν; Τῶν δ' Ἀλεξάνδρου φωνῶν ἂν ἀφέλης
 331 τὸ ἀφθνήμα καὶ τὸν Ἀμμωνα καὶ πλὴν εὐγένειαν, Σω-
 κράτους, ἢ Πλάτωνος, ἢ Πυθαγόρου σοὶ φανεῖται. Μὴ
 γὰρ ἂς οἱ ποιηταὶ ταῖς εἰκόσιν αὐτῷ καὶ τοῖς ἀνδριάσι με-
 γαληφρίας ἐπιχάρατον, οὐ τῆς μετριότητος ἀλλὰ τῆς

nem parare instituerit. Secun-
 do loco dicta ejus considerem-
 mus, quando aliorum etiam
 regum atque principum mores
 et ingenia vocibus potissimum
 animi patefaciunt. Antigonus
 senex sophistæ cuidam, libros
 ei de justitia scriptos occinen-
 ti: *Stultus es, inquit, qui mi-
 hi, quem vides alienas urbes
 vexare, de justitia loquaris.*
 Dionysius tyrannus dicebat,
*pueros talis, viros jurejurando
 esse fallendos.* Sardanapali mo-
 nimento inscriptum fuit:

*Hæc habeo, quæ edi, quæque exsatu-
 rata libido*
Hausi.—

Quis ex his dictis non pro-
 nunciet primo injustitiam et
 alienorum appetentiam, secun-
 do impietatem, tertio luxuriam
 tribui? Alexandri autem dicta,
 si diadema iis, et Ammonem,
 et nobilitatem generis adimas,
 Socratis tibi, aut Platonis, vel
 Pythagoræ videbuntur. Non
 enim consideremus eas voces,
 quas poetæ imaginibus et sta-
 tuis ejus magni loquentes sub-
 scripserunt, non ad moderatio-

διάμεως τῆς Ἀλεξάνδρου φοχαζόμενοι, σκοπόμεν

Αὐδοῦσι δ' ἴσκιον ὁ χάλκιος εἰς Δία λούσαν·
Γὰρ ἰπ' ἰμοὶ τίξιμαι, Ζεῦ, σὺ δ' Ὀλύμπου ἔχει.

καὶ Ἀλέξανδρος, Ἐγὼ Διὸς μὲν ἰός. Ταῦτα μὲν αἰ,
ὡς ἔφην, οἱ ποικιλὰ κλαχέοντες αἰετ' πλὴν τύχῃ
προσπίπτοι· τῷ δὲ ἀληθινῶν σποφθημάτων Ἀλεξάν-
δρου, ὡσφτον ἂν τις τὰ παιδικὰ διέλθοι. Ποδοκίεστας
γὰρ τῷ ἐφ' ἡλικίας γέμενος νέων, καὶ τῷ ἑταίρῳ
αὐτὸν ἐπ' Ὀλύμπια παρορμώντων, ἠρώτησεν, Εἰ βασι-
λεὺς ἀγωνίζοι; τῷ δὲ οὐ φαρμίαν, Ἄδικον ἔπεν εἰ
πλὴν ἄμειλλαν, εἰ ἢ νικήσῃ μὲν ἰδιώταις, νικηθήσεται δὲ
βασιλεύς. Τοῦ δὲ πατεὺς Φιλίππου λόγῃ τὸν μηρὸν
εἰ Τριβαλλοῖς ἀσπαρέντος, καὶ τὸν μὲν κίνδιμον ἀσ-
φυρόντος, ἀχτημῆς δὲ τῇ χαλότῃ, Θάρρει, πάτερ,
ἔφη, καὶ ὡσφιδι φανερῶς, ἵνα τῆς ἀρετῆς χεῖρ βῆμα
μνημονεύης. Ταῦτα οὐκ ἔπι ἀγνοίας φιλοσόφου, καὶ
ἀσφ τὸν ἐπὶ τοῖς χαλοῖς ἀθουσιασμὸν ἦδη τῷ τῷ

nem animi, sed ad potentiam
Alexandri respicientes :

*Æreus inspicens divosque hominesque
regnum
Velle mihi est visus talia verba lo-
qui ;
Magnæ, tene, Jupiter, neque enim pro-
hibetis, Olympum,
Dum sellus toto pascat orbe mihi.*

Et, Alexander ego Jovis qui-
dem filius. Hæc, ut dixi, po-
etarum sunt fortunam ejus
adulantium. De genuinis au-
tem Alexandri dictis primum
perpendamus puerilia. Ado-
lescens cum æquales veloci-
tate pedum superaret, et focii

ad Olympicum cursus certa-
men incitarent, quæfivit, Re-
gesne cursu essent certaturi :
negantibus, Inique comparatum
fore certamen, dixit, ubi pri-
vatos victurus esset, victus au-
tem rex privatis palmam cessu-
rus. Patri Philippo hasta fe-
mur in Triballis transfixo,
cum is evitato mortis periculo
claudicationem iniquius ferret,
Bono animo es, pater mi, in-
quit, ac palam progredi, ut
ad singulos gressus virtutis tuæ
recorderis. Nonne hæc animi
sunt philosophici, et qui ob
divinum instinctum quo ad

σώματος ἐλαττωμάτων κατεξαιταμένης ; Πῶς γὰρ αὐτὸν ἔπι τοῖς ἰδίοις ἀγάλλεσθαι τραύμασι καὶ ἔχασον μέρος, ἔθνης μηημονεύοντα καὶ νίκης, καὶ πύλων ἀλισκομένων, καὶ βασιλέων ᾤθευδόντων, οὐκ ἐγκαλυπτόμενον, ἐδὲ καὶ ἀκρύπτοντα τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡσαύτ' εἰκόνας ἐγκεχεραγμένης ἀρετῆς καὶ ἀνδραγαθίας περιφέρουσα ;

ἰ. Καὶ μὲν εἰ ποτε γένοιτο τῷ Ὀμήρῳ σύγκρισις ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ἀγαθῶσιν, ἢ ᾧ τὰ συμπτώσια, ἄλλον ἄλλω γίχον περικρίνοντος, αὐτὸς ὡς ἀφερέντα πάντων ἐπέκρινε τῶτον,

Ἄμφότεροι βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής·

ὃν ἄλλος ἔπαινον τῷ χεῖρῳ περιέλαβε, τῶτον αὐτῷ νόμον κείσθαι λογίζομενος· ὥτε ἐπέειν, Ὅμηρον ὅτι τῷ αὐτῷ μέτρῳ τὴν μὲν Ἀγαμέμνονος ἀνδραγαθίαν κεκίσμυκε, τὴν δ' Ἀλεξάνδρου μεμάντῳ. Διαβὰς τοίνυν τὴν Ἑλλάσποντον, εἶθετο τὴν Τροίαν, ἀνατυπύμενθ'

C. 1. Πῶς γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τοῖς] Aliquid excidisse nemo non videt et monuerunt Xyl. Reisk. Mez. Forte, aut relicto, aut deleto ἐπὶ τοῖς, legendum εἰς.

honesta fertur adversus corporis vitia se erigat? Quomodo putas eum exfultasse propria vulnera commemorantem, ad singula gentem domitam aliquam, aut victoriam partam, urbemve captam, aut regem se dedentem dum referret: neque tegeter cicatrices, sed velut impressas virtutis et fortitudinis suæ notas circumferret?

X. Porro si quando in scholis Homeri versuum instituebatur comparatio, aut in con-

viviis, alio alium præferente, ipse hunc omnibus aliis præstare dixit:

Rex idem b. m. s., et fortis bellator in armis:

quam alius laudem tempore præceperat, eam sibi legem politam existimans: ut dicere liceat, Homerum uno versu et ornasse præstantiam Agamemnonis, et de Alexandri virtute oraculum edidisse. Cum in Hellepontum trajecisset, Trojam est contemplatus, et formam heroicarum actionum

πῶς Ἡρακλῆς παρῆεν· καὶ πῶς αὐτῷ τῷ ἐγγράμῳ
 ὑπογομῶντι πῶς Πάριδος λύειν, εἰ βούλοιντο, δώσει,
 Οὐδὲν, ἔφη, τῆς ἐκείνου δόμοι· πῶς γὰρ Ἀχιλλεύς
 κέκτημαι, πρὸς αὐτὸν ἐκείνος ἀνεπαύετο·

— Ἄπειθ' ἄρα κλῖα ἀνδρῶν·

ἡ δὲ Πάριδος, πάντως μαλακίῳ πῶς καὶ θήλειον ἀρ-
 μουσίαν ἐρωτικῶς ἔβαλλε μέλεσι. Φιλοσόφου τῶντιν ἔτι
 ψυχῆς, σοφίας ἐρεῖν, καὶ σοφῆς ἀνδρας θαυμάζειν μά-
 λιστα· τῶτο δὲ Ἀλεξάνδρῳ παρῶν ὡς ὁσδεὶν τῷ βα-
 σιλέων. Καὶ πῶς μὲν ἔρχετο πρὸς Ἀριστοτέλει ἐρίπται,
 καὶ ὅτι τὸν μὲν ἀρμονικῶν Ἀνάξαρχον, ἐπιμύεται τῷ
 φίλων εἰσόμεζε, Πύρρῳ δὲ τῷ Ἠλείῳ παρῶν ὄντι-
 χόντι μύρας χρυσῶς ἔδωκε· Ξενοκράτῃ δὲ ὅτι Πλάτωνος
 συνήθη πεντήκοντα τάλαντα δωρεὰν ἔπεμψεν· Ὀμ-
 σίχρῳ δὲ ἃ Διογένης τῷ κυνὸς μαθητῆν ὅτι ἀρχοντα ἃ
 κυβερνητῷ κατέστησεν, ὑπὸ πλείονων ἰσότης. Διογένης δὲ ἃ

E. 4. ἀρμουσικὸν] Potius aliud requiritur cognomen: forte εὐδαίμωνικόν, ut cor-
 rigit Menag. ad Diog. Laert. ix. 60.

cum animo suo commentatus: ibi cum quidam se Paridis ly-
 tam ei daturum, si vellet, pol-
 liceretur: Nihil, inquit, ea
 mihi opus est: habeo enim
 Achillis, qua is animum folat-
 us est,

*Magrorum cantans ill-stria facta vi-
 forum:*

nam Paridis omnino mollem
 ac muliebrem cantum edidit
 amatoris cantilenis. Animi
 est philosophici sapientiam a-
 mare, et sapientes apprime ad-
 mirari: qua in re Alexan-

drum nemo regum æquavit.
 Dictum est quo modo erga
 Aristotelem fuerit adfecto ani-
 mo. Idem Anaxarchum mu-
 sicum inter amicos in summo
 habuit honore. Pyrrhoni E-
 leo ad primum congressum
 decem millia aureorum dono
 dedit. Xenocrati Platonis fa-
 miliari quinquaginta talenta
 dono misit. Onesicritum Dio-
 genis Cynici discipulum ab eo
 fuisse magistrum gubernato-
 rum factum, multi memorie
 prodiderunt. Cum ipso Dio-

αὐτῷ παρὲς Κόρινθον εἰς λόγους ἐλθὼν, οὕτως ἔφριξε καὶ
 κατεπλάγη τὸν βίον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνδρός, ὅτε
 πολλάκις αὐτῷ μνημονεύων λέγειν, Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος
 ἦμιν, Διογένης ἀνὴρ ἦμιν τούτεστιν, Ἡροδότῃ μιν ἀνὴρ παρὲς
 λόγους, εἰ μὴ δι' ἔργων ἐφιλοσόφου· οὐκ εἶπεν, Εἰ μὴ
 βασιλεὺς ἦμιν, Διογένης ἀνὴρ ἦμιν· ἐδ', Εἰ μὴ πλόσιος
 καὶ Ἀργεάδης· ἐ γὰρ παρἑκρίνε τὴν τύχην τῆς σοφίας,
 332 οὐδ' ἔτι πῶς πορφύραν καὶ τὸ ἀδάδημα τῆς πύρας καὶ τὸ
 τρίβωνος, ἀλλ' εἶπεν, Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμιν, Διογένης
 ἀνὴρ ἦμιν τούτεστιν, Εἰ μὴ τὰ βαρβαρικά τοῖς Ἑλληνικοῖς
 κερῆσαι διενόμην, καὶ πᾶσαν ἠπειρον ὄπιον ἐξημερῶσαι,
 καὶ πέρατα γῆς ἀνευρῶν καὶ θαλάττης, ἀπεανῶ παρσε-
 ρῆσαι Μακεδονίαν, καὶ πῶς Ἑλλάδα σπειραί, καὶ κατ-
 χῆσαι γένος παντὸς εὐδαίαν καὶ εἰρήνῃ, οὐκ ἀνὴρ
 ἀπράκτω τρυφῶν ἐξουσία κατήμην, ἀλλ' ἐζήλωσεν ἀνὴρ
 πῶς Διογένης εὐτέλειαν· κῦ δὲ σύγχευδι, Διογένης·
 Β Ἡρακλέα μιμούμεθα, καὶ Περσέα ζήλω, καὶ τὰ Διούσου

gene apud Corinthum collo-
 cutus, ita obstupuit et attoni-
 tus est viri vita et gravitate,
 ut sæpenumero ejus mentio-
 nem faciens dixerit, *Nisi essem*
Alexander, Diogenes vellem
esse: hoc est, *operam deissem*
et otium impendissem disputa-
tionibus, nisi rebus gerendis
philosopharer. Non hoc dixit,
Nisi rex essem, Diogenes esse
vellem: neque *Si non dives,*
etiam Argeades; non enim
 fortunam sapientiæ præfere-
 bat, neque purpuram et dia-
 dema pallio ac peræ: sed hoc

dicebat, *Nisi Alexander essem,*
Diogenes esse vellem: hoc est,
Nisi instituissem gentes barba-
ricas cum Græcis commiscere,
omnesque terras obeundo cicu-
rare, scrutatusque continentis
fines Macedoniam ad Oceanum
propagare, Græciamque serere,
et omnis generis justitiam atque
pacem disseminare, non equi-
dem in otio desidens potentiam
meam ad luxuriandum contu-
lissem, sed frugalitatem Dioge-
nis æmulatus fuisset. Nunc
ignosce nobis, Diogenes, Hera-
culem imitor, Perseum æmulor,

μετιὼν ἴχθη, θεῶν γινάσχη καὶ παρπάτρεις, βέλομα
 πάλιν ἐν Ἰνδία νοσῆσαι Ἑλλήνας ἐγχωρεῖσαι, καὶ πᾶς
 ὑπὲρ Καύκασον ὄρεεις καὶ ἀγρίεις τῆ βακχικῆ ἀπα-
 μνήσαι κώμων· καὶ κῆ πτες εἰ) λέγονται φερῆσαι καὶ γυ-
 νήτιδος σοφίας εἰσάδες, ἄνδρες ἱεροὶ καὶ αὐτόνομοι, θεῶ
 γολάζοντες, εὐπελίεσσι Διογένης, ὅθεν πῆρας δέομαι
 γεφυρῶν ἢ ἐκ ἀποτίτην), παρῶσφατον ἀεὶ καὶ νέαν ἀπὸ
 γῆς ἔχοντες· ποτὸν δὲ ποταμοὶ ῥέουσι φύλλα δὲ αὐτῶς
 δένδρον ἀποχρῆνταν, καὶ πόα γῆς, ἐγκατακλιθῆναι δὲ
 ἐμὲ καὶ κῆνοι Διογένη γλώσσῃαι, καὶ Διογένης ἐκείνος· δὲ
 καμὲ νόμισμα ὠδακόφαι, καὶ ὠδαχαρῆξαι τὸ βαρ-
 βαρικῆ θεῶν κειτοκλασμένον, Ἑλληνικῆ πολιτεία.

ια'. Εἴεν· αἱ δὲ παρῶξαι αὐτῶν πόπερον αὐτομαπο-
 μὸν ὄπιφραίνουσι τύχης, καὶ βίαν πολεμοειῶ καὶ χερσ-
 κρασίαι, ἢ πολλῶν μὲν ἀνδρείαν καὶ δικαιοσύνην, πολ-
 λὴν δὲ σφροσύνην καὶ τωρότητα, μὲν κόσμος καὶ συνέσιαι,

B. 10. ἀποχρῆνταν] Mez. ἰσχυρίται.

Bacchique, qui deus autor mei est generis, inbærens vestigiis, rursus in India vincetium Græcorum cborum volo ponere, et apud montanas agrestesque trans Caucasum gentes Bacchi comessationum memoriam renovare: sunt et ibi quidam duræ philosophiæ nudato corpore asueti, viri sancti et suo jure viventes, deo operam dantes, Diogenem utilitate rerum suarum superantes, nulla pera indigentes: non enim reconduunt alimentum, quod iis terra subinde rucens suggerit, potum fivvii,

folia ab arboribus defluentia, et herba e terra enascens lectum: per me et hi Diogenem cognoscent et ipsos Diogenes: oportet etiam me nomisma cedere, et barbarica e materia factum Græcanicæ forma reipublicæ signare.

XI. Agedum actiones Alexandri num fortuitum casum, et vim bellicam ac manuum robur præ se ferunt? an vero multum fortitudinis et justitiæ, multum temperantiz ac mansuetudinis, cum decoro et prudentia, sobria ac

νήφοντι καὶ πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ πάντα πράξιοντος ;
 Οὐ γὰρ ἔστιν εἶπεν ἀφ' ἑαυτοῦ με, μὰ τὸς θεοὺς, ὅτι
 τοῦτο μὲν ἀνδρείας, τοῦτο δὲ φιλάνθρωπίας, τοῦτο δὲ
 ἐγκρατείας· ἀλλὰ πᾶν ἔργον ἐκ πᾶσων ἔοικε τῷ ἀρετῶ
 μεμίχθαι· βεβαίητος αὖτ' ὅτι τὸν Στωϊκὸν ἐκείνον λόγον,
 ὅτι πᾶν ὃ ἀν' ἑαυτοῦ ὁ σοφός, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν ἐπεργᾷ,
 καὶ μία μὲν, ὡς ἔοικεν, ἀρετὴ θεωρητικῶς πράξεως
 ἐκάστης, ὡς ἀρχαλεῖ δὲ τὰς ἄλλας, καὶ σιωπῆσει πρὸς
 τὸ τέλος. Ἰδεῖν γοῦν ἔστιν εἰ Ἀλεξάνδρῳ τὸ μὲν πο-
 λεμικόν, φιλάνθρωπον τὸ δὲ πρᾶον, ἀνδρῶδες τὸ δὲ
 χαριστικόν, οἰκονομικόν τὸ δὲ θυμικόν, εὐδελόμακτον
 τὸ δὲ ἐρωτικόν, σῶφρον τὸ δ' ἀπειμύνον, ὄγκ' ἀργόν τὸ
 δ' ὀπίπνον, ὄγκ' ἀπὸ βλαμύθητον. Τίς ἔμμε πολέμοις
 εὐορταῖς ; τίς δὲ κώμοις τρατείας ; τίς δὲ πολιορκίαις
 καὶ πράξεσι βασιλείας καὶ γάμοις καὶ ὑδναίς ;
 τίς ἀδικούσιν ἐχθρῶτερῶς, ἢ δυστυχούσιν ἡμερώτερῶς ;

D. τ. ὁ σοφός] ὁ addidi ex E. et Gronov.

D. γ. πολιορκίαις ἢ πράξεσι] Alio loco feram πράξεις : hic malim παραλάξαι.

sapienti ratione omnia agentis?
 Non enim mehercle distin-
 guere inter facta ejus, et hoc
 fortitudini, illud humanitati,
 aliud continentiae adscribere
 possum : sed quodvis ex om-
 nibus videtur contemptatum
 virtutibus : confirmante Alex-
 andro Stoicorum illud decre-
 tum, *Quidquid agit sapiens,
 omnibus eum virtutibus agere,
 Unamque virtutem aliquam
 primas obire partes ; reliquas
 autem omnes socias sibi perfici-
 endae rei adscribere.* Ita in
 Alexandro videlicet bellicam

virtutem humanitate tempe-
 ratam, mansuetudinem fortem,
 liberalitatem in donando rei
 familiaris rationibus accom-
 modatam, iram placatu facilem,
 amorem temperantem,
 remissionem non otiosam, to-
 lerantiam laborum non vacan-
 tem solatio. Quis miscuit bel-
 lo festivitates, quis comessationibus
 expeditiones, quis ob-
 fidionibus et rebus difficilibus
 gerendis bacchationes, nup-
 tias, hymenaeos ? quis pec-
 cantibus se magis infensum,
 adversas res passis humaniorem

τίς μαχηδύοις βαρύτερος, ἢ δομηδύοις εὐγρημονέστερος; Ἐπειὸς μοι τὸ τῷ Πάρισι δῶκε μετενεγκεῖν σκῆπτρον γὰρ ὡς ἦχθη πρὸς Ἀλέξανδρον αἰχμαλώτος, πλημύνει πῶς αὐτὸ λέγεται, Βασιλεῦς, ἔπειν, ὦ Ἀλέξανδρε· πάλιν δ' ἐπερμύνει, μὴ τι ἄλλο, Οὐδέν' ἔπειν πάντα γὰρ ὅστιν εἰ τῷ βασιλεῦς. Καί μοι δὲ τίς Ἀλέξανδρον πείσει ἔπεισιν ὀπιφωεῖν αἰεὶ, φιλοσόφου εἰ τῷ τῷ ᾧ πάντα ἔπειν Ἔρωτος ἐραθεῖς δ' Ὀξυάθρου θυγατρὸς εἰ ταῖς αἰχμαλώτοις χορδαίσις, αἰχμήσιν, ἀλλ' ἔπειν φιλοσόφου. Δαρῖον ἰδὲν χλαμύδα πομπῆν, ἐκ ἔπειν, ἐδ' ἐπαίανειν ὡς τῷ μακρῷ πολέμῳ τέλος ἔχοντος, ἀλλὰ τίς χλαμύδα τίς ἑαυτῷ πάλιν, ἐπέπειν τῷ νεκρῷ, κατὰ πῶς πῶς γένοιτο τίς βασιλικῆς συγχελέπῳ φιλοσόφου. Ἐπιστολῆ δὲ πῶς τῆς μητρὸς ἀπόρητον διερχόμενος, Ἡφαίστιος, ὡς ἔπειν, παρεχόμενος, ἢ ἀπλῶς σιμωναγιώσκοντος,

F. 4. γίνονται] Reiskius vere et acute ἵμισιν.

præbuit? quis pugnantibus gravior, veniam petentibus benignior fuit? Subit mihi hic Pori dictum referre. Is enim ut captivus est ad Alexandrum perductus, interrogatusque ab eo quomodo se tractari vellet, *Regio more, o Alexander*, respondit: rursusque interrogatus, an aliquid præterea aliud vellet, respondit, *Nihil, nam in regio more insunt omnia*. Et mihi lubet singulis Alexandri actionibus acclamare, *Philosophice*; nam in hoc quoque omnia insunt. Captus

amore Roxanes, Oxyathris filiae, quæ in coetu captivorum erat, non libidinose eam violavit, sed uxorem duxit: *philosophice*. Darium videns jaculis confixum, non sacrificavit, non prænam cecinit, ut qui ad finem longi belli pervenisset: sed chlamydem corpori suo detractam cadaveri injecit, hoc exemplum regie fortunæ tegens: *philosophice*. Cum aliquando epistolam a matre missam arcanam legeret, et Hephæstio, ut tum forte assidebat, simpliciter una eam

13 ὄγκ' ἐκώλυται, ἀλλὰ τὸν δακτύλιον ἐαυτῷ τῷ ἑματι
 προσέθηκεν αὐτῷ, καὶ καταφρασεύσας φίλου πίσει τὴν
 σιωπὴν φιλοσόφου. Εἰ δὲ ταῦτα ὄγκ' ἐπι φιλοσόφου,
 τίνα ὄντι ἄλλα;

ιβ. Παράδειγμα τὰ τῶν ὁμολογημένων φιλοσόφου.
 Σακεράτης ἠέχετο συλκομηθέντος Ἀλκιβιάδου Ἀλέξ-
 ανδρῶ δὲ Φιλοξένου τῷ τῆς ὀφθαλμίας ὑπάρχου,
 γράψαντος ὅτι πᾶσι ἐν Ἰωνίᾳ γέγονε οἷος ὄγκ' ἄλλος
 ἄρα καὶ εἶδος, καὶ σιωθνομένην ἀφ' ἧς τῶν γραμμάτων
 εἰ ἀναπέμψοι, παρῶς ἀντέγραψεν, Ὡς χάριτε ἀνθρώπων,
 τί μοι πρόποτε τοῦτο σιμῆγως, ἵνα τοιαύταις με κατα-
 14 κεύσῃς ἡδοναῖς; Ξενοκράτῳ, σεντήκοντα τάλαντα
 δωρεάν Ἀλέξανδρος πέψαντος, ὅτι ὄγκ' ἔλαβε, θαυμα-
 ζομένη τὸ δὲ δυνάει, οὐ; ἢ ἔχ' ὁμοίως καταφρασεύειν
 χρηματῶν δαυῶν, ἢ μὴ προσέμενον καὶ ἢ χαρίζομενον;
 ἐκ ἐδῶτο πλεῖστα Ξενοκράτης διὰ φιλοσοφίας, Ἀλέξαν-
 δρος δ' ἐδῶτο ἀφ' ἧς φιλοσοφίας, ἵνα τοιαύταις χαρίζεται.

percurreret, non prohibuit, sed
 annulum ori ejus imposuit, si-
 lentium amica fide obfignans:
philosophice. Hæc enim si non
 sunt philosophica, quænam
 sunt alia?

XII. Apponamus eorum
 exempla, quos philosophos fu-
 isse est in confesso. Socrates
 secum cubare Alcibiadem pas-
 sus est. Alexander Philoxe-
 num oræ maritimæ præfec-
 tum cum is scripsisset Alex-
 andro, esse in Ionia puerum
 ætate florentem, pulchritudine
 summa, quæreretque per epis-
 tolam an hunc emi et ad se

mitti vellet: acerbe increpa-
 vit, in hanc sententiam rescri-
 bens: *Pessime hominum, cujus*
mibi talis flagitii conscius es,
ut hujusmodi voluptates mibi
objiciendo blandiaris? Xeno-
 cratem laudamus, quod dono
 missa ab Alexandro sibi quin-
 quaginta talenta non accepit:
 dantem non laudamus? an
 quia non tam a largiente quam
 a non accipiente contemni pec-
 uniam credimus? Philosophia
 fecit ne pecunia opus haberet
 Xenocrates: atqui eadem fecit
 ut ea opus haberet Alexander,
 ut largiri talibus posset. Hoc

Τὴτο ποσάκις Ἀλέξανδρος ἔπε βαλλόμενος, ἐκπιά-
 μνος; Καί ται κρίσις μὲν ὀρθὰς πᾶσιν ἐνπάρχειν ἀ-
 θρόποις νομίζομεν· ἢ ἄ φήσις ἀγαθός ὅτιν ἀφ' εἰαυτῆς
 πρὸς τὸ χελόν· οἱ δὲ φιλόσοφοι τ̄ πολλῶν ἀγαθῶν
 πρὸ τὰς κρίσις ἔχεν ἑρωιδίαις πρὸς τὰ δεινὰ, ἢ πρὸ
 πηγίαις. Ἐπεὶ οὐ μὲ τῶς τοῦτοι πρὸς ἀλήθειαν,

Εἰς εἰσὸς ἀριστος —

ἢ, Πέρας μὲν ὅτιν ἅπασιν ἀνθρώποις ὁ θάνατος· ἀλλὰ
 θραύουσιν οἱ χαιροὶ πρὸς τὰ δεινὰ τῆς λογιμῆς, ἢ τὰς
 κρίσις ἐκτρέφουσιν αἱ φαντασίαι τ̄ κινδύων ἐγγύς γα-
 μίμων. Φόβος γὰρ οὐ μόνον μνήμην ἐκπλήττει, ἢ
 τὸν Θεκυδίδην, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀίρειν πᾶσαν καὶ φιλο-
 πμίαν ἢ ὀρμὴν, μινδύς φιλοσοφία πρὸς ἐτήθειαν.

B. 7. Τὴτο ποσάκις κ. τ. λ.] Hinc ad finem pleraque exciderunt; et sententia
 neutiquam constat.

quoties dixit Alexander ictus,
 vi pulsus? Et sane judicia rec-
 ta omnibus hominibus puta-
 mus inesse: quod natura ul-
 tro ad honestatem ducat. Phi-
 losophi autem in eo præstant
 vulgo, quod judicia habent re-
 bus adversis incidentibus fir-
 ma et roborata: non enim
 tum his utuntur anticipatis
 sententiis;

Est hec augurium cunctis præstantius
 κ. τ. λ.

et, Finis omnibus hominibus est
 mors. Sed rationes periculo
 imminente franguntur, ac ima-
 ginationibus judicium expel-
 litur, ubi prope adfunt res ter-
 ribiles. Metus enim non so-
 lam memoriam consternat, ut
 ait Thucydides: sed et insti-
 tutum animi omne et lauda-
 bilem conatum atque incita-
 tionem.

* Funiculos philosophia cir-
 cumposuit. **

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Ἡ ΕΡΣΙ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΤΧΗΣ Η ΑΡΕΤΗΣ.

Λ Ο Γ Ο Σ Β.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΥΧΗΣ Η ΑΡΕΤΗΣ.

ΛΟΓΟΣ Β.

PLUTARCHI

DE

ALEXANDRI MAGNI FORTUNA AUT VIRTUTE.

ORATIO II.

α'. **Δ**ΙΕΦΥΓΕΝ ἡμᾶς, ὡς ἔοικε, χθὲς εἰπεῖν, ὅτι
καὶ τέχνας πολλὰς καὶ φύσεως μεγάλας, ὁ καὶ
Ἀλέξανδρον χρέονος σιγηκῆν εὐτύχησεν ἢ τῷτο μὲν οὐ
τῆς Ἀλεξάνδρου Τύχης γέγονεν, ἀλλὰ τῆς αἰείων,
μάρτυρα λαβῶν καὶ θεατικῶ τὸν ἄριστα κρίναν τὸ καλῶ-

I. **I**N hesternā disputatione oblitī sumus, ut apparet, dicere bona quadam fortuna factam fuisse, ut ætas Alexandri multas etiam artes, multa præclara ingenia pro-

duceret: quanquam id fortasse non tam Alexandri fortunæ imputandum, quam istorum felicitati adscribendum est, eum suæ præstantiæ spectatorem testemque nactis, qui et op-

ἰσχυρόν, καὶ μάλιστα ἀμείψασθαι δυναμόν. Λέγεται
 γοῦν ὅτι χεῖνοις ὕπερον, Ἀρχεστράτη γενιομένου ποιοῦν
 χαριέτος, ἐν δὲ πεινῆ καὶ ἀδοξίᾳ ἀφάροντος, εἶπε πῖς
 πρὸς αὐτὸν, Ἄλλ' εἰ κατ' Ἀλέξανδρον ἐγένεθ, καὶ εἶχον
 ἂν σοι Κύπρον ἢ Φοινίκην ἔδωκεν. Οἶμα δὲ καὶ τῆς
 τότε τεχνικῆς οὐ κατ' Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ δι' Ἀλέξ-
 ανδρον τὰς περὶ τὸν γενεᾶς. Καρπῶν μὲν γὰρ εὐφορίας
 ἀκράσια ποιεῖ καὶ λεπτότης τῶν περὶ τὸν ἀέρος, τεχ-
 νῶν δὲ καὶ φύσεων ἀγαθῶν αὐξήσει εὐμύθια καὶ πικρὰ καὶ
 φιλανθρωπία βασιλέως ἐκκαλεῖται καὶ τοιούτων ὑπὸ
 φθίνε καὶ σμικρολογίας ἢ φιλονεικίας τῆς κρατούσης
 σβέννυται καὶ φθίνει πᾶν τὸ τοιοῦτο. Διονύσιος γοῦν ὁ
 τύραννος, ὡς φασι, κιθαροδῶν πινος εὐδοκμῶντος ἀκῶν,
 ἐπιπηγείλατο δωρεᾶν αὐτῷ τάλαντον τῆ δ' ὑπερβία τῶ
 ἀνθρώπου τιμὴ ὑπὸ τῶν ἀπαταῦτος, Χθές, εἶπεν,
 εὐφραίνόμενος ὑπὸ σου παρ' ὃν ἦδες χεῖρον, εὐφρανα 334
 καὶ γὰρ σε τοῖς ἐλπίσιν ὥστε τὸ μαθὲν ὧν ἕτερπε ἀπε-

time judicare egregia opera, et
 liberalissime compensare posset.
 Sane posterioribus temporibus
 perhibent Arcestrato poetæ
 eleganti, sed qui in paupertate
 inglorius viveret, quendam
 dixisse, Si tu Alexandri ætate
 vixisses, is tibi pro quovis versu
 Cyprum aut Phœnicem dedis-
 set. Existimo autem eos quo-
 que, qui tum fuerunt, artifices
 primos, non tam ætate Alex-
 andri, quam propter Alexan-
 drum extitisse. Ut enim fru-
 gūm copiam bona temperis
 ac tenuitas aëris gignit: ita

artium et bonorum ingenio-
 rum incrementa benignitas,
 honor, et humanitas regis effi-
 cit: et contra principum invi-
 dia, sordes, aut studium con-
 tendendi, omnia ista exstinguit
 atque perdit. Dionysius ty-
 rannus, ut fertur, κιθαροδῶν
 quendam egregium audiens,
 pollicitus est se talentum ei
 dono daturum: cumque homo
 postridie promissum flagitaret,
*Heri, inquit, exhilaratus abs
 te eo qua cecinisti tempore, te
 quoque spe injecta exhilaravi:
 habes ergo mercedem, pro eo*

λάμβανες εὐθὺς, ἀντιπερπόμενοι. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ
 Φερραίων τύραννος, (ἔδει δὲ τῷτο μόνον αὐτὸν καλεῖσθαι,
 καὶ μὴ κατακλιθεῖν τῷ ἐπωνυμῷ) γέμωνος τραγωδῶν,
 ἐμπαίτερον ὑφ' ἡδονῆς διετίθη πρὸς τὸν οἶκτον ἀνα-
 πηδῶσας οἷον ἐκ τῷ θεάτρῳ, γὰρ τὸν ἢ βάδην ἀπῆει,
 Δεινὸν εἶ), λέγων, εἰ τοσούτους ἀποφράττων πολλῶν,
 ὀφθίσεται τοῖς Ἐκείνης καὶ Πολυξένης πάθεισι ὅτι-
 δακρύων ἕτος μὲν οἷον μικρῶ καὶ δίκην ἐπείρατο τὸν
 B τραγωδῶν, ὅτι τῷ ψυχρῷ αὐτῷ κατάπερ σίδηρον ἐμα-
 λαξεν. Ἀρχελαῶ δὲ δοκιοῦπι γλιχοστέρῳ πρὸς τὰς
 δωρεὰς εἶ), Τιμόθεος ἄδων, ἐσήμανε πολλὰς τῆσι τὸ
 σκαμμάτιον,

Σὺ δὲ, τὸν γηγενῆτα ἄργυρον αἰεῖς.

ὁ δὲ Ἀρχελαῶς οὐκ ἀμούσως ἀντιπρωφώνησε,

Σὺ δὲ γι αἰεῖς.

Ὁ δὲ τῷ Σκυθῶν βασιλεὺς Ἀτέας, Ἰσμιλίαν τὸν αὐ-

B. 3. ἐσήμανε] Forte rectius ἐπισήμανε, ut C. Coll. Mur. Schott. Jannot. Mez.

B. 4. σκαμμάτιον] Immo κερμάτιον, ut recte monuit Mez.

B. 8. Ἀτέας] Sic Bas. Xyl. Vulgo Ἀττίας.

*quod me deletavisti vicissim de-
 ledatus.* Alexander Pheræo-
 rum tyrannus (tyrannum dun-
 taxat appellari par erat, neque
 Alexandri nomen ab eo pol-
 lui) is ergo tyrannus cum spec-
 taret tragœdiam, præ volup-
 tate animi vehementiore motu
 est ad misericordiam prolap-
 sus: exfiliens itaque e theatro
 concitato gressu discessit,
Rem indignam fore, inquam,
si qui tot interficeret cives, con-
spiceretur Hocuba et Polyæna

calamitatibus illacrimans: pa-
 rumque adeo abfuit, quin pœ-
 nas a tragœdo exigeret, quod
 is ferreum ipsius animum e-
 mollivisset. Archelaum, quod
 in donando restrictior videba-
 tur, Timotheus canens sæpe
 hoc pupugit cavillo:

Tu terrigenæ argento sæves.

et Archelaus non inconcinne
 hoc ei reposuit:

Tu terra genitum argentum oves.

Scytharum rex Ateas capti-

λητῶ λαβῶν αἰχμάλωτοι, ἀέλωτε ὦδ' ὅπου
 αὐλῶται· θαυμαζόντων δὲ τῇ αὐλήσῃ τῆς ἄλλων καὶ
 κροτούμεν, αὐτὸς ἄμοσσι ἀκροάσασθαι τὸ ἴππευ ζρεμε-
 τίζοντος ἦδ' ἔν' οὕτω μακρῶν ἀποκλινώκει τὰ ὕτα τῆς
 μουσῶν, καὶ τίω ψυχρῶ εἰ ταῖς φάτιαις ἔχει, οὐχ
 ἴππων ἄλλ' ὄνων ἔπιτηδιότερον ἀκείν. Τίς ἐν οὖν
 ὦδ' τοιούτοις βασιλεύσιν αἰξίσις ἢ πρὸ τέχνης γένετο
 καὶ μούσης τοιαύτης; Ἄλλ' ὅδ' ὦδ' τοῖς ἀντιτέχ-
 νοῖς ἐθέλωσι εἶ), καὶ ἀφ' ἑταῦ βασιανία καὶ δυσμενεία
 τὴς ἀληθῶς τεχνίταις κεραιεῦσιν. Οἶός μ' ἄλλιν αὖ
 Διονύσιος ὁ τὸν ποιητῶν Φιλόξερον εἰς τὰς λατομίας
 ἐμβαλὼν, ὅτι τραγωδίας αὐτῷ δὴρῶσαι κελδοθαῖς εὐθὺς
 ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὄλλω μέχρι τῆς κορονίδος αὐτῶν πε-
 ἔγραψεν. Ἦν δὲ καὶ Φίλιππος εἰς τούτοις ὑπὸ ὀφι-
 μαθίας ἑαυτῷ κρινοπρεπέτερος· ὅθεν καὶ φασὶ παρὲς πῖνα
 ψάλτῳ περὶ κρημάτων αὐτῷ ἀφ' ἀφρομένη καὶ δοκουῖτος
 ἐξελέγχειν, ἀπέμα μὲν δάσαντα τ' ἀνδραπον εἶπεν, Μὴ δ

vum adeptus Ismeniam tibici-
 nem, iussit inter pocula cano-
 re: cumque cantum ejus re-
 liqui plausu et admiratione
 prosequerentur, juravit se sua-
 vius audire hinnitum equi:
 adeo procul is aures suas a
 Musis abduxerat, animusque
 in præsepibus habebat, non e-
 quos, sed asinos qui audiret
 dignum. Quid putas apud
 tales reges incrementi aut hon-
 oris artibus et Musicæ futu-
 rum? Quinetiam non ferunt,
 si quis aliqua arte superet:
 ideoque veros artifices per in-
 videntiam infensò animo deji-

ciunt. Qualis rursus fuit
 Dionysius, qui Philoxenum
 poetam in lapidicinas injecit,
 quod scriptam a tyranno tra-
 gœdiam corrigere iussus, ab
 initio totam usque ad coronî-
 dem deleverat. Sed et Philip-
 pus, quia serius ad discendum
 se contulerat, fuit in hoc ge-
 nere seipso inferior, et adoles-
 centuli in morem arrogans:
 itaque psalten quendam, cum
 rex de sonis quibusdam dispu-
 taret, ac coargui a se musicum
 putaret, hunc leni voce subri-
 dentemque aiunt dixisse, *ἄφ' ἑ
 τῶν, rex, ἰββὺς ἀπὸ τοῦ μισθίου,*

γίνοιτό σοι βασιλεῦ, ἀθλίως οὕτως, ἵνα ταῦτα ἐμοῦ βέλπον εἰδῆς.

Β. Ἄλλ' Ἀλέξανδρος εἰδὼς ἴκων δαῖ θεατῶν (ἔϊ) καὶ ἀχερατῶν, καὶ ἴκων ἀγωνιστῶν καὶ αὐτοργῶν, ἥσκη μὲ αἰὲ ἀφ' ἧ ὀπλων δεινός (ἔϊ), καὶ κατὰ τὸν Αἰσχύλον,

Βριδὺς ἰσχυροτάτας, δαίος ἀντιπαλοῖς·

παύτῃν ἔχον τέχνῃν περηναικῶν ἀπ' Αἰακιδῶν, ἀφ' Ἡρακλέους· ταῖς δὲ ἄλλαις τέχναις τὸ πᾶν ἀνθ' ἧς ζηλοῖ ἀπεδίδου, καὶ τὸ ἐνδοξον αὐτῷ καὶ χάρειν, πῶ τέρπειν δὲ ἐκ τοῦ εὐάλωτος εἰς τὸ μμῆϊσθαι. Γοργίασι δὲ κατ' αὐτὸν τραγωδῖ μὲν οἱ περὶ Θεσσαλὸν καὶ Ἀθηνόδαρον ὄν ἀντραγωνιζομένων ἀλλήλοισι, ἐχρήσασθαι μὲν οἱ Κύπριοι βασιλεῖς, ἔκρινον δὲ οἱ δοκιμώτατοι τῶν στρατηγῶν· ἐπεὶ δὲ σῆκασθαι Ἀθηνόδαρος, Ἐβελόμῃν ἀν, ἔφη, μᾶλλον ἀπολαλέσθαι μέρος τῆς βασιλείας, ἢ Θεσσαλὸν ὀπιδῶν ἠττηθῆναι· ἀλλ' ἔτε σῆτετυχε τοῖς κριταῖς,

D. 10. τῶ τέρπειν] τῶ συμπῆνιμους ex Basf. Xyl. E. F. Voff. Gron. Mez. Reiskius etiam τέρπειν corrigit, quod non necesse. Vulgo τὸ τέρπειν.

ut hac tu quam ego melius intelligas.

II. Sed Alexander gnarus cum quæ spectanda ipsi et audienda essent, tum in quibus sibi esset elaborandum atque certandum, in armis sese affiduo exercebat, ut fieret secundum Æschylum

Terror casaris hostibus omnipotens.

hanc enim artem a majoribus suis Æacidis et Hercule ad se transmiffam colebat, reliquis autem artibus honorem absque æmulatione tribuebat, glori-

amque et elegantiam: sed delectatione ad imitandum se duci non sinebat. Fuerunt ætate Alexandri Thessalus et Athenodorus tragœdῖ quibus inter se certantibus sumptus scenicos fecerunt Cypriorum reges, iudicium tulerunt ducum laudatissimi: cum autem victor esset renunciatus Athenodorus, dixit Alexander, *Maluisssem partem regni amittere, quam videre Thessalum vinci*: neque tamen vel intercessit apud iudices, vel iudicium repre-

ἔπε τιμὴν κρίσιν ἐμέμφατο πάντων οἰόμενος δαῖν ὡσεῖναι,
 τῷ δικαίῳ δὲ ἠπάσθαι. Κωμῳδοὶ δὲ ἦσαν οἱ ὡσεὶ Λύ-
 κωνα τὸν Σκαρφέα· τότε δὲ εἰς πνα κωμῳδίας ἐμβα-
 λόντι εἶχον αἰτησιῶν, γελῶσας ἔδωκε δέχα τάλαντα.
 Κωμῳδοὶ δὲ ἄλλοι, καὶ Ἀριστόνικος, ὃς ἐν μάχῃ τῇ
 προσβοηθήσας, ἔπεισε λαμπρῶς ἀγωνοσάμενος ἐκέ-
 λῶσεν οὖν αὐτῷ γενέσθαι καὶ σαθλιῶν χαλκοῦ ἀνδρι-
 ἀντα Πυθῶ, κιδάρεα ἔχοντα καὶ δόρυ προσβεβλημένον,
 οὐ τὸν ἄνδρα τιμῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ μισοῦν κοσμίαν,
 ὡς ἀνδρῶπιον, καὶ μάλιχα δὴ πληρῶσαν εἰθυσιασμοῦ
 καὶ ὀρμῆς τὰς γησίως εἰτρεφομένους. Καὶ γὰρ αὐτὸς, 335
 Ἀντιγενίδου ποτὲ τὴν ἀρμάτειον αὐλοῦστος νόμον, οὕτως
 παρέστη καὶ διεφλέχθη τὸν θυμὸν ὑπὸ τῶν μελῶν, ὥσε
 τοῖς ὄπλοις αἰξας, ὀπιβαλεῖν τὰς χεῖρας ἐγγὺς ὡδρα-
 κειμένους, καὶ μαρτυρῆσαι τοῖς Σπαρτιάταις ἄδουσι,

Ἔπει γὰρ ἅντα τῷ σιδέρῳ τὸ καλῶς κιδάρισθαι.

Ἴην δὲ καὶ Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος, καὶ Λύσιππος ὁ

hendit: sentiens debere se om-
 nibus aliis superiorem, justiti-
 æ tamen subditum esse. Com-
 icus tum fuit Lyco Scar-
 phenis: huic, cum in quan-
 dam comœdiam versum infe-
 ruisset quo donum petebat, ri-
 dens decem talenta dedit. Ci-
 tharœdi cum alii, tum Aristo-
 nicus, qui in pugna quadam
 cum ad auxilium ferendum
 accurrisset, strenue proeliatu
 cecidit. Huic æream statuam
 fieri et Pythiis collocari jus-
 sit Alexander, cithara et hasta
 projecta conspicuam: non vi-

rum modo honorans, sed mu-
 sicam etiam, ut quæ fortes fa-
 ciat, ac recte educatos apprime
 impleat divino quodam in-
 stinctu et impetu. Etenim
 ipse aliquando Antigenida
 modum qui Harmatius dicitur
 canente tibia, ita fuit cantu
 illo concitatus atque inflam-
 matus animum, ut dato impe-
 tu, arma, quæ prope jacebant,
 corripere: testimoniumque
 ferret Spartanis cantantibus

Ferrum capessere instigat citharæ melos.

Vixere tunc etiam Apelles

πλάτης κατ' Ἀλέξανδρον ὃν ὁ μὲν ἔγραψε τὸν
 κεραιμοφόρον ἔτιος ἐναργῶς καὶ κεραμιδίως, ὥστε λέγειν
 ὅτι δυοῖν Ἀλεξάνδρων, ὁ μὲν Φιλίππου γέγονεν ἀνίκτος,
 Β ὁ δὲ Ἀπελλοῦ ἀμίμκτος. Λυσίππου δὲ τὸν τρωτὸν
 Ἀλέξανδρον πλάσαντος, ἀνω βλέποντα καὶ προσώπων
 πρὸς τὸν ἕρανόν (ὡσπερ αὐτὸς εἰώθη βλέπειν Ἀλέξ-
 ανδρος, ἡσυχῇ παρεγκλίτων τὸν τρέχοντα) ἐπέγραψε
 τις οὐκ ἀπιθάνως,

Αὐδασοῦντι δ' ἔοικε ὁ χάλκιος εἰς Δία λίσσων·
 Γὰρ ἐπ' ἰμοὶ τίθειμαι, Ζεῦ, σὺ δ' Ὀλυμπον ἔχει.

Διὸ καὶ μόνον Ἀλέξανδρος ἐκέλευε Λυσίππου εἰκόνας
 αὐτῷ δημιουργεῖν· μόνος γὰρ ἔτος, ὡς ἔοικε, κρατεμύου
 καὶ χαλκῶ τὸ ἦθος αὐτῷ, καὶ συνεξέφερε τῇ μορφῇ τιμῶ
 ἀρετιῶ· οἱ δὲ ἄλλοι τιμῶ ἀποπροφυλῶ τῷ τεχνίτῃ, καὶ
 C τῶ ὀμμάτων τιμῶ ἀφύχουσι καὶ ἰσχυρότητα μιμῆσθαι
 θέλοντες, ἐ διεφύλαχον αὐτῷ τὸ ἀρρενωπὸν καὶ λεοντωδές.
 Ἐν δ' οὖν τοῖς ἄλλοις τεχνίταις καὶ Στασικρατέτης ἰω

πίctor, et Lyfippus fictor: ho-
 rum Apelles fulminigerum A-
 lexandrum pinxit ita perspicue
 et attemperate, ut diceret du-
 os esse Alexandros, unum Phi-
 lippi F. insuperabilem, alte-
 ram Apellis inimitabilem. Ly-
 sippus autem cum finxisset pri-
 mum Alexandrum facie sur-
 sum conversa in cœlum intu-
 entem, sicut solebat suspicere
 Alexander leniter inflexo colo-
 lo: subscripsit quidam non
 absurde:

Æreus inspicens divosque hominesque
 regentem
 Velle mihi est visus talia verba loqui;

Magne, tene, Jupiter, neque enim pro-
 bibemus, Olympum,
 Dum tellus toto parcat orbe mihi.

Itaque etiam solum Lyfippum
 Alexander fabricari suas iussit
 imagines; quod nimirum is
 solus ære ingenium ipsius ex-
 primeret, simulque cum forma
 etiam virtutem proponeret:
 reliqui inclinationem cervicis,
 oculorumque renidentem, vo-
 lubilitatem imitari volentes,
 masculum ejus leoninumque
 vultum non servabant. Inter
 alios artifices fuit tunc etiam
 Stasicrates architectus, nullum

ἀρχιτέκτων, ὅσδ' ἐν ἀνδρῶν ὅσδ' ἐν ἰδῶ καὶ πηλῶν τῇ ὄψι
 δίκων, ἀλλὰ καὶ χειρὶ μεγαλουργῶ καὶ ἀφ' ἑσθ' χορη-
 γίας βασιλαῖς ὅσ' ἀποδείξει χρωμάτων. Οὗτος ἀνα-
 βὰς πρὸς Ἀλέξανδρον, ἐπέμπετο τὰς γραφομένας
 εἰκόνας αὐτῶ καὶ γλυφομένας καὶ πλασσομένας, ὅσ' ἔργα
 δειλῶν καὶ τεχνιτῶν ἀγνῶν. Ἐγὼ δέ, εἶπεν, εἰς ἀφ-
 θαρτον, ὦ βασιλεῦ, καὶ ζῶσαν ὕλην καὶ ῥίξας ἔχουσαν
 αἰδώς, καὶ βάρος ἀκίνητον καὶ ἀσάλευτον, ἔγνωκέ σου
 τὴν ὁμοίότητα καταΐεσθαι τῷ σώματι ὃ ὃ Θράκιος ὁ
 Ἄθως, ἧ μέγιστος αὐτῶ καὶ περὶφανέστατος Ἰξανέστηκεν,
 ἔχον ἑαυτῷ σύμμετρα πλάτη καὶ ὕψη, καὶ μέλη καὶ
 ἄρθρα καὶ ἀφ' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ' μορφοειδῆ, δυνάται κατεργασ-
 θείσιν καὶ σχηματαθεῖσιν, εἰκὼν Ἀλεξάνδρου καλεῖσθαι καὶ
 εἶ), ταῖς μὲν βάσειν ἀπομόνη τῆς θαλάσσης, τῶ δὲ
 χειρῶν τῇ μὲν ἐναγκαλιζομένη καὶ φέροντος πόλιν ἐν-
 οουκερδύλῳ μυριάδων, τῇ δὲ δεξιᾷ πρὸς αὐτὸν ἀέναον ἐκ

C. 8. ἔργα δειλῶν καὶ τεχνιτῶν ἀγνῶν] Forte rectius est in Voff. et P. ἔργα δει-
 λῶν τεχνιτῶν καὶ ἀγνῶν.

opus moliens quod varium ju-
 cundumque adspectu esset, sed
 et manu magnifica, et disposi-
 tione operum utens quæ sump-
 tus a rege suppeditari opus
 haberet. Is cum ascendisset
 ad Alexandrum, pictas ejus,
 et sculptas atque fictas ima-
 gines culpavit, ut timidorum
 et humilium opera artificum.
 Ego, aiebat, statui corporis, o
 rex, tui similitudinem in vi-
 vam et interitus expertem æ-
 ternisque firmatam radicibus

materiam, et immota præditam
 gravitate introducere. Thraciæ
 enim mons Athos, ubi maximus
 et plane conspicuus assurgit, la-
 titudines et altitudines habens
 proportione tui congruentes,
 tum membra et artus atque in-
 terstitia quæ conformari que-
 ant; potest artificio ita tractari,
 ut imago Alexandri et sit
 et dicatur: fundamentis suis
 mare attingens, manuum autem
 altera gestans urbem decem milia
 civium capacem, dextra per-

φιάλης σπένδοντος εἰς τὴν θάλασσαν ἐκχέομενον χρυσὸν δὲ καὶ χαλκὸν καὶ ἐλέφαντα καὶ ξύλα καὶ βιαρὰς καὶ ἄμαγνεία μαρᾶ καὶ ὄνητά καὶ κλεπτόρισμα καὶ συγχρόμιμα καταβάλλομεν. Ταῦτα ἀκούσας Ἀλέξανδρος, τὸ μὲν φρόνημα τῶ τεχνίτη καὶ τὸ θάρσος ἐλαθεῖς, ἐπήνεσεν, Ἔα δὲ μῦθον, εἶπε, τὸν Ἄθω καὶ χόσων ἀρκεῖ γὰρ ἐνός βασιλέως οὐβρύσαντος εἶ) μνημεῖον ἐμὲ δὲ ὁ Καύκασος δίδξει, καὶ τὰ Ἡμωδά, καὶ Τάναϊς, καὶ τὸ Κάσπιον πέλαγος αὐτὰ τῶ ἐμῶν ἔργων εἰκόνας.

γ'. Ἀλλὰ φέρε πρὸς θεῶν ἐκτελεσθῆναι καὶ φαῖναι τοῖσιν ἔργον ἐὸδ' ὅστις ἀν' ἰδῶν, ὑπέλαθε καὶ τύχην γερονέου καὶ αὐτομάτως ὁ οἶμα καὶ τὴν ἀφ' ἑσιν καὶ τὸ εἶδος; ὁδοὶς ἀν, οἶμα. Τί δὲ τὸν Κεραυνοφόρον, τί δὲ τ' Ἐπὶ τῆς αἰχμῆς πρῶτοιστοδόμενον; Εἶτα ἀδριάντος μὲν μέγεθος ὅσῳ ἀν' ἀνδρὶ τέχνης ὑπὸ

D. 9. σπένδοντα] Sic E. F. Gronov. Voff. P. Vulgo σπένδοντα.

E. 2. καταβάλλομεν] Sic E. F. G. Gronov. Voff. Vulgata καταβάλλομεν tamen pro varietate est in E. Voff. Gronov.

enem suaviam e patera in mare libans. Præinde aurum, æs, ebur, ligna, tincluras, simulachra exigua, venalia, et furtis exposita abjiciamus. Hoc ut audivit Alexander, audaciam sane artificis et fiduciam admiratus laudavit, Tu tamen, dixit, Atho montem intactum relinque: satis est eum esse monumentum petulantia quam unus in eum rex exercuerit: me Caucasus monstrabit, et Emodi

montes, et Tanais, et Caspium mare: hæc sunt meorum factorum imagines.

III. Enimvero ponamus obsecro, fuisse confectum istud opus: eratne futurus aliquis qui illud videns, fortuito hanc formam, figuram, dispositionemque obtigisse putaret? non equidem arbitror. Idem de fulminigero, de hastato ejus simulacro sentiendum. Jam statuae magnitudo absque arte

τῆς Τύχης γένοιτο χρυσὸν καὶ χαλκὸν καὶ ἐλέφαντα καὶ
πολλὴν καὶ πλούσιαν ὕλην καταχαμμένην καὶ ὄψαβα-
λύσης· ἀνδρα δὲ μέγαν, μᾶλλον δὲ τῆς γηροσύνης
ἀπάντων μέγιστον, εὐδότηται χωρὶς Ἀρετῆς ἀποτελε-
θῆναι διὰ τῆς Τύχης, ὅπλα καὶ ἡγήματα καὶ πόλεις καὶ 336
ἴππους ὄψαβαλεύσασαν; ἀ τῷ μὴ μαθόντι χρῆσθαι,
κίνδυνός ὅστιν, οὐ δυνάμεις, ὅδ' ἐ κόσμος, ἀλλ' ἔλεγχος
τῆς ἀαθενείας καὶ μειρότητος. Ὁρθῶς γὰρ Ἀντισθένης
ἔλεγον, "Οτι πάντα δεῖ τοῖς πολεμίοις εὐχεσθαι τὰ
ἀγαθὰ, πλὴν ἀνδρείας· ἡ δὲ γὰρ ἔσται οὐ τῆς ἐχόντων,
ἀλλὰ τῆς κρατύντων. Διὰ τὸ τὸ φασὶ καὶ τὴν φύσιν
ἀγνοεσάτω ζῶν τῷ ἐλάφῳ κέρατα θυμαστά τῷ με-
γέθῳ καὶ τραχύτητι πρὸς ἀμυναι ἐμφύσει, διδάσκουσαν
ἡμᾶς ὡς εὐδὲν ἀφελῆι τὸ ἰχθύειν καὶ ἀπλιάδ' τὸς μύθους
καὶ γάρρην μὴ δυναμύνει· ἔπειτα καὶ ἡ Τύχη πολλάκις ἀτόλ-
μοις καὶ ἀνόητοις προσαίτησα δυνάμεις καὶ ἀρχάς, αἷς B
ἐισαοχημονοῦσι, κοσμῆ καὶ σωίτησι τῇ Ἀρετῇ, ὡς μόνου

a Fortuna effici non potest: utcunque multum auri, æris, eboris, aliusque pretiosæ materiæ suggerente: vir autem magnus, immo omnium qui unquam existierunt maximus absolvi potuit absque Virtute, opera Fortunæ, arma, opes, urbes, equos ei largientis? quæ ipsa uti his nescienti, non potentia sunt, non ornatus, sed periculum, imbecillitatisque et impotentia suæ argumentum. Recte enim Antisthenes dixit, *Hosibus omnia bona nos optare debere, excepta*

fortitudine: ea enim sic fiunt non possidentium, sed vincen- tum. Atque hanc ob causam creditur, naturam cervo ignavissimo animali cornua mirandæ magnitudinis atque asperitatis ad sui defensionem dedisse, docentem, nihil vires et arma prodesse iis, qui subsistere non audent. Sic etiam Fortuna sæpenumero timidis et stultis potentiam et imperia tribuens, in quibus turpiter se gerant, ornat atque commendat Virtutem, ut quæ sola virum magnum præclarumque

μέγθος ἀνδρῶς καὶ κάλλος ἔσαν. Εἰ μὲν γὰρ, ὡς φησὶν Ἐπίχαρμος, Νῦς ὄρη, καὶ νῦς ἀκούει, τὰλλα δὲ τυφλὰ καὶ κωφὰ τυγχάνει λόγου δέοντα· αἱ γὰρ αἰσθήσεις ἰδίας ἔχουσι ἀφορμὰς δοκῶσιν ὅτι δὲ νῦς ἀφελῆ καὶ νῦς κοσμεῖ, καὶ νῦς τὸ νικῶν καὶ κρατῶν καὶ βασιλεύον, τὰ δ' ἄλλα τυφλὰ καὶ κωφὰ καὶ ἀφίχα παρέλκει, καὶ βαρμύει καὶ χεταυμύει χωρὶς Ἀρετῆς τὴν ἔχοντα, ἀπὸ τῶν τραυματίων λαβεῖν ἔστι. Τῆς γὰρ αὐτῆς δυνάμεως
 c ὑποκειμένης καὶ ἡμιονίας, Σεμίραμις μὲν ἔσα γυνή, φόβος ἐπλήρου, καὶ φάλαγγας ὄπλιζε, καὶ Βαβυλωνίαν ἔκπζε, καὶ ἀπέπλει τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, Αἰθίοπας κατασφερομένη καὶ Ἀραβας· Σαρδανάπαλος δὲ, ἀνὴρ περικυβός, ἔξαινει οἴκοι πορφύραν, ἀναβάδην εἰ ταῖς παλλαχεῖς χεθήμιδος· ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ, λιθίνου εἰκόνα χετρακιδάσαντες ἐπορχυμύην εαυτῇ βαρβαρικῇ, καὶ ταῖς δακτύλοις ὑπὲρ κεφαλῆς οἷον ὑποφοῦσαν, ἐπέγραψαν, Ἐδτε, πῖνε, ἀφροδισιάζε· τὰλλα δὲ ὁδόν.

B. 3. Εἰ μὲν γὰρ, ὡς φησὶν Ἐπίχαρμος] Forte Εἰ μὲν γὰρ πως φησὶν Ἐπίχαρμος.

reddat. Probe dictum est ab Epicharmo, *Mentem videre, mentem audire, reliqua et caeca et surda, rationis indigere*. Nam sensus suas habent proprias opportunitates: Mentem autem prodesse, mentem ornare, hanc esse quae vincat, superet, regnet, reliqua omnia caeca, surda, exanima possessores dejicere, gravare, et dedecorare ubi virtus abest, licet ex ipsis rebus discere. Nam eadem potentia, eodem regno proposito, Semiramis cum esset

mulier, classes instruebat, legiones armabat, Babyloniam condebat, rubrum mare circumvecta Aethiopes et Arabes subigebat: Sardanapalus virili natus sexu, domi purpuram carpebat, inter pellices defidens sursum erectis pedibus: cui mortuo lapideum posuerunt simulachrum, barbarico more sibi saltantis, digitisque supra caput complofis crepitum edentis: inscripseruntque *Ede, bibe, Veneri da operam, reliqua nihil sunt*. Equidem

Ὁ μὲν οὖν Κράτης ἰδὼν χρυσῷ εἰκόνα Φρυγίης τῆς ἐταῖρας ἐπῶσαν εἰ Δελφοῖς, ἀκράγην, "Ὅτι τῦτο τῆς ὀφείλει Ἑλλήνων ἀκροσίας τρέπαιον ἔστηκε τὸν δὲ Σαρδαναπάλη βίον ἂν τις ἢ τάφον, (ὁδὸν γὰρ αἶμα διαφέρειν) Ἰασσίμδος, εἶποι τῦτο τῶς τῆς Τύχης ἀγαθῶν τρέπαιον (εἶ). Τί οὖν; εἰσομιμν πῶς Τύχην Ἀλεξάνδρου μὲν Σαρδαναπάλην ἀφασαί, καὶ τῶ μεγέθοσ ἐκείνη καὶ τῆσ δυνάμεισ ἀντιποιεῖσθαι; ἢ γὰρ αὐτῶ πλέον ἔδοκεν ὧν οἱ λοιποὶ βασιλεῖσ ἔλαβον παρ' αὐτῆσ; ὕπλαν, ἵπταν, βελῶν, χρυμάτων, δρυφόρον; ποπισάτω τῦτοισ ἢ Τύχη μέγαν Ἀριδαῖον, εἰ δυνάσθαι ποιῆσάτω τῦτοισ μέγαν Ἀμασιν, ἢ Ὀχον, ἢ Ὀάρσιν, ἢ Τυγρᾶν τὸν Ἀρμενιον, ἢ τὸν Βιθωνὸν Νικομήδην ὧν ὁ μὲν τὸ χρυσοῦμα τοῖσ Πομπηῖσ ποσιν ὑπερρίφασ, αἰχρῶσ πῶ βασιλείασ ἀπέβαλε, λάφεισ γενομένην ὁ δὲ Νικομήδης τὴν κεφαλῶν ἔχουσ μδος, καὶ πῆλιον ὀκτιμδος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀνηρόστων.

E. 1. Ἀμασιν] Forte contemnendum: temere enim hic in contemnendis ponatur regibus.

E. 4. ἀπίκαλ] Forte verius Gronov. ἀπίκαλσ.

Crates, cum videret auream imaginem Phrynes meretricis apud Delphos stantem, exclamavit: *Esse eam tropaeum de Graecorum intemperantia erectum*: at Sardanapali five vitam, five sepulchrum (nihil enim puto interesse) inspiciens, diceret *Tropaeum esse de Fortuna bonis positum*. Ergone patiemur eam post Sardanapalum etiam Alexandrum attingere, ejusque magnitudinem et potentiam sibi vindicare?

Quid vero huic amplius dedit, quam aliis etiam regibus, arma, equos, jacula, pecuniam, fatellites? His Fortuna magnum, si potest, faciat Aridæum, Amasin, Ochum, Oarsen, Tigranem Armenium, aut Nicomedem Bithynum: quorum ille, diademate pedibus Pompeii subjecto, turpiter regnum amisit, prædæ id cedens: hic, raso capite et sumpto pileo, libertum se populi Romani est professus.

Ν. Ἐποιοῦμαι οὖν ὅτι μακρὰς ἡ Τύχη καὶ παροδοῦς ποῦναι, καὶ παπεινώφρονας· Ἄλλ' οὐ δαίμονι ἔτε κραίαν εἰς ἀτυχίας, ἔτε ἀνδρίῳ καὶ φρόνῳ εἰς εὐτυχίας τινὰ πῆσθαι· μέγα δὲ τῷ ἄρχῳ Ἀλέξανδρον ἡ Τύχη καὶ γὰρ ἔνδοξος οἱ ἐκείνῳ καὶ ἀήπιτος, καὶ μεγαλόφρων, καὶ ἀνδρικός, καὶ φιλένδραπος. Ἔπειτα ἐκλέπτοντος εὐθὺς, ὁ Λεωδάτης ἔλεγε τιῷ δαύαμιν ἐμπλατωμένην ἑαυτῇ καὶ παρτίπῃσαι, εὐπέκῃ τῷ Κύκλωπι μὲ, τιῷ τύφλωσιν ἐατέοντι πανταχοῦ τὰς χεῖρας, ἐπ' ὁδὸνα σκοπὸν φερύμας· οὕτως ἐρέμβετο κερμβατοῦ καὶ σφαλλόμενον ὑπὸ ἀναρχίας τὸ μέγδος αὐτῆς. Μᾶλλον δὲ, ὡσπερ τὰ νεχρὰ σώματα, ἡ ψυχῆς ἐκλήψουσιν, οὕκ ἐπι σωέσθην, ὁδὸν συμπέφυκεν, ἀλλ' ἕξεται καὶ ἀφλύετα ἀπ' Ἀλλήλων, καὶ ἄπεισι καὶ φεύχῃ· οὕτως ἀφῆυσαν τὸν Ἀλέξανδρον ἡ δυνάμις ἠκασαίρει, ἐπάλλετο, 337 ἐφλέγμαίνοι, Περδίκαίσι καὶ Μελεάγροισι, καὶ Σελεύκοις, καὶ Ἀντιγόνοις, ὡσπερ πνεύμασι θερμοῖς ἔπι, καὶ

E. 7. Εἰκομην] Sic E. F. Gron. P.

E. 10. τῷ ἄρχῳ] τῷ sumptimus a Voff. Gronoviani marg. Mez. Forte pro μέγα legendum μέγα ut a correctione habent Voff. et Gronov.

IV. Dicamus potius, Fortunam parvos, timidos, abjectos facere: injustum vero esse, qui vel vitium infortunio, vel fortitudinem et prudentiam prosperæ fortunæ accepta ferat. Multum vero Fortuna debet imperio Alexandri: in eo enim conspecta est illustri, invicta, magnanima, modesta, humana. Statim autem mortuo Alexandro exercitum ejus vagantem, et in seipsum impingentem Leosthenes similem

dixit Cyclopi esse, qui amisso oculo usquequaque manus intendebat nullum ad certum scopum directas: ita sublato duce magnitudo exercitus incertis motibus agitabatur. Atque adeo sicut, anima deferente, cadavera non consistunt, non coherent, sed dissipantur et dissolvuntur: ita exercitus Alexandro amoto palpitabat, concutiebat, atque aestuabat, Perdiccis, Meleagris, Seleucis, et Antigonis tanquam spiriti-

σφυγμῶς ἀφ' ἑσέων καὶ ἀσφραγισμένοις· τέλος δὲ ἑσπόμενον ἰδὲ καὶ φθίοντα, πρὸ αὐτῶ οἷον εὐλας τινας ἀνέξουσιν ἀγευγῶν βασιλείαν καὶ ἡγεμόνων ψευδῶς ἀγέτωσαν. Αὐτὸς μὲν οὖν ταῦτ', ὡς ἔοικεν, Ἡφαιστίῳ διενεχθέντι πρὸς Κρατερῶν ὀπτιμῶν, Τίς δὲ, ἔπειν, ἢ σὴ δυνάμεις ἢ ἀρετῆς, ἂν σε πῖς ἀφῆλῃ τὸν Ἀλέξανδρον; Ἐγὼ δὲ τὸτο ἔπειν πρὸς τὴν τότε Τύχην οὐκ ἀνήστω, τί σου τὸ μέγεθος, πῖς δὲ ἢ δόξα, πῶς δὲ ἢ δυνάμεις, πῶς δὲ τὸ ἀνίκητον, ἂν σε πῖς ἀφῆλῃ τὸν Ἀλέξανδρον; τὸτο ἔπειν, ἂν σε πῖς ἀφῆλῃ τῶν ὀπλων τὴν ἐμπειρίαν, τῶν πλάτων τὴν φιλοτιμίαν, τῆς πολιτείας τὴν ἐγκρατεῖαν, ἢ ἀγωνίῃ τὸ θάρσος, οἷ οἷς κρατεῖς ἢ ἀρετῆς. Πότισον ἄλλον, εἰ δυνάσαι, μέγαν, ταῖς χεῖμασι μὴ χαρίζομενον, ταῖς στρατεύμασι μὴ περικινδυνεύοντα, τὸς φίλους μὴ τιμῶντα, τὸς αἰχμαλώτους μὴ ἐλευθῶντα, ταῖς ἡδοναῖς μὴ σφραγισθῶντα, ταῖς χειρῶς

B. 6. μὴ χαρίζομενον] Sic Ald. Baf. Xyl. E. F. G. Voff. P. Mez. Vulgo καὶ χαρίζομενον.

bus etiamnum calidis ac pulsibus in corpore discurrentibus: tandem plane flaccidus et putrescens, vermium instar ex sese pullulavit degeneres reges atque principes semianimes. Hocque ipse etiam Alexander indicavit, cum Hephæstionem, qui cum Cratere in rixam inciderat, objurgans dixit: *Quæ vero tua res gesta est, si quis tibi Alexandrum auferat?* Quod ego intrepide ad ejus temporis Fortunam dixero: *Quæ tua magnitudo, quæ glo-*

ria, quæ potentia, ubi vis illa est insuperabilis, si quis Alexandrum tibi detrahat? id est, si quis tibi adimat armorum peritiam, divitiarum magnificentiam, continentiam in tanta luxu materia, audaciam in certaminibus, mansuetudinem erga subditos. Alium fac, si potes, magnum, qui pecuniam non largiatur, non ante exercitum periculis se offerat, non honoret amicos, non miseretur captivos, voluptates non sobrie percipiat, non in

μη ἀρτυροῦντα, ταῖς νίκαις μη εὐδιδάλλακτον, τοῖς
κατορθώμασι μη φιλένδρατον. Τίς μέγας εἰ ἑξουσίας
μη ἀβελτηρίας ἔ μοχθηρίας; "Αφελε τίω ἀρετίω τῷ
C εὐτυχεῖντος, καὶ πανταχοῦ μακρὸς ὄσιν εἰ χάρισι ἀφ'
σμοκρολογίας, εἰ πόνοις ἀφ' μαλακίας, ὡς θεοῖς διὰ
δυσδιαμονίας, ὡς ἀγαθοῖς ἀφ' φόβου, εἰ ἀνδρείοις
ἀφ' φόβου, εἰ γυναιξὶ ἀφ' φιληδονίας. "Ωσπερ γὰρ
οἱ φαῦλοι τεχνῆ), ἔ βάσις μεγάλας μακροῖς ὑφιστάντες
ἀναδήμασι, ἐλέγχουσι αὐτῶ καὶ τὰς μακροῦς
ἔπος ἡ Τύχη ὅταν μακρὸν ἦτος ἑξάρη τράγμασι ἔχουσι
ὄγκον πᾶ καὶ πεφάνειαν, ὅτι δέδουσι μᾶλλον καὶ κα-
ταιγμῶν σφαλλόμενοι ἔ σαλθόμενοι ὑπὸ κερφότητος.

D: ε. "Ὅθεν ὄσα εἰ τῇ κτήσῃ τῶ ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰ
τῇ χρεῖσῃ τὸ μέγα ὄσιν. Ἐπεὶ καὶ νήπια βρέφη κλη-
ρονομεῖ βασιλείας πατρῶας καὶ ἀρχάς ὡς Χάριλλος, ὃν
Λυκίουργος ἄμα τῷ σαργάνῳ κομίσας εἰς τὸ φιδίπον,

C. 5. καὶ βάσις] καὶ forte delendum ut natum ex proxime antecedenti ται.

tempore excubias agat, victor
non placabilis et humanus sit.
Quis magnus est in potentia
constitutus, pravitate et stul-
titia eum tenentibus? Aufer
virtutem a fortunato, profum
humilem cernes: in gratia
paranda ob illiberalitatem, in
laboribus ob mollitiem, erga
deos ob superstitionem, erga
bonos ob invidiam, inter viros
ob timiditatem, inter mulieres
ob libidinem. Sicut enim in-
epti opifices dum magnas ba-
ses parvis donariis supponunt,

eorum parvitatem hoc ipso ar-
guunt: sic Fortuna cum in-
genium vile magnis ac splen-
didis rebus extollit, id eo ma-
gis demonstrat atque infamiae
exponit, cum prae levitate la-
bascit atque impingit.

V. Non ergo in possessione,
sed in usu bonorum id inveni-
es, quod laudem meretur;
quando etiam infantes regna
et imperia paterna hereditatis
jure consequuntur: ut Charil-
laus, quem Lycurgus cum
ipsis incunabulis in phiditium

ἀνθ' ἑαυτῆ βασιλέα τῆς Σπάρτης ἀνηράσθη, καὶ οὕτω
 ἰὼ μέγας ὁ ἦπιος, ἀλλ' ὁ τῷ πατρὶ τὸ πατρῷον ἔπι-
 δαὸς γέρας, καὶ μὴ σφετερισμὸς μηδὲ ὑπερηφάνεια
 Ἀριδαῖον δὲ τις ἀν' ἐπέσιπε μέγας, ὅτι ἐσθλὸν παῖτα δια-
 φέροντα, μόνον δὲ σπαργανόσας τῇ πορφύρᾳ Μελέα-
 γρος, ἔπι τὸν Ἀλεξάνδρου θρόνον ἔθηκεν εὖ γε ποιῶν,
 ἵνα ὀφθῆ παρ' ἡμέρας ὀλίγας, πῶς Ἀρετῇ βασιλεύουσι
 ἄνθρωποι, καὶ πῶς Τύχη. Ἀγωνιστῆ γὰρ ἡγεμονίας
 ἑσπεριτικῶ ἐκπεσόντα, μᾶλλον δὲ ὡς ἔπι σκλιῶς τὸ
 ἀξίωμα καφὸν διεξῆλθε τῆς οὐκ ἐπιθυμίας.

Καὶ κε γυνὴ φέροι ἀχθος ἐπι καὶ ἀνὴρ ἀκαθάρτος.

Τοιαύτην μὲν οὖν εἶποι τις ἀν', ὅτι λαβὼν καὶ ἀκα-
 θάρτου δὴναμιν, καὶ πλῆστον καὶ ἀρχαῖον, καὶ γυναικῶς
 ἔστι καὶ παιδός. Ὀάρση καὶ Δαρείω Βαγῶας ὁ εὐνοῦχος
 ἀσπίδμος ἐπέθηκε τῷ Περσῶν βασιλείᾳ τὸ δὲ, λα-
 βῶντα μὲν ἀλλοῦ ἔξουσίας ἀρετῶν, καὶ μετὰ χερσὶν ἀκαθάρτου.

D. 8. ὄδιν παρὶ] Sic E. F. Gronov. Voff. P. Baf. Xyl. Vulgo ὄδιν παρὶ, quod
 ex Ald. retinuit Steph.

attulit, ac suo loco regem Spar-
 tarum renunciavit: et sane
 nihil laudis infans merebatur,
 Lycurgus plurimum, qui in-
 fanti paternam dignitatem red-
 deret, non ad se eam traheret.
 Quis vero magnum fecit Ari-
 daeum? quem nihil infanti
 praestantem, tantum purpura
 veluti cunabulis involvens Me-
 leager in Alexandri folio col-
 locavit: recte is, ut conspicu-
 um fieret intra paucos dies,
 quomodo virtute homines, quo-
 modo fortuna regerentur. Nam

post imperii verum adminis-
 tratorem, histrionem introdux-
 it: aut potius tanquam in sce-
 na diadema orbis terrarum im-
 perii tacitum traduxit.

Imponenti viro mulier quoque
 perfert,

inquit ille. Contra vero hoc
 rectius est dicere: potentiam,
 divitias, imperium, vel mulier,
 vel puer potest alicui impo-
 nere. Oarsae et Dario Bagoss
 diadema arseptum, cumque eo
 regnum Persicum, imposuit.
 Ut autem is, qui magnam est

καὶ μὴ σιωπεύουσα μηδὲ ἀσφραφίῳα πρὸ βάρει καὶ
 ἔμεγξή τῷ παραγμάτων, ἀνδρὸς ὅστι ἀρετιῶ καὶ νοῦ
 καὶ φρόνημα ἔχοντας ἰὼ Ἀλέξανδρος ἔχει, ὃ μέγιστον
 πῆρες ἐγκαλοῦσι καὶ οἴωνται. Ὁ δὲ ἰὼ μέγας, εἰ τοῖς
 παραγμοσι ἦσαν, καὶ μὴ μεταδῶς μηδὲ βακχιδεύεις
 ὑπὸ ἰξουσίας καὶ δυνάμεως, ἥς μακρὸν ἔπεισι μέγαλα-
 βόντες καὶ ἀπογυβασάμενοι, κρατεῖν ἑαυτῶ οὐ δύναται.

Κακοὶ γὰρ ἰμπεραδόντες ἢ νομίματος,
 ἢ οὐλοῦντες ἰμπιστόντες εἰς τιμὰς τινὰς,
 Σωφροῦσι, ἀδόκητα εὐτυχεσάντων δόμων.

333 Κλεῖτος εἰ Ἀμοργῶ τρεῖς ἢ τέσσαρες Ἑλληνικὰς ἀνα-
 τρέφας τεύχεις, Ποσειδῶν ἀνηρηθῆναι, καὶ τεύχαινα ἐφόρη.
 Δημήτριος δὲ, ὃ τῆς Ἀλεξάνδρου δυνάμεως ἢ Τύχη
 σικακρὸν ἀποσπασσασα προσέθηκε, Καταβάτης καλέ-
 μενος ἐπῆκε, καὶ πρέσβεις πρὸς αὐτὸν εἶπε ἐπιμνησθῆναι
 ἀλλὰ θεοῦς αἱ πόλεις, καὶ τοῖς ἀποκρίσας, χρησμούς

A. 5. ἐπῆκε] Rectius forte ἰπῆκε, ut G.

adeptus potentiam, tolerare
 eam, et administrare possit, ne-
 que mole rerum conteratur
 aut subvertatur, viri est virtu-
 te, mente, altoque animo præ-
 diti: qualis fuit Alexander,
 cui a nonnullis ebrietas et tem-
 tulentia objiciuntur. Ille ve-
 ro magnus fuit vir, sobriusque
 in tanta rerum mole, neque
 passus a potentia et imperio se
 inebriari aut ad bacchandum
 incitari: cujus gustum alii ex-
 iguum cum percepissent, sui
 compotes esse nequiverunt.

Remis mali, saturati vel pecunia,

*In civitate vel potius hominibus,
 Luxuriant insperatam ob fortunam de-
 mus.*

Clitus, cum apud Amorgum
 tres vel quatuor Græcas trire-
 mes subvertisset, Neptuni cog-
 nomen accepit, et tridentem
 gestavit. Demetrius, cui A-
 lexandreæ potentiae parvum
 Fortuna portiunculam contu-
 lerat, passus est se *Catabatem*
 (tanquam deum qui in terras
 descendisset) appellari, et ab
 urbibus ad eum non legati
 sed consultores numinis mit-
 tebantur, responsoque ipsius,

πρωτογέρβου. Λυσίμαχος τὰ θεῖ Θράκιον, ἄσπερ
 ἔχαπιάς πιας τῆς βασιλείας καταχθόν, εἰς τοσοῦτον
 ἑσφοφίας ἔφασε καὶ θεροῦτητος, ὅτε εἰπεῖν, Νυνὼ
 Βυζάντιοι πρὸς ἐμὲ ἦκοντι, ὅτε τῇ λόγῃ τῷ ἀεραῶ
 ἀπιομαῖ παρὼν δὲ Πασιάδης ὁ Βυζάντιος, Ἰπάκωιδον,
 ἔφη, μὴ τῇ ὀπιδορατίδῃ τὸν ἔρανον τευπέση. Καὶ ἴ
 ἀνι θεῖ τῶτον λέγει τις οἷς ἔξω δὲ Ἀλέξανδρον μέγα
 φρονεῖν, ὅπου καὶ Κλέαρχος Ἡρακλείας τύρανος γενό-
 μενος, σκηπτὸν ἐφόρει, καὶ τῷ ἰῶν ἕνα Κεραυτὸν ἀπό-
 μασε; Διοῦσιος δὲ ὁ νεώτερος, Ἀπόλλωνος ἰὸν ἑαυτὸν
 ἀτηγέρβουσι, ὀπιγεφίας,

Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοῖβου κοιῦμασι βλαστῶν.

Ὁ δὲ πατὴρ αὐτῶν ἦ μὲν πολιτῶν μυρίας, ἢ καὶ πλείους,
 ἀνελὼν, πρὸς τοὺς δὲ τὸν ἀδελφὸν ὑπὸ φθόνου τοῖς πο-
 λεμίοις, οὐκ ἀναμείνας δὲ πλὴν μητέρα, γραῦν ἔσαν,
 ὀλγυαῖς ἡμέραις ἀποθανεῖν ἔτερον, ἀλλ' ἀποπνίξας, εἰ ε

B. 6. σκηπτῶν] Legendum ita ex G. et Voff. qui ita in margine habent: cor-
 rigit item Mez. et Valckenarius ad Eurip. Hippol. p. 212. Vulgo,
 σκηπτῶν.

oracula dicebantur. Lysimachus Thraciam, quasi extre-
 mos regni Alexandrei fines, adeptus, eo superbiæ et fero-
 ciæ processit, ut diceret: *Nunc ad me veniunt Byzantii cum hasta cælum tango*: cum quidem Pasiades Byzantium, tunc præsens, *Abeamus hinc*, inquit, *ne cuspide cælum perforet*. Et quid de iis dicam, quibus licuit propter Alexandrum altos ducere spiritus? quando Clearchus etiam, occupata Hera-

cleæ tyrannide, fulmen gessit, et filiorum unum Cerauni (quæ vox fulmen significat) nomine affecit? Dionysius vero junior Apollinis se filium prædicavit hac inscriptione:

Dorica quam genuit Phoebus semine mater.

Pater hujus, cum civium decem millia aut amplius interfecisset, fratrem ob invidiam hostibus prodidisset, matrem vetulam, paucis post diebus morituræ exitum præstolari

δὲ τραγωδία γράψας αὐτός,

Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ·

ὅμως τῶν θυγατέρων πλὴν μὲν, Ἀρετιῶν, πλὴν δὲ, Σωφροσύνην ἀνόμασεν, πλὴν δὲ, Δικαιοσύνην. Οἱ δὲ Εὐεργεταί, οἱ δὲ Καλλινίκους, οἱ δὲ Σωτῆρας, οἱ δὲ Μεγάλης ἀτηρήβυσαν ἑαυτοῖς. Γάμος δὲ αὐτῶν ἐπαλλήλους, ὡσπερ ἵππων, ἐν ἀγέλαις χωμαίνῃ ἀνέδωκεν διημεροῦντων, καὶ φθορὰς παίδων, καὶ τυμπανισμὸς ἐν ἀνδραγωγίοις, καὶ κισθίας μεσημερινὰς, καὶ αὐλήσας ἐν θεάτρους, καὶ νύκτα μὲν ἐν δειπνοῖς, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπυσαν, ὅσθεις ἀν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διελθεῖν.

ε'. Ἄλλ' Ἀλέξανδρος ἦρξεν μὲν ὄρθρου χαλεζόμοδος, ἐδείπνει δὲ πρὸς ἑσπέραν βαθεῖαι, ἔπνε δὲ ἦσπας τοῖς θεοῖς, ἐκύβουε δὲ πρὸς Μήδιον πυρέθων, ἔπαιζε δὲ ὀδιπορῶν ἅμα καὶ μανθάνων τοξεύειν καὶ σπυδαίνειν ἄρματος. Ἐγίμνε δὲ Ῥωξάνην ἑαυτῷ μόνον, ἔρασεῖς τὴν δὲ Δαρείου Σπάρταρχον, τῇ βασιλείᾳ καὶ τοῖς πρῶγ-

non sustiners, suffocasset, atque in tragœdia ipse scripsisset,

Tyrannis injustitiæ mater est enim :

tamen filiabus Virtutis, Puditiciæ, Justitiæ nomina imposuit. Alii Euergetas (id est benefactores) alii Callinicos (id est pulchras victorias consecutos) alii Soteres (hoc est servatores) alii Magnos se denominaverunt. Alias autem supra alias eorum nuptias e quorum instar in armentis mulierum promiscue versantium, filiorum cædes, exoleto-

rum excarnificationes, ludos tesserarum quotidianos, tibie cantus in theatris, noctes in cœnis, dies in prandiis consumptos, enarrare nemo queat.

VI. At enim Alexander prima luce sedens prandehat, tenebris noctis jam ingruentibus cœnabat, bibebat diis sacrificans, cum Medio tesseris certabat fabricitans, ludebat iter faciens, interimque arcu jaculari discens, et de curru descendere. Roxanem sibi solū duxit, amore ejus captus: Darii autem Statiram regno et

μασί· σιυέφερε γὰρ ἡ τῆς γενῶν ἀνάμιξις· τῆς δὲ
 ἄλλων Περσίδων ἐκράτησε τοσούτον σαρραουή, ὅσον ἀν-
 δρεία Περσῶν· ἀκούσαν μὲν γὰρ ὀδδεμίαν εἶδεν· ἄς
 δὲ εἶδε, μᾶλλον ἢ ἄς οὐκ εἶδε, παρήλθε· καὶ πᾶσιν ὡς
 τοῖς ἄλλοις φιλόφρωντος, μόνοις ὑπερφάνως ταῖς χα-
 λῶις ἐχρήτο· οὗ δὲ τῆς Δαρείου γυακός, εὐπρεπε-
 γάτης γενομένης, οὐδὲ φωνῶν ἐπαινοῦσαν τὸ χέλλο
 ἤκουσεν· ἀποθανοῦσαν δὲ, ἔτω βασιλικῶς ἐκόσμησε καὶ
 συμπαῶς ἐδάκρυεν, ὥστε ἀπιστον αὐτῷ τὸ σῶφρον εἶ τῷ
 φιλανθρώπων γενέσθαι, καὶ λαβεῖν ἀδικίας ἐγκλημα τίτι
 χρηστότητα· Δαρείος γὰρ ἔτως ἐκινήθη πρὸς τὴν ἔξουσίαν
 αὐτῷ καὶ τῶν ἡλικίας· εἰς γὰρ αὐτῷ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ νομι-
 ζόντων ἀφ' ἑαυτοῦ Τύχην κρατῆν Ἀλέξανδρον· ἐπεὶ δὲ τὸ
 ἀληθὲς ἔγνω, βασιάνεως πανταχόθεν, Οὐ πάντα, εἶπεν,
 ἀρα φάυλως ἔχει τὰ Περσῶν, οὐδέ τις ἐρεῖ πάντα· πασι
 κακὸς ἡμᾶς ἐδὲ ἀνάδρως, ὑπὸ τοῖσιν κρατηθέντι· ἐγὼ δὲ

B. 5. γενῶν] Dedimus ex Gronov. Pol. Leonic. Jannot. Anon. T. V. B. P.
 Vulgo, γενῶν.

rebus: proderat enim gentium
 commixtio. Reliquis Perfidi-
 bus tantum superior fuit pu-
 dicitia, quantum fortitudine
 Persis: nullam enim invitam
 vidit; et quas vidit, magis
 præteritit quam non visas; ut
 cum alias fuerit humanissi-
 mus, adversus pulchritudinem
 formæ duntaxat superbe se
 gesserit. De uxore Darii lon-
 ge formosissima, ne vocem
 quidem audire voluit formæ
 ejus commendatricem: mor-
 tuam vero ita regie ornavit,
 itaque misericorditer deflevit,

ut pudicitia ejus in tanta hu-
 manitate fidem non invenerit,
 injuriæque crimen ei bonitas
 conflaverit. Sinistram enim
 de eo suspicionem Darius con-
 cepit, ad potentiam et ætatem
 respiciens: quod ipse quoque
 erat eorum e numero qui pu-
 tabant a Fortuna Alexandri
 esse victoriam. Postquam au-
 tem veritatem diligentissima
 inquisitione comperit, *Proin-
 de*, dixit, *non plane res Persica
 periit: neque nos quisquam
 prorsum ignavos mollesque dix-
 erit, a tali victis hoste. Equi-*

δὲ εὐτυχίαν μὲν εὐχόμεναι, καὶ κράτος πολέμου παρὰ θεῶν, ἵνα εὖ ποιοῦν Ἀλέξανδρον ὑποβιάσασθαι καὶ μέ τις ἔχῃ φιλοτιμία καὶ ζῆλος ἡμερώτερον αὐτῷ φανῆναι· εἰ δὲ οἴχεται τὰ ἐμὰ, Ζεῦ πατρῷε Περσῶν καὶ βασιλείοι θεοὶ, μηδὲς εἰς τὸν Κύρου θεῖον ἄλλος ἢ Ἀλέξανδρος καθήσθε. Τοῦτο εἰσακούσας ἰὼ Ἀλέξανδρου παρὰ θεῶν μαρτύρων.

339 Ζ'. Οὕτω νικῶσιν Ἀρετῇ. Περόγραφαν, εἰ βύλει, τῇ Τύχῃ τὰ Ἀρβηλα, καὶ τὴν Κιλικίαν, καὶ τὰλλα ἀ γέγονε βίας ἔργα καὶ πολέμου. Τύχῃ τὴν Τύρον ἐσφεν αὐτῷ καὶ Τύχῃ τὴν Αἴγυπτον ἀνέωξε· παρὰ Τύχην Ἀλικαρνασσὸς ἔπεσε, καὶ Μίλητος ἐάλω, καὶ Μαζαῖος Εὐφράτιν ἔρημον ἀπέλιπε, καὶ νεκρῶν τὸ Βαβυλώνιον ἐπλήσθη πεδίων. Ἄλλ' ἔτι γε σόφρων σπὸς Τύχης, ἔτε ἐγκρατὴς παρὰ Τύχην, ἔτε ἀνάλωτον ὑπ' ἡδονῆς ἢ Τύχῃ καὶ ἀτρωτον ὀπτημαῖς κατακλείσασα τὴν ψυχὴν

A. 3. πολίμου. Τύχη] Ita distinxit ex E. Voss. Gronov.

*dem deos bonum successum, vic-
toriamque belli hujus flagito,
ut beneficiis Alexandrum pos-
sim superare: ac me studium
quoddam æmulatioque tenet be-
nignitate eum vincendi. Sin
actum est de rebus meis, patrie
Persarum Jupiter, diique regi-
is, nemo precor alius quam
Alexander in Cyri solio sedeat.
Ita diis testibus vocatis, ille
Alexandrum adoptavit.*

VII. Sic vincitur virtute.
Si lubet, Fortunæ accepta fer

Arbela, et Ciliciam, et alia vi
gesta ac perfecta: Fortunæ be-
neficio bellicæ quassata fuerit
Tyros, et aperta Ægyptus:
hujus opera ceciderit Halicar-
nassus, et capta sit Miletus,
et Euphratem vacuum reli-
querit Mazæus, ac Babylo-
nius campus cadaveribus fue-
rit oppletus. Non quidem
temperantem eum Fortuna red-
didit, neque continentem, ne-
que invictum a voluptate, et
nulla cupiditate violabilem a-

ἐφάρει. Καὶ μὴ ταῦτα ἰὺ οἷς αὐτὸν ἐτρέφετο Δαρ-
ρεῖον· τὰλλα δὲ, ὅπλων ἦσαν ἦται καὶ ἵππων, καὶ μάχῃ
καὶ φόνοι, καὶ φυγαὶ ἀνδρῶν· τίμω δὲ μεγάλῃ καὶ ἀνα-
πύκτον ἦται ἠπίδη Δαρρεῖος καὶ ἐκείλινε ἀρετῇ καὶ
μεγαλοφροσύνῃ καὶ ἀνδρίᾳ καὶ δικαιοσύνῃ, θαυμάσιος τὸ
εἶ ἠδονῇ καὶ πόνοις καὶ χάρισσι ἀνάκτων. Ἐπεὶ ἔνε
πέλταις καὶ σαρίσταις, καὶ ἀλαλαγμοῖς καὶ σφάραξοσι
ὅπλων, ἀνάκτος ἰὺ καὶ Ταρρίας ὁ Δεινομήνης, καὶ Ἀν-
τιγένης ὁ Πελληναῖος, καὶ Φιλώσε ὁ Παρμηνίωνος, ἀλλὰ
πρὸς ἠδονὰς καὶ γυμνασίᾳ καὶ χρυσίον καὶ ἀργύριον, οὐθέν
πι βελτίως τῶν αἰχμαλώτων· ἀλλὰ Ταρρίας μὲν, ὅτε
τῶν χρεῶν ἠλώθηεν Μακεδόνας Ἀλέξανδρος, καὶ διε-
λύετο τὰς δανείσασιν ὑπὲρ πάντων, ψευδάμμος ὀφεί-
λην καὶ δακτυλίον πνα φάσκοντα εἶ) τῇ τεραπέσει πρῶτα
γαλῶν, ἔτα φεραγείς, ὀλίγῃ δέφθειρεν αὐτὸς ἑαυτὸν· οἱ
μὴ γνῆς Ἀλέξανδρος ἀφῆκε τῆς αἰτίας αὐτὸν, καὶ σιωπ-

A. 10. αὐτὸν ἐτρέφετο] Malim αὐτὸς ἐτρέφετο. Omittunt Gronov. Voff. αὐτόν.

nimum conservavit. Atqui
ea sunt quibus Darium vicit
Alexander: reliqua, armorum
erant et equorum clades, pug-
nae, caedes, fugaeque virorum:
illa priora sunt quibus mag-
nam et in confesso positam vic-
toriam ille de Dario reporta-
vit, concedente virtuti, mag-
nanimitati, justitiaeque ejus,
mirantique ejus in voluptate,
laboribus et officiis invictum
animum. Quippe inter scuta,
sarissas, conclamationem acie-
rum, et armorum conflictus
Tarrias quoque Dinomenis

filius, et Antigenes Pellene-
us, et Philotas Parmenionis
filius invicti erant: iidem vero
ad voluptates, mulieres, au-
rumque et argentum nihilo
melius affecti quam quivis
captivorum, Nam Tarrias,
cum Alexander Macedonas
aere alieno exsolveret, credito-
ribusque pro omnibus satisfac-
eret, mentitus se debere, quen-
dam, qui se ei credidisset simu-
laret, ad mensam adduxit: de-
inde facinoris compertus, erat
seipsum interfectorus, nisi A-
lexander eum absolvisset cri-

χάρησεν ἔχειν τὸ ἀργύριον, ἀναμνηθεὶς ὅτι Φιλίππου
 παρομαχομένης Περίνθῳ, βέλῃ πληγῆς εἰς τὸν ὀφθαλ-
 μόν, οὐ παρέγεν οὐδ' ὑπέμενεν ἔξαιρηθῆναι τὸ βέλος
 αὐτῷ ἄρῃ ἢ τρεφάσθαι τὰς πολεμίας. Ἀντιγένης δὲ
 τοῖς ἀποπεμφθεῖσιν εἰς Μακεδονίαν διὰ νόσον καὶ πῆρωσιν
 ἀναμίξας ἑαυτὸν καὶ ἀποτραφέμενος, ὡς ἐλήφθη μισθὸν
 χαλκὸν ἔχον, ἀλλὰ παρρησιόδωτος ἀρρώστια τινά, ἀνὴρ
 D πολεμικὸς καὶ τραυματῶν τὸ σῶμα μετὸς ὀφθαλμοῦ, ἠνάσθη
 τὸν Ἀλέξανδρον παρομαχομένης δὲ τιμῆς αἰτίας, ὁμολό-
 γησε Τελεσίππῃς ἔργον, καὶ σωμακολευθῆναι ὅτι θάλασσαν
 ἀπίσθη μὴ διδάμενος ἀπολειφθῆναι. Καὶ τίνος, ἔφη,
 τὸ γυμνασίον ἔστιν, ὃ Ἀλέξανδρος, καὶ πρὸς τίνα δεῖ
 ἀφελῆσθαι; τῷ δὲ Ἀντιγένης εἰπόντος, ὡς ἐλευθέρω-
 ῶσθαι, Οὐκοῦν, ἔπει, κείτω μὲν αὐτεὺς καταμύειν, ἐπαγ-
 γελλόμενοι καὶ δίδόντες· οὕτω παντὶ μᾶλλον ἔρανοι συγ-
 γνάμην ἔχειν ἢ ἑαυτῶ. Καὶ μὲν καὶ Φιλώτα, ὁ Παρ-

D. 1. μετὰ:] Sumpf ab E. Voff. Gronov. P. Vulgo μετὸν.

mine et argentum habere fi-
 vissset: recordatus eum Phi-
 lippo Perinthum oppugnante
 jaculo oculum ictum, non
 passum ante sibi fuisse telum
 extrahi, quam hostes fudisset.
 Antigenes iis qui ob morbum
 aut mutilationem in Macedo-
 niam remittebantur se immif-
 cuit, inque eorum numerum
 adscriptus, cum deprehendere-
 tur nihil habere mali, sed finx-
 isse morbum vir bellicosus et
 cicatricum corpus plenum ha-
 bens, molestiam Alexandro

exhibuit: interrogatusque ab
 eo causam, confessus est Tele-
 sippæ amore se teneri, et quod
 ab ea divelli non pateretur,
 ideo comitem ad mare ei se
 præbuisse: quæsitivus Alexan-
 der, cujus ea mulier esset, et
 quis ejus gratia compellan-
 dus: liberatumque esse Antige-
 ni respondentem, *Muneribus er-
 go, inquit, et pollicitis ei per-
 suademus ut nobiscum maneat.*
 Adeo cuivis amanti Alexander
 facilius quam sibi ignovit.
 Philotas Parmenionis filius vi-

μύμονος τρίπον πνὰ τῶ κακῶν ἔχε τιὴ ἀρασία.
 Ἀτηγόνα γὰρ ἰὺ Πελλαῖον χυάιον εἰ τοῖς παρὶ Δα-
 μασκὸν αἰχμαλώταις, ἠλώκει δὲ ὑπὸ Ἀυτοφραδάτου
 παρῆθεν εἰς Σαμοθρακίην διαπλεύσασα, τιὴ δὲ ὄψιν
 ἰὺ ἰκανή, καὶ τὸν Φιλώταν ἀφάρμον αὐτῆς, ἔχε μάλα
 καὶ δὴ ὁ σιδάρεος ἐκείνος πεπαινόμνος, ὅσα ἐκράτει τ
 λογησιῶν εἰ ταῖς ἡδοαῖς, ἀλλ' ἀνοηρόμνος ἔξεφε
 πολλὰ τῶ σπαρρήτων παρὸς αὐτῶ, Τί γὰρ ἰὺ ἐκείνος
 ὁ Φίλιππος, εἰ μὴ Παρθινῶν; Τί δὲ Ἀλέξανδρος
 οὗτος, εἰ μὴ Φιλώται; Ποῦ δὲ ὁ Ἄμμων; πῶ δὲ αἱ
 δρῶντες, ἀν ἡμεῖς μὴ γέλωδιν; Τέτρας τῶς λόγους
 ἢ Ἀτηγόνα ἔξινεγε παρὸς πνα τῶ σωήτων χυαυῶν,
 ἐκείνη δὲ παρὸς Κρατερόν· Κρατερός δὲ παρὸς Ἀλέξ-
 ανδρον αὐτῶ εἰσήγαγε τιὴ Ἀτηγόναν κρύφα, καὶ τῶ
 μὴ σώματος ὅσα ἔργον, ἀλλ' ἀπέχετο τὸν δὲ Φι-

D. 10. τρίπον τινα] Ald. Bas. Xyl. E. F. Gron. Voff. Jun. τρίπον τινα. Adhuc
 adsentior Reiskio supplenti αἰτίαν τριπὸν τινα.

E. 5. σιδάρεος ἐκείνου] ἐκείνος Xylandri conjecturam confirmant Voff. Gronov.
 Mez. Nec longe abit G. ἐκείνη. Antiqui sane codicis F, margo qui-
 dem, sed ejusdem antiquitatis scriptura, habet ἀλακτιν, quod item est
 in Coll. Mur. In qua lectione an vera lateat, haud facile dicam.
 Dictio videtur Pindarica. Vulgo ἐκ τριπῶν.

tio incontinentiæ laboravit.
 Antigona fuit Pellæa mulier-
 cula inter eas quæ apud Da-
 mascum captæ erant, quondam
 capta ab Autophradate, cum
 ipsa in Samothraciam trajice-
 ret, forma fatis egregia. Hæc
 Philotam, cum amare eam cœ-
 pisset, plane tenebat sibi de-
 vinctum. Et vero ferreus ille
 emollitus, in voluptate cogi-
 tationes suas non continuit,
 sed aperuit, et multa arcana

mulierculæ enunciavit: *Quid
 enim, dicebat, erat Philippus
 iste sine Parmenione? quid
 esset, si Philotam non haberet,
 Alexander? ubi Ammon, ubi
 angues, si nos nolimus?* Ea
 verba ad quondam familiarium
 mulierum extulit Antigona,
 hæc Cratero indicavit: Cra-
 terus Antigonam occulte ad
 Alexandrum adduxit. Is cor-
 pore quidem mulieris absti-
 nuit, sed opera ejus Philotam

λάταν ὑποκρινῶν δι' αὐτῆς, ὅλον ἐφόρασε, καὶ πλεόν
 ἢ ἐπὶ ἐτῶ διαγενομένων, οὐκ ἐν οἴῳ ποτὲ τ' ὑπό-
 νοια ταύτῃ ἐξέφηκε ὁ μεθύων, οὐ δι' ὀργῆν ὁ θυμο-
 εἰδής, οὐ πρὸς φίλον ὁ πάντα πιστεύων Ἡφαιστίῳ, καὶ
 340 πάντων μεταδιδούς. Λέγεται γὰρ ὅτι καὶ τῆς μπτῆς
 ἀπόρητον ἐπιστολὴν λύσαντος αὐτῶ, καὶ σιωπῇ πρὸς
 ἑαυτὸν ἀναγνώσκοντος, Ἡφαιστίων ἀτρέμα πρὸςβάλλων
 τὴν κεφαλὴν, στυνανεγίνωσκεν ὁ δὲ καλύσαι μὲν οὐχ
 ὑπέμενε, ἐξελὼν δὲ τὸν δακτύλιον, προσέειπε τῷ
 σφραγῖδα πρὸ σῶματι τῷ Ἡφαιστίωνος.

ἦ· Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἂν τις ἀπέπει λέγων, οἷς
 ἀποδείκνυται χάλλις καὶ βασιλικώτατα τῷ ἔξουσία
 ἀφ' ἧμενους. Καὶ γὰρ εἰ ἀφ' Τύχης μέγας γέγονε,
 μείζων ἔστιν ὅτι τῇ Τύχῃ χαλῶς κέχρηται καὶ ὅσω τις
 ἂν μᾶλλον αὐτῷ τῷ Τύχῃ ἐπαινῆ, τοσούτῳ μᾶλλον
 B αὔξει τῷ Ἀρετῷ, δι' ἧν ἄξιος τῆς Τύχης ἐγένετο.
 Οὐ μὲν ἄλλ' ἤδη πρὸς τὰ φεφτα τῆς αὐξήσεως αὐ-

totum excussit, taciteque omnia confilia ejus expiscatus est. Et quidem annis amplius septem ex inde elapsis, neque in vino unquam similitatem Alexander ebrius ullam indicavit, neque per iram iracundus, neque amico ulli aperuit rem, omnia solitus Hephæstioni credere atque communicare. Ferunt enim Alexandro epistolam matris arcanam tacite secum legente, Hephæstionem leniter admoto capite una eam perlegisse: neque Alexandrum prohibere sustinuisse, sed de-

tracto annulo sigillum ori ejus admovisse.

VIII. Enimvero defatigari dicendo oporteret, qui omnia ea vellet commemorare, quibus demonstratur pulcherrime et ut regem maxime decebat sua usum fuisse Alexandrum potentia: ut si Fortuna magnum eum fecerit, majus hoc sit quod ea recte usus est: et quanto magis fortunam ejus laudes, tanto magis virtutem ipsius extollas, quæ dignum fortuna sua eum fecit. Sed jam nunc ad principia incre-

τῷ, καὶ ταῖς ἀρχαῖς τῆς δυνάμεως βαδίζω, καὶ σκοπῶ τί τὸ
 τῆς Τύχης ἔργον ἐν ἐκείνῳ γένηται, δι' ὃ φασὶν Ἀλέξανδρον
 ὑπὸ τῆς Τύχης μέγαν γερονέαι. Πῶς γὰρ ἐχί, τῆς
 ἀπρωτον, ὡς Ζεῦ, τὸν ἀνάιμακτον, τὸν ἀσπράτδιον, ὡς
 χρεμείσας ἵππος εἰς τὸν Κίεου θρόνον ἐκάθηται, ὡς
 Δαρῆιον τὸν Ἰφάιστου παρῆρον; ἢ κολακευθεὶς ἀπὸ
 ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ὡς Ξέρξῳ Δαρῆιος ὑπὸ Ἀτόουσι;
 ὅτι θύρας αἰσῶ τὸ ἀσάδημα τῆς βασιλείας ἦλθεν; ὡς
 Παρύσατις ἀφ' Βαγῶαν, καὶ πολλῶ ἐκδυσαμένη
 ἀσάνδου, ἀειθέτο τὴν βασιλικὴν καὶ ὀρθοπαγῆ κίταρον
 ἐξαιφνης καὶ ἀπροσδοκίτως κλήρω λαχὼν τῆς οὐκ ἐμεδῆς
 ἐβασίλευσεν, ὡς Ἀθηνοὶ κλήρω Ἰεσμοθετῶσι καὶ ἄρχουσι;
 Βλέπει μαθεῖν πῶς βασιλεύουσιν ἄνθρωποι ἀφ' Τύχης;
 Ἐξέλιπεν Ἀργείοις ποτὲ τὸ Ἡρακλειδῶν γένος, ἐξ οὗ

B. 10. ὡς Παρύσατις] Ita omnes libri: si vere, complura excluderint necesse est: si falso, variaz sunt corrigendi viae. Mihi in mentem: ἢ ἐπὶ θύρας—
 α. τ. δ. τ. σ. ἦλθεν, ὡς Δαρῆιον τῶ ἰσάτου διὰ Βαγῶαν &c. Leppard.
 Emend IV, 25. corrigit ὡς περ εἰσαχθείς. Reisk. ὡς περ Ἄρση. A.
 miot. et Mez. ὡς Δαρῆιον. Certe de ultimo Dario agitur.

C. 3. ἐξαιφνης] Puto legendum ἢ ἐξαιφνης, particula ἢ ab antecedente v ab-
 sorpta.

C. 4. κλήρω Ἰεσμοθετῶσι] Sic E. F. Voff. P. Xyl. Vulgo κληρονομηθετῶσι
 G. κληροδοτῶσι.

mentorū, ac initia potentiae Alexandri venio, consideraturus quodnam Fortunae opus in iis sit, propter quod Alexander a Fortuna evectus et auctus dicatur. Quidni enim, dii boni? Scilicet illaesus, incruentatus, nulla obita expeditione, equi hinnitu eum in solium Cyri extulit, ut ante Darium Hystaspis filium aut muliebri adulatione inductus vir hoc ei contulit? quomodo Darius Atossa impellente Xerxi

ad fores diadema regni attulit? aut sicut Paryfatis filio per Bagoam? ut stolam exuens astandae, regiam erectamque tiaram sibi circumposuit? aut subito et praeter expectationem forte electus imperium orbis terrarum suscepit? sicut Athenis thesmothetae et archontes forte leguntur. Discere vis, quomodo homines Fortunae favore reges creentur? Apud Argivos aliquando defecit Heraclidarum ge-

Βασιλεύουσαι πάτριον ἰὺ αὐτοῖς· ζητοῦσι δὲ καὶ ἀφ-
 κωθανομύθοις ὁ θεὸς ἔχρησεν αὐτὸν δέξιν· καὶ μετ'
 ἡμέρας ὀλίγας αὐτὸς ὑποφρανεῖς καὶ κατάραις ἔπι τῷ
 Αἴγωνος οἰκίαν ἐκάθισε, καὶ βασιλεὺς ἠρέθη. Αἴγων.
 D Πάλιν ἐν Πάφῳ, τῷ βασιλεύοντος ἀδελφῷ καὶ ποταμοῦ
 φανέντος, ἐκβαλὼν τῷτον Ἀλέξανδρος, ἔτερον ἐζήτησε
 τῷ Κινυραδῶν γένει ἤδη φθίνειν καὶ ἀπολείπειν ἀπ᾿ αὐτῶς·
 ἕνα δ' οὗμ ἔφασαν φεμῖνοι πάντες καὶ ἀδοξοῖν ἀνθρώπων
 ἐν κίπῳ πνὶ παρμελημύθως ἀφρατερόμυθον ἔπι τῶτον
 οἱ πεμφθέντες ἦγον, εὔρεθη δὲ περσισαῖς ὕδωρ ἐπαντλῶν
 καὶ διεταράχθη τῷ φραπιατῷ ἔπιλαμβανομύθων αὐτῷ,
 καὶ βαδίζεν κελυθόντων ἀχθεῖς δὲ πρὸς Ἀλέξανδρον
 ἐν εὐτελεῖ σιδηροσκή, βασιλεὺς ἀνηγορεύθη, καὶ παρφόρας
 ἔλαβε, καὶ εἰς ἰὺ τῷ ἐταίρων περσαγορευομύθων ἐκα-
 ἔ λῆτο δὲ ἄρα Ἀλκίνομος. Οὕτως αἱ τύχαι ποῖοσι βα-

E. 1. ἀρμ Ἀλκίνομος] Duo hæc in unum nomen Ἀρβαλίνος mutat Kühn. ad
 Polluc. VI, 105. Mihi non ita ad amussim exigendus videtur huc
 libellus.

nus, e quo regem eos deligere patria consuetudo jubebat: quærentibus ac sciscitantibus oraculum datum est, regem ab aquila demonstratum iri: ac post paucos dies aquila in domum Ægonis devolare conspecta fecit, ut Ægon rex designaretur. Rursum in Papho cum rex improbe injusteque se gereret, Alexander eo ejecto alium quærebat e stirpe natum Cinyræ, cum ea gens jam deficere et perire putaretur: unum ergo dicebant inde super-

esse hominem pauperem et obscurum qui in horto quodam neglectus ab aliis aleretur: ad hunc missi a rege venerunt, estque inventus aquam areolis olerum in horto infundens, ac perturbatus est, cum milites eum arriperent, et ire juberent, cæterum adductus ad Alexandrum in vili sindone, rex est factus, purpuræque ornatus, et in numerum eorum receptus qui Socii appellabantur: nomen ei fuit Alynomus. Hoc modo fortuita eventa re-

οὐλῆς, μεταμφιέζουσι, μεταγράφουσι ταχὺ ραδίως, μὴ
προσδοχιδίως μὴδὲ ἐλπίζοντες.

Δ'. Ἀλεξάνδρου δὲ τί παρ' ἀξίας, τί ἀνιδρωπῆ, τί
ἀναμιαπῆ, τί πρῶτα, τί μὴ πόνησαντι τῷ μεγάλῳ;
Αἶματι κειραμίδης ποταμὸς ἔπιε, καὶ νεκρῶς γεγεφυ-
ρωμίδης δέβη καὶ πόαι ἔφαγε διὰ λιμὸν, ἢ πρῶτον
εἶδ' καὶ βάθου χόνοι κελυχεχοσμένα ἔθνη, καὶ πόλεις
ὑπὸ γλῶσφῳ ἀνιδρωπῆς διόρυξε καὶ θάλατταν μαχο-
μίδην ἐπλάσσε καὶ φῖνας ἀνύδρες τὰς Γεδροσίαν καὶ
Ἀραχόσιαν ὀδύσαν, εἰ θάλασση πρῶτησιν ἢ εἰ γῆ
φυτὸν εἶδεν. Εἰ γὰρ ἢ ὡς πρὸς ἀνδρωπῆ ἀγαγῆναι
παρρησία ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν Τύχην, ὅσα
ἀν' ἔπιε, Πού σὺ καὶ πότε ταῖς Ἀλεξάνδρου πρῶξεν
ὀδὸν ἔδωκας; πόαι πέτραν ἀναμιαπῆ διὰ σὲ εἶλε;
πόαι πόλιν ἀφρῆρπον αὐτῷ παρέδωκας; ἢ πόαι ἀν-

E. 10. Γεδροσίαν] Sumpfii constitutam in hoc verbo scripturam ex P. Vulgo
Γεδροσίαν.

F. 2. ἀν' ἔπιε] Voff. Gronov. ὅσα; ἀν' ἔπιε: iidem in margine quisque suo
ἀν' ἔπιε postremum prae altero placet.

ges faciunt, vestitum mutan-
tes, ac celeri mutatione alia
nomina imponentes nihil tale
expectantibus aut sperantibus.

IX. Alexandro autem quid
præclari obtigit præter meri-
tum, quid sine sudore, sine
sanguine, quid gratis, quid
absque labore? Sanguine mix-
tos fluvios bibit, per cadavera
veluti pontem amnes transiit,
herbam edit fame urgente
quam primam conspexit, gen-
tes altis nivibus obrutas, et
urbes infra terram desidentes

penetravit, mare hostile na-
vigavit, tumulosque arenarum
in Gedrosiis et Arachosiis per-
vadens, ante in mari quam in
terra vidit stirpem. Quod si
libero ore adversus Fortunam
tanquam contra hominem lo-
qui liceret pro Alexandro, e-
quidem eam sic compellarem.
Quando tandem, O Fortuna,
Alexandri actionibus tu, et ubi
viam aperuisti? quodnam sax-
um tua ope adjutus cepit sine
sanguine? quam urbem ei præ-
sidio nudatam tradidisti? quem

ὄπλον φάλαγγα; τίς εὐρέθη βασιλεὺς ῥαθυμὸς, ἢ γρα-
 τήρης ἀμελής, ἢ κοιμώμενος πυλαρός; ἄλλ' ὅδ'¹
 εὐδατος ποταμὸς, ὅδ' ἔχει μὲτος, ὅδ' ἔχει δὲ Ἰέρ²
 341 ἄλυπον. Ἄπειθι πρὸς Ἀντίοχον τὸν Σελεύκην, πρὸς
 Ἀρταξέρξην τὸν Κύρου ἀδελφόν, ἄπειθι πρὸς Πτολε-
 μαῖον τὸν Φιλάδελφον ἑκείνους ζῶντες οἱ πατέρες βα-
 σιλεῖς ἀνηγόρευσαν, ἑκείνοι μάχης ἀδακρύτους εὐνοῖαν,
 ἑκείνοι πανηγυρίζοντες εἰς πομπαῖς καὶ θιάτρους διετέλε-
 σταν, ἑκείνων ἕκαστος δι' εὐτυχίαν βασιλεύων ἐγήραστοι.
 Ἀλεξάνδρῳ δὲ εἰ μὴδὲν ἄλλο, ὃ σῶμα ἰδοὺ κατὰ τετρα-
 μῶνον ἔξ ἀκρας κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, ἀφακέοπι καὶ
 περὶ τῆσσι τυπόμενον ὑπὸ τῶν πολεμίων,

Ἐγγυῖ τ' ἀορί τι μεγάλοισι τι χερμαδίοισι·

B ὅτι Γρανίκῳ ξίφει ἀφακοπέεις τὸ χεῖνος ἄχρι τ' τε-
 λῶν· εἰ Γάζῃ βέλει πληγῆς τὸν ὦμον· εἰ Μαραζάν-

B. 2. Μαραζάνοις] Ita Ald. Baf. Xyl. E. F. Voff. Gronov. Vulgatam Μαλλῶς
 Stephanus accepit e Coll. Mur. quacum consentiunt margo F. Schott.
 Anon. Sunt ἴdem qui supra p. 327. A. Μαραζάρτου.

exercitum inermem? in quem regem incidit socordem? in quem ducem negligentem? in quem janitorem dormientem? quem fluvium trajectu facilem, quam hyemem temperatam, quam æstatem molestiæ expertem præbuiſti? Ad Antiochum Seleuci filium, ad Artaxerxem Cyri fratrem, ad Ptolemæum Philadelphum, à bi: eos vivi etiamnum patres regio titulo dignati sunt: ii prælia nullis lachrymis constantia vicerunt, ii inter festos

dies ac pompas et spectacula vitam exegerunt, ii ob felicitatem in regia dignitate consenuerunt. Alexandri, si nihil aliud, saltem totum corpus considera a summo capite usque ad imos pedes hostilibus vulneribus contusum atque dissectum,

Hastis, et gladiis, saxisque ingentibus ictum.

Ad Granicum galea ejus gladio fuit dissecta, ictu usque ad capillos penetrante: Gazæ jaculo humerum est vulneratus:

δους τοξεύματι τὴν κήμη, ὥστε τῆς κερκίδος τὸ ὄψος
 διακλασθῆν ὑπὸ τῆς πολλῆς ἑξαλείτου· καὶ τὴν
 Ἵρκανίου λίθω τὸν τρέχλον, ἔξ ὧ καὶ τὰς ὀφείας
 ἀμαυρωθεῖς, ἐφ' ἡμέρας πολλὰς εἰ φέροι πηρώσεως
 ἐγένετο· πρὸς Ἀσακάνοις Ἰνδαῶ βέβητο τὸ σφυρὸν, ὅτε
 καὶ πρὸς τὴν κλάκαε εἶπεν ὀπιμειλίχους, Τουτὶ μὲν
 αἶμα, ἴσθ

Ἰχθῆ, οἷς πῶς τι εἶμι μακάροισι θούοις·

εἰ Ἰουῶ ξίφει τὸν μηρὸν, ὡς Χάρης φησὶν, ὑπὸ Δαρείω
 τοῦ βασιλέως εἰς χεῖρας αὐτῷ σιδηραμόντος· αὐτὸς δὲ
 Ἀλέξανδρος ἀπλῶς γράφων καὶ μὲ πάσης ἀληθείας
 πρὸς Ἀντίπατρον· “ Σιωπῆ δὲ μοι,” φησὶ, “ καὶ
 “ αὐτῷ ἐγχειρίδιω πηγιῦσαι εἰς τὸν μηρὸν· ἀλλ' εὐδὲν
 “ ἀποπον ἔτε ὠδύχρημα ἔτε ἔσθον εἰ τῆς πολλῆς
 “ ἀπίντησεν.” Ἐν Μαλλοῖς τοξεύματι διπήχει ἀφ'
 τοῦ θώρακος εἰς τὸ σῆθος ὑπελάσας, ἔλαβε κατὰ τοῦ
 αἰχέρος, ὡς Ἀριστοβυλος ἰσθόρηκε· ἀφ' ἑαυτοῦ δὲ τὸ Τανάϊν

C. 7. ὑπελάσα: ἑλασε] An ἰσθῆν δὲ πηγιῶν: quo ducunt loci de eadem re supra
 p. 327. B. et Vit. Alex. p. 700. C. D.

in Maragandis sagitta crus,
 ita ut os radii fractum eo ictu
 eminuerit: apud Hyrcaniam
 lapide cervicem ictus est, qua
 ex plaga visus ita fuit hebetatus,
 ut per non paucos dies in
 periculo amittendi usus oculo-
 rum fuerit: ad Assacana In-
 dico telo sauciatus talum est,
 quo quidem tempore adulato-
 ribus subridens dixit, *Hic qui-
 dem sanguis est,*

*Non icbor, quia illis s' illat de sa: guine
 divinum.*

Apud Iffum gladio femur ei
 vulnecratum est a Dario ma-
 num cum ipso conferente, ut
 Chares scribit: ipse simpliciter
 et verissime scribens ad Anti-
 patrum, *Mibi quoque,* inquit,
*usu venit ut pugione femur
 sauciarer: sed neque tum, ne-
 que postmodo quicquam mali ex
 eo vulnere evenit.* In Mallis
 sagitta bicubitalis per thoracem
 in pectus et sursum usque ad
 cervicem fuit adacta: auctor
 Aristobulus. Tanaim tranf-

ὅτι τὸς Σκύθας, καὶ τρεψάμενος, εἰδώξει ἴππῳ σπει-
τήκοντα καὶ ἑκατὸν σταδίους, ὑπὸ διαρροίας ἐνοχλάμενος.

D εἰ. Εὐγε, ὦ Τύχη, τὸν Ἀλέξανδρον αὖξεις καὶ μέ-
γαν ποιῆεις, δροῦτήσουσα πανταχόθεν, ὑπερέπυσσα, πάν-
μύερος ἀνοήγουσα τῷ σώματι ἔχῃ ὡσπερ ἡ Ἀθηνᾶ
παρὰ τῷ Μελεάμῳ τὸ βέλος εἰς τὰ χερτερότατα τῆς
ὄπλων ὑπέβησεν, θώρακι καὶ μίτρα καὶ ζωστῆρι τῆς
πληγῆς τὸν τόνον ἀφείλε θηρόσης τῷ σώματι, ὅσον
αἵματι πρῶτασιν ῥιλιῦσαι, ἀλλὰ γυμνά παρέχουσα τοῖς
βίβλοισι τὰ χεῖρα, καὶ δι' ὅσων ἐλαύνουσα τὰς πληγὰς,
καὶ περὶ τέρχουσα κίβλω τὸ σῶμα, καὶ πολιορκουῖσα
τὰς ὄψεις, τὰς βάσις ἐμπυδίζουσα, τὰς διώξεις περ-
E αῖουσα, τὰς νύκτας ἀνατρέπουσα, τὰς ἐλπίδας. Ἐμοὶ
μὲν οὐδὲις βαρυτέρα δοκεῖ κεχρηῆσθαι Τύχη τῷ βασι-
λέων, καίτοι πολλοῖς ἐπέπεσε σκληρὰ καὶ βάσανος

D. 2. *ἰσχυρίσασα*] Non dubitari iunctis omnibus libris veram restituere lec-
tionem pro vulgata *ἰσχυρίσασα*.

E. 1. *τὰς νύκτας ἀνατρέπουσα, τὰς ἐλπίδας.*] Si ante τὰς, deleto commate, inter-
ponas καί, nil deesse videatur. Antecedentia interpunximus nostro
iudicio.

gressus Scythas fudit, et equo
ad centum et quinquaginta
stadia infecutus est, cum qui-
dem alvi profluvio vexaretur.

X. Euge, Fortune, Alex-
andrum auges scilicet atque
magnum facis undique per-
fodiens, undique lædens, om-
nia corporis membra vulne-
ribus aperiens: non quo mo-
do Minerva sagittam in Me-
nelaum coniectam in validis-
sima armorum vertit, ac tho-
racem, mitram, et cingulo ictus

vim ita retudit, ut leviter per-
stricto corpore duntaxat fan-
guis flueret: sed nuda mem-
bra vulneribus exponens peric-
ulosis, ictusque per ossa di-
rigens, corpusque in orbem
ambiens, oculoisque et pedes
oppugnans, impediens perfe-
quentem hostes, victorias sub-
trahens, spes subruens. Mihi
profecto nullus rex videtur
Fortunam expertus iniquio-
rem. In multos quidem ea in-
cidit gravis atque invida: sed

ἄλλ' ὡς σκηπτός ἀπέκοψε τὺς ἄλλους ἢ διέφθειρε· ὡς
 δὲ Ἀλέξανδρον αὐτῆς τὸ δυσμενὲς γέγονε φιλόνοστον καὶ
 δύστην καὶ δυσχερίαν, ὡσαύτ' ὡς τὸν Ἡρακλέα.
 Πόως γὰρ Τυφῶνας ἢ πελωρίας γίγαντας, οὐκ ἀνέσπει
 ἀνταγωνιστὰς ἐπ' αὐτόν; ἢ τίνας οὐκ ἀχέρωσε τῶν πο-
 λεμίων πλήθει ὄπλων, ἢ βάσει ποταμίων, ἢ τραχύ-
 ττοι κρημνῶν, ἢ θηρίων ἀλκαῖς ἄλλοφύλων; Εἰ δὲ μὴ
 μέγα ἰὺ τὸ Ἀλεξάνδρου φρόνημα, μηδὲ ἀπ' Ἀρετῆς
 ὀρμώμενον μεγάλης ἔξανέφερε καὶ δὴ διαρείδεται ὡς τὸ
 Τύχην, οὐκ ἂν ἔχαμε καὶ ἀπτηρέουσε ὡς βασιλεύμενος,
 ἔξοπλιζόμενος, παλιόρξην, δίκων, Σποτάσσοι, μυρίαίς
 Σποτραπαῖς, σιρτήσσοι ἐθῶν, βασιλέων ἀφηνασμοῖς,
 Βάκτρα, Μαράχανδα, Σογδιανούς, οἳ ἔθνεσι ἀπίστοι
 καὶ ἐπιβόλοις ὕδραν τέμνων αἰεὶ ποὶ πολέμοις ἐπιβλασ-
 τάνουσιν;

ια'. Ἄτοπόν τι δόξω λέγειν, ἐρῶ δὲ ἀληθές·

F. 1. ὅτι διαρείδεται] Pro δὲ malim αἰεὶ: quorum permutatio frequentissima est,
 vel mai.

alios fulminis in morem fucci-
 dit atque perdidit: ira ejus et
 odium in Alexandrum perti-
 nax fuit, et cum invicto con-
 tendendi studio conjunctum,
 quale adversus Herculem.
 Quos enim Typhones aut
 valtiffimos Gigantes non in
 eum excitavit? quos hostes
 non munivit armorum multi-
 tudine, aut fluminum profun-
 ditate, aut rupium asperitate,
 aut peregrinarum belluarum
 robore? Quod nisi magna fu-
 isset Alexandri altitudo animi,

et a magna Virtute suscepti
 conatus contra Fortunam eni-
 ti pertendissent; quomodo non
 despondisset animum, toties
 signa conferens, exercitum ar-
 mans, oppugnans, persequens?
 innumeras defectiones, aver-
 siones, insultus gentium per-
 ferens? quid reges jugum ab-
 jicientes; Bactra, Maracanda,
 Sogdiani? denique inter gen-
 tes infidas et insidiosas hydram
 secans semper novis bellis pul-
 lulantem?

XI. Absurdum videbitur

πρὸ μακροῦ ἀφ' οὗ τὴν Τύχην Ἀλέξανδρος ἀπέλασσε ὁ
 δοκεῖν Ἀμμωνος εἶναι. Τίς γὰρ ἂν ἐκ θεῶν γηρονόος,
 ὅπισθαλαῖς ἔτω καὶ πολυπόνος καὶ τλήμονας ἔξεμύχ-
 342 ῖσπεν ἄλλως, πλὴν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς; Ἄλλ' ἐκείνῳ
 μὲν εἰς ἀγῆρ Ἰσθμίου ἐπέτατε λέοντας αἰρεῖν, καὶ χάρπρες
 δικάειν, καὶ σφῆν ὄρνιθας ἵνα μὴ γολάζῃ τοῖς μείζουσι
 περὶ αὐτῶν, Ἀνταίης κολάζειν, καὶ Βυσίριδας παύειν μαι-
 φονοῦντας. Ἀλέξανδρον δὲ ἐπέτατε μὲν ἡ Ἀρετὴ τὸν
 βασιλικὸν καὶ θεῖον ἄθλον ἔτελος ἦν, ἔχουσός τε παύ-
 μύριον χαμῖλων πεσομύζορμος, ὅσδ' ἐπεφυὰ Μινδικὰ
 καὶ τρέπεζα καὶ γυναικες, ὅσδ' ἐπεφυὰ Καλυδόνιου οἶνος,
 ὅσδ' Ἰγκανικοὶ ἰχθύες. Ἄλλ' ἐνὶ κόσμῳ κοσμήσαντα
 πάντας ἀνθρώπους, μῆς ἑσπερίας ἡγεμονίας, καὶ μῆς
 Β ἐλάδας ἀφ' οὗ κατεστησάμην. Τῦτον ἐκ παιδὸς ἐμφυδὸν
 ἔχον ἔρωτα σιωπεφόρμος καὶ σιωπεξάνορμος, ὡς ἀφί-
 κοντο πρὸς αὐτὸν τῶν Περσῶν βασιλείας πρὸς Φί-

F. 9. πρὸ μακροῦ] Ita omnes libri: excepto Xyl. Ed. quæ πρὸ omittit. Sane aut hoc delendum, aut legendum πρὸ μακροῦ.

A. 8. Καλυδόνιος] Legendum Καλυδόνιος. Vinum Syriæ celebratum. Monuit et J. Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 145.

quod dicam: sed dicam tamen
 quia verum est. Parum absuit
 quin Fortunæ culpa Alexan-
 der defineret Ammonis filius
 haberi. Quis enim divina stir-
 pe natus tot laboriosas exantla-
 vit ærumnas, Hercule demp-
 to? Verum huic unus vir im-
 probus injunxit ut leones ca-
 peret, apros insequeretur, aves
 abigeret ne majores res obe-
 yndi, Antæumque puniendi,
 et Bysiridis homicidiis finem
 imponendi, otium haberet.
 Alexandro autem virtus im-

posuit regium ac divinum cer-
 tamen, cujus finis esset non
 aurum ab innumeris circum-
 ferendum camelis, non luxus
 Medicus, mensæ et mulieres,
 neque vinum Calydonium aut
 Hyrcanici pisces: sed ut om-
 nes homines in unam reipubli-
 cæ constitutionem redigens,
 omnes uni principatui subdi-
 tos, uni vitæ rationi adfueface-
 ret. Hunc amorem a puero ge-
 rens insitum, unaque cum cor-
 pore auctum et adultum, ut
 legati venerunt a rege Persæ-

λιπτοι, ὁ δὲ οὐκ ἐνδύμος ἦν, φιλοφρονέμενος καὶ ξενίζων
αὐτὸς Ἀλέξανδρος, οὐδὲν ἡρώτα παιδιῶν, οἷον ἄλλοι,
περὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος, ἢ τῆς κρεμαστῶν κήπων,
ἢ πῶς ὁ βασιλεὺς καίσοιτο), ἀλλ' ὅλος ἐν ταῖς κυρια-
τάτοις ἦν τῆς ἡγεμονίας, ἀξικωφανόμοδος πόσι διύαμις
ἢ Περσῶν, πῶς πεταγμένος ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς μάχαις
ἀγωνίζεται, χεράπερ Ὀδυσσεὺς ἐκείνος,

Ποῦ δὲ οἱ ἔστιαι αὐτῶν ἀρχαί, αὐτῶν δὲ οἱ ἔσται·

C

τίτες ὁδοὶ βαρχύταται ταῖς ἀνω πορβορομένοις ἀπὸ θα-
λάσσης ὥστε τὴν ξένης ἐκπεπλήχθαι, καὶ λέγειν ὡς,
Ὁ παῖς ἔστος, βασιλεὺς μέγας, ὁ δὲ ἡμέτερος, πλάσιος.
Ἐπεὶ δὲ Φιλίππου τελευτήσαντος ἔρμυτο ἀφβαλεῖν,
καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἦδη καὶ ταῖς ὀφθαλμοῖς ἐμπεφυκῶς,
ἔαυθόθεν ἀφασθαι τῆς Ἀσίας εἰς αὐτὸ δὲ ἡ Τύχη, καὶ
ἀπέστρεφε καὶ ἀνθεῖλκεν ὀπίσω, καὶ μυρίας ἀείβολλαι

B. 8. διακωφανόμοδος πόσι] Primum recepi ex Ald. Baf. Xyl. E. F. G. Voff.
Gron. P. Alterum habent iidem libri exceptis Ald. et G. in quibus
est πῶς ἢ: et hoc Stephanus hinc, et illis συνδαρόμενος nescio unde,
assumpsit.

C. 7. εἰς αὐτὸ δὲ] Forte δὲ mutandum in δι.

rum ad Philippum, qui tum
peregre aberat, ipse eos comi-
ter hospitio exceptos, nihil pu-
erile, ut alii, interrogavit, de
pauca illa arbori maritata vite,
aut hortis pensilibus, aut orna-
tu regis: sed totus in iis erat,
quæ imperii summam et vim
continebant: sciscitans quan-
tus esset Persarum exercitus,
quo loco rex in proeliis pug-
naret: exemplo nimirum Uly-
sis, rogantis:

*Arma ubi sunt illi, stabulum quod qua-
drusedantum?*

quæ itinera brevissima sursum
a mari tendentibus? ita ut at-
toniti hospites dixerint: *Iste
puer magnus est rex, nosster au-
tem dives.* Posteaquam vero
mortuo Philippo ad trajicien-
dum in Asiam appulit ani-
mum, jamque et spe et appa-
ratu totus ea fuit in expedi-
tione: injecit manum For-
tuna, avertitque eum et retro
abstraxit, innumerasque occu-

ἑσθλίας ἔξ ἀγαθῆς ὀπλιταμοιρῆ· ὡς τὸν αὐτὸν
 τὰ βαρβάρῃ τῷ παροσκόων διατάραξεν, Ἰλλυρικούς ἔξ
 Τριβαλλικούς μηχανοιδῆ πολέμους. Οἷς μέχρι Σκυ-
 θίας ἦ παρ' Ἰσθμὸν ἀποσπασθεῖς ἀπὸ τῷ ἀνά παρ' ἑξῶν,
 D καὶ πεδραμῶν καὶ χερσάδα μινος πάντα κινδύοις ἔξ
 ἀγῶσι μεγάλοις, αἷθις ὄρμητο καὶ ἑσθλῶν παρὸς τὴν
 ἀθάλασσι πάλιν. Ἡ δὲ πάλιν αὐτὸν τὰς Θήβας ἐπέ-
 σθε, καὶ πόλεμον Ἑλλιωτικὸν ἐμποδῶν χερσάλαε, καὶ
 δεινῶν παρὸς ἀνδράς ὁμοφύλοες καὶ συγγενεῖς ἀφ' ὄνου
 καὶ σιδήρου καὶ πυρὸς ἀνάγκην ἀμύνης, ἀπερπέστατοι
 τέλος ἔχουσαι. Ἐκ τῶν διεβαινει, ὡς μὲν Φύλαρχός
 φησιν, ἡμερῶν τεράκοντα ἔχον ἐφόδιον ὡς δὲ Ἀριστο-
 βουλος, ἐσθλῶν τεράκοντα τάλαντα· τῷ δὲ οἴκοι κτημάται
 καὶ παροσκόων βασιλευσὶν δένεμε τὰς πλείετας τοῖς
 ἐταίροις· μόνος δὲ Περδικκας εἶδεν ἔλαβε δίδντῳ,
 E ἀλλ' ἠρώτησε, Σαυτῶν δὲ τί χερσάλαε, Ἀλέξανδρε ἔξ

D. 7. ὄλαρχος] Sic Xyl. E. F. Gron. Voff. Vulgo οἰλαρχος.

pationes ei et moras circum-
 dedit. Initio vicinis barbaris
 conturbatis, Illyricum et Tri-
 balleicum bellum ei immisit.
 Quibus ab Asiatica re usque
 ad Scythiam, Istro adjacentem
 avulso, et circum cursitando
 magnisque periculis ac certa-
 minibus obeundis defuncto,
 cum debellatis hostibus rur-
 sum expeditioni incumberet,
 eadem denuo Thebas incussit,
 Græcumque bellum, et atro-
 cem adversus cognatos et po-

pulares per cædes, ferrum, ig-
 nemque, vindictam, cuius fuit
 tristissimus finis. His peractis
 rebus trajecit in Asiam, viati-
 co instructus, ut Phylarchus
 prodidit, triginta dierum. A-
 ristobulus scripsit, septuaginta
 eum habuisse talenta. Interim
 rem familiarem et reditus re-
 gios maxima ex parte inter a-
 micos divisit. Solus Perdiccas
 nihil accepit, quanquam offe-
 rente rege: sed interrogavit,
Tibi vero, Alexander, quid fa-

τῷ δ' ἐπόντος, ὅτι, Τὰς ἐλπίδας, Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ἡμεῖς τέτων μετέξομεν· οὐ γὰρ δίκαιον τὰ σὰ λαμβάνειν, ἀλλὰ τὰ Δαρείω πεμδύειν.

β'. Τίνες οὖν ἦσαν ἐλπίδες ἐφ' αἷς διέβαινον εἰς Ἀσίαν Ἀλέξανδρος; Οὐ τεύχει πόλεον μυριάδων ἐκμετρημένη δύναμις, ὅσδ' ἔσθαι δι' ὄρων πλείοτες, ὅσδ' ἔμαστις, ὅσδ' ἔπιδαι, μανιὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης· ἀλλὰ τὰ μὲν ἑκτός, ἐν ὀλίγοις ὅπλοις φιλοτιμία πολλή, καὶ ζῆλος ἡλικίας ὡς ἀλλήλου, καὶ ἄμωλα πρὸ δόξης καὶ ἀρετῆς, ἐταίρων αὐτὸς δ' ἔχεν ἐν ἑαυτῷ τὰς μεγάλας ἐλπίδας, εὐπέθειαι πρὸ θεῶν, πίστιν πρὸς φίλους, εὐτέλειαι, ἐγκράτειαι, εὐποιίαι, ἀφοβίαι πρὸς θάνατον, εὐφυχίαι, φιλανθρωπίαι, ἀμωλίαι εὐάρμοστοι, ἀφιδόεις ἦτος, εὐσάχαι ἐν βελγίαις, πάχος ἐν πρῶξι, πρῶτα δόξης, πρῶταί-

F. 6. ἀποδύειν] Sumpfi ex E. Voff. Gron. P. Vulgo ἐμπειρίαν.

F. 8. πρῶτα δόξης] πρὸς τὸ δοξᾶν conjecerem antequam viderem Reiskii ἔρωτα δόξης. Hoc propositum ad literas vulgatas, illud ad sententiam Augusta.

cis reliquum? isque ubi respondit, *Spes*: tum ille, *Nos ergo etiam*, inquit, *in earum parte acquiescemus, rectum quippe est nos Darii potius expedire opes, quam tuas accipere.*

XII. Et quænam tandem erant illæ spes, quibus fretus Alexander in Asiam transfuit? Non copiæ ex urbibus, quarum quamvis multa civium millia inhabitarent, certo numero conductæ: non classis quæ per montes navigaret: non flagella, non compedes, barbaricæ infanitiæ supplicia

mari imponenda. Verum extra ipsum in exiguo exercitu vigeat magnum laudis studium, et æmulatio ætate æqualium, certamenque de gloria et virtute cum sociis susceptum. Ipse autem magnas in se spes continebat: pietatem adversum deos, fidem erga amicos, frugalitatem, continentiam, peritiam, mortis contemptum, magnanimitatem, humanitatem, comitatem, candorem, constantiam in consiliis, celeritatem in actionibus, principatum in gloria, in-

ρεσιν ἐν τῷ χαλῷ τελευτηρήν. "Ομηρος μὲν γὰρ τοῦ
 παρεπόντως ὅδ' ἐπιθανῶς τὸ Ἀγαμέμνονος χέλλ' ἐκ
 τρεῶν σωήρμωσεν ἐκόων, ὁμοιάσας,

343

"Ομματα καὶ κεφαλὴν ἴκλος Διὶ τερπικραύην,
 "Αἰεὶ δὲ ζῶτη, εἴργει δὲ Ποσειδάωνι.

Τὴν δὲ Ἀλέξανδρον φύσιν, ἔπερ ἐκ πολλῶν σωήρμωσεν
 καὶ συυέθηκεν ἀρετῆς ὁ γενήσας θεός, ἄρα οὐκ ἀν' ἐ-
 ποιιδμ ἔχειν φρόνημα μὲν τὸ Κύρη, σωφροσύνην δὲ ἡ
 Ἀγχιλαῶν, συύεσιν δὲ τὴν Θεμιστοκλέως, ἐμπήριαν δὲ ἡ
 Φιλίππου, τόλμαν δὲ τὴν Βρασιίδου, δεινότητα δὲ καὶ
 πολιτείαν τὴν Περικλέως; Τῶν δὲ ἐπι παλαιωτέρων,
 σωφρονέστερος μὲν Ἀγαμέμνονος ὁ μὲν γὰρ παρεέκρινε
 τῆς νομίμης κερδῆς τὴν αἰχμάλωτον· ὁ δὲ, καὶ τῶν
 ἢ ἡ γῆμι, τῆς ἀλισκοιδίμων ἀπέχετο. Μεγαλοφυχότερος
 δὲ Ἀχιλλέως ὁ μὲν γὰρ χημάτων ὀλῶν τὸν Ἐκτρως
 νεκρὸν ἀπελύτρωσεν, ὁ δὲ πολλοῖς χημάσι Δαρρεῖον

A. 10. νηίμων κερδῆς] γαματῆς E. F. Voff. Gron. T. V. B.

stitutum animi in rebus geren- Agēfilai, prudentiam The-
 dis efficac. Nam Homerus mistoclis, peritiam Philippi,
 quidem neque convenienter audaciam Brasidae, vim et rei-
 neque probabiliter Agamem- publicæ gerendæ calliditatem
 nonis pulchritudinem e tribus Periclis? Quinimo si eum vel-
 compegit similitudinibus: lis cum vetustioribus compo-
 nere, temperantior fuit Aga-
 memnone: hic enim captivam
 prætulit uxori quam primam
 virginem duxerat: Alexander
 etiamnum conjugii exors cap-
 tivis abstinuit. Majore etiam
 fuit quam Achilles animo: hic
 enim Hectoris cadaver exiguo
 pretio redemptum reddidit, nos-
 ter grandi sumptu funus Darii

Ille caput magno similis, oculosque To-
 nanti,
 Νερτυνο ρεῖτυςμε, τρυσι κοπατμε
 Gradivo.

Alexandri autem naturam si
 genitor deus ex multis con-
 cinnavit composuitque virtu-
 tibus, quid obstat quo minus
 dicamus fuisse in eo magna-
 nimitatem Cyri, modestiam

Agēfilai, prudentiam The-
 mistoclis, peritiam Philippi,
 audaciam Brasidae, vim et rei-
 publicæ gerendæ calliditatem
 Periclis? Quinimo si eum vel-
 lis cum vetustioribus compo-
 nere, temperantior fuit Aga-
 memnone: hic enim captivam
 prætulit uxori quam primam
 virginem duxerat: Alexander
 etiamnum conjugii exors cap-
 tivis abstinuit. Majore etiam
 fuit quam Achilles animo: hic
 enim Hectoris cadaver exiguo
 pretio redemptum reddidit, nos-
 ter grandi sumptu funus Darii

ἔθαψ· καὶ ὁ μὲν ὄψαί τ' φίλων δῶρα καὶ μισθὸν ἀπὸ
τῆς ὀργῆς διαλλαγῆς ἔλαβεν, ὁ δὲ τῆς πολεμίας κρα-
τῆς ἐπλήκτεν. Εὐσεβέστερος δὲ Διομήδης· ὁ μὲν γὰρ
θεοῖς μάχας ἠὲ ἔτομος, ὁ δὲ πάντα τῆς θεῆς εὐόμαζε
χρησσοῦμαι. Ποθητότερος δὲ τοῖς παροπίκουσιν Ὀδυσ-
σεὺς· ἐκείνη μὲν γὰρ ἢ τεκῆσα ἀφ' ἑλπίων ἀπέθανε,
τέτω δὲ ἢ τοῦ πολεμίου μήτηρ ἕως εὐνοίας σιωπα-
πέθανε.

γυ'. Τὸ δ' ὄλον, εἰ μὲν καὶ Σόλων ἀφ' ἑλπίων
ἐπολιτεύσατο, καὶ Μιλτιάδης ἀφ' ἑλπίων ἐστρατήγησε,
καὶ Ἀριστείδης ἀπὸ Τύχης ἠὲ δικαίος· ὅθεν ἄρα τῆς
Ἀρετῆς ἔργον ὄσιν, ἀλλ' ὄνομα τῆτο καὶ λόγος ἔχον
δέξασαι ἄλλως δίκαιον τῆ βίης, πλατὺόμοδος ἕως τ' σο-
φιστῶν καὶ τῶν νομοθετῶν. Εἰ δὲ τέπειν καὶ τῶν ὁμοίων
ἀνδρῶν ἔχαστος πένης μὴ ἢ πλέσιος, ἢ ἀσθενῆς ἢ ἰσχυρῆς,
ἢ ἀμορφος ἢ χαλῆς, ἢ εὐημερῆς ἢ ἀκύνμορος διὰ Τύχην
γένονε· μέγαν δὲ στρατηγόν, καὶ μέγαν νομοθέτην, καὶ

fecit: atque ille cum amicis
in gratiam rediens, veniam do-
nis ac præmio vendidit, Alex-
ander victor hostes ditavit. Pi-
etate porro Diomedem super-
avit: is enim paratus fuit ad-
versum deos pugnare, noster
omnem successum prosperum
diis acceptum tulit. Accep-
tior quoque necessariis fuit
quam Ulysses: hujus enim
mater ob luctum et desiderium
vita excessit, mortem Alex-
andri mater hostis ob benevo-
lentiam est comitata.

XIII. Jam, ut univèrse
dicam, si Solon rempublicam

Fortuna constituit, si Miltia-
des Fortuna exercitum duxit,
si Aristides Fortuna fuit jus-
tus; nullum jam virtutis erit
opus, sed nomen hoc et *ὄνομα*
esto, quæ aliqua cum gloria
homines pervagetur, facta a
sophistis et legumlatoribus.
Sin autem eorum, quos re-
censui, virorum, unusquisque
pauper quidem aut dives, im-
becillis vel robustus, deformis
sive pulcher fuit, ac vel in se-
nectute felici mortem obiit,
vel præpropere vitam reliquit,
Fortunæ nutu: magnum ve-
ro imperatorem, magnum lo-

μέγαι σὶ ἀρχαῖς καὶ πολιτείαις ἕκαστος ἑαυτὸν ἀρετῇ καὶ
 λόγῳ παρέχῃκε, φέρε θεῶ τὸν Ἀλέξανδρον ἄπασι ὡς
 D Βάλλον. Σόλων χρησὼν ἀποικιστῶ ἐν Ἀθήναις ἐποίησε,
 Σεισάχθειας προσαιγρεύσας· Ἀλέξανδρος δὲ τοῖς τὰ
 χρεῖα δανείσασιν, ὑπὲρ τῆς ὀφειλόντων αὐτὸς ἔξῃπε.
 Περικλῆς φορολογήσας τὰς Ἑλλήνας, ἵνα τῶν χρημάτων
 ἐκόσμησεν ἰερῆς τῶ ἀκρόπολιν· Ἀλέξανδρος δὲ τὰ
 τῆς βαρβάρων χρήματα λαβὼν, ἐπέμφεν εἰς τῶν
 Ἑλλάδα, καὶ τὰς θεοῖς ἀπὸ μυρίων ταλάντων οἰκοδο-
 μῆσαι κελεύσας. Βρασίδα ἐν τῇ Ἑλλάδι φερόμενον
 ἐποίησε τὸ ὡς Μεθώνῳ ἀφιδραμεῖν τὸ στρατόπεδον
 τῆς πολέμιων, βαλλόμενον ὡς τῶν γάλατταν. Ἀ-
 E λεξάνδρῳ δὲ ἐν Ὀξυδράχεις τὸ δεινὸν ἐκείνο πῆδημα
 καὶ ἄπιστον ἀκούουσι, καὶ θεομύθοις φοβερὸν, ἵνα τευχῶν
 ἀφέντος ἑαυτὸν εἰς τὰς πολέμιους, δόρασι καὶ βέλεσι καὶ
 ξίφεσι γυμνοῖς ἐκδιχομύθοις, τίτι ἀνὴρ τις εὐχάσθη; ἢ
 πυρὶ κεραιμῶν ῥαγῆτι, καὶ φερμῶν μὲν πνεύματος,

gum conditorem, magnum re-
 ipublicæ et magistratus ad-
 ministratorem Virtute seipsum
 quivis et doctrina adjutus præ-
 ficit: agendum et considera,
 cum singulis Alexandrum
 comparemus. Solon Athenis
 novas tabulas confecit, eamque
 rem blando nomine Seisach-
 teiam (id est oneris excussio-
 nem) appellavit: Alexander
 nominum loco pecuniam de-
 bitam creditoribus de suo dis-
 solvit. Pericles tributo a Græ-
 cis exacto, templis ea e pe-
 cunia extructis arcem orna-
 vit: Alexander barbarica po-

titus pecunia, in Græciam de-
 cem millia talenta misit, man-
 dans ut ædes diis inde ædifi-
 carentur. Magnam nominis
 celebritatem per Græciam
 Brasidas peperit, quod hostium
 ad Methonam caltra percurrit
 ad mare posita: Alexandri au-
 tem in Oxydracis saltum illum
 atrocem, incredibilem audien-
 tibus, et spectantibus terribi-
 lem, cum de muro seipsum in
 hostes demisit hastis, et jacu-
 lis, et strictis ensibus eum ex-
 cipientes, cuiquam alii rei si-
 milem dicas, quam fulminis
 igni cum impetu proripientis

οἷον ὅτι γινῶ κατέσκηψε φάσμα Φοίβης φλογερῶτον
 ὄπλοις πελαμπούδμον; οἱ δὲ τοσούτοι ἐκπλαγῆντες
 ἅμα φόβῳ δέτρεσαν καὶ ἀνεχώρησαν· εἶτα, ὡς ἑώραν
 ἄνθρωπον ἕνα πολλοῖς ὀπιπερούδμον, ἀντίστησαν· ἐκείνη
 ἄρα ἡ Τύχη μεγάλη καὶ λαμπρὰ δέφνηεν ἔργα τῆς
 πρὸς Ἀλέξανδρον εὐδρείας, ὅτε αὐτὸν μὲν εἰς χαρῖον
 ἄσσημον καὶ βάρβαρον ἐμβαλοῦσα, κατέκλεισε καὶ πε-
 ετείχισε, τὴν δ' ὑπὸ αουδῆς ὀπιβουούσας ἔξωθεν ἔ-
 τῆν τευχῶν ἐφιερύνας, κλάσασα καὶ σικτερίφασα τὰς
 κλίμακας, ὑπεσκέλισε καὶ κατεκρήμνισε· τειῶν δὲ,
 οἵπερ ἔφθισαν μόνου τῷ τευχῆς λαβέσθαι καὶ καθέντες
 ἑαυτὸς περὶ βασιλεῖ, τὸν μὲν εὐθὺς ἀήρηκασε
 καὶ παραεῖλε· ὁ δὲ, τοξέμασι πολλοῖς ἀφ' ἑκατα-
 μύδος, ὅσον ὄραῖν καὶ σικαιόανασθαι μόνον ἀπῆχε τῷ
 τεθνήσαντι· κενὴ δὲ ἔξωθεν παραδρομὴ καὶ ἀλαλαγμοὶ 34

E. 6. οὐκω] Malim οὐκω. Sed fortasse ne est quidem a Plutarcho, et nescio unde a Stephano sumptum. Nam abest ab omnibus nostris libris, . Ald. Bas. Xyl.

F. 5. καθίτης] Sic E. F. Voss. Coll. Mur. Schott. Anon. P. T. V. B. Vulgo κατὰδίτης.

F. 6. σικτερίφαι] Forte παραρτίται; quod loco variz lectionis in margine habet F.

se et vento? tale tum spectrum in terras se dejecit ille, ardentibus circum fulgens armis. Et barbari initio perterriti, non sine horrore dissipati recesserunt: deinde cum viderent unum hominem in multos irruere, restiterunt. Enimvero ibi loci Fortuna suæ erga Alexandrum benevolentia præclara et evidentia opera edidit, quando ipso in locum obscurum et barbarum abjecto, murisque incluso, eos qui auxi-

lium ferre summo studio contendebant, murosque foris invadebant, confractis scalis prostravit atque præcipitavit: de tribus vero, qui soli in muros evaserant ac seipfos demiserant ut juxta regem confisterent, unum statim rapuit atque interfecit: alter multis confixus jaculis tantum abfuit a morte, quod sentire adhuc et quid ageretur cernere potuit: interrim foris inanes incursiones atque conclamationes erant:

Μακεδόνων, οὐ μηχανῆς πινος, οὐκ ὄργανον παρόντων,
 ἀλλ' ὑπὸ ἀσπίδος ξίφεσι τυπόντων τὰ τεῖχη, καὶ χειρὶ
 γυμναῖς ὀδύνησιν καὶ μονοῦ ἀσφαγεῖν βιαζομένων.
 Ὁ δ' εὐτυχὴς βασιλεὺς, καὶ ὑπὸ τῆς Τύχης φυλατ-
 τόμενος αἰεὶ καὶ δορυφορέμενος, ὡσπερ Διόνιον ἄρκυσιν
 εἰσχεθεῖς, ἔρημος καὶ ἀβοήθητος, οὐχ ὑπὲρ Σέκων ἐδὲ
 Βαβυλῶνος, ἐδὲ Βάκτρα λαθεῖν, ἐδὲ τὸ μέγα τοῦ
 Πάροσιν κρατήσασθαι· τοῖς γὰρ ἐνδοξοῖς καὶ μεγάλοις ἀγῶσι,
 καὶ δυστυχῶνται, τὸ γαῖν αἰχρὸν οὐ παρέσπιν· ἀλλ'
 ἔτι δὺςερσις ἢ καὶ βάσκανος ἢ Τύχη, καὶ φιλοκάρβαρος
 καὶ μισαλέξανδρος, ὥστε μὴ τὸ σῶμα μόνον αὐτῆς μηδὲ
 τὸν βίον, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν ἀνελεῖν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῆς,
 καὶ ἀσφαγεῖν τὴν εὐκλειαν. Οὐ γὰρ παρ' Εὐ-
 φράτιον Ἀλέξανδρον ἢ Ὑδάσπιν πρῶτοντα κείσθαι,
 δεῖνόν ἢ, οὐδ' ἀγενές, ἐν χειρὶ Δαρείου γενόμενον,

A. 8. τὸ μέγα εὐ Πάρο] Vix sanum. Mez. quidem corrigit τοῦ μεγάλου Πάρο.
 Deest præterea Verbum finitum ut monuit Reiskius; quod nisi in
 hoc ipso τὸ μέγα latet, legendum videatur ἐποχίσθαι.

Macedonum, cum machina ad
 oppugnandum nulla, nullum
 in promptu esset instrumen-
 tum: sed muros præ opitu-
 landi studio gladiis percute-
 rent, nudisque manibus rum-
 pere ac tantum non mordicus
 comminuere niterentur? At
 enim fortunatus ille rex, ut-
 pote quem perpetuo stiparet
 custodiretque Fortuna, feræ
 in modum cassibus implicatæ,
 desertus et auxilii inops age-
 bat: non eo redactus, ut Sufis
 Babylone, vel Bactris potire-
 tur, aut præclaram de Poro

illam victoriam reportaret.
 Nam qui arduas ac gloriosas
 res gerendas suscipiunt, ab il-
 lorum infortunio, si quod ha-
 bent, saltem dedecus abest.
 Sed ita pertinax et invidiosa
 fuit Fortuna, ita barbaris fa-
 vit, Alexandro male voluit;
 ut, quantum in ipsa quidem
 fuit, non corpus modo tunc
 ejus atque vitam, sed et glo-
 riam decusque aboleverit. Ne-
 que enim adeo indignum erat
 vel turpe Alexandrum ad Eu-
 phraten vel Hydaspem occum-
 bere, aut manu cum Dario

καὶ ἔκποις καὶ ξίφεσι καὶ κοπίσι Περσῶν ἀμυμονόμην
 ὡς ἐρ τῷ βασιλέως Σποθάνῃ· ἐσδὲ τῷ Βαβυλωνίῳ
 ἔπιβαίνοντα τυχῶν σφαλῶμαι, καὶ περὶ ἀπ' ἐλπίδος
 μεγάλης. Οὕτως Πελοπίδας καὶ Ἐπαιμονόδας ἀρε-
 τῆς ὁ τύπων θάνατος ἴω, οὐ δυστήμας ἔπι τηλακούτοις.
 Τῆς δὲ κῆ ἑξέταζομένης Τύχης οἷον τὸ ἔργον; ἐξαπὶ ε
 βαρβάρου ὠδραποταμίας, καὶ τέχῃσι ἀδόξῃ πολέχνης
 ὠδραλλώσης καὶ Σποκρησίας τὸν τῆς οἰκονόμης βα-
 σιλία καὶ κύριον, ὄπλοις ἀτίμοις καὶ σκεύεσι τῆς ὠδρα-
 τυχαῖσι τυπρόμηνον καὶ βαλλόμενον Σπολέαθῃ. Καὶ ᾧ
 κοπίδι τιμὴ κεφαλῆν ἀπ' τῷ κράντι ἐκλήθη, καὶ βέλῃ
 πῆς Σπο τὸξῃ τὸν θώρακα διέκοψεν, οὐ τῆς πρὸ τὸν
 ματῶν ἑπρεαθέντος ὁφέοις καὶ χεταπαγάντος, ὁ μὲν κευλὸς
 ἑξέτεχε βαρυμένῃ, τῆς δὲ ἀκίδος ὁ σόδορος πωσάρον
 φακτύλων εὐρος ἔχε, καὶ πέντε μῆκος. Ἐξαπὶ δὲ τῷ
 δεικῶν, ὁ μὲν ἡμῶν τὸς χεῖρ ἰσόμεν, καὶ τὸν βαλλόντα

C. 1. ἐξαπὶ] ἐ ἑξαπὶ, puto corrigendum.

conferta, equis, gladiis, et fe-
 curibus Persarum pro rege suo
 propugnantium interfici, aut
 confensis Babylonis mœni-
 bus, ruere et a magna spe
 decidere. Sic Pelopidas et
 Epaminondas exstincti sunt:
 quorum in tantis conatibus
 mors virtuti, non calamitati
 est imputanda. Sed quodnam
 fuit facinus Fortunæ, in quam
 nunc inquirimus? Ut in ex-
 tremo angulo barbaricæ fluvii
 ripæ, intra muros ignobilis
 oppiduli inclusus atque occul-

tatus orbis terrarum rex atque
 dominus periret, armis inho-
 nestis et instrumentis temere
 oblatis percussus atque con-
 tusus. Nam securi per galeam
 caput vulneratum ejus est, et
 sagitta aliquis arcu emissa tho-
 racem perrupit, cujus ad mam-
 mam infixæ offibus et inhæ-
 rentis, colis eminuit aggra-
 vans, cuspis autem ferrea qua-
 tuor digitos fuit lata, longitu-
 do quinque. Extremum ma-
 li hoc fuit, dum ipse adver-
 sus hostes defendit, et eum qui

καὶ πλάσσει παλμῆσαντα μὲν ἕϊφθς, αὐτὸς τῷ ἐγχει-
 ριδίῳ φάσας κατέβαλε καὶ ἀπέκτεινε· εἰ τῆτω δὲ τις
 Δ δραμῶν εἰς μύλωνος, ὑπὲρ ἧς τῷ αἰχάνος ὄπισθεν
 πλῆγην κατήνευκε, ἢ σινέχε τιμὴν αἰδοῦσιν αὐτῷ σκοπο-
 γέντος· ἢ δ' Ἀρετὴ παρῆν, θάρσος μὲν αὐτῷ, ῥώμιον δὲ
 καὶ αὐοῦν τῷ πρὸ αὐτὸν ἐμποῦσα. Λημναῖοι γὰρ καὶ
 Πτολεμαῖοι, καὶ Λεονάτοι, καὶ ὅσοι τὸ πῆχος ὑπερκα-
 ταβάντες ἢ ῥήξαντες ἔησαν πρὸ αὐτῷ, πῆχος Ἀρετῆς
 ἦσαν, εὐνοία καὶ φιλία τῷ βασιλέως τὰ σώματα καὶ τὰ
 πρῶτα καὶ τὰς ψυχὰς περιβαλλόμενοι. Οὐ γὰρ διὰ
 Τύχην ἀγαθῶν βασιλέων ἔπειρα παραπονήσουσιν
 Εἰς εὐνοίας καὶ περιουσιεύουσιν, ἀλλ' ἔρωτι τῆς Ἀρετῆς,
 ὡς περὶ ὑπὸ φίλτρων μέλιτος, τῷ ἀρχοντι προσέρχοντι
 καὶ προσεφίχασιν. Τίς οὖν οὐκ ἂν εἴποι τότε παρὼν
 αἰκνιδίως θεατῆς, ὅτι Τύχης μέγα ἀγῶνα κατ' Ἀρε-
 τῆς θεᾶται, καὶ τὸ μὲν βάρβαρον παρ' ἄξιον ὅπως αὐτῷ,
 διὰ Τύχην, τὸ δ' Ἑλλήνων ἀντέχει ὡς δὲ δυνάμιν

conjecerat telum, ac gladio ar-
 matus accedere audebat, pugi-
 one præventum dejecit atque
 necat: interea quidam e pis-
 trino accurrens a tergo ictum
 cervicibus Alexandri ingerit,
 quo in vertiginem acti sensus
 sunt hebetati. Veruntamen
 præsto adfuit virtus, fiduciam
 ipsi, sociis robur festinatio-
 nemque inferens. Limnæus
 enim, Ptolemæus, Leonnatus,
 atque alii, qui vel superato
 vel perrupto muro ante regem
 constiterant, murus erant vir-
 tutis, ob benevolentiam et a-
 micitiam, qua Alexandro erant

juncti, corpora, facies, animal-
 que suas pro eo opponentes.
 Non enim Fortunæ casu fit,
 ut alii ultro pericula pro regi-
 bus adeant, et mortem oppet-
 tant: sed ob Virtutis amorem,
 sicut ob illex aliquod medica-
 mentum apes solent, principi
 se adjungunt et adherent. Quis
 autem, qui tunc extra pericu-
 lum constitutus spectator ad-
 fuisset, non hoc erat dicturus?
 Conspicere se magnum For-
 tunæ adversus Virtutem cer-
 tamen: et barbaros indigne su-
 periore esse loco, Fortuna fa-
 ventē: Græcos autem resistere

δι' Ἀρετιῷ; καὶ μὴ ἐκείνοι θεωροῦνται, Τύχης ἔ
 δαίμονος φθονερῶ καὶ νεμέσεως ἔσται τὸ ἔργον· ἀν δὲ αὐτὰ
 κρατήσωσιν, Ἀρετὴ καὶ τόλμα καὶ φιλία καὶ πίστις,
 ἐξοίσεται τὸ νικητήριον· ταῦτα γὰρ μόνα παρῆν Ἀλεξ-
 ἀνδρῶ τῆς δ' ἄλλης δυνάμεως καὶ ᾠδυσκοδῆς, καὶ
 φόβου, καὶ ἰσχυρῶν, καὶ στρατοπέδων, μέσον ἔδεικνεν ἡ Τύχη
 τὸ τεῖχος. Ἐπρέξαντο μὲν οὖν τὸς βαρβάρους οἱ Μα-
 κεδόνες, καὶ προσῦσαν αὐτοῖς ὀπιπασσάμενοι πάλιν.
 Ἀλεξάνδρῳ δὲ ἄδδ' ἦν ὄφελος· ἤρκατο γὰρ μὲν τοῦ
 βέλους, καὶ τὸν πόλεμον ἐν ταῖς ἀπλόγχουσι ἔχε, καὶ
 διοτὸς ἦν αὐτῷ καὶ ἦλος τὸ τόξωμα τῷ γόρρακος παρὲς
 τὸ σῶμα· καὶ ἀσπίδα μὲν ἔσπερ ἐκ ρίζης τῷ τραύματος
 βιαζομένησι, οὐχ ὑπέκουεν ὁ σίδηρος, ἔδραν ἔχον τὰ
 παρὰ τῆς καρδίας σπερὰ τῷ στήθους· ἐκπύσαι δὲ τῷ δό-
 νακος οὐκ ἐθάψεν τὸ παρῶνον, ἀλλ' ἐφοβοῦτο μήπως
 ἀπαρραγμῶ χιζόμενον τὸ ὄστειον, ὑπεβόλας ἀληθέσων
 ᾠδύσθη, καὶ ρῆσις αἵματος ἐκ βάθους γένη). Πολλήν

ultra vires, Virtutis præsidio :
 ac si barbari vincant, Fortunæ
 hoc et invidi genii ac Nemesi
 fore opus : si Græci, victo-
 riam Virtuti, audaciæ, amici-
 tiæ, ac fidelitati deberi. Etenim
 hæc sola aderant tum Alexan-
 dro : reliquis copiis, apparatui,
 classibus, exercitibus, equita-
 tui murum objecerat Fortuna.
 Tamen barbaros fuderunt Ma-
 cedones, eosque stratos ruinis
 oppidi texerunt. Verum hoc
 Alexandro nihil tulit opis.
 Raptus enim inde est ut erat
 telo onustus, et bellum in vis-

ceribus continebat, tanquam
 vinculo aut clavo thoracem
 sagitta corpori adstringente.
 Quam cum vi evellere e vul-
 nere tanquam e radice essent
 aggressi, ferramentum manus
 non est secutum, pectoris ossa
 quæ cor muniunt pro firma-
 mento nactum. Neque calami
 prominentem partem serra ab-
 scindere sunt ausi : metuentes
 ne vehementiore agitatione fis-
 sum os nimios excitaret do-
 lores, et sanguinis e profundo
 prurptioni causam præberet.
 Ipse Alexander cum magna

δὲ Σπορίαν καὶ ἀφαιρῶν ὄρων αὐτὸς, ἐπεχείρησεν ἐν
 χερσὶ τῷ θύρακος Σποτήμην καὶ ξιφιδίον τὸν οἰζόν· ἤτονε
 δὲ ἡ χεὶρ, καὶ βάρος ἔχε ναρκῶδες ὑπὸ φλεγμονῆς
 τῷ τραύματος· ἐκέλευεν οὖν ἀπεσθαι, καὶ μὴ δεδιέναι,
 ἢ τὸς ἀτράκτας θάρσυναν· καὶ τοῖς μὲν ἐλοιδορεῖτο κλάυσι
 καὶ παροργισμοῖσι, τὸς δὲ, λεπτοτάτῃ ἀπειλεί, μὴ
 τολμῶσαι αὐτῷ βοηθεῖν· ἐβόα δὲ πρὸς τὸς ἐταίρους,
 Μηδεὶς ἔγωγε μὴδὲ ὑπὲρ ἐμοῦ δειλὸς, ἀπιστοῦμαι μὴ
 φοβεῖσθαι θάνατον εἰ τὸν ἐμὸν φοβεῖσθε ὑμεῖς.

videret perplexitatem difficultatemque et moram rei, sagittam conatus est ad ipsam thoracis superficiem pugione abscindere: sed manus torpens præ inflammatione vulneris, conatum non pertulit. Jussit ergo eos rem tentare, ac nihil metuere, ultro animos addens non vulneratis: aliisque expro-

bravit lachrymas et nimium mœrorem, alios desertores appellavit, qui opem ipsi ferre non auderent: altaque voce testatus est ad socios, Neminem ne pro ipso quidem debere timidum esse; Nam si vos, aiebat, pro me trepidatis, non credetur me nulla mortis metu terri.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΟΤΕΡΟΝ

ΛΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΝ Η ΚΑΤΑ ΣΟΦΙΑΝ

ΕΝΔΟΣΟΤΕΡΟΝ

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΠΟΤΕΡΟΝ

ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΜΟΝ Η ΚΑΤΑ ΣΟΦΙΑΝ

ΕΝΔΟΞΟΤΕΡΟΙ.

PLUTARCHI

BELLO NE AN PACE CLARIORES FUERINT
ATHENIENSES.

α'. ΤΑΥΤΑ ὀρθῶς μὲν ἑκείνος εἶπε πρὸς τὸς
μεθ' ἑαυτὸν στρατηγούς, οἷς παρέδον ὅτι τὰς
ὑπερὶ πρῶξις ἔδωκεν ἑξελίσσας τὸν βάρβαρον, καὶ πλὴν
Ἑλλάδα ἐλευθερώσας ὀρθῶς δὲ εἰρήσεια καὶ πρὸς τὸς
ὅτι τοῖς λόγοις μέγα φρονοῦντα. Ἄν γὰρ ἀνέλκῃς τὸς

C. 7. Ταῦτα ἠδὲ] Initium deesse, ejusque proximam partem fuisse dictum
Themistoclis de Diebus Festo et Postero, res ipsa prodit.

I. **A**TQUE hoc quidem profligato, et liberata Græcia.
recte respondit ipsum Recte autem dicitur in eos
subsecutis ducibus Themisto- idipsum, qui propter libros a
cles quibus ille aditum ad res se scriptos multum sibi tri-
gerendas patefecit, barbaro buunt. Si enim desint qui res

πρᾶτοναι, οὐχ ἕξεις τὸς γράφοντα. "Ανελε τὴν
 Περικλέους πολιτείαν, καὶ τὰ ναύμαχα πρὸς Ῥίον Φορ-
 μίωνος τέρατα, καὶ τοὺς πρὸ Κύθηρα καὶ Μέγαρα καὶ
 Κόρινθον ἀνδραγαθίας Ναίου, καὶ τὴν Δημοσθένους Πύ-
 λον, καὶ τὸς Κλέωνος τετρακοσίους αἰχμαλώτους, καὶ
 Τολμίδαν Πελοπόννησον περιπλέοντα, καὶ Μυρονίδην
 νηῶντα Βοιωτὸς ἐν Οἰνοφύταις καὶ Θεκιδίδης σοὶ δια-
 γήραστα. "Ανελε τὰ πρὸ Ἑλλάσποντον Ἀλκιβιάδου
 ναυκλήματα, καὶ τὰ πρὸς Δέσβον Θερασύλλης, καὶ τὴν
 ὑπὸ Θεραμῆνης τῆς ὀλιγαρχίας κεφάλυτον, καὶ Θερα-
 σύβουλον καὶ Ἀρχεππον, καὶ τὸς ὑπὸ φυλῆς ἑβδομήκοντα
 καὶ τῆς Σπαρτιατῶν ἡγεμονίας ἀνταμῆνης, καὶ Κόνωνα
 πάλιν ἐμβοάζοντα τὰς Ἀθῆνας εἰς τὴν γάλατταν καὶ
 Κεράττηπος ἀνήρτα. Ξενοφῶν μὲν γὰρ αὐτὸς ἑαυτοῦ
 γέροντι ἱστορία, γράψας αὐτὴν ἐστρατήγησε καὶ κεπέργασε.

D. 5. Τολμίδαν] Ita dedi ex varia lectione codicis G. Vulgo, Τολμίδην. Pro
 Ἀρχίππον legendum Ἀρχίππον: tamen ob codicum consensum, mutare
 non sum ausus.

gerant, nullus erit historiae
 scriptor. Aufer Periclis admi-
 nistrationem reipublicae et de
 navalis praelii victoria ad Rhi-
 um a Phormione erectum tro-
 paeum, tum Niciae apud Cy-
 thera et Megara et Corinthum
 egregia facinora, Pylum De-
 mosthenis, Cleonis captivos
 quadringentos, et Tolmidam
 qui circum Peloponnesum na-
 viget, Myronidem qui Boeotos
 vincat apud Cenophyta (seu
 Vineta): jam deleveris Thu-
 cydidem. Tolle Alcibiadis co-

natus audaces apud Helleston-
 tum, Thrasylli ad Lesbium, et
 eversam a Theramene pauco-
 rum in republica potestatem,
 Thrasymbulum et Archippum,
 ac septuaginta istos qui a Phy-
 la profecti contra principatum
 Spartanorum insurrexerunt, et
 Cononem res Athenienses rur-
 sum in mare deducentem: sus-
 tuleris Cratippum. Ipse vero
 Xenophon suae sibi historiae
 fuit argumentum, scribens quo-
 modo exercitum duxerit, et
 quid praecclare gesserit rei, et

ἔθ' Ὀμηροῦ ἐπὶ τέττον σιωπετάχθαι † Συρακούσιον, ἵνα πιστότερος ἢ διαγέμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἐτέρῳ τιμῇ τῶν λόγων δόξαι χαριζόμενος. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἰσορροκοί, Κλεινόδημοι, Διύλοι, Φιλόχορος, Φίλαρχος, ἄλλοτείων γέροντασι ἔργων, ὡσπερ δραμάτων, ὑποκριταί, τὰς τῶν στρατηγῶν ἔ βασιλέων πρῶτοι ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ τὰς ἐκείνων ὑποδρόμοι μήμαισι, ἵνα ὡς αὐγῆς πινος ἔ φωτὸς μετάχουσι. Ἀναλλᾶται γὰρ ἀπὸ τῶν πρῶτων πρῶτον ὅτι τὰς γράφοντας καὶ ἀναλέμπε δόξης ἑδῶλον, ἄλλοτείας ἐμφαινομένης ἀπὸ τῶν λόγων τῆς πρῶτης, ὡς εἰ ἐσὸπρω.

β'. Πολλῶν μὲν δὴ καὶ ἄλλων ἡ πόλις ἦδε μήτηρ καὶ τροφὸς εὐμενῆς τεχνῶν γέρονε, τὰς μὲν εὐεμενῆ καὶ ἀναφήνασα πρῶτη, τὰς δὲ δυνάμειν πρῶτη καὶ πρῶτη καὶ αὐξήσει οὐχ ἦκιστα δὲ ὑπὸ αὐτῆς ζω-
346 γραφία πρῶτη καὶ κεκόσμηται καὶ γὰρ Ἀπολλό-

E. 8. Κλεινόδημοι] Forte Κλειδήμοι. Probabilius etiam mox legendum esse φίλαρχος: tamen mutare nolui.

E. 9. ἔργων] Sic Pol. Leonie. Schott. Anon. T.V. B. Mez. Vulgo, ἐπὶ τῶν.

de iis compositam historiam esse a Themistogene Syracusio: gloriam hanc alii deferens scriptionis, ut de seipso tanquam alio scribens facilius fidem inveniret. Reliqui omnes historici, Clinodemi, Dylli, Philochori, Philarchi alienorum operum tanquam fabularum fuerunt histriones, imperatorum et regum res gestas disponentes, ac sub eorum memoriam subeuntes, ut ab ea in partem aliquam splendoris et lucis collocarentur. Quip-

pe ab auctore factorum repellitur in scriptorem, atque in eo refulget imago gloriæ: ubi tanquam in speculo apparet in oratione effigies alieni facinoris.

II. Perfecto urbs hæc multarum etiam aliarum mater, nutrixque benigna fuit artium, quarum alias prima reperit inque lucem protulit, alijs honorem, vim, incrementa contulit: non minimam vero ei debet et inventionis et exornationis partem ars pingendi. Nam Apollodorus pictor, qui

δωρεῶς ὁ ζαργέφος, ἀνθρώπων πρῶτος ἔξωρὸν φθορεῖν
καὶ ἀπόχρωσιν σκιάς, Ἀθλιναῖος ἰὼ' οὐ τοῖς ἔργοις
ἔκπληγεσθαι,

Μυμήσεται τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται.

Καὶ Εὐφρανὸρ, καὶ Νικίας, καὶ Ἀσκληπιόδωρος, καὶ
Πλειστάινετος ὁ Φειδῆ ἀδελφός, οἱ μὲν στρατηγὸς ἔγραψαν
νικῆσθαι, οἱ δὲ μάχας, οἱ δὲ ἦρωας· ὡσαύτ' Εὐφρανὸρ τ'
Θυσία τὸν ἑαυτῷ, καὶ Παρρᾶσιω παραβόλας, λέγων τὸν
μὲν εἶναι ῥόδα βεβραμέναι, τὸν δὲ ἑαυτῷ κρέα βόεια·
καὶ γὰρ ὄντι γλαφυρῶς ὁ Παρρᾶσιω γέγραπται καὶ πε-
ποίηται, καὶ τι προσέειπε· τὸν δὲ Εὐφρανόωρος ἰδὼν τις,
εἶπεν ὅτι ἀφῶς τις,

Δῆμος Ἐρεχθίδης μεγαλύτερος, οὐ ποτ' Ἀθήνη
Θερίσει Διὸς θυγάτηρ.—

γέγραφε δὲ καὶ τίτῳ εἰς Μαρτυρία πρὸς Ἐπαμινόνδαν

A. 11. ἢ κενώσῃαι, καὶ τι προσέειπε] Vereor ut fanum sit. Varie emendandi
sunt vix: verifimillima adhuc ratio videtur, καὶ κενώσῃαι... καὶ τι
προσέειπε ut prius notet factum esse Epigramma in illam tabulam;
posterius fit una ex reliquiis Epigrammatis.

primus hominum invenit col-
lorum temperationem diversor-
um, et umbræ coloribus ex-
primendæ rationem, Athenis
natus fuit: cujus operibus in-
scriptum fuit,

*Facilior hæc culpabit quis, quam imi-
tabitur.*

Tum Euphranor, Nicias, As-
clepiodorus, Pleistænctus fra-
ter Phidæ: quorum alii du-
cum victorias pinxerunt, alii
pugnæ, alii heroes: ut Eu-
phranor, qui Theseum a se

picturn Parrhasii Theseo com-
parans, hunc dixit rosas edisse,
suum autem bubulas carnes. Re
vera enim Parrhasii pictus ef-
fectusque fuit nitide, et similis
nonnihil alterius est: sed Eu-
phranoris videns aliquis, non
inscite diceret:

*Ad civem ingenti peccore præditi Erech-
thæi,
Quam Jove nota Minerva abis.—*

Pinxit etiam equestre adver-
sus Epaminondam prælium ad
Mantineam pugnatum Eu-

ἰκπομαχίαι ὄσα ἀνεηθυσιάσθω Εὐφράκιον· τὸ δὲ ἔργον
 ἔσχευ ἕσπετος. Ἐπαμινόνδας Θήβαίος ἀπὸ τῆς ἐν Λεύκ-
 τρεις μάχης ἀρθεὶς μέγας, ἐπεμύθηται τῇ Σπάρτῃ πε-
 σούσῃ καὶ παύσαι τὸ φρόνημα καὶ τὸ ἀξίωμα τῆ πόλεως
 ἐθέλοιτο· καὶ ᾤχετο μὲν ἐμβαλὼν ἐπὶ μυριάσι φρατῶν,
 διεπόρθησε τὴν χώραν, καὶ τὴν πελοπόννησον ἀπέστησεν αὐ-
 τῷ ἐπίστασι· ἀπὸ Μαντινείου ἀνπιπεταγμένους εἰς μάχην
 C ᾤχετο μὲν μὴ βυλομένον δὲ μηδὲ πολυμύτων, ἀλλὰ
 τὴν Ἀθηνῶν ἐπιτοκίαν ἐκδεχόμενον, νικτὸς ἄρας καὶ
 λαθῶν ἀπαύει, εἰς τὴν Λακωνικὴν κατέβη, καὶ μικροῦ
 ἔφθη τὴν πόλιν ἔρημον ἕξ ἐφόδου λαβεῖν καὶ καταχεῖν.
 Αἰδομένη δὲ τὴν συμμάχων, καὶ βοηθείας τάχος πρὸς τὴν
 πόλιν γεινομένης, ὑπέδειξε μὲν ὡς αὐτῆς ὅτι λεηλασία καὶ
 φθορὰ τῆς χώρας τεύχομενος· ἕξ ἀπατήσας δὲ καὶ κατα-
 κοιμήσας ἔπειτα τὴν πολεμίου, ἀνέβη νικτὸς ἐκ τῆς
 Λακωνικῆς καὶ ἀφ' ἑσπερίας εἰς τὴν μεταξὺ χώραν, ἐπε-

C. 9. εἰς τὴν μεταξὺ χώραν] F. τὴν μεταξὺ χώραν, ἔσπετον.— Paulo ante pro
 τάχος malim ταχίας.

phranor, non sine divino quodam instinctu. Res ita habuit. Epaminondas Thebanus Leuctrica victoria elatus, cum insultare Spartæ ruenti, fastumque et dignitatem civitatis conculcare in animo haberet, principio cum septuaginta millium exercitu facta impressione ditionem Laonicam vastavit, finitimisque ad defectionem a Spartanis faciendam pertraxit. Deinde apud Mantineam cum ii aciem opposuissent, ad pugnam provocavit: cumque re-

cusarent, et congregari non auderent, sed ab Athenis suppeditas exspectarent, noctu castra movit, hostibusque deceptis in Laonicam descendit: parumque abfuit quin ipso adventu suo Spartam desertam caperet. Tamen sociis Lacedæmoniorum id sentientibus, et celeriter ad tutandam urbem auxilia ferentibus, præ se tulit rursus se ire agros populatum: itaque deceptis et sopitis hostibus noctu e Laonica movit, continentique itinere Manti-

φαίνεται τοῖς Μαρτυῶσι ἀπεροδύκτος, ἢ ἀβελβτο- D
 ροῖς αὐτοῖς ἀκμὴ τῆ πέμπειν τὴν εἰς Λακεδαίμονα
 βοήθειαν, εὐθὺς ὀπλίξεσθαι προετάξε τοῖς Θεβαίοις.
 Οἱ μὲν οὖν Θεβαῖοι μέγα φρονοῦντες εἰ τοῖς ὅπλοις,
 ἐπιφέροντο καὶ περὶ ἀμβρακίον κίλκω τὰ τέχνη τῶν
 δὲ Μαρτυῶν ἑκπληξίς ἦν καὶ ἀλαλαγμὸς καὶ ἀφ-
 ροσμή, ὡς ῥῆμα τὴν δύναμιν ἀδρῆαν ἐμπήπουσαν
 ὥσασθαι μὴ διααρμόων μηδ' ἔπινοόντων βοήθειαν. Ἐν
 τῷ τῷ δὲ χειρῶν καὶ τύχης Ἀθηναῖοι κατέβαινον διὰ
 τῶν ἄκρων εἰς τὴν Μαρτυκὴν, οὐκ εἰδότες τὴν ῥοπήν
 οὐδὲ τὴν ὀξύτητα τῆ ἀγῶνος, ἀλλ' ὁδῶ πρόδρομοι E
 καὶ ἰσυχίαν ὡς δὲ τις αὐτῶν ἐκδραμῶν ἀπήγειλε
 τὴν κίνδυνον, ὀλίγοι μὲν ὄντες ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν
 πολεμίων, ἔξ ὁδοῦ δὲ κειμηλιότες, οὐδενὸς δὲ τ' ἄλλαν
 συμμαχῶν παρόντος, ὅμως εὐθὺς εἰς τὰς ἐξῆς χεῖρας τοῖς

D. 1. διαβουλεύονται:] Sumpf a Xyl. G. Coll. Mur. Leonic. Schott. T. B.
 Vulgo διαβουλεύμενοι. Proba est constructio ut ostendamus in Ani-
 madv.

E. 5. τοῖς ὀπλίαις:] Legendum τοῖς ὀπλίαις vel τοῖς πεζαῖς. Μοχ στρατιώ-
 σαντες.

nensibus nihil tale expectan-
 tibibus supervenit: cumque ii-
 tum maxime de mittendis
 Spartam suppeditis delibera-
 rent, statim Thebanos se ar-
 mare iussit. Ergo Thebani,
 ut qui in armis sibi multum
 tribuerent, statim accurrere,
 et urbem in orbem cingere:
 Mantinenfes vero trepidare,
 promiscue vociferari, discursare,
 ut qui neque tantas copias subito fluxus in morem
 irruentes propulfare possent,
 neque spem auxilii ullam vi-

derent. Ecce autem hoc ipso
 temporis et fortunæ in arti-
 culo Athenienses e superiori-
 bus locis in Mantinensem
 agrum descendunt, ignari mo-
 mentorum, et quantam præ-
 sens periculum festinationem
 requireret, sed lento gradu iter
 institutum peragentes. Verum
 ubi quidam excurrens quo res
 loco esset exposuit: tametsi et
 pauci erant, si quis cum hos-
 tium numero compararet, et
 ex itinere defessi, aliorum eti-
 am sociorum præsentia desti-

πλείους· οἱ δὲ ἵππεῖς διασκηδασάμενοι καὶ προσεξέλε-
σαντες, ὑπὸ ταῖς πύλαις αὐταῖς καὶ τὸ πείχος ἔθεντο
χαρτεράν ἵππομαχίαν, καὶ κρατήσαντες, ὅκ τ' ἑχειῶν
τῷ Ἐπαμινόνδᾳ ἀφείλοντο τὴν Μαρτίπειαν. Τοῦτο τὸ
ἔργον Εὐφρανὸν ἔγραψε, καὶ παρέστιν ὄραν ἐν εἰκότι, τῆς
μάχης τὸ σύγραμμα, καὶ τὴν ἀντέρεισιν ἀλλήως καὶ
F Ἰουῖ καὶ πνεύματος γέμουσαν. Ἄλλ' οὐκ ἐν οἴμῃ
τὴν ζωγράφου κρίσιν προσθείητε πρὸς τὸν φραττηρὸν,
ὅσδ' ἀνάγκηθε τῷ περσιμῶντων τὸν πίνακα τῷ τρι-
παῖς, καὶ τὸ μίμημα τῆς ἀληθείας.

γ'. Πλὴν ὁ Σιμωνίδης, τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν
σιωπῶσαν προσσηροῦει, τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν
καλοῦσαν· ἅς γὰρ οἱ ζωγράφοι πρῶτοι ὡς γινομένης
δικαῖνοι, τῶν δὲ οἱ λόγῳ γενητομένης διηροῦται καὶ
347 συγγραφοῦσι. Εἰ δὲ οἱ μὲν χρώμασι καὶ σχήμασιν, οἱ

E. 11. τὸ σύγραμμα] Non dubitandum quin corrigi debeat σῆμαγμα ut vidit etiam Mez. et in mentem venit Reiskio.

F. 2. τὴν ζωγράφου κρίσιν προσθείητε] Legendum τῷ ζωγράφῳ κρίσιν προσθείητε. Hoc et Græcum et Plutarchicum est.

F. 6. προσσηροῦει] Ita E. pro varia lectione annotatum habet. Vulgo προσσηροῦει.

tuti, statim tamen aciem instruxerunt: equitesque instructi et procecti usque sub ipsas portas murosq̄e Mantineæ, acre prælium equestre commiserunt, victoriaque potiti eam urbem e manibus Epaminondæ eripuērunt. Hanc rem Euphranon pinxit, videreque est in pugnae ejus imagine, quanta vi ac fervore animorum pugna fuerit commissa atque peracta. Sed non puto

vos pictoris artificium ducis virtuti comparaturos, aut passuros si quis tabulam tropæo, et imitationem ipsi rei vellet præferre.

III. Dixit quidem Simonides *picturam esse poesin tacentem, poesin picturam loquentem*. Nam quas res tanquam si coram agerentur pictores repræsentant, hæc ut præteritæ oratione enarrantur atque conscribuntur. Et cum pictores

δὲ ὀνόμασι καὶ λέξεσι, ταῦτα διδάσκον ἕλη καὶ τρέψουσ
 μμήτους ἀφ' ἑαυτῶν, τέλος δὲ ἀμφοτέροις ἐν ὑπόκειτο
 καὶ τῷ ἱστορικῷ κρέτος ὁ τιμὴ δῆλον ὡς περὶ γραφῆ
 πάσης καὶ ἀρετῆς εὐδαίμονος. Ὁ γὰρ Θεο-
 δίδης αἰετὸν λόγον περὶ ταῦτων ἀμμιλάται ἢ ἐν-
 γαν, οἷον θεατικῶν ποιῶν τὸν ἀρετικῶν, καὶ τὰ γού-
 ρα περὶ τὸν ὄρον, ἐκπλατὰ καὶ παρακταῖ
 πάση τοῖς ἀναγκάσκουσιν ἐρηγῶσαται λεχνόμην.
 Ὁ γὰρ ὡς τὴν Ῥαχίαν αὐτῆς τῆς Πύλου ὡς
 ταῦτων τὸν Ἀθηναίους Δημοσθένους, καὶ ὁ τὸ κυβερνήτιν
 ὀπισθερῶν Βρασιδῆος ἐσοκλήν, καὶ χρῶν ἐπὶ τὸ βαθραν, καὶ
 τραυματιζόμενος καὶ λεπτοφυῶν καὶ σπουδαίων εἰς τὸ παρ-
 εξεφεσίαν καὶ οἱ πεζομαχοῦντες μὴ ἐκ θαλάσσης Λακε-
 δαιμόνιοι, ναυμαχοῦντες δὲ ἐπὶ γῆς Ἀθηναῖοι καὶ πάλιν

A. 2. ταῦτα διδάσκον] Legendum ταυτὰ διδάσκον.

B. 5. καὶ ὡς τὴν ἰν-ἑαυτῶν] Locus impeditus, proptereaque a Xylandro in
 versione fere omisus, a Reiskio digestus aliquot partibus ut sententia
 tamen appareat, nisi verba sanata sint: σύνταξιν mutat in σύνταξιν,
 cetera minus verisimiliter. Plutarchus eandem rem tangit in Nicia,
 p. 539. Locus Thucydides est VII, 71. unde verba ipsa nonnulla
 sumpti hic Plutarchus. Versionem supplevimus. Græca ita vi-

idem coloribus et figuris ex-
 primant, quod scriptores ver-
 bis et dictionibus; tantum hi
 materia et modo imitationis
 differunt, utrisque idem est fi-
 nis propositus, isque optimus
 historię scriptor habetur qui
 narrationem personis animo-
 que movendo aptatis figuris
 ita conformat, ut picturam re-
 ferat. Ad hanc quidem Thu-
 cydides evidentiam semper
 enititur, ut auditorem tan-
 quam spectatorem faciat: et
 quæ animorum perturbationes

atque consternationes spectan-
 tibus accidissent, in eisdem
 lectorem conjiciat. Nam ad
 ipsius Pylis asperum litus A-
 theniensium aciem instruens
 Demosthenes, Brasidasque gu-
 bernatorem ut foras navim
 impelleret instigans, et ad
 transtra vadens, ac sauciatus et
 animo deficiens, et ad locum
 remigibus vacuum declinans:
 tum e mari pedestre certamen
 Spartani, navale e terra Athe-
 nenses obeuntes: rursusque
 bello Siciliensi terrestris am-

ὁ δὲ τοῖς Σακελαοῖς ἐκ τῆς γῆς περὶ ἀμφοτέρων, ἰσορροπῶν τῆς ναυμαχίας χειρουργίας, ἄλαστον ἀγῶνα καὶ σὺντάξιν τῆς γνώμης ἔχον ἀφ' αὐτῶν σὺντάξεις, ὡς σὺντάξιν τῆς ἀμίλλης καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς, ἴσα τῇ δόξῃ περὶ αὐτῶν συμπίεσον, τῇ ἀφ' ἑσέω καὶ τῇ ἀφ' αὐτοῦ πρὸς τὴν γινόμενον χειρουργίαν ἐπιφάνειαν. Ὡστε εἰ τὸς ζῶντας ἀφ' ἑσέω, οὐκ ἄξιον ὡφθαλμοῦ τοῖς στρατηγῶσι, μηδὲ τὸς ἰσορροπῶν ὡφθαλμοῦ. Τὴν τοίνυν οὐκ ἄξιον μάχην ἀπήγειλεν, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἰσορροπῶν, Θέροππος ὁ Ἐραεὺς οἱ δὲ πλεῖστοι λέγουσιν Εὐκλέα, δραμόντα σὺν τοῖς ὅπλοις θερμόντα ἀπὸ τῆς μάχης, καὶ τοῖς ἴσως ἐμπροσθέντα τῷ ὡφθαλμῷ, ὅσοῦτον μόνον εἶπεν, Χαίρετε, καὶ χείρα μὲν ἔτα ἐνθὺς ἐκπέμψαι. Πλεῖν ἔτος μὲν, αὐτὰ γέλοσ ἦκε τῇ μάχῃ, ἀγωνιστῆς γινόμενος. Φέρε δ' εἰ τις ὑπὲρ λόφου πινὸς ἢ

dentur constituenda: καὶ ὡς ἴσως ἢ—ἀλαστον ἀγῶνα καὶ σὺντάξιν (vel, ut Thuc. εἰσασσιν)—ἔχον διὰ τὸ συντάξιν τῆς ἀμίλλης ἴσα τῇ δόξῃ σὺντάξιν συμπίεσον (vel συναπνεύοντες)—ἐπιφάνειαν ἐπίσταται. Simile quid certe addendum in fine.

C. 7. τῶν στρατῶν] Forte τὸ στρατῶν.

borum exercitus e terra prospectans praelium anceps navale, et servans infinitam contentionem animi, per certaminis continuationem ita corpore se inclinans ut opinionem visio conceperat: hic igitur terrestri a Thucydide descriptus exercitus, plane est opus pictoriae evidentiæ, cum compositione tum conformatione. Tamen si pictores non comparamus imperatoribus, ne histo-

ricos quidem iis æquabimus. De Marathonica autem pugna nuncium attulit Therippus Eroensis, si Heraclidæ Pontico credimus. Plerique ferunt Euclea cum armis a pugna adhuc calentem in fores principum incidisse: idque unum fatum, *Salvete, salvi sumus*, illico expirasse. Verum hic quidem nuncius venit rei quam coram vidisset, interque alios pugnasset. Agedum si quis de

σκοπίαις αἰπόλων ἢ βοτῆραν τοῦ ἀγῶν^{ος} ἀπαδει γασ-
 μιδ^{ος} θιατῆς, καὶ χαπιδῶν τὸ μέγα καὶ παντὸς λόγου
 μείζον ἐκεῖνο ἔργον, ἦκεν εἰς τιῶν πόλιν ἀπρωτος ἀγγελος
 καὶ ἀναίμακτος, εἴτα ἤξει πμᾶς ἔχειν ἄς Κικναύγεωρος
 ἔχειν, ἄς Καλλίμαχος, ἄς Πολύζηλος, ὅτι τὰς τέκων
 ἀρετίας καὶ τραύματα καὶ θανάτους ἀπήγειλεν, ἄρα ἐκ
 ἀν' ἐδὲκε πᾶσαν ὑπεβάλλειν ἀναίδειαν; ὅπου γε Λα-
 κεδαιμονίαι φασὶ τῷ ἐν Μαντινείᾳ φράσαντι νόον,
 ἡὼς Θεκυδίδης ἰσόρκειεν, εὐαγγέλιον ἐκ Φιδίτιος κρέας
 ἀπέστειλαν. Καὶ μὲν οἱ συγγραφοῦντες, ἔξ' ἀγελόι πτες
 εἰσι τῶν φράξαν ἔφανοι, καὶ τῷ λόγῳ ἀφ' τὸ χάλ-
 λος καὶ τιῶν δυνάμιν ἔξανέμδμοι, οἷς εὐαγγέλιον ὀφεί-
 λουσιν οἱ φράπαις ἐντυγχάνοντες καὶ ἰσοροῦντες ἀμέλει
 δὲ καὶ ἐγκωμιάζον^{τες} μνημονοδόμοι, καὶ ἀναγνωστοδόμοι
 ἀφ' τῶν κατορθώσαν^{τας} ἔ γὰρ οἱ λόγοι ποιοῦσι τὰς
 φράξεις, καὶ ἀκοῆς ἀξιοῦνται.

E. 5. οἱ γὰρ οἱ λόγοι—ἀξιοῦνται.] Deest quid ad integritatem orationis. Moz
 legendum τιμῶν τῶν τοῖς περιγραμμένοις.—

colle aliquo aut specula capra-
 rum oviumve pastor eminus
 pulcherrimi istius certaminis,
 omnemque orationem super-
 antis spectator, in urbem nun-
 cium rei attulisset, ipse sine
 vulnere et incruentus, ac præ-
 mii loco eos posceret honores,
 qui Cynægiro, Callimacho,
 Polyzeoque habiti sunt, prop-
 terea quod eorum res gestas,
 facinora, vulnera, interitus, ip-
 se renuntiasset; nonne videretur
 tibi omnem excessisse impudentiæ
 magnitudinem? quando Lacedæmonios aiunt

nuncio victoriæ ad Mantinea-
 am partæ, quam descriptit
 Thucydides, carnem e phiditio
 muneris loco misisse. Scrip-
 tores quidem rerum gestarum,
 nuncii quidam sunt vocales,
 resque ipsas orationis vi atque
 pulchritudine æquant: debent-
 que iis gratiam qui primi eos
 legunt atque cognoscunt: sed
 et laudatur eorum memoria
 propter eos, quorum præclara
 facinora litteris commendave-
 runt. Non enim oratio, quan-
 tumvis eam dignemur audicio-
 ne, res efficit.

δ'. Καὶ γὰρ ἡ ποιητικὴ χάριν ἔχει καὶ τιμὴν τοῖς πε-
 τραγαμμένοις ἰσοκράτα λέγειν ὡς Ὁμηροῦς ἔφη,

Ἴσκι ψυδία πολλὰ λόγιον ἐτόμοισιν ὁμοῖα.

Λέγεται δὲ καὶ Μενάνδρῳ τῶν σωήτων τις εἰπεῖν, Ἐγ-
 γὺς οὖν Μένανδρε τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τιμὴν κωμῶντων
 καὶ πεποιήκας; τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι, Νὴ τὸς θεοὺς ἔγωγε
 πεποιήκα τιμὴν κωμῶντων, ἀκονόμηται γὰρ ἡ ἀφάρσις,
 δεῖ δὲ αὐτῇ τὰ σοιχίδια ἐπᾶσαι, ὅτι καὶ αὐτοὶ τὰ
 τραγῆματα τῶν λόγων ἀγαθαίτερα καὶ κυριώτερα
 νομίζουσιν. Ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἐπι-
 καλεῖται τῇ λογιότητι σοβαρῶς χροῦμενον, ἐπετίθειν ὡς
 ἄμωσον ὄντα καὶ μὴ ποιῶντα μῦθους, ὃ τῆς ποιητικῆς
 ἔργον εἶναι συμβέβηκε, γλώσσας δὲ καὶ καταχρήσις καὶ
 μεταφράσις καὶ μέλη καὶ ῥυθμῶς ἰδύσματα τοῖς τραγ-
 348 μασι ἐπιτίθειται σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιτίθει

F. 4. ἐπᾶσαι, ἔτι καὶ αὐτῶν] Forte ἐπᾶσαι ἔτι καὶ αὐτῶν—νομίζων.

F. 9. γλώσσας] Sic E. Mez. Vulgo γλώσσα. Postremum ἐπιτίθειται: ita cor-
 rigendum ut subaudiatur ἡ ποιητικὴ: aut legendum ἐπιτίθειται.

IV. Etenim et poesis gra-
 tiam honoremque invenit, fac-
 tis familia narrans, ut ait Ho-
 merus:

*Plurima narrabat confecta, familiaris
 veris.*

Ferunt etiam Menandro fami-
 liarium quendam dixisse: in-
 stant Liberalia, et tu comæ-
 diam nondum composuisti?
 atque eum respondiisse: *Ego
 mehercule comædiam feci, argu-
 mento jam materiaque dispo-
 sitis: restat tantum ut ei ver-
 sus accinam.* Nam ipsi quo-

que poetæ existimant res ma-
 gis esse quam verba necessarias
 atque præcipuas. Corinna eti-
 am Pindarum, juvenem adhuc
 et audacius eloquentia uten-
 tem, monuit, esse eum artis
 musicæ rudem, quod nullas
 fabulas scriptis infereret, quod
 poetæ esset officium: cum elo-
 cutio, et figuræ, ornatusque,
 et cantilena ac carminis mo-
 dus tantum eo afferantur, ut
 rebus propositis suavitatem
 concilient: huic admonitioni
 Pindarus cum animum perat-

ταῖς λαχρῖθροις, ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος,

Ἰσμητιῶ, ἢ χρυσαλέκτου Μελίου,
ἢ Κάδμου ἢ Σπαρτίων ἱεροῦ γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὸ πᾶν διότις Ἑρακλῆως
ἢ τᾶν——.

δειξαμένη δὲ τῇ Κορίνθῃ, γλάσασα ἐπέμνη τῇ χειρὶ
δὴν ἔφη ἀπίρειν ἀλλὰ μὴ ὄλω κτ' ἠγάχω· κτ' ὅτι
συγκρασίας καὶ συμφορήσας παναπερμίας πινὰ μῦθον ὁ
Πίνδαρος εἰς τὸ μέλος ἔξεχει. Ἄλλ' ὅτι μὴ ἢ ποικι-
τικὴ πρὸς μυθοποιίαν ὅτι, καὶ Πλάτων ἔφηκεν. Ὁ δὲ
μῦθος εἶ) βούλεται λόγος ψευδῆς εἰσκάς ἀληθινῶ· διὸ
καὶ πολὺ τῶν ἔργων ἀφέστηκε· εἰ λόγος μὲν, ἔργου, καὶ
λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἰδῶλόν ὅτι, καὶ ποσῦτον τῶν
ἰσορῶντων αἱ πλάττοντες ταῖς πρᾶξις ὑπερῶσι, ὅσον
ἀπολείπονται τῶν πρᾶξιόντων αἱ λέγοντες.

εἰ. Τῆς μὲν οὖν ποιήσεως ἢ πόλις οὐκ ἔοικεν
ἐνδοξον δημηγρόν, ὅδδὲ μελαϊκῶ· ὁ γὰρ Κινησίας, ἀρ-

A. 6. ἢ τᾶν—. δεῖξαμένη] Ita distincti, auctoritate Lociani t. iii. p. 505. ubi
plenior castat hic Pindari locus.

B. 5. ποιήσεως] Praeponendum ἰσχυρῶς, ut monuit etiam Reisk.

tente advertisset, carmen scrip-
sit, cujus est initium :

Ἰσμητιῶν, ἢ αὐτοῖς στήνεν σφῆς Με-
λιῶν,
ἢ αὐτὸν Κάδμου, αὐτὸν Σπαρτίων γενεῶν
ἢ αὐτὸν Ἑρακλῆως ὅτις ὑπερῶσι
ἢ αὐτὸν——

cumque id Corinthis exhibu-
isset, ridens ea, *Manu*, inquit,
ferendum est, non toto sacco :
vere enim congesta omnis ge-
neris fabularum septina prom-
miscue in illam odam Pindarus

confudit. Enimvero poefin
fabularum compositione occu-
patam esse, etiam Plato docuit.
Est autem fabula narratio falsa,
verae similis : longe itaque ab-
est a rebus. Narratio enim
rei, fabula narrationis simula-
chrum est : tantoque intervallo
absunt fingentes a narrantibus,
quanto hi a rem gerentibus.

V. Sane poeficos et lyri-
ci carminis opificem nobilem A-
thenae nullum tulerunt. Cine-
sias quidem videtur infelix fu-

γαλέος ἔοικε πικρῆς γερνέου διασείμασιν· καὶ αὐτὸς
 μὲν ἄγνος καὶ ἀκλεὲς γέρονε, σκωπόμενος δὲ καὶ χλευα-
 ζόμενος ὑπὸ τῶν κωμωδοποιῶν, οὐκ εὐτυχῶς δόξης
 μετόχου. Τῶν δὲ δραματοποιῶν, τινὲς μὲν κωμωδο-
 ποιῶν ἔπος ἀσπενον ἠγαυτο καὶ φορτικόν, ὥστε νόμος
 C ἢ μὴδὲνα ποιεῖν κωμωδίας ἀρεοπαγίτιω. Ἦθησε δὲ ἡ
 τραγωδία καὶ διεβόηθη, θαυμαστὸν ἀκρόαμα καὶ θέαμα
 τὸ τότε ἀνθρώπων γενόμενον, καὶ ὄψαρχῶσα τοῖς μύθοις
 καὶ τοῖς πάθεσι ἀπάτιω, ὡς Γοργίας φησὶν, ἢ ὅ, τε
 ἀπατήσας, δικαιοτέρως τῷ μὴ ἀπαντήσαντος, καὶ ὁ ἀπα-
 τηθεὶς, σοφώτερος τῷ μὴ ἀπατηθέντος. Ὁ μὲν γὰρ
 ἀπατήσας δικαιοτέρως, ὅτι τῷτο ὑποχρόμενος πεποιήκει·
 ὁ δὲ ἀπατηθεὶς σοφώτερος, εὐάλωτον γὰρ ὑπὲρ ἡδονῆς
 λόγων τὸ μὴ ἀναίσθητον. Τίνα οὖν αἱ κελεύει τραγωδίας
 D ταῖς Ἀθῆναις ὄντων ἠνεργαί; ὡς ἡ Θεμιστοκλῆς δι-
 νότης εἰπέρισε τινὲ πόλιν, ὡς ἡ Περικλῆς ὀκτιμέλεια τὴν
 ἀρεν ἐκόσμησεν, ὡς Μιλτιάδης ἠλευθήρωσεν, ὡς Κίμων

isfe dithyramborum conditor, homo sterilis ingenii, et ignobilis: exagitatufque a comœdiarum fcriptoribus et derifus, famam parum fibi faventem expertus est. De dramatibus autem comœdiam ita cenfuerunt effe rem indecoram et importunam, ut lege Areopagitæ caverint, ne quis porro comœdiam fcriberet. Floruit interim tragœdia, ac celebri fuit gloria, auditio et fpectaculum quod ejus ætatis homines majorem in modum admirarentur, quia fabulis ani-

morumque motibus fraudem faceret, qua et qui deciperet, ut dicebat Gorgias, non decipiente jufior, et qui deciperetur non decepto fapientior effet. Jufior decipiens, quia præ fe hoc tulerat: fapientior deceptus, quia qui non plane funt ftupidi, facile voluptate orationis capiuntur. Et tamen, quam utilitatem pulchræ iftæ tragœdiæ Athenienfibus attulerunt? Themiftoclis certe calliditas muris urbem muniit, Periclis induftria arcem exornavit, Miltiades libertatem reddidit

προσῆγεν εἰς τὴν ἡγεμονίαν. Εἰ ἕτος ἡ Εὐριπίδου σοφία, καὶ ἡ Σοφοκλέους λογίτης, καὶ τὸ Αἰσχύλου γόμα, πῶς δὲ διουχερῶν ἀπὸ πλάσσει, ἢ πῶς τῶν λαμπρῶν ἀπολεποῖται, ἀξίον γὰρ τὰ δράματα τοῖς τραπῆλαις ἀντιπαραθεῖναι, καὶ τῶν τραπήλων τὸ ἵατρον ἀνανασῆσαι, καὶ τοῖς ἀρτείας τὰς διδασκαλίας ἀντιπαραβαλεῖν.

ζ'. Βύβλαθε τὸν ἄνδρα εἰσάγωμεν αὐτὸς τὰ σύμβολα καὶ τὰ ὀφέλιμα τῶν ἔργων κομίζοντα, ἴδιον ἢ ἐκτέρῳ πάρον ἀποδίδοντες; Ἐἶπεν μὲν δὲ προσέτιπασαι ὑπὸ αὐλοῖς καὶ λύραις πομπῶν λέγοντες καὶ ἄδοντες,

Εὐφημίῳ χρῆ, καὶ ξίασθαι τοῖς ἡμέτεροις,
 Ὅτις ἄπιρος τοῖσδε λόγοις, ἢ γλώσση μὴ καθαρεύεις,
 Ἡ γυναιῶν ὄργια μωσῶν μῆτι ἴσι, μῆτι ἰχόρουσι,
 Μηδὲ Κρατίου τοῦ ταυροφάγου γλώσσης Βαυχίῳ ἰταλῶδι

καὶ σκυδῆς, καὶ προσοπεῖα καὶ βαιμῆς καὶ μηχανὰς ἀπὸ σκλιῆς παλιάκτους, καὶ τρίποδας ἑπταπόλους κομίζοντες.

E. 4. ἡμέτεροις] Addunt χοροῖσιν Anon. Jun. Mez. ex Auctore loci Aristoph. Ran. 356. Item Mez. γλώμη pro γλώσση. In his caute versandum nec temere refingendi tales loci ad exempla vulgata.

E. 9. κομίζοντας. Τράγοι] Legendum κομίζοντας. Τραγωδοί: postremum monuit etiam Mez.

patriz, Cimon ad principatum evexit. Si Euripidis sapientia, Sophoclis facundia, Æschyli grandiloquentia perinde vel adversitatem aliquam depulit, vel splendorem paravit Atheniensibus: par est dramata cum tropæis conferrī, ac theatrum prætorio opponere, et disciplinas cum rebus præclare gestis comparare.

VI. Placette ipsos viros introducere, notas et insignia suorum operum adferentes, se-

orsimque utrisque ingressum dare? Accedant ergo præcipientibus lyris et tibiis poetæ dicentes et cantantes: *Favete linguis, cedite nostris, si quis imperitus talium orationum, aut linguam non habet param, aut nobilium orgia Musarum neque cecimit, neque choris ducendis interfuit, neque cornigeri taurivori lingua Bacchi sacra peregit*: simul gestent instrumenta, larvas, aras, machinas in scena versatiles, et tripodes

ζῶνται. Τετάρη δὲ αὐτοῖς ὑποκριταὶ καὶ Νικίστρατοι,
 F καὶ Καλλιππίδα, καὶ Μελίσκοι καὶ Θεόδωροι, καὶ Πῶλοι
 σκωπῶσαν, ὡσπερ γυναικὸς πολυτελεῖς, τῆς τραγῳδίας
 κομμωταὶ καὶ διαφοροί, μᾶλλον δὲ ὡς ἀγαλμάτων
 ἐγκραταὶ καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς ὡδρακλουδουῖτες
 σκευῶν δὲ καὶ παροσώπων καὶ ξυστίδων ἀλουργῶν, καὶ μη-
 χανῶν σπὸ σκλιῆς, καὶ χρυσοῦν, καὶ δορυφόρων δυσ-
 τραγμάτωντος λαός, καὶ χρηγία πολυτελεῖς ὡδρα-
 σκιδναζέσθω. Πρὸς ἃ Λάκων ἀνὴρ σποδλέφας, οὐ
 κραιῶς ἔπεν, ὡς Ἀμαρτάνωσιν Ἀθιναῖοι μεγάλα, τίμ
 σπουδῆ εἰς τίμ παιδιὰν καταναλίσκοντες, τρεῖσι με-
 γάλων σποδῶλον δαπάναις καὶ στρατωμάτων ἐφόδω
 349 καταχρησῶντες εἰς τὸ θέατρον. Ἄν γὰρ ἐκλογαθῆ ἴ
 δραμάτων ἔχασον ὅσου κατέστη, πλέον ἀνηλωκὸς φανεί
 ὁ δῆμος εἰς Βάκχας καὶ Φοινίσσας καὶ Οἰδίποδας καὶ
 Ἀντηρόνιω, καὶ τὰ Μινδείας κακὰ καὶ Ἡλέτρας, ὧν
 ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τῆς ἐλευθερίας πολεμῶν τοὺς
 βαρβάρους ἀνάλωσεν. Οἱ μὲν στρατηγὸὶ πολλάκις

victoriarum præmia: una eant Tragi histriones, et Nicoftrati, et Callippidæ, et Meliscî, et Theodori, et Poli, tragœdiæ tanquam sumptuosæ mulieris comptores et gestatores, aut potius tanquam statuarum incrustatores, deauratores et tinctores: sequantur etiam vasa, personæ, trabæ purpureæ, machinæ a scena; tum choro conficientium et stipiatorum negotiosissima turba: sumptuosque in istas res magnificus paretur. Quæ omnia cernens Laco ille non in-

epte diceret, *Graviter peccare Athenienses, res serias in ludicrum impendentes*: hoc est, magnarum classium et exercituum commeatum atque sumptuum in theatrum prodigentes. Si enim rationes subducantur quanti constiterint singulæ Atheniensibus fabulæ, apparebit eos in Bacchas, Phœnissas, CEdipos, Antigonam, Medæque et Electræ mala plus fecisse sumptuum quam in bella pro imperio et libertate contra barbaros gesta. Etenim imperatores sæpe ad pugnandum

ᾠδαιγύλασσι ἀπυρα στήια κομίζουσι, ἔξῃον ἔπι τὰς μάχας τὸς ἀνδρας· καὶ νῆ Δία οἱ τεύχεαρχοι τῶς ἐλαίνουσι ἄλφριτα ᾠδαισκιάσαντες, ὄλον καὶ κέρημα, τυρὸν, ἐνδοῖσασον εἰς τὰς τεύχευς· οἱ δὲ χορηγοὶ τῶς χοροῦταις ἐγγέλια καὶ θριδάκια καὶ σκελλίδας καὶ μυελὸν παραιπήντες, εὐόχου ἔπι πολυὸν χέθιον, φανασκουμῖνας καὶ τευρωῖνας· καὶ τῶτον τῶς μὲν ἠπὴνῶσι ἀεὶ ᾠδαισκιάσαντες καὶ γηρόναι καβαγλάσας· τῶς δὲ καὶ σασον οὐ τῆποις ἔσπῃραν, ὅδε ἀνάθημα τῆς τύχης, ὡς Δημήτριός φησιν, ἀλλ' ἔπι πεισμάτων ἐκκεχυμῶν βίον, καὶ τῆς ἐκλελειπότων κενοτάφιον οἶκον. Τοιαῦτα γὰρ τὰ ποικιλῆς τέλη, καὶ λαμπρότερον ὄσθεν ἔξ αὐτῶν.

ζ'. Τοὺς δὲ στρατηγούς αὖ πάλιν εἰσένδε παριόνας σκοπῶν, ὧν παρερχομῶν ὡς ἀληθῶς εὐφημῶν καὶ καξίσασαι τὸς ἀσφακτῆς καὶ ἀπολιτεύτῆς καὶ ἀπρα-

A. 9. ἐλαίνουσι—τυρὸν] Forte : ἐλαίνουσι οἷτον μὲν ἄλφριτα παραιπήσαντες, ὄλον δὲ κέρημα, καὶ τυρὸν. Ante τυρὸν addit καὶ item T.

B. 4. ἐπὶ πεισμάτων—ἀεὶ] Non integrum videtur. Reiskii ἐπίστωμα τῶν ἐκκεχυμῶν βίον καὶ τῶν ἐκλελειπότων κενοτάφιον οἶκον, nec probare, nec reticere potui.

eduxerunt viros, cibum ignis expertem secum portare iustos : et triremium praefecti focis navalibus naves instruxerunt, parata iis farina, atque obsonii vice cepis et caseo. At choragi chorum agentibus anguillas, lactucas, alliorum nucleos, medullam apponentes, per multum tempus convivia praebant, vocem exercentibus atque luxuriantibus : atque hi quidem si vincerentur, restabat ut exagitantur at-

que deriderentur : victoribus non tripas erat, aut donarium quod ob victoriam dedicaretur, ut Demetrius ait : sed in funibus effusa vita, et inanis tumulus desertae domus. Hoc enim vestigal est poetices, nihilque ex ea splendidius expectandum.

VII. Contra nunc hac accedentes consideremus imperatores, quibus progredientibus revera favendum est linguis, debentque iis de via de-

τώντες, ὅτις εὐτόλμως πρὸς ἔργα ποιῶντα καὶ γνάμη
 C μὴ χροφείε' μηδὲ Μιλτιάδου τῷ μηδοφόνου, μηδὲ τῷ
 περσοκτόνου Θεμιστοκλέους, χερσὲς βακχεῖ ἐτελέσθη.
 Ἄρπῖος ὁ κῶμος ἔτος, ὃ καὶ γῆς ἅμα φάλαγγι, καὶ γόλοις
 ἐκ θαλάττης, καὶ μεμυγμένοις σκύλοις καὶ τρωπαίοις βε-
 ρηθῶς. Κλυθὶ Ἐνὸς Πολέμου θύγατερ, ἐγγέων παρ-
 οίμοι. Ἀμφύετι ἄνδρες τὸν ἱερῆυτον θάνατον, ὡς ὁ
 Θεβαῖος Ἐπαμινώνας εἶπεν, ὑπὲρ πατρὸς καὶ τάρων
 καὶ ἱερῶν ὄκτιδόντες ἑαυτῶς τὰς καλλίστας καὶ λαμωρε-
 πῆτοις ἀγῶσι, ὧν τὰς νίκας ὄραν μοι δεκῶ παροσπρη-
 μόμας, ἢ βουῶ ἔπαθλον ἐκαύσας, ἢ τράχρον, ἢ δὲ ἀνετεμ-
 μόμας κητῶ, καὶ Διονυσιακῆς τρυγὸς ὀδωδύμας. Ἄλλ.
 D ὄλαι μὲν πόλις αὐτῶν εἶσι καὶ ἠῶσι καὶ ἠπειροί, καὶ τηρο-
 τάλαντοι, καὶ δῆμων σποκισμοὶ μυριάστροι, τρωπαίοις
 δὲ παντοδαποῖς ἀναστρόφον) καὶ λαφύροις ὧν ἀγάλματα

C. 4. μεμυγμένοις] Legendum ἡμαγμένους, ut et Reiskius conjecit.

C. 7. Ἐπαμινώνας] Puto corrigendum Πύδαρος, ita quidem nisi forte exciderit dictum Epaminondæ. Loco Ἐνὸς est Ἄλλα alibi, ubi dictum hoc memoratum existat. Ἀμφύετι Mez. probabiliter mutat in ἀμφύετι qualem sententiam item quaerebat Reiskius.

D. 1. τηροτάλαντοι] Plutarchei est coloris quod conjecit Bryan. ad Plut. Vit. t. i. p. 100. καὶ χηλοτάλαντοι.

D. 3. ἀναστρόφον] Sic Leonie. Schott. Anon. T. B.

cedere quicumque nulla re do-
 mi militiæque gesta nihil tale-
 audent, animoque non sunt
 puro, neque Miltiadis Medi-
 cidæ, neque Perfidicæ The-
 mistoclis manu orgiis sunt
 initiati. Martia hæc est ca-
 terva in terra phalangibus, in
 mari classibus, spoliisque et
 tropæis admixtis onusta. *Au-
 di Alala Belli soror*: hastarum
 hoc exordium. *Adite viri sa-
 cris maculantem mortem*, ut ai-
 ebat Epaminondas Thebanus,

*pro patria, sepulchris, et aris
 in pulcherrima vos et splendidi-
 diffima date certamina.* Videre
 mihi videor victorias eorum
 accedere, non bovem trahentes
 præmium aut hircum, neque
 coronatas hedera, et fæccem
 Bacchicam redolentes. Totas
 secum urbes, insulas, conti-
 nentes, et oras maritimas ad-
 ducunt, coloniasque populo-
 rum amplissimas, undique tro-
 pæis et spoliis coronatæ: qua-
 rum ornamenta et monumenta

καὶ σύμβολα, παρθενῶνες ἑκατόμπεδι, νόπα τείχη, πᾶσι
 οἴκοι, προπύλαια, Χερρόνησος, Ἀμφίπολις. Μαραθῶν
 πῶ Μιλτιάδου νίκην προπέμπει, καὶ Σαλαμίς πῶ
 Θεμιστοκλέους χιλίων σκαφῶν ναυαγίοις ἔπιπροπέμπει
 φέρει δὲ ἢ μὴ Κίμωνος, τριῖρες ἑκατὸν Φοινίσσας ἀπὸ
 Εὐρυμέδοντος ἢ δὲ Δημοσθένος καὶ Κλέωντος, ἀπὸ
 Σφακτηρίας πῶ Βρασίδου ἀσπίδα αἰχμάλωντον, καὶ
 δεδμηένους σπαρτιάταις· τειχίζει δὲ πῶ πόλιν ἢ Κόνστος
 ἢ δὲ Θρασυβύλου, κατὰ τὸν δημὸν ἀπὸ Φυλῆς ἐλεύ-
 θερον ἢ δὲ Ἀλκιβιάδου πρὸ Σικελίαν ὀλοθῶσαν τὴν
 πόλιν ἐγένευσιν. Ἐκ δὲ τῆς Νευλῆος καὶ Ἀνδρόκλου
 πρὸ Λυδίας καὶ Καρίας ἀγώνων, Ἰωνίαι ἀνικητὸν
 ἐπέωδον ἢ Ἑλλάς· τῆς δὲ ἄλλων ἐξέστης ἀνὸ πύθη τί τῆ
 πόλει γέγονει ἐξ αὐτῆς ἀγαθόν, ἢ μὴ ἐρεῖ Λέσβος, ἢ
 δὲ Σάμων, ἢ δὲ Κύπρον, ἢ δὲ Πόντον Εὐξείνου, ἢ δὲ
 πεντακοσίας τριῖρες, ἢ δὲ μυρία τάλαντα, προπύλαια ἢ

D. 4. πᾶσι οἴκοι] πᾶσιν οἴκοι Mez. Reisk.

D. 11. δεδμηένους σπαρτιάταις] Legendum δεδμηένους Σπαρτιάταις. Μοx ἢ δὲ Ἀλκι-
 βιάδου corrigit Mez. αἰ δὲ Α.

sunt parthenones centum pe-
 dum mensura, austruini muri,
 navalia, propylæa, Cherrone-
 fus, Amphipolis. Marathon
 Miltiadis victoriam deducit;
 Salamis Themistocleam, mille
 navium insistentem naufragiis.
 Fert Cimonis victoria centum
 triremes Phoenissas ab Eury-
 medonte. Demosthenis et Cle-
 onis a Sphacteria captum Bra-
 sidæ scutum, vincitofque mili-
 tes. Cononis victoria mœnia
 Urbi circumdat. Thrasybulea

populum liberum a Phyla re-
 ducit. Alcibiadæ apud Sici-
 liam res urbis labascentes eri-
 gunt. E certaminibus Nelei
 et Androcli apud Lydiam et
 Cariam vidit Ioniam Græcia
 resurgentem. Reliquarum sin-
 gulæ, si interrogas quid boni
 attulerint reipublicæ, hæc Sa-
 mum, alia Lesbum, alia Cy-
 prum, alia Pontum Euxinum,
 alia quingentos triremes, alia
 decem millia talentorum sui
 mercedem ac tropæorum re-

δόξης καὶ τρεπείων. Ταῦτα ἡ πόλις εὐορτάζει, καὶ ὑπὲρ
 τούτων θύει τοῖς θεοῖς, οὐκ ἔπι ταῖς Αἰοχύλου νίκαις ἢ
 F Σοφοκλέους· οὐδὲ ὅτι Καρκίνος Ἀερόπη στυλῶ, ἢ Ἐκ-
 τορι Ἀτυδάμας. Ἀλλὰ ἕκτη μὲν ἱσαμίνη Βοηδρομιῶ-
 νος, ἐστὶν κῦ τ' εἰ Μαραθῶνι νίκῃ ἡ πόλις εὐορτάζει·
 ἕκτη δὲ μινῶος οἰνοχοεῖται τ' Χαθρίου παρὶ Νάξου ἔπι-
 νῖα ναυμαχίας· τῇ δὲ δωδεκάτῃ χαριστήρια ἔθουον ἐλευ-
 θέριας, εἰ ἐκείνη γὰρ οἱ ἀπὸ Φυλῆς κατήλθον. Τρίτῃ
 δ' ἱσαμίνῃ τιμὴ εἰ Πλαταιαῖς μάχην εἰσίων· τιμὴ δὲ
 ἕκτῃ ἔπι δόξα τῷ Μενυχιῶνος, Ἀρτέμειδι χαθίρωσαν,
 εἰ ἢ τοῖς Ἑλλήσι παρὶ Σαλαμίνα νικῶσιν ἐπέλαμψεν ἢ
 350 θεὸς πανσέληνος. Τιμὴ δὲ δωδεκάτῃ τῷ Σκυροφοριῶνος
 ἱερωτέρων ἐποίησεν ὁ Μαρπησιακὸς ἀγὼν, εἰ ὧ τ' ἄλλων
 συμμάχων ἐβίασθέντων καὶ τραπεύτων, μόνοι τὸ χεῖρ'
 ἑαυτῶν νικήσαντες ἐθήσαντο τρέπαιον ἀπὸ τ' ἄλλων νικητῶν

F. 1. Ἐπὶ τῇ συνῆ] Forte ἄλλῃ ἐνέα] Illud suadet H. Vales. ad Harpocrat.
 p. 43. cui addendus Valcken. Diarr. p. 13. Hoc Reiskius. Mox
 ἱσαμίνῃ pro ἱσαμίνῃ P. Westf. ing. ad Herod. VI. 106. et Taylor Vit.
 Lyf. p. 139. Porro ἕκτη μινῶ; in ἕκτη μινῶνος mutant idem Tayl.
 et Mez. Denique μινῶ ante ἐν Πλαταιαῖς mutavi in τῶν ex E. et Mez.

spondebit. Ob hæc populus
 festos agit dies, ac diis sacrifi-
 cat: non ob Æschyli aut So-
 phoclis victorias: neque quan-
 do Carcinus cum Ærope rem
 habuit, aut cum Hectore At-
 tydamas. Sed sextam Boedro-
 mionis diem hodieque Athenæ
 festam celebrant, memoria Ma-
 rathonis pugne. Sexta ultra
 decimam ejusdem mensis, vi-
 num funditur ob victoriam
 navalem Chabrie apud Nax-
 um ea die partam. Duodecima
 gratiarum ob receptam liber-

tatem agendarum causa sacri-
 ficabant, tunc enim a Phyla
 in urbem redierunt. Tertia
 autem ejusdem mensis die apud
 Plateas prælio vicerunt. De-
 cimam sextam Munychionis
 Dianæ consecraverunt, tunc
 enim Luna vincentibus apud
 Salaminam Græcis pleno orbe
 apparuit. Duodecimam Sciro-
 phorionis sacram fecit pugna
 ad Mantineam, in qua pulsis
 cedentibusque sociorum copiis,
 soli a sua parte vicerunt Athe-
 nienfes, τραπευτικῶν de vic-

πολεμίον. Ταῦτα τὴν πόλιν ἤγαγεν εἰς ὄξυν, ταῦτα εἰς μέγαν· οἱ τούτους Πίνδαρος Ἐρσημα τῆς Ἑλλάδος προσέειπε πρὸς Ἀθῆνας, ἔχ' ὅτι ταῖς Φρυγίᾳ τετραγενοῦσιν καὶ Θεσσαλίας ἄφρου τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὅτι προσέειπεν, ὡς φησὶ αὐτὸς, “ ἐκ' Ἀρτεμισίᾳ παῖδες Ἀθηναίων “ ἐβάλλοντο φαεινὴν κρηπίδ' ἐλευθερίας” ὅτι τε Σαλαμῖνι καὶ Μυκάλῃ καὶ Πλαταιαῖς, ὡς περ ἀδαμάντινοι ἐπρίζαντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος, παρέδδσαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις.

ἦ. Ἀλλὰ νῆ Δία παιζέει τὰ τῶν πομπῶν οἱ δὲ ῥήτορες ἔχουσι πῶς ἀβαλλόμενοι πρὸς τῆς κρατηγῶν· ἐξ ἧν εἰκὸς ὡς Αἰζήνης σκώπῃον τὸν Δημοσθένειον λέγει φησὶν, ὅτι γράφει· ὅτι βήματι διαδοχασίαν πρὸς τὴν κρατηγῶν. Ἄρα ἔν ἀξιὸν προσκρῖναι τὴν Ὑπερίδου Πλαταιαῖς

B. 7. ἐξ ἧν—πρὸς τὴν κρατηγῶν] Legendum : ἐξ ἧν εἰκὸς, ὡς Α. σκ. τ. Δ. λέγει, ὅτι φησὶ γράφεισθαι τῶν βήματι διαδοχασίαν πρὸς τὴν κρατηγῶν. Locus est Orat. contra Ctesiphont. p. 295. A.

B. 9. Πλαταιῶν τῆς Ἀρτεμίδου παραγέλλας νίκης] Lenissima mihi adhuc videtur Mez. ratio, corrigentis πλ. τ. Ἀρτεμίδου πρὸς Πλαταιαῖς νίκης. Hoc certe hic locus requirit. Ἀθηναίων pro Πλαταιῶν substituit Valckenar. ap Ruhnk. Diff. de Orator. Gr. p. 70.

toribus hostibus posuerunt. Hæc urbi gloriam, hæc majestatem paraverunt : hæc sunt ob quæ Pindarus Athenas *fulcrum Græciæ* nominavit : non quod ea Phrynichi vel Thepιδis tragœdiis Græcos erexisset : sed quod primum, ut idem ait, *apud Artemisium filii Atheniensium jecerunt splendendum libertatis fundamentum* : et ad Salaminam, Mycalen, Plateas, tanquam adamantinis fulcris muniverunt Græciæ

libertatem, et ad alios homines propagaverunt.

VIII. At vero dices, Pœtarum scripta esse ludicra : Oratores autem habere aliquid quo cum imperatoribus comparentur : unde, ut apparet, sumptum sit quod Æschines Demosthenem subfannans, eum dixit scribendo *litem intendere oratoriam contra artem imperatoriam*. Ergone dignum est præferre Plataicam Hyperidæ orationem Aristidæ rei

τῆς Ἀριστοῦ παραγγελίας νόμῳ ; ἢ ἢ Λυσίῳ καὶ τῷ
 τεράκοντα, τῆς Θρασύβου καὶ Ἀρχίου τυραννοτονίας ;
 C ἢ τὸν Αἰχίνου καὶ Τιμάρχου ἐταιρήσεως, τῆς Φακίων
 εἰς Βυζάντιον βοηθείας, δι' ἧς ἐκάλυψε τὸς τ' συμμαχῶν
 ἰβὲς ἐνδρισμαῖα τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων ;
 ἢ ταῖς κοινῶς τεφάνοις ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεράσας
 ἔλαβε, τὸν Δημοσθένους περὶ τῶ τεφάνου παρβάλλωμι,
 εἰ ὡ τῶτο λαμπρότατον καὶ λογώτατον ὁ ῥήτωρ πε-
 ποίηκεν, ὁμόσας τὸς εἰ Μακεδῶνι περικινδυνεύσαντας
 τῷ περὶ τῶν, οὐ τὸς εἰ ταῖς χολαῖς τὰ μειράκια
 περὶ διὰ σκονάει, ἐφ' οἷς οὐ τὸς Ἰσοκράτους καὶ Ἀντι-
 φῶναι καὶ Ἰσαῖος, ἀλλὰ τότες ἡ πόλις δημοσίαις
 λαφαῖς ἔθαψεν, ὑποδέξαμένη τὰ λείψανα τ' συμμαχῶν
 καὶ τότες ἀπεθίωσε τὸς ὄρκους ὁ ῥήτωρ ὁμνύων, ἐς οὗκ
 D ἐμμεῖτο. Ἰσοκράτης δὲ τὸς εἰ Μακεδῶνι περικιν-
 δυνεύσαντας ὡσπερ ἀλλοτεῖαι ψυχαῖς φήσας ἐναγωνί-

B. 11. Ἀρχίω] Legendum Ἀρχίω ut supra p. 345. D.

C. 12. τὰς ἰβὲς] Μεσ. τοῖς ὄρκους : quod Reiskius etiam memorat ex Basiliensi dubito an recte ; nisi praeter Bas. et Xyl. alia sit Basiliensis, de qua nec mihi constat ; nec ab alio monitum vidi.

ad Platæas gestæ ? aut Lysiae in triginta tyrannos orationem, Thraſybuli facti et Archini, tyrannum interficientium ? aut Æschini in Timarchum de scortatione, Phocionis facinori Byzantio auxilium ferentis, quo fecit, ne confœderatorum filii ludibrio et contumeliis Macedonum essent obnoxii ? aut publicis coronis quibus ob liberatam Græciam ille ornatus est, comparabimus Demosthenis orationem pro corona ? in qua id unum splen-

didissime ac doctissime fecit orator, quod majores suos juravit qui apud Marathonem pro libertate propugnassent : potius quam eos qui scholis adolescentulos docent, in quibus erant Isocrates, Antiphontes, Isæi : verum illos quorum civitas publica sepultura reliquias dignata est, in deorum numerum retulit orator, jurans eos, quos non imitaretur. Isocrates autem cum eos qui in Marathone periculum vitæ pro patria adivissent, tanquam

σαοθαι, καὶ χαρμύθσαι τιῷ πόλμαν αὐτῷ καὶ τιῷ
 ὑποφάσαι τῷ ζῆν, αὐτός, ὡς φασι, ἦδη γέρον γηρονός,
 παρὲς τὸν πυθόμηνον πῶς ἀφ' ἄγει, Οὐσίας, εἶπει, εἰς
 ἀνδραπος ὑπερ σιπέκοντα ἔτη γηρονός, καὶ μέγιστον
 ἠρώμηνος τῷ χαλῶ τ' ἰάνατον· ἐ γὰρ ἀκοῶν ξύφος,
 ὅδδ' ἐ λόγγην χαράτηαν, ὅδδ' ἐ λαμπρῶν χαένος, ὅδδ' ἐ
 στρατοδόμηνος, ὅδδ' ἐ ἐρέασαν, ἀλλ' ἀντίητα καὶ πάριστα
 καὶ ὁμοιόπλωτα κολλῶν καὶ σιωπηεῖς, μονονὲ κολακῆτροι
 καὶ ξυτῆροι τὰς παρῖόδες ἀπολεαίνων· καὶ ῥυθμίζον ἐγῆ-
 ραστ' πῶς οὖν οὐκ ἔμελλεν ἀνδραπος ὑόφον ὄπλων
 φοβεῖσθαι καὶ σύρρηγμα φάλαγγος, ὁ φοβέμηνος φωνῆεν
 φωνῆετα συγχρῶσαι, καὶ συλαβῆ τὸ ἰσόκαλον εἰδέεῖς
 ἔξενεγκῆν; Μιλτιάδης μὲν καὶ αὐτός ἐς Μαραθῶνα τῆ
 ὑπερῖα τ' μάχην σιυάφας, ἦεν εἰς ἄστῃ μὲν τ' στρατῆας
 γανικῶς· καὶ Περικλῆς εἰνέα μῆσι Σαμίους χεῖρατρεφά-
 μηνος, ἐφρόνει τῷ Ἀγαμέμνονος μείζον ἔτι δακτύλῳ τιῷ
 Τροίαν ἐλόντος· Ἰσοκράτης δὲ μακρῶ τρεῖς ὀλυμπιάδας

alienis animis usos decertasse
 dixisset, et eorum audaci-
 am mortisque contemptionem
 prædicasset majorem in mo-
 dum; ipse, ut fertur, jam se-
 nex factus, interroganti quo-
 modo viveret, *Ita*, respondit,
*ut homo qui nonagesimum an-
 num excessit, ac malorum omni-
 um maximum mortem existimat.*
 Non enim gladium acuens,
 non cuspidem lanceæ præfi-
 gens, non galeam poliens, non
 militans, non remum ducens:
 sed opposita, paribus membris
 constantia, similiter desinentia,
 glutinans atque componens, ac
 tantum non dolabris atque scal-

pellis lævigans ac complanans
 circuitiones verborum conse-
 nuerat: quomodo itaque non
 metuisset is homo strepitum
 armorum et acierum armata-
 rum conflictum, qui timuisset
 vocalem collidere vocali, et
 isocolon una syllaba curtatum
 enunciare? Miltiades ad Ma-
 rathonem profectus, posttridie
 a commisso proelio in urbem
 venit victor cum exercitu. Et
 Pericles cum Samios nono
 mense subegisset Agamemnoni
 se præferabat, qui Trojam de-
 cimo demum anno cepisset.
 Isocrates autem tres pene O-
 lympiades consumpsit scriben-

ἀνήλωσεν ἵνα γράψῃ τὸν Παπηγυρικὸν λόγον, ἢ στρατευ-
σάμενος εἰ τότε τοῖς χεῖνοις, ὅσδ' ἔπρεσβεύσας, εἰδὲ
πόλιν κτίσας, ὅσδ' ἔναυαρχος ἐκπεμφθεὶς, καίτοι μωρὸς
τῷ τότε χεῖνι πολέμῳ ἐγγεχαιρῶς· ἀλλ' εἰ ὅ Τιμό-
θεος Εὐβοίαν ἠλευθέρη, καὶ Χαβρίας πρὸς Νάξου ἐλευ-
μάχει, καὶ πρὸς Λέχαιον Ἰφικράτης κατεκόπη ἢ Λα-
κεδαιμόνιον μάραν, καὶ πᾶσαν ἐλευθέρωσας πόλιν ὁ
352 δῆμος, ἰσόψυκον αὐτοῖς τιμὴν Ἑλλάδα κατέστησεν, οὐκοι
καθῆσο, βιβλίον ἀναπλάττειν τοῖς ὀνόμασι, ὅσῳ χρόνῳ
τὰ πρῶτα Περικλῆς ἀνέστη καὶ τὸς ἐκατομπέδους.
Καίτοι καὶ τῶτον ὡς βραδέως ἀνύοντα τοῖς ἔργῳ ὀπι-
σκόπειν Κρατῆνος· ἔπειτα πῶς λέγει, πρὸς τὸ ἀφ' ἡμῶν
τείχεος,

Λόγοις γὰρ αὐτὸν προάγει Περικλῆς,
Ἔργοις δὲ οὐδὲ κινεῖ.

Σκόπει δὲ σοφιστικῶς μικροφροσύνῳ, τὸ ἕνατον μέγος

F. 9. μάραν] Rectius μάραν. Monitum Mes. et Reiff.

da Panegyrica oratione: cum
quidem tanto temporis spatio
nunquam neque militasset, ne-
que legationem obivisset, ne-
que urbem condidisset, neque
classi praefectus emissus esset:
et tamen innumera bella in id
tempus inciderunt. Verum in-
terim dum Timotheus Euboeam
liberat, Chabrias navali
proelio apud Naxum depug-
nat, Iphicrates apud Lechaem
Lacedaemoniorum legionem
(Moram ipsi dicunt) concidit,
et populus omni in liber-
tatem restituta urbe, secum ut

sentiret Graecia effecit: noster
ille domi desedit, librum vo-
cabulis suis effingens tanto
tempore quanto Pericles Pro-
pylaea et Hecatompedum ex-
struxit. Quanquam hunc ip-
sum quoque, ut opus tarde
conficientem, diestrio impe-
tens Cratinus, ita fere loqui-
tur de ducendo per medium
muro,

Verbis cum Pericles promovet quidem,
Ipsa tamen re proficit sibi.—

Ac mihi sophisticam considera
puffillanimitatem, quae nonam

τῷ βίῃ εἰς ἕνα λόγον καταναλίσκουσαν. Ἄλλὰ δὴ μὲν
 τῷ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι λόγους, ἄξιόν ἐστι τοῖς στρα-
 τηγαῖς παραβάλλειν τὸν χρῆσι Κόκκιος ἀνοίας, τοῖς αὖτις
 Πύλον τρυφαίους ἐκείνου πρὸς Ἀμαθυσίον αὖτις ἀν-
 δραπόδων, τοῖς ἔξαστραποδιαθεῖσιν ἕσπερ ἐκείνους Σπαρ-
 τάταις. Ἡ ὅτι τῷ ἐπιόχῳ ἔγραψεν, ταύτῃ Ἀλκι-
 βιάδης ἔχον Μαντινεῖς καὶ Ἠλεῖος ἔπι τῷ Λακεδαιμόνα
 σιμύεσθε. Καὶ μὲν οἱ τε δημόσιοι λόγοι τῷτο ἔχουσι
 θαυμαστὸν, ὅτι τοῖς Φιλιππηκκοῖς ἔπι πρὸς ἔξους πρῶτος
 πεταί, καὶ τῷ Λεπτίνῳ πρὸς ἔξιν ἐπανεῖ.

A. 10. Ἄλλὰ δὴ] Hæc ad finem partim corrupta partim mutila, ut in editis, item in scriptis libris. Initio corrigendum Ἄλλὰ, μὲν τὴν βίαν, τοῖς Δημοσθένει—ἄξιόν ἐστι τοῖς τῷ στρατηγῷ ἔργῳ παραβάλλειν. Μοχ ἀνοίας mutandum in αἰαίας, ut jam notatum a viris doctis. Reliqua his quidem loci non expedit.

vitz partem in unius orationis compositione conterat. Jam ut ad Demosthenis veniamus orationes, æquumne est cum imperatoribus comparari, aut orationem ejus in Cononem de injuria cum verberibus conjuncta æqualem judicari apud Pylum statuto tropæo? aut eam quæ est in Amathusium de mancipiis, iis quos manu

cepit ille Spartanis? aut quæ ille de inquilinis scripsit paria putare rebus ab Alcibiade gestis, cum is Eleos et Mantinenses Atheniensibus contra Spartanos adjunxit? Quin et publicæ ejus orationes id habent admiratione dignum, quod in Philippicis ad res gerendas cohortatur, et Leptinæ factum laudat.

This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine of five cents a day is incurred
by retaining it beyond the specified
time.

Please return promptly.

